A Commentary on the Revelation of St. John

សេចក្តីអធិប្បាយពន្យល់នៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ របស់លោក យ៉ូហាន

1968 년

Rev. Yune Sun Park, TH. M., D.D.

Recommender: White Young Jeon

អ្នកបកប្រែ៖ Sreyleak Kohn

Cambodian Reformed Faith Institute

អារម្ភកថា

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី កណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហានជាកណ្ឌគម្ពីរដែលលំបាកមួយ។ ដូច្នេះ យើងនឹងជួបជាមួយនឹងការលំបាកមួយចំនួនដែលអ្នកបកប្រែពីបុរាណមិនបានបកប្រែដោយផ្ទាល់។ នៅក្នុងការបកស្រាយកណ្ឌគម្ពីរដែលលំបាកនេះ ខ្ញុំបានព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីដោះស្រាយវា។ អំពីពាក្យដែលមិនអាចដោះស្រាយបាន នោះខ្ញុំបានទុកវាសិនហើយផ្អាកដោយមានសេចក្តីញាប់ញ័រផង។

សេចក្តីអធិប្បាយពន្យល់នេះត្រូវបានបោះពុម្ពកាលពី13ឆ្នាំមុន ហើយត្រូវបានកែសម្រួលឡើងវិញកាលពីបីឆ្នាំមុន។ នៅរដូវក្តៅនេះ ម្តងទៀត ការបកប្រែនៃជំពូក12 ជំពូក20 និងជំពូក21ត្រូវបានបញ្ចូលបន្ថែមទៀត ជាពិសេសការបកប្រែនៃរាជ្យ1000ឆ្នាំ (មីលឡៃនៀម) នៅក្នុងជំពូក20ដែលត្រូវបានពិនិត្យយ៉ាងលម្អិត។

រចនាសម្ព័ន្ធនៃការអធិប្បាយពន្យល់នេះ រួមមានការបកស្រាយខ្លឹមសារសំខាន់ៗ និងការអធិប្បាយព្រះបន្ទូល។ នៅក្នុងការបកស្រាយរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានអនុវត្តយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួននូវលទ្ធិ Calvinism ព្រោះវាដើរតាមបទគម្ពីរ។ កាលដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ឃ្លាខ្លះពីអ្នកទ្រឹស្តីផ្សេងៗគ្នាដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នូវទស្សនៈផ្សេងៗគ្នា វាមិនមានន័យថាបានជឿលើប្រព័ន្ធនៃគំនិតទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេទេ មានតែទ្រឹស្តីនៃការគិតរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលមិនមែនបែបគ្រីស្ទានអូស្សូដក់។ ក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរនេះ ខ្ញុំចង់បញ្ជាក់ពីការពិតដែលថា ការបកស្រាយរបស់ពួកគេគឺត្រឹមត្រូវសម្រាប់យើង។ នៅពេលដែលខ្ញុំបានដកស្រង់យោបល់របស់ពួកគេដោយសារតែខ្ញុំមិនបានពិភាក្សាដោយសង្ខេបអំពីការពិតដែលថាទស្សនៈទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេមិនមែនជាបែបគ្រីស្ទានអូស្សូដក់ អ្នកអានគួរតែយល់ពីចំណុចនេះ។ ខ្ញុំមិនទាន់បានពន្យល់នូវចំណុចជាច្រើន តែបានបង្ហាញអត្ថន័យដោយផ្នែកតាមរយៈការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលជាច្រើន។ អ្នកអានគួរតែអានផ្នែកនៃការ

អធិប្បាយដោយយកចិត្តទុកដាក់។ ខ្ញុំចង់អរគុណដល់ពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់ការគាំទ្រដល់ផ្នែកនីមួយៗដោយព័ន្ធកិច្ចនៃការអធិស្ឋាន។

សរុបមក អ្វីដែលខ្ញុំផ្តល់យោបល់ដល់អ្នកអាន សូមយល់ប្រសិនបើអត្ថន័យណាផ្សេងទៀតត្រូវបានលើកមកដោយខុសអក្ខរាវិរុទ្ធនៅក្នុងការផ្តល់យោបល់នេះ និងប្រសិនបើការបកប្រែរបស់ខ្ញុំខុសក្តី នោះខ្ញុំសូមការអធ្យាស្រ័យ។ អ្វីដែលអ្នកនិពន្ធប្រាថ្នាយ៉ាងស្មោះត្រង់នោះគឺជា សេចក្តីពោរពេញនៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណដែលនឹងមកដល់មនុស្សម្នាក់ៗដែលអាននូវការអធិប្បាយនេះ។

កក្កដា 1968

អ្នកនិពន្ធ

ការផ្តល់យោបល់របស់អ្នកបកប្រែ

លោកគ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ លោកបណ្ឌិត យ៉ូន ស៊ុនជាក (1905-1988) ជាគំរូរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងជីវិតថ្វាយបង្គំរបស់ខ្ញុំ និងព័ន្ធកិច្ចរបស់ខ្ញុំ និងជីវិតខាងព័ន្ធកិច្ចផង ពីព្រោះព្រះបាននាំឱ្យខ្ញុំទៅជួបគាត់កំឡុងពេលនៃការសិក្សានៅសាលាគម្ពីររបស់ខ្ញុំ ដែលជាមហាវិទ្យាល័យព្រះគម្ពីរចុងស៊ីន (BA) និងសាលាគម្ពីរហាប់ដុងនៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង (M.Div.) ហើយសាលាគម្ពីរវេសមីនស្ទើ (D. Min 1906)។ ពេលនេះ នៅក្នុងកំឡុងពេល 18 ឆ្នាំ ជាពេលធ្វើព័ន្ធកិច្ចនៅប្រទេសកម្ពុជា ខ្ញុំសូមអធិស្ឋានឱ្យជំនឿរបស់ ចុង អាំ និងភ្លើងនៃការផ្លាស់ប្រែរបស់គាត់នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចនឹងត្រូវបានដាំឡើងនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចប្រទេសកម្ពុជា ពីព្រោះខ្ញុំឃើញពីស្ថានភាពដែលច្របូកច្របល់នៃក្រុមជំនុំកម្ពុជា ហើយខ្ញុំអះអាងថា គេត្រូវការចិត្តដែលស្មោះត្រង់និងខ្នះខ្នែងរបស់គាត់ទៅកាន់ព្រះគម្ពីរ។

ដូច្នេះ តាមបំណងប្រាថ្នាខាងវិញ្ញាណនៃចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដំបូងខ្ញុំចង់បកប្រែសៀវភៅនៃការបង្រៀនសាសនៈវិទ្យាសំខាន់ៗរបស់គាត់ សាសនៈតាមបទគម្ពីរ ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំក៏បកប្រែនូវការអធិប្បាយចំនួន 68 ទៀតនៅក្នុងការបកស្រាយពន្យល់នៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈទៅជាភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីនឹងត្រៀមសម្រាប់ការបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជាដោយក្រុមអ្នកបកប្រែ។

រួចមកខ្ញុំបានឃើញពីចិត្តដែលស្មោះត្រង់របស់គាត់ និងបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ក្នុងការប្រកាសពីព្រះគម្ពីរឱ្យអស់ពីចិត្ត។ ជាពិសេស ខ្ញុំដឹងថាគាត់មិនបានប្រកាសព្រះបន្ទូលដើម្បីនឹងសរសេរការបកស្រាយពន្យល់ទេ តែគាត់សរសេរការបកស្រាយពន្យល់ដើម្បីនឹងអធិប្បាយសេចក្តីពិតនៃព្រះគម្ពីរវិញ។ ដូច្នេះ នៅពេលយើងអានការបក

ស្រាយពន្យល់របស់គាត់ និងការអធិប្បាយរបស់គាត់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ នោះយើងអាចដឹងពីសេចក្តីពិតដែលបើកបង្ហាញតាមរយៈការយល់ដឹងរបស់គាត់ពីបទគម្ពីរ។ ហើយខ្ញុំបានរកឃើញចម្លើយរបស់គាត់សម្រាប់សំណួរដ៏វែងអន្លាយរបស់ខ្ញុំថា គាត់បានដើរតាមទស្សនៈនៃការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទមុនរាជមួយពាន់ឆ្នាំ (premillennialism)។ ហេតុផលនោះពិតជាសាមញ្ញណាស់។ ដោយសារគាត់ស្រឡាញ់សេចក្តីពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដោយស្មោះត្រង់។ ខ្ញុំគិតថា គាត់អាចយកឈ្នះសេចក្តីល្បួងនៃពួកកាល់វីនជ្រុលនិយមនៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទានពិត។

ព័ន្ធកិច្ចខាងអក្សរសាស្ត្ររបស់ខ្ញុំនៅក្នុងបេសកកម្មប្រទេសកម្ពុជាបង្ហាញផលផ្លែនៃគម្រោងការដំបូងដោយការបោះពុម្ពនូវការបកស្រាយពន្យល់តាមរយៈការលះបង់ប៉ុន្មានឆ្នាំមក។ ខ្ញុំរីករាយដែលក្រុមជំនុំកម្ពុជាមានឱកាសនឹងជួបសេចក្តីស្រឡាញ់ស្មោះត្រង់របស់គាត់លើសេចក្តីពិត គឺជាព្រះគម្ពីរ។

ព័ន្ធកិច្ច CEMF ដែលខ្ញុំបានបម្រើអស់រយៈពេល 18 ឆ្នាំ មានគម្រោងនឹងចែកចាយការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងក្រុមជំនុំប្រទេសកម្ពុជា។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមានគម្រោងខ្លះនឹងចែករំលែកសេចក្តីពីដ៏មានតម្លៃនៃស្ថានសួគ៌របស់គាត់ជាមួយក្រុមជំនុំកម្ពុជាតាមរយៈសិក្ខសាលានៃជំនឿរបស់ ចុង អាំ វិទ្យាស្ថានសាលាគម្ពីរកាល់វីន និង សិក្ខាសាលាការលូតលាស់នៃធម្មយាត្រារបស់ពួកបរិសុទ្ធ ជាដើម។

សូមឱ្យព្រះគុណរបស់ព្រះបាននៅជាប់ជាមួយអ្នកអានទាំងអស់ឱ្យបានចូលទៅក្នុងការយល់ដឹងពីសេចក្តីពិត និងការថ្វាយបង្គំដ៏ខ្ពះខ្ពែងនៃពិភពរបស់លោកចុង អាំ តាមរយៈការបកស្រាយពន្យល់ និងការអធិប្បាយផង។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុងជុន ប្រធាន CRFI

លំដាប់នៃការបកស្រាយពន្យល់នៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

អារម្ភកថា

លំដាប់នៃការអធិប្បាយ

សេចក្តីផ្តើម

1. សិទ្ធិអំណាចនៃកណ្ឌគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
2. ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលបានបញ្ជូនមកនៃកណ្ឌគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
3. អ្នកនិពន្ធនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហាន
4. ទីកន្លែងនិងពេលវេលានៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហាន
5. វិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយបទគម្ពីរ
6. វិធីសាស្ត្រនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហាន
7. លេខនិងនិមិត្តសញ្ញានៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហាន
8. ភាពមិនអាចទៅរួចនៃការបកស្រាយក្នុងការរាប់ថ្ងៃនៃការយាងមកលើកទីពីរ
9. លក្ខណៈនៃ ការដែលអាចហៅបានថា អក្សរសាស្ត្រនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ
10. សេចក្តីសង្ខេបត្រួសៗនៃទ្រឹស្តីនៃគ្រាចុងក្រោយដែលដាក់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតក្នុងបទគម្ពីរ
11. ការត្រួតពិនិត្យនៃខ្លឹមសារនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហាន
    - ឯកសារយោង

ការបកស្រាយពន្យល់

ជំពូក 1

ជំពូក 2

ជំពូក 3

ជំពូក 4

ជំពូក 5

ជំពូក 6

ជំពូក 7

ជំពូក 8

ជំពូក 9

ជំពូក 10

ជំពូក 11

ជំពូក 12

ជំពូក 13

ជំពូក 14

ជំពូក 15

ជំពូក 16

ជំពូក 17

ជំពូក 18

ជំពូក 19

ជំពូក 20

ជំពូក 21

ជំពូក 22

លំដាប់នៃការអធិប្បាយ

ការអធិប្បាយទី 1 ពេលវេលាជិតមកដល់ហើយ (វិវរណៈ 1:1-3)
ការអធិប្បាយទី 2 អ្នកដែលចូលរួមក្នុងសេចក្តីទុកលំបាករបស់ព្រះយេស៊ូវនិងការស៊ូទ្រាំរបស់ទ្រង់ និងនគររបស់ទ្រង់ (វិវរណៈ 1:1-8)
ការអធិប្បាយទី 3 សភាពនៃការបើកសម្តែងរបស់សាវកយ៉ូហាន ជាអ្នកនិពន្ធនៃវិវរណៈដែលបានទទួលមក (វិវរណៈ 1:10)
ការអធិប្បាយទី 4 សេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូង (វិវរណៈ 2:4, 9)
ការអធិប្បាយទី 5 ចំណុចខ្សោយនិងចំណុចល្អនៃក្រុមជំនុំអេភេសូរ (វិវរណៈ 2:1-7)
ការអធិប្បាយទី 6 ចូរស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់ (វិវរណៈ 2:8-10) (1)
ការអធិប្បាយទី 7 ចូរស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់ (2:8-10) (2)
ការអធិប្បាយទី 8 ចូរធ្វើឱ្យបានគ្រប់លក្ខណ៍នៅចំពោះព្រះ (វិវរណៈ 3:1-6)
ការអធិប្បាយទី 9 ក្រុមជំនុំភីឡាដិលភា (វិវរណៈ 3:1-11)
ការអធិប្បាយទី 10 ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេ (វិវរណៈ 3:14-22)
ការអធិប្បាយទី 11 អំពីការប្រែចិត្ត (វិវរណៈ 3:19-22)
ការអធិប្បាយទី 12 ស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 4:1-11)
ការអធិប្បាយទី 13 លំដាប់លំដោយនៃស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 4:1-11)
ការអធិប្បាយទី 14 ចូរសរសើរភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ (វិវរណៈ 4:8)
ការអធិប្បាយទី 15 ការសរសើរនៃជីវិត4 (វិវរណៈ 4:8-11)
ការអធិប្បាយទី 16 អំពីការបង្កបង្កើត (1) (វិវរណៈ 4:11)
ការអធិប្បាយទី 17 អំពីការបង្កបង្កើត (2) (វិវរណៈ 4:11)
ការអធិប្បាយទី 18 ការសរសើរដំកើងពីរបៃប (វិវរណៈ 4:8-11)
ការអធិប្បាយទី 19 មានតែព្រះគ្រីស្ទទេដែលជាអង្គដែលផ្សះផ្សា (វិវរណៈ 5:1-14)

ការអធិប្បាយទី 20 កិច្ចការនៃឫសរបស់ដាវីឌ (វិវរណៈ 5:5,6) (យោងតាម អេសាយ 53:2)
ការអធិប្បាយទី 21 ការប្រកាសដំណឹងល្អនិងសេចក្តីវេទនា (វិវរណៈ 6:1-11)
ការអធិប្បាយទី 22 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 6:9)
ការអធិប្បាយទី 23 សេចក្តីអង្វរករបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវគេសម្លាប់ និងការកំសាន្តរបស់ពួកគេ (វិវរណៈ 6:9-11)
ការអធិប្បាយទី 24 ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវគេធ្វើឃាត? (វិវរណៈ 6:9)
ការអធិប្បាយទី 25 ចលនានៃដំណឹងល្អ និងគ្រោះជាទូទៅ (វិវរណៈ 6:3-11)
ការអធិប្បាយទី 26 ជីវិតដែលរងចាំព្រះដែលទ្រង់មិនកាត់ទោសភ្លាមៗទេ (វិវរណៈ 6:9-11)
ការអធិប្បាយទី 27 អ្វីដែលយើងអាចស្តាប់ និងអ្វីដែលយើងអាចឃើញ (វិវរណៈ 7:1-12)
ការអធិប្បាយទី 28 អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ (វិវរណៈ 7:1-17)
ការអធិប្បាយទី 29 ចំនួនមនុស្សដែលត្រូវបានបោះត្រា (វិវរណៈ 7:4)
ការអធិប្បាយទី 30 ឈាមរបស់កូនចៀម (វិវរណៈ 7:14-17)
ការអធិប្បាយទី 31 ការអធិស្ឋានដែលត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ព្រះ (ការអធិស្ឋានដែលព្រះទ្រង់ឆ្លើយតប) (វិវរណៈ 8:1-5)
ការអធិប្បាយទី 32 ការអធិស្ឋានដែលត្រូវបានលើកឡើងនៅចំពោះព្រះ (វិវរណៈ 8:3-5)
ការអធិប្បាយទី 33 ការរងទុក្ខនៃអ្នកដែលមិនបានធីសាំង
ការអធិប្បាយទី 34 ភាពផ្អែមល្ហែមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (វិវរណៈ 10:9, 10)
ការអធិប្បាយទី 35 សាក្សីពីរនាក់
ការអធិប្បាយទី 36 អំពីការផ្សាយដំណឹងល្អដែលគួរឱ្យខ្លាច និងរន្ធត់

ការអធិប្បាយទី 37 ចូរចងចាំពីពេលវេលាដែលពិភពលោកជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ (វិវរ
ណៈ 11:15)
ការអធិប្បាយទី 38 យកឈ្នះអារក្ស (វិវរណៈ 12:7-12)
ការអធិប្បាយទី 39 ឈាមនៃកូនចៀម (វិវរណៈ 12:11)
ការអធិប្បាយទី 40 ម្នាក់ដែលប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវគេបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយ (វិវរ
ណៈ 12:11)
ការអធិប្បាយទី 41 អ្នកដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (វិវរណៈ 13:1-3)
ការអធិប្បាយទី 42 ហោរាក្លែងក្លាយ (វិវរណៈ 13:11)
ការអធិប្បាយទី 43 អំពីម្នាក់ដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ (13:14)
ការអធិប្បាយទី 44 ចូរគិតពីមួយអង្គដែលនៅស្ថានសួគ៌ (14:1-3)
ការអធិប្បាយទី 45 ព្រះគ្រីស្ទ និងពួក 144000 ែដលឈរនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន (14:1-5)
ការអធិប្បាយទី 46 ដំណឹងល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ច (14:6,7)
ការអធិប្បាយទី 47 ភាពចាំបាច់នៃការអត់ធ្មត់ (14:12)
ការអធិប្បាយទី 48 ព្រះពររបស់អ្នកដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ
14:13) (1)
ការអធិប្បាយទី 49 ព្រះពរនៃម្នាក់ដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ 14:13)
(2) ការ
អធិប្បាយទី 50 ព្រះដែលមានគ្រប់ចេស្តា (វិវរណៈ 15:3)
ការអធិប្បាយទី 51 ពីការដែលមិនប្រែចិត្ត (វិវរណៈ 16:1-21 ជាពិសេសយោងតាម
9:11, 21)
ការអធិប្បាយទី 52 សង្គ្រាមនៃអាម៉ាកេដុន (វិវរណៈ 16:12-16)
ការអធិប្បាយទី 53 បាប៊ីឡូន (17:1-5)
ការអធិប្បាយទី 54 ព្រះទ្រង់ចងចាំអំពើបាបនៃមនុស្សមានបាប (18:5-24)
ការអធិប្បាយទី 55 អំពើបាបរបស់បាប៊ីឡូន

ការអធិប្បាយទី 56 មង្គលការនៃកូនចៀម (វិវរណៈ 19:6-8)
ការអធិប្បាយទី 57 អំពីការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ (វិវរណៈ 20:4-6)
ការអធិប្បាយទី 58 ភាពពិសេសនៃការរស់ឡើងវិណនៃរូបកាយ (វិវរណៈ 20:4-6)
ការអធិប្បាយទី 59 ការវិនិច្ឆ័យទោសចុងក្រោយ (វិវរណៈ 20:11-15)
ការអធិប្បាយទី 60 ម្នាក់ដែលគួរឱ្យកោតខ្លាច
ការអធិប្បាយទី 61 អំពើបាបដែលចូលរួមនៅក្នុងភ្លើងស្ពាន់ធ័រ (21:8)
ការអធិប្បាយទី 62 មេកុហក (21:8 (1)
ការអធិប្បាយទី 63 មេកុហក (21:8 (2)
ការអធិប្បាយទី 64 បឹងភ្លើងនិងស្ពាន់ធ័រ (21:8)
ការអធិប្បាយទី 65 ពិភាពលោកដែលអស់កល្បជានិច្ច
ការអធិប្បាយទី 66 ទន្លេជីវិតនៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ (22:1,17)
ការអធិប្បាយទី 67 សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរ (22:18, 19)
ការអធិប្បាយទី 68 ការអធិប្បាយនៃព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ 22:18-21)

ការបកស្រាយពន្យល់នៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

សេចក្តីផ្តើម

ក្នុងការបកស្រាយបញ្ហានៃសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលបានផ្សេរនេះ ខ្ញុំបាននិយាយហើយថា ឱ្យដកស្រង់ផ្នែកខ្លះចេញពីអត្ថបទរបស់លោក Stonehouse និង Skilton ពីសៀវភៅ “The Infallible Bible” (ព្រះគម្ពីរដែលគ្មានកំហុសសោះ)។

1. សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

   វាមានន័យថា យើងមើលទៅសៀវភៅទាំង 27 កណ្ឌរបស់គម្ពីរសញ្ញាថ្មី ថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយវាត្រូវបានបញ្ចប់ជាកណ្ឌគម្ពីរចំនួន 27 ហើយយើងក៏ដឹងការពិតដែលបំពេញកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ។
   អ្នកខ្លះយល់ច្រលំពីសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (1) ពួកគេគិតថា កណ្ឌគម្ពីរពិតជាបរិសុទ្ធនៅផ្នែកធំ ហើយពួកគេទទួលយកគម្ពីរសញ្ញាថ្មីថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងស្រុងនិងដោយផ្នែកផងដែរ។ (2) ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់ទេ តែមានតែទំនាក់ទំនងក្នុងការបិតការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ។

ប៉ុន្តែទស្សនៈដែលសមរម្យពីសិទ្ធិអំណាចនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជា ការពិតដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាព្រះបន្ទូលផ្ទាល់របស់ព្រះ និងជាការបើកសម្តែងទាំងស្រុងនិងជាផ្នែកផង។

2. ភស្តុតាងដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

(1) ដ្បិតគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាការសម្រេចបំពេញនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះបានទទួលស្គាល់ថាគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាការសម្រេចបំពេញនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ដ្បិតគម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាធម្មតាក៏ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផងដែរ។

(2) ទីបន្ទាល់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីផ្ទាល់

[1] គម្ពីរសញ្ញាថ្មីនិយាយថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះ។ ដូច្នេះ ការដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់សុទ្ធតែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់ នោះត្រូវបានប្រាប់ឱ្យដឹងហើយ។

[2] មិនតែប៉ុណ្ណោះទេ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីនិយាយការពិតថា ពួកសាវកជាទូតពិសេសដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ ការកត់ត្រារបស់ពួកគេជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ពួកសាវកមិនមានសិទ្ធិអំណាចដែលកសាងឡើងដោយខ្លួនពួកគេទេ តែមានជីវៈប្រវត្តិមកពីព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ដូច្នេះ ការបង្រៀនរបស់ពួកគេមិនមែនជាអ្វីក្រៅពីជាការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះទេ។ (កាឡាទី ជំពូក 1, 1កូរិនថូស 14:37, 7:10, 2ថែស្សាឡូនិច 3:14)

(3) ទីបន្ទាល់របស់ក្រុមជំនុំ

[1] សៀវភៅទីមួយរបស់ក្លេមិន។ វាជាសំបុត្រដែលលោកក្លេមិនពីក្រុងរ៉ូមផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំកូរិនថូស (ប្រហែល គ.ស 95)។ គាត់បានដកស្រង់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីប្រហែល 100 ដង ហើយគិតថាវាមានសិទ្ធិអំណាចស្មើគ្នានឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ គាត់ទទួលស្គាល់ថា គម្ពីរសញ្ញាចាស់ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

(ជំពូក 45) ហើយក៏ទទួលស្គាល់ថា សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកសាវក គឺដូចគ្នានឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់គម្ពីរសញ្ញាចាស់ (4:1, 2, 13:1), 42:1, 4, និង 46:7)។ គាត់និយាយថា “យើងបានទទួលដំណឹងល្អពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ” (42:1) ហើយគាត់និយាយទៀតថា “ចូរបើកសំបុត្ររបស់ប៉ុល តើគាត់បាននិយាយអ្វីមកកាន់អ្នក? តាមការបើកសម្តែងដែលគាត់បានបង្រៀននោះ”។

[2] 20 ឆ្នាំក្រោយមក ចាប់តាំងពីសៀវភៅទីមួយរបស់ក្លេមិនចេញមក លោក អ៊ីកណាធាស ដែលជាប៊ីស្សពនៃអាន់ទីយ៉ូល បានសរសេរសំបុត្រចំនួន7 តាមផ្លូវទៅកាន់ក្រុងរ៉ូមដោយកាត់តាមអាស៊ីភាគតិច។ ក្នុងចំណោមសំបុត្រទាំងនោះ គាត់បានទទួលស្គាល់ការពិតដែលថា ព្រះបន្ទូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានសិទ្ធិអំណាចដូចគ្នានឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ គាត់ទទួលស្គាល់ថាការបង្គាប់និងមេរៀនរបស់ពួកសាវកសុទ្ធតែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (សរសេរដោយលោក Ignatius, Bil សំបុត្រ 5:1, 2, Manecian សំបុត្រ 13:1, Trarian សំបុត្រ 12:2 Eph សំបុត្រ 11:2) គាត់និយាយថា “ខ្ញុំក៏បង្គាប់ដល់អ្នកដូចជាពេត្រុសនិងប៉ុលដែរ”។ (Rom សំបុត្រ 4:3) គាត់ចាត់ទុកកណ្ឌដំណឹងល្អជាកណ្ឌគម្ពីរដែលមានសិទ្ធិអំណាចជាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផង។ (សំបុត្រអេភេសូរ ជំពូក12)។

[3] ជាភៀស ជាបុរសម្នាក់មកពីអាស៊ីភាគតិច គាត់បាននិយាយថា កណ្ឌគម្ពីរដំណឹងល្អជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ។

[4] លោក ចាស្ទីន ម៉ាធើ បានសរសេរសៀវភៅរបស់គាត់នៅ គ.ស 160 ហើយនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជាក្រិត្យវិន័យថ្មី និងជាការតាំងសញ្ញាថ្មី។

1. ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានផ្លាស់មកនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

ចំនួននៃក្រាំងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានច្រើន ដែលពួកវាត្រូវបានចម្លងមិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីឯកសារដើម។ ក្រាំងរបស់ Chester Beatty Papyri ត្រូវបានកត់ត្រានៅស.វ ទី3 ជាក្រាំងដែលចាស់ជាងគេបំផុតនៃ Papirus ទៅ យ៉ូហាន 18:31-33, 37, 38 ត្រូវចម្លងនៅស.វ ទី 4។ ចំនួនក្រាំងប្រហែលចំនួន 4000។ ប៉ុន្តែបើយើងបន្ថែមការបកប្រែប្រហែលជាកើនដល់ 14000 ច្បាប់។

មានក្រាំង វ៉ុលហ្គេត ជាភាសាឡាតាំងគឺមាន 8000 ច្បាប់។ ក្រាំងនៃជាភាសាបុរាណផ្សេងទៀតយ៉ាងហោចណាស់ 1000 ច្បាប់។ រួចមក ខ្លឹមសារដែលក្រាំងជាច្រើនធ្វើបន្ទាល់ត្រូវបានដកស្រង់ពិត។ លោកបណ្ឌិត អេសរ៉ា អាបត បាននិយាយថា “នៅក្នុងចំណុចខុសគ្នាជាច្រើននៃក្រាំងនីមួយនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺ 19/20 ដែលមិនមានចំណុចខុសគ្នានឹងពីក្រាំងផ្សេងទៀត។ នៅក្នុងចំណោមការដែលនៅសល់ គឺត្រឹមតែ 19/20 ទល់នឹង 1/20 ដែលជាចំណុចខុស។ ពីព្រោះប្រសិនបើយើងទទួលយកពួកវាឬមិនទទួល អត្ថន័យនៃខ្លឹមសារមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរផ្សេងឡើយ។ “(Warfield, An Introduction to The Textual Criticism of the New Testament, p 12)។ លោក Warfield បាននិយាយម្តងទៀតដូចតទៅនេះថា “ខ្លឹមសារទាំងអស់នៃក្រាំងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមានចំណុចខុសគ្នាទេ ហើយស្ទើតែគ្មានចំណុចខុសគ្នាសោះត្រូវបានផ្ទេរមកដល់យើង។ បើទោះជាខ្លះមានចំណុចនៃការចម្លងដ៏មិនល្អក៏ដោយ ដ្បិតដោយសារភាគច្រើនមានក្រាំងជាច្រើន អត្ថបទពិតនៃអ្នកសរសេរដ៏បរិសុទ្ធត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ បែបគោលលិទ្ធិ និងបែបសីលធម៌ នឹងមិនមកដល់ការសរុបសេចក្តីដែលខុសឡើយ។ “(សៀវភៅដូចគ្នា ទំព័រ 14) ហើយ លោក Kenyon ដែល

ជាអ្នកប្រាជ្ញល្បីនៃឯកសារដែលនិយាយថា “អ្នកជឿសាសនាគ្រឹស្តយកបទគម្ពីរទាំងអស់ដាក់នៅដៃរបស់គេ ហើយអាចនិយាយថា នោះជាព្រះបន្ទូលពិតរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានផ្ទេរមកដោយមិនមានបាត់សេចក្តីពិតសោះ ដែលគេនិយាយដោយគ្មានការភ័យខ្លាចនិងគ្មានការស្ទាក់ស្ទើឡើយ។” (Our Scripture and ancient manuscripts” p 23)

2. គឺដូចជានៅក្នុងមូលដ្ឋានដែលមានភស្តុតាងដូចគ្នានៃឯកសារជាច្រើន នោះគម្ពីរក្រិកក៏ត្រូវបានបោះពុម្ពចែកចាយ ដែលយើងគិតពីការបោះពុម្ពរបស់វាជាទូទៅបីដង។

    1) ពេលទទួលបានអត្ថបទនោះ។ អត្ថបទដែលទទួលបានត្រូវបានបោះពុម្ពដោយStephanus នៅឆ្នាំ 1654។ អត្ថបទដែលទទួលបានសុំទោសពីចំណុចដែល គាត់មិនបានលើកពីឯកសារជាច្រើន តែយើងមិនអាចនិយាយថា ខ្លឹមសារទាំងនោះមានចំណុចខុសនោះទេ។ ដូចជាបាននិយាយខាងលើ អត្ថបទនៃសញ្ញាថ្មីត្រូវបានផ្ទេរមកយើងដោយគ្មានចំណុចខុសគ្នាសោះនៅក្នុងឯកសារនោះ។ អត្ថបទដែលទទួលបាននេះជាគ្រឹះនៃ ការបកប្រែនៃគម្ពីរ King James Version ដែលបានសម្រេចនៅឆ្នាំ 1611)។
    2) លើកទីពីរជាថ្ងៃដែលចាប់ផ្តើមនៃការរិះគន់លើឯកសារ
    3) លើកទីបីគឺជាថ្ងៃដែលការរិះគន់ឯកសារបានចាប់ផ្តើម ក្នុងពេលនេះ មានឯកសារជាច្រើនត្រូវបានរកឃើញ។ អ្នកវិទូល្បីនៃឯកសារមានពីរនាក់គឺ លោក Westcott និង Holt។ វិទ្យាសាស្ត្រនៃឯកសារត្រូវបានអភិវឌ្ឍតាមរយៈពួកគេ ហើយវាត្រូវបានជ្រើសរើសជាគោលការណ៍រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ គម្ពីរ

ក្រិកដែលត្រូវដែលត្រូវបោះពុម្ពដោយមនុស្សពីរនាក់ គឺវាមានសេចក្តីពិតនៃអត្ថបទដើម។ “សព្វថ្ងៃនេះការបកប្រែភាសាអង់គ្លេសដែលត្រូវបានកែក៏ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយ។ ការបកប្រែនេះត្រូវផ្ទេរ នៅថ្ងៃនេះ ការបកប្រែជាអង់គ្លេសត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយ។ ការបកប្រែនេះត្រូវបានគេលើកឡើងជាច្រើននៃកំណែកែសម្រួលរបស់អង់គ្លេសនៅក្នុងមូលដ្ឋាននៃបទគម្ពីរភាសាក្រិច។ ការបកប្រែជាភាសាកូរ៉េរបស់យើងត្រូវបានបកប្រែដោយអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនៅឆ្នាំ 1887 ។ សារព័ត៌មានដំបូងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានចេញនៅឆ្នាំ 1900 ការបោះពុម្ពឡើងវិញត្រូវបានបោះពុម្ពនៅឆ្នាំ 1904។ ការបោះពុម្ពលើកទីបីបានចេញមក ហើយនៅឆ្នាំ 1920 សូម្បីតែគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ត្រូវបានបកប្រែទាំងស្រុង។ ហើយគម្ពីរសញ្ញាចាស់នៃការបកប្រែដែល ត្រូវបានកែដំរូវនៅខែឧសភា ឆ្នាំ 1937 ហើយគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានកែសម្រួលនៅខែមិថុនា ឆ្នាំ 1937។

I. អ្នកនិពន្ធនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

អត្ថបទនិយាយបីបួនដងថាយ៉ូហានជាអ្នកនិពន្ធនៃកណ្ឌគម្ពីរនេះ។ (1:1, 4, និង 18; 22:8) ពួកគេសង្ស័យពីការដែលថាកណ្ឌគម្ពីរនេះជាសិទ្ធិអំណាចរបស់យ៉ូហានដូចតទៅនេះថា៖

1) លោក J. Wellhausen បានទាយថា យ៉ូហាន 1:1-3 និង 22:18, 19 មិនមែនដោយយសារយ៉ូហានទេ តែអ្នកផ្សេងទៀតបានសរសេរវា ហើយបានបង្ខូចវានៅក្នុងអត្ថបទ។ តែ លោក R. H. Charles ប្រឆាំងនឹងទ្រឹស្តីនេះដូចតទៅថា៖ គឺថា

1:1-3 មិនមែនជាជំពូក1នៃព្រះពរទាំងប្រាំពីរទេ (1:3, 14:13, 16:15, 19:9, 20:6, 22:7, 14) ហើយ វាក៏ត្រូវបានសរសេរដោយបុរសម្នាក់ដែលសរសេរជំពូកនៃព្រះពរទាំងប្រាំពីរយ៉ាងខ្លាំងក្លា។

1) ហេតុផលមួយដែលអ្នកខ្លះជំទាស់នឹងការអះអាងថា កណ្ឌគម្ពីរត្រូវបានសរសេរដោយសាវកយ៉ូហានគឺ ជាការពិតថា កណ្ឌគម្ពីរនេះមិនបាននិយាយថា គាត់ជាសាវក តែជាហោរាវិញ។ (10:11) តែវាត្រូវបានគិតថាគេមិនបានពិនិត្យនូវការពិតឱ្យបានត្រឹមត្រូវទេ។

   វិវរណៈជាកណ្ឌគម្ពីរនៃទំនាយ (1:3) វាសមហេតុផលដែលអ្នកនិពន្ធនៃកណ្ឌគម្ពីរនៃទំនាយមិនត្រូវបានហៅថាសាវក តែហៅថាជាហោរាវិញ។

2) ហេតុផលមួយទៀតដែលប្រឆាំងនឹងការពិតដែល កណ្ឌគម្ពីរត្រូវបានសរសេរដោយសាវកយ៉ូហាន នោះគឺជាបែបអក្សរសាស្ត្រនៃកណ្ឌគម្ពីរដែលវាខុសពីការសរសេរដំណឹងល្អ (ដំណឹងល្អយ៉ូហាន)។ ប៉ុន្តែនេះក៏មិនមែនជាហេតុផលដែរ។ យើងទាយថា ការបង្ហាញរបស់គាត់ថា គាត់ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការទទួលការបើកសម្តែងពិសេសចេញពីទ្វារបើកនោះមានចំណុចខុសគ្នាជាងការមួយដែលត្រូវបានសរសេរដោយការបើកសម្តែង។ មិនត្រឹមតែសៀវភៅទាំងនោះ (ដំណឹងល្អយ៉ូហាន វិវរណៈរបស់យ៉ូហាន) មិនបញ្ចូលគ្រោងទូទៅនិងគំនិត។ ឧទាហរណ៍ ឡូហ្គូស(λόγος) (យ៉ូហាន 1:1 វិវរណៈ 10:13) “កូនចៀម” “មួយអង្គដែលយកជ័យជំនះ” (យ៉ូហាន 16:33 វិវរណៈ 2:7, 11) “មួយអង្គដែលរក្សាបទបញ្ញត្តិ” (1យ៉ូហាន 5:3 វិវរណៈ 12:17) “គំនិត

ដែលឃើញព្រះយេស៊ូវជាអង្គដែលនៅអស់កល្ប” (យ៉ូហាន 1:1, វិវរណៈ 22:13) “សេចក្តីសង្គ្រោះគឺត្រូវពឹងលើព្រះ និងព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ” (យ៉ូហាន 1:29, 3:3 5:24, 10:10, 11 វិវរណៈ 7:14 12:11 21:6, 22:17) “គំនិតដែលថាអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់នឹងបានសង្គ្រោះ” (យ៉ូហាន 3:16 វិវរណៈ 22:17) ជាដើម លើកលែងតែពួកគេ មានឃ្លាស្រដៀងៗគ្នា (នោះគឺ យ៉ូហាន7:7 និង វិវរណៈ 22:17, យ៉ូហាន 10:18 និង វិវរណៈ 22:7 យ៉ូហាន 20:12 និង វិវរណៈ 3:4, យ៉ូហាន 1:1 និង វិវរណៈ 19:13, យ៉ូហាន 1:29 និង វិវរណៈ 5:6 ជាដើម)។ ជាពិសេសគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលដែលថា កណ្ឌគម្ពីរទាំងពីរបានលើកឡើងនូវទម្រង់ស្រដៀងគ្នានៃសាការី 12:10 (យ៉ូហាន 19:37 វិវរណៈ 1:9)។

3) ដូចដែលយើងបានឃើញពីឃ្លារបស់ ជាកៀស ដែលជាសិស្សរបស់សាវកយ៉ូហាន (តាមរយៈការដកស្រង់របស់យូស៊ីបៀស)។ ព្រឹទ្ធាចារ្យយ៉ូហានបានរស់នៅក្រុងអេភេសូរនៅអាស៊ីភាគតិច។ យោងតាមសម្តីមួយចំនួន ត្រូវបានប្រាប់មកថា អ្នកនិពន្ធនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហានជាបុរសម្នាក់នេះ។ តែវាពិបាកដែលថា “ព្រឹទ្ធាចារ្យយ៉ូហាន” ម្នាក់នេះពិតជាម្នាក់ផ្សេងទៀត ដែលមិនមែនជាយ៉ូហាននោះ។ ភស្តុតាងតាមប្រវត្តិសាស្ត្របានបង្ហាញប្រាកដថា អត្ថបទនេះត្រូវបានសរសេរឡើងដោយសាវកយ៉ូហាន។ ចាស្ទីន ម៉ាធើ (គ.ស 140) ចូរមើលទៅកណ្ឌគម្ពីរដូចជាសាវកយ៉ូហាន ដោយ អារីនាស (គ.ស 180) បានសង្កត់ធ្ងន់លើការពិតនេះប្រហែលបីបួនដងដែរ។ លោក ធើធូលៀន (គ.ស 200) លោក ខ្លេមិន នៃទីក្រុងអាឡិចសាន់ឌ្រា (គ

.ស 200) និង ហ៊ីផូលីធើស (គ.ស 240) ជាដើមបាននិយាយថា កណ្ឌគម្ពីរនេះមានសិទ្ធិនៃការចម្លងមកពីសាវកយ៉ូហាន។

II. ទីកន្លែងនិងពេលវេលានៃការសរសេរវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

កណ្ឌគម្ពីរត្រូវបានសរសេរឡើងនៅកោះប៉ាត់ម៉ុស (1-9)។ វាជាចំណតតែមួយគត់តាមផ្លូវទៅកាន់ក្រុងរ៉ូមចេញពីក្រុងអេភេសូរ។ មានអ្នកខ្លះអះអាងថា កណ្ឌគម្ពីរត្រូវបានសរសេរឡើងនៅ គ.ស 69។ យើងមិនអាចជឿការនេះបានទេ។ អ្នកគាំទ្រនៃទ្រឹស្តីនេះបានពឹងផ្អែកលើបញ្ហានៃការវាស់វែងនូវព្រះវិហារនៅក្នុងជំពូក 11។ គឺថា កាលដែលយ៉ូហានសរសេរកណ្ឌគម្ពីរនោះគឺពីព្រោះនៅមានព្រះវិហារនៅឡើយ នោះពួកគេអះអាងថា ពាក្យដូច្នោះដែលទាក់ទងនឹងការវាស់វែងគឺចេញមកពីវាមក។ ប៉ុន្តែការវាស់វែងព្រះវិហារនោះគ្រាន់តែជាសម្តីនិយាយបែបជានិមិត្តសញ្ញាប៉ុណ្ណោះ។ រ៉ាហារបែបសញ្ញាសម្គាល់ហើយ។ កាលដែលកណ្ឌគម្ពីរត្រូវបានសរសេរឡើង នោះក្រុមជំនុំអេភេសូរធ្លាប់មានចលនារបស់បក្សរបស់នីកូឡាស់ ជាជំនឿខុសឆ្គងដែលប៉ុលបានសរសេរទៅកាន់អេភេសូរដែលនាងមិនមាន។(2:6) វាបញ្ជាក់ការពិតថា វាត្រូវបានសរសេរជាយូរមកហើយ ពីកាលដែលប៉ុលបានធ្វើការនៅក្នុងក្រុមជំនុំអេភេសូរ។ ហើយវាជាការពិតដែលយ៉ូហានត្រូវបានជ្រើសរើសទៅកាន់កោះប៉ាត់ម៉ុស (1:9)។ ការដាក់ទោសដូច្នេះបានកើតឡើងក្នុងរាជរបស់អធិរាជរ៉ូមឈ្មោះ ដូមីស៊ានុស (គ.ស 81-96)។

III. វិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយព្រះគម្ពីរ (ហឺម៉ាញូទិក ពីភាសាក្រិកថា ερμηνεύειν)

1. ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិធីនៃការបកស្រាយ

ផ្នែកនេះត្រូវបានបកប្រែចេញពី "The principle of the interpretation of the Scripture (Schrift Beginselen ter verklaring)" ដែលត្រូវបានសរសេរឡើងដោយលោក ហ្គ្រេជដានុស។

ភាពចាំបាច់នៃការកាត់ស្រាយព្រះគម្ពីរ

ភាពចាំបាច់នៃការកាត់ស្រាយព្រះគម្ពីរមិនអាចត្រូវបានបដិសេធឡើយ ពីព្រោះ ព្រះយេស៊ូវបានបកស្រាយព្រះគម្ពីរដែរ។ (លូកា 24:32)។ មិនត្រឹមតែព្រះគម្ពីរបង្ហាញដល់យើងដោយមិនមានការបកស្រាយដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ គឺវាពិបាកក្នុងការយល់ពីអត្ថន័យឱ្យបានបរិបូរណ៍និងច្បាស់ខ្លាំងណាស់ (ទំនុកដំកើង 119:18)។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំកំណែទម្រង់បង្រៀនពីគោលការណ៍នៃភាពច្បាស់នៃបទគម្ពីរ (De erspicuitas van de Heilige Schrift) ហើយគិតពីអ្នកណាដែលមានសិទ្ធនឹងបកស្រាយព្រះគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកមានគោលការណ៍នៃអាថ៌កំបាំងព្រះគម្ពីរ (De Duisterheid der Sc rift) ហើយអះអាងថា មានតែអ្នកដឹកនាំព័ន្ធកិច្ចនៃក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះដែលអាចបកស្រាយព្រះគម្ពីរបាន ហើយសិទ្ធិអំណាចធំបំផុតនៃការបកស្រាយព្រះគម្ពីរគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់សម្តេចប៉ាប។

បញ្ហាលំបាកកាលដែលព្រះគម្ពីរត្រូវបានបកស្រាយ ដែលយើងបានជួប

បញ្ហានៃកម្មវត្ថុ– មនុស្សយល់ច្រឡំជាញឹកញាប់លើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ លោក នីកូដេម បានយល់ច្រឡំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវថា “អ្នកត្រូវតែកើតម្តងទៀត”។ ពួកសាវកបានយល់ច្រឡំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលថា “ឡាសាបានដេកលក់ហើយ”។ ការយល់ច្រឡំនេះបានកើតឡើងដោយការមានអារម្មណ៍យល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពីខាងក្រៅតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះគម្ពីរយើង ក៏ដូច្នេះដែល គឺត្រូវគំនិតដោយសារសំលៀកបំពាក់នៃភាសា គឺភាសាដែលមានដើមកំណើតនិងបទពិសោធន៍ខុសគ្នាពីមួយទៅមួយ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងការបកស្រាយព្រះគម្ពីរ យើងមិនអាចមើលងាយពីបញ្ហាលំបាកៗនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទេ។ តែតាមរយៈការសិក្សាជាច្រើននោះវានឹងអាចដោះស្រាយបាន។

បញ្ហាពីខាងក្នុងបុគ្គល - នៅក្នុងការបកស្រាយព្រះគម្ពីរ នោះយើងដឹងថា “ខ្ញុំ” គឺជាមនុស្ស ជាភាវៈដែលត្រូវបានបង្កើតមក។ យើងមានកន្លែងដែលលំបាកជាច្រើនដែលត្រូវយល់ពីបំណងរបស់ព្រះអាទិករក្នុងនាមជារបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមក។ កាលដែលយើងបានស្គាល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះយើងយល់តែអ្វីដែលស្ថិតនៅក្នុងកម្រិតរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចមើលងាយថាយើងមានត្រឹមតែចំណេះដឹងប៉ុននេះក៏ដោយ យើងមិនអាចមិនអើពើនឹងការពិតថា វាជាចំណេះដឹងពិត និងជាចំណេះដឹងដែលមិនឯករាជឡើយ។ ដូច្នេះ អាកប្បកិរិយានៃការដែលត្រូវបានបង្កើតមកររបស់យើងមិនមែនជាបញ្ហាដែលពិបាកខ្លាំងនោះទេ។ លើសពីបញ្ហាទាំងអស់ ការដែលលំបាកបំផុតថែមទៀតនោះគឺ យើងត្រូវបានងងឹតដោយសារអំពើបាបរបស់យើង។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថា សាច់ឈាមរបស់យើង (បំណងប្រាថ្នាពេញដោយបាប) គឺជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ (រ៉ូម 8:7)។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានដោះស្រាយរួចហើយ។ ព្រះគ្រីស្ទបាន

ជំនួសកន្លែងនៃការស្លាប់របស់យើង ហើយបានផ្តល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកយើងដើម្បី ឱ្យយើងអាចយល់ព្រះគម្ពីរតាមរយៈការបើកសម្តែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ព្រះគម្ពីរគួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយព្រះគម្ពីរ

ដ្បិតកណ្ឌគម្ពីរទាំង 66 នៃព្រះគម្ពីរមានតែអ្នកនិពន្ធតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ដែលជាព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គ្រប់ទាំងឃ្លានៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅ វិញទៅមកនៅក្នុងលំនាំតែមួយ។ ដូច្នេះ ផ្នែកមួយអាចបើកសម្តែងពីផ្នែកផ្សេងទៀត។ មិនត្រឹមតែព្រះគម្ពីរបង្រៀនបែបអព្ភូតហេតុនោះទេ គោលការណ៍នៃការកត់ត្រាបែប អព្ភូតហេតុអស្ចារ្យនោះក៏ត្រូវបានបើកសម្តែងគោលការណ៍បែបអព្ភូតហេតុផងដែរ។ វិធីសាស្ត្រដែលថាព្រះគម្ពីរគួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយព្រះគម្ពីរ គឺជាវិធីសាស្ត្រ របស់ព្រះយេស៊ូវនិងសិស្សរបស់ទ្រង់។ (ម៉ាថាយ 1:22, 2:15, 17:23, 4:4, 7, 10, 26:54, លូកា 22:37, 24:27, 44, យ៉ូហាន 10:35 កិច្ចការ 3:18 13:27-41 17:2 3, 28:23 រ៉ូម 1:2, 4:23, 9:17 15:4 1កូរិនថូស 15:3,4 2ធីម៉ូថេ 3:15-17) នោះ យើងត្រូវការរៀនថ្នាក់ពាក្យនិងអក្សរជាពិសេស។ ពីព្រោះព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ ហើយត្រូវបានសរសេរដោយការគិតពីកិច្ចការផ្ទាល់របស់មនុស្ស (មិនមែនដោយ បែបអូតូម៉ាទិកទេ) វាបញ្ចូលនូវធាតុរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដែរ។ និយាយមួយបែបទៀត យើងមិនមើលងាយដល់ការសិក្សាលើផ្នែកបែបនោះនៅក្នុង ការសិក្សាព្រះគម្ពីរនោះទេ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលលទ្ធផលនៃការសិក្សានេះត្រូវបានបង្កើត រួចដោយទទួលបានការធានាដ៏ពិត។ ដូច្នេះ គោលការណ៍ដែលថា ព្រះគម្ពីរគួរតែត្រូវ បានកាត់ស្រាយដោយព្រះគម្ពីរគ្មានអ្វីក្រៅពីថាជាគោលការណ៍ដែលពិសេសខុសគេ នោះទេ។ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ “ព្រះគម្ពីរបានមកដល់យើងដោយកិច្ចការ

របស់មនុស្ស តែវាលើសពីពាក្យរបស់មនុស្ស។ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតែមួយគត។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងពន្យល់ពីគំនិតរបស់ព្រះ និងគំនិតរបស់មនុស្ស នោះយើងគួរតែពន្យល់ដោយប្រើព្រះគម្ពីរ។ គំនិតរបស់ព្រះនោះខ្ពស់លើសពីគំនិតរបស់មនុស្ស។ គ្មានសៀវភៅណាដូចជាព្រះគម្ពីរទេនៅលើលោកិយនេះ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចពន្យល់ព្រះគម្ពីរដោយប្រើអ្វីផ្សេងឡើយ មានតែព្រះគម្ពីរត្រូវបានពន្យល់ដោយព្រះគម្ពីរតែមួយប៉ុណ្ណោះ។

ឥលូវនេះ ចូរយើងសង្កេតមើលពីដំណើរការនៃការអភិវឌ្ឍនៃវិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយព្រះគម្ពីរ និងធ្វើការរិះគន់ពីវា។

(1) គ.ស 70 – គ.ស 170

ពួកសាវកបានបកស្រាយពីការពិតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដោយប្រើគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ នៅគ្រាចុងក្រោយនៃសតវត្សទី 1 លោក ក្លេមិន នៃក្រុងរ៉ូម បានទទួលវិធីសាស្ត្ររបស់ពួកសាវក និងបានទោរទៅរកវិធីសាស្ត្របែបនិម្មិតសញ្ញាដោយប្តូរបន្តិតបន្តួច។ ឧទាហរណ៍ សំបុត្របាណាបាសក៏បានទទួលនូវទំនោរនេះផងដែរ។

(2) គ.ស 170 – ស.វ ទៅ 5

មានក្រុមបីនៅក្នុងគ្រានេះ។

[1] ក្រុមមកពីទិសខាងលិច– វាមានលក្ខណៈដែលធ្វើតាមគោលការណ៍ប្រពៃណីនៃគ្រាចាស់។ ថ្វីត្បិតតែយើងមានចំណុចខ្លះចេញពីក្រុមនេះក៏ដោយ ក៏យើងមិនយល់ស្របសូម្បីតែចំណុចខុសឆ្គង ដែលធ្វើតាមប្រពៃណីខុសក៏ដោយ។ លោកអ៊ីរ៉ានាស ដែលជាសមាជិកនៃក្រុមបាននិយាយថា “យើងនឹងរៀនសេចក្តីពិតបែបប្រពៃណីពីក្រុមជំនុំ”។ នេះជាការគិតខុសដែលថាក្រុមជំនុំងាយនឹងធ្លាក់ចូលក្នុងទម្លាប់ដែលមិន

វិនាស ដែលចុះចូលនឹងប្រពៃណីក្រុងជំនុំដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ប៉ុន្តែនៅសម័យបច្ចុប្បន្ន ក្នុងការការពារពីសាសនាខុសឆ្គង និងការរក្សាទំនៀមទំលាប់របស់ពួកជំនុំដែលដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើប្រពៃណីគឺចាំបាច់។

គោលការណ៍រក្សាប្រពៃណីរបស់ក្រុមជំនុំមិនមានសិទ្ធិទាំងស្រុងនៅក្នុងការបកស្រាយព្រះគម្ពីរទេ តែវាមានឥទ្ធិពលនៅក្នុងការការពារការវិនិច្ឆ័យច្រើន និងការសន្និដ្ឋានរដិបរដុប។

[2] ក្រុមរបស់អាឡិចសាន់ឌ្រាបានយកគោលការណ៍នៃការប្រៀបធៀបជ្រុលនៅក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ។ អ្នកតំណាងនៃក្រុមនេះគឺ លោក អូរីជេន។ ឈ្មោះហៅក្រៅរបស់ក្រុមនេះគឺ បែបប្រៀបធៀបថាវាជាអ្វី? លោក Brouwel បាននិយាយថា “ការប្រៀបធៀបមិនសួរពីការពិតថា សម្ភារៈនៃការអធិប្បាយដែលបានប្រើជាប្រវត្តិសាស្ត្រពិតឬអត់នោះទេ”។ ការប្រៀបធៀបខុសរវាងអ្វីដែលវានិយាយ និងអត្ថន័យរបស់វា។ បទគម្ពីរមានការបង្រៀនបែបប្រៀបធៀប។ ប៉ុន្តែការបរាជ័យរបស់ក្រុមនៃការប្រៀបធៀបគឺជា ការអះអាងយ៉ាងជ្រុលហួសថា គ្រប់បទគម្ពីរសុទ្ធតែជាបែបប្រៀបធៀប។ លោក ក្លេមិន នៃទីក្រុងអាឡិចសាន់ឌ្រា អះអាងថា គ្រប់បទគម្ពីរគឺជាបែបប្រៀបធៀប។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា “ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ពីអត្ថន័យពិតដើម្បីនឹងលាក់វាទុក...” អូរីជេន និយាយម្តងទៀតថា “បទគម្ពីរមិនមានចន្លោះដែលឥតប្រយោជន៍ទេ តែគ្រប់ទាំងសំបុត្រទាំងអស់សុទ្ធតែត្រូវបានបើកសម្តែង”។

[3] ក្រុមរបស់ពួកនៅអាន់ទីយ៉ូកមានការគោរពដល់គ្រប់ធាតុទាំងអស់របស់មនុស្ស ហើយបានសម្គាល់ពីប្រវត្តិសាស្ត្រ និងដាក់ទោសដល់ទ្រឹស្តី។ ក្រុមនេះល្អ គឺដែលអាចគេចផុតពីធាតុដែលរំខាន។ ជាញឹកញាប់តែងតែមិនអើពើនឹងអត្ថន័យខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដែលជាការគួរសោកស្តាយ។

(3) សម័យកណ្តាល

នេះគឺជាគ្រាដែលពេញលេញទូលំទូលាយ ដែលមិនបានបកស្រាយប្រកបដោយភាពច្នៃប្រឌិតដោយបន្ទូរបន្ទាយរវាងសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ និងក្រុមជំនុំមួយនោះទេ ពួកគេបានតែមើលបទគម្ពីរដោយប្រមូលទស្សនៈរបស់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំចាស់ៗ ប៉ុណ្ណោះ។ នៅគ្រានោះ ពួកកំណែទម្រង់ដូចជា លោក ចន វីខ្លីហ្វ (1348) គឺជាអ្នកបកប្រែនៃពួកកំណែទម្រង់។

(4) គោលការណ៍ខុសនៃមនុស្សសម័យនោះ

[1] សង្គមនិយម។ ការនេះនៅក្នុងការបកស្រាយព្រះគម្ពីរ គឺបានមើលទៅបទគម្ពីរដោយប្រើហេតុផលរបស់មនុស្ស ហើយយកហេតុផលរបស់មនុស្សជាស្តង់ដាដើម្បីនឹងវិនិច្ឆ័យលើសេចក្តីពិត។ ពិតណាស់ វាជាទ្រឹស្តីដែលធ្វើឱ្យយល់ច្រឡំបទគម្ពីរ។

[2] ពួកអាណាបាប់ទីស្ទ។ គេចាត់ទុកព្រះគម្ពីរជាឯកសារដែលពួកគេត្រូវទទួលយកបទពិសោធន៍ តែមិនស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថានៅអស់កល្បទាំងស្រុងនោះទេ។ និកាយនេះគិតតែពីលើភស្តុតាងខាងក្នុងនៃបទគម្ពីរ ហើយចាត់ទុកបទគម្ពីរជាបណ្តុំនៃអក្សរដែលស្លាប់ដែលគ្មានជីវិត។ ពួកគេបានអះអាងថា អស់អ្នកណាដែលទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនត្រូវការព្រះគម្ពីរទេ។ នេះជាទ្រឹស្តីដែលយល់ច្រឡំ ដែលមិនស្គាល់ពីតម្លៃនៃបទគម្ពីរ។

{3} demonstrants. ក្រុមនេះមិនមើលងាយធាតុរបស់ព្រះនៃបទគម្ពីរទេ តែពួកគេបង្ហាញយ៉ាងខ្លាំងក្លាថាមិនចុះចូលនឹងប្រពៃណីនិងគោលលិទ្ធិនោះទេ។ វិធីសាស្ត្រនៃក្រុមនេះគឺ បកស្រាយព្រះគម្ពីរបែបជាឥរិយាបថមិនស្ថិតស្ថេរដែលនៅកណ្តាល។ ពីព្រោះវាមានទំនោរទៅរកហេតុផលរបស់មនុស្សខ្ពស់ជាងច្បាប់របស់ព្រះ។ ពិតជា

គ្រោះថ្នាក់ណាស់ដែលទៅទោរទន់ទៅរកក្រុមនៃការបកប្រែដោយហេតុផលនេះ។ វាជាជំហ៊ានទីមួយទៅកាន់ការយល់ច្រឡំលើព្រះគម្ពីរហើយ។

[4] Rationalism. ក្រុមនេះមិនទទួលបទគម្ពីរថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ហើយបក្សស្រាយព្រះគម្ពីរដូចជាចំណេះដឹងរបស់មនុស្សនិងដូចជាធម្មជាតិ។

[5] ក្រុមងាយស្រួល។ យើងអាចគិតពីការពីរដូចតទៅនេះនៅក្រោមចំណងជើងនេះ។ ទាំងពីរនោះគឺ 1) វិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយបែបន័យត្រង់។ 2) វិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយបែបព្រលឹងវិញ្ញាណជ្រុលហួស (J. S, Spener, Bengel)។ ពួកអ្នកដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់វិធីសាស្ត្រនៃអក្សរ ពួកគេបកស្រាយព្រះគម្ពីរដោយភ្ជាប់ជាមួយនឹងអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណដោយឡែក។

[6] ក្រុមបកស្រាយតាមបែបចិត្តសាស្ត្រ។ ក្រុមនេះរាប់បញ្ចូលទាំងលោក ស្លាយម៉ាឃើ ជាអ្នកដែលព្យាយាមស្វែងរកលក្ខណៈពិសេសនៃដំណើរការបែបចិត្តសាស្ត្រ។ ប៉ុន្តែវាជាកំហុស ពីព្រោះគាត់មិនគិតពីកិច្ចការចូលរួមដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែបកស្រាយសកម្មភាពបែបចិត្តសាស្ត្រដោយពឹងផ្អែកលើវិធីសាស្ត្របែបវិទ្យាសាស្ត្រទូទៅនៃអ្នកនិពន្ធវិញ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការបកស្រាយនេះមិនបាននាំមកនូវការសន្និដ្ឋានដែលសមស្របនឹងប្រព័ន្ធសាសនៈវិទ្យាមួយចំនួនទេ។ លោក F. H Germar ដែលនៅក្នុងក្រុមនេះបាននិយាយថា “អ្នកដែលបកស្រាយគ្រប់កណ្ឌព្រះគម្ពីរមិនគួរភ្ជាប់គំនិតនៃកណ្ឌគម្ពីរមួយទៅនឹងកណ្ឌគម្ពីរមួយទៀតឡើយ ហើយគួរតែយកគំនិតដែលឯករាជ្យវិញ។” វាជាទ្រឹស្តីខុស ពីព្រោះវាមានន័យថា ជាការមើលងាយសេចក្តីពិតដែលគ្រប់កណ្ឌគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានសរសេរឡើងដោយអ្នកនិពន្ធតែម្នាក់គត់ គឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វាធ្វើឱ្យមានកំហុស ពីព្រោះវាបដិសេធការពិតដែលថា ព្រះយេស៊ូវនិងពួកសាវកត្រូវបានរួបរួម។

[7] Formgeschichtilich Schrift Verlkaring.

ទ្រឹស្តីនេះត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយ លោក H. Kungel។ គាត់បានសម្គាល់ការនេះនៅលើសៀវភៅមួយហៅថា “ការបង្កបង្កើតនិងការច្របូកច្របល់ (Schopfung und Chaos, 1898)” ចុះ តើអ្វីទៅជាវិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយនៅក្នុងក្រុមវិទ្យាសាស្ត្រនេះ? ដំបូង ពួកគេមិនទទួលស្គាល់ការពិតដែលថាបទគម្ពីរមានលក្ខណៈដែលគួរឱ្យទុកចិត្តបានតាមប្រវត្តិសាស្ត្រទេ តែវាគ្រាន់តែជាកិច្ចការសាមញ្ញរបស់មនុស្សដែលមានកំហុសមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេនិយាយថា នៅក្នុងគ្រាមុន បទគម្ពីរ (ជាពិសេសដំណឹងល្អស្រដៀងគ្នាទាំងបី) បាននៅដូចជាការបង្រៀនដែលគ្មានលក្ខណៈស្ថិតស្ថេរ ដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយពាក្យសម្តីរបស់បបូរមាត់បន្តិចបន្តួចនិងត្រូវបានផ្ទេរមក ក្រោយមក វាត្រូវបានបង្ហាញជាប្រភេទនៃដំណឹងល្អបច្ចុប្បន្ននេះ។ នេះគឺជាអ្នកស្រាវជ្រាវដែលគួរតែស្តារឡើងវិញនូវប្រព័ន្ធដើមនៃការបង្រៀន។

(5) វិធីសាស្ត្របកស្រាយបទគម្ពីររបស់ក្រុមកំណែទម្រង់

អ្នកកំណែទម្រង់បង្កើតគោលការណ៍នៃការបកស្រាយបទគម្ពីរដូចតទៅនេះ។

[1] គេជឿលើបទគម្ពីរថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ លោក កាល់វីន និយាយថា សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរប្រៀបដូចជាសម្លេងរបស់ព្រះដែលចេញមកពីស្ថានសួគ៌ដោយផ្ទាល់។

[2] ពីព្រោះព្រះគម្ពីរមានលក្ខណៈពេញដោយសិទ្ធអំណាចឯករាជ្យ (αὐτοπιστια) បើគ្មានការបញ្ជាក់ពីការផ្សេងទៀត និងគ្មានការទទួលស្គាល់ពីអ្នកផ្សេងទៀត គឺជាសេចក្តីពិតនៃការបង្កើតឡើងដោយខ្លួនឯងនិងភស្តុតាងដោយខ្លួនឯង (Calvin, Inst. 1:75)។

[3] កាលដែលយើងចង់ស្គាល់ព្រះគម្ពីរដោយស្មោះត្រង់ នោះភ្នែករបស់យើងនឹងត្រូវបានបើកដោយទីបន្ទាល់ខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

[4] សំបុត្រអាផូគ្រីផា មិនមែនជាបទគម្ពីរទេ។

[5] កាលដែលព្រះគម្ពីរត្រូវបានបកប្រែដោយភាសាដើមត្រូវបានបញ្ចប់។

[6] សកម្មភាពនៃការបកស្រាយដែលមកតាមពីប្រពៃណីនិងពឹងផ្អែកលើវាគួរតែត្រូវបានបដិសេធ។

[7] អ្នកដែលកាត់សេចក្តីធំបំផុតសម្រាប់ការបកស្រាយព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់។

[8] ពួកកំណែទម្រង់ជឿលើការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគម្ពីរ ពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៃបទគម្ពីរ ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃបទគម្ពីរ និងភាពជាក់ស្តែងនៃបទគម្ពីរ។

[9] បទគម្ពីរមិនគួរត្រូវបានបកស្រាយដោយបង្ខំបែបន័យត្រង់ៗឡើយ។

[10] យើងទទួលស្គាល់ភាពចាំបាច់នៃការបកស្រាយតាមបែបវេយ្យាករណ៍។

[11] យើងទទួលស្គាល់ភាពចាំបាច់នៃការបកស្រាយតាមប្រវត្តិសាស្ត្រ។

[12] មេរៀនដែលសមហេតុផលដែលព្រះគម្ពីរទទួលយកគួរតែត្រូវបានទទួលស្គាល់ទុកជាបំណងរបស់ព្រះ។

[13] យើងសំដៅទៅលើគោលលិទ្ធិប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបកស្រាយព្រះគម្ពីរជាសំខាន់។

[14] ឃ្លាដែលមិនច្បាស់គួរតែត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយអត្ថន័យនៃបទគម្ពីរដែលច្បាស់លាស់ជាងផ្សេងទៀត។

(6) វិធីសាស្ត្របកស្រាយបទគម្ពីរដោយព្រះយេស៊ូវ

កណ្ឌគម្ពីរដំណឹងល្អបង្ហាញគំរូជាច្រើនដែលព្រះយេស៊ូវបានកាត់ស្រាយព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។

[1] ទ្រង់ទទួលស្គាល់ភាពសាមញ្ញនៅក្នុងគំនិតនៃបទគម្ពីរ ដែលផ្តល់គម្រូស្តង់ដារនៃគោលការណ៍ដែលបទគម្ពីរគួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយបទគម្ពីរ។

[2] ទ្រង់បានបកស្រាយបទគម្ពីរដោយបែបប្រៀបធៀប។

[3] ទ្រង់អនុវត្តគោលការណ៍ដើម្បីនឹងបកស្រាយបទគម្ពីរជាបទគម្ពីរដោយស្មោះត្រង់។

[4] ព្រះយេស៊ូវបានជឿលើសិទ្ធិអំណាចយ៉ាងពេញលេញរបស់បទគម្ពីរ។

[5] ទ្រង់គោរពដល់ការបកស្រាយបែបប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ។

[6] ព្រះគម្ពីរមិនឈប់ដោយសារឯកសារនៃបទពិសោធន៍ទេ (គឺថា វាមិនមែនសម្រាប់សិស្សផ្ទាល់ទេ) តែបានយកគោលការណ៍ដែលទាក់ទងនឹងមនុស្សគ្រប់គ្នាដោយផ្ទាល់ និងជាសកលវិញ ។

(ម៉ាថាយ 15:7,8, អេសាយ 29:13, ហេព្រើរ 1:1) ដូចដែលយើងឃើញវា ព្រះយេស៊ូវបានទទួលស្គាល់ថា ព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលដែលមានសិទ្ធិអំណាច ដែលនិយាយទៅកាន់មនុស្សទាំងអស់ដោយផ្ទាល់ ហើយគ្រប់គ្រងលើពួកគេ ហើយនិងកាត់ទោសពួកគេ។ កាលដែលយើងពិនិត្យទៅលើគោលការណ៍ខាងលើ គឺវាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះយេស៊ូវបានយកគោលការណ៍បកស្រាយព្រះគម្ពីរដោយប្រើព្រះគម្ពីរ។

2. ការបកស្រាយព្រះគម្ពីរនៃព្រះគម្ពីរ

ផ្នែកនេះត្រូវបានសង្ខេបនិងបកប្រែចេញពី Hermenutiek ដែលត្រូវបានសរសេរដោយលោក Grosheide ដែលជាវិធីសាស្ត្របកស្រាយព្រះគម្ពីរ។

ឈ្មោះនិងដំណើរការ

ពាក្យ Hermenutiek មានន័យថាបកប្រែជាទូទៅ។ នៅពេលក្រោយគេប្រើវាទៅក្នុងអត្ថន័យដើម្បីពន្យល់អំពីកំណាព្យ ពិបាក។ ទីបំផុតការទាំងនេះចង្អុលទៅកាន់ការសិក្សាពីច្បាប់នៃការបកស្រាយ និងរៀបចំជាប្រព័ន្ធ។ នេះមិនមែនជាសិល្បៈទេ តែជាវិទ្យាសាស្ត្រ ព្រោះវាផ្តោតលើមូលដ្ឋាន លើមូលហេតុ លើការវិភាគជាដើម ហើយស្រាវជ្រាវរកការទាំងអស់ផង។

Hermeneutic គឺជាការងារដែលមនុស្សប្រើជាទូទៅ។ ដោយសារវាទាក់ទងនឹងការបើកសម្តែងពិសេសរបស់ព្រះ នោះវាមានទិដ្ឋភាពពិសេស។ ដោយសារវាទាក់ទងនឹងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី វាកាន់តែពិសេស។ នៅក្នុង Hermeneutic នេះ រឿងសំខាន់ពីរគឺមានការពិតដែលថា 1) មនុស្សមិនអាចយល់ពីបទគម្ពីរសម្រាប់អំពើបាបរបស់ខ្លួន 2) ប៉ុន្តែការពិតដែលមនុស្សបានកើតជាថ្មីអាចយល់វាបាន។

អ្នកបកប្រែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែយកចំណេះដឹងដែលបានរៀបចំដូចខាងក្រោម។

(1) បញ្ហានៃភាសា

មធ្យោបាយនៃការទំនាក់ទំនងដ៏ល្អបំផុតដែលមនុស្សជាតិបង្ហាញគំនិតរបស់ខ្លួននោះគឺជាភាសា។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយើងអាចយល់ពីការគិតរបស់អ្នកដទៃក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានការយល់ច្រលំជាច្រើននៅក្នុងនោះ ដែលយើងគួរតែប្រយ័ត្នចំពោះវា។ ក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ (នៅទីនេះត្រូវបានកំណត់ដោយគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) មានបញ្ហាបែបនេះ។ មានមូលហេតុជាច្រើន។ នោះគឺ [1] ពាក្យដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានប្រើដើម្បីប្រាប់ពីការគិតនោះគឺជាភាសាក្រិច [2] វាគ្មានរសជាតិច្បាស់លាស់យល់ដោឱ្យយល់បានដោយសារការស្តាប់វាដោយផ្ទាល់ទេ។ [3] វាពិបាកក្នុងការស្វែងរកទ្រឹស្តីរបស់អ្នកប្រាប់យ៉ាងឆាប់រហ័សណាស់។ [4] ពិបាកយល់ខ្លឹមសារដែលរួមបញ្ចូលក្នុងបរិបទ។

[5] វាគឺជាអាកប្បកិរិយាអវិជ្ជមានក្នុងការស្អប់កិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយនឹងការពិតដែលត្រូវបានកត់ទុកមក នោះគឺដោយសារតែមនុស្សនោះគឺជាមនុស្សមានបាប គាត់មានទំនោរទៅរកទំនោរមិនយល់ព្រមជាមួយវា... យើងនឹងនិយាយចំណុចនេះជាមួយនឹងការសរសេរពិសេស ភាសាយើងអាចនិយាយឧទាហរណ៍ខ្លះថាជាខ្លឹមសារនៃភាសាដែលទីមួយថា ភាសាគឺជាការបញ្ចេញមតិលម្អិតដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតនៃសហគមន៍។ ទីពីរ សហគមន៍ទាំងនេះបង្ហាញពីការបញ្ចេញមតិខុសៗគ្នាសម្រាប់ពួកគេ ដែលមានភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងអារម្មណ៍ និងការគិតរបស់ពួកគេ (ឧទាហរណ៍ចំណុចខុសគ្នារវាងជាតិមួយ និងជាតិមួយទៀត) តាមពាក្យមានចំណុចខុសគ្នាដោយសារសហគមន៍ផ្សេងគ្នាប្រើ។ ទីបី ភាសាមិនបានបង្ហាញការពិតគ្រប់គ្រាន់ទេព្រោះមនុស្សជាមនុស្សមានកម្រិត។ ភាសាត្រូវបានធំឡើង ហើយត្រូវបានអភិវឌ្ឍ។ ដូច្នេះ អត្ថន័យក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបំប្លែងបន្តិចបន្តួចក្នុងមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ ទីបួន ភាសាត្រូវបានធ្វើឱ្យច្រឡំដោយអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ ហើយក្លាយទៅជាងងឹត។

(2) លក្ខណៈពិសេសនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

[1] គោលការណ៍មូលដ្ឋាន។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (1)

វាបញ្ជាក់ការពិតថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្តីពិត។ (យ៉ូហាន 8:14-) ការប្រកាសរបស់ពួកសាវកគ្មានបរាជ័យទេ (យ៉ូហាន 15:26) ក្រុមជំនុំក្រោយមកបានទទួលដូច្នោះ ហើយការប្រកាសផ្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រាប់មក។ ដូចជាការនិយាយខាងលើ ការពិតដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានចងចាំដោយអ្នកបកស្រាយទុកជាច្បាប់មូលដ្ឋាន។ វាជាជំនឿសន្មត់នៃការបកស្រាយ តែវាមិនមែនជាគំនិតប្រឆាំងទេ។ គ្រប់វិទ្យាសាស្ត្រទាំងអស់សុទ្ធតែចាប់ផ្តើមដោយគោល

ការណ៍មូលដ្ឋាននិងជំនឿសន្មត់មួយ។ មានគោលការណ៍មូលដ្ឋានផ្សេងទៀតដែល អ្នកកាត់ស្រាយគួរតែចងចាំពីលក្ខណៈច្បាស់លាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរដែលថា បទគម្ពីរ មិនមែនជាសៀវភៅដែលមិនអាចនឹងយល់បានទេ តែអាចដឹងបានដោយការ ស្រាវជ្រាវវិញ។ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថា យើងមិនអាននូវការអធិប្បាយពន្យល់ទេ។ ហើយវាជាការពិតដែលគោលការណ៍មូលដ្ឋានផ្សេងទៀត ថាជំនឿគ្រប់គ្រងលើហេតុ ផលនៅក្នុងការកាត់ស្រាយបទគម្ពីរ។

[2] ដែលកំណត់នៃការយល់ដឹងសម្រាប់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលត្រូវបានសរសេរដោយ ពាក្យរបស់មនុស្ស។ វាមិនផ្តល់នូវការយល់ដឹងសរុបទេ តែគឺពិត (finite non capax infiniti)។

[3] គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺស្ថិតស្ថេរ។ គ្រប់កណ្ឌគម្ពីរស្របទៅតាមការបើកសម្តែងខាងព្រលឹង វិញ្ញាណ (យ៉ូហាន 16:13, 14)។ គ្រប់សៀវភៅនិយាយទាំងអស់គ្នាអំពីលក្ខណៈ សម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងកិច្ចការរបស់ទ្រង់។ គឺថា ពួកគេសុទ្ធតែជាដៃតែមួយនៃព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ ក្នុងពេលតែមួយត្រូវបានបង្ហាញមកនូវធាតុនានារបស់មនុស្ស។ (បើ ទោះជាវាត្រូវបានបង្ហាញចេញតាមរយៈមនុស្ស តែវាមិនមានកំហុសអ្វីឡើយ)។

(3) អ្នកបកស្រាយគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

គុណសម្បត្តិនៃការបកស្រាយត្រូវបានផ្តល់ដល់ក្រុមជំនុំដំបូងគេបង្អស់។ (រ៉ូម 3:2) ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំមិនបានមើលងាយដល់សិទ្ធបុគ្គលទេ ពីព្រោះក្រុមជំនុំរ៉ូមបានមើលងាយ ដល់សិទ្ធិបុគ្គល ហើយវាជាការហុសឆ្គង។ បុគ្គលមិនគួរទទួលយកការបកស្រាយ របស់ក្រុមជំនុំដោយឥតលក្ខខណ្ឌឡើយ តែទទួលតែការបកស្រាយដែលសមស្របនូវ អត្ថន័យរបស់ព្រះគម្ពីរ។ អ្នកសាសនៈវិទូអាចបកស្រាយដោយទទួលបេសកកម្មនៃ ការបកស្រាយពិសេសដោយការតែងតាំងរបស់ក្រុមជំនុំ។ ប៉ុន្តែពួកគេគួរនិយាយអ្វី

ដែលពួកគេត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅចំពោះព្រះតាមរយៈការយល់ដឹងនៃមនសិការ
របស់ពួកគេ។

ច្បាប់ដែលអ្នកបកស្រាយបទគម្ពីរគួរពឹងលើដូចតទៅនេះ។

[1] យើងគួរតែពឹងលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទុកជាព្រះអម្ចាស់លើការបកស្រាយ ពីព្រោះបទគម្ពីរត្រូវបានបើកសម្តែងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ គម្ពីរសញ្ញាចាស់និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីចែករំលែកការបកស្រាយជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក។ បទគម្ពីរគួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយបទគម្ពីរ។

[2] ព្រះគ្រីស្ទជាចំណុចកណ្តាលនៃការបកស្រាយ។ អ្នកកាត់ស្រាយគួរតែស្វែងរកឃើញពីខ្លឹមសារដើម្បីនឹងភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទចេញពីគ្រប់កន្លែងនៃបទគម្ពីរ ជាពិសេសនៅក្នុងកន្លែងដែលសំខាន់។

[3] ការបកស្រាយនិងគោលលិទ្ធរបស់ក្រុមជំនុំមិនមែនជាសិទ្ធិអំណាចដ៏ធំបំផុតនោះទេ។ នៅក្នុងការបកស្រាយ បើទោះជាយើងសំដៅទៅលើការពឹងផ្អែកលើគោលលិទ្ធិក៏ដោយ ការសិទ្ធិអំណាចដ៏ធំបំផុតគឺជាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់វិញ។ ដូចជាគាត់បានសុំអភ័យទោសនូវចំណុចខុសគ្នានៃបទគម្ពីរដូចជាក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំង មិនគួរអះអាងថាជាការបកស្រាយតែមួយរបស់ក្រុមជំនុំថាជាសិទ្ធិអំណាចដ៏ធំបំផុតនោះទេ។ គេគួរបកស្រាយបែបជាការសន្មត់នៃសេចក្តីជំនឿ។ (រ៉ូម 12:6) ដែលមានន័យថា វាទាក់ទងនឹងជំនឿនិងស្របជាមួយនឹងជំនឿ។ (ស្របជាមួយជំនឿ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងជំនឿ)

(4) បញ្ហាដែលត្រូវបានពិចារណាជាពិសេសនៅក្នុងការបកស្រាយគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

[1] ការបកស្រាយសំយោគ។ ការបកស្រាយសំយោគឈរលើមូលដ្ឋាននៃការបកស្រាយការរិភាគ។ នោះគឺបន្ទាប់ពីវាលាតត្រដាងការបកស្រាយតាមវេយ្យាករណ៍និងប្រវត្តិសាស្ត្រ។វាគួរតែត្រូវបានពិចារណា។ តាមរយៈការបកស្រាយសំយោគនៅទី

បំផុត យើងរកឃើញនូវអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចង់បាន នោះគឺជាមេរៀនដែលត្រូវផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿគ្រប់ជំនាន់ ពោលគឺស្វែងរកអត្ថន័យដែលផ្តោតលើព្រះគ្រីស្ទ។

សម្រាប់ការបកស្រាយសំយោគ យើងគួរតែចង់បានជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វាមិនមានន័យថាការបកស្រាយសំយោគនៃអត្ថន័យអក្សរសាស្ត្រ និងអត្ថន័យប្រៀបធៀបដែលលោក អ្វីជេន បាននិយាយ និងអត្ថន័យអាថ៌កំបាំងនោះទេ ហើយវាមិនមែនជាការសំយោគនៃអត្ថន័យអក្សរសាស្ត្រ និងអត្ថន័យអាថ៌កំបាំងដែលក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងកាតូលិកបានបង្រៀននោះទេ។ វាមិនខុសគ្នានឹងការយល់នៃបុគ្គលផ្ទាល់បែបនេះទេ។

[2] អំពីការស្វែងរកឃ្លាដែលស្របគ្នា។ កាលដែលយើងបកស្រាយបទគម្ពីរ យើងបានជួបនឹងឃ្លាដែលស្រដៀងគ្នា។ ប៉ុន្តអ្នកកាត់ស្រាយគួរតែប្រយ័ត្ននៅទីនោះ។ បើទោះជាឃ្លាស្ថិតនៅផ្នែកខុសគ្នានៅក្នុងព្រះគម្ពីរក៏ដោយ ក៏ការទាំងពីរមិនអាចមានអត្ថន័យដូចគ្នាឡើយ ពីព្រោះឃ្លាពីរអាចនឹងត្រូវបានសរសេរឡើងដោយទស្សនៈខុសគ្នាពីរដែរ។ ឃ្លានៅសញ្ញាចាស់គួរត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ននៅក្នុងការស្វែងរកអត្ថន័យនៅក្នុងសញ្ញាចាស់។ ជាពិសេសអ្នកកាត់ស្រាយបទគម្ពីរតែងជួបនឹងអក្សរសាស្ត្របែបសាច់ឈាមនោះគាត់គួរតែលើកពីវាមកដោយងាយស្រួល។ វាគួរតែត្រូវបានរិះគន់ដោយស្តង់ដានៃបរិបទរបស់ព្រះគម្ពីរ។ ជាពិសេស បើទោះជានៅក្នុងអក្សរសាស្ត្ររបស់អ្នកមិនជឿក៏មានការខ្លះដែលស្រដៀងទៅនឹងបទគម្ពីរ អត្ថន័យត្រូវបានប្រើប្រាស់ទៅកាន់ខ្លឹមសារខុសគ្នានៃបទគម្ពីរ។

[3] តម្លៃនៃការបកស្រាយ។ ដ្បិតមនុស្សត្រូវបានបង្កើតនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ មនុស្សដែលត្រូវបានកើតជាថ្មីមានសិទ្ធិដូចគ្នានៅក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ។ បញ្ហាខ្លះនឹងត្រូវបានកើតឡើង។ គឺយោងតាមមនុស្សម្នាក់ៗ គឺម្នាក់ៗមានការបកស្រាយខុសគ្នា។

តែវាមិនមែនជាបញ្ហាដ៏ធំមួយនោះទេ។ ពីព្រោះ (1) ដ្បិតបទគម្ពីរពន្យល់ពីចំណុចសំខាន់ នោះក្រុមជំនុំទាំងអស់នឹងមានការបកស្រាយដូចគ្នានៅក្នុងចំណុចនោះ។ (2) សម្រាប់ចំណុចខុសគ្នាមួយចំនួននៅក្នុងការបកស្រាយខុសគ្នាទៅនឹងទំនាក់ទំនងទៅនឹងគំនិតនៃគ្រា នោះវាអាចដោះស្រាយនៅក្នុងដំណើរការនៃពេលវេលា។ (3) ចំណុចខុសគ្នាខ្លះនៅក្នុងការបកស្រាយមិនជារបស់ក្រុមជំនុំទេ តែជារបស់បុគ្គល នោះវានឹងត្រូវបាត់ទៅបន្តិចម្តងៗ។ (4) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដឹកនាំចំណុចខុសៗគ្នានៃការបកស្រាយដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេរួបរួមជាមួយគ្នា។ (5) ចំណុចខុសគ្នានៃការបកស្រាយទៅកាន់ចំណុចតូចមិនមែនជាអ្វីសំខាន់នោះទេ។

[4] តើយើងអាចរិះគន់បទគម្ពីរទេ? ពួកខាងហេតផលនិយមធ្វើការរិះគន់ដោយគ្មានដែនកំណត់ ដ្បិតពួកគេដឹងថា បទគម្ពីរជាកិច្ចការរបស់មនុស្ស។ វាជាការរិះគន់ខុស ពីព្រោះពួកគេមិនអើពើលើលក្ខណៈពិសេសនៃបទគម្ពីរដែលថាជាធាតុដែលអព្ភូតហេតុអស្ចារ្យទេ។ ហើយពួកខាងធ្វើពិសោធន៍និយមវិញដឹងថា បទគម្ពីរជាឯកសារនៃការពិសោធន៍របស់បុគ្គល ពួកគេរិះគន់វានៅក្នុងស្តង់ដានៃជំនឿរបស់អ្នកជឿ។ (ឬ មនសិការរបស់អ្នកជឿ) ការនេះដឹកនាំទៅរកការយល់របស់បុគ្គលនិយមដែលខុសឆ្គងហើយ។

ប៉ុន្តែសាសនៈវិទ្យារបស់ពួកកំណែទម្រង់អះអាងថា បទគម្ពីរត្រូវបានបើកសម្តែងការរួបរួមរវាងធាតុរបស់ព្រះនិងធាតុរបស់មនុស្ស។ ភាសាដែលប្រើជាធាតុរបស់មនុស្ស។ វាទទួលការរិះគន់នៃវិទ្យាសាស្ត្រ ប៉ុន្តែបុគ្គលដែលរិះគន់ជឿថា វាត្រូវបានប្រើដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពិត ហើយសិក្សាបែបជាគំនិតនៃការការពារវាផង ដូច្នេះសាសនៈវិទ្យារបស់ពួកកំណែទម្រង់គិតថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់មិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការរិះគន់នោះទេ។

(5) ចំណេះដឹងសំខាន់នៅក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ។ អ្នកកាត់ស្រាយបទគម្ពីរគួរតែមានចំណេះដឹងសំខាន់ៗដូចតទៅនេះ។ ពីបញ្ហាក្នុងការទទួលស្គាល់ក្រាំងនៃបទគម្ពីរប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំយកលក្ខណៈនៃទំនាក់ទំនងយ៉ាងខ្លាំង។ គឺថា ការពិតដែលការយល់ដឹងសេចក្តីពិតត្រូវបានអភិវឌ្ឍបន្តិតម្តងៗ នោះយើងអាចដឹងតាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ក្រុមជំនុំ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការរុករកឃើញរបស់បុរេសិក្សារបស់គ្រីស្ទានបានផ្តល់ជំនួយជាច្រើននៅក្នុងការបកស្រាយគម្ពីរសញ្ញាថ្មីលើកលែងតែការមួយនេះ យើងធ្វើអ្ីបបានក្រៅពីត្រូវការចំណេះដឹងបែបសាសនៈវិទ្យា។ ប្រធានបទនៃសាសនៈវិទ្យាមិនត្រូវបានទុកចោលទេ តែមានទំនាក់ទំនងជាមួយគ្នានៅគ្រប់កន្លែង។ ហើយវាជាការពិតដែល ពួកគេត្រូវការចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រទូទៅនោះ។ ឧទាហរណ៍ មានវិទ្យាសាស្ត្រអក្សរសាស្ត្រ ទស្សនៈវិទ្យា និងចិត្តសាស្ត្រ ជាដើម។ ការដែលសំខាន់ជាងធាតុខាងលើគឺជាចំណេះដឹងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ការបកស្រាយតាមបទគម្ពីរមិនអាចធ្វើបានដោយគ្មានការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ។ ជាមួយនឹងចំណេះដឹងខាងលើទាំងអស់ អ្នកបកស្រាយគួរដឹងថា ដើម្បីនឹងអាចរិះគន់លើអត្ថបទបានថាវាជាអ្វីនោះ?

នៅទីនេះ អ្វីដែលខ្ញុំពិភាក្សាមិនមែនចង់និយាយជាខ្លឹមសារនៃការរិះគន់អត្ថបទដោយលម្អិតទេ ប៉ុន្តែជាការស្រាវជ្រាវលក្ខណៈវិញ។ អត្ថបទព្រះគម្ពីរដែលយើងមានមិនមែនការសរសេរដំបូងនៃអត្ថបទដើមទេ តែជាអត្ថបទដែលត្រូវបានជ្រើសរើសចេញពីអត្ថបទដែលបានជ្រើសយកមកពីឯកសារនានា។ ដ្បិតនៅក្នុងចំណោមឯកសារនានា អត្ថបទខុសអាចនឹងមានដែរ នោះពួកគេត្រូវការការរិះគន់ទៅលើអត្ថបទ។

[1] សម្ភារៈនៃការរិះគន់លើអត្ថបទ។ សម្ភារៈសម្រាប់នឹងរិះគន់លើអត្ថបទភាគច្រើនគឺជាឯកសារនានា។ ប៉ុន្តែការបកប្រែភាសាឡាតាំងចាស់ និងភាសាស៊ីរីចាស់បានផ្តល់ផលប្រយោជន៍ និងជំនួយដល់យើង។ ការបកប្រែជាភាសាឡាតាំងចាស់មានតម្លៃតិចជាងការបកប្រែជាភាសាស៊ីរីចាស់។ ប៉ុន្តែជាទូទៅ តាមរយៈការបកប្រែទាំងនោះ យើងអាចដឹងថាពេលណាដែលខ្លឹមសារនៃអត្ថបទត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅក្នុងគ្រានៃការបកប្រែ។

ខ្លឹមសារដែលត្រូវបានលើកយកមកប្រើរបស់បុព្វបុរសនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានលើកមកសម្រាប់ការរិះគន់លើអត្ថបទ។ តែជាអកុសល អត្ថបទដើមនៃអត្ថបទដែលត្រូវបានលើកយកមកប្រើមិនមាននៅទេ។ ត្រឹមតែប្រាប់មកតាមរយៈសៀវភៅផ្សេងទៀតដូចជាប្រភេទដែលត្រូវបានប្រែប្រួលច្រើនជាង។

រួចមកតើអត្ថបទដើមសព្វថ្ងៃនេះនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនគ្រាប់គ្រាន់ដើម្បីនឹងក្លាយជាអត្ថបទដើមមែនទេ? វាមិនដូច្នោះទេ ពីព្រោះ (ក) នៅក្នុងឯកសារ ចំណុចខុសគ្នានៃឯកសារបង្ហាញការសំខាន់បន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។ (ខ) នៅក្នុងចំណុចខុសៗគ្នាទាំងអស់សម្រាប់ការកត់ត្រាខុសត្រូវបានលើកបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ថាគ្មានបញ្ហាអ្វីឡើយ។ (គ) ចំណុចខុសគ្នាទាំងអស់មិនបាននាំមកនូវចំណុចខុសគ្នានៃគោលលិទ្ធិ ឬការបង្រៀនទេ... (ឃ) ចំណុចខុសគ្នាខ្លះត្រូវបានបង្ហាញការពិត ពីការចម្លងអោយខុសដោយចេតនាដោយសារឥទ្ធិពលរបស់ពួកឆ្កាំឆ្គង។ ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញលើឯកសារបានរកឃើញអត្ថបទដើមយ៉ាងងាយស្រួលដោយគ្មានបញ្ហាចេញពីចំណុចខុសគ្នាឡើយ។ (e) យើងបានចងចាំការផ្សេងៗ ទស្សនៈខាងព្រលឹងវិញ្ញាណទៅកាន់អត្ថបទព្រះគម្ពីរ។ គឺថា បន្ទាប់ពីព្រះបើកបង្ហាញពីព្រះបន្ទូលដល់យើង ទ្រង់បានរក្សាវាមិនឱ្យបាត់សោះនៅក្នុងអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានឯកសារជាច្រើនដែលខុសគ្នា

ទៅនឹងអក្សរសាស្ត្រខាងលោកិយ។ ពីព្រោះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានចម្លងដោយអ្នកជឿទូទៅ និងពួកគេបានអានជាច្រើន។ នៅក្នុងភស្តុតាងនៃឯកសារដ៏ច្រើន យើងអាចរកឃើញអត្ថបទដើមដោយងាយ។ បើទោះជាយើងមិនមានចំណុចដែលលំបាកក្នុងការសម្រេចវា ហើយរួចមកយើងគួរប្រាកដថា នៅក្នុងអត្ថបទដើមគឺវាដូចគ្នាមែន។ បែបដូច្នេះដែលវិទ្យាសាស្ត្រនៃឯកសារគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាវិទ្យាសាស្ត្រខាងសាសនៈវិទ្យា ដ្បិតវាពិសេសជាងអក្សរសាស្ត្រខាងសាច់ឈាមផង។ អ្វីដែលយើងដឹងជាសេចក្តីពិតដែលថា នៅក្នុងការអានព្រះគម្ពីរ នោះយើងដឹងថាព្រះគម្ពីរពិតជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយអង្គគត់។ ត្រឹមចំណុចខុសគ្នានៅក្នុងឯកសារ ការពិតដែលថាមួយណាជាអត្ថបទដើមនឹងត្រូវបានដោះស្រាយដោយការសិក្សាបែបវិទ្យាសាស្ត្រ។

[2] វិធីសាស្ត្រលើវិធីសាស្ត្រនៃការរិះគន់

(ក) ការរិះគន់អត្ថបទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីស្រដៀងទៅនឹងអក្សរសាស្ត្រខាងលោកិយនៅក្នុងចំណុចមួយចំនួន ដូចជាបាននិយាយខាងលើថា វាមានទស្សនៈខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវបានហៅថា វិទ្យាសាស្ត្រខាងសាសនៈវិទ្យា។ (ខ) វាគួរតែប្រមូលរាល់ភស្តុតាងទៅនឹងអត្ថបទ (ឯកសារ អត្ថបទដែលត្រូវបានបកប្រែ អត្ថបទដែលត្រូវបានលើកយកមកប្រើប្រាស) ហើយគួរតែអានវា។ (គ) កាលដែលវាបានដាក់នូវតម្លៃនៃអត្ថបទចម្លងមួយចំនួន នោះវាមិនគួរពឹងផ្អែកលើតួលេខតិចឬច្រើនទេ ពីព្រោះភស្តុតាងខ្លះនៃឯកសារស្រដៀងគ្នាដោយពន្លឺដែលធ្ងន់និងស្រាល។ រួចមក អ្នកកាត់ស្រាយអាចជ្រើសរើសអ្វីដែលគាត់គិតថាមានតម្លៃខ្លាំង។ ពិតណាស់ គាត់គួរតែប្រយត្នពីវាផងដែរ។

(6) វិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយ

[1] ការបកស្រាយបែបវេយ្យាករណ៍និងប្រវត្តិសាស្ត្រ និងការបកស្រាយបែបចិត្តសាស្ត្រ។

ការបកស្រាយបទគម្ពីរងាយនឹងបរាជ័យ នៅពេលដែលគេធ្វើវាជាប្រភេទមួយ ពីព្រោះបទគម្ពីរបើកបង្ហាញពីពិភពលោករបស់ព្រះជាច្រើនបែបបទ។ ដូច្នេះ យើងគួរពិចារណាវិធីសាស្ត្រមួយចំនួននៅក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរ។ វិធីសាស្ត្រដែលសំខាន់បំផុតនៃការបកស្រាយគឺជាវេយ្យាករណ៍ វិធីសាស្ត្របែបប្រវត្តិសាស្ត្រ។ វាមានន័យថាជាការសិក្សាខាងអក្សរសាស្ត្រ និងកាសិក្សាពីប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ក៏មានការបកស្រាយតាមបែបចិត្តសាស្ត្រផងដែរ ដែលប្រើសម្រាប់ផ្នែកបន្ទាប់បន្សំបន្ទាប់ពីវេយ្យាករណ៍ និងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ចុះតើវិធីសាស្ត្របែបវេយ្យាករណ៍និងប្រវត្តិសាស្ត្រដំណើរការយ៉ាងម៉េចឱ្យប្រាកដទៅ? (ក) ការបកស្រាយបែបវេយ្យាករណ៍ជាការសិក្សាពីប្រភេទកិរិយាស័ព្ទនៅក្នុងអត្ថបទ និងទីតាំងនៃពាក្យ និងដើម្បីការពារពីការទាយដោយបង្ខំរបស់អ្នកកាត់ស្រាយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ការបកស្រាយតាមបែបវេយ្យាករណ៍ព្យាយាមដឹងរឿងដូចជា ពាក្យរបស់អ្នកនិពន្ធ និងទម្លាប់របស់អ្នកសរសេរឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ អ្នកបកស្រាយតាមបែបវេយ្យាករណ៍ប្រើគ្រោងនៃល្បះនៅក្នុងអត្ថបទ និងប្រស្នា និងការប្រៀបធៀប ហើយនឹងបកប្រាយការទាំងនោះ។

(ខ) ការបកស្រាយបែបប្រវត្តិសាស្ត្រជាវិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវរកធាតុនានានៃគ្រោ និងបរិស្ថានដែលទាក់ទងទៅនឹងអត្ថបទ។ ដូច្នេះ ការបកស្រាយនេះសំដៅរកការសិក្សាបុរេវិទ្យា។ ប៉ុន្តែការនេះមិនមើលទៅព្រះគម្ពីរទុកដូចជាប្រវត្តិសាស្ត្រមួយទេ តែសំដៅរកប្រវត្តិសាស្ត្រដើម្បីឱ្យបានយល់ពីចំណេះដឹងប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ នៅត្រង់ចំណុចនេះ ពួកគេត្រូវតែប្រយ័ត្នពីកម្រិតទាប ដែលសម្ភារៈប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងគម្ពីរ

សញ្ញាថ្មីដែលវាអាក្រក់ជាងប្រវត្តិសាស្ត្រខាងលោកិយផង។ អ្វីដែលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសុទ្ធតែពិត។ (គ) ការបកស្រាយបែបចិត្តសាស្ត្រ ជាវិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវរកពាក្យនៅក្នុងអត្ថបទ និងពីកត្តាជំរុញនៃសកម្មភាពនោះ។ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរបំភ្លេចថា ចលនានៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគឺជាហេតុបង្ក។ ប្រសិនបើអ្នកបកស្រាយភ្លេចវា តែជ្រើសរើសយកការបកស្រាយបែបចិត្តសាស្ត្រ នោះគាត់នឹងអាចយល់ច្រឡំដោយចាត់ទុកព្រះគម្ពីរគ្រាន់តែជាកិច្ចការរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ។ ការបកស្រាយបែបចិត្តសាស្ត្រនេះត្រូវបានប្រើដើម្បីនឹងយល់ពីធាតុរបស់មនុស្សតែមួយ
ប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ ហេតុផលដែលការនេះជាការដែលសំខាន់គឺជាការពិតដែលថា ព្រះទ្រង់បានប្រើមនុស្សនៅក្នុងចលនានៃការបើកសម្តែងពិសេស។ តាមរយៈធាតុរបស់មនុស្សទាំងនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើការនៃការបើកសម្តែង។ នៅពេលខ្លះ កាលព្រះបានប្រើមនុស្សទៅកាន់ទិសដៅដែលពួកគេមិនចូលចិត្តផង។ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ ព្រះទ្រង់មិនបានធ្វើឱ្យមនុស្សក្លាយដូចជាម៉ាស៊ីននោះទេ។ មកដល់ត្រង់នេះ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនោះ គឺការពិតដែលថា មនុស្សជាតួអង្គបន្ទាប់បន្សំសម្រាប់ព្រះដែលទ្រង់បានប្រើមនុស្សនោះ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងការបកស្រាយបែបចិត្តសាស្ត្រ វាបានធ្វើការបន្ទាប់បន្សំ ប៉ុន្តែវាមិនធ្វើការនៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកនោះទេ។

[2] វិធីសាស្ត្រស្វែងរកអត្ថន័យដ៏ជ្រាលជ្រៅ

បើទោះជាការបកស្រាយតាមបែបវេយ្យាករណ៍និងប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានបញ្ចប់ក៏ដោយ អ្នកកាត់ស្រាយមិនបានបញ្ចប់តួនាទីនៃការបកស្រាយរបស់គាត់ទេ ទាល់តែគាត់រកឃើញគំនិតសំខាន់នៅក្នុងអត្ថបទ គឺការស្វែងរកអត្ថន័យសំយោគ។ វាពិបាកនៅក្នុងការបង្កើតច្បាប់ពេញលេញក្នុងការស្វែងរកវិធីសាស្ត្រស្វែងរកគំនិតសំខាន់នោះ។

ពីព្រោះបទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរដោយបែបបទមួយចំនួន។ ដើម្បីនឹងស្វែងរកអត្ថន័យសំខាន់ អ្នកកាត់ស្រាយគួរតែមានអំណោយទាននៅក្នុងការកាត់ស្រាយ និងរស់នៅដោយមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរ និងដោយមានការបើកសម្តែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វិធីសាស្ត្រមួយចំនួននៃការកាត់ស្រាយដូចបានសម្គាល់ខាងលើ (តាមបែបវេយ្យាករណ៍ ប្រវត្តិសាស្ត្រ) ជួយឱ្យយើងកុំឱ្យទាសចេញទៅតាមផ្លូវខុស យើងគួរតែបកស្រាយវិធីសាស្ត្រមួយជាមួយនឹងការបកស្រាយសំយោគចូលជាមួយគ្នា។

ការអនុវត្តជាក់ស្តែងនៃការកាត់ស្រាយបទគម្ពីរ

(ក) យើងគួរដាក់អត្ថបទ និងសួរថា “តើផ្នែកនេះបើកសម្តែងអ្វីដល់ខ្ញុំនៅពេលនេះ?” នោះគឺ យើងគួរគិតពីអ្វីដែលផ្នែកនេះបង្ហាញដល់ខ្ញុំ និងក្រុមជំនុំ និងលោកិយសព្វថ្ងៃនេះ តែយើងគួរតែប្រយ័ត្នពីអារម្មណ៍បែបបុគ្គលនិយមនៅត្រង់ចំណុចនេះ។ ដូច្នេះយើងគួរប្រើច្បាប់ផ្សេងទៀត។ នោះគឺ (ខ) យើងគួរសួរសំណួរមួយទៀតដូចតទៅនេះថា “មកដល់ត្រង់នេះ តើអ្វីជាគំនិតសំខាន់? ឬ តើអ្វីជាធាតុសំខាន់ទីពីរ?” (គ) យើងមិនគួរគិតថា ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលដែលស្លាប់នោះទេ ហើយគួរដឹងថាព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលនៃជីវិត។ មិនត្រឹមតែជាផ្នែកសំខាន់ទេ តែសម្ភារៈបន្ទាប់បន្សំក៏ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ។ (ឃ) កាលដែលយើងសិក្សាអត្ថបទ យើងគួរគិតពីវាដោយប៉ានស្មាន។ (ង) ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងចំណុចកណ្តាលដែលជាព្រះគ្រីស្ទ នោះអ្នកបកស្រាយគួរតែព្យាយាមរកទំនាក់ទំនងទៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ មកដល់ត្រង់នេះ យើងគួរគេចចេញពីការបំពាននៃការប្រៀបធៀប។ កាឡាទី ជំពូក 4 ត្រូវបានបកស្រាយដោយការប្រៀបធៀបជាមួយនឹងព្រឹត្តិការណ៍។ វាត្រូវតែបានយកមក

និយាយ ដ្បិតវាត្រូវបានបើកផ្លូវដល់ការបកស្រាយបែបប្រៀបធៀប។ អ្នកកាត់ស្រាយមិនគួរបកស្រាយប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៅក្នុងគោលការណ៍ជាពាក្យប្រៀបធៀបឡើយ។ អ្នកកាត់ស្រាយត្រូវយកវិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយបែបប្រៀបធៀបដើម្បីនឹងស្វែងរកអត្ថន័យដ៏ជ្រៅនៅក្នុងនោះ។ តែវាចាការធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ប្រសិនបើអ្នកកាត់ស្រាយមានពាក្យដែលគាត់មិនអាចយល់បាននៅពេលនេះ វាសាកសមដែលត្រូវរងចាំដោយទុកផ្នែកនោះជាខ្លឹមសារដែលមិនដឹង។ គឺមិនមែនដើម្បីនឹងផ្តល់ដល់គាត់ដោយផ្ទាល់ទេ តែទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅគ្រប់ជំនាន់។ បើទោះជាគាត់មិនអាចស្វែងរកអត្ថន័យនៅពេលក្រោយមកក៏ដោយ តែក្រុមជំនុំអាចនឹងរកឃើញវា។ (ច) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកត់ត្រាក្នុងបទគម្ពីរជាញឹកញាប់រួមបញ្ចូលទាំងការបង្រៀនទូទៅ ។ (ឆ) ដើម្បីស្វែងយល់ពីអត្ថន័យដ៏ជ្រាលជ្រៅ អ្នកបកស្រាយគួរតែស្រាវជ្រាវរកបរិបទឱ្យបានល្អ។ បរិបទមានន័យថា លក្ខណៈនៃទំនាក់ទំនងរវាងពាក្យខាងលើ ទៅនិងពាក្យខាងក្រោម។ គាត់គួរតែផ្តោតលើការពិតដែលថា តើបរិបទគ្រាន់តែជាដំណើរការ ឬពាក្យផ្ទុយ។ (ជ) អ្នកបកស្រាយអាចទាយអ្វីមួយដើម្បីស្វែងរកអត្ថន័យនៃអត្ថបទ នោះមានន័យថាអត្ថបទដែលគាត់អានមិនបង្ហាញអត្ថន័យ។ គាត់អាចទាយពាក្យត្រឹមត្រូវសម្រាប់សួរពីអ្វីដែលអត្ថបទមិនប្រាប់ពីពាក្យដើម។ ប៉ុន្តែវាគួរតែប្រយ័ត្នផងដែរ។ (ឈ) ដោយសារពាក្យក្នុងសំបុត្ររួមមានការដាស់តឿន និងការពិភាក្សា ត្រង់នោះអាចរកឃើញអត្ថន័យដែលទាក់ទងនឹងអត្ថបទផ្ទាល់។ នៅទីនោះ វាមានភាពងាយស្រួលជាងដំណឹងល្អមួយ ដើម្បីស្វែងរកអត្ថន័យសំយោគ។ អ្នកបកស្រាយគួរសួរក្នុងផ្នែកនេះដោយខ្លួនឯងថា “តើវគ្គបំណងនៃសំបុត្រនេះធ្វើអ្វី? តើអ្នកនិពន្ធឆ្លើយយ៉ាងណា?” នៅពេលយើងគិតពីវា នោះយើងនឹងដឹងពីអត្ថន័យសំយោគយ៉ាងងាយស្រួល។ (ញ) កាលដែលអ្នកបកស្រាយកាត់ស្រាយសម្ភាររបស់ហោរា គាត់គួរពិចារណាតាមដានរឿងដូច

តទៅនេះ។ ទំនាយ នៅក្នុងប្រភេទ ដែលទាក់ទងទៅនឹងបច្ចុប្បន្ន។ ម្យ៉ាងទៀត ទំនាយមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីនិយាយអំពីអនាគតជាមួយនឹងសម្ភារៈនាសម័យបច្ចុប្បន្ននាពេលនោះទេ។ ដូច្នោះហើយវាត្រូវបានសរសេរដោយពាក្យប្រៀបធៀប។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពេលខ្លះវាអាចត្រូវបានបង្ហាញដោយកំណាព្យ ឬនិមិត្តសញ្ញាផង។ ដូច្នេះ អ្នកបកប្រែមិនគួរមើលទៅទំនាយដែលសរសេរទុកដូចជាជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៅសម័យបច្ចុប្បន្ននោះឡើយ។ បើគាត់មើលទំនាយដោយខុស វានឹងបំផ្លាញចរិតលក្ខណៈនៃទំនាយ។ មូលហេតុដែលទំនាយប្រើប្រវត្តិសាស្ត្រពិតគឺដើម្បីនិយាយពីអនាគត។ ដូច្នេះ ទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ជួនកាលបានប្រើសម្ភារៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ក្នុងទំនាយ ប្រសិនបើគាត់ស្វែងរកអត្ថន័យសំយោគ នោះវាសំខាន់ជាងការស្វែងរកខ្លឹមសារដែលសម្រេចបាន គឺគាត់ស្វែងរកអត្ថន័យនៃខ្លឹមសារដែលគាត់សិក្សាអំពីនិមិត្តសញ្ញា ឈ្មោះ ព្រឹត្តិការណ៍ ឈ្មោះប្រទេស និងឈ្មោះផ្ទាល់ខ្លួនជាដើម។ ហើយយើងគួរចងចាំថាអត្ថន័យសំយោគត្រូវបានលាក់នៅក្នុងនិមិត្តសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជានិមិត្តសញ្ញាផ្ទាល់នោះទេ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលយើងពិនិត្យមើលទំនាយរបស់ម៉ាថាយ ជំពូកទី 24 នោះយើងងាយស្រួលគិតដល់ព្រឹត្តិការណ៍ដែលបែងចែករវាងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃក្រុងយេរូសាឡិម និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៅគ្រាចុងក្រោយ។ ដូចដែលយើងគិតពីវា គាត់បានបំបែកចេញនូវភាពសាមញ្ញនៃទំនាយ។ ទំនាយអំពីការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃក្រុងយេរូសាឡិមគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការបំផ្លិចបំផ្លាញនៅគ្រាចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះ។ ទំនាយដូចដែលមិនបានផ្តល់មកយើងឱ្យបានគ្រប់គ្រាន ឱ្យយើងមានការឆ្ងល់ចង់ដឹង វាបង្ហាញពីការពិតនៃគ្រាចុងក្រោយ ហើយក្នុងពេលតែមួយ វាធ្វើឱ្យយើងមានឥរិយាបថត្រឹមត្រូវនៅក្នុងជីវិតពិតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះពីមនសិការនៃគ្រាចុងក្រោយ។

6. វិធីសាស្ត្រនៃការកាត់ស្រាយវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

នៅក្នុងការបកស្រាយកណ្ឌគម្ពីរ គំនិតរបស់អ្នកវិទូត្រូវបានបែងចែក។

1. ការបកស្រាយដើម្បីមើលទៅដូចជាការសង្ខេប
អ្នកដែលមានទស្សនៈបែបនេះបាននិយាយថា ក្នុងវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន ផ្នែកទីមួយ និងផ្នែកចុងក្រោយមិននិយាយពីខ្លឹមសារខុសគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែមានខ្លឹមសារដូចគ្នាវិញ។ ជាឧទាហរណ៍ គ្រោះនៃចាននានាបាននិយាយម្តងហើយម្តងទៀតដល់គ្រោះនៃត្រែ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងឃើញ គឺវិវរណៈមានភាពជឿជាក់អស់កល្បជានិច្ច។
2. ក្រុមនៃសម័យកាលប្រវត្តិសាស្ត្រដូចគ្នា។ នៅក្នុងក្រុមនេះ ព្រឹត្តិការណ៍នៃអនាគតរបស់គាត់ និងព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើងនៅសម័យរបស់គាត់នៅក្នុងវិវរណៈត្រូវបានសរសេរចុះមកដោយអ្នកនិពន្ធ។ ក្រុមនេះបញ្ចូលអ្នកដែលជឿលើហេតុផលពីព្រោះកណ្ឌគម្ពីរនេះជាទំនាយ។ (1:3)
3. ក្រុមនៃប្រព័ន្ធប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ។ អ្នកប្រាជ្ញនៃក្រុមនេះបាននិយាយថា ខ្លឹមសារនៃវិវរណៈគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងគំនិតនៃក្រុមជំនុំ។ ជាឧទាហរណ៍ ខ្លឹមសារនៃវិវរណៈនៃត្រាប្រាំមួយដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងជំពូកទី 6 ចង្អុលទៅនយោបាយកំណែទម្រង់ដែលអធិរាជដ៏អស្ចារ្យ ខនស្តែនធីន (ព្រះចៅអធិរាជរ៉ូម) ដែលបានតាំងសាសនាគ្រីស្តជាសាសនានៃអាណាចក្រ។ យើងគិតថាការបកស្រាយអំពីប្រវត្តិក្រុមជំនុំគឺសមហេតុផល។ ប៉ុន្តែវាពិបាកដែលខ្លឹមសារនៃវិវរណៈត្រូវបានសម្រេចដោយព្រឹត្តិការណ៍នៃប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំទាំងស្រុង។
4. ប្រព័ន្ធខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ

ក្រុមនេះមិនឃើញថាខ្លឹមសារនៃវិវរណៈគឺជាទំនាយនៃព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ ប៉ុន្តែជានិមិត្តសញ្ញានៃការបង្រៀនខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងដំណឹងល្អនៃគ្រីស្ទសាសនាវិញ។ ប៉ុន្តែ វិវរណៈលាតត្រដាងពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលនឹងត្រូវកើតឡើងរហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាជាងមេរៀនខាងវិញ្ញាណ។

5. ប្រព័ន្ធរបស់អ្នកខាងអនាគត ក្រុមនេះនិយាយថា ខ្លឹមសាររបស់វិវរណៈចង្អុលទៅកាន់ព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើងដោយផ្ទាល់ពីមុននិងបន្ទាប់ពីការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទជាចម្បង។ អ្នកប្រាជ្ញនៃក្រុមនេះមានទំនោរទៅរកការប្រៃបែបអក្សរសាស្ត្រ។ ពួកគេមើលឃើញថា ព្រះវិហារនៅក្នុងវិវរណៈជាព្រះវិហារដែលនឹងត្រូវបានកសាងឡើងវិញនៅក្រុងយេរូសាឡិម ហើយថាអ៊ីស្រាអែលជាជាតិសាសន៍យូដាពិតៗ។ ការបកស្រាយន័យត្រង់ជ្រុលបែបនេះជាការបរាជ័យរបស់ក្រុមនេះ។ តែវាជាទស្សនៈត្រឹមត្រូវនៃក្រុមនេះដែលថា វិវរណៈជាសញ្ញាសម្គាល់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលនឹងត្រូវកើតឡើងដោយផ្ទាល់មុននិងក្រោយមក។

6. នៅក្នុងចំណោមវិធីសាស្ត្រនៃការបកស្រាយទាំងអស់ ជាពិសេស យើងពិចារណាពីទស្សនៈនៃប្រព័ន្ធអ្នកគិតខាងអនាគតជាសំខាន់ តែផ្នែកខ្លះនៃទស្សនៈក្រុមនេះពីប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ និងក្រុមនៃការបកស្រាយខាងព្រលឹងវិញ្ញាណគួរតែត្រូវបានលើកឡើងមក។
7. ចំនួន និងសញ្ញាសម្គាល់នៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

វិវរណៈចេញមកជាមួយនឹងសញ្ញាសម្គាល់ដោយលេខជាច្រើន

1. លេខ 3 ហាក់បីដូចជាភាពពេញលេញរបស់ព្រះ។ អេសាយ 6:3 បង្ហាញថា កាលដែលពួកគេសរសើរដំកើងព្រះ នោះពួកគេបង្ហាញថា “បានបរិសុទ្ធ” ចំនួនបីដ

ង។ វាមានន័យថា ពួកគេសរសើរដង្ហើងព្រះត្រៃឯកថាជាព្រះពិត មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គឺដែលថា ព្រះគ្រីស្ទមានហាន:បីផងដែរ (ជាសង្ឃ ជាស្តេច និងជាហោរា) បង្ហាញពីអត្តន័យ។

2. លេខ 4 ចង្អុលទៅកាន់លោកិយនៃគ្រប់របស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកទាំងអស់។ នៅផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ ពាក្យថា “ទិសទាំងបួន” ត្រូវបានប្រើ។ (អេសាយ 11:12, អេសេគាល 7:2)។ វិវរណៈក៏ប្រើលេខ 4 កាលដែលវានិយាយពីគ្រប់របស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកទាំងអស់និងផែនដីផង។ (វិវរណៈ 7:4)

3. លេខ 7 បញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងយ៉ាងពេញលេញរវាងព្រះនិងមនុស្ស។ ដូច្នេះ ថ្ងៃទីប្រាំពីរជាសញ្ញានៃថ្ងៃសប្ប័ថ (លោកុប្បត្តិ 2:3)។ វិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរជាឈ្មោះដែលមានន័យថា ជាកិច្ចការពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកដល់មនុស្ស។

4. ពាក់កណ្តាលនៃប្រាំពីរឆ្នាំ ដែលហៅថា “ពាក់កណ្តាលនៃបីឆ្នាំ” (ឬ ពាក់កណ្តាលនៃបីថ្ងៃ) ជាសញ្ញានៃពេលការគ្មានសម្រាក ការរងទុក្ខ និងសេចក្តីលំបាកវេទនា (យោងតាម លូកា 4:25 យ៉ាកុប 5:17, 7:25, 12:7 វិវរណៈ 12:14)។ អំឡុងពេលនេះគឺបីឆ្នាំកន្លះត្រង់ៗ តែមានអ្នកវិទូខាងអរតូដកជាច្រើនចាត់ទុកលេខនេះជាអត្តន័យសម្រាប់សម្គាល់។

5. លេខ 6 និង លេខ 12 លេខ 6 ជាពាក់កណ្តាលនៃលេខ 12។ លេខ 12 មានន័យថាជាប្រព័ន្ធពេញលេញ និងការសាងសង់ដែលត្រូវបានសម្រេចដោយការរើសតាំងរបស់ព្រះ និងសិស្សទាំង 12 និង លេខ 144000 (ចំនួនដែលមានលេខ 12 ជាលេខមូលដ្ឋាន)។ ផ្ទុយពីវា លេខ 6 មិនមែនដោយការរើសតាំងរបស់ព្រះទេ តែដោយមនុស្សនិយមវិញ ដែលជានិម្មិតសញ្ញានៃការលះបង់ ការ

កសាង ប្រព័ន្ធ ។ល។ ផ្នែកទ្វេរជាបីនេះចង្អុលទៅកាន់សញ្ញានៃអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (យោងតាម វិវរណៈ 13:18)។

8. ភាពមិនអាចទទួលយកបាននៃការបកស្រាយដែលព្យាយាមរាប់ថ្ងៃនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

យើងគួរតែមានការទប់ចិត្តខ្លួនឯងអំពីចំណេះដឹងនេះ។ (2ពេត្រុស 1:6)។ អ្នកនោះមិនមែនជាអ្នកដែលអាចធ្វើគ្រប់ការទាំងបាននោះឡើយ។ ជាពិសេសពីកាលបរិច្ឆេទនៃព្រឹត្តិការណ៍អនាគត គឺមានតែព្រះទេដែលដឹង តែមនុស្សមិនអាចដឹងបានឡើយ។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “ឯត្រង់ថ្ងៃនឹងពេលកំណត់ នោះគ្មានអ្នកណាដឹងទេ ទោះទាំងពួកទេវតាដែលនៅស្ថានសួគ៌ ក៏មិនដឹងដែរ ជ្រាបតែព្រះវរបិតានៃខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ” (ម៉ាថាយ 24:36)។ ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា “ដូច្នេះ ឱ្យចាំយាម ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងជាពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់នៃអ្នករាល់គ្នានឹងយាងមកទេ។ ចូរដឹងសេចក្តីនេះចុះ បើម្ចាស់ផ្ទះបានដឹងជាចោរនឹងមកនៅយាមណា ណោះគេនឹងបានចាំយាម មិនឱ្យចោរទំលុះចូលផ្ទះបានទេ” (ម៉ាថាយ 24:42, 43)។ ដូចជាយើងបានឃើញសម្តីរបស់អ្នកជឿរហូតដល់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវផងដែរ គឺពួកគេមិនដឹងពីកាលបរិច្ឆេទទេ។ ប្រៀបដូចជាគោលលិទ្ធស្រដៀងគ្នានិយាយពីវាបន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ កិច្ចការ 1:6-7 បាននិយាយថា “ដូច្នេះ កាលពួកសាវកបានប្រជុំគ្នា នោះក៏ទូលសួរថា ព្រះអម្ចាស់អើយ តើនៅគ្រានេះឬអី ដែលទ្រង់នឹងតាំងនគរឱ្យសាសន៍អ៊ីស្រាអែលឡើងវិញនោះ។ តែទ្រង់មានបន្ទូលឆ្លើយថា មិនត្រូវឱ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងពេល ដឹងកំណត់ ដែលព្រះវរបិតាបានទុកនៅក្នុងអំណាចរបស់ទ្រង់នោះឡើយ”។ នៅត្រង់នេះថា “មិនត្រូវឱ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងពេល ដឹងកំណត់” គឺថា

អ៊ូក វីម៉ូន អេស្ទីន ក្នុន (Οὐχ ὑμῶν ἐστιν γνῶναι) នៅក្នុងភាសាក្រិក ការនេះមានន័យថា ការដែលដឹងពីវា នោះមិនមែនជារបស់អ្នកឡើយ។

9. លក្ខណៈរបស់អក្សរសាស្ត្រនៃវិវរណៈ ដែលហៅថាអក្សរសាស្ត្រវិវរណៈ មិនមែនជាក្រាំងទេ

អក្សរសិល្ប៍វិវរណៈដែលមិនមែនជាក្រាំង គឺជាសៀវភៅនៅសម័យពាក់កណ្តាល (សម័យកណ្តាលរវាងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់) មនុស្សមួយចំនួនបានបោះពុម្ពសៀវភៅដែលបានខ្ចីឈ្មោះដ៏អស្ចារ្យនៃសម័យបុរាណ ហើយភ្ជាប់ជាមួយពួកគេ។ សំខាន់គឺដូចខាងក្រោមនេះ។

1. កណ្ឌគម្ពីរអេណុក។ សៀវភៅនេះត្រូវបានរកឃើញថ្មីៗនេះនៅ អាប៊ីស្ស៊ៀ។ នៅឆ្នាំ 1822 សៀវភៅនេះត្រូវបានបោះពុម្ពជាលើកដំបូង។ សៀវភៅនេះអះអាងថាជាការបង្រៀនរបស់អេណុក ដែលជាខ្សែស្រឡាយទីប្រាំពីររបស់អ័ដាម។ មានការបង្រៀនដែលអេណុកបានឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ហើយបានជជែកជាមួយនឹងព្រះ និងរឿងមួយចំនួនទៀត។ ប៉ុន្តែសៀវភៅនេះមិនអាចទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការឡើយ។ អ្នកវិទូសាស្ត្រយូដាបុរាណក៏មិនបានចាត់ទុកវាថាជានៅក្នុងខ្សែនៃជំនឿដែរ។
2. ការឡើងទៅរបស់អេសាយ

កណ្ឌគម្ពីរនេះត្រូវបានកត់ត្រាពីការបង្រៀនដូចជាបំណងដែលស្តេចហេសេគានៅពេលស្លាប់របស់ទ្រង់បានផ្តល់ដល់បុត្ររបស់ទ្រង់ ម៉ាណាសេ ហើយក្រោយមក ការបង្រៀនដែលអេសាយបានស្លាប់ដោយសារអំបោះចេញពីវា។ តែមួយនេះក៏មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ដែរ តាំងពីសម័យបុរាណមកម្ល៉េះ។

3. លើកលែងពីការទាំងនេះ មានអក្សរសាស្ត្រមួយចំនួនរបស់អាផូគ្រីផាដូចតទៅនេះ។

ដ្បិតឈ្មោះ– សៀវភៅនៃអាថ៌កំបាំងរបស់អេណុក សៀវភៅ Slavonic របស់អេណុក សៀវភៅជូប៊ីលី ការប៉ាន់ស្មានរបស់ម៉ូសេ កណ្ឌគម្ពីរនៃឰយុកោទាំង12 ទំនុកដំកើងរបស់សាឡូម៉ូន អេសទ្រុសទី2 គ្រោះចង្រៃរបស់បារុក ស៊ីរីគ្រោះចង្រៃរបស់បារុក គ្រោះចង្រៃរបស់អ័ប្រាហាំ។

កណ្ឌគម្ពីរទាំងនោះសុទ្ធតែឯកសារខុសឆ្គង និងមានអ្នកនិពន្ធដែលមិនត្រូវបានប្រាប់ឈ្មោះឡើយ (2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកវិទូសាសន៍យូដាបុរាណមិនបានទទួលស្គាល់សៀវភៅទាំងនេះទុកជាក្រាំងគម្ពីរទេ (3) កាលដែលយើងពិនិត្យមើលពួកវា គឺមានខ្លឹមសារដែលល្ងីល្ងើជាច្រើន។ (4) កណ្ឌគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនបានដកស្រង់ខ្លឹមសាររបស់ឯកសារនោះឡើយ។ ដូច្នេះ ឯកសារទដូច្នេះមិនអាចប្រៀបធៀបនឹងវិវរណៈរបស់យ៉ូហានបានឡើយ។

10. ការសិក្សាទ្រឹស្តីនៃគ្រាចុងក្រោយដែលត្រូវបានមើលឃើញនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ

ផ្នែកនេះត្រូវបានលើកមកទៅកាន់ប្រព័ន្ធសាសនៈវិទ្យាដោយលោក ល្វីស បឺខហ្វ

1. សញ្ញានៃការយាងមកលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

1) ការប្រកាសដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃ (ម៉ាថាយ 24:14, ម៉ាកុស 13:10 រ៉ូម 11:25)

2) ទុក្ខវេទនានិងការក្បត់ (ម៉ាថាយ 24: លូកា 18:8 2ថែស្សាឡូនិច 2:3)

3) បើកបង្ហាញពីមនុស្សមានបាប (2ថែស្សាឡូនិច 2:3)

2. រូបភាពនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងគោលបំណងរបស់វា

1) គ្រានៃការយាងមកលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានបើកបង្ហាញដល់មនុស្សទេ។ (ម៉ាថាយ 24:36)

2) ការយាងមកដែលមាននូវសេចក្តីលម្អិត។ ទ្រង់បានយាងមកបែបជារូបកាយដែលត្រូវបានរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ មិនត្រឹមតែជារូបអង្គខាងវិញ្ញាណទេ មិនមែនបែបចិត្តសាស្ត្រឡើយ (ម៉ាថាយ 22:44 កិច្ចការ 1:11 1កូរិនថូស 15:23, ភីលីព 3:20, កូឡូស 3:4 1ថែស្សាឡូនិច 2:19, 4:15-17 2ធីម៉ូថេ 4:8 ហេព្រើរ 9:28)។

3) ការយាងចុះរបស់ទ្រង់អាចនឹងមើលឃើញដោយមនុស្សគ្រប់គ្នា។ (ម៉ាថាយ 24:30, 26:64, ម៉ាកុស 13:26, លូកា 21:27, កិច្ចការ 1:11 កូឡូស 3:4, ទីតុស 2:13 ហេព្រើរ 9:28, វិវរណៈ 1:7)។

4) ទ្រង់យាងមកនៅក្នុងសិរីល្អនិងព្រះចេស្តា។ (ម៉ាថាយ 24:30, 1ថែស្សាឡូនិច 3:13, 4:16 2ថែស្សាឡូនិច 1:7, 10 ហេព្រើរ 9:28, វិវរណៈ 19:11-16)។

5) ព្រះគ្រីស្ទដែលមានព្រះជន្មរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ហើយទ្រង់នឹងកាត់ទោសពួកគេ (ម៉ាថាយ 13:49, 50, 25:14-16, លូកា 9:26, 19:11-27, យ៉ូហាន 5:25-29 កិច្ចការ 17:33, រ៉ូម 2:3-16, 1កូរិនថូស 4;5, 115:13 2កូរិនថូស 5:10, ភីលីព 3:20, 21, 1ថែស្សាឡូនិច 4:13-17 2ថែស្សាឡូនិច 1:7-10, 2:7,8 2ធីម៉ូថេ 4:1, 8 2ពេត្រុស 3:10-13 យូដាស 1:14,15 វិវរណៈ 20:11-15 22:12)។

3. ហេតុការណ៍ដែលត្រូវកើតឡើងបន្ទាប់ពីការយាងមកលើទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

1) ការរស់ឡើងវិញរបស់មនុស្សស្លាប់

[1] ភស្តុតាងរបស់ព្រះគម្ពីរពីការរស់ឡើងវិញមានរឿងជាច្រើន។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ - យ៉ូប 19:25-27, ទំនុកដំកើង 49:15 73:24, 25 សុភាសិត 23:14, អេសាយ 26:19, អេសេគាល 37:14 ដានីយ៉ែល 12:2 ។ល។ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី យ៉ាកុប 5:29, 6:39, 40:54 11:24, 25 14:3 1កូរិនថូស 15: 2កូរិនថូស 5:1-10, 1ថែស្សាឡូនិច 4:13-17 20: វិវរណៈ4-6 ,13 ។ល។

[2] សភាពនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ (ក) វាជាសេចក្តីរស់ឡើងវិញជារូបកាយ (រ៉ូម 8:23 1កូរិនថូស 6:14-20, 15:53) (ខ) អ្នកជឿនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ និងមនុស្សទុច្ចរិតនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ តែអ្នកជឿនឹងទទួលបានសេចក្តីរស់ឡើងនៃសិរីល្អ តែមនុស្សទុច្ចរិតនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងការដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន 5:26-29) (គ) ហើយគ្រានៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ទ្រឹស្តីនៃគ្រាមុនរាជ1000ឆ្នាំនិយាយថា នៅពេលចាប់ផ្តើមនៃនគររបស់ព្រះ អ្នកជឿនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ (វិវរណៈ 20:1-6) រួចមកនគររបស់មនុស្សទុច្ចរិតនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញដែរ (វិវរណៈ 20:12, 13)។

2) ការវិនិច្ឆ័យទោសចុងក្រោយ

[1] ទ្រឹស្តីក្នុងការយល់ពីការកាត់ទោស

(a) លោក ស្លេយម៉ាឃើ បានឃើញដូចជាពាក្យប្រៀបធៀបទៅកាន់ការកត់ត្រាព្រះគម្ពីរពីការកាត់ទោស ដែលវាជាសញ្ញានៃការដាច់ចេញពីពិភពនៃក្រុមជំនុំ។ តែទ្រឹស្តីនេះគឺជាការអះអាងខុសដែលយល់ច្រឡំពីកំណត់ត្រាយ៉ាងច្បាស់របស់បទគម្ពីរ ដែលមិនអើពើនឹងការកាត់ទោសដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តែងអស្ចារ្យដល់លោកិយនេះ។

(b) លោក ស្កីលឺ និយាយថា ការកត់ត្រាពីការកាត់ទោសនៅក្នុងព្រះគម្ពីរជាការអស្ចារ្យទូទៅនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់លោកិយ តែម្នាក់ដែលគ្មានគំនិតប្រឆាំងមិនអាចមើល

ឃើញការកត់ត្រានៃការកាត់ទោសទេ ដូច្នេះការកត់ត្រារបស់ព្រះគម្ពីរមិនចង្អុលទៅកាន់ការលូតលាស់ និងសេចក្តីវិនាសនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ តែដោយកាត់ចេញបន្ទាត់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រ នោះលោកិយថ្មីនឹងមកដល់ដោយការពិតដែលអស្ចារ្យ។

[2] ចៅក្រៃ ជាព្រះគ្រីស្ទដែលពួកទេវតាបម្រើ និងពួកបរិសុទ្ធបានចូលរួមទៅក្នុងសកម្មភាពនៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទផង (ម៉ាថាយ 13:41, 42, 24:31 25:31, 32, យ៉ាកុប 5:27 កិច្ចការ 10:42, 17:3 ភីលីព 2:10, 2ធីម៉ូថេ 4:1 វិវរណៈ 20:4 ទំនុកដំកើង 149:5-9)។

3) ពិភពលោកចុងក្រោយ

[1] កន្លែងដែលពួកមនុស្សទុច្ចរិតទៅនោះគឺជាស្ថាននរក។ បទគម្ពីរហៅថា “គុកភ្លើង” (ម៉ាថាយ 10:42) និងបឹងភ្លើង (វិវរណៈ 20:14, 15)។

(a) វាជាកន្លែងដែលត្រូវបានកាត់ចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ។

(b) វាជាកន្លែងទៅកាន់សេចក្តីទុក្ខព្រួយដែលនឹងមកជាលទ្ធផលនៃអំពើបាប។

(c) វាជាកន្លែងដែលទាំងព្រលឹងនិងរូបកាយត្រូវបានធ្វើទុក្ខជាមួយគ្នា។

(d) វាជាកន្លែងដែលមានទុក្ខព្រួយ ការបាក់ទឹកចិត្ត និងកាសង្កៀតធ្មេញ (យោងតាមម៉ាថាយ 11:22, 24, 18:9 ម៉ាកុស 9: 42-44, 47, 48 លូកា 13:28, 16:23, 28, 2 ថែស្សាឡូនិច 1:9, វិវរណៈ 14:11 21:8)។

(e) វាជាកន្លែងដែលមានទុក្ខវេទនានេះអស់កល្បជានិច្ច (ម៉ាថាយ 25:46 ម៉ាកុស 9:42-48)។

[2] កន្លែងដែលមនុស្សសុចរិតចូលគឺ “កន្លែងដែលថ្មី” (ម៉ាថាយ 19:28) “កន្លែងដែលមិនរង្គើរ” (ហេព្រើរ12:27) “កន្លែងថ្មីនៃស្ថានសួគ៌និងផែនដីថ្មី” (2ពេត្រុស 3:13 វិវរណៈ 21:1)។

(a) វាជាកន្លែងមួយ និងជាទីស្នាក់នៅផង (ម៉ាថាយ 22:11-13 25:10-12 យ៉ូហាន 14:3-4)។

(b) វាជាកន្លែងដែលរីករាយនឹងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (វិវរណៈ 21:3)។

11. ការសិក្សាពីខ្លឹមសារនៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

ផ្នែកទី 1 សេចក្តីផ្តើម (1:1-20)

ផ្នែកទី 2 ក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ (2:1-3:22)

ផ្នែកទី 3 ចៅក្រម និងអ្នកបើកបង្ហាញនូវការវិនិច្ឆ័យទោស (4:1-5:14)

ផ្នែកទី 4 ការបើកសៀវភៅដែលបិទដោយត្រាប្រាំពីរ (6:1-8:5)

ផ្នែកទី 5 គ្រោះចង្រៃនៃត្រែ (8:6-11:19)

ផ្នែកទី 6 ទុក្ខវេទនានៃក្រុមជំនុំ (12:1-13:18)

ផ្នែកទី 7 ការកំសាន្តចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធ និងការព្រមានពីការកាត់ទោសនៃគ្រាចុងក្រោយ (14:1-20)

ផ្នែកទី 8 គ្រោះចុងក្រោយ (15:1—19:10)

ផ្នែកទី 9 ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការកាត់ទោស (19:11-20:15)

ផ្នែកទី 12 ពិភពលោកនៃការកំសាន្តដែលគ្មានកំណត់ (21:1- 22:5)

ផ្នែកទី 11 សេចក្តីសរុប (22:6-21)

សៀវភៅយោង

1. Grejedanus, Commentaar op Het Neuwe Testament (Openbaring)
2. Ringnalda, Het Koningcharp Van Christus.
3. R. J. Van Der Meulen, De Openbaring in Het Laatste BijBelboek
4. E. Smilde, Leven In de Johanneische Geshriften
5. Mathias Rissi, Zeit und Gechichte in der Offenbarung des Johannes
6. Albertus Pieters, Studies in the revelation of St, John
7. W. Hendricksen, More than Conquerers
8. H. b Swete, The Apocalypse of st. John
9. R. H. Charles, A Critical nd Exegetical Commentary on The Revelation of St. John
10. Beckwith, The Apocalypse of John
11. Abraham Kuyper, The Revelation of St. John
12. James Moffatt, The Expositors Greek Testament (Revelation of St. John)
13. Lohmeyer, Hand Book Zum Neuen Testament (Die Offenbarung Des Johnnes)
14. Alford's Greek Testament
15. F. C. Cook, The Bible Commentary
16. Lange, Commentary on The Holy Scriptures

17. Dusterdiek, In the Series of Meyer's Commentary of the New Testament (Revelation)
18. Bengel, Gnomon
19. Matthew Henry, Commentary on the New Testament
20. Herman Bavinck, Gereformeerde Dogmatiek
21. K Schilder, Wat is de Hemel?
22. Calvin, The Institutes of Christian Religion

សេចក្តីអធិប្បាយពន្យល់នៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

ផ្នែកទី 1

ផ្តើមសេចក្តី 1:1-20

ជំពូក 1

1. វិវរណៈ និងអ្នកនិពន្ធ (1-3)
2. ការប្រសិទ្ធពរជ័យ ការសរសើរដំកើង (4-6)
3. ការប្រកាសនៃគំនិតសំខាន់នៃកណ្ឌគម្ពីរនេះ (7, 8)
4. ការបើកសម្តែងនៃអ្នកបើកសម្តែង (9-20)

ការបកស្រាយ

1 ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ វាមានន័យថាជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានបើកបង្ហាញ។ ពាក្យថា "ការបើកសម្តែង" គឺថា អាផូខាលូផសីស (ἀποκάλυψις) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា ដើម្បីបង្ហាញការដែលលាក់កំបាំងដោយត្រូវបានបើកចំហរ។ (Lohmeyer) តើអ្នកណាដឹងពីហេតុការណ៍ចុងក្រោយនៅទីបញ្ចប់នៃលោកិយនេះ? ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះបង្ហាញការទាំងនោះដល់ពួកគេ គេអាចដឹងបានដោយអំណាចដែលធ្វើឱ្យគាត់បានដឹងដែលអំណាចនោះជារបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ ចាប់តាំងពីបុរាណមកទស្សនៈវិទ្យា និងវិទ្យាសាស្ត្រមិនបានដឹងការនេះទេ ពីព្រោះការអ្វីដែលព្រះកំណត់ទុក នោះគ្មានអ្នកណាអាចធ្វើរំលងបានទេ។

ចុះតើការបើកសម្តែងនេះបានផ្តល់ដល់អ្នកណា? វាត្រូវបានបើកសម្តែងដល់សាវកយ៉ូហាន។ ដ្បិតអ្នកដែលប្រាប់មកនោះជាសាវក ឥទ្ធិពលដែលមានប្រសិទ្ធិភាពរបស់វាជាផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកជឿទូទៅទាំងអស់។ គឺថាវាមិនមែនជាការប្រើប្រាស់របស់ពួកសាវក និងហោរាទេ តែសម្រាប់ជាប្រយោជន៍រួមនៃក្រុមជំនុំទាំងអស់។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលអានវិវរណៈគួរដឹងការពិតថា វាទាក់ទងនឹងគេដោយផ្ទាល់ដូចជាពួកសាវកដែរ។ *ដែលនឹងត្រូវកើតឡើងឆាប់ៗ ។* ពាក្យថា "ត្រូវតែ" គឺ ដេយ (δεῖ) នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលទាក់ទងនឹងភាពចាំបាច់ដែលបានទាយទុករួចហើយ។ នោះគឺជាពាក្យរបស់ ឡូមៀ វាមានការប្រាកដទាំងស្រុងនៃកិច្ចការដែលនឹងធ្វើសម្រេចកិច្ចការដែលព្រះទ្រង់បានកំណត់ទុក។ ((δεῖ p. 8) ទំនាយត្រូវបានកត់ទុកនៅក្នុងសៀវភៅមានអំណាចដែលមិនអាចគេចរួច និងដែលអាចយល់ដល់ ដែលវាមិនអាចនឹងសម្រេចបំពេញដោយតែម្តងទេ អ្នកដែលជឿលើវា ជាមនុស្សដែលមានចំណេះដឹង។ "បន្តិចទៀត" គឺ អេន ថាខាយ (ἐν τάχει) នៅក្នុងភាសាក្រិកត្រូវបានសង្កេតដោយលោក ហ្គ្រេជដានុស ថា "យ៉ាងឆាប់" (វាមិនមានន័យថាជាល្បឿនឆាប់រហ័សនៃការសម្រេចបំពេញទេ តែមានន័យថាជាអំឡុងពេលដែលខ្លី)។ រួចមកខ្ញុំបានគិតថាសម្រាប់ព្រះដើម្បីនឹងសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង នោះទ្រង់បានធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ដោយល្បឿនរបស់ព្រះ។ ទ្រង់ធ្វើការដោយខិតខំយ៉ាងស្មោះត្រង់សម្រាប់យើង តែចិត្តដែលតូចចង្អៀតនិងល្ងីល្ងើរបស់យើងបានគិតថា វាយឺតយ៉ាវទៅវិញ។

ដែលព្រះទ្រង់ផ្តល់ដល់គាត់ឱ្យបង្ហាញ "បង្ហាញ" គឺ អេសេម៉ាំនែន (ἐσήμανεν)ក្នុងភាសាក្រិក មានន័យបញ្ជាក់ដោយសញ្ញាសម្គាល់ (ហ្គ្រេជដានុស)។ ដូច្នេះ ជាការត្រឹមត្រូវដែល វិវរណៈរបស់យ៉ូហានគួរតែត្រូវបានបកស្រាយមិនដោយន័យត្រង់ទេ តែដោយន័យបែបជានិមិត្តសញ្ញាវិញ។

តើអ្វីជាគោលបំណងក្នុងការប្រើនិមិត្តសញ្ញានៅក្នុងវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន? (1) វាមានបំណង អ្នកណាដែលមានត្រចៀកអាចស្តាប់វាបាន (វិវរណៈ 2:7 ម៉ាថាយ 3:9)។ គឺថា វាមានន័យថា មានតែកូនរបស់ព្រះទេដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងមានត្រចៀកខាងវិញ្ញាណដែលអាចយល់បាន។ ពួកគេយល់ការពិតជាច្រើនយ៉ាងច្បាស់ប្រៀបដូចជាការពេលអនាគតត្រូវបានបង្ហាញដោយនិមិត្តសញ្ញា គឺថាពីព្រោះអ្នកដែលមិនចង់បានសេចក្តីពិត នោះវានឹងត្រូវបានលាក់កំបាំង (ម៉ាថាយ 13:1-15)។

2. ប្រាប់តាមព្រះបន្ទូល និងសេចក្តីបន្ទាល់នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលគាត់បានឃើញ។ នៅទីនេះ ឃ្លាបីជាការបញ្ជាក់ផ្សេងទៀតដែលចង្អុលទៅកាន់អត្ថន័យតែមួយ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានបង្ហាញដោយការប្រកាសដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ វាបង្ហាញទៅកាន់សាវកយ៉ូហាន។ ខ្លឹមសារនៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហានគឺ ដែលជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់។

3. មានពរហើយអ្នកណាដែលមើល និងអស់អ្នកដែលស្តាប់ពាក្យទំនាយទាំងនេះ ហើយប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលកត់ទុកនេះដែរ។

តើអ្វីគឺជាគោលបំណងពាក្យឯកវចនៈថា “អ្នកណាដែលអាន” (ὁ ἀναγινώσκων)” ហើយពាក្យពហុវចនៈថា “អស់អ្នកដែលស្តាប់” (οἱ ἀκούοντες) និង “ហើយអ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាម” (τηροῦντες) “សេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលបានកត់ទុកនេះ” ត្រូវបានប្រើនោះ? វាចង្អុលទៅកាន់រូបភាពថា នៅក្នុងកន្លែងសាធារណៈនៅក្នុងក្រុមជំនុំ មនុស្សម្នាក់អានបទគម្ពីរ និងសមាជិកក្រុមជំនុំជាអ្នកស្តាប់។ លោក សេអូឌ័រ ស្បាញ់ ចង្អុលមកថា ក្រុមជំនុំនៅសតវត្សទី2 ទី3នៅក្នុងបទគម្ពីរអានផ្នែកខ្លះនៃបទគម្ពីរជាងផ្នែក

ផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ និងទទួលបានការកំសាន្តចិត្តនៅក្នុងការបៀតបៀន។ ដូចដែលយើងឃើញវា គឺវាជាគោលការណ៍ដើមនៅក្នុងការអានបទគម្ពីរជាសាធារណៈ និងការស្តាប់ការអធិប្បាយដោយការពន្យល់ពីការអធិប្បាយនិងការមួយ។

ដ្បិតដរាបណាលោ នោះជិតមកដល់ហើយ។ ដោយផ្អែកលើចំណុចនេះ លោក ប្រ្គេជដានុស បានចង្អុលទៅការខុសឆ្គងដែលអ្នកប្រាជ្ញមើលទៅកាន់លំនាំប្រវត្តិសាស្ត្របរិសុទ្ធនៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហានថាខុស។ ហើយគាត់និយាយថា ហេតុការចាប់ផ្តើមបានកើតឡើងនៅក្នុងអនាគត កិច្ចការនៅគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនិងទំនាយនានារាប់បញ្ចូលទាំងលោកិយដែលត្រូវមកដល់ផង។ (bestijds spoedig aanvangen zoude te gebeuren, en vervorgens in snel verloop plaate grijpen zoude den ganschen loop des tijds of der eeuwen…)។ ទស្សនៈនេះជាអត្ថន័យយ៉ាងសមស្របនិងទូទៅនៃល្អះនេះ។ ពីព្រោះម្នាក់ដែលសិក្សាពីទំនាយ និងធ្វើតាមគឺជាអ្នកដែលមានពរ។

ក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ។ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ជ្រើសរើសលេខ “ប្រាំពីរ”? បើទោះនៅអាស៊ីមានក្រុមជំនុំផ្សេងៗទៀត (កូឡូស ហេរ៉ាប៉ូលីស ម៉ាក់នីសៀ ត្រូអា ជាដើម) ទ្រង់ជ្រើសយកតែក្រុមជំនុំប្រាំពីរប៉ុណ្ណោះ។

វាច្បាស់ណាស់ថាអ្នកនិពន្ធលោកយ៉ូហានបានគិតពីអត្ថន័យខាងព្រលឹងវិញ្ញាននៃលេខប្រាំពីរ។ អត្ថន័យខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនៃលេខប្រាំពីរជានិមិ្មតសញ្ញា (Moffatt, Greijadanus)។ រួចមកក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរជាតំណាងនៃគ្រប់ក្រុមជំនុំនៃលោកិយទាំងមូល។ លោក A. Kuyper ក៏បាននិយាយនៅក្នុងន័យដូចគ្នាថា “ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលពីក្រុមជំនុំប្រាំពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំប្រាំពីរ។ រដ្ឋទាំងប្រាំពីរនេះបើកបង្ហាញពីគ្រប់

គ្រាទាំងអស់ និងគ្រប់តំបន់ទាំងអស់។" (វិវរណៈរបស់អ្នកបរិសុទ្ធ យ៉ូហាន ទំព័រ 42) ។

ទ្រង់ដែលគង់នៅ ក៏គង់នៅតាំងពីដើម ហើយត្រូវយាងមកទៀត (ពី)ពាក្យនេះគឺនៅក្នុងភាសាក្រិកថា អាផូ ហូ អូន ខាយ ហូ ខាយ អូ អែខូមែនូស *(ἀπὸ ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος,)*។ ទីនេះជាឈ្មោះ អាផូ *(ἀπὸ=* តាមរយៈ*)* ត្រូវបានដាក់នៅលើនាមប្រធាន *(ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος,)* នៃព្រះនាមបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ (ក្រៅពីអាផូ ត្រូវមានថ្នាក់ជានាមដែលដាក់នៅលើធ្នាក់) ជាថ្នាក់ដែលលើកលែង។ ថ្នាក់ដែលលើកលែងត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចដែលនឹងត្រូវរំលងសព្វនាមនៃព្រះវរបិតា។ លោក *Grejidanus* បាននិយាយថា "ឃ្លាបែបនេះគឺមិនគួរប្រើឬ ឬកំហុសមួយនោះទេ...ការនេះចង្អុលទៅកាន់ភាពមិនប្រែប្រួលរបស់ព្រះ *(Openbaring,* ទំព័រ *14)*។ នាមដែលបរិសុទ្ធនេះមានន័យពី ព្រះយេហូវ៉ា *(*יהוה = អង្គដែលមានព្រះជន្មគង់នៅដោយខ្លួនឯង*)* នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ (យោងតាម និក្ខមនំ *3:14)*។

ដូច្នេះ ការនេះមានន័យថា ព្រះសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះទៅតាមការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់ទៅកាន់រាស្ត្រដែលរើសតាំងរបស់ទ្រង់ដោយគ្មានបំបែកចេញឡើយ (ម៉ាឡាគី 3:6)។

វិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរ នេះជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហេតុផលនិយាយលេខ "ប្រាំពីរ" ហោរានៃកណ្ឌគម្ពីរសាការីបានប្រៀបធៀបរួចហើយទៅកាន់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃភ្នែកទាំងប្រាំពីររបស់ព្រះយេហូវ៉ា (សាការី 3:9 វិវរណៈ 5:6)។ ប្រៀបដូចជាលេខប្រាំពីរជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីពោរពេញនិងភាពបរិសុទ្ធ។ អង្គព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាការរួបរួមនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈនិងចេស្តារបស់ទ្រង់ ដែលជាសេចក្តីពោរពេញ (លោក Van Der

Meulen) បាននិយាយថា “វិញ្ញាណប្រាំពីរ” ចង្អុលទៅកាន់វិញ្ញាណនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានបង្ហូរនូវអំណោយទាននៃលេខពេញលេញតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ (អេសាយ 11:2)។ វាជាការបកស្រាយតាមធម្មជាតិ។ (De Openbaring in Het Laatste Bijbel boek. pp 38-39)។ ការពិតដែលវិញ្ញាណនេះគង់នៅ “នៅមុខបល្ល័ង្ក” មានន័យថា ទ្រង់ជាអ្នកធ្វើការក្នុងការបើកបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចនៃភាពជាស្តេចរបស់ព្រះវរបិតា និងចេស្តារបស់ទ្រង់ និងបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងអស់ផ្សេងទៀត។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោក Graijdanus បានរំលឹកពីគ្រោងនៃរោងឧបោសថ។ នោះគឺ “បល្ល័ង្ក” ជាកន្លែងដែលបរិសុទ្ធបំផុត “វិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរ” ចង្កៀងប្រាំពីរដែលដាក់នៅទីបរិសុទ្ធបំផុត (នៅខាងមុខកន្លែងបរិសុទ្ធបំផុត) និងខបន្ទាប់ ព្រះគ្រីស្ទជាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមនៃការបង់ថ្លៃលោះដែលបានប្រើនៅនឹងអាសនា។ (យោងតាម និក្ខមនំ 40:1-6)។ (In het heilige der heiligen was da ark. Daar troonde God. និក្ខមនំ 25:22 Voor dit binnente heilindom was het heilige, waarin de kandelaar met zijne zeven lampen branded, និក្ខមនំ 40:24, 25, En voor dit heilige bevond zich het voorhof, waarin de diest der verzoening uitgericht werd. និក្ខមនំ 40:25-33 – Openbaring. P. 16)។

សាក្សីដែលស្មោះត្រង់។ ខនេះនិយាយពីហានៈទ្វេជាបីរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទាំងនោះមាន ហោរា (ជាសាក្សីស្មោះត្រង់) សង្ឃ (មួយអង្គដែលបានសុគត) ស្តេច (កូនច្បងដែលបានប្រសូត្រ ជាសិរសានៃស្តេចនៅលើផែនដី) នៅក្នុងចំណោមឃ្លានេះ (សាក្សីស្មោះត្រង់) ព្រះយេស៊ូវចង្អុលថា តាមរយៈជីវិតទាំងមូលរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ត្រូវបានជំនួសនូវទុក្ខលំបាកទាំងអស់ ទាំងដែលទ្រង់បានសុគត និងបានប្រាប់ការពិតទៅកាន់

មនុស្សដែលមិនដឹងផង។ (ម៉ាថាយ 11:27, យ៉ូហាន 1:18, 14:6, 18:37 1ធីម៉ូថេ 6:13)។ កាលដែលយើងប្រាថ្នាចង់ស្គាល់ព្រះ ការស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាផ្លូវតែមួយគត់។ (យ៉ូហាន 14:6)។ ប្រសិនបើអ្នកណាជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ នោះគេស្គាល់ថាព្រះទ្រង់ជានរណា និងសភាពរបស់នៅរបស់គេហើយ។ មនុស្សមិនអាចចូលដល់កន្លែងដែលស្គាល់ព្រះដោយភាពវិសុទ្ធរបស់គេឡើយ ពីព្រោះមនុស្សបានទៅជាងងឹតដោយសារអំពើបាបរបស់ខ្លួនរួចហើយ (1កូរិនថូស 1:21)។ ភាពវិសុទ្ធខាងវិញ្ញាណដែលព្រះផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សគឺ មានតែការជឿដល់ព្រះយេស៊ូវតែមួយគត។ ដ្បិតព្រះយេស៊ូវជាព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សារវាងព្រះនិងមនុស្ស ដែលយើងអាចទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះតាមរយៈទ្រង់បាន។

កូនច្បងនៃពួកដែលបានស្លាប់ នៅទីនេះឃ្លាថា (ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν) “កូនច្បងនៃអ្នកដែលបានស្លាប់” ជាការបកប្រែដែលសមស្រប។ រួចមក អត្ថន័យគឺជាអ្នកនាំមុខនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញនៅក្នុងចំណោមមនុស្សដែលបានស្លាប់។ វាចង្អុលទៅកាន់ថា កូនច្បងបានយកឈ្នះសេចក្តីស្លាប់សម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានលុបបំបាត់សេចក្តីស្លាប់។ រាស្ត្ររបស់ទ្រង់អាចចូលទៅក្នុងសិរីល្អនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញតាមរយៈកិច្ចការរបស់ទ្រង់។ លោក Grejidanus និយាយថា “មួយអង្គដែលបានប្រសូត្រដំបូងគេ” នៅក្នុងភាសាក្រិកថា ផ្រូថូ ថូខូស (πρωτότοκος) បង្ហាញពីកម្រិតនៃពេលវេលា និងក្នុងពេលតែមួយ ការបង្ហាញពីចេស្តានៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ (ដែលយកឈ្នះសេចក្តីស្លាប់សម្រាប់ទ្រង់និងអ្នកជឿគ្រប់រូប) (πρωτότοκος drukt de gedacht uit van eerste in tijd voor ganger en dan, daarmede samen hangende van machthebber – Openb. P. 16) (យោងតាម 1:18)។ មុនព្រះ

យេស៊ូវក៏មានមនុស្សដែលរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញតែ តែដូចជាសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់បានរស់ឡើងវិញដោយមិនស្លាប់ម្តងទៀត នោះគ្មានអ្នកណាឡើយលើកលែងតែព្រះយេស៊ូវ ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជាអ្នកនាំមុខនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញចង្អុលថា ទ្រង់ជាសិរសាដែលយកឈ្នះសេចក្តីស្លាប់និងបានដឹកនាំរូបកាយរបស់ទ្រង់ដែលជាក្រុមជំនុំឱ្យបានចូលទៅក្នុងពិភពលោកនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ។ ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាសិរសាបានចូលទៅក្នុងសេចក្តីរស់ឡើងវិញ នោះក្រុមជំនុំដែលជារូបកាយរបស់ទ្រង់ដែលត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ក៏បានចូលទៅក្នុងសេចក្តីរស់ឡើងវិញដូចគ្នាដែរ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ នោះជីវិតរបស់នៅរបស់យើងជាគោលលិទ្ធិនៃព្រះគម្ពីរ។ (យោងតាម យ៉ូហាន 14:19, អេភេសូរ 2:5, 6) ។

អ្នកគ្រប់គ្រងលើស្តេចនៅផែនដី (καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς)។ ការនេះមានន័យថា “អ្នកគ្រប់គ្រងលើស្តេចនានានៅផែនដី”។ សេចក្តីរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចបំពេញឱ្យបានក្លាយជាស្តេចលើក្រុមជំនុំ និងស្តេចលើមនុស្សជាតិទាំងអស់ *(រ៉ូម 14:9)*។ សាតាំងបានល្បួងព្រះគ្រីស្ទ និងធ្វើឱ្យទ្រង់ធ្វើអំពើបាបដើម្បីឱ្យបានប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើលោកិយ *(ម៉ាថាយ 4:81)*។ ព្រះគ្រីស្ទទទួលបានវា *(នគរទាំងអស់នៃលោកិយ)* ដោយការសុគតរបស់ទ្រង់ *(វិវរណៈ 19:12, 16)*។ ដ្បិតទ្រង់ជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច ទ្រង់បានសម្រេចសេចក្តីរស់ឡើងវិញ និងសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់អ្នកជឿទាំងអស់ *(យ៉ូហាន 3:35, 36, ភីលីព 3:21)*។ នៅទីនេះ ការដែលមើលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទជាស្តេចលើសអស់ទាំងស្តេច គឺជាការមើលទៅកាន់សភាពនៃគ្រាចុងក្រោយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ការយាងចុះនៅគ្រាចុងក្រោយ

របស់ទ្រង់បង្ហាញពីរូបភាពនៃការគ្រប់គ្រងដ៏រឹងមាំ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួរតែប្រយ័ត្នពីការនោះគឺ វាមិនមែនជារបស់លោកិយនេះទេទាំងនៅក្នុងវិធីសាស្ត្រនិងស្តាយ និងផ្នែកគ្រប់គ្រង ប៉ុន្តែជាព្រឹត្តិការណ៍អស្ចារ្យ។ *(យោងតាម 17:19)*

ដល់ទ្រង់ដែលស្រឡាញ់យើង

សេចក្តីស្រឡាញ់ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការប្រោសលោះ។ គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ ក៏គ្មានការលះបង់ដែរ។ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់ដែលបានសុគតដើម្បីនឹងជំនួសយើង គឺការសុគតនោះជាចំនុចខ្ពស់បំផុតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាសកម្មភាពបង់ថ្លៃលោះ ជាការបូជាមួយដែលបរិសុទ្ធ។

ដោយព្រះលោហិតទ្រង់

“លោហិត” ប្រៀបដូចជាជីវិត ជាតម្លៃនៃអំពើបាបដែលត្រូវបានតាំងមកដោយឈាមដែលនោះគឺដោយការបង់ថ្លៃជាជីវិត។ ម្យ៉ាងទៀត តម្លៃនៃអំពើបាបរបស់យើងអាចនឹងបង់ថ្លៃបានដោយសារឈាម (ការបង់ថ្លៃនៃជីវិត គឺជាការស្លាប់) (លោកុប្បត្តិ 9:4, ហេព្រើរ 9:22)។ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចបង់ថ្លៃបាបនៃរាស្ត្ររើសតាំងរបស់ទ្រង់បាន ហើយជា “ព្រះលោហិត” ដ៏មានតម្លៃបំផុត។

ពាក្យថា “ឈាម” ចេញមកសរុប 700 ដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ព្រះទ្រង់បានសន្យាការពិតដែលថា យើងគ្មានផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេលើកលែងតែដោយសារលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលមានអំណាចបំផុត។ យើងគ្រាន់តែជឿលើលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយខ្លាំងក្លាចុះ។

ប៉ុលបាននិយាយថា នៅក្នុងអត្ថន័យនៃការជឿលើលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលអាច បង់ថ្លៃលោះអ្នកជឿដោយយ៉ាងមានចេស្តា។ “ដ្បិតខ្ញុំប្តេជ្ញាចិត្តថា ខ្ញុំមិនព្រមស្គាល់រឿង អ្វីទៀត ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ហើយគឺដែលទ្រង់ត្រូវឆ្កាងផង” លោក លូធើ និយាយថា “ព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះបានស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយទ្រង់បានប្រគល់អង្គទ្រង់ ដល់ខ្ញុំ វាជាចំណុចដែលផ្ទុយប្រៀបដូចជាផ្លេកបន្ទោរបំផ្ទុះទៅកាន់ក្រឹត្យវិន័យ និង សេចក្តីសុចរិតនៃកិច្ចការរបស់មនុស្សអីចឹង។ ប្រសិនបើអ្នកទទួលស្គាល់បុត្ររបស់ព្រះ ទុកជារតនៈសម្បត្តិដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាន នោះអ្នកនឹងបោះចោលគ្រប់ពិធី សាសនា សកម្មភាព និងការធ្វើបុណ្យទាំងអស់ចូលទៅក្នុងនរកហើយ ពីព្រោះអ្នកគិត តែពីការសុគតរបស់ព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះទេ ដែលអាចបញ្ឈប់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ និងធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយទ្រង់បាន។”

ហើយបានរំដោះយើងឱ្យមានសេរីភាព។ នេះគឺ លូសានធី *(λύσαντι)* នៅក្នុងភាសា ក្រិក ដែលជាការចម្លងនៃអក្សរ អាឡែហ្វ *(א)* និងឯកសារអាឡិចសាន់ឌ្រា ជាឯកសារ មួយ *(R, Q)* លូសានធី *(λύσαντι)* ដែលមានន័យថា “បានស្អាត”។ លោក *Grejidanus* និងអ្នកសរសេរការអធិប្បាយពន្យល់ផ្សេងទៀតបានជ្រើសរើសទីមួយ នោះ។ លោក *Moffatt* ក៏បានជ្រើសដូច្នោះដែរ។ អំពើបាបជាខ្សែដែលចងយើងទៅ កាន់ការជាប់ទោសអស់កល្បជានិច្ច តែព្រះគ្រីស្ទបានកាត់ចោលខ្សែដ៏គួរឱ្យរន្ធត់នោះ ចេញដោយការសុគតរបស់ទ្រង់ (លោហិត) ហើយធ្វើឱ្យយើងបានរត់គេចផុតពីការ ដាក់ទោសនៃសេចក្តីវិនាស។ អ្នកជឿបានគេចផុតការដាក់ទោសនេះដោយសារ លោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តើមិនឱ្យគេសរសើរដំកើតម្តេចកើតទៅ!

6 ដល់ព្រះនិងជាព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់

ទង្វើនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាសកម្មភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពិតណាស់វាមានឥទ្ធិពលមកលើយើងជាចម្បង។ តែគោលបំណងចម្បងនោះគឺដើម្បីនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះ (វិវរណៈ 22:3 អេភេសូរ 1:6)។ ព្រះបានសង្គ្រោះយើង និងធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ទ្រង់ និងបានបម្រើទ្រង់ទុកជាគោលបំណងតែមួយ (អេភេសូរ 1:5,6)។ ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចការនេះទុកជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ហើយបានបង្កើតយើងជានគរមួយ និងជាសង្ឃ

ពាក្យថា “នគរ និងសង្ឃ” គឺ បាស៊ីលេអាន ហ៊ិរេរេស (βασιλείαν, ἱερεῖς) នៅក្នុងភាសាក្រិក វាមានន័យថា “សញ្ជាតិនៃពួកសង្ឃ”។ វាមិនមែនជាសង្ឃដែលប៉ាត់ប៉ាយនោះទេ តែជាហ្វូងនៃសង្ឃម្នាក់ៗ ហើយបានទទួលព្រះគ្រីស្ទទុកជាស្តេច និងជាសង្ឃនៃសហគមន៍ដែលមានរបៀបរៀបរយនិងសន្តិភាព។ ក្រុមជំនុំនៅផែនដីគួរតែមានលំដាប់លំដោយ និងសន្តិភាពដូចនេះនៅក្នុងជីវិត។ នេះគឺជាការសម្រេចបំពេញចម្បងនៃទំនាយរបស់ និក្ខមនំ 19:6 (5:10, 7:15, 20:6, 21:3) យោងតាម រ៉ូម 12:1 ហេព្រើរ 13:15 1ពេត្រុស 2:5។ អ្នកជឿទាំងអស់សុទ្ធតែជាសង្ឃហ្លួងដែលបម្រើព្រះជាមួយគ្នា ហើយគួរបង្កើតនូវលំដាប់លំដោយខាងវិញ្ញាណដោយធ្វើតាមព្រះបន្ទូល (ការប្រកាសរបស់ពួកសាវក និងហោរា គឺជាបទគម្ពីរ) នៃសេចក្តីរបស់ពួកគេ (ព្រះគ្រីស្ទ)។ យោងតាមលោក បែកវិច នៅទីនេះ ឃ្លាថា “នគរនិងសង្ឃ” និយាយថា អ្នកជឿនឹងបានក្លាយជាស្តេចនៅពេលពិភពលោកថ្មីមកដល់ និងពួកគេនឹងបានក្លាយជាសង្ឃផង។ (ភាពជាស្តេចរបស់រាស្ត្រនៅក្នុងនគររបស់ព្រះមេស៊ីជាទស្សនៈមួយទៀតនៃភាពជាសង្ឃរបស់ពួកគេ ជាគ្រោះចង្រៃនៃយ៉ូហាន ទំព័រ 430)។

7 ទ្រង់នឹងយាងមកនៅលើពពក

នៅមុនខ 4 និយាយថា ព្រះវរបិតាគឺ “មួយអង្គនឹងយាងមក” នៅទីនេះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ តែមួយអង្គ។ យ៉ូហានយករូបភាពនៃសកម្មភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នានឹងព្រះវរបិតាដែរ។ ពិតណាស់ មិនមែនជាអង្គតែមួយទេ តែជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ។ លោក Grejidanus បានចង្អុលទៅវា និងពន្យល់ដូចតទៅ។ (នៅក្នុងខ 4 heet de vander. Hier wordt van Heere Chistus gezegt, dat Hij komt voor Johannes is dus zoon volkomen gelijk aan den Vander, vgl. Ook vs 8. Wel niet wat person aangaat, vgl. Vss. 4 en 5, 5:1 6. Maar wat wezen betreft. De vander komt in den zoon)។ តើពពកជានិមិត្តរូបអ្វីដែរ? លោក Grejidanus បាននិយាយថាការដែលមើលឃើញបង្ហាញពីរូបរាងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ។ (deze wolken zijn de zichtbare openbaring van zijn Goddelike majesteit)។ យោងតាម និក្ខមនំ 13:21, 14:16, 14:19។ រួចមក “ពពក” នេះមិនមែនជាពពកទូទៅទេ តែជាពពកដែលគួរឱ្យឆ្ងល់។ កាលដែលម៉ូសេបានឃើញភ្លើងឆេះនៅក្នុងគុម្ពបន្លា វាមិនមែនជាភ្លើងធម្មតាទេ។ ភ្លើងឆេះគម្លោតបន្លា។ ដូចនោះដែរវាជាភ្លើងដែលគួរឱ្យឆ្ងល់ដោយសារគុម្ពបន្លាមិនបានឆេះទេ នៅទីនេះ តើពពកនេះមិនគួរឱ្យឆ្ងល់ទេឬ? យោងតាម កិច្ចការ 1:9-11។ ប៉ុន្តែបើទោះជាយើងឃើញវាជាពពកធម្មតា ក៏វាមិនខុសដែរ (Lange)។ កាលដែលទ្រង់កំពុងតែយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ពពកក៏បានគ្របបាំងទ្រង់ (កិច្ចការ 1:9)។ កាលដែលទ្រង់នឹងយាងមកលើផែនដីម្តងទៀត នោះទ្រង់នឹងយាងមកនៅក្នុងរូបរាងដូច្នោះដែរ (កិច្ចការ 1:10)។ ហើយភ្នែកទាំងឡាយនឹងមើលឃើញទ្រង់។ កាលដែលយើងមើលឃើញ ការចុះនៅគ្រាចុងក្រោយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រោះទ្រង់មិនអាចលាក់បន្តិច តែទ្រង់នឹងយាងមកឱ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាបានឃើ

ញ។ វាពិបាកនៅក្នុងការទាយពីអ្វីដែលនឹងត្រូវកើតឡើង។ ពីព្រោះវាស្ថិតលើការយល់ដឹងដ៏អស្ចារ្យ វាជារឿងធម្មតាទេដែលត្រូវទាយពីវាដោយចំណេះដឹងទូទៅរបស់យើង។ ទាំងអស់អ្នកដែលបានចាក់ទំលុះទ្រង់ផង យោងតាម សាការី 12:10, យ៉ូហាន 19:34, 20:25, 27។ តើអ្នកណាដែលបានចាក់ទ្រង់? តែនៅទីនេះ វាចង្អុលទៅកាន់ឆ្មោះសរុបដែលបានធ្វើការបៀតបៀនដល់ព្រះអម្ចាស់។ កាលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកនៅលើផែនដីនេះជាលើកដំបូង គ្មានមនុស្សច្រើនដែលបានស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ តែពេលដែលទ្រង់បានមកកាន់លោកិយ សត្រូវដ៏អាក្រក់បំផុងបានស្គាល់ទ្រង់ថាទ្រង់ជាព្រះ ហើយវាខ្លាចទ្រង់ផង។ លោក Moffatt និយាយពាក្យថា “អ្នកដែលចាក់ទំលុះទ្រង់ នោះចង្អុលទៅកាន់ពួកយូដា តែវាមិនមែនជាការបកស្រាយដែលសមហេតុផលទេ។ រួចគ្រប់ទាំងពូជមនុស្សនៅផែនដីនឹងយំសោកដោយព្រោះទ្រង់។ ហេតុផលដែលពួកគេទួញសោកមានដូចតទៅនេះ (1) មុនគ្រាចុងក្រោយបង្ហោះមកដល់លើលោកិយនេះ ពួកគេមិនបានប្រែចិត្ត ពួកគេក៏សោកស្តាយ (មិនប្រែចិត្ត –ម៉ាថាយ 27:3) ហើយមានអារម្មណ៍សោកស្តាយដោយសារការនោះ។ (2) ពួកគេខ្លាចការកាត់ទោសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ម៉ាថាយ 8:12)។

អើ មែនហើយ អាម៉ែន។ នៅទីនេះ ពាក្យថា “មែនហើយ” គឺ នេយ (ναί) នៅក្នុងភាសាក្រិក មានន័យថា មែន (គឺពិតមែន)។ ចំណុចទាំងនេះ ខាងក្រោមវា គឺ អាម៉ែន (אָמֵן) ជាភាសាហេព្រើរ។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោក Grejidanus បាននិយាយថា “នៅទីនេះ យ៉ូហានបញ្ជាក់ពីការធានាអះអាងទ្វេរពីការយាងចុះមកនៅគ្រាចុងក្រោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយពាក្យជាពីរភាសា។” ហេតុផលដែលគាត់បានបញ្ជាក់ជាការធានាអះអាងទ្វេរគឺ ដើម្បីនឹងសង្កត់ធ្ងន់ថាការយាងចុះមកនៅគ្រាចុងក្រោយរបស់ព្រះអ

ម្ចាស់នឹងមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្រែឡើយ គឺតាមអ្វីដែលទ្រង់បានសន្យា។ (De Grieksche en de Hebreeuwsche woorden ter bevestiging woorden hier bijeengevoegd om te sterker de stellige zekerheid uit tespreken, dat de Heere alzoo komen zal, gelijk Hij beloofd heft ( )។

ខ 8 អត្ថបទជាការបញ្ជាក់ថា ការយាងចុះមកនៅគ្រាចុងក្រោយរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយព្រះនាមរបស់ព្រះ។ នាមបរិសុទ្ធរបស់ព្រះផ្គាល់លាយឡំជាមួយនឹងការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ និយាយមួយបែបទៀត នាមបរិសុទ្ធនៃធាតុរបស់ព្រះជាសញ្ញានៃធាតុរបស់ទ្រង់ វារាប់បញ្ចូលការយាងចុះមកនៅគ្រាចុងក្រោយជាចាំបាច់រួចទៅហើយ។ លោក Grejidanus បាននិយាយថា “សកម្មភាពរបស់ទ្រង់ចេញមកពីធាតុរបស់ទ្រង់” (uit het zijn wezen Gods, volgt zijn werken)។

អាលផា និងអូមេកា ការនេះចង្អុលទៅកាន់អក្សរដំបូង (A) នៅក្នុងភាសាក្រិក និងអក្សរចុងក្រោយ *(Ω)*។ នេះជាអត្ថន័យដែល ព្រះទ្រង់ជាព្រះអង្គដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការទាំងអស់ ហើយទ្រង់នឹងបញ្ចប់គ្រប់ការទាំងអស់។ និយាយម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់ជាព្រះដែលបង្កើត ហើយក៏ជាចៅក្រម។ ទ្រង់ដែលគង់នៅ ក៏គង់នៅតាំងតែពីដើមហើយត្រូវយាងមកទៀត។ ព្រះនាមបរិសុទ្ធនេះបង្ហាញនៅក្នុងខ *4* វាត្រូវតែជាការពន្យល់សម្រាយនៃព្រះយេហូវ៉ា *(יהוה)* នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ “អង្គដែលមានព្រះជន្មគង់នៅដោយអង្គឯងអស់កល្បជានិច្ច” នៅក្នុងនិក្ខមនំ *3:14. (ព្រៃជជានុស)* “អត្ថន័យនៃ អង្គដែលមានព្រះជន្មគង់នៅដោយអង្គឯងអស់កល្បជានិច្ច គឺថា មិនត្រូវបានគេបង្កើតមកទេ គឺបានគង់នៅដោយខ្លួនឯង ជាអង្គដែលមិនប្រែប្រួលដែលអស់កល្ប

ជានិច្ច និងគ្រប់គ្រងគ្រប់របស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកជាមួយនឹងព្រះទ័យសប្បុរស
របស់ទ្រង់ ហើយនៅពេលមកដល់ទ្រង់នឹងកាត់ទោសពួកគេ ហើយនឹងរៀបចំពួកគេ។
នៅក្នុងការបកស្រាយបែបបំបែក វាមិននិយាយថា “មួយអង្គដែលនឹងមានវត្តមាននៅ
ពេលអនាគត” នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបាននិយាយសង្ខេបថា “មួយអង្គដែលនឹងមកនៅ
ពេលអនាគត”។ អត្ថន័យនៃការយោងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេហូវ៉ា (יהוה) ព្រះនាម
បរិសុទ្ធត្រូវបានចង្អុលប្រាប់យ៉ាងច្បាស់។

ព្រះអង្គដែលមានគ្រប់ចេស្តា។ នៅក្នុងភាសាក្រិកគឺ ជានថូក្រាថូរ *(παντοκράτωρ)* ដែលមានន័យថា បើកបង្ហាញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃការយោងមកលើកទីពីរដែលនឹងមកដល់។ ព្រះអម្ចាស់នឹងនឹងត្រឡប់មកនឹងត្រឡប់មកពិតប្រាកដមែន។

9 យ៉ូហានខ្ញុំ ដែលជាបងប្អូននៃអ្នករាល់គ្នា ហើយជាអ្នកមានចំណែកក្នុងសេចក្តី
ទុក្ខលំបាក និងក្នុងនគរ ហើយក្នុងសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

នៅទីនេះ ពាក្យថា “បងប្អូន” និងពាក្យ “អ្នកមានចំណែក” នៅក្នុងភាសាក្រិក
ស្ថិតនៅនឹងចំណងជើងមួយ (ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ συγκοινωνὸς) ហើយ
មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និតជាមួយគ្នា។ វាប្រាប់ពីទំនាក់ទំនងនៃហេតុនិងផល
ដោយការពិតសម្រាប់ “បងប្អូន” គាត់បានចូលរួមនៅក្នុង “ទុក្ខលំបាក ក្នុងនគរ
និងសេចក្តីអត់ធ្មត់”។ នៅទីនេះ ពីការពិតដែលយ៉ូហានមិនលើកឡើងពីឋានៈ
របស់គាត់ (សាវក ឬហោរា) ពិតណាស់ យើងមិនត្រូវការគិតបែបប្លែកអ្វីទេ។ ពិត
ណាស់ កាលដែលគាត់សរសេរអត្ថបទ គាត់បានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជា
សិទ្ធិអំណាចជាសាវកទៅកាន់ក្រុមជំនុំ។ ប៉ុន្តែក្នុងពេលតែមួយ គាត់សង្កត់ធ្ងន់ថា

គាត់ផ្ទាល់ជាបងប្អូនដែលរួមចំណែកនៅក្នុងទុក្ខលំបាក និងសិរីល្អជាមួយនឹងពួកជំនុំ និងបានសរសេរអត្ថបទ។ យោងតាម ម៉ាថាយ 23:8។

និងក្នុងនគរ និងក្នុងសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

នៅក្នុងឃ្លា ពាក្យថា “ព្រះយេស៊ូវ” ទាក់ទងនឹងពាក្យ “ទុក្ខលំបាក” “នគរ” និង “ការអត់ធ្មត់” ជាចំណុចរួមទូទៅ។ (ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ)។ ដូច្នេះវាមានន័យថា “ទុក្ខលំបាករបស់ព្រះយេស៊ូវ” “នគររបស់ព្រះយេស៊ូវ” និង “ការអត់ធ្មត់របស់ព្រះយេស៊ូវ”។ ពាក្យថា “របស់ព្រះយេស៊ូវ” គឺ អែន យ៉េស៊ូ (ἐν Ἰησοῦ) មានន័យថា “នៅក្នុងយេស៊ូវ”។ សេចក្តីទុក្ខលំបាក និងនគរនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវមានន័យថា ទុក្ខលំបាកនិងនគរដែលបានចូលរួមដូចជាទំនាក់ទំនងដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវ មានន័យថាការអត់ធ្មត់ដែលព្រះយេស៊ូវបង្ហាញជាឧទាហរណ៍ និងធ្វើឱ្យពួកគេអត់ធ្មត់ដោយផ្តល់អំណាចចេស្តាដល់ពួកគេ។ (Moffatt) ទុក្ខលំបាកជាផ្លូវទទួលបាននគរ។ ការអត់ធ្មត់ជាអំណាចដើរនៅលើផ្លូវ។

ដោយព្រោះព្រះបន្ទូល និងសេចក្តីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យោងតាមការបកស្រាយនៅខ 2។ យ៉ូហានត្រូវបានគេបៀតបៀនដោយសារដំណឹងល្អ និងត្រូវបានបណ្តេញទៅកោះប៉ាត់មុស។ ហើយមានអ្នកទោសជាច្រើនដែលត្រូវបានបញ្ជូនទៅទីនោះ។ *(Moffatt)*

ប៉ាត់មុស។ នេះជាកោះតូចមួយ ដែលទូកអាចទៅដល់ដោយជិះប្រហែល14ម៉ោងចេញពីក្រុងអេភេសូរ។

10 ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ ចង្អុលទៅកាន់ថ្ងៃបរិសុទ្ធដែលយើងអាចរក្សាមករហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ដែលត្រូវបានញែកចេញមកតាំងពីសម័យរបស់ពួកសាវក (1កូរិនថូស 16:2)។ មានទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលក្រុមជំនុំបានរក្សានៅថ្ងៃនោះ ដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅសម័យបន្ទាប់ពីពួកសាវក។ (Didache 14, Ignatius ad Man. 9) ។

ខ្ញុំបានត្រឡប់ជានៅដោយវិញ្ញាណ។ វាគឺ អេហ្គេណូមែន អែន ផ្នូម៉ាធី *(ἐγενόμην ἐν πνεύματι)* នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា "គាត់បាននៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ" លោក *Rohmeyer* បានបកប្រែវាដូចតទៅថា នោះមិនមែនជាសភាពធម្មតា ឬសភាពបែបផែទមន្តទូទៅទេ តែគាត់ត្រូវបានដកទៅកាន់ពិភពខាងវិញ្ញាណនៃសភាពពេញដោយសេចក្តីអំណរយ៉ាងខ្លាំង (វិវរណៈ *4:1,* 2កូរិនថូស *12:1) – Nicht einen dauernden habitus gleich dem πνεύματι (*រ៉ូម *8:9) such wohl nicht nurallgemein (S. zu 4:1 und vgl. Etwa* 2កូរិនថូស *12:1 ff)*។ ប៉ុន្តែពេលនេះយ៉ូហានមិនបានដេកលក់ទេ ហើយគាត់ក៏មិនបានស្ថិតនៅក្នុងសភាពដូចជាស្លាប់ដែរ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយពីនេះវិញ គាត់នៅតែរក្សាគំនិតដែលច្បាស់លាស់ និងដឹងខ្លួនយ៉ាងច្បាស់។ *(Grejidanus)*
ដូចជាត្រែ វាប្រៀបដូចជាសម្លេងត្រែ ហើយមិនមែនជាសម្លេងត្រែ។ នៅក្នុងសម័យបុរាណ ត្រែត្រូវបានប្រើសម្រាប់នឹងដាស់មនុស្ស (ជនគណនា *10:2)*។ ដូច្នេះ ពាក្យថា "សម្លេង" នេះប្រាកដជាសម្លេងដើម្បីនឹងដាស់តឿនហើយ។
11 ព្រះក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរនៅក្នុងខនេះគឺសំដៅទៅរកការបកស្រាយពីក្រុមជំនុំនីមួយៗនៅក្នុងជំពូក *2-3.*

12 ជើងចង្កៀងទាំងប្រាំពីរ

ការនេះត្រូវបានបកប្រែនៅក្នុង ខ 20 គឺជាក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ។ យោងតាម 25:31-40

13 នៅចំកណ្តាលនៃជើងចង្កៀងមានម្នាក់ដូចជាបុត្រមនុស្ស

នេះគឺ “បុត្រមនុស្ស” នៅក្នុង ដានីយ៉ែល 7:13 ដែលជាព្រះមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ)។ មួយអង្គនេះតែងតែគង់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ គ្មានការប្រៀបប្រដូចជាច្រើនចេញមកពីខាងក្រោយ។ វាខុសហើយដែលថា Seiss បានឃើញពីការបង្ហាញមកមិនមែនជាបែបប្រៀបធៀប តែជាការពិតជាក់ស្តែងនោះ។ (A. Rieters. Studies, in The Revelation of St. John p 87)។ លោក Wm Hendricksen បាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរៀបរាប់នៅទីនេះប្រៀបដូចជារូបភាពដែលថាទ្រង់តែងតែគង់នៅកណ្តាលក្រុមជំនុំ ដូច្នេះគាត់ចង់សង្កត់ន័យពីទំនាក់ទំនងរវាងពាក្យនេះនិងជំពូកបន្ទាប់ (ជំពូក 2 និង 3= ទ្រឹស្តីរបស់ក្រុមជំនុំ) យ៉ាងជិតស្និត។ (More than Conquerors, pp 33-34)។

បំពាក់ដោយព្រះពស្ត្រវែង នេះគឺជាសំលៀកបំពាក់របស់សម្តេចសង្ឃ *(និក្ខមនំ 28:4, 29:5)*។ ជាមួយនឹងខ្សែមាសសំរឹតត្រង់ព្រះឱរា គឺជាសំលៀកបំពាក់របស់ស្តេច *(Grejidanus)*។ រួចមកយ៉ូហាននៅទីនេះបានឃើញព្រះមេស៊ីដែលជាសង្ឃនិងជាស្តេច *(*ទំនុកដំកើង *110:* អេសាយ *6:1-5)*។

14 ព្រះសិរសានិងព្រះកេសាទ្រង់សដូចជាពាមចៀមដែលស នេះជានិមិ្តតសញ្ញានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ *(*ដានីយ៉ែល *7:9)* និងភាពបរិសុទ្ធ *(*អេសាយ *1:18)* ។

ព្រះនេត្រទ្រង់ដូចជាអណ្តាតភ្លើង នេះគឺជាអំណាចដែលអាចធ្វើគ្រប់យ៉ាងរបស់ទ្រង់ គឺថាទ្រង់មានភាពវៃឆ្លាតដែលអាចដឹងគ្រប់ការទាំងអស់បាន។ យោងតាម ដានីយ៉ែល *10:6*។

ព្រះបាទទ្រង់ដូចជាលង្ហិនរលីងដែលភ្លឺផ្លេកៗដូចជាដុតក្នុងគុកភ្លើង (1) ការនេះគឺមិនត្រូវបានបំបែកដោយងាយៗនោះទេ “ជើងដែលលាយដោយដីឥដ្ឋនិងដែល” វាចង្អុលទៅកាន់ នគរដែលមិនអាចប្រៀបធៀបបានដ៏រឹងមាំរបស់ព្រះ ឬជានិមិ្តតសញ្ញានៃការកាត់ទោស។ យោងតាម ដានីយ៉ែល *2:31-35*។ *(2)*

ការយោងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវ ព្រះបាទទ្រង់ត្រូវបានធ្វើឱ្យមានរបួសដោយត្រូវបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង តែកាលដែលទ្រង់នឹងយាងមកម្តងទៀតនៅលើផែនដី ព្រះបាទទ្រង់នឹងមិនត្រូវឈឺទៀតទេ បើទោះជាទ្រង់នឹងជាន់សត្រូវរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ពីព្រោះទ្រង់នឹងយាងមកនៅក្នុងសិរីល្អនិងព្រះចេស្តា។

ព្រះសូរសៀងទ្រង់ដូចជាសូរនៃទឹកច្រើន

ពាក្យនេះគឺចង់សម្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ជាព្រះ។ អេសេគាល 43:2 បាននិយាយថា សូរសៀងរបស់ព្រះប្រៀបដូចជាសម្លេងនៃទឹកជាច្រើន។ ទំនុកដំកើង 29:3 ក៏មានធ្វើដូច្នោះ។ នេះជាសម្លេងដែលមានអំណាច ដូច្នេះនៅក្នុងពេលមួយ វាជម្រុញឱ្យមានការប្រែចិត្ត ធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាបភ័យខ្លាច តែពាក្យជាពាក្យដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលព្រមានពីការកាត់ទោសនៅគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនេះ។

15 នៅព្រះហស្តស្តាំទ្រង់កាន់ផ្កាយប្រាំពីរ ដៃស្តាំជាដៃដែលមានអំណាចចេស្តា វាជាដៃដែលធ្វើការ *(Grejidanus)* ដើម្បីនឹងធ្វើតួនាទីនៃការការពារ។ ដូច្នេះ ការដែលកាន់

ផ្តាយប្រាំពីរជាមួយនឹងព្រះហស្តស្តាំមានន័យថា ទ្រង់ធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យតាមរយៈព្រះហស្តទ្រង់ដែលជាអ្នកបម្រើនៅក្នុងក្រុមជំនុំ *(ខ 18)*។

ក៏មានដាវមុខ2ដ៏មុត ចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់

ការនេះចង្អុលទៅកាន់ដាវរបស់ព្រះដែលទំលុះចិត្តនិងព្រលឹងរបស់មនុស្ស និងកាត់ទោសអំពើបាបយ៉ាងមុត។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់វះកាត់ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់អ្នកជំងឺ ហើយបានជួយសង្គ្រោះ (ហេព្រើរ 4:12) ហើយដាក់ទោសមនុស្សមានបាបដែលមិនព្រមប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយក៏កាត់ទោសគេផង។ (វិវរណៈ 19:20, យ៉ូហាន 12:48)។

ហើយព្រះភក្ត្រទ្រង់ដូចជាថ្ងៃភ្លឺពេញអំណាច។ ភាពភ្លឺនៃមួយអង្គដែលមានសិរីរុងរឿងនៃនគររបស់ចៃងចាំងមកដូចនោះ។ កាលដែលទ្រង់បង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅលើភ្នំនៃការផ្លាស់ប្រែគឺទ្រង់បានធ្វើបែបនោះ។ *(ម៉ាកុស 9:3)*។ រូបភាពនៃមនុស្សសុចរិតដែលបានចូលរួមនៅក្នុងស្ថានសួគ៌នឹងបានចៃងចាំងដូចជាព្រះអាទិត្យ។ *(ម៉ាថាយ 13:43)*។

17 នោះខ្ញុំដួលនៅទៀបព្រះបាទទ្រង់ដូចជាស្លាប់។ យោងតាម អេសេគាល *1:28,* ដានីយ៉ែល *8:17*។ ហេតុផលដែលគាត់បានក្លាយទៅជាបែបនោះគឺជាការនេះ គឺដែលគាត់ត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច។ ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីភ័យខ្លាចមកលើគាត់? គឺដោយសារគាត់ជាមនុស្ស គាត់ខ្សោយហើយមានបាប។ លោក *Grejidanus* និយាយថា “ហេតុផលដែលគាត់ធ្វើដូច្នោះ មិនមែនដោយសេចក្តីកំសោយរបស់គាត់ទេ តែជាអំពើបាបរបស់គាត់វិញទេ”។ *(យោងតាម អេសាយ 6:5)*

(De Verklarng dezer overweldinging ligt nier zoozeer in's menschen brroshield als wel in zijne zondigheld. Vgl. Jes. 6:6)។

"កុំខ្លាចឡើយ អញជាដើម ហើយជាចុង" ភាសាដើមក្រិកនៃឃ្លានេះ *(Μὴ φοβοῦ · ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος)* ត្រូវបានបកប្រែដោយលោក សេអូឌ័រ ស្យាញ់ ដូចតទៅថា។ គឺថា កុំខ្លាចឡើយ នេះគឺជាអញ ដែលជាដើមហើយក៏ជាចុងផង។" ការបកប្រែនៃពាក្យថា ជាដើមនិងជាចុង ចេញមកពីខ *៨*។

18 ហើយជាព្រះដ៏រស់។ គឺ ហូ ស្សូន *(ὁ ζῶν)* នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា ម្នាក់ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅជានិច្ចជាមួយនឹងភាពអស់កល្បជានិច្ច។

អញក៏មានកូនសោរនៃសេចក្តីស្លាប់។ *"កូនសោរ"* មានន័យថាជាភាពជាអម្ចាស់ ដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តា *(ប្រៀបដានុស)* គឺទ្រង់មានភាពជាអម្ចាស់លើសេចក្តីស្លាប់ និងស្ថានឃុំព្រលឹង (ជាកន្លែងដែលសេចក្តីស្លាប់ និងមនុស្សស្លាប់នៅទីនោះ) មានន័យថា ទ្រង់អាចដោះលែងមនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងដោយសេចក្តីស្លាប់បានដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ពីព្រោះទ្រង់ផ្ទាល់បានយកឈ្នះសេចក្តីស្លាប់ហើយទ្រង់ក៏បានរស់ឡើងវិញហើយ។ តើ "ស្ថានឃុំព្រលឹង" ជាអ្វី? វាគឺ អាយដេស *(εἵδεσ)* នៅក្នុងភាសាក្រិក នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺពាក្យថា ស្ហេអូល *(שְׁאוֹל)*។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្ហាញថា វាជាកន្លែងដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាច ដែលមនុស្សដែលមិនបានប្រែចិត្តនឹងចូលទៅទីនោះបន្ទាប់ពីស្លាប់ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវបានប្រើថាជាកន្លែងដែលព្រលឹងដែលបានចាកចេញនឹងទៅទីនោះដែរ។ ជាពិសេស វាអាចនឹងចង្អុលទៅកាន់កន្លែងដែលទាំងមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់នឹងចូលទៅទីនោះ។ *(1*ពង្សាវតារក្សត្រ *2:2,9* យ៉ូប *3:13, 30:23* ទំនុកដំកើង *89:48,* អេសាយ *14:9* អេ

សេគាល *32:28)*។ មនុស្សដែលទៅកាន់ទីនោះអាចនិយាយជាមួយគ្នាបាន *(អេសាយ 14:9)*។ លោក ដេលីហ្សឆ៍ និយាយពីជំពូកនិងខនេះដូចតទៅថា “បើទោះជានៅទីនេះទស្សនៈនៃស្ថានឃុំព្រលឹងមានលក្ខណៈដូចជារឿងនិទាន តែវាបានផ្អែកលើសេចក្តីពិតពីរ។ គឺ *(1)* មនុស្សដែលបានរស់នៅពីមុន នោះផ្នូរនឹងមិនត្រូវបានទៅដោយដៃដែលនៅលើផ្នូរឡើយ *(2)* នៅក្នុងបរិស្ថានដែលព្រះទ្រង់ប្រទានដល់យើងប្រភេទដែលមិនមែនជាសម្ភារៈនៅក្នុងមនុស្សនឹងត្រូវបានបង្ហាញដូចជាខ្លឹមសារដោយបង្ហាញខ្លួនរបស់មនុស្សនៅក្នុងកញ្ចក់ដែរ។”

លោក ហឺម៉ាន់ បាវីង និយាយថា កាលដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់និយាយថា “ស្ថានឃុំព្រលឹង”។ វាជាកន្លែងដែលមនុស្សស្លាប់នៅទីនោះនិងរស់នៅទីនោះ។ មនុស្សស្លាប់ប្រៀបដូចនៅក្នុងផែនដីដែរ ធ្វើចលនានៅក្នុងសភាពអារម្មណ៍ដោយស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមកនិងបានជួបគ្នា។”

យើងអាចសន្និដ្ឋានពីស្ថានឃុំព្រលឹងដូចតទៅនេះ (1) ស្ថានឃុំព្រលឹងមិនមែនជាផ្នូរហូតទេ។ (2) ស្ថានឃុំព្រលឹងគឺជាកន្លែងដែលមនុស្សទុច្ចរិតចូលទៅ ក្នុងពេលតែមួយ វាមានន័យថាជាកន្លែងដែលមនុស្សសុចរិតដែលចូលទៅដែរ។ (លោកុប្បត្តិ 37:35)។ អីចឹងវាមាននៅកន្លែងណាមួយ។ តើមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់ទៅកន្លែងតែមួយបន្ទាប់ពីស្លាប់ទៅបានយ៉ាងម៉េច? វាមិនសមស្របទេទាំងនៅក្នុងសញ្ញាចាស់និងនៅសញ្ញាថ្មី។ (16:11, 17:15, ម៉ាថាយ 8:11,12)។ តើយើងដោះស្រាយបញ្ហានេះបានយ៉ាងម៉េច? នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ពាក្យថា “ស្ថានឃុំព្រលឹង” ចង្អុលទៅកាន់ផ្នូរខាងរូបកាយក្នុងពេលមួយ។ ហើយវាក៏ចង្អុលទៅកាន់ផ្នូរបន្ទាប់ពីស្លាប់ទៅផងដែរ។ តែវាមានន័យថា វាជាលក្ខណៈរបស់លោកិយ ដូចជាអត្ថន័យកណ្តាលដែលមិនទាន់

រាប់ពីភាពចំរុងចម្រើន សេចក្តីវិនាស បណ្តាសារ ព្រះពរនៅឡើយ និយាយទៅគ្រាន់តែបន្ទាប់ពីស្លាប់ (លោកុប្បត្តិ 37:35)។ លោក រ៉ូរ៉ែន ប៉ូតនើ ក៏និយាយន័យដូចគ្នាថា "ពីព្រោះសញ្ញាចាស់និយាយថា មនុស្សសុចរិតនិងមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់នឹងទៅកាន់ស្ថានឃុំព្រលឹង ពាក្យថា ស្ថានឃុំព្រលឹងមានទស្សនៈពីរង្វាន់និងការដាក់ទោសយ៉ាងជាក់"។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី ពាក្យថាឋានឃុំព្រលឹងត្រូវបានបកប្រែថា ស្ថានឃុំព្រលឹង (ᾅδης) (កិច្ចការ 2:27) មានន័យថាកន្លែងដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាចបន្ទាប់ពីស្លាប់ទៅ (លូកា 16:23)។ មនុស្សទុច្ចរិតចូលទៅទីនោះ និងត្រូវរងទុក្ខពិតប្រាកដ។

19 ទាំងសេចក្តីដែលឯងបានឃើញ ព្រមទាំងសេចក្តីដែលមានសព្វថ្ងៃនេះ និងសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលត្រូវកើតមកតាមក្រោយទៀតផង។ នៅទីនេះ "ទាំងសេចក្តីដែលឯងបានឃើញ" ត្រូវបានពន្យល់ដោយឃ្លាបន្ទាប់ថា "ព្រមទាំងសេចក្តីដែលមានសព្វថ្ងៃនេះ" ហាក់បីដូចជា "សភាពរបស់ក្រុមជំនុំដែលត្រូវបានកត់ទុកនៅក្នុងជំពូក *2-3* "និងសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលត្រូវកើតមកតាមក្រោយទៀតផង" ហាក់បីដូចជាខ្លឹមសារនៃការបើកសម្តែងដែលត្រូវបានកត់ត្រាទុកនេះ។

ចំណុចសំខាន់

1. ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាសេចក្តីពិត វានឹងសម្រេចបំពេញតាមព្រះបន្ទូលពិតប្រាកដ អ្នកដែលនឹងសម្រេចធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់គឺជាអ្នកដែលមានពរ។ ការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលប្រសើរជាងការការពារជីវិតផង។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាប្រភពនៃជីវិត ហើយជាផ្លូវដើម្បីចូលទៅកាន់សិរីរុងរឿងនៃលោកិយដែលនឹងមកដល់ និងភាពបរិបូរណ៍របស់វា ហើយវាបង្ហាញពីឥទ្ធិពលយ៉ាងពិតប្រាកដ។

2. អំពីកំណើតនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ (1-3) កណ្ឌគម្ពីរនេះព្រះបានប្រទានដល់ព្រះយេស៊ូវ ហើយឱ្យទ្រង់បើកសម្តែងដល់ក្រុមជំនុំ។ វាបញ្ជាក់ដោយពាក្យថា "នេះជាសេចក្តីដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបើកឱ្យឃើញ ជាសេចក្តីដែលព្រះបានប្រទានមកទ្រង់"។ ព្រះបានតាំងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអង្គផ្សះផ្សា និងបានផ្តល់នូវសិទ្ធិនៃការបើកសម្តែងដ៏អាថ៌កំបាំង។ (1កូរិនថូស 15:24-28, ភីលីព 2:9)។ ព្រះទ្រង់ទុកចិត្តនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាំងស្រុង ហើយបានប្រគល់នូវសេចក្តីអាថ៌កំបាំងទាំងអស់ដល់ទ្រង់។ ចុះបើមនុស្សមិនទុកចិត្តលើព្រះយេស៊ូវវិញ ចុះប្រសិនបើពួកគេមិនព្រមជឿនោះ? មនុស្សគួរតែជឿលើព្រះរាជបុត្រាតែមួយដែលព្រះទ្រង់បានទុកចិត្តទាំងស្រុងដែរ។ អ្នកណាដែលរក្សាអាថ៌កំបាំងដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលពីព្រះហើយដែលបានប្រកាសដែលជាពាក្យរបស់ហោរានោះជាអ្នកដែលមានពរហើយ។
3. ព្រះពរដែលចេញមកពីព្រះត្រៃឯក។ (4-6)។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់សាសនាគ្រីស្ទជាអំណោយទានរបស់ព្រះត្រៃឯក។ ដែលជា ព្រះវរបិតាទ្រង់បានរៀបគម្រោង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់បានធ្វើឱ្យបានសម្រេច និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់អនុវត្តសេចក្តីសង្គ្រោះ។ "ព្រះអង្គដែលគង់នៅ ហើយជាអង្គដែលបានយាងមក ហើយនឹងត្រឡប់មកវិញផង"។ ជានាមបរិសុទ្ធដែលចង្អុលទៅកាន់ ព្រះវរបិតាដែលទ្រង់គង់នៅ ទ្រង់ជាអង្គដែលមានព្រះជន្មគង់នៅដោយខ្លួនឯងនៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយទ្រង់ជាប្រភពនៃការដែលពេញដោយព្រះពរទាំងអស់ និងគ្រប់ទាំងហេតុការណ៍ផង។ ព្រះពរគួរតែចេញមកពីប្រភពយ៉ាងជ្រៅ។

“វិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរដែលនៅខាងមុខបល្ល័ង្ក” ជានាមបរិសុទ្ធរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឱ្យយើងបានដឹងពីចេស្តាយ៉ាងពេញលេញ។ ចេស្តារបស់ទ្រង់មិនមានកំណត់ទេ ហើយទ្រង់អាចបង្កើតកូនចៅរបស់អ៊ីស្រាអែលចេញពីថ្មក៏បាន។ ទ្រង់អាចសម្រេចនូវអ្វីដែលព្រះទ្រង់ចង់បាន។ ពាក្យថា “ហើយអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាស្មរបន្ទាល់ស្មោះត្រង់ ដែលកើតពីពួកស្លាប់មកមុនគេបង្អស់ ជាអធិបតីលើអស់ទាំងស្តេចនៅផែនដី”។ ចង្អុលទៅកាន់ព្រះរាជបុត្រា គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយបង្ហាញពីហាន:ទ្វេជាបីរបស់ទ្រង់ផង។ ហាន:នោះមាន បន្ទាល់ស្មោះត្រង់គឺជាដំណែងរបស់ហោរា ការពិតនៃការសុគតរបស់ទ្រង់បានអនុវត្តនូវហាន:ជាហោរារបស់ទ្រង់ ហើយការពិតដែលទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ និងបានក្លាយជាសិរសានៃស្តេចនៅផែនដី មានន័យថាទ្រង់ជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច។ ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើសម្រេចការសង្គ្រោះរបស់យើងដោយបំពេញតាមហាន:ទ្វេរជាបីរបស់ទ្រង់។ នៅក្នុងហាន:ជាហោរារបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងបានស្គាល់ព្រះវរបិតា នៅក្នុងតំណែងជាសង្ឃ ទ្រង់បានជំនួសកន្លែងយើង ហើយបានបង់ថ្លៃលោះយើង ហើយទ្រង់ជាជីវិត (ជាស្តេចដែលផ្តល់ជីវិតដល់យើង) ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច។ អ្វីដែលទ្រង់បានបង់ថ្លៃលោះយើងត្រូវបានសម្រេចមិនមែនដោយសារឈាមសត្វទេ តែដោយសារលោហិតរបស់ទ្រង់។ មិនតែប៉ុណ្ណោះទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងអាចបម្រើព្រះ និងធ្វើឱ្យយើងបានក្លាយជាសង្ឃ និងធ្វើឱ្យយើងស្តេចដូចជាអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ សិទ្ធិនៃសង្ឃមិនស្រួលទេ។ ស្តេច អ៊ូសៀ នៅក្នុងសម័យបុរាណ បានព្យាយាមអះអាងពីតំណែងជាសង្ឃដោយបង្ខំ នោះទ្រង់ក៏ត្រូវបានដាក់ទោស (2របាក្សត្រ 26:16-21)។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ

តើការដែលក្លាយជាស្តេចតើនឹងលំបាកប៉ុណ្ណាទៅ! ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឱ្យយើងបានក្លាយជាសង្ឃនិងជាស្តេច។ នេះជាហានៈដ៏ខ្ពស់បំផុតដែលមនុស្សអាចទទួលបាន។

4. ព្រះគ្រីស្ទដែលយាងមកដើម្បីនឹងកាត់ទោស (7, 8)។ ចំពោះមនុស្សដែលមិនបានសង្កេតការខាងលោកិយនេះឱ្យបានល្អ គាត់មើលឃើញថាកិច្ចការនៅក្នុងលោកិយនេះគ្មានប្រយោជន៍ទេ។ តើហេតុអ្វីបានជាមានមនុស្សទុច្ចរិតហើយហេតុអ្វីបានជាគេរស់បានសុខសាន្តយូរម្ល៉េះ? ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកស្រាយជ្រាវដែលមានការពិចារណាបានដឹងពីកម្មពារនៅក្នុងលោកិយ។ គាត់ឃើញថាមនុស្សអាក្រក់ត្រូវទទួលបានថ្លៃឈ្នួលតាមការដែលគេធ្វើ។ វាកម្រណាស់ដែលមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានដាក់ទោសដោយព្រះក្នុងកំឡុងពេលដែលគាត់កំពុងធ្វើបាបនោះ។ វាបានធ្វើឱ្យយើងយល់ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ។ ព្រះទ្រង់មិនចង្អៀតចង្អល់ទេ ហើយទ្រង់ក៏មិនមានការខឹងច្រឡោតដែរ។ នេះជាបុគ្គលិកលក្ខណៈគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍របស់ព្រះនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងលើលោកិយទាំងមូល ដែលទ្រង់រង់ចាំពួកទុច្ចរិតអស់ពេលជាយូរ ហើយជាចុងក្រោយទើបទ្រង់ដាក់ទោសពួកគេ។ យើងមិនដឹងថ្ងៃនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវទេ តែវានឹងមកលើលោកិយនេះយ៉ាងប្រាកដមែន។ បើទោះជាមនុស្សដេកនៅក្នុងអំពើបាប ហើយមិនបានរៀបចំទទួលការកាត់ទោសក៏ដោយ ក៏ការកាត់ទោសមិនត្រូវបានពន្យាពេលឡើយ។

ព្រះគ្រីស្ទយាងមកផែនដីដើម្បីកាត់ទោសលោកិយ។ ពេលនោះ អ្នកដែលចាក់ទម្លុះទ្រង់នឹងឃើញទ្រង់ ព្រោះទ្រង់នឹងមកផែនដីដោយសិរីល្អ និងឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់។ ពេលទ្រង់ប្រសូត្រនៅក្រោលសេះ ហើយយាងកាត់ក្នុងស្រុកយូដា មានមនុស្សជាច្រើនមិនស្គាល់ថាទ្រង់ជាមេស្ស៊ីទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលទ្រង់យាងមកជាលើកទី2 វាមិនដូចគ្នាទេ។ អ្នកដែលចាក់ទំលុះទ្រង់នឹងអាចស្គាល់ទ្រង់បាន។ តើអ្នកណាទៅដែលបានទំលុះទ្រង់នោះ? ពួកគេជាអ្នកដែលបានឆ្កាងទ្រង់។ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង មានកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យជាច្រើនបានកើតឡើងនៅក្នុងសម័យនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវទ្រង់ត្រូវ ហើយអ្នកដែលសម្លាប់ទ្រង់គឺខុស គឺត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយភស្តុតាងជាច្រើនរួចមកហើយ។ រួចមក សកម្មភាពដែលមិនព្រមជឿព្រះយេស៊ូវ ជាការធំជាងអំពើបាបដែលសម្លាប់ព្រះយេស៊ូវជាលើកទីពីរផង។ វាច្បាស់ណាស់ថា នៅក្នុងគ្រានោះ មនុស្សដែលបានស្លាប់ព្រះយេស៊ូវនៅលើឈើឆ្កាងតិចជាមនុស្សបន្ទាប់ពីការដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ ដូច្នេះមនុស្សក្រោយមកដោយការពិតដែលមិនព្រមជឿព្រះយេស៊ូវ ហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ នោះជាអំពើបាបធ្ងន់ជាង។ ដូច្នេះ សាវកប៉ុលបាននិយាយថា “ឬតើយើងចង់បណ្តាលឱ្យព្រះអម្ចាស់ប្រចណ្ឌឬអី តើយើងខ្លាំងពូកែជាងទ្រង់ឬ?” (1កូរិនថូស 10:22)។

5. “ប៉ាត់មុស” ជាកន្លែងដែលមនុស្សមានបាបត្រូវបានបញ្ជូនទៅនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ពួករ៉ូម។ យោងតាមសាច់រឿងនិទាន កាលដែល ព្រះចៅអធិរាជ ដូមីធាន (គ.ស 81-96) បានគ្រប់គ្រងនាសម័យនោះ សាវកយ៉ូ

ហានត្រូវបានបញ្ជូនទៅកោះនោះ នៅ គ.ស 96។ គាត់ត្រូវបានដោះលែង និងបានត្រឡប់មកក្រុងអេភេសូរវិញ។ សាច់រឿងនេះត្រូវបានប្រាប់មកដោយ លោក អ៊ីរ៉ានាស យ៉ូស៊ីបៀស និង ជើរ៉ូម ជាដើម។ នៅក្នុងបល្ល័ង្កនៃសេចក្តី ទុក្ខលំបាក សាវកយ៉ូហានបានទទួលការបើកសម្តែងយ៉ាងមានតម្លៃបំផុត។ នៅក្នុងពេលតែមួយ ផ្លូវនៅលើផែនដីត្រូវបាបបិទ តែផ្លូវទៅស្ថានសួគ៌បាន បើកឡើង។ យើងក៏ដូចគ្នាជាអ្នកដែលត្រូវបានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងសេចក្តីវេទនា ត្រូវតែបើកផ្លូវនោះ។ (ខ 9)។

6. ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាពាក្យថា ថេ ឃូរៀខេ ហេមេរ៉ា (τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ) ជាភាសាក្រិក។ មានតែទីនេះ (ខ 10) ចេញមក។ សម័យក្រោយពួកសាវក ព្រះបន្ទូលត្រូវបានប្រើច្រើន សៀវភៅរបស់ អ៊ីណាធាស និយាយថា “កុំរក្សា ថ្ងៃសប្ប័ថអី តែត្រូវរក្សាថ្ងៃព្រះអម្ចាស់វិញ”។ (ad Mag. 9:1)។ ហើយដំណឹង ល្អពេត្រុសនិយាយថា “ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ភ្លឺចែងចាំងណាស់”។ ហើយ សំបុត្ររបស់បាណាបាសនិយាយថា “យើងរក្សាជានិច្ចនូវថ្ងៃនៃការរស់ឡើង វិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលជាថ្ងៃទីប្រាំបី ដោយអំណរ។ សម័យពួកសាវកក៏ មានភស្តុតាង នៅក្នុងចំណោមប្រាំពីរថ្ងៃ គឺថ្ងៃទីមួយបានថ្វាយដល់ព្រះ (1កូរិនថូស 16:2) ហើយបានធ្វើពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ផង (កិច្ចការ 20:7) ។ល។ ថ្ងៃដែលសាវកយ៉ូហានបានថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ នោះជាថ្ងៃដែលគាត់បាន ទទួលការបើកសម្តែងគឺនៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់បានទទួលព្រះគុណនៅ ពេលដែលសមស្រប។

7. ជើងចង្កៀងមាសទាំងប្រាំពីរ (ខ 12) ចេញមកពីសាការី 4:2 ហើយចង្កៀល ទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ដែលចែងចាំងពន្លឺឡើង។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “អ្នក

រាល់គ្នាជាពន្លឺលោកិយ” (ម៉ាថាយ 3:14-16)។ ការពិតដែលវាត្រូវបានធ្វើពីមាស មានន័យថា (1) ក្រុមជំនុំជារតនៈសម្បត្តិដ៏ខ្ពស់បំផុត។ (2) ក្រុមជំនុំនឹងមិនត្រូវវិនាសអស់កល្បជានិច្ច។ មាសពិតត្រូវបាននិយាយថាជារបស់ដែលមានតម្លៃខ្ពស់បំផុតនៅក្នុងលោកិយនេះ។ (សុភាសិត 3:14, 8:9, 10 16:16-22, 25:12) ហើយជារបស់ដែលនឹងមិនត្រូវរលាយបាត់ឡើយ។ (យ៉ូប 23:10)។ ក្រុមជំនុំមានតម្លៃដូចជាត្បូងនៅទីរហោស្ថាន នាងទទួលនូវការបៀតបៀនជាច្រើន តែនឹងស៊ូទ្រាំដល់ទីបញ្ចប់។

8. ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាសម្តេចសង្ឃដ៏ខ្ពស់នៃក្រុមជំនុំ និងជាស្តេច។ ទ្រង់បានជំនួសអ្នកជឿ ហើយសម្រុះសម្រួលពួកគេផង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានលុបចោលអំពើបាប និងការកាត់ទោសរបស់បាបចេញសម្រាប់ក្រុមជំនុំផង។

ការអធិប្បាយ

ការអធិប្បាយទី 1. ពេលវេលាជិតមកដល់ហើយ (វិវរណៈ 1:1-3)

យើងឃើញពីពង្សាវតារនៃ “ពេលវេលាដែលជិតមកដល់” នៅក្នុងគំនិតនៃពួកសាវ័កពីបុរាណ។ ពួក Formgeschichte បានចង្អុលថា វាជាការច្របូកច្របល់របស់ពួកសាវ័កនិងក្រុមជំនុំដើម។ តែដូចដែលបងគម្ពីរបាននិយាយ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺនៅជិតបង្កើយ ហើយវាជាពាក្យដែលពួកគេបានបង្រៀនថាជាសេចក្តីពិត។

1. បទគម្ពីរមិននិយាយតាមស្តង់ដាររបស់មនុស្សទេ តែនិយាយតាមស្តង់ដាររបស់ព្រះ។

វាមានន័យថា កាលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា អ្នកជឿត្រូវតែបរិសុទ្ធ នោះពួកគេត្រូវតែបរិសុទ្ធតាមស្តង់ដាររបស់ទ្រង់។ កាលដែលទ្រង់បានហៅអ័ប្រាហាំនៅស្រុកកាល់ដេហើយបានទាញគាត់ចេញមក ព្រះបានធ្វើឱ្យការនោះបានសម្រេចបន្ទាប់ពី400ឆ្នាំក្រោយមក ហើយទ្រង់ក៏បានធ្វើវាឱ្យសម្រេចមែន (លោកុប្បត្តិ 15:13, 14) ព្រះទ្រង់ឃើញ1000ឆ្នាំដូចជា1ថ្ងៃ (2 ពេត្រុស 3:8)។ ពេលយើងឃើញពាក្យដែលបទគម្ពីរចង្អុលថា ពេលនៃការយាងមកលើកទីពីរជិតមកដល់ យើងមិនគួរគិតថាវាជាពេលដែលខ្លីទេ។ រង្វាស់ដែលព្រះរាប់ពេលវាធំជាងរង្វាស់របស់ពួកយើង។ យើងគួរតែរស់នៅដូចជារង្វាស់របស់ទ្រង់។ វាជាសេចក្តីជំនឿ។ ទាល់តែស្តាប់បង្គាប់ដល់គំនិតដែលធំរបស់ព្រះ ទើបយើងមិនជំពប់ដួល។ ហោរាអេសាយនិយាយថា “ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា គំនិតអញ មិនមែនដូចជាគំនិតរបស់ឯងរាល់គ្នាទេ ឯផ្លូវរបស់ឯងរាល់គ្នាក៏មិនមែនជាផ្លូវរបស់អញដែរ។ ដ្បិតផ្ទៃមេឃខ្ពស់ជាងផែនដីយ៉ាងណា នោះអស់ទាំងផ្លូវរបស់អញ ក៏ខ្ពស់ជាងគំនិតរបស់ឯងរាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ” (អេសាយ 55:8, 9)។

2. ពីព្រោះថ្ងៃនៃសញ្ញាថ្មីបានជាឆាកមួយនៃការមកដល់នៃអាណាចក្ររបស់ព្រះរួចហើយ ដែលយើងឃើញពីលក្ខណៈនៃថ្ងៃនោះ ដែលជាថ្ងៃបែបជាពេលចុងបញ្ចប់នៃពេលវេលា (ហេព្រើរ 1:1)

ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់ព្រះអង្គ ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក អ្នកនោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយមិនដែលត្រូវជំនុំជំរះឡើយ គឺកន្លងហួសពីសេចក្តីស្លាប់ ទៅដល់

ជីវិតវិញ។” (យ៉ូហាន 5:25)។ ការបង្រៀនរបស់សញ្ញាថ្មីបង្ហាញថា ថ្ងៃនៃសញ្ញាថ្មីគ្រាន់តែជាថ្ងៃចុងក្រោយ ហើយការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ជាការដែលបន្ទាន់ ពីព្រោះវានឹងបានសម្រេចនៅក្នុងថ្ងៃនេះ (ភីលីព 4:5)។ ដូច្នេះ លោក Riddelbos ជាអ្នកសាសនវិទូបែបលិទ្ធិកាល់វីននៅក្នុងពេលនោះ ការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានបំបែកពីការយាងមកលើកទីមួយរបស់ទ្រង់ឡើយ តែធ្វើឱ្យព្រឹត្តិការណ៍ពីរបានចូលគ្នាតែមួយនៅក្នុងទស្សនៈនៃគ្រាចុងក្រោយរបស់គាត់។ និយាយទៅគឺ ការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាការចាប់ផ្តើមនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់។ គាត់និយាយថា យើងគួរតែពិចារណាថាការទាំងពីរគួរតែត្រូវបានគិតថាជាការតែមួយវិញ។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោក Reddelbos បានសង្កេតលើការបើកសម្តែងនៃសញ្ញាថ្មីយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (យោងតាម Riddelbos, De Komst van Het Koninkrijk) ពីព្រោះយើងរស់នៅក្នុងគ្រានៃសញ្ញាថ្មី នោះយើងគួរតែមានអារម្មណ៍បែបបន្ទាន់នៃគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយ។ អារម្មណ៍ដែលជាគំនិតស្របតាមសេចក្តីពិត។ សាវ័កពីដើមដើម្បីនឹងស្គាល់សេចក្តីពិតត្រូវតែដឹងការមួយនោះ។ ដូច្នេះដោយសារពួកគេមានអារម្មណ៍ពី “ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ” ហើយអះអាងថា វាគ្រាន់តែជាការបង្ហាញពីសេចក្តីពិតប៉ុណ្ណោះ។

យើងគួរតែរស់នៅដោយអារម្មណ៍ដែលបន្ទាន់នៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ វាជាជីវិតនៃសេចក្តីពិត។ មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលដឹងថា ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកម្តងទៀតមិនថាវាជាអនាគតដែលនៅជិតនេះ ឬក្រោយមកនោះទេ។ ទោះជាយ៉ាងណា យើងគ្រាន់តែគិតពីវានៅក្នុងលំនាំនៃលក្ខណៈនៃគ្រានោះ។ លក្ខណៈនៃគ្រានោះបង្ហាញពីពណ៌នៃគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនេះ។

3. ពីព្រោះវាជាពេលដែលព្រះបានកំណត់ទុក នោះយើងមិនមានអារម្មណ៍ថាធុញទ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែយើងទទួលវាទុកដូចជាពេលនៃរឿងដ៏ឧត្តុងឧត្តមបំផុត។

“ដែលទ្រង់នឹងបង្ហាញនៅពេលដែលសមស្រប” ក្នុង 1ធីម៉ូថេ 6:15 ជាពាក្យដែលបានប្រើនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីរ។ អ្នកជឿមិនមានអារម្មណ៍ធុញទៅកាន់ពេលនោះទេ ហើយក៏មិនគិតពីវាថាជាពេលដៅនៅឆ្ងាយដែរ។ គាត់បានទួញសោកនឹងសភាពដែលមិនពេញលេញរបស់គាត់ ដោយសារគាត់ចង់បានទទួលស្គាល់ដោយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងគ្រានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ហើយបានលះបង់ខ្លួនរបស់គាត់ដើម្បីនឹងទទួលឧសត្រូវទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ ទំនួលខុសត្រូវរបស់គាត់មានរាប់ពាន់ រាប់ម៉ឺនប្រភេទ។ គាត់រវល់ណាស់។ ដូច្នេះហើយ គាត់គ្មានពេលទំនេរមុនគ្រានៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ សម្រាប់អ្នកដែលមានទំនួលខុសត្រូវខ្ពស់ពេលវេលាហាក់ដូចជាលឿនណាស់។ គាត់ក្រោកឈរនៅចន្លោះការយាងមកលើកទីពីរនិងពេលបច្ចុប្បន្ន ដែលគាត់មានពេញដោយកម្មវិធីដែលគួរកោតសរសើរជាច្រើននៅក្នុងចិត្ត។ គាត់សប្បាយនឹងធ្វើទំនួលខុសត្រូវ។ ដូចដែលលោកអ័ប្រាហាំមិនបានទទួលសេចក្តីសន្យាក្នុងកាលដែលគាត់បានមកដល់ទឹកដីកាណាន តែ4000ឆ្នាំក្រោយមកគាត់បានទទួលវា គាត់មិនមានអារម្មណ៍ធុញទ្រាន់ តែរស់នៅក្នុងជីវិតនៅក្នុងត្រសាលយ៉ាងស្មោះត្រង់។

ម្នាក់ដែលមានអារម្មណ៍បន្ទាន់នៃការយាងមកលើកទីពីរ (1) គាត់អធិស្ឋាន (1 ពេត្រុស 4:7), 2) គាត់ស្រឡាញ់ (1 ពេត្រុស 4:6) 3) គាត់អរសប្បាយ (ភីលីព 4:4) 4) គាត់អត់ទោស (ភីលីព 4:5) 5) គាត់បោះអំពើបាបចោល (រ៉ូម 13:11-14) 6) គាត់

ចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងដោយចាត់ចែងរបស់ខាងលោកិយដោយត្រឹមត្រូវ (1កូរិនថូស 7:29-31) 7) គាត់អត់ធន់ស៊ូទ្រាំ (យ៉ាកុប 5:7)

ការអធិប្បាយទី 2 អ្នកដែលចូលរួមក្នុងទុកលំបាករបស់ព្រះយេស៊ូវនិងការរងទ្រាំរបស់ទ្រង់និងនគររបស់ទ្រង់ (វិវរណៈ 1:1-8)

“ការរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវ” ជាពាក្យដែលបានកើតឡើង ពីព្រោះអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវជួបនូវសេចក្តីរងទុក្ខពិតមែន។ មិនមែនគ្រាន់តែជាពាក្យថា “សេចក្តីរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវ” ដែលបានភ្ជាប់នោះទេ ពីព្រោះអ្នកដែលរងទុក្ខលំបាកបានជឿលើព្រះយេស៊ូវដោយមានទំនុកចិត្ត។ បរិស្ថានដែលល្អសម្រាប់ការបង្កើតផលផ្លែជា កន្លែងនៃទុក្ខលំបាក។

1. មនុស្សត្រូវបានបង្ហាត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយសារទុក្ខលំបាក

ទំនុកដំកើង 119:67 “កាលមុនដែលទូលបង្គំកើតទុក្ខព្រួយ នោះទូលបង្គំបានវង្វេងទៅ តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់វិញ”។ ហើយនៅទំនុកដំកើង 119: 69-72 ក៏មានបន្ទូលថា “ពួកមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃបានបង្កើតសេចក្តីភូតភរទាស់នឹងទូលបង្គំ តែទូលបង្គំនឹងរក្សាទុកនូវបញ្ញត្តទ្រង់យ៉ាងអស់ពីចិត្ត ចិត្តគេស្ពឹកដូចជាមនុស្សមានខ្លាញ់ខន់

តែទូលបង្គំមានចិត្តអំណរចំពោះក្រឹត្យវិន័យទ្រង់វិញ។ ការដែលទូលបង្គំកើតមានទុក្ខព្រួយ នោះគឺជាប្រយោជន៍ដល់ទូលបង្គំហើយ ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនយកបញ្ញត្ត

របស់ទ្រង់។ ក្រឹត្យវិន័យដែលចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មកនោះវិសេសដល់ទូលបង្គំ ជាជាងមាសប្រាក់ទាំងពាន់ផង។” លោក ស្ពឺចិន បានបកស្រាយបទគម្ពីរនេះយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា “ភាពចម្រុងចម្រើនជាការសាកល្បងមួយដែលខ្លាំងនិងលំបាកដល់អាកប្បកិរិយាជាង។ មួយម៉ោងនៃរដូវក្តៅបង្កើតសេចក្តីពុករលួយច្រើនជាងថ្ងៃដ៏វែងមួយនៃរដូវត្រជាក់។ ដូច្នេះលោក St. Bernard បានអធិស្ឋានថា “ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមក្រោធនឹងទូលបង្គំទៅ (Iracaris mihi Domine) ដែលជាមនុស្សល្ងីល្ងើដូចជាសត្វចៀម។ ចៀមដែលរវែងផ្លូវរបស់ខ្លួនកាលដែលពួកគេជួបនឹងអាកាសធាតុល្អ នោះពួកគេទាសចេញទៅគ្រប់ទិស។ តែនៅពេលមានភ្លៀងធ្លាក់មក និងមានខ្យល់បក់មក នោះពួកគេក៏ស្វែងរកហ្វូងរបស់ពួកគេហើយត្រឡប់មកវិញ។ ប្រៀបដូចជាអ្នកជឿត្រឡប់មកកាន់ជំនឿនៅពេលដែលពួកគេរងទុក្ខដែរ។ នៅពេលមនុស្សជួបបញ្ហា នោះគេត្រូវបានបង្វឹកនិងត្រូវបានសម្រេចវា ហើយបង្រៀនពីអំណាចរបស់គេមក។ វាប្រៀបដូចជាសេចក្តីពិតដែលផ្កាស្អាតៗជាច្រើននៅលើកំពូលភ្នំដែលមានខ្យល់ខ្លាំងក៏លូតលាស់ឡើង។”

2. វាជាការកំណត់ទូទៅរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបន្ទាប់ពីការរងទុក្ខនោះសេចក្តីសុខសាន្តក៏មកដល់

គ្រប់ការទាំងអស់នៅក្រោមមេឃ យើងមិនឃើញថាសេចក្តីសុខសាន្តមកដោយគ្មានការរងទុក្ខឡើយ។ លោក Ruskin បាននិយាយថា សេចក្តីសុខសាន្តមិនមែនជាផលផ្លែនៃព្រំលិខិតឡើយ។ វាមិនរង់ចាំយើងទេ។ យើងទទួលបានវា កាលដែលយើងអាចយកឈ្នះអំពើបាបនិងសេចក្តីអាម៉ាស់របស់វា។ ហើយយើងទទួលបានវា កាលណាដែលយើងយកឈ្នះនូវអ្នកដែលគៀបសង្កត់និងសេចក្តីពុករលួយ។ វាជាពាក្យដែលបកស្រាយបទគម្ពីរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

3. ពីព្រោះព្រះជួយយើងនៅក្នុងការរងទុក្ខ នោះយើងមិនគួរខ្វល់ខ្វាយឡើយ

លោក ស្ពឺចិន បានបកស្រាយបទគម្ពីរយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា “វាមិនមែនសម្រាប់ស្រមៃទេ ថា ទ្រង់ដែលជួយយើងនៅក្នុងបញ្ហាទាំងប្រាំមួយនឹងចាកចោលយើងនៅក្នុងបញ្ហាទីប្រាំពីរ។”

ដូចជាលោក លូធើបានចូលរួមនៅក្នុងការប្រជុំនៅក្នុង សន្និបាត the Diet of Worms លោកមន្ត្រី ស្តាឡាទីន ជាអ្នកដែលការពាររលោកដោយកងកម្លាំង បានបញ្ជូនមនុស្សម្នាក់មកគាត់ដើម្បីជម្រុញគាត់កុំឱ្យចូលទៅក្នុងអង្គប្រជុំ។ បន្ទាប់មក លោក លូធើ បានឆ្លើយថា “ទៅកាន់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ឱ្យផ្តល់ដំណឹង” បើទោះជាមានអារក្សជាច្រើនដូចជាដុំតដ្ឋជាច្រើននៅផ្ទះជាច្រើននៅក្នុងទីក្រុង វើម នេះក៏ដោយ។ កាលដែលគាត់ជិតស្លាប់ គាត់បានទុកពាក្យមួយថា “ខ្ញុំមិនខ្លាចអ្វីទាំងអស់។”

ការអធិប្បាយទី3 សភាពនៃការដែលសាវ័កយ៉ូហាន ជាអ្នកនិពន្ធនៃវិវរណៈបានទទួល (1:10)

“ហើយនៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំបានត្រឡប់ជានៅដោយវិញ្ញាណ នោះក៏ឮសំឡេងបន្លឺឡើង ដូចជាសូរត្រែ”។ នៅត្រង់នេះថា “បានត្រឡប់ជានៅដោយវិញ្ញាណ” គឺថា “ἐγενόμην ἐν Πνεύματι” ជាភាសាក្រិក។ ការបកប្រែត្រង់ៗនៃពាក្យនេះគឺ “ខ្ញុំស្នាក់នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ”។ វាមានន័យថា ការទាំងមូលរបស់គាត់គឺនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅក្នុងលោកនេះមានគ្រប់គ្រងដែលខុសឆ្គងជាច្រើន ដែលអ្នកដែលបានគ្រប់គ្រងបានបាត់ស្មារតីរបស់គេប្រៀបដូចជាការឆ្លីនភ្នែកដែរ។ ការបើកសម្តែងរបស់បទគម្ពីរជាចេស្តាយ៉ាងចម្បងដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយចេ

ស្តារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តែវាមិនចាំបាច់បញ្ឈប់ដល់ស្មារតីរបស់ខ្លួនដោយមានលក្ខខណ្ឌនោះទេ។ ដូចជាលោក សាំយ៊ូអែលបានស្តាប់ទៅកាន់ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ ដែលគាត់ហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ថាជាការហៅរបស់លោកអេលី ហើយក៏ទៅកាន់លោកអេលី នោះវាបញ្ជាក់ថា គាត់មានការដំណើរការបែបធម្មតានៃស្មារតីទៅកាន់ពិភពខាងក្រៅ។ ហេតុការណ៍ដែលប៉ុលបានទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ទីបីហាក់ដូចជាបង្ហាញថា គាត់បានបាត់បង់ស្មារតីខ្លួន ហើយត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងសភាពនៃការចូលទៅក្នុងភាពដូចជាព្រះ។ តែវាបង្ហាញថា គាត់មានកម្លាំងខ្សោយក្នុងការបែងចែក កាលដែលគាត់បានឃើញការបើកសម្តែងតែគាត់មិនព្យាយាមបែងចែកវា ដោយសារគាត់គ្មានស្មារតីរបស់ខ្លួនឡើយ។ តាមបទពិសោធន៍របស់គាត់ បទគម្ពីរថា “ខ្ញុំស្គាល់មនុស្សម្នាក់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ នៅជាន់ទី3 នោះប្រហែល14ឆ្នាំមកហើយ ទោះបើក្នុងរូបកាយ ឬក្រៅពីរូបកាយ នោះខ្ញុំមិនដឹងទេ មានតែព្រះដែលទ្រង់ជ្រាប” (កូរិនថូសទី2 12:2)។ វាមិនមានន័យថា គាត់ត្រូវបានបានចូលដូចជាសភាពនៃសុបិនទេ។ កាលដែលគាត់បានចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ទីបី “គាត់បានឮពីការដែលមិនអាចថ្លែងប្រាប់បាន”។ វាបញ្ជាក់ថា គាត់មិនបានធ្វើការចំណាំដោយឯកឯងនោះទេ តែគាត់មានស្មារតីដែលសកម្មទៅនឹងការកាត់សេចក្តីរបស់គាត់។ ផ្ទុយពីការនោះ ការអះអាងយ៉ាងចម្លែកកាលដែលគាត់ទទួលបានបទពិសោធន៍យ៉ាងអាថ៌កំបាំង ជាវិរិយាបថពីស្មារតីរបស់គាត់ត្រូវបានបាត់ទៅដែលជាញឹកញាប់ដោយសភាពដែលត្រូវបានបានគ្រប់គ្រង ហើយគាត់បានចូលទៅកាន់សភាពដែលអាថ៌កំបាំងនៃការរួបរួមរវាងព្រះនិងមនុស្ស ហើយត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងនោះដូចជាភាពសភាពដែលស្រឹងស្រោ។

សេនថ៍ ម៉ារី ថេរេសា ជួនកាលបានចូលទៅក្នុងសភាពដូចជាស្លាប់ប្រហែល 5-6 ម៉ោង ហើយនៅក្នុងសៀវភៅ មិត្តរបស់ព្រះ មានមនុស្សម្នាក់ឈ្មោះ អេលីនុស បានចូលទៅក្នុងបទពិសោធន៍យ៉ាងអាថ៌កំបាំង ហើយនៅដូចជាមនុស្សលង់អស់រយៈពេល 7 ឆ្នាំ ហើយបានភ្ញាក់វិញពីសភាពដែលភាពភ្លឹកអស់រយៈពេល 7 ថ្ងៃ។ នៅពេលដែល Sundasing ថ្ងៃមួយបានចូលទៅក្នុងភាពដូចជាទេវតា ហើយបានភ្ញាក់វិញនៅក្រោមដើមឈើមួយ នោះរូបកាយរបស់គាត់បានហើមដោយសារសត្វឃ្មុំទិច។ តែគាត់មិនបានដឹងឡើយដោយសារសភាពនោះ។ ហើយកាលដែលគាត់ដឹកនាំការជួបជុំអធិស្ឋាន គាត់កំណត់ម៉ោងប្រាំបីព្រឹកជាម៉ោងចាប់ផ្តើម។ នៅពេលព្រឹកព្រលឹមថ្ងៃនោះនៅម៉ោងប្រាំព្រឹក ហើយបានចូលទៅក្នុងសភាពដូចជាទេវតា ការជួបជុំក៏ត្រូវកន្លងផុតទៅ ហើយក្រុមជំនុំនៅរង់ចាំគាត់ហើយក៏បែកគ្នាទៅ។

ទាំងនេះជាបទពិសោធន៍របស់លោក ស៊ុនដេស៊ីង និងការអាថ៌កំបាំងផ្សេងទៀត តែពួកគេមិនស្របគ្នានឹងគោលការណ៍នៃបទគម្ពីរនោះទេ។ គោលការណ៍របស់បទគម្ពីរជាការដែល មនុស្សម្នាក់ទទួលបានការបើកសម្តែងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយមិនបានបាត់ស្មារតីខ្លួនឡើយ ហើយក៏ប្រកាសពីការបើកសម្តែងដល់អ្នកផ្សេងទៀត។ លោក បារីង និយាយដូចតទៅថា “សភាពដែលបាត់ស្មារតីពីខ្លួនជាបទពិសោធន៍របស់ការអាថ៌កំបាំងរបស់ក្រិកនៅក្នុងបទពីសោធន៍អាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេ”។ ហេតុការណ៍ដែលហោរាបានទទួលការបើកសម្តែងពីព្រះមិនបានកើតឡើងនៅក្នុងពេលពួកគេដេកលក់ទេ តែនៅពេលពួកគេភ្ញាក់នៅឡើយ ហើយវាមិនបានកើតឡើងតែពេលដែលនៅតែម្នាក់ឯងនោះឡើយ តែក៏ទទួលបាននៅពេលជួបប្រជុំជាមួយនឹងក្រុមជំនុំផងដែរ (អេសេគាល 8:1 និក្ខមនំ 4:-6: 32:7, អេសាយ

6:)។ ការចូលទៅក្នុងពិភពលោកនៃការអាថ៌កំបាំងខាងព្រះ ជាបទពិសោធន៍ដោយការស្រែកឃ្លានរបស់ពួកគេចង់បានបទពិសោធន៍នៅក្នុងដៃរបស់មនុស្ស។ វិធីដូច្នោះមិនត្រូវបានបង្រៀនដោយបទគម្ពីរឡើយ។ វាត្រូវបានផ្តាំមកថា ការចូលទៅក្នុងភាពរបស់ព្រះ ការគេចចេញពីព្រលឹងរបស់ពួកគេពីរូបកាយត្រូវបានកើតឡើងចេញពីសាសនាក្លែងក្លាយជាច្រើន ហើយការទាំងនោះបានកើតឡើងដោយការ តមអត់ ការវាយដំ ការរាំរែក ការសណ្តំជាដើម។ លោក Schwester Katrei ជាសាវ័ករបស់លោក Erchart គាត់ស្ទើរតែត្រូវស្លាប់ដោយការដកព្រលឹងរបស់ខ្លួនពីរូបកាយ។ មនុស្សបានរៀបចំបុណ្យសពរបស់គាត់។ ពីព្រោះបទពិសោធន៍ខុសឆ្គងនៃបទពិសោធន៍អាថ៌កំបាំងដូចជាការចូលទៅក្នុងភាពបែបជាព្រះ និងការដកព្រលឹងចេញពីខ្លួនជាបែបបទដែលត្រូវជាការរួបរួមរវាងព្រះនឹងមនុស្ស វាមិនមែនជាកំហុសនោះទេ។ ព្រះទ្រង់ជាព្រះអាទិករ ហើយមនុស្សជារបស់ដែលព្រះបានបង្កើតមក នោះយើងមិនអាចបំផ្លាញនូវបន្ទាក់ខណ្ឌដែលដាក់មកបានឡើយ។ ការពិតដែលយើងចងចាំវា ហើយស្គាល់ព្រះថាទ្រង់ជាព្រះអាទិករ ហើយមានការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ជា រូបភាពមួយនៃការថ្វាយបង្គំទ្រង់។ ពីព្រោះ សាសនាបំបែកនូវបន្ទាត់ខ័ណ្ឌរវាងព្រះនិងមនុស្ស ហើយអះអាងនូវការស្របសំខាន់របស់ព្រះនិងមនុស្ស វាខុសហើយ។ ការអាថ៌កំបាំងនៅក្នុងសម័យកណ្តាលបានអះអាងថា មនុស្សមានចំណុចដែលខ្ពស់បំផុតនៃចិត្ត (អណ្តាតភ្លើងចិត្ត) ដែលស្គាល់ព្រះ។ ពួកគេបានអះអាងថា កាលដែលមនុស្សផ្តោតលើព្រះដោយមុខងារនៃខួរក្បាលនោះគេអាចនឹងទៅដល់ព្រះ។

បទពិសោធន៍នៃសភាពដូចជាព្រះនៅក្នុងអាថ៌កំបាំង ឬបទពិសោធន៍នៃការដកព្រលឹងចេញពីខ្លួនជាផលនៃការដោយលះបង់របស់ពួកគេចុះចូល តែយើងមិនអាច

និយាយថាវាដូចជាការបើកសម្តែងដែលអស្ចារ្យឡើយ។ បន្ទាប់មក វាជាអត្ថន័យនៃបទពិសោធន៍ពីការអាថ៌កំបាំងមែនទេ? វាជាការដែលគ្មានតម្លៃមែនទេ? វាមិនមែនទេ។ យើងអាចដឹងការពិតថា លោកិយនៃសំភារៈនិងពិភពលោកនៃវិញ្ញាណចាកចេញហើយវិញ្ញាណមិនមែនជាផលនៃសំភារៈទេ វាចេញនៅក្នុងសភាពនៃការខ្ពស់ដាច់ចេញពីសំភារៈ ហើយអាចធ្វើដូច្នោះបាន។ នៅក្នុងវិទ្យាសាស្ត្របានបញ្ជាក់ថា វិញ្ញាណមាននៅដោយមិនពឹងលើសំភារៈឡើយ។ តាមការធ្វើពិសោធន៍របស់សកលវិទ្យាល័យដ្យូក ថាបើទោះជាមនុស្សនៅឆ្ងាយពីគ្នា កាលដែលគេផ្តោតលើគំនិតណាមួយដែលចង់ប្រាប់ដល់អ្នកផ្សេងទៀត វាអាចទៅរួច។ (The Reader's Digest February 1948 p 131)។

យើងដឹងថាវិញ្ញាណអាចចាកចេញពីសំភារៈបាន ហើយអាចធ្វើដំណើរបាន។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនអាចទុកចិត្តថា បទពិសោធន៍នៃការអាថ៌កំបាំងជាកម្រិតវាស់នៃសេចក្តីពិតឡើយ។ យើងមិនអាចទទួលយកការយល់ឃើញរបស់ពួកគេនៅក្នុងការខាងព្រះនិងការលើកឡើងរបស់ពួកគេទេ ពីព្រោះពួកគេខុសពីបទគម្ពីរ។ (1) លោកស៊ុនដេស៊ីង បាននិយាយថា ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ធ្វើការដើម្បីនឹងសង្គ្រោះព្រលឹងដែលនៅក្នុងស្ថាននរក។ វាមិនមែនជាការបង្រៀនខុសឆ្គងទេ ដែលបទគម្ពីរមិននិយាយ។ (2) ហើយគាត់ក៏និយាយថា មនុស្សភាគច្រើននៅក្នុស្ថាននរកនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះហើយចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌បន្ទាប់ពីប៉ុន្មានជំនាន់ក្រោយមក។ វាផ្ទុយនឹងការបង្រៀនរបស់បទគម្ពីរ។ (3) គាត់បានឃើញព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងសភាពដែលនៅខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ ទាំងនោះមាន សក់របស់ទ្រង់ដូចជាមានពណ៌មាស ពុកមាត់

របស់ទ្រង់នៅលើព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់ ហើយព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់ចែងចាំងមកលើគាត់ ហើយព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់មើលទៅចិត្តល្អ ញញឹមជានិច្ច ហើយខ្ញុំមិនអាចភ័យខ្លាចទ្រង់ឡើយ។

ពាក្យនេះដែលលោក ស៊ុនដេស៊ីង បានសារភាពបង្ហាញពីធាតុថ្មីៗនៃការដែលមិនមែនចេញពីបទគម្ពីរ។ តែព្រះយេស៊ូវដែលលោកយ៉ូហានបានឃើញត្រូវបានបង្ហាញមកដូចជាការតំណាង ដែលជាការបើកសម្តែងបែបនិមិត្តរូបនៃសញ្ញាចាស់អំពីលក្ខណៈរបស់ព្រះមេស៊ីបែបនោះ។ អ្នកនិពន្ធនៃសញ្ញាថ្មីបានរៀបរាប់ជាធម្មតាពីស្ថានសួគ៌ និងព្រះ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានយាងមកដោយជៀសចេញពីពាក្យពីអារម្មណ៍ តែដោយប្រើធាតុនៃសញ្ញាចាស់តាមដែលអាចទៅរួច។

ការរៀបរាប់ពីព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងវិវរណៈ 1:12-20 មិនមានការរៀបរាប់អ្វីថ្មីទេ តែបានប្រើរបស់មកពីសញ្ញាចាស់ដដែលដូចជា សម្លេងត្រែ (និក្ខមនំ 19:19, ជនគណនា 10:1-10) 2) សម្លេងយ៉ាងខ្លាំង (អេសេគាល 3:12) 3) ទៀនមាសទាំងប្រាំពីរ (និក្ខមនំ 25:32 សាការី 4:2) 4) កូនមនុស្ស (ដានីយ៉ែល 7:13) 5) ទ្រង់បំពាក់ដោយសំលៀកបំពាក់វែងជាមួយនឹងខ្សែមាសព័ទ្ធទ្រូងរបស់ទ្រង់ (និក្ខមនំ 25:7, 28:4) 6) សក់របស់ទ្រង់មានពណ៌ស ដូចជារោមចៀម ដូចជាព្រិល (ដានីយ៉ែល 7:9) 7) ព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ដូចជាអណ្តាតភ្លើង (ដានីយ៉ែល 10:6) 8) ប្រអប់ជើងទ្រង់ដូចជាអណ្តាតភ្លើង (អេសេគាល 1:7) 9) ជើងរបស់ទ្រង់ដូចជាស្ពាន់ដែលឆេះសន្ធៅ ដែលបន្សុទ្ធនៅក្នុងឡ។ (អេសេគាល 49:2 ទំនុកដំកើង 29:3) 10) សម្លេងរបស់ទ្រង់ដូចជាសម្លេងទឹកជាច្រើន (អេសាយ 62:3, ដានីយ៉ែល 12:3) 11) នៅព្រះហស្តស្តាំទ្រង់មានកាន់ផ្កាយចំនួយប្រាំពីរ (អេសាយ 11:4 ហេព្រើរ 4:12)។ 12) ចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មានដាវមុខពីរយ៉ាងមុត (ម៉ាថាយ 17:2)។ 13) ព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់ដូចជាព្រះអាទិត្យចែងចាំង

យ៉ាងខ្លាំង (និក្ខមនំ 33: 20, ជនគណនា 8:27) សំដៅលើការទាំងនោះ។ នៅទីនេះ រូបភាពដែលគាត់ស្ទើរតែស្លាប់នោះ វាហាក់ដូចជាភាពជាព្រះនិងការលេចមករបស់ទ្រង់។ តែការទាំងនេះ (ការពិតដែលយ៉ូហានស្ទើរតែស្លាប់) មិនមែនជាប្រភេទនៃសភាពខាងវិញ្ញាណ ឬការលេចមករបស់ព្រះទេ។ វាមានហេតុផល។ នោះជាការដែល មុនលោកយ៉ូហានបានឃើញព្រះយេស៊ូវ វាមិនមានន័យថា គាត់ស្ទើរតែស្លាប់នោះទេ។ និយាយមួយបែបទៀតថា វាមិនមែនជាការរៀបចំមុនពេលគាត់បានឃើញព្រះយេស៊ូវ (ដូចជាសភាពខាងវិញ្ញាណ) ប្រសិនបើគាត់ហាក់ដូចជាចស្លាប់នៅក្នុងលើកដំបូង នោះគាត់មិនអាចឃើញការបើកសម្តែងទេ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានឃើញសិរីល្អនិងចេស្តារបស់ព្រះយេស៊ូវ នោះគាត់ហាក់ដូចជាស្លាប់។ នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ កាលដែលលោកដានីយ៉ែលបានឃើញការបើកសម្តែង នោះគាត់ហាក់ដូចជាស្ទើរតែស្លាប់ (ដានីយ៉ែល 9:27)។ វាក៏មានន័យថា គាត់ហាក់ដូចជាស្លាប់ ពីព្រោះដោយសារការភ្ញាក់ផ្អើលរបស់គាត់ដោយបានឃើញការបើកសម្តែង។ តែវាមិនមានន័យថាគាត់បានឃើញការបើកសម្តែងដោយសារចិត្តនិងរូបកាយរបស់គាត់មិននៅតាមរបៀបរៀបរយនោះទេ។

ផ្នែកទី 2

ក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ 2:1-3:22

អត្ថន័យនៃក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ

ដោយសារលេខប្រាំពីរមានន័យថាជាលេខពេញលេញ បានហៅក្រុមជំនុំពីសម័យមុន និងសម័យថ្មី។ លោក ស្តូវហ្វីល បន្តែមថា “ក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរជាទស្សនៈនៃសម័យទាំងប្រាំពីររហូតដល់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ”។ ទស្សនៈនេះ ក្រុមជំនុំពីបុរាណមិនមែនទេ ប្រហែល គ.ស 1200 លោក ជោគីម នៅ ហ្គ្លឺស បាននិយាយថា រីតរីងហ្គា នៅដាច់ឆ៊ ពន្យល់រាងខុសគ្នាបន្តិច។ យោងតាមទ្រឹស្តីនេះ (1) ចាប់តាំងពីសម័យសាវកយ៉ូហានរហូតដល់ការបៀតបៀនពីព្រះចៅអធិរាជ ឌីសើស (គ.ស 100-250) ត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំនៅក្រុងអេភេសូរ។ (2) ចាប់ពីសម័យនៃការបៀតបៀនរបស់ព្រះចៅអធិរាជឌីសើស រហូតដល់ អធិរាជ ដេអូឃ្លេសិន (250-311 A) ជាតំណាងដោយក្រុមជំនុំនៅស្មៀណា។ (3) ពីការបៀតបៀនរបស់អធិរាជដេអូឃ្លេសិនដល់ គ.ស 800 តំណាងដោយក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងពើកាម៉ុស។ (4) សម័យចាប់ពី គ.ស 800 ដល់ គ.ស 12000 ជាបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងធាទេរ៉ា។ (5) សម័យចាប់ពី គ.ស 1200 ដល់ គ.ស 1500 ជាតំណាងក្រុមជំនុំនៅក្រុងសើដេស។ (6) សម័យមុនការកំណែទម្រង់តំណាងឱ្យក្រុមជំនុំនៅក្រុងភីឡាដិលភា (7) សម័យនៃមនុស្សនិយម និងសម័យបន្ទាប់ជាត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំឡៅឌីសេ។

រួចមកយោងតាមទ្រឹស្តីនេះ ការបំបែកនៃសម័យមិនដូចគ្នាទេ តែខុសពីការបែងចែក
របស់ វិតធីងហ្គា។

(1) ក្រុមជំនុំនៅសម័យរបស់ពួកសាវកបានរក្សាព្រះគម្ពីរ និងគោលលិទ្ធិសេចក្តី
ជំនឿ តែមនុស្សដែលអនុវត្តវាបានពុករលួយ យើងអាចដឹងបានដោយអានសំបុត្រ
របស់យ៉ាកុប។ ដូច្នេះ វាត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំនៅក្រុងអេភេសូរ (2:1-7)។ (2)
ក្រុមជំនុំមុនសម័យនៃការប្រជុំក្រុមព្រឹក្សានីសៀ (គ.ស 100-313) មានរូបភាពនៃការ
សម្លាប់ ដូច្នេះវាត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំ ស្មឺណា (2:8-11) នៅក្នុងវិវរណៈរបស់
យ៉ូហាន។ (3) ក្រុមជំនុំនៃសម័យជាប្រជាជាតិបានពឹងផ្អែកលើអំណាចរបស់
លោកិយ ហើយបានចូលថ្វាយបង្គំដោយរូបភាពផ្សេងៗ ដោយការថ្វាយបង្គំពួក
បរិសុទ្ធជាដើម ហើយត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំនៅក្រុងពើកាម៉ុស (2:12-17)
ដែលមានទីតាំងនៅអាសនារបស់សាតាំង (អំណាចរបស់លោកិយ) (វិវរណៈ 2:13)
ដោយបរិភោគដង្វាយរបស់រូបព្រះក្លែងក្លាយ និងថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ។ (4)

ជំពូកទី 2

1. ពីព្រោះក្រុមជំនុំអេភេសូរបានរក្សាគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿ តែបានបាត់បង់សេចក្តីស្រឡាញ់ នោះនាងបានទទួលការជំរុញឱ្យរក្សាសភាពដែលពេញលេញ។ (1-7)

2. ពីព្រោះក្រុមជំនុំស្មឺណាបានទទួលការរងទុក្ខដោយសារព្រះជាម្ចាស់ នោះនាងបានទទួលការសរសើរ និងការលើកទឹកចិត្ត (8-11)។

3. ពីព្រោះក្រុមជំនុំពើកាម៉ុសបានទទួលពួកគ្រូក្លែងក្លាយ នោះនាងត្រូវបានព្រមាន (12-17)។

4. ពីព្រោះក្រុមជំនុំធាទេរាបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដល់គ្រូក្លែងក្លាយ នោះនាងបានទទួលការស្តីបន្ទោសពីព្រះជាម្ចាស់។ (18-29)

ការបកស្រាយ

1-7 សំបុត្រដែលផ្ញើទៅក្រុមជំនុំអេភេសូរ។

ខ 1 ក្រុមជំនុំអេភេសូរ។ “អេភេសូរ” ជាទីក្រុងដ៏សំខាន់មួយនៅអាស៊ីមីនើ និងជាកំពង់ផែផងដែរ។ នៅគ្រានោះ វាជាផ្លូវឆ្លងកាត់ដើម្បីនឹងទាក់ទងរវាងតំបន់ខាងកើត និងតំបន់ខាងត្បូង (ប្រៀជដានុស) ពីព្រោះអេភេសូរជាក្រុមជំនុំដែលសំខាន់បំផុតនៅអាស៊ីមីនើ អាចនឹងត្រូវបានកត់ត្រានៅទីនេះ។

“ព្រះអង្គដែលកាន់ផ្កាយទាំង7នៅព្រះហស្តស្តាំ ហើយយាងនៅកណ្តាលជើងចង្កៀងមាសទាំង7នោះ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលសេចក្តីទាំងនេះថា”។ សំបុត្រប្រាំពីរចាប់ផ្តើមដោយប្រាប់ពីឈ្មោះនៃកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅផ្នែកដំបូង ឈ្មោះនីមួយៗសុទ្ធតែសាកសមនឹងសំបុត្រនីមួយៗ។ “ដ្បិតទ្រង់កាន់ផ្កាយទាំង7" ហើយយាងនៅក្នុង

ចំណោមពួកគេ ហើយទ្រង់ដឹងពីគ្រប់ការល្អនិងការអាក្រក់របស់ក្រុមជំនុំ វាជាការពិតដែលទ្រង់ដឹងពីស្ថានភាពរបស់ក្រុមជំនុំអេភេសូរ។

2 អស់ទាំងការដែលឯងធ្វើ និងសេចក្តីនឿយហត់ ហើយសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ឯងហើយ។ "កិច្ចការ" មិនមែនជាសីលធម៌ដែលពិសេសទេ តែជាពាក្យដែលសង្ខេបកិច្ចការដែលនៅខាងក្រោម។ "ការនឿយហត់" គឺ ខូផូស (κοπος) ជាភាសាក្រិក ជាពិសេសវាចង្អុលទៅកាន់ការលះបង់នៃកំណើត។ ពីព្រោះក្រុមជំនុំអេភេសូរអាចនឹងមានសកម្មភាពច្រើនចេញពីហោរាក្លែងក្លាយ ការដែលត្រូវបណ្តេញពួកទាំងនោះចេញគឺអាចនឹងពិបាក។ វាមិនមែនជាការតយុទ្ធដោយឈាមនិងអំណាចទេ តែតយុទ្ធជាមួយនឹងការបង្កើតសីលធម៌។ មុននឹងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណដូច្នោះត្រូវបានកើតឡើង វាពិបាកណាស់សម្រាប់ឱ្យគេយល់ពីការនឿយហត់។ "សេចក្តីអត់ធ្មត់" គឺ អ៊ីផូម៉ូនេ (υπομονη) ជាភាសាក្រិក ជាប្រភពនៃពាក្យដែលមានន័យថា "ស្ថិតនៅក្រោម" ។ ការអត់ធ្មត់មិនមែនស្អប់គ្រប់ទុក្ខលំបាកទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែគឺស្ថិតនៅក្រោមការលំបាកទាំងនោះយ៉ាងរឹងមាំ។ នេះជាអក្សរដែលចង្អុលទៅកាន់ការស៊ូទ្រាំដោយអវិជ្ជមាន និងដើម្បីយកឈ្នះ និងដើម្បីទៅមុខដោយវិជ្ជមាន។ ពីព្រោះពាក្យភាសាក្រិកនៃពាក្យថា "អស់អ្នកដែលអាក្រក់" ជានាមពហុវចនៈដែលគ្មាន article គឺវាសមណាស់ដែលត្រូវបកប្រែថា "ពួកមនុស្សដែលអាក្រក់"។ (ប្រៀបដានុស)។ ដ្បិតពាក្យថា ខាខូស Kakos (κακος) នៅក្នុងភាសាក្រិកនៃពាក្យនេះមានន័យថាជា ធាតុលក្ខណៈអាក្រក់ ព្រះដែលពេញដោយសេចក្តីមេត្តានិងក្រុមជំនុំក៏មិនអាចទទួលបានដែរ។ ការអាក្រក់ដូចនោះអាចជាមេរៀននៃគ្រូក្លែងក្លាយដែលជាពួកគ្រូក្លែងក្លាយនោះ។

ពួកអ្នក ដែលហៅខ្លួនជាសាវ័ក។ សាវកប៉ុលបានព្រមានដល់ក្រុមជំនុំអេភេសូរឱ្យប្រុងប្រយត្នឹងការជួបប្រជុំរបស់ពួកគេ (កិច្ចការ 20:28-30)។ ក្រុមជំនុំហាក់ដូចជាព្យាយាមប្រុងប្រយ័ត្ននឹងវាបានល្អណាស់។ យោងតាម ម៉ាថាយ 7:26, 2កូរិនថូស 11:13, កាឡាទី 1:8, 9។

3 ឯងបានអត់ធន់ ហើយទ្រាំទ្រ ទាំងធ្វើការដោយនឿយហត់ ឥតណាយចិត្តឡើយ ដោយព្រោះឈ្មោះអញ។ ឃ្លានេះហាក់ដូចជាផ្តោតលើផ្នែកទីមួយនៃខខាងលើដដែលៗ។ "ឈ្មោះអញ" ជាដំណឹងល្អដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញ។

4 តែអញប្រកាន់សេចក្តីនេះនឹងឯង។ ព្រះគ្រីស្ទបានស្វែងរកអ្វីដែលទ្រង់បានសរសើរដល់ក្រុមជំនុំមុនគេ ហើយទ្រង់បានស្តីបន្ទោសដល់ចំណុចខ្សោយបន្ទាប់ទៀត ពីព្រោះ (1) វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងសេចក្តីមេត្តាដល់មនុស្ស (2) ក្រោយមកទ្រង់បានបន្ទោសចំនុចអាក្រក់របស់គេ វាគឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែការស្តីបន្ទោសនេះក៏មិនមែនជារឿងឈាមក្តៅទេ តែដោយហេតុផលនៃការស្រឡាញ់ដើម្បីនឹងកែកំហុសវិញ។ "សេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូង" (ចំពោះព្រះ និងមនុស្ស) គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលពួកជំនុំអេភេសូរមាននៅពេលដំបូង កាលដែលនាងជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ គេយកសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីរក្សាគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាគេបោះចោលសេចក្តីស្រឡាញ់? ដូចដែលបទពិសោធន៍ និងប្រវត្តិសាស្ត្របានបង្ហាញឱ្យឃើញ ថាវាងាយស្រួលធ្វើ ព្រោះវាពិបាកណាស់ដែលមនុស្សទស្សនៈទាំងពីរនៃជីវិតរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេរក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយលះបង់ នោះពួកគេអាចនឹងស្ថិតនៅក្នុងព្រះគុណ។ ពេលគេត្រូវការជជែកដេញដោល គេមិនគួរធ្វើដោយឈាមក្តៅ ឬហឹង្សាទេ តែដោយប្រាជ្ញា ការអត់ធ្មត់ ការលះបង់ គុណធម៌។ ដូច្នេះ វាជា

ការលំបាកដែលបុគ្គលអ្នកជឿអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែអ្នកជឿគ្រប់រូបគួរតែរួបរួមគ្នា ។ ក្រុមជំនុំអេភេសូរមានការអត់ធ្មត់ និងការលះបង់ ប៉ុន្តែគុណធម៌ និងប្រាជ្ញារបស់នាងគឺខ្លី។ បើគេមានប្រាជ្ញា និងគុណធម៌ នាងក៏អាចនឹងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ផងដែរ។

5 ចូរនឹកចាំ ដែលឯងបានធ្លាក់ចេញពីសណ្ឋានណានោះ ហើយប្រែចិត្តចុះ រួចប្រព្រឹត្តតាមការដើមដំបូងនោះវិញ

ការនេះសង្កត់ធ្ងន់ពីសេចក្តីត្រូវការអំពើដើម្បីស៊ើបអង្កេតមូលហេតុនៃអំពើបាប។ មាគ៌ានៃការប្រែចិត្ត និងការអត់ទោសបាប មានតែនៅក្នុងគ្រីស្ទសាសនាតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ទោះជាអំពើបាបធំដូចភ្នំក៏ដោយ ប្រសិនបើគេប្រែចិត្តពិតប្រាកដ ព្រះនឹងអត់ទោសឱ្យគេ។ ទោះជាមានអ្នកដែលបានប្រែចិត្តរួច ប៉ុន្តែបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងទៀតខ្លាំងក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ពិតប្រាកដ តើព្រះអត់ទោសឱ្យគាត់ទេ? ទ្រង់នឹងអត់ទោសបាបឱ្យគាត់។ វាគឺជាការអត់ទោសបាបដ៏ពិតប្រាកដ។ វាជាការអត់ទោសបាបដែលព្រះទ្រង់គិត។(ម៉ាថាយ 18:21, 22)។ បែបដូចនោះ គឺការប្រែចិត្តមានតម្លៃណាស់ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីមនុស្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអាកប្បកិរិយាក្រអឺតក្រទម គឺមានករណីជាច្រើនដែលគាត់មិនចូលចិត្តនឹងប្រែចិត្ត។ ដូច្នេះ ព្រះដាក់ទោសគាត់ ដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់។ ឯការដាក់ទោសនេះមានគោលបំណងដើម្បីឱ្យប្រែចិត្ត មិនមែនជាការដាក់ទោសដែលជាកម្រិតទទួលនូវការរងទុក្ខខាងផ្លូវកាយនោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏អាក្រក់ផងដែរ។

ដូច្នេះ ពេលយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប យើងត្រូវប្រែចិត្តពីអំពើបាបភ្លាម។ កាលដែលយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង យើងគួរតែដឹងពីចំណុចចាប់ផ្តើមនៃអំពើបាប។

ព្រោះបាបមានលក្ខណៈសាយភាយ កាលណាចំណុចចាប់ផ្តើមត្រូវបានព្យាបាល នោះវាក៏ជាសះស្បើយដែរ។

ពុំនោះសោត អញនឹងមកឯង ហើយនិងហូតយកជើងចង្កៀងឯងពីកន្លែងចេញ លើកតែឯងប្រែចិត្តឡើងវិញ

វាជាទំនាយដែលក្រុមជំនុំអេភេសូរនឹងត្រូវដកចេញ ពិតណាស់សព្វថ្ងៃនេះ បានប្រាប់មកថា គ្រប់ទីក្រុងទាំងអស់ត្រូវបានបោះបង់ចោល។ (ហ្គ្រេចដានុស ឆាល)។ ពីព្រោះក្រុមជំនុំមិនបានស្តាប់ទៅកាន់ការជំរុញរបស់ព្រះយេស៊ូវ វាក៏ដូច្នោះមែន។ (នូវែល)។ រ៉ាំសេ និយាយថា ក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានដកចេញទៅកន្លែងផ្សេងទៀត តែវាមិនត្រូវទេ។

ពួកនីកូឡាស

លោកអ៊ីរ៉ានុសបាននិយាយថា មានចាស់ទុំម្នាក់នៅក្នុងចំណោមប្រាំពីរនាក់នៅក្នុងក្រុមជំនុំនៃសម័យដើមត្រូវបានដកចេញ ហើយគឺដោយសារការបង្រៀនខុសឆ្គងដែលគាត់បានបង្រៀន។ (Adv. Haer I, 26, 3)។ ប៉ុន្តែតើចាស់ទុំអាចបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានដូចម្តេច? (កិច្ចការ 6:5) ត្រូវបានពុករលួយនោះ? អ្នកខ្លះនិយាយដូចតទៅនេះថា “ភាសាដើមថា នីកូឡាស មានន័យថា ដើម្បីនឹងយកឈ្នះមនុស្ស មិនមែនជាឈ្មោះបុគ្គលដែលទាក់ទងនឹងលោកបាឡាមទេ (בִּלְעָם = ដើម្បីយកឈ្នះមនុស្ស) នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ (ជនគណនា 22:12) ប៉ុន្តែជាក្រុមនៃគ្រូក្លែងក្លាយទេដែលត្រូវយកឈ្នះ ហើយដើម្បីនឹងកំទេចពួកគេទៅជាមួយនឹងសេចក្តីបង្រៀនខុសឆ្គងរបស់ពួកគេផង។ ការបង្រៀនរបស់ពួកនីកូឡាសត្រូវបានបើបង្ហាញ

នៅក្នុង 2:14, 20 ពិតណាស់ វាមិនមែនជាការស្តាប់បង្គាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុង កិច្ចការ 15:28, 29។ (ឆាលស៍)។

អស់អ្នកណាដែលឈ្នះ

វាមិនមែនជាទម្រង់អតីតកាលទេ តែជាទម្រង់បច្ចុប្បន្នកាលកំពុងបន្ត (νικῶντι), (ព្រ្ហេចដានុស) (យោងតាម ម៉ាថាយ 23:13)។ ជ័យជំនះនៃសេចក្តីជំនឿមិនមែន ពេលដើម្បីនឹងបំពេញលោកិយសព្វថ្ងៃនេះទេ។ វាចង្អុលទៅកាន់ពេលកំពុងដំកើងការ រហូតដល់ពេលនៃការចាកចេញរបស់យើង។ នៅទីនេះ “ការយកឈ្នះ” ក៏ជាការសរ សេររបស់សាវកយ៉ូហានដែរ។ សំបុត្រទីមួយរបស់យ៉ូហានក៏បើកសម្តែងពាក្យនេះដែ រ។ យោងតាម 1យ៉ូហាន 5:4, 5។

ស្ថានសួគ៌របស់ព្រះ។ នេះជាកន្លែងដែលព្រលឹងចូលទៅបន្ទាប់ពីបានចាកចេញ។ (លូកា 23:34)។ ប៉ុលបានទៅទីនោះ វាប្រៀបដូចជាស្ថានសួគ៌ជាន់ទីបី (2កូរិនថូស 12:2)។ លើកលែងតែវា បើទោះជាព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលពីស្ថានសួគ៌ដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ តែទ្រង់មានបន្ទូលដោយប្រយោលនៅក្នុងការប្រៀបធៀប “នៅដើមទ្រូងរបស់អ័ ប្រាហាំ”។ អ្នកនិពន្ធរបស់អាប៉ូគ្រីផា បាននិយាយច្រើនពីស្ថានបរមសុខបែបខាងអារ ម្មណ៍។ ប៉ុន្តែតាមដែលវាប្រៀបធៀបនឹងស្ថានបរមសុខដែលព្រះយេស៊ូវនិងសាវក របស់ទ្រង់និយាយ គឺវាខុស ពីព្រោះវាមានពណ៌ខុសគ្នា ដែលចេញមកពីការស្រមើស្រ ម៉ៃរបស់មនុស្ស។ ពៃរ៉ូនី បាននិយាយថា “ការពិតដែលស្ថានបរមសុខមិនអាចរក្សា ភាពស្ងៀមស្ងាត់ អក្សរសិល្ប៍ដែលអាថ៌កំបាំងរៀបរាប់វាយ៉ាងស្រស់ស្អាត។” តែយើង

ទទួលស្គាល់ថា ការកត់ត្រាសាមញ្ញរបស់បទគម្ពីរគឺពិតជាង វាល្អនិងស្រស់ស្អាតផង។

តាមប្រពៃណីមួយថា “ស្ថានបរមសុខ” ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាផ្នែកនៃស្ថានឃុំព្រលឹង។ គឺជាព្រលឹងរបស់មនុស្សអាក្រក់ដែលចូលទៅផ្នែកមួយនៃស្ថានឃុំព្រលឹង និងព្រលឹងមនុស្សសុចរិតចូលទៅក្នុងផ្នែកមួយនៃស្ថានឃុំព្រលឹងនោះ។ តែវាមិនមែនជាទ្រឹស្តីត្រឹមត្រូវទេ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ពាក្យថា “ស្ថានឃុំព្រលឹង” ត្រូវបានប្រើជាស្ថានភាពរបស់មនុស្សដែលស្លាប់ (ផ្នូរ) (យ៉ូប 10 :21, 26:5, ទំនុកដំកើង 88:10-12, 94:17,22 115:12 សុភាសិត 2:18, 15:11, 21:16, អេសាយ 14:9, 26:14) ។ គ្រប់ខគម្ពីរទាំងនេះសុទ្ធតែមានន័យថាជាផ្នូរ។ តែព្រះគម្ពីរនិយាយថាជាឋានឃុំព្រលឹងដែលព្រលឹងរបស់មនុស្សទុច្ចរិតទៅនៅ។ (យោងតាម ទំនុកដំកើង 44:23, អេសេគាល 26:20, អេសាយ 9:9, 10, ម៉ាថាយ 11:23)។ ហើយស្ថានបរមសុខស្ថិតនៅក្នុងពិភពនៃស្ថានសួគ៌ (2កូរិនថូស 12:4)។

ដើមឈើជីវិតចេញមកដំបូងនៅក្នុងលោកុប្បត្តិនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (លោកុប្បត្តិ 2:9, 3:22) ដែលត្រូវបានបកប្រែក្នុងន័យប្រៀបធៀប និងបែបប្រវត្តិសាស្ត្រ។

ការបកប្រែតាមន័យប្រៀបធៀបអះអាងថា ដើម្បីឈើនេះមិនមាននោះទេ តែវាជាការប្រៀបប្រដូចនៃទស្សនៈនៃ “ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច”។ តែការនេះក៏វាដោយឡែកដែរ។ យើងឃើញថាដើមឈើជាដើមឈើពិត ហើយវាក៏ជាការប្រៀបធៀបទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ជីវិតដែរ។ (លោកបណ្ឌិត ហ្គេហាត វ៉ែស)។ រូបកាយជាជីវិតអស់កល្បជា

និច្ច ហើយការបរិភោគអាហារជារូបភាពនៃពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ (យោងតាម វិវរណៈ 22:2)។

អ័ដាមមិនបានយកឈ្នះទេ ហើយបានបាត់បង់នូវអាហារខាងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នោះ។ អ្នកដែលឈ្នះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានទទួលវាម្តងទៀត។ ផ្លែឈើផ្ងាល់មិនមាន អំណាចវេទមន្តធ្វើឱ្យមនុស្សមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទេ។ អំណាចដែលធ្វើឱ្យមនុស្ស មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចមានតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់។ ផលផ្លែនៃដើមឈើ នឹងជាចំណែករបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងផែនដីដែលនឹងមកដល់។

អាផូគ្រីជា និយាយថា ផលផ្លែត្រូវបានប្រាប់ថាជាការដូចតទៅនេះ “ពួកបរិសុទ្ធនឹងប្រើ ទឹកជីវិតនេះជាទឹកអប់”។ (2 Esd 2:12) “ទឹកអប់នៃដើមជីវិតវាល្អឥតខ្ចោះជាងទឹក អប់ទាំងអស់ ហើយស្លឹកឈើនិងដើមនឹងមិនត្រូវស្រែកឡើយ ហើយផលផ្លែនោះ ប្រៀបដូចជាផ្លែនៃដើមត្នោត”។ (Ethiopic Enoch 24:4)។ រឿងនេះនៅក្នុងអាផូគ្រីជា ជាលទ្ធផលនៃការស្រមើស្រម៉ៃរបស់មនុស្ស តែមិនមែនជាសេចក្តីពិតទេ។

អ្នកណាដែលមានត្រចៀក ឱអ្នកនោះស្តាប់ ដល់អ្នកដែលមានត្រចៀកខាងវិញ្ញាណ ដែលអាចនឹងស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដោយសារហេតុផលនេះ វាបាន និយាយដូចខាងក្រោមថា “ឱអ្នកនោះស្តាប់សេចក្តី ដែលព្រះវិញ្ញាណមានព្រះបន្ទូល ដល់ពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មានចុះ”។ ព្រះបន្ទូលនេះបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ដល់ក្រុមជំនុំ និងអ្នក ជឿដោយផ្ងាល់។

ដល់ពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មាន (ταῖς ἐκκλησίαις) ពាក្យថាផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំអេភេសូរ ផ្ងាល់ត្រូវបានបង្ហាញថា “ក្រុមជំនុំ” វាមានន័យពីការពិតដែលថា សំបុត្រត្រូវបានសរ សេរទៅកាន់ក្រុមជំនុំ។

8-11 សំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំស្មឺណា

ខ 8 ស្មឺណា។ នេះជាទីក្រុងបច្ចុប្បន្នដែលមានទីតាំងនៅភាគខាងជើងនៃអេភេសូរ ហើយមានទន្លេ មីដេស។ នៅក្នុងគ្រានោះ ប៉ូលីខាប ជាប៊ីស្សពនៅក្នុងទីក្រុងនោះ។ កាលបរិច្ឆេទដែលគាត់ត្រូវបានគេសម្លាប់គឺនៅ គ.ស 168។

ព្រះដ៏ជាដើម ហើយជាចុង ដែលបានសុគតរួចមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ទ្រង់មានបន្ទូលសេចក្តីទាំងនេះថា។ នេះជាព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលជាការសម្រាលនិងជាសង្ឃឹមដល់ក្រុមជំនុំស្មឺណាដែលរងទុក្ខ។ ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលចេញមកពីសំបុត្រទាំងប្រាំពីរ ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយការបង្ហាញទំនាក់ទំនងដែលសមស្របទៅកាន់ក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ។ “ជាដើម” និង “ចុង” មានន័យថាមានអ្វីដែលនៅអស់កល្ប ហើយវាក៏មានន័យថាជាមួយអង្គដែលបង្កើតសកលលោក ទ្រង់រក្សាវា ហើយនឹងត្រឡប់ទៅរកទ្រង់វិញ។ នាមថា “បានសុគតហើយបានរស់ឡើងវិញ” មានន័យថាជា មួយអង្គដែលបានសុគតដើម្បីនឹងប្រោសលោះមនុស្សមានបាប ហើយទ្រង់បានយកឈ្នះសេចក្តីស្លាប់ដើម្បីរំដោះមនុស្សជាច្រើន ហើយទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ ហើយទ្រង់ក៏ផ្តល់សេចក្តីរស់ឡើងវិញដូចគ្នានោះដល់អ្នកជឿយ៉ាងពេញលេញ។

9 សេចក្តីទុក្ខលំបាក និងសេចក្តីកំសត់របស់ឯង។ សេចកក្តីទុក្ខលំបាក (θλῖψιν) ជាការបៀតបៀនពីខាងក្រៅដោយសារសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ “πτωχείαvis” ជាសេចក្តីក្រីក្រនៃជីវិតរបស់ពួកគេដែលចេញមកពីលទ្ធផលនៃការបៀតបៀន។ អ្នកជឿត្រូវបានរងទុក្ខការបៀតបៀនដូច្នោះតាមរយៈពួកយូដាដែលមិនជឿ និងអ្នកបៀតបៀនពីសាសនាផ្សេងទៀត។ (ហេព្រើរ 10:34)។

*ប៉ុន្តែឯងជាអ្នកមានវិញ។*វាបង្ហាញថា ពួកគេក្រខាងសភាពរូបសាច់ នៅក្នុងវិញ្ញាណ ពួកគេជាអ្នកមាន។ យោងតាម លូកា 12:21, 1ធីម៉ូថេ 6:17, 18 2កូរិនថូស 6:10, វិវរណៈ 3:17, 2កូរិនថូស 6:10 យ៉ាកុប 2:5។

ខ្លាំងនៅតំបន់ស្មឺណា ហើយគ្រីស្ទានត្រូវបានគេបៀតបៀន។ (ដានីយ៉ែល 16, 11, និង3)។ វាត្រូវបានប្រាប់ថា មនុស្សក្នុងសាសនាយូដាមិនជឿព្រះយេស៊ូវទុកជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេទេ តែបានយល់ច្រឡំថា ពួកគេជាកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ និងការដែលបានក្លាយជាសាសន៍យូដាគឺជាការចូលសញ្ជាតិនៃស្ថានសួគ៌។ ដូចជាលោក ប៉ូលីខាប ត្រូវបានគេសម្លាប់ គឺពួកគេបានចូលរួមជាមួយនឹងអ្នកបៀតបៀនដែលគោរពសាសនាដទៃ ហើយសពរបស់ពួកគេក៏មិនមែនជាអ្នកជឿគ្រីស្ទានដែរ ហើយដែលធ្វើចរិតរឹកពារជាសាសន៍យូដា។

ទីប្រជុំរបស់សាតាំង។ ពាក្យនេះមិនបង្ហាញនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ទេ តែត្រូវបានហៅដោយពាក្យថា ទីប្រជុំរបស់មនុស្សទុច្ចរិត។ (ជនគណនា 14:27, 35 ទំនុកដំកើង 21:16)។ វាស្រដៀងទៅនឹង “ទីប្រជុំរបស់សាតាំង” នៅក្នុងវិវរណៈ។ ហ្វូងមនុស្សជាសាសន៍យូដាដូច្នោះមិនបានកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាទេ តែបានបៀតបៀនអ្នកជឿគ្រីស្ទានដោយគ្មានរអា។ នៅក្នុងការសរសេររបស់លោក ប៉ូលីខាប ដែលជាប៊ីស្សពនៅក្រុមជំនុំស្មឺណា (Polyc. Mart. 15-) បានរៀបរាប់ថាសាសន៍យូដាបានធ្វើការបៀតបៀនដល់ដំណឹងល្អ។ ហើយបំណែកឯកសារដែលបង្ហាញសញ្ញានៃអ្នកដែលរស់នៅបង្ហាញពាក្យថាបោះបង់ចោលសាសនាយូដា។ (CIG. 3148)។

*10 នោះឯងរាល់គ្នានឹងត្រូវរងវេទនាអស់10ថ្ងៃ។*នេះជាពាក្យដ៏លំបាកមួយ។ (1) មានអ្នកបកស្រាយខ្លះគិតថា លេខនៃថ្ងៃនៅទីនេះចង្អុលពីសញ្ញានៃលេខនៃឆ្នាំ ដែល

ចង្អុលការបៀតបៀនយ៉ាងខ្លាំងនៃអធិរាជរ៉ូម គឺអធិរាជ ដេអូខ្លេសិន អស់រយៈពេលដប់ឆ្នាំ។ (2) ហើយអ្នកផ្សេងទៀតអះអាងថា វាចង្អុលទៅកាន់អំឡុងពេលទាំងដប់នៃអ្នកបៀតបៀនរ៉ូម៉ាំងទាំងដប់ ទាំងនោះមាន នេរ៉ូ (54-68) ដូមីធាន (81-96) ត្រាចាន់ (98-117) ហាឌ្រាន (117-138) ម៉ាកុស អារីលៀស (161-180), សែបធីមីន សើវៀស (193-211), ម៉ាស៊ីមីនុស (135-138) ឌីសៀស (249-251) វ៉ាលើរៀន(253-260), ដេអូក្លេសិន (254-305) ។ល។ តែមិនប្រាកដទេ។ (3) ព្រ្ហេជដានុស បានិយាយថា ការនោះត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងអំឡុងពេលដែលបានកំណត់ដែលមិនមានពេលយូរ។ (De tien dagen spreken van een bepaalden tijd die eindigt, aan welken vaste grenzen gesteld zijn (យោងតាម 11:3, 12:6, 11:9-11)។ (4) នៅទីនេះ ខ្ញុំហាក់ដូចជាគិតថា ដប់ថ្ងៃគឺចេញមកពីដានីយ៉ែល 1:12, 14។ ដែលនោះជាការរងទុក្ខដែលគ្រីស្ទានទទួល ដើម្បីធ្វើឱ្យមានប្រយោជន៍ដល់ព្រលឹងរបស់ពួកគេ។ ដានីយ៉ែលបានរងទុក្ខដោយបរិភោគតែបន្លែនិងផឹកតែទឹកអស់រយៈពេលដប់ថ្ងៃតែចុងក្រោយ មុខរបស់គាត់បានផ្លាស់ប្រែទៅជារូបរាងដែលភ្លឺថ្លា។

យើងឃើញថាវាពិតជាមានតម្លៃដែល យើងគិតពីការបកស្រាយពីមួយនិងការបកស្រាយទីពីរចូលគ្នា។ ការរងទុក្ខដែលគ្រីស្ទានទទួលជាពេលមួយរំពេចដូចជាដប់ថ្ងៃ (1ពេត្រុស 1:6, រ៉ូម 8:18)។ មិនត្រឹមតែទុក្ខលំបាកដែលពួកគេបានជួបបាននាំមកនូវប្រយោជន៍ដល់ព្រលឹងរបស់ពួកគេនោះទេ។

មកុដនៃជីវិត។ ការនេះចង្អុលទៅកាន់ជីវិតនៃលោកិយដែលនឹងមកដល់និងសិរីល្អផង។ វាពិបាកដែល យើងមិនអាចនិយាយនៅក្នុងពាក្យសម្តីបែបស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នកាលបាន។ នោះអ្នកដែលបានចូលរួមនៅក្នុងការត្រូវគេសម្លាប់នៅក្នុង

លោកិយ នោះមិនបានធ្លាក់ចុះក្នុងសេចក្តីស្លាប់ទាំងស្រុងនោះទេ តែគេត្រូវមានជីវិតរស់នៅវិញ ហើយគេក៏នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយនឹងទៅដល់ជីវិតពេលដោយសិរីរុងរឿងដល់ចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃជីវិតរបស់គាត់ផង។

នៅក្នុងន័យរបស់លោក ព្រ្តេចដានុស បានសរសេរនូវការសម្គាល់ដែលទាក់ទង។ ( ) យោងតាមការអធិប្បាយរបស់ខ្ញុំ (ចូរប្រុងប្រយ័ត្នរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃការស្លាប់) ដែលមាននៅទីបញ្ចប់នៃជំពូក 2។

នោះសេចក្តីស្លាប់ទីពីរនឹងធ្វើទុក្ខដល់អ្នកនោះមិនបានឡើយ។ នេះគឺជាបំណែកចុងក្រោយនៃអ្នកដែលនឹងត្រូវវិនាស គឺថានឹងត្រូវមានវត្តមាននៅក្នុងបឹងភ្លើង វិវរណ 19:20, 20:10, និង 21:8។ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ អ្នកសរសេរបានយកចេញពីសមុទ្រស្លាប់ (ជាតំបន់នៃក្រុងសូដុម និងកូម៉ូរ៉ា ជាសមុទ្រមួយដែលអាក្រក់បំផុត ហើយហាក់ដូចជាបង្ហាញពីស្ថានមនុស្សស្លាប់ ជាកន្លែងដែលអាក្រក់ដែលយើងមិនអាចនឹងថ្លែងជាពាក្យសម្តីបាន។ សៀវភៅរបស់អេណុកប្រាប់យើងថា សមុទ្រស្លាប់ជាកន្លែងដែលវិញ្ញាណអារក្សត្រូវរងការដាក់ទោស។ ប៉ុន្តែយើងត្រឹមតែជឿលើការពិតដែលថាស្ថានឃុំព្រលឹងនៅក្នុងវិវរណរបស់យ៉ូហានថាជាកន្លែងដែលមនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវដាក់ទោសប៉ុណ្ណោះ។

12-17 សំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ពើកាម៉ុស

ក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងពើកាម៉ុស។ នេះជាទឹកដីដែលស្ថិតនៅក្បែរទន្លេសៃខាស ហើយទីនេះជាព្រះវិហារដែលត្រូវថ្វាយបង្គំដល់អធិរាជរបស់រ៉ូម ដែលព្រះវិហារមានឆ្លាក់រូបរបស់ អេស្កាផៀស ជាព្រះនៃពស់ ណាងព្រះវិហាររបស់ព្រះនៃ សេអ៊ូស ដែលត្រូវបាន

ហៅថាជា មជ្ឈមណ្ឌលនៃការថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ។ ដូច្នេះ អត្ថបទនិយាយថា ទីកន្លែងនេះជាបល្ល័ង្ករបស់សាតាំង។

*ព្រះដែលមានជាវមុខ2ដ៏មុត។*ឈ្មោះនេះមានទំនាក់ទំនងខ្លាំងទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានយាងមកលើក្រុមជំនុំពើកាម៉ុស។ (យោងតាម 2:16) “ដាវមុខ2ដ៏មុត” ជាសញ្ញានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីនឹងទាញត្រឡប់មនុស្សមានបាប និងកាត់ទោសពួកគេ។ (យោងតាម ការបកស្រាយនៃ 1:16)។

13 ជាកន្លែងដែលមានបល្ល័ង្ករបស់អារក្សសាតាំង។ នេះគឺជាពាក្យដែលគេសន្មត់ថា ពើកាម៉ុម គឺជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃរូបព្រះក្លែងក្លាយ។ ពើកាម៉ុម មានព្រះវិហារធំៗចំនួនបួន គឺ វិហាររបស់ហ្សេអ៊ូស វិហាររបស់ដីអូនីសើស វិហាររបស់អាដេណា វិហាររបស់អេស្កាភៀស ហើយក៏មានប្រាសាទចំនួនពីរដែលត្រូវបានបញ្ចុះដើម្បីគោរពបូជាព្រះចៅអធិរាជរ៉ូម៉ាំងផងដែរ។ ជាពិសេស នៅប្រាសាទផ្នូរ អេស្កូឡាភៀស ជនពិការត្រូវបានប្រមូលផ្តុំពីគ្រប់តំបន់ ហើយស្វែងរកវិធីព្យាបាលក្នុងសុបិនដែលព្រះ អេស្កូឡាភៀសបានផ្តល់ ដូចជា ពើកាម៉ុម គឺជាទីស្នាក់ការកណ្តាលនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះនៅអាស៊ី នៅសម័យលោក យ៉ូហាន។ ទីតាំងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ Zeus ត្រូវបានរកឃើញដោយជនជាតិអាឡឺម៉ង់ លោក ហ៊ូម៉ាន់ និងត្រូវបាននៅជាសារមន្ទីរ បែកលីុម។ (E, J Banks)

*អាន់ធីផាស។*បុរសម្នាក់នេះហាក់ដូចជាបុរសដែលត្រូវបានគេសម្លាប់នៅទីក្រុងពើកាម៉ុម ដែលមានឈ្មោះរបស់គាត់ឆ្លាក់នៅលើរូបចម្លាក់របស់ពើកាម៉ុមនៅសតវត្សទីបី។ (Deism, 187) លោកធើធូលៀន បានទទួលស្គាល់ថា បុរសនេះជាអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ពិតនៅក្រុងពើកាម៉ុម។ (Adv. Goat. Scrp 120)។ ប៉ុន្តែមិនមានប្រវត្តិសា

ស្តែលម្អិតអំពីបុរសនេះទេ។ យោងតាមព័ត៌មានប្រពៃណីរបស់ ស៊ីម៉ូន មេតាផ្រេត (វាគ្រាន់តែជាពាក្យប្រពៃណីប៉ុន្តែវាមិនមែនជាបទគម្ពីរទេ) អាន់ទីផាសគឺជាប៊ីស្សពដែលបង្រៀននៅព្រះវិហារ ពើកាម៉ុម បន្ទាប់មកសម្រាប់ឈ្មោះរបស់គាត់គឺខ្ពស់ គាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយនិកាយសាសនានៃអណាចក្រ៉ូម៉ាំង ហើយត្រូវបានដាក់ចូលទៅក្នុងគោធ្វើពីលង្ហិន ហើយត្រូវបានគេសម្លាប់។ (Moffatt) វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងអំពីការពិតដែលថា យូស៊ីបៀស ខាភើស ជាជាយរីស អាហ្គាថូនិក និងអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានគេសម្លាប់នៅក្នុងសំបុត្ររបស់យ៉ូហានចេញពីក្រុងពើកាម៉ុម។ (Eusebius H. E. 4:15, 48)។ វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថា ទោះបីជាអ្នកបៀតបៀនបានផ្តល់ការប្រហារជីវិតដ៏ឈឺចាប់ដែលមិនអាចរកពាក្យពន្យល់បានទៅកាន់អ្នកបុគ្គលដែលត្រូវបានគេសម្លាប់ដើម្បីឱ្យពួកគេនិយាយពាក្យប្រមាថដល់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនចុះចាញ់នឹងពួកគេដែរ។

14, 15 ប៉ុន្តែអញប្រកាន់សេចក្តីខ្លះនេះនឹងឯង។ នៅទីនេះ “សេចក្តីខ្លះ” ចង្អុលទៅកាន់ពាក្យថា អូលីហ្គា (ὀλίγα) ជាភាសាក្រិក ដែលមានន័យថាបរិមាណតិចទួច និងជាលេខដែលអាចបង្ហាញនូវពហុវចនៈខាងលើជាជាការពីរ ឬលេខមួយ (Grejidanus)។

ជាថ្មដែលនាំឱ្យជំពប់ដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល យោងតាម ជនគណនា 31:16, 25:1-5។ បាឡាម មិនបានដាក់បណ្តាសាទាស់នឹងអ៊ីស្រាអែលតាមការទាមទាររបស់បាឡាក់ទេ តែគាត់បានបង្រៀនពីវិធីល្បួងអ៊ីស្រាអែល និងការប្រព្រឹត្តសេចក្តីកំផិតរបស់ស្ត្រីសាសន៍ម៉ូអាប់ដល់បាឡាក់។ (ជនគណនា 24:25, 26:1, 31:16)។ មួយវិញទៀត ក្រុមជំនុំនៅពើកាម៉ុម ត្រូវបានជនទុច្ចរិតចូលទៅដោយសម្ងាត់ ហើយនាំពួកអ្នក

ជឿ ហើយនាំពួកគេចូលទៅក្នុងកន្លែងថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ ហើយឱ្យពួកគេបរិភោគ
សំណែនទាំងនោះ ដែលពិតជាអាក្រក់ណាស់។ សកម្មភាពបែបនេះបានបំបែកច្បាប់
ដែលហាមឃាត់ដែលពួកសាវកបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយ
បានបញ្ជូនវាទៅក្រុមជំនុំសាសន៍ដទៃ។ (កិច្ចការ15:20, 29)

16 ខនេះជាពាក្យរំលឹកពីការពិតដែលបាឡាមធ្វើជំទាស់នឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ
ហើយទៅធ្វើតាមការសំណូមពររបស់បាឡាក់ ជាស្តេចម៉ូអាប់ ហើយគាត់ក៏បានជួប
នឹងទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ាដែលមានដាវផង។ (យោងតាម ជនគណនា 22:31, 32
អេសេគាល Ezek 3:17-20, 33:6, 13)។ នោះអញនឹងយកដាវ ដែលនៅមាត់អញ
ច្បាំងនឹងគេ។ ព្រះអម្ចាស់មិនព្រមើយកន្តើយនឹងអ្នកដែលធ្វើបាបរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ
ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រាកដជាធ្វើប្រឆាំងនឹងពួកគេ។ ភាពផ្ទុយគ្នាបែបនេះត្រូវបានបង្ហាញដល់
បាឡាមផងដែរ (ជនគណនា 22:31, 32) វាពិតជាគ្រោះថ្នាក់ណាស់! វាជាទង្វើដ៏
លួងដែលធ្វើបាបរាស្ត្ររបស់ព្រះ!

17 នំម៉ាណាដ៏លាក់កំបាំង។ យោងទៅតាមទំនៀមទម្លាប់របស់រ៉ាប៊ី យេរេមា និងអេ
សាយបានលាក់ហិប ដែលមាននំម៉ាណានៅកន្លែងណាមួយ នៅពេលវេលានៃព្រះមេ
ស្ស៊ី បាននិយាយថានំម៉ាណានឹងត្រូវបានបង្ហាញជាសាធារណៈម្តងទៀត។ (2 Macc.
2:4-6 Mechilta Ex 16:25)។ តើពាក្យនេះនៅក្នុងខគម្ពីរបានគិតពីប្រពៃណីទេ? តើ
យើងមិនគិតដូច្នេះទេ? មេយើ បាននិយាយថាពាក្យ "លាក់កំបាំង" មានន័យថាវាមិន
មាននៅក្នុងពិភពលោកទេ ប៉ុន្តែនៅស្ថានសួគ៌។ នំម៉ាណា គឺជាអាហារនៅស្ថានសួគ៌វា
ហាក់ដូចជាការបកស្រាយមួយដ៏ត្រឹមត្រូវ។ ហ្គ្រេជដានុស ក៏បានយកការបកស្រាយ

ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ដោយបានមានប្រសាសន៍ថា “នំម៉ាណាដែលលាក់កំបាំងគឺជាអាហារពិតដ៏អស្ចារ្យខាងវិញ្ញាណ។

គ្រួសសមួយ។ គ្រួស គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃអ្នកជឿ (1ពេត្រុស 2:5-6) ហើយជាសញ្ញាសម្គាល់នៃមនុស្សដែលត្រូវបានជ្រើសរើស។ (និក្ខមនំ 28-15-21)។ ពន្លឺពណ៌ "ស" មានន័យថាបរិសុទ្ធ។ លោក ម៉ូហ្វាត គិតថា "ថ្មស" ត្រូវបានគិតថាចេញពីអបិយជំនឿរបស់ពួកអ្នកខុសឆ្គង ហើយបានណែនាំអបិយជំនឿមួយចំនួនដូចខាងក្រោម។ 91) បុរាណគិតថាថ្មពណ៌សមានន័យថាជាសញ្ញានៃសំណាង។ ប្រសិនបើឈ្មោះរបស់ព្រះត្រូវបានសរសេរនៅលើវា នោះវាអាចដេញអារក្សចេញបាន ហើយគេអាចចូលទៅកាន់កន្លែងថ្វាយបង្គំព្រះរបស់វាបាន។ (Dieterich. Mithrea Liturgie 31) យោងទៅតាមអបិយជំនឿនេះ ការសរសេរព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើថ្មពណ៌សមានន័យថា អ្នកដែលជាម្ចាស់ថ្មនឹងត្រូវបានការពារពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់ ហើយអាចចូលទៅជិតព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះចេញមកពីការយល់ខុសលើអ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរទេ។ អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរស្អប់ទំនៀមទម្លាប់នៃអបិយជំនឿ ហើយបានទុកវាចោលមកវិញ។

(2) ម៉ូហ្វាត ម្តងទៀតបានឃើញចំណុចដែលសង្ឃទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំអធិរាជរ៉ូម៉ាំងបាននិយាយថា "សរសេរឈ្មោះខ្ញុំនៅលើថ្មបន្ទាប់មកអ្នកនឹងត្រូវបានទ្រទ្រង់ជានិច្ច" សម្រាប់ឈ្មោះអចិន្ត្រៃយ៍របស់គាត់គឺទាក់ទងនឹងខ្លឹមសារនេះ។ ប៉ុន្តែវាក៏ជាទ្រឹស្តីដ៏អាក្រក់ផងដែរ។ (3) គាត់ប្រហែលជាគិតថា នេះកើតចេញពីទំនៀមទម្លាប់ដែលថាក្នុងនាមជាគ្រូបង្ហាត់នៃពិធីជប់លៀងសាសនាអាថ៌កំបាំងដែលបានចូលជាសមាជិកធម្មតា គាត់គួរតែសរសេរឈ្មោះរបស់គាត់នៅលើថ្មស។ ប៉ុន្តែ នេះក៏ត្រូវបានគេ

និយាយផងដែរ ដោយមិនអើពើពីចិត្តរបស់អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរ។ អ្នកនិពន្ធក្នុងបទគម្ពីរ ស្អប់ទំនៀមទម្លាប់របស់អ្នកមិនជឿ ហើយក៏មិនដែលខ្វីវាដែរ។

នៅគ្រួសរនោះមានឆ្លាក់ជាឈ្មោះថ្មី ដែលគ្មានអ្នកណាស្គាល់ឡើយ ស្គាល់បានតែអ្នក ដែលទទួលប៉ុណ្ណោះ។ លោក ហ្គ្រេចដានុស បាននិយាយដូចតទៅថា “ឈ្មោះថ្មីដែលសរសេរនៅលើថ្មនោះជា សញ្ញានៃវត្តមាននៃធាតុរបស់គាត់ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ សិរីល្អរបស់គាត់ និងឋានៈរបស់គាត់ដែលត្រូវបានផ្តល់ដល់អ្នកមានមានជ័យជំនះ។ នៅក្នុងលោកិយ អ្នកជឿដែលបដិសេធនឹងការចូលរួមទៅក្នុងការប្រារព្ធពិធីបែបនោះ នោះពួកគេនឹងត្រូវលោកិយបៀតបៀន។ តែពួកគេកំណត់ផ្លូវនៃជីវិតរបស់ពួកគេ។ តែមនុស្សនៃលោកិយនឹងទទួលបានអត្តចរិតដែលមានកិត្តិយស និងឋានៈរបស់វានៃស្ថានសួគ៌។” (Grejidanus, Openbaring p 77) ខ្ញុំគិតថាការបកស្រាយនេះជាគំនិតត្រឹមត្រូវ។ លោក បឺត ឡូមេយើ បាននិយាយទីនេះថា “ឈ្មោះថ្មី” មានន័យថាជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គាត់និយាយថា “វាគឺថ្មី។ ពីព្រោះវាមិនបានបង្ហាញទេ តែគ្រាន់តែទទួលបាន តែដែលអាចដឹងវាបាន គឺចុងក្រោយដែលនៅស្ថានសួគ៌ប៉ុណ្ណោះ។” (Der name ist naturlich der Christi; er ist “neu”, Wenn er in der Form bisher unbokannter, nur dem Empfager verstandicher Zeichen und Zahlen auf dem Stein eingeschrieben ist – Den Openbarong Des Johannes, p 27). កាលដែលយើងនិយាយពី វិវរណៈ 19:12 ការបកប្រែនេះនឹងអាចត្រូវពិចារណាបាន។ ព្រះគ្រីស្ទបានសរសេរព្រះនាមរបស់ទ្រង់ចុះនៅលើគ្រួសស ហើយប្រគល់ដល់អ្នកដែលមានជ័យជំនះដែលមិនបានមានពីមុនមក។ តែវាពិបាកដែលយើងមិនអាចទុកចិត្តលើការបកប្រែបាន។

18-29 សំបុត្រផ្ញើទៅកាន់ក្រុមជំនុំធាទេរ៉ា

18, ធាទេរ៉ា។ នេះគឺជា អាគីសា ជាឈ្មោះបច្ចុប្បន្ន ដែលជាកន្លែងស្នាក់នៅនៃមូសៀ ដែល លីឌា ជាអ្នកលក់សំលៀកបំពាក់ពណ៌ស្វាយរស់នៅទីនោះ (កិច្ចការ 16:14)។ ដោយសារនាងនោះក្រុមជំនុំអាចនឹងត្រូវបានសាងសង់នៅទីនេះ។ “ធាទេរ៉ា” មានទម្លាប់អាក្រក់ក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះទាំងប្រុសទាំងស្រី ជាពិសេសព្រះវិហារមួយមានហោរាស្រីដែលជឿថាបានទទួលការបើកសម្តែងពីព្រះផង។ អ្នកខ្លះនិយាយថា ស្ត្រីម្នាក់នេះជានាងយេសិបិលនៅក្នុង វិវរណៈ 2:20 តែវាមិនប្រាកដ (2) មានការណែនាំជាសាធារណៈជាច្រើន៖ factory guild and dye guild etc។

លីឌា បានចេញមកពីតំបន់នេះ ហើយជាអ្នកលក់នូវផលិតផលដែលជ្រលក់ពណ៌។ (កិច្ចការ 16:14)។ គឺបែបដូច្នោះ ពីព្រោះកន្លែងនោះមានអំណាចខ្លាំងនៃការណែនាំដែលមានការគ្រប់គ្រងនៃជីវិត វាអាចនឹងមានការទាស់ទែងជាច្រើនទៅនឹងដំណឹងល្អ។ ដូច្នេះក្រុមជំនុំខ្សោយងាយនឹងជ្រើសយកផ្លូវដើម្បីនឹងគេចចេញពីការឈ្លោះប្រកែក។ អ្នកជឿនៅក្រុងធាទេរ៉ាហាក់ដូចជាបានធ្វើពិធីដែលទាក់ទងនឹងព្រះក្លែងក្លាយ ដោយនៅក្រោមការដឹកនាំនៃសាសនា ហើយរួចមកពួកគេអាចនឹងបរិភោគដង្វាយរបស់ព្រះទាំងនោះ ហើយក៏អាចនឹងនាំទៅរកភាពអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទជាមួយនឹងមនុស្សកំផិតទាំងនោះ។ ពីព្រោះដោយសារការយល់ច្រឡំពីគោលលិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យ ដែលដំណឹងល្អបានផ្សាយមកដល់ពួកអ្នកជឿពេញពីក្រឹត្យវិន័យ គំនិតអាក្រក់ដែលបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការប្រឆាំងនឹងច្បាប់គឺជាអ្វីដែលកំពុងកើតឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំបុរាណនេះ។ ហ្វូងមនុស្សដែលត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយគំនិតអាក្រក់ហាក់ដូចជា

ខូចនៅក្នុងការបរិភោគរបស់ដែលថ្វាយដល់ព្រះក្លែងក្លាយ ហើយមានសេចក្តីកំផិត ខាងផ្លូវភេទដោយគ្មានការស្តាក់ស្តើងផង។

ដែលមានព្រះនេត្រដូចអណ្តាតភ្លើង ហើយព្រះបាទដូចជាលង្ហិនរលីង។ សំដៅទៅលើការបកប្រែនៃ 1:45, 15។ នៅក្នុងសំបុត្រដើម្បីនឹងព្រមានដោយមានសកម្មភាពជំនុំជំរះផង (22, 23) ឈ្មោះនេះគឺសមស្រប។

19 ការដែលឯងធ្វើហើយ ព្រមទាំងសេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ឯងដែរ។ "ការដែលធ្វើ" នៅទីនេះជាពាក្យសរុបនៃពាក្យដែលនៅខាងក្រោម។ ដូចដែលយើងឃើញថាសេចក្តីស្រឡាញ់បានដាក់ជាការចាបផ្តើម នោះក្រុមជំនុំនេះហាក់ដូចជាមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបរិបូរណ៍។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ យោងតាមលំដាប់លំដោយនៃពាក្យ បន្ទាប់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់គឺ "សេចក្តីជំនឿ" បានចេញមក ដែលរាប់បញ្ចូលអត្ថន័យដែលហាក់ដូចជាបានលូតលាស់ចេញមកតាមធម្មតា (សំដៅទៅ 1 ថែស្សាឡូនិក 1:3, 2:6, 5:8)។ ដូចដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ចេញពីសេចក្តីជំនឿ វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់នៃភាពជាព្រះ។ ដំបូង សេចក្តីស្រឡាញ់គួរតែចេញពីការជឿលើព្រះបន្ទូលដែលបើកសម្តែងមក ប្រៀបដូចជាផលផ្លែដែលចេញមកដែរ។ ប៉ុន្តែ បើទោះជាក្រុមជំនុំធាទេ៉ាអះអាងពីសេចក្តីពីមុនក៏ដោយ នាងហាក់ដូចជាពិចារណាពីសេចក្តីជំនឿ (សេចក្តីជំនឿដែលជឿតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ជាធាតុបន្ទាប់បន្សំ។ វាជាកំហុសសម្រាប់ការផ្លាស់ប្តូរការដែលមកមុនជាមួយនិងការដែលមកបន្ទាប់។

ប៉ុន្តែជាការធម្មតាទេដែលការនោះមិនតាមលំដាប់លំដោយនៃពាក្យ គឺដើម្បីនឹងទាញនូវអត្ថន័យចេញមក។ ការបកស្រាយរបស់ព្រ្តេចដានុសគឺដូចតទៅនេះថា "នៅទីនេះ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាធាតុនៃគ្រប់សកម្មភាពទាំងអស់ដែលនៅខាងក្រោមវា។

ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់គឺ សេចក្តីជំនឿ (កម្មភាពដែលស្មោះត្រង់) ការបម្រើ និងការអត់ធ្មត់។”

ជាពិសេស “ការបម្រើ និងការអត់ធ្មត់” ជាការបង្ហាញមកខាងក្រៅនៃ “សេចក្តីស្រឡាញ់”។ ស្ថានភាពនៃក្រុមជំនុំធាទេរ៉ាបានផ្តោតលើគោលលិទ្ធិនៃជំនឿ តែនាងបានធ្លាក់ចុះខាងសេចក្តីស្រឡាញ់សកម្មភាពដែលទុច្ចរិត ដែលក្រុមជំនុំធាទេរ៉ាព្យាយាមស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែដោយនាងមិនបានស្តាប់តាមសេចក្តីពិត នោះនាងបានទាសចេញឆ្ងាយ។

20-ស្ត្រីឈ្មោះយេសិបិល។ លោក ហ្សាញ់ បានសង្កេតឃើញពីឯកសារមួយ (A, Q) បង្ហាញពីពាក្យ “របស់អ្នក” ដូច្នេះគាត់បានបកប្រែថា “ស្ត្រីរបស់អ្នកយេសិបិល”។ និង “ស្ត្រីរបស់អ្នក” មានន័យថាជា ប្រពន្ធរបស់គ្រូគង្វាលនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ លោក ម៉ូហ្វាត បាននិយាយថា បើទោះជាព្រះបន្ទូលត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងឯកសារខ្លះទៀតក៏ដោយ វាពិបាកនឹងទុកចិត្តបានណាស់។ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតបានចង្អុលទៅកាន់ស្ត្រីម្នាក់ដែលទាក់ទងទៅនឹងព្រះរបស់បាប៊ីឡូន គឺ ស៊ីប៊ីល (វាស្រដៀងនឹងឈ្មោះរបស់យេសិបិល)។ យោងតាមភស្តុតាងរបស់ ស្តើរើ (Theol. Abhandlungen, p 39) ។ មានព្រះវិហាររបស់បាប៊ីឡូននៅទីក្រុងធាទេរ៉ា ដែលយើងមិនទាន់ដោះស្រាយឱ្យប្រាកដដល់ចំណុចនេះនោះទេ។ ដោយខ្លីៗទៅ យេសិបិលជាស្ត្រីដែលអាក្រក់ ដែលនាងជាប្រពន្ធរបស់ស្តេចអ័ហាប ហើយនាងបាននាំមកនូវការថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់សាសន៍ដទៃ និងធ្វើឱ្យសាសនារបស់អ៊ីស្រាអែលច្របូកច្របល់ (1ពង្សាវតារក្សត្រ 16:31 2ពង្សាវតារក្សត្រ 9:22)។ អេលីយ៉ា បានថ្លែងទំនាយពីស្ត្រីនោះ។ (1) ឆ្កែលិតរូបកាយរបស់នាង (1ពង្សាវតារក្សត្រ 21:23) ហើយវាពិតជាបានកើតឡើងពិតមែន។

នាងត្រូវបានយេហ៊ូបណ្តេញចេញដោយទម្លាក់តាមបង្អួច និងបានធ្លាក់ចុះ និងក៏បានស្លាប់ទៅ (2ពង្សាវតារក្សត្រ 9:33)។ (2) គាត់បានថ្លែងទំនាយទៅកាន់កូនចៅរបស់គាត់ ថាព្រះទ្រង់បំផ្លាញពួកគេទាំងអស់ (1ពង្សាវតារក្សត្រ 21:21) វាបានកើតឡើងប្រាកដមែន (2ពង្សាវតារក្សត្រ 9:6-37)។ (3) ហោរាទាំង 450 នាក់ដែលបរិភោគនៅតុរបស់អ័ហាបបានស្លាប់ (1ពង្សាវតារក្សត្រ 19:40)។ ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ធំខាងលើទាក់ទងទៅនឹងការគម្រាមនៅវិវរណៈ 2:22, 23។ ការគម្រាមដ៏ធំរបស់យេសិបិលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន [1] ស្ត្រីនោះផ្ទាល់ត្រូវបានធ្លាក់នៅក្នុងគ្រែដេកឈឺ និងបានស្លាប់ទៅ។ (ខ 22)។ [2] មនុស្សកំផិតដែលធ្វើការជាមួយនាង ជាម្នាក់ដែលធ្វើការជាមួយនាងដោយយោគយល់ជាមួយនាង នោះគេនឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងសេចក្តីរងទុក្ខវេទនា។ [3] កូនចៅរបស់គេ គឺជាមនុស្សដែលត្រឡប់មកពីកនាងនឹងត្រូវស្លាប់ទាំងអស់។ ដូច្នេះ យេសិបិលនៅក្នុងក្រុមជំនុំធាទេរ៉ា គឺជាអ្នកដែលគោរពព្រះផ្សេងទៀត ហើយពួកគេបានផ្លាស់ប្រែដំណឹងល្អជាមួយនឹងគំនិតរបស់នាង។ បើទោះជាយើងមិនអាចដឹងពីមនុស្សនោះថាជា ស្រី ឬប្រុស តែវាច្បាស់ថាគាត់បានត្រឡប់មកក្រុមជំនុំ ហើយបានបំពេញនូវតួនាទីរបស់គាត់ផង។ មេរៀននៃបុគ្គលនោះមិនមែនជាក្រុមក្រឹត្យវិន័យរបស់ ណូស្ទិកនិយម (វាអះអាងថាសម្ភារៈសុទ្ធតែអាក្រក់ និងជាទុក្ខលំបាកនៃជីវិតនេះ) នៅក្នុងបក្សពួកនៃក្រិត្យវិន័យ គាត់ជឿនៅក្នុងការគ្មានទំនាក់ទំនងរវាងព្រលឹងនិងរបស់ខាងរូបកាយ ហើយគាត់អាចធ្វើបាបបាននៅក្នុងរូបកាយ។ វាច្បាស់ដែលថា ការបង្រៀនក្លែងក្លាយបានជ្រៀតចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំធាទេរ៉ា និងបានគ្រប់គ្រងអំណាចរបស់ក្រុមជំនុំផង។

ទៅប្រព្រឹត្តសេចក្តីកំផិត នៅគ្រានោះភាពអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទជាអំពើបាបដែលដើរជាមួយនឹងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ (ជនគណនា 25:1-5)។ ពីព្រោះការថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយជាអំពើបាបដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាននៅចំពោះព្រះខាងវិញ្ញាណ ការកំផិតខាងវិញ្ញាណមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការប្រព្រឹត្តការកំផិត និងដោយងាយផង។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរបង្ហាញច្រើនដងថា ព្រះទ្រង់បានបង្គាប់ច្បាស់ថា មនុស្សគួរតែចាកចេញពីការថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ និងពីការថ្វាយដង្វាយទាំងនោះ (កិច្ចការ 15:20, 28, 29)។

22, 23 មើល អញនឹងបោះវាទៅលើព្រែគឈី នេះមានន័យថាព្រះទ្រង់ដាក់ទោសយេសិបិល ហើយធ្វើឱ្យនាងមានជំងឺ (I Macc. 1:5)។ នៅក្នុងឯកសារមួយចំនួនដែលត្រូវបានរកឃើញនៅប្រទេសអេស៊ីព មានចំណុចជាច្រើនដែលត្រូវបានដាក់ទោសដល់ការកំផិត និងបានស្លាប់ (Moffatt)។

ហើយបោះពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តសេចក្តីកំផិតជាមួយនឹងនាង។ ពួកគេចង្អុលទៅកាន់មនុស្សដែលបានចូលរួមក្នុងការគោរពព្រះក្លែងក្លាយរបស់ស្ត្រីនោះ។ ហើយ “កូនចៅវា” ចង្អុលទៅកាន់មនុស្សដែលបានត្រឡប់ទៅកាន់ការបង្រៀនរបស់នាង។ ការពិតដែលបណ្តាសា និងការដាក់ទោសចេញមកពីពួកគេស្រដៀងទៅនឹងការពិតដែលកូនចៅរបស់យេសិបិលនៅអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានសម្លាប់ (1ពង្សាវតារក្សត្រ 21:29 2 ពង្សាវតារក្សត្រ 10:7, 8)។

លើកតែគេប្រែចិត្តលះបង់ការដែលគេប្រព្រឹត្តនោះចេញ។ នៅក្នុងលោកិយយើងអាចដឹងថា ព្រះទ្រង់ជាព្រះពិត និងជាព្រះដែលលពេញដោយព្រះគុណជានិច្ច។ បើទោះជាគាត់បានធ្វើបានយ៉ាងធ្ងន់ ប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាប ទ្រង់នឹងអត់ទោសដល់គា

ត់។ នោះគ្រប់ទាំងក្រុមជំនុំនឹងដឹងថា គឺអញនេះហើយដែលស្ទង់មើលចិត្តនិងថ្លើម យោងតាម ទំនុកដំកើង 71:10, យេរេមា 11:20។ “ចិត្ត” នៅត្រង់នេះគឺ នេហ្រ្វូស (νεφροὺς) ដែលជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ និងជាប្រភពនៃញាណនៅក្នុងមនុស្ស។

អ្វីដែលមនុស្សត្រូវបានលាក់នៅក្នុងកន្លែងដ៏ជ្រៅបំផុតរបស់គាត់យ៉ាងណា ក៏នៅចំពោះព្រះគាត់មិនអាចត្រូវបានលាក់កំបាំងបានឡើយ។ (Bavinck)

ទេសចក្តីជម្រៅរបស់អារក្សាសាតាំង នេះគឺណូស្ទីកនិយម ដែលបានជ្រៀតចូលមកជុំវិញក្រុមជំនុំធាទេរ៉ា។ ពួកគេនិយាយថា សម្រាប់ជាភាពចាំបាច់នៃការពញ្ញាក់នូវទីជម្រៅបំផុតនៃទ្រឹស្តី ហើយពួកគេអះអាងថា ដើម្បីទទួលបានចំណឹងដែលដឹងខ្លួន នោះពួកគេគួរតែនិយាយទៅកាន់រូបកាយរបស់ពួកគេ រួចមកពួកគេបានចូលទៅក្នុងអំពើបាបដើម្បីទទួលបានអត្ថន័យនៃអំពើបាបអាក្រក់ (ហ្សាញ់ ដូលីខើ)។ ពួកគេបានគិតថា បើទោះជាពួកគេបានចូលទៅក្នុងអំពើបាបដ៏អាក្រក់ក៏ដោយ ការអត្តសញ្ញាណនៃចិត្តដែលថ្លៃថ្នូរបស់ពួកគេនឹងមិនត្រូវប្រឡាក់ឡើយ។ ដូច្នេះ ពួកគេព្យាយាមថ្វាយបង្គំអារក្ស អ្នកជឿខ្លះត្រូវបានល្បួងដោយគំនិតបែបនេះ ដែលពួកគេបានលើកលែងនូវការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ និងការកំផិត។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានហាមវានៅទីនេះយ៉ាងខ្លាំង។ ការបកប្រែបែបនេះក៏ត្រូវបានបង្កើតមកដោយលោក ម៉ូហ្វាត ដែរ។ (The Expositors’greek Testament, revelation of St. John by James Moffatt, p 362)។ បើទោះជាម៉ូហ្វាតមិនមែនជាអ្នកប្រាជ្ញបែបអាភិរក្សនិយមក៏ដោយ សម្ភារៈមួយចំនួននៃអក្សរសាស្ត្របែបប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងការពន្យល់បកស្រាយរបស់គាត់ ដែលយើងអាចលើកយកមកធ្វើជាឯកសារយោងបានផងដែរ។

តែអញ្ចឹងមិនផ្ទុកបន្ទុកអ្វីទៀតលើឯងរាល់គ្នាទេ យោងតាម កិច្ចការ 15:28, 29។

អំណាចលើពួកសាសន៍ដទៃ នៅក្នុងទំនុកដំកើង 2:8 ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលអំណាចចេស្តា។ អ្នកជឿជាគ្រីស្ទានត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ពួកគេបានចូលរួមនៅក្នុងសិរីល្អនេះ (យោងតាម 2ធីម៉ូថេ 2:11, 12)។

ផ្កាយព្រឹក។ នេះជាសញ្ញានៃព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់។ (វិវរណៈ 22:16)។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទប្រៀបធៀបនឹងផ្កាយព្រឹកនោះ? វាហាក់ដូចជាធ្វើបែបនោះដោយគិតពីសិរីល្អបែបជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (ជនគណនា 24:17)

29 អ្នកណាដែលមានត្រចៀក។ យោងតាមការបកប្រែនៃពាក្យដូចគ្នានៅក្នុងខ 7។

ចំណុចសំខាន់

1. អ្នកណាដែលលន់តួបាបនឹងត្រូវបានអត់ទោស នេះជាសេចក្តីពិតនៅក្នុងគ្រីស្ទសាសនា (5, 16, 21, 22)។ បើមិនមានសេចក្តីពិតនេះ មនុស្សនឹងក្លាយជាវាលរហោស្ថានអស់កល្បជានិច្ច ហើយគេនឹងត្រូវបានបោះបង់ចោល។ ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីពិតនេះ គឺមនុស្សមានការធានាអះអាងដោយសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

2. ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់ជ្រាបពីចំណុចល្អ និងចំណុចខ្សោយរបស់យើង។ (2, 3) ដោយដឹងការទាំងពីរនេះ ទ្រង់ខ្ពស់ជាងយើង។ ដូច្នេះ យើងគួរតែកាត់ទោសខ្លួនយើងដោយមិនអត់អោនឡើយគឺនៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះបន្ទូល ហើយគួរតែប្រែចិត្ត និងផ្លាស់ប្រែយើង ហើយយើងមិនគួរធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអាកប្បកិរិយាដែលស្មោគគ្រោកដែលនាំខ្លួនយើងទៅតាមទិសដៅនៃចិត្តដ៏ងងឹតរបស់យើងឡើយ។

3. ព្រះទ្រង់មិនដាក់ទោសមនុស្សមានបាបដោយមិនបានផ្តល់នូវឱកាសលន់តួបាបឡើយ (2:21)។ ពីព្រោះ ទ្រង់ជាព្រះដែលមានមេត្តាដ៏ពិត ទ្រង់មានសេចក្តីអំណរដោយសារមនុស្សមានបាបម្នាក់ដែលលន់តួបាប ជាជាងមនុស្សសុចរិត 99 នាក់ផង (លូកា 15:7)។

4. ព្រះទ្រង់រងចាំការលន់តួបាបរបស់មនុស្សមានបាប ប្រសិនបើមនុស្សមានបាបមិនប្រែចិត្តទេ តែបានបំពេញអំពើយ៉ាងជ្រុលហួស នោះទ្រង់នឹងដាក់ទោសពួកគេ (22, 23)។ រយៈពេលនៃការរងចាំដែលពេញទៅដោយអំពើបាបអាចនឹងយូរអង្វែង។ ឧទាហរណ៍ វាជាហេតុការណ៍ដើម្បីនឹងបំផ្លាញផែនដីដោយទឹកជំនន់។ វាត្រូវបានសម្រេច120ឆ្នាំក្រោយមកបន្ទាប់ពីការព្រមាន។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ថេរវេលាដែលកុលសម្ព័ន្ធទាំងប្រាំពីររបស់កាណានបានពោរពេញដោយអំពើបាប គឺរយៈបួនជំនាន់ (លោកុប្បត្តិ 15:16) គឺរយៈពេល 400 ឆ្នាំ។ ដូច្នេះ វាគ្រោះថ្នាក់នៅពេលដែលវាក្លាយជាពេលដែលពេញដោយអំពើបាបដោយធ្វើបាបបន្តិចម្តងៗ។ បើទោះជាវាជាអំពើបាបតូចក៏ដោយ នោះមិនត្រូវចាត់ទុកថាមិនបាច់គិតនោះទេ។ ប៉ុន្តែបើទោះជាអំពើបាបតូចដែលអាក្រក់ជ្រុលមួយក៏នឹងត្រូវដាក់ទោសនៅក្នុងពេលមួយផងដែរ វាបានកើតឡើងដែលព្រះទ្រង់ដាក់ទោសគេភ្លាមដោយគ្មានមិនរំលងទង្វើពេញដោយបាបឡើយ។ ឧទាហរណ៍ (1) មនុស្សដែលចង់បានជារបស់ព្រះបាល បេអ័រ 24000 នាក់បានស្លាប់ដោយសារគ្រោះចង្រៃ (ជនគណនា 25:1-9)។ ពួកគេបានឃើញការអស្ចារ្យជាច្រើនរបស់ព្រះយេហូវ៉ា តែពួកគេបះបោរទាស់នឹងទ្រង់មួយរំពេចទៅធ្វើ “បាបដោយចេតនា” នោះពួកគេមិនត្រូវបានព្រះអត់ទោសឱ្យទេ។ (2) ដ្បិតរាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានទាស់នឹងម៉ូសេ និងព្រះផង នោះពួកគេបានស្លាប់ដោយសារសត្វពស់ភ្លើង (ជនគណនា 21:4-6)។ បើទោះជាពួកគេបានមើលឃើញការអស្ចារ្យរបស់ព្រះយ៉ាងជាក់ច្បាស់ក៏ដោយ

ពួកគេនៅតែទាស់នឹងព្រះ និងម៉ូសេផង នោះពួកគេត្រូវបានដាក់ទោសភ្លាមៗ។ (3) អ្នកស៊ើបអង្កេតដប់នាក់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅទឹកដីកាណានបានស្លាប់ដោយជំងឺគ្រុនក្តៅ ដោយសារពួកគេបានធ្វើឱ្យមនុស្សធ្លាក់ទឹកចិត្ត (ជនគណនា 14:37)។ (4) ពីព្រោះ ណាដាប់ និងអាប៊ីហ៊ូបានស្លាប់ដោយឆេះស្លាប់ ដោយសារពួកគេបានដុតកំញ៉ាណ នៅលើអាសនាជាមួយនឹងភ្លើងផ្សេងទៀត នោះពួកគេត្រូវបានដុតឆេះដោយសារភ្លើង (លេវីវិន័យ 10:1, 2)។ ហើយពួកគេក៏បានស្លាប់ដោយអំពើបាបនៃការប្រមាថដល់ទីបរិសុទ្ធ។ (5) ស្តេចអ៊ូសៀ ដែលមិនមែនជាសង្ឃបានកើតជំងឺឃ្លង់ ដោយសារបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូបទៅព្រះយេហូវ៉ានៅក្នុងព្រះវិហារ ទ្រង់ត្រូវបានដាក់ទោស (2របាក្សត្រ 26:16-21)។ (6) ការស្លាប់ភ្លាមៗរបស់ប្តីប្រពន្ធរបស់អាណានាស និងសាហ្វីរ៉ា (កិច្ចការ 8 :)។ វាជាអំពើបាបនៃការធ្វើបំពានសេចក្តីបរិសុទ្ធដោយការកុហកដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (7) ហេរ៉ូឌបានស្លាប់ដោយសារដង្កូវ (កិច្ចការ 12:21-33), ពីព្រោះទ្រង់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបបំពានដល់ទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ នោះទ្រង់ត្រូវបានដាក់ទោស។

ការអធិប្បាយទី 4 សេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូង (វិវរណៈ 2:4, 9)

1. តើសេចក្តីស្រឡាញ់ជាអ្វី?

នៅក្នុងភាសាក្រិក មានពាក្យស្រឡាញ់បួន ស្តូលហ្គេ (στοργή), អេរ៉ុស (ἔρως), ហ្វីឡេអា (φιλία) និង អាកាផេ (ἀγάπη)។ ស្តូលហ្គេ មានន័យថា សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំងនៃអ្នកដែលមកឈាមដូចគ្នា អេរ៉ុសជាសេចក្តីស្រឡាញ់បែបខាងផ្លូវភេទ ហ្វីលេអាជាសេចក្តីស្រឡាញ់នៃអំណរដែលកើតចេញពីមិត្តភាព ចំណែកអាកា

ផេ ជាសកម្មភាពនៃការវាតម្លៃ។ សេចក្តីស្រឡាញ់នេះជាទីមួយ ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅកាន់ព្រះ ទីពីរជាសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅកាន់មនុស្ស។

1. វិធីសាស្ត្រអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់

សម្រាប់អាកាផេយើងគិតដូចតទៅនេះ

(1) យើងគួរតែស្រឡាញ់ព្រះជាទីមួយ

សេចក្តីជំនឿជាការជឿលើសេចក្តីពិត ក្នុងពេលតែមួយគឺស្រឡាញ់ព្រះផងដែលសេចក្តីពិតបានចង្អុលបង្ហាញនោះ។ តើការស្រឡាញ់ព្រះជាអ្វី? វាជាការរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ (យ៉ូហាន 14:21)។ អ្នកដែលរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ គួរតែរក្សាវាសម្រាប់ព្រះ តែមិនគួរទទួលការកោតសរសើរនៅចំពោះមនុស្សទេ។ អ្នកដែលរក្សាបញ្ញត្តិដើម្បីទទួលបានការកោតសរសើរពីមនុស្ស គេមិនមែនជាមនុស្សដែលបម្រើព្រះទេ តែគេបម្រើមនុស្សវិញ។ ការដែលសំខាន់ជាងនេះទៀតនៅក្នុងការស្រឡាញ់ព្រះ ជាការថ្វាយបង្គំចេញពីចិត្ត។ ដោយសារបទគម្ពីរមានបន្ទូលថា យើងគួរបម្រើព្រះឱ្យអស់ពីចិត្ត យើងគួរស្វែងរកព្រះឱ្យអស់ពីចិត្ត (ចោទិយកថា 4:29) ចូរបម្រើព្រះឱ្យអស់ពីចិត្ត (ចោទិយកថា 10:12) ចូរស្រឡាញ់ទ្រង់ឱ្យអស់ពីចិត្ត (ចោទិយកថា 13:3) មិនគ្រាន់តែស្តាប់បង្គាប់តែប៉ុណ្ណោះ (ចោទិយកថា 13:2) ចូរបែរមករកព្រះអម្ចាស់ (ចោទិយកថា

30:10) ធ្វើការនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី1 2:4) ការដើរតាមព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី1 14:8) ការសរសើរដំកើងព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង 86:12) ហើយជឿលើព្រះអម្ចាស់ យើងគួរធ្វើឱ្យអស់ពីចិត្ត។ នោះទង្វើដែលធ្វើអស់ពីចិត្តនៅខាងលើមានន័យថា កាលដែលពួកគេរក្សាបញ្ញាត្តិដោយអស់ពីចិត្ត នោះជាអ្នកជឿដែលស្រឡាញ់ព្រះ។ ការរក្សាបញ្ញាត្តិជាបញ្ហាដែលទាក់ទងនឹងការប្រព្រឹត្ត។ អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់សម្រាប់ព្រះ។ លោកគ្រូ Moody បាននិយាយថា "សេចក្តីជំនឿមានអំណាចពិសេសដែលមាន ការបន្ទាបខ្លួនជាកំលាំងយ៉ាងខ្លាំងនៃការរក្សានិងស្រឡាញ់ប្រព្រឹត្តបានច្រើនបំផុត" សេចក្តីស្រឡាញ់ជាលក្ខណៈសំខាន់នៅក្នុងការស្រឡាញ់ព្រះ ហើយក៏ស្រឡាញ់ដល់មនុស្សផងជាផលផ្លែរបស់វា។ ហេតុផលដែលស្រឡាញ់ព្រះនោះជាការពិតនោះគឺដោយសារមនុស្សជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ មិនត្រឹមតែបង្គាប់ឱ្យស្រឡាញ់តែមនុស្សនោះទេ" (ម៉ាថាយ 22:39)។ ដូច្នេះ ការស្រឡាញ់មនុស្សក៏ស្ថិតនៅក្នុងគោលជំនឿដល់ព្រះផងដែរ។

(2) ការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់

តើសេចក្តីស្រឡាញ់ពិតចាប់ផ្តើមនៅពេលណា? តើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់មនុស្សពីធម្មជាតិអាចចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ដូច្នេះទេ? វាមិនអាចទៅរួចឡើយ។ អ្នកដែលស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់ពិតគឺបន្ទាប់ពីស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីប្រោសលោះ ហើយក៏ចាប់ផ្តើមស្រឡាញ់វាដែរ។ មុនដែលមនុស្សនោះបង្ហាញមកជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលប្រោសលោះ នោះគេមិនអាចស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់ពិតឡើ

យ។ យ៉ូហានទី1 4:10-12 មានបន្ទូលថា “នេះហើយជាសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនមែនជាយើងបានស្រឡាញ់ព្រះនោះទេ គឺទ្រង់បានស្រឡាញ់យើងវិញទេតើ ហើយបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់មក ទុកជាដង្វាយឱ្យធួននឹងបាបយើងរាល់គ្នាផង។ ពួកសួនភ្ងាអើយ បើព្រះបានស្រឡាញ់យើងរាល់គ្នាជាខ្លាំងទាំងម្ល៉េះ នោះត្រូវឱ្យយើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ គ្មានអ្នកណាដែលឃើញព្រះឡើយ តែបើយើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក នោះព្រះទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ បានពេញខ្នាតក្នុងយើងដែរ” ដំណាក់កាលដែលសមហេតុផលនៃពាក្យនេះគឺដូចខាងក្រោម។ ទាំងនោះគឺ កាលដែលមនុស្សឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលប្រោសលោះ នោះអ្នកជឿនៅទីបំផុតអាចស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ តាមរយៈការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ពួកគេស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់។ នៅពេលយើងឃើញថា តាមរយៈការអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ស្របតាមការបើកសម្តែងពិត នោះយើងអាចឈានដល់ចំណេះដឹងឱ្យបានស្គាល់ព្រះ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីស្គាល់ព្រះច្បាស់ជាងនេះគឺការអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបានបើកសម្តែង ប៉ុន្តែមិនមែនជាប្រតិបត្តិតាមគំនិតសាមញ្ញនោះទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនចាត់ទុកសកម្មភាពនៃចំណេះដឹងដែលជាការទទួលយកការបើកសម្តែងដែលអ្នកទេវវិទូថ្មីគិតដូចបញ្ហាទីពីរនោះទេ។ វាជាបញ្ហាចម្បង។ ដើម្បីឈានដល់ចំណេះដឹងអំពីព្រះ យើងគួរដឹងថាអ្វីដែលសេចក្តីស្រឡាញ់នៃវិវរណៈគឺជាអ្វី ហើយជំហានបន្ទាប់យើងគួរធ្វើការប្រព្រឹត្តនូវសេចក្តីស្រឡាញ់។ អត្ថន័យដែលថាមុននឹងយើងស្រឡាញ់ យើងមិនអាចដឹងថាសេចក្តីស្រឡាញ់នោះមាននៅក្នុង យ៉ូហានទី 1 4:10-12។ ដោយសារលោកយ៉ូហានបាននិយាយរហូតដល់ពាក្យថាព្រះជាម្ចាស់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ការស្រឡាញ់មនុស្សគឺជាវិធីសាស្ត្រដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់។ សេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើឱ្យយើង

ស្គាល់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែដោយសារតែអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតគឺថា វាគឺជាលក្ខណៈសំខាន់របស់ព្រះ ហើយវាគឺជាមនុស្សនៅក្នុងសកម្មភាពនៃការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់ វាគឺជាការបើកសម្តែងដ៏អស្ចារ្យបំផុតដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេស្គាល់ព្រះ។ ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់នេះគ្រាន់តែជារឿងដែលបទគម្ពីរបើកសម្តែងប៉ុណ្ណោះ អ្នកណាដែលជឿលើវា ហើយទទួលយកវា ហើយស្រឡាញ់អ្នកម្នាងទៀតតាមគោលការណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ នោះស្រឡាញ់ព្រះច្បាស់មែន។

(3) អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបន្តទៀត

មនុស្សមិនអាចគេចផុតពីស្រលាញ់ទេ ទោះបីជាវាជាសេចក្តីស្រឡាញ់ក្លែងក្លាយក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែវាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការបន្តការងារល្អជាប្រចាំ។ អ្នកដែលរក្សាស្នេហ៍ដំបូងមិនច្រើនទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបន្តនៅជាប់នោះមានពរហើយ ហើយនឹងទទួលរង្វាន់ពីព្រះ។ សកម្មភាពរបស់មនុស្សក្នុងព្រះគម្ពីរ។ 1) ដាវីឌស្រឡាញ់សូលជាដំបូង ហើយគោរពគាត់ដោយមិនប្តូរចិត្ត ហើយស្រឡាញ់គាត់ផង។ ទោះបីសូលព្យាយាមសម្លាប់ដាវីឌជាច្រើនដងក៏ដោយ ក៏ដាវីឌមិនបានសងសឹកគាត់ទេ។ ហើយគាត់បានសម្លាប់បុរសម្នាក់ដែលបានសម្លាប់សូលផង (2 សាំយូអែល 1:15) ហើយសម្លាប់បុរសដែលសម្លាប់អ៊ីស-បូសែត (2 សាំយូអែល 4:5-12) ហើយចិញ្ចឹមមភីបូសែតដែលជាមនុស្សខ្វិន ដែលជាចៅរបស់សូលឱ្យបរិភោគអាហារនៅតុជាមួយគ្នាផង (2 សាំយ៊ូអែល 9:1-13)។ 2) យ៉ូណាថានស្រឡាញ់ដាវីឌដែលជាមនុស្សឱពូកខ្លួនបានស្អប់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ខណៈដែលឪពុករបស់គាត់ព្យាយាមសម្លាប់ដាវីឌ នោះគាត់ខំការពារដាវីឌ ហើយលាក់គាត់ (1 សាំយ៊ូអែល 19:1-7, 20:17, 35-42)។

នេះជាទង្វើដែលយ៉ូណាថានបានទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីសុចរិតសំខាន់ជាងការជាប់ឈាមគ្នាទៅទៀត។ ទោះបីជាគាត់ស្រឡាញ់ឪពុករបស់គាត់ក៏ដោយ គាត់មិនបានចូលរួមក្នុងអំពើអាក្រក់របស់ឪពុកគាត់ទេ វាគឺជាជីវិតនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលរឹងមាំដែលគាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់និងវិន័យព្រមគ្នាផង 3) ប៉ុលមិនបានទទួលស្គាល់ម៉ាកុសមួយរយៈជាមិត្តរួមការងាររបស់គាត់ (កិច្ចការ 15:37-39) បន្ទាប់ពីនោះគាត់បានចាត់ទុកគាត់ថាមានតម្លៃ ហើយស្រឡាញ់គាត់ផង។ (កូឡុស 4:10, 2ធីម៉ូថេ 4:11, យ៉ូណាស 1:24)។ វាមានន័យសម្រាប់ជាភស្តុតាងក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកឯទៀត។ គាត់បានបង្កើតគោលការណ៍ ហើយក៏មិនបានកាត់ផ្តាច់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ឡើយ។ 4) ពេត្រុសត្រូវបានប៉ូលស្តីបន្ទោស (កាឡាទី 2:11-21) បន្ទាប់ពីនោះពួកគេបានសហការគ្នាជាគុណធម៌ប្រសើរ។ (ពេត្រុសទី2 3:15, 16)។ វាបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈរបស់ពេត្រុសផង។

ការអធិប្បាយទី 5 ចំណុចខ្សោយនិងចំណុចល្អនៃក្រុមជំនុំអេភេសូ (វិវរណៈ 2:1-7)

1. ចំណុចខ្សោយ

ការពិតដែលថាពួកជំនុំអេភេសូរមិនទទួលយកគ្រូក្លែងក្លាយគឺល្អណាស់។ ដោយសារក្រុមជំនុំមិនអាចទទួលយកមនុស្សអាក្រក់ប្រភេទណាមួយទេ គ្រូក្លែងក្លាយមិនគួរត្រូវបានទទួលយកទេ ពីព្រោះគ្រូក្លែងក្លាយមិនបានកែតម្រូវអំពើបាបរបស់គេទេ ប៉ុន្តែបានព្យាយាមធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំប្រព្រឹត្តអំពើបាបដដែលរបស់ពួកគេ។ ដូចជាមន្ទីរពេទ្យអាចទទួលយកអ្នកជំងឺទូទៅទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្នកជំងឺរាតត្បាតមិនគួរទទួលយកទេ។ តើគ្រូក្លែងក្លាយជាអ្វី? 1) ខាងលើការបង្រៀនរបស់គាត់គឺមិនត្រឹមត្រូវទៅនឹងបទគម្ពីរទេ។ បទគម្ពីរសង្កត់ធ្ងន់លើការបង្រៀនថាគួរតែត្រឹមត្រូវ។ កាឡាទី 1:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែ បើយើងខ្ញុំ ឬទេវតាពីស្ថានសួគ៌ នឹងប្រាប់ដំណឹងណាមកអ្នករាល់គ្នា ខុសពីដំណឹងល្អ ដែលយើងខ្ញុំបានប្រាប់ហើយ នោះឱ្យគេត្រូវបណ្តាសាចុះ”។ កាលដែលការបង្រៀនមិនពិតបានចូលមកក្នុងក្រុមជំនុំ នោះក្រុមជំនុំត្រូវបានបំផ្លាញហើយ។ ដូច្នេះ 2ធីម៉ូថេ 2:17 និយាយថា “ហើយសំដីគេនឹងស៊ីរូងដូចជាដំបៅក្លាយ ក្នុងពួកនេះមានឈ្មោះហ៊ីមេនាស និងភីលេត”។ វាពិបាកណាស់ក្នុងការធ្វើឱ្យគ្រូខុសឆ្គងត្រលប់ទៅមនុស្សថ្មី។ 2) គ្រូក្លែងក្លាយគឺជាអ្នកគង្វាលដែលចិញ្ចឹមតែរូបកាយរបស់គាត់ ដូច្នេះគាត់មិនមានឥទ្ធិពលផ្តល់ព្រះគុណលើអ្នកដ៏ទៃដូចជាពពកដែលគ្មានទឹកនោះវិញ (យូដាស 1:12)។ ដូច្នេះ ការប្រគល់ក្រុមជំនុំឱ្យគ្រូក្លែងក្លាយជាការប្រព្រឹត្តដោយគ្មានមេត្តា។ ផ្ទុយទៅវិញ រឿងដែលមិនទទួលយកគ្រូក្លែងក្លាយ គឺជាអាកប្ប

កិរិយាដ៏សុចរិតជាង ហើយជាកិច្ចការដ៏មានមេត្តាចំពោះក្រុមជំនុំ។ វាមិនត្រឹមត្រូវទេ ដែលព្រលឹងជាច្រើនត្រូវបានគេបោះបង់ចោល ប្រសើរជាងការដែលមនុស្សម្នាក់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះខាងសាច់ឈាមរបស់គាត់។

2. ចំណុចខ្សោយ

ក្រុមជំនុំអេភេសូរបានបាត់បង់សេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូង។ មនុស្សគ្រប់គ្នាហាក់ដូចជាមានជំនឿងប់ងល់ជាលើកដំបូងនៅក្នុងការធ្វើល្អ។ ប៉ុន្តែវាជាចំណុចខ្សោយដែលអ្នករាល់គ្នាមិនរក្សាចំណង់ចំណូលចិត្តជាប់ជានិច្ច។ ដោយសារតែតម្លៃខាងលោកិយក៏ត្រូវធ្លាក់ចុះដោយសារការផ្លាស់ប្តូរច្រើន ដូច្នេះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជឿត្រូវធ្លាក់ចុះកាន់តែច្រើន ឬច្រើនជាងនេះទៅទៀត។ ប៉ុន្តែតម្លៃនៃព្រះមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដ៏រិតដែលទាក់ទងទៅនឹងនោះទេ កាន់តែឃ្លេមកសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះទ្រង់នឹងកាន់តែជ្រៅឬកាន់តែជ្រៅថែមទៀត។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ អត្ថបទនោះបាននិយាយថា ក្រុមជំនុំអេភេសូរបានបោះបង់ចោលសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូងរបស់គេ។ (1) ដូចដែលយើងឃើញថាសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូងរបស់នាងត្រូវបានធ្លាក់ចុះ វាជាការគួរសង្ស័យថានាងមានភាពស្មោះត្រង់ (ដែលជាលក្ខណៈរឹងមាំ)។ ទោះជាក្រុមជំនុំមិនអាចធ្វើការអស្ចារ្យក៏ដោយ ប្រសិនបើនាងមានភាពស្មោះត្រង់ ការប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវបានកើតឡើងហើយ។ 1ធីម៉ូថេ 3:15 ក្រុមជំនុំបាននិយាយថា ក្រុមជំនុំគឺជា “សសរស្តម្ភ ហើយជាគ្រឹះនៃសេចក្តីពិត” ក្នុងការប្រកាសសេចក្តីពិត ការពង្រឹងដូចជាសសរ និងភាពរឹងមាំដូចជាគ្រឹះជាជីវិតនៃពួកជំនុំ។ បន្ទាប់ពីព្រះបានពិនិត្យមើលភាពស្មោះត្រង់របស់យើង នោះទ្រង់បានប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិនៃស្ថានសួគ៌មក។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះកំពុងរង់ចាំជាយូរមកហើយ ដោយសាកល្បងភាពស្មោះត្រង់របស់យើងក្នុងការរងទុក្ខរបស់យើង

ដើម្បីផ្តល់ព្រះគុណកាន់តែច្រើនដល់យើង។ (2) ការពិតដែលថាពួកជំនុំអេភេសូរបានបាត់បង់សេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូងរបស់គាត់មានន័យថា នាងមិនអាចបំពេញបេសកកម្មរបស់ពួកជំនុំបានទៀតទេ។ មនុស្សខាងលោកិយត្រឡប់ទៅរកជំណឹងល្អវិញដោយឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជឿលើគ្នាទៅវិញទៅមក។ យ៉ូហាន 17:22 ចែងថា៖ “ឯសិរីល្អដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំបានឱ្យដល់គេហើយ ដើម្បីឱ្យគេបានរួមគ្នាតែមួយ ដូចជាយើងក៏រួមតែមួយដែរ”។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំមិនគួរបាត់បង់ក្តីស្រឡាញ់ក្នុងស្ថានភាពណាមួយឡើយ។ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ជាជីវិតរបស់ក្រុមជំនុំ។ ទោះបីជាគុជខ្យងស្ថិតនៅក្នុងសមុទ្រក៏ដោយ ពន្លឺគឺស្រស់ស្អាតដូចជាពន្លឺនៃស្ថានសួគ៌ ព្រះវិហារគួរតែបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។

ប្រសិនបើក្រុមជំនុំបោះបង់ចោលសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូង នាងគួរតែលន់តួប្រែចិត្ត។ អំពីវិវរណៈពីការប្រែចិត្ត 2:5 បង្ហាញពីលក្ខណៈពិសេសមួយដែលយើងមិនអាចមើលឃើញនៅឯណានោះគឺ “ដូច្នេះ ចូរនឹកចាំ ដែលឯងបានធ្លាក់ចេញពីសណ្ឋានណានោះ ហើយប្រែចិត្តចុះ រួចប្រព្រឹត្តតាមការដើមដំបូងនោះវិញ ពុំនោះសោត អញនឹងមកឯងឯង ហើយនិងហូតយកជើងចង្កៀងឯងពីកន្លែងចេញ លើកតែឯងប្រែចិត្តឡើងវិញ”។ ការដែលមនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត គឺដើម្បីព្យាបាលជំងឺនៃព្រលឹងខ្លួន ដូចជាជំងឺនៃរូបកាយរបស់គេដែរ វាគួរតែត្រូវបានធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យឱ្យបានច្បាស់។ នោះគឺយើងគួរដឹងមូលហេតុនៃជំងឺខាងវិញ្ញាណ ហើយគួរព្យាបាលចំណុចដែលឈឺនោះ។

3. រង្វាន់របស់អ្នកដែលយកឈ្នះ។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង អ្នកឈ្នះមានន័យថាអ្នកដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់។ ខទី 7 ចែងថា “អ្នកណាដែលមានត្រចៀក ឱ្យ

អ្នកនោះស្តាប់សេចក្តី ដែលព្រះវិញ្ញាណមានព្រះបន្ទូល ដល់ពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មានចុះ ឯអស់អ្នកណាដែលឈ្នះ នោះអញនឹងឱ្យបរិភោគផ្លែរបស់ដើមជីវិត ដែលនៅស្ថានបរមសុខរបស់ព្រះ” វាគឺជាការបង្ហាញនៃពាក្យប្រៀបធៀប ព្រលឹងនៃអ្នកជឿរីករាយនឹងជីវិតដ៏បរិបូរណ៍ដែលជារបស់នៃស្ថានសួគ៌។ សោក ស្មីតដល (St. Smilde) និយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា “ការសន្យាថាទ្រង់នឹងផ្តល់ផ្លែឈើនៅក្នុងដើមឈើនៃជីវិត ហើយធ្វើឱ្យគេមានវា វាមានន័យថាអ្នកដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងរីករាយនឹងជីវិតដ៏បរិបូរនៃស្ថានសួគ៌។” (De beloften aanannde het eten van den boom des Levens ziet op de volle levensgenieting in den hemel voor hen, die in Christus sterven – Leven in De Johanneische geschriften, p 184).

ការអធិប្បាយទី 6 ចូរស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់ (វិវរណៈ 2:8-10) (1)

មនុស្សទាំងអស់ស្អប់ការស្លាប់ព្រោះការស្លាប់គឺវាអាក្រក់។ ទោះគេស្អប់ក៏ដោយក៏គ្មានអ្នកណាមិនស្លាប់ដែរ។ ហើយកូនក្មេងក៏នឹងត្រូវស្លាប់ដែរ។ វាជារឿងឆ្គួតដែលយើងខំតែគេចចេញពីសេចក្តីស្លាប់។ សុភាសិត 14:32 ចែងថា៖ “មនុស្សអាក្រក់ត្រូវធ្លាក់ចុះដោយអំពើខូចអាក្រក់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតមានទីពំនាក់ក្នុងកាលដែលស្លាប់វិញ។” មនុស្សព្យាយាមទទួលបានការលួងលោមខ្លះតាមរយៈការស្លាប់ដ៏ស្រស់ស្អាត។ ពួកគេព្យាយាមរក្សាសាកសពជាអចិន្ត្រៃយ៍ ដោយប្រើថ្នាំដែលធ្វើមិនឱ្យរលួយលើវា ហើយវាមិនត្រូវផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាវាមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីការធ្វើឱ្យសាកសពមានភាពស្រស់ស្អាតនោះទេ។ ព្រោះវាជារបស់ដែលយើងចង់ឱ្យរូបមនុស្សមានបាបដែលយើងស្អប់ត្រូវបានរក្សាទុកជាអចិន្ត្រៃយ៍ ផ្ទុយទៅវិញការនៅជាប់នៃសាកសពគឺអាក្រក់ជាងដែលសូម្បីតែមើលមិនឃើញនូវអ្វីដែលខ្ញុំមើលមិនឃើញនៅចំពោះមុខខ្ញុំនោះផង។ អ្វីដែលមនុស្សរស់នៅត្រឹមត្រូវ (រស់ដោយសុចរិត) ជាអាថ៌កំបាំងដើម្បីរក្សាជីវិតឱ្យស្ថិតស្ថេរ។ ដូច្នេះជីវិតគឺសំខាន់ ហើយការស្លាប់ក៏សំខាន់ដែរ។ ដោយសារការស្លាប់គឺដូចជាជីវិតសម្រាប់ដើម្បីធ្វើឱ្យជីវិតមានតម្លៃ ដូច្នេះយើងមិនគួរគេចពីវាទេ ប៉ុន្តែគួរតែព្យាយាមស្លាប់ឱ្យត្រឹមត្រូវ។ ការពិតគឺជាក់ស្តែង ប៉ុន្តែមនុស្សនោះក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ ដែលមិនចាត់ទុកវាជាកំណប់ ការអនុវត្តធ្វើសេចក្តីពិតគឺជាការចម្បង។ ឥឡូវនេះអត្ថបទដោះស្រាយបញ្ហាពីការអនុវត្តនេះ។

1. ស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទជានរណា

“អញជាអាល់ហ្វានិងជាអូមេហ្គា” ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល “ដែលមានវត្តមាន ហើយនៅពីដើម ហើយនឹងមកដល់ជាព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តា” (ខ 8)។ ដោយពាក្យមួយទៀត ព្រះអង្គដែលធ្វើការបង្កបង្កើតហើយទ្រង់ជាចៅក្រម (ជាដើមនិងជាចុង) ដែលត្រូវមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបន្ទាប់ពីបានសុគត។ មានពាក្យជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរបង្រៀនពីការពិតមួយនេះ។ ដូច្នេះ ដែលយើងដឹងថាគម្ពីរទាំង66កណ្ឌជាសេចក្តីពិត នោះការរស់ឡើងវិញជាសេចក្តីពិតជាក់ស្តែងមែន។ ដែលយើងដឹងថាការរស់ឡើងវិញជាសេចក្តីពិត នោះយើងក៏អាចស្លាប់ផងដែរ។

2. ព្រះគ្រីស្ទស្គាល់ទុក្ខលំបាកនិងភាពក្រីក្រ

យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អដូចដែលយើងដឹងថាព្រះអម្ចាស់ជ្រាបពីទុក្ខលំបាក និងភាពក្រីក្ររបស់យើង។ ខ9 ចែងថា “យ៉ូហានខ្ញុំ ដែលជាបងប្អូននៃអ្នករាល់គ្នា ហើយជាអ្នកមានចំណែកក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាក និងក្នុងនគរ ហើយក្នុងសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាដែរ ខ្ញុំបាននៅឯកោះឈ្មោះប៉ាត់ម៉ុស ដោយព្រោះព្រះបន្ទូល និងសេចក្តីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ”។ គោលបំណងដែលទ្រង់បានសុគត ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ គឺដើម្បីឱ្យដឹងថាទ្រង់ដឹងពីទុក្ខលំបាក និងភាពក្រីក្ររបស់យើង (សេចក្តីស្លាប់)។ ព្រះអម្ចាស់ដែលប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ បើកសម្តែងថា នៅពេលយើងស្លាប់ ហើយយើងបានជួបនឹងពេលវេលាដ៏លំបាក ដូច្នេះយើងជួបប្រទះនឹងអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ដែលបានរស់ឡើងវិញកាន់តែច្បាស់ នៅពេលដែលយើងជួបនឹងពេលវេលានៃការស្លាប់របស់យើង ជាជាងពេលវេលាដ៏សុខសាន្ត

របស់យើង។ មុនពេលយើងស្លាប់ វាមិនច្បាស់ទេថាយើងបានជួបព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់នោះ។ សាវកប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា “ដើម្បីឱ្យខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងព្រះចេស្តានៃដំណើរដែលទ្រង់រស់ឡើងវិញ ហើយនិងសេចក្តីប្រកបក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងត្រឡប់ទៅដូចជាទ្រង់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ផង។ នោះគឺបើសិនជាមានផ្លូវណា ឱ្យខ្ញុំបានមកដល់សេចក្តីរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ” (ភីលីព 3: 10, 11)។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា៖ “យើងមានទ្រព្យសម្បត្តិនេះនៅក្នុងភាជនៈដី ដើម្បីឱ្យឥទ្ធិឫទ្ធិលើសលប់បានមកពីព្រះ មិនមែនពីយើងខ្ញុំទេ។ ដែលយើងខ្ញុំត្រូវគេសង្កត់សង្កិនគ្រប់ជំពូក តែមិនទ័លផ្លូវឡើយ មានសេចក្តីវិលវល់ តែមិនទ័លគំនិតទេ។ មានគេធ្វើទុក្ខ តែមិនមែនត្រូវចោលនៅម្នាក់ឯងទេ ត្រូវគេវាយដួលស្លុក តែមិនស្លាប់ទេ។ យើងខ្ញុំផ្ទុកសេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ នៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច ដើម្បីឱ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំដែរ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលរស់នៅ នោះយើងត្រូវប្រគល់ដល់សេចក្តីស្លាប់ជាដរាប ដោយព្រោះព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឱ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបសាច់យើង ដែលតែងតែស្លាប់នេះ” (2កូរិនថូស 4:7-11)។ ពេលយើងចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនៃសេចក្តីស្លាប់របស់យើង (ឬកាលយើងបានស្លាប់) បានជួបប្រទះនឹងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកាន់តែច្បាស់។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរបាត់បង់ជំនឿរបស់យើងនៅពេលដែលយើងជួបនឹងទុក្ខលំបាកនិងភាពក្រីក្រ (ទុក្ខលំបាកត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពស្លាប់) ប៉ុន្តែគួររក្សាជំនឿរបស់យើង។

3. យើងគួរដឹងដើម្បីទទួលបានការកំសាន្តពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

នៅក្នុងពាក្យថា "ខ្ញុំដឹងពីទុក្ខព្រួយរបស់អ្នក និងភាពក្រីក្ររបស់អ្នក (តែអ្នកជាអ្នកមាន) និងការបង្កាច់បង្ខូចអ្នកដែលថាពួកគេជាសាសន៍យូដា ហើយមិនមែនទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមជំនុំរបស់សាតាំង" ។ យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អ នៅពេលយើងទទួលបានការសម្រាលទុក្ខដែលពួកបរិសុទ្ធគួរទទួល។ (1) ព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់ថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានចំអក (បៀតបៀន) ដោយមនុស្សអាក្រក់។ យ៉ូហាន 15:18 ចែងថា៖ “បើសិនជាលោកីយ៍ស្អប់អ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាដឹងហើយ ថាគេបានស្អប់ខ្ញុំជាមុន”។ ដូច្នេះ កាលដែលអ្នកជឿបានទទួលការបៀតបៀនដោយសារព្រះអម្ចាស់ គេត្រូវនឹកចាំពីការពិតដែលថាខ្លួនគេតែម្នាក់ឯងមិនបានទទួលការបៀតបៀននោះទេ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានទទួលវាជាមួយគ្នានោះ ពេលដែលគាត់នឹកឃើញការពិតថាគាត់អាចទទួលបានការលួងលោម ព្រមទាំងអាចទទួលបានអំណាចព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់គាត់ផង។ (2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ វាបាននិយាយថា មនុស្សដែលបានបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ ត្រូវបានហៅឱ្យ "ក្រុមជំនុំរបស់សាតាំង" ខណៈដែលគាត់ចងចាំពីការពិត គាត់ក៏អាចទទួលបានអំណាចផងដែរ។ ពួកបរិសុទ្ធមិនគួរស្វែងរកជំនួយពីសាតាំង ជាជាងចាត់ទុកការប្រមាថរបស់វាថាជាសេចក្តីអំណរវិញ។ មារសាតាំងគឺជាអរិយវៈនៃអំពើអាក្រក់ កាលដែលមនុស្សទន់ខ្សោយ វាងាយនឹងទំនោរទៅរកការល្បួងដើម្បីសម្របសម្រួលជាមួយនឹងអំពើបាបតិចតួច។ ប៉ុន្តែ មនុស្សអាក្រក់បែបនេះខ្លាចអំពើបាបដ៏ខ្លាំងក្លា ដែលខ្លួនមិនព្រមចុះសម្រុងនឹងអំពើបាបនោះទេ។ ទោះបីជាបុរសនោះឃ្លានយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គាត់មិនបានស៊ីចំណីដែរ។ ដូចអ្នកជឿ វាជារឿងធម្មតាទេដែលគាត់មិនទទួលបានការសរសើរ និងជំនួយពីមនុស្សដែលចំអកព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ។

4. យើងគួរដឹងថាទ្រង់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់យើង

យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អ ដោយយើងដឹងថាព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកុដនៃជីវិតដល់អ្នកដែលស្មោះត្រង់នឹងព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ស្លាប់។ តើមកុដនៃជីវិតគឺជាអ្វី? ដូចអ្នកឈ្នះទទួលអំណោយជីវិតជារង្វាន់របស់ខ្លួននោះគឺការទទួលបានភាពបរិបូរណ៍ដ៏រុងរឿង។ នេះមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលនឹងកើតឡើងនៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវទេ វាបានកើតឡើងនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃការចាកចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ហេតុផលដែលខ្ញុំបកស្រាយយ៉ាងដូច្នេះ លុះនិយាយដល់ការស្លាប់នៃរូបកាយ ពាក្យនេះ (មកុដនៃជីវិត) ក៏ចេញមក។ លោក E. Smilde បាននិយាយថានេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលរងទុក្ខនឹងកើតឡើងក្នុងពេលឆាប់ៗពិតមែន។ (Hertgeen gezegd wordt in dit vers over den fysieken dood, als het einde van het lijden der gemeente, wijst echter in een andere richting. Deze belofte gaat in vervalling terstond na het sterven der geloovigen . – Leven In De Johanneische Gesch iriften, p 186)

ការអធិប្បាយទី 7 ចូរស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃសេចក្តីស្លាប់ (2:8-10) (2)

ព្រះបន្ទូលថា “ចូរស្មោះត្រង់” មានផ្នែកការបីជាចម្បង។ ទីមួយ វាជាការស្គាល់សេចក្តីពិតនិងរក្សាវាជានិច្ចដោយផ្ទាល់។ ទីពីរ វាជាការបូជាខ្លួននឹងរក្សាវាទៅ។ ទីបី វាជាការរក្សាភាពស្មោះត្រង់របស់គេ។

1. ការស្គាល់សេចក្តីពិតឱ្យជាក់និងរក្សាសេចក្តីពិតនោះ។ “ភាពស្មោះត្រង់” ជា ភីស្តុស (πιστὸς) នៅក្នុងភាសាក្រិក មានន័យថាភាពស្មោះត្រង់។ (Bavinck) តើមានបទគម្ពីរអ្វីអំពីភីស្តុសនោះ? វាមានន័យទីមួយថា វាជា លក្ខណៈរបស់ព្រះ ហើយក៏ចង្អុលទៅកាន់លក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតពីព្រះ (លក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតផ្ទុយពីព្រះក្លែងក្លាយ) និងភាពមិនចេះប្រែប្រួលនៃការ តាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់។ លោក Bavinck បានបកស្រាយលក្ខណៈនៃភីស្តុស ដូចតទៅនេះថា “ព្រះជាព្រះពិតនៅក្នុងធាតុនិងជាសេចក្តីស្មោះត្រង់យ៉ាង ពេញលេញដែលសាងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ឡើង” (Dogmatic vol II p 174).

(1) តើភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកជឿជាអ្វី? វាចេញមកពីសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ ព្រះ។ ទីមួយជាការស្គាល់ព្រះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ រក្សាវាតទៅនិងប្រកាសវា ដោយចំៗ (1កូរិនថូស 4:1)។ ដូច្នេះ ភាពស្មោះត្រង់ពីបុរាណមិនមែន ជាចំណុចកណ្តាលនៃសេចក្តីពិតទេ តែវាហាក់ដូចជាទេរទៅរកភាពអភិ រក្សនិយមយ៉ាងខុសឆ្គង។ ភាពស្មោះត្រង់របស់បទគម្ពីរមិនមែនអភិរក្ស និយមដោយគ្មានគោលបំណងឡើយ តែផ្តោតលើសេចក្តីពិតវិញ។ ដូច្នេះវាចាប់ផ្តើមចេញសកម្មភាពដែលពេញដោយឆ្លាតវៃនៅក្រោមការ ដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ "មួយណាជាសេចក្តីពិត?" “តើជាដំ ហ៊ានដំបូងនៃភាពស្មោះត្រង់មែនទេ?” ដូច្នេះ ដំបូងបង្អោះយើងគួរតែធ្វើ ឱ្យបានល្អបំផុតដើម្បីឱ្យបានស្គាល់ព្រះគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ។ ពីព្រោះ ប្រសិនបើ គ្រូគង្វាលមិនស្គាល់បទគម្ពីរទេ គាត់អាចនឹងកុហកច្រើនមិន

ខាន។ សុភាសិតនិយាយថា "ប្រៀបដូចជាពពកនិងខ្យល់តែគ្មានភ្លៀង ជាអ្នកដែលអួតអាងពីអំណោយតែមិនព្រមឱ្យសោះ" (សុភាសិត 25:14) “សាក្សីភូតភរនឹងមិនរួចចាកទោសឡើយ ហើយអ្នកណាដែលពោលពាក្យកុហកក៏នឹងគេចមិនរួចដែរ” (សុភាសិត 19:5) ហើយ “សេចក្ដីដែលនាំឱ្យគេរកពឹងដល់មនុស្សណា នោះគឺជាសេចក្ដីសប្បុរសរបស់អ្នកនោះឯង ហើយមនុស្សទាល់ក្រមែងវិសេសជាងមនុស្សភូតភរ” (សុភាសិត 19:22)។

(2) បន្ទាប់ពីយើងស្គាល់សេចក្តីពិត យើងគួរតែរស់នៅដូចជាសេចក្តីពិតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ហើយប្រកាសវាទៅកាន់អ្នកផ្សេងទៀត។ ប្រសិនបើយើងមិនរស់នៅដូចជាសេចក្តីពិតនិងប្រកាសវាទេ ទ្រង់មានបន្ទូលថាវាជាការឥតប្រយោជន៍ទេដែលប្រៀបដូចជាការកុហកវិញ។ ព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់ការថ្វាយបង្គំពិតជាងការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយ។ លោក Spurgeon បានមានប្រសាសន៍ថា “រស់នៅក្នុងសត្វតោប្រសើរជាងរស់នៅក្នុងមនុស្សអួតអាង។ បើទោះជាគេអាច តែគេមិនព្រមដេញតាមសេចក្តីពិតដោយស្មោះត្រង់ តែបែរជាធ្វើទុក្ខដល់ក្រុមជំនុំវិញ។”

2. ការថ្វាយខ្លួនយើងក្នុងការរក្សាតំណែងរបស់យើង

ព្រះទ្រង់ទតមើលគុណសម្បត្តិនៃការគោរពបូជារបស់យើងជាជាងលទ្ធផលជោគជ័យរបស់យើង។ គ្រូគង្វាលគួរប្រកាសដំណឹងល្អទាំងក្នុងទុក្ខលំបាក ឬក្នុងសេចក្តីរីករាយ។ យើងគួរតែបំពេញបេសកកម្មរបស់យើងនៅគ្រប់រដូវកាលឱ្យទទួលបានឱកាស

ឬអត់ (1ធីម៉ូថេ 4:2)។ សម្រាប់អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អក្នុងគ្រានៃទុក្ខលំបាកគឺជាឱកាសទទួលបានផលផ្លែជាច្រើននៃដំណឹងល្អ។ ដូចដែល ចន ប៊ុនយាន ប្រកាសដំណឹងល្អក្នុងជីវិតអ្នកជាប់ឃុំក្នុងការចាំងពន្លឺជាអចិន្ត្រៃយ៍ (សៀវភៅរបស់គាត់ Pilgrim's Progress) Ambrose (គ.ស. 340) គឺជាការដែលខ្លាំងប្រឆាំងនឹងការសម្របសម្រួលជាមួយនឹងភាពអយុត្តិធម៌។ គាត់បានហាមឃាត់ថានៅពេលដែល Theodosius 329-395) បានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៃព្រះវិហារ ហើយដកចោលនូវកៅអីអ្នកដឹកនាំចេញ មិនមែនដកកៅអីរបស់មនុស្សធម្មតានោះទេ។ បន្ទាប់ពីនោះពេលដែលព្រះចៅអធិរាជចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈ បន្ទាប់ពីគាត់បានបង្ហូរឈាមមនុស្សស្លូតត្រង់ជាច្រើននាក់ ។

គាត់ប្រដៅស្តេច។ អធិរាជត្រូវបានស្តីបន្ទោសពីគាត់ ហើយបាននៅក្នុងព្រះរាជវាំងអស់រយៈពេល8ខែហើយយំផង។ លោក Theodosius បាននិយាយទៅកាន់ប៊ីស្សបអាំប្រូស ថា “ខ្ញុំបានឃើញមនុស្សម្នាក់ដែលនិយាយសេចក្តីពិតជាលើកទីមួយ។ គាត់មានគុណសម្បត្តិនៃប៊ីស្សបដែលគាត់នៅមីឡាន។” “”អធិរាជត្រូវបានអោបក្រសោបដោយដើមទ្រូងរបស់អាំប្រូស ហើយបានស្លាប់នៅឆ្នាំ 395 គ.ស។” នៅពេលដែលគ្រូគង្វាលលោក Ki Chul Joo ដែលត្រូវជាម្នាក់ដែលគេបានសម្លាប់ ត្រូវបានគេឃុំក្នុងគុកនៅ Ei Sung កាលដែលមន្ត្រីចង់វាយគាត់ គាត់បានគិតពីព្រលឹងរបស់មន្ត្រីនោះ ហើយនិយាយថា “បន្ទាប់ពីអ្នកវាយខ្ញុំកាលដែលអ្នកនឹងត្រូវដាក់ទោសពីព្រះ តើអ្នកអាចឆ្លើយពីហេតុផលដែលអ្នកវាយខ្ញុំបានទេ? នៅក្នុងពេលជំនុំជំរះ តើអ្នកនឹងឆ្លើយយ៉ាងណាទៅកាន់ព្រះ? បន្ទាប់ពីមន្ត្រីនោះគិតមួយរំពេច គាត់ក៏ទៅកាន់អ្នកផ្សេងទៀត។”

3. ការរក្សាភាពស្មោះត្រង់របស់យើង

មនុស្សដែលគ្មានភាពស្មោះត្រង់ប្រៀបដូចជាមនុស្សដែលគ្មានឆ្អឹងដែរ។ នៅក្នុងលោកិយនេះ មានមនុស្សដែលរស់សម្រាប់ប្រទេសខ្លួន ឬអ្នកដែលរស់នៅសម្រាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ កាលដែលយើងមានមិត្តស្និតស្នាល យើងត្រូវការភាពស្មោះត្រង់។ មិនដូច្នោះទេ វាដូចជា Kanjoong បានលក់របស់ជាមួយនឹង Posuk នោះ Kanjoong បានយករបស់ច្រើនជានលោក Posuk។ បន្ទាប់មកប្រសិនបើលោក Posuk យល់ពីលោក Kan Joong ថាគាត់បានធ្វើនោះដោយសារតែភាពក្រីក្ររបស់គាត់ នោះកាត់បានរក្សាមិត្តភាពរបស់ពួកគេរហូតដល់ទីបំផុត។ តើអ្នកជឿជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចរក្សាភាពស្មោះត្រង់ទៅកាន់ព្រះរហូតដល់ទីបំផុតយ៉ាងម៉េចបាន?

4. ទំនាក់ទំនងរវាងពាក្យថា រហូតដល់ទីបញ្ចប់សេចក្តីស្លាប់និងភាពស្មោះត្រង់

(1) ភាពស្មោះត្រង់ គឺការថ្វាយជីវិតរបស់យើងចំពោះព្រះចំពោះសេចក្តីពិតទុកជាតង្វាយ។ យើងគួរតែស្មោះត្រង់ មិនមែនរស់ទេ តែស្លាប់វិញ។ ការស្មោះត្រង់ក្នុងការរស់នៅ គឺជាសកម្មភាពបះបោរ ដែលខ្ញុំបម្រើជីវិតរបស់ខ្ញុំនៅចំពោះព្រះ។ ដោយសារគ្រិស្ទានជាអ្នកបម្រើព្រះ គាត់គួរដកយូបព្រះ

ចេញ។ គាត់គួរតែលះបង់ជីវិតរបស់គាត់ចំពោះព្រះ គាត់គួរតែលើឈើឆ្កាងនៅលើស្មារបស់ពួកគេជារៀងរាល់ថ្ងៃ។

(2) ប៉ុន្តែយើងមិនគួរធ្លាក់ក្នុងសភាពស្លាប់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរឡើយ។ យើងគួរតែរស់នៅជាព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយគួរតែស្លាប់ក្នុងព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់។ កាលដែលយើងស្លាប់ដោយព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់ វាមិនមែនជាសេចក្តីស្លាប់ដ៏វេទនានោះទេ។ ដូច្នេះ “ភាពស្មោះត្រង់” មិនមែនជាសេចក្តីស្លាប់ដ៏វេទនានោះទេ។ តើការស្លាប់ដោយព្រះគុណមានន័យដូចម្តេច? គឺមានដូចខាងក្រោមនេះ។ ព្រោះការស្លាប់អាស្រ័យលើការរៀបចំទុករបស់ព្រះ មនុស្សមិនចាំបាច់គិតហើយព្រួយបារម្ភឡើយ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរតែស្មោះត្រង់ក្រោមការគំរាមកំហែងនៃសេចក្តីស្លាប់។ ភស្តុតាងដែលថាបញ្ហានៃការស្លាប់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះតែមួយគត់ដែលបង្ហាញនៅក្នុងបទពិសោធន៍របស់មនុស្សជាតិយ៉ាងជាក់ស្តែង។

ជំពូកទី3

អញនឹងមិនលុបឈ្មោះគេចេញពីបញ្ជីជីវិតឡើយ។ យោងតាម 20:12។

6 អ្នកណាដែលមានត្រចៀក ឱអ្នកនោះស្តាប់សេចក្តីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលដល់ពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មានចុះ។ យោងតាមការបកស្រាយនៃពាក្យដូចគ្នានៅ 2:7។

7-13 សំបុត្រទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្រុងភីឡាដិលភា

7 ក្រុងភីឡាដិលភា កន្លែងនេះត្រូវបានហៅពេលនេះថា អាឡាស្ការ សព្វថ្ងៃនេះ តាមដែលគ្រីស្ទានជាច្រើនបានដឹង។

ពាក្យថា “ព្រះអង្គដ៏បរិសុទ្ធ ហើយពិតប្រាកដ ដែលទ្រង់កាន់កូនសោររបស់ហ្លួងដាវីឌ” តាមការបកស្រាយរបស់លោក ប្រេដដានុស ថា “ចូរឱ្យបានបរិសុទ្ធ” មានន័យថាជាសភាពដែលកាត់ផ្តាច់ពីអំពើបាបដោយអវិជ្ជមាន ដោយវិជ្ជមានវាចង្អុលទៅកាន់អំណាចចេស្តារបស់ទ្រង់ ជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ និងលក្ខណៈបរិសុទ្ធដែលទ្រង់សង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ពាក្យថា “ពិត” គឺ អាលេសីនូស (ἀληθινός) នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលមិនមានន័យថា សភាពផ្ទុយនៃការកុហកទេ តែជាសេចក្តីពិត និងជាធាតុដែលផ្ទុយនឹងភាពមិនពេញលេញ។ នោះពាក្យនេះចង្អុលទៅកាន់ចំណុចដ៏ពេញលេញខ្ពស់បំផុតនៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះទ្រង់បើកបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទថាទ្រង់ពិតជាគ្មានស្នាមសោះ ហើយការសន្យារបស់ទ្រង់ត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទពិត (2កូរិនថូស 1:20)។ “កូនសោររបស់ហ្លួងដាវីឌ” ចង្អុលទៅកាន់ភាពជាព្រះអម្ចាស់ដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តានៃនគររបស់ព្រះ។ “ដាវីឌ” ជាឈ្មោះព្រះមេស៊ី

ដែលនៅក្នុងទំនាយ ឈ្មោះនេះត្រូវបានប្រើទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (អេសេគាល 34:23)។

៨ មើល អញបានបើកទ្វារចំហនៅមុខឯង ការប្រៀបប្រដូចនេះគឺពីឱកាសដែលអាចចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះ។ បើទោះជាពួកយូដាដែលជាអ្នកបៀតបៀនបានបិតវាក៏ដោយ (ខ 9) ពួកគេមិនអាចធ្វើបានទេ។

ពីព្រោះទោះបើឯងមានអំណាចតែបន្តិចក៏ដោយ គង់តែបានកាន់តាមពាក្យអញដែរ ហើយមិនបានលះបង់ឈ្មោះអញទេ។ ហេតុផលដែលព្រះគ្រីស្ទសរសើរដល់ក្រុមជំនុំភីឡាដិលភា គឺជាការពិតដែលថា បើទោះជានាងមានប្រភពខាងវិញ្ញាណតូចក៏ដោយ តែនាងបានរក្សាសេចក្តីជំនឿជានិច្ចអស់ពីចិត្ត។ វាហាក់ដូចជាការពិតដែលព្រះអម្ចាស់ទតមើលការទុក្ខលំបាកនៃស្ត្រីមេម៉ាយក្រីក្រ និងទ្រង់បានលើកសរសើរផង (ម៉ាកុស 12:41-44)។ ព្រះអម្ចាស់មិនចូលចិត្តម្នាក់ដែល បើទោះជាគេមានច្រើនក៏ដោយ តែបណ្តោយខ្លួនឱ្យខូចទេ តែបើទោះជាគេមានតិចក៏ដោយ ទទួលស្គាល់អ្នកដែលចង់ធ្វើការដែលល្អប្រសើរមួយ។

៩ ដែលពួកគេអួតខ្លួនថាជាសាសន៍យូដា តែមិនមែនទេ គឺគេកុហកវិញ—យោងតាមការបកស្រាយនៃ 2:9។ ការពិតដែលពួកយូដាបានបៀតបៀនអ្នកជឿនៅក្រុងភីឡាដិលភាបានបញ្ជាក់អះអាងដោយ អ៊ីកណាធាស (Philad 6)។

មើល អញនឹងឱ្យគេមកក្រាបសំពះ នៅទៀបជើងឯង ព្រមទាំងឱ្យគេដឹងថា អញបានស្រឡាញ់ដល់ឯងផង។ យោងតាម អេសាយ 60:14, 45:14, 49:23។ នេះជាទំនាយដែលអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមសាសន៍យូដាបានប្រែចិត្ត និងបានត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែយោងតាមទ្រឹស្តីមួយចំនួន ការនេះចង្អុលថា អ្នកមិនជឿនៅក្នុង

ចំណោមពួកយូដានឹងត្រូវចុះចូលនៅចំពោះមុខពួកបរិសុទ្ធ ហើយនឹងត្រូវទទួលការ
កាត់ទោសដោយពួកបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែការបកស្រាយទីមួយគឺត្រឹមត្រូវ (ប្រហែចជានុស)។

*10 ពីព្រោះឯងបានកាន់តាម*នេះជាពាក្យមួយដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ដែលត្រូវបាន
សង្កត់ធ្ងន់ដោយវិធីផ្ទុយគ្នា។

*ពីសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់អញ។*ការនេះមានន័យថា (1) ដំណឹងល្អត្រូវបានស្គាល់បាន
ដោយការអត់ធ្មត់ និងដើរទៅមុខ។ ហើយ (2) ដំណឹងល្អត្រូវបានសម្រេចដោយការរង
ទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានទ្រាំទ្ររហូតដល់ការត្រូវឆ្កាង (ប្រហែជជានុស)។ (3)
លោក ឡូមេយើ បានបកស្រាយពាក្យថា “ការអត់ធ្មត់របស់អញ” ថា “ការរងទុក្ខដ៏
ឈឺចាប់របស់អញ” (Harren auf mich)។

*ពីពេលនៃទុក្ខលំបាក។*ការនេះចង្អុលទៅកាន់ពេលនៃការរងទុក្ខវេទនា ដែលយើងមិន
អាចដឹងពីពេលវេលាលម្អិតឡើយ។

នោះអញនឹងរក្សាឯង ពួកគេបានយកឈ្នះការបៀតបៀនរបស់សាសន៍យូដា (ខ 9)
ការបៀតបៀនដែលខ្លាំងជាងនេះនៅចំពោះពួកគេនឹងត្រូវបានកាត់បន្ថយដោយសារ
ជំនួយពិសេសរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ការនេះពឹងលើគោលការណ៍នៃភាពស្មោះត្រង់នៅ
ក្នុងការតូច និងការទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។

*ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកណាយកមកុដរបស់ឯងបានឡើយ។*នេះជារឿងដែលបានកើតឡើងនៅ
ក្នុងឆាក ដែលជាការប្រៀបធៀបនៃគោលការណ៍ខាងវិញ្ញាណ។ វាមានន័យថា
ព្យាយាមដល់ទីបញ្ចប់ដើម្បីកុំឱ្យបាត់រង្វាន់ទៅ។ យោងតាម ហេព្រើរ 12:1-4.

ជាសសរទ្រូង។ នេះក៏ជារង្វាន់នៃគោលការណ៍ដែល កាលណាគេស្មោះត្រង់នឹងការតូច នោះគេនឹងបានទទួលរង្វាន់យ៉ាងធំ (ម៉ាថាយ 25:23)។ យោងតាម គោលការណ៍ដូចគ្នានៃខ 10 ខាងលើ។ “សសរ” ត្រូវបានប្រើជាកម្លាំងធ្ងន់បំផុតនៅក្នុងការកសាងលក្ខណៈខ្លាំង។ ក្រុមជំនុំភីឡាដិលភាបានទទួលតំណែងយ៉ាងសំខាន់ដូចជាសសរយ៉ាងរឹងមាំនៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ ពីព្រោះនាងបានស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងអំណាចតិចតួចនៅក្នុងលោកិយនេះ តែសម្រាប់កិច្ចការដែលមិនស្មោះត្រង់នោះគេនឹងក្លាយជាមនុស្សដែលខ្សោយ វាគួរឱ្យសោកស្តាយណាស់។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងលោកិយ បើទោះជាគេមានអំណាចតូចតាច តែស្មោះត្រង់ នោះគេនឹងក្លាយជាអ្នកមាននៃសិរីល្អ វាជាសេចក្តីអំណរយ៉ាងអស្ចារ្យ។

រួចអ្នកនោះនឹងមិនចេញពីទីនោះទៀតឡើយ។ ការនេះចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែល គេនឹងមិនត្រូវរង្គើឡើយនៅលើបល្ល័ង្កដ៏មានពរអស់កល្បជានិច្ច។ យោងតាមសម្តីមួយ ភីឡាដិលភា ជាទីក្រុងដែលមានរញ្ជួយដីជាច្រើន ពីព្រោះប្រជាជនជួសជុលផ្ទះបែកបាក់ជាញឹកញាប់ ពួកគេត្រូវបានកាត់នូវការបង់ពន្ធពីរដ្ឋាភិបាល។ ចំពោះអ្នកដែលរស់នៅក្នុងដីដែលមានការផ្លាស់ប្តូរច្រើន ហើយដោយមិនត្រូវរង្គើនៃព្រះពរនៃពិភពលោកខាងមុខដូចជាសសរស្តម្ភ ដោយមិនរើជាអចិន្ត្រៃយ៍ នោះនឹងបានជាពរជ័យដូចជាទឹកសម្រាប់អ្នកស្រែក។

ព្រះនាមនៃព្រះនៃខ្ញុំ និងឈ្មោះនៃទីក្រុងនៃព្រះនៃខ្ញុំ គឺយេរូសាឡិមថ្មី ដែលបានចុះមកពីព្រះនៃខ្ញុំពីស្ថានសួគ៌ ហើយនឹងឈ្មោះថ្មីរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់។ នេះជាពាក្យដើម្បីធានាសិទ្ធិអំណាចបីយ៉ាង ដែលអ្នកឈ្នះត្រូវបានទទួលថាជាកំណប់ស្ថានសួគ៌ ហើយព្រះក៏ផ្តល់សិទ្ធិកាន់កាប់របស់ទ្រង់ដល់គាត់។ ទ្រង់បានព្យាយាមសរសេរឈ្មោះបរិសុទ្ធបីនៅក្នុង

នាង ដើម្បីធានាជាអចិន្ត្រៃយ៍ ដូចជាកម្មសិទ្ធិកាន់កាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ការកាន់កាប់ក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មី និងកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅពេលគាត់សរសេរឈ្មោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការពិតដែលគាត់សរសេរឈ្មោះថ្មី គឺដើម្បីធ្វើឱ្យយើងផ្តោតអារម្មណ៍។ ដ្បិតមានតែគាត់ប៉ុណ្ណោះដែលស្គាល់ឈ្មោះថ្មីរបស់គាត់ (19:12)។ វាគឺជាឈ្មោះដែលបង្ហាញពីខ្លឹមសារដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុត ដូចជាសាច់ឈាម ឆ្អឹង។ វាមិនមែនជាការពិតដែលទ្រង់មិនបង្ហាញវានៅក្នុងព្រះបន្ទូលនោះទេ។ ការដែលទ្រង់ធានានូវកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ដោយឈ្មោះបរិសុទ្ធនៃអត្ថន័យបែបនេះមានន័យថា ទ្រង់ស្គាល់ពីកម្មសិទ្ធិយ៉ាងខ្លាំងនិងដ៏វិសេស។ ការពិតដែលក្រុមជំនុំភីឡាដិលភាកាន់ដំណឹងល្អដោយអំណាចតូចរបស់នាង (3:8)។ ត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលដែលពួកគេព្យាយាមលះបង់ខ្លួនក្នុងកិច្ចការតូចតាច ពួកគេអាចនឹងស្ទើរតែធ្លាក់ចុះ ឬហាក់ដូចជាត្រូវបានទម្លាក់ចុះហើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មិនបានស្តីបន្ទោសគេទេ គឺទ្រង់ទទួលយកថាមានតម្លៃវិញ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ផ្ទុយពីស្ថានភាពនៃការប្រយុទ្ធដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យមានភាពរអាក់រអួល និងមានបញ្ហា ឥឡូវនេះព្រះបានធានានូវរបស់កម្មសិទ្ធស្ថានសួគ៌របស់ព្រះគ្រីស្ទថា ពួកគេមិនចេញទៅក្រៅដូចជាសសរដែលបានពង្រឹងដោយសរសេរហត្ថលេខាបីដង។ នេះគឺជាភាពផ្ទុយគ្នានៃព្រះគុណ ហើយគោលការណ៍នៃដំណឹងល្អដែលអ្នកស្មោះត្រង់នឹងការងារតូចមួយ នឹងទទួលបានរង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យ។ (ម៉ាថាយ 25:21)។ ពេលយើងឃើញពាក្យនេះ មនុស្សទន់ខ្សោយដូចជាយើងបានទទួលការកំសាន្តចិត្ត និងសេចក្តីសង្ឃឹមផង។

13 អ្នកណាដែលមានត្រចៀក ឱអ្នកនោះស្តាប់សេចក្តីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលដល់ពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មានចុះ។

យោងតាមពាក្យនេះ ជាព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈត្រូវបានដាក់ដែនកំណត់ត្រឹមមនុស្សដែលត្រូវបានជ្រើសរើសប៉ុណ្ណោះ។ “អ្នកណាដែលមានត្រចៀក” គឺជាអ្នកដែលមានការស្តាប់ខាងវិញ្ញាណ នោះហើយជាមនុស្សដែលបានរើស។ អ្នកណាដែលយល់ពីការបង្រៀនខាងវិញ្ញាណ នោះអាចមានការធានាថា ខ្លួនឯងជាមនុស្សដែលត្រូវបានជ្រើសរើស។ “អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំ។” បង្ហាញថាសំបុត្រផ្ញើទៅក្រុមជំនុំក្នុងតំបន់ពិតជាមានបំណងផ្ញើទៅគ្រប់ក្រុមជំនុំមែន។

14-22 សំបុត្រផ្ញើទៅក្រុមជំនុំឡៅឌីសេ។

14 “ឡៅឌីសេ” ក្រុមជំនុំនេះមានទីតាំងនៅក្បែរតំបន់ភាគខាងត្បូងនៃទន្លេ រូខា គឺជាទីក្រុងពាណិជ្ជកម្ម និងឧស្សាហកម្មដ៏សម្បូរបែប ហើយនៅតំបន់ខាងកើត និងខាងត្បូងនៃទីក្រុង ភីឡាដិលភា ដែលឈ្មោះបច្ចុប្បន្នរបស់វាគឺ អេស្តី ហីសា ដែលមិនមែនជាទីក្រុងសំខាន់នោះទេ។

ព្រះដ៏ជាអាម៉ែន។ យោងតាម វិវរណៈ 1:6 អេសាយ 65:16។ ព្រះយេស៊ូវបានសម្រេចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ទាំងអស់។ ទ្រង់បានបង្កើតសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះយ៉ាងពេញលេញ។ នៅក្នុងអត្ថន័យដូចនេះ ទ្រង់ជាព្រះដ៏ជាអាម៉ែន (ἀμήν= ដែលពិតប្រាកដ) យោងតាម 2កូរិនថូស 1:20។

ជាស្មរបន្ទាល់ស្មោះត្រង់ ហើយពិតប្រាកដ។ នេះជាពាក្យនៅក្នុងការរក្សានៅក្នុងគំនិតពីការពិតដែលថា ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញពីព្រះ និងបានប្រកាសពីសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះ ហើយគ្រប់ទាំងការសម្រេចបំពេញដែលទ្រង់បានសម្រេចតាមគ្រប់ទំនាយទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ យោងតាម ការបកស្រាយនៃ 1:5។

ជាដើមការដែលព្រះទ្រង់បានបង្កើតមក។ នេះជាពាក្យដែលថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះអទិក
រ។ ដូចជាព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់មានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ ដែលដាស់ក្រុមជំនុំឡៅឌី
សេ។ ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់គឺផ្ទុយពីភាពមិនស្មោះត្រង់នៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់
ហើយភាពសម្បូរបែបនៃការបង្កើតរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចព្យាបាលភាពខ្វះខាតខាង
វិញ្ញាណរបស់ពួកគេបាន។

15 ឯងមិនត្រជាក់ ក៏មិនក្តៅផង។ ថាអ្នកត្រជាក់ឬក្តៅ! នៅទីនេះ ភាពត្រជាក់គឺជាស
ភាពដែលមិនជឿ ដែលមិនដែលទាក់ទងជាមួយដំណឹងល្អទេ ភាពក្តៅមានន័យថា
ស្ថានភាពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងចំណង់ចំណូលចិត្តជាអ្នកជឿក្នុងការទទួលយក
ដំណឹងល្អ។ (ព្រៃជដានុស)។

16 ដោយព្រោះឯងគ្រាន់តែស្ទើរៗប៉ុណ្ណោះ។ នេះគឺជាសកម្មភាព និងអាកប្បកិរិយាគួរ
ឱ្យស្អប់ខ្ពើម ដែលដឹងថាក្លាយជារបស់អ្វីមួយ ទោះបីជាគាត់មិនបានក្លាយជាអ្វីមួយក៏
ដោយ។ (ខ 17)។

គឺមិនមែនត្រជាក់ ក៏មិនក្តៅផង នោះអញនឹងខ្ជាក់ឯងចេញពីមាត់អញទៅ។ មូល
ហេតុដែលទ្រង់ខ្ជាក់គេចេញ គឺជាការខ្ពើមក្នុងចិត្ត។ អាកប្បកិរិយាដែលដឹងថានឹង
ក្លាយទៅជាអ្វីមួយ ទោះបីជាគេមិនក្លាយជាអ្វីមួយក៏ដោយ គឺជាស្ថានភាពដែលលាយ
បញ្ចូលគ្នានូវអំពើបាបពីរដែលព្រះអម្ចាស់ស្អប់ នោះគឺ ពុតត្បុត និងភាពក្រអឺតក្រទ
ម។ អំពើបាបដែលព្រះយេហូវ៉ាបានស្តីបន្ទោសខ្លាំងបំផុតគឺ ការលាក់ពុតរបស់ពួកផារិ
ស៊ី។ ព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់បណ្តេញតែមនុស្ស
ក្រអឺតក្រទមចេញ។ (យ៉ាកុប 4:6)។

17 អត្ថបទជាពាក្យដែលចង្អុលទៅលើអំពើបាបដែលគេគិតថាមិនបានក្លាយទៅជា ប៉ុន្តែគេដឹងថាខ្លួនបានក្លាយជាបែបនោះរួចហើយ។ បានកាន់តែស្គុកស្គមឡើងហើយ នោះមានន័យថាគេថាមានទ្រព្យខាងវិញ្ញាណ។ វេទនា គួរឱ្យអាណិត ការទាំងពីរនេះ ជាពាក្យសំដែងនូវសេចក្តីទុក្ខវេទនាដោយភាពក្រីក្រខាងវិញ្ញាណ។ ហេតុផលបីយ៉ាង នៃស្ថានភាពដែលវេទនាគឺ ក្រីក្រ ខ្វាក់ និងអាក្រាត។ ខគម្ពីរខាងក្រោមនិយាយម្តង ទៀតអំពីរឿងបីនេះ។

18 មាសដែលសំរង្គក្នុងភ្លើង។ ការនេះចង្អុលទៅកាន់សេចក្តីជំនឿសុទ្ធ (1ពេត្រុស 1:7) សំលៀកបំពាក់ស ជាការរាប់ជាសុចរិតដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើ ឆ្កាង និងបានផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿ។ ថ្នាំលាបភ្នែកជាការប្រៀបធៀបពីព្រះគុណ ដែលព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបើកបង្ហាញយ៉ាងភ្លឺចែងចាំង។ ទិញ នេះជាការដោះស្រាយខាង វិញ្ញាណដោយមិនបង់ថ្លៃជាតម្លៃ។

19 អស់អ្នកណាដែលអញស្រឡាញ់។ ស្រឡាញ់ គឺថា ហ្វីលេអូ (φιλεῶ) នៅក្នុង ភាសាក្រិក ដែលលោក បែងហ្គល ចាត់ទុកជាទង្វើនៃការស្រឡាញ់ដែលថែរក្សាដោយ អរគុណ។ យោងតាម សុភាសិត 3:12, ហេព្រើរ 12:6-13។ នៅខាងលើ ក្រុមជំនុំភី ឡាដិលភាបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់គឺ អាហ្គាផេ (ἀγάπη = ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ដ៏មានតម្លៃ កាលដែលទ្រង់សម្លឹងមើលទៅកាន់ចំណុចល្អនៃក្រុមជំនុំភីឡាដិលភា នោះទ្រង់ទទួលនាងជាពិសេស) (ខ 9) “ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេទទួលនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលលាក់កំបាំង។ យោងតាម 1សាំយ៉ូអែល 7:3 2កូរិនថូស 7:14, ទំនុកដំកើង 34:18, 51:17, 147:3។

20 មើល អញឈរនៅមាត់ទ្វារទាំងគោះ។ ពាក្យនេះបង្ហាញថា (1) សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាចង់រៀបចំគ្រប់ការទាំងអស់ (2) ការជំរុញឱ្យប្រែចិត្តដល់អ្នកជឿដែលធ្វើអំពើបាប។

ហើយនឹងបរិភោគជាមួយនឹងអ្នកនោះ។ យោងតាម បទចំរៀនសាឡូម៉ូន 5:1, 2, នេះជាការប្រៀបធៀបដែលចង្អុលទៅកាន់ការប្រកបគ្នានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ខាងវិញ្ញាណ។ (វិវរណៈ 19:9, 17 លូកា 14:12, 17:8)។

21 អ្នកណាដែលឈ្នះ ការនេះចង្អុលទៅកាន់អ្នកដែលយកឈ្នះបានដោយការលន់តួបាប។

ឱ្យអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្កជាមួយនឹងអញ។ ការនេះចង្អុលទៅកាន់អ្នកជឿដែលបានយកឈ្នះដែលនឹងត្រូវចូលទៅក្នុងលោកិយដែលនឹងមកដល់ និងបានសោយរាជ្យជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។

22 អ្នកណាដែលមានត្រចៀក ឱ្យអ្នកនោះស្តាប់សេចក្តីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលដល់ពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មាន។ សំដៅទៅលើការបកស្រាយនៃពាក្យដូចគ្នានៅ 2:7 និង 3:13។

ចំណុចសំខាន់

ការអធិប្បាយទី 9 ក្រុមជំនុំភីឡាដែលភា (វិវរណៈ 3:1-11)

ភីឡាដែលភាជាកន្លែងដែលមានរញ្ជួយដីច្រើនកើតឡើង។ ទីក្រុងនេះត្រូវបានកសាងឡើងដោយស្តេច អាតាលឹស ហើយវាមានឈ្មោះហៅក្រៅថាជា សួនអេដែនតូច ដោយសាររូបព្រះក្លែងក្លាយជាច្រើន។

1. ព្រះគុណដែលក្រុមភីឡាដែលភាបានទទួល

ខទី 8 “ទ្វារចំហ” អាចជាពាក្យប្រៀបប្រដូចដើម្បីចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់។ ទីមួយ ទ្រង់ជាទ្វារដែលនាំទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដោយសារអ្នកជឿគឺជាអ្នកដែលរត់ចេញពីពិភពលោក (ហេព្រើរ 6:18) “ដើម្បីឱ្យយើងរាល់គ្នា ដែលបានរត់មកចាប់កាន់សេចក្តីសង្ឃឹម ដែលដាក់នៅមុខយើង ទុកជាទីជ្រកកោន បានសេចក្តីកំឡាចិត្តឡើងជាខ្លាំង”។ ពួកគេត្រូវការទ្វារចូលទៅពិភពលោកខាងក្រៅយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ពេលមនុស្សចេញទៅក្រៅទីក្រុងដែលត្រូវបានបំផ្លាញ គាត់នឹងអាចរស់បាន។ ទីពីរ ព្រះគ្រីស្ទជាទ្វារដែលយើងអាចធ្វើឱ្យយើងប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះបាន។ យ៉ូហាន 10:9 មានប្រសាសន៍ថា “ខ្ញុំជាទ្វារ បើអ្នកណាចូលតាមខ្ញុំ នេះនឹងបានសង្គ្រោះ រួចនឹងចេញចូល ហើយនឹងរកបានវាលស្មៅដ៏ស្រួល”។ ផ្នែកចុងក្រោយនៃវគ្គនេះបង្ហាញថា អ្នកជឿទទួលបានអាហារខាងវិញ្ញាណតាមរយៈការទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។ អ្នកជឿទទួលបានខ្លឹមសារដោយការប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះ ដូចចៀមទទួលបានដអាហារដែរ។ ខទី 8 ចែងថា៖ “អញស្គាល់ការដែលឯងធ្វើហើយ មើល អញបានបើកទ្វារចំហនៅមុខឯង គ្មានអ្នកណានឹងបិទបានទេ ពីព្រោះទោះបើឯងមានអំណាចដែលបន្តិចក៏ដោយ គង់តែបានកាន់តាមពាក្យអញដែរ ហើយមិនបានលះបង់ឈ្មោះអញទេ”។ វាជាពាក្យសរសើរដែលពេលនោះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំភីឡាដែលភា។ (1) ទោះបីជាយើងបានទទួលអំណាចដ៏តូចក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ហើយបានប្រើវាសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយថ្វាយបង្គំ នោះទ្រង់អាចទទួលបានរបស់ដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យរីករាយ ពេលយើងលះបង់អ្វីដែលយើងមានដោយចិត្តស្មោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យសម្រាប់ចំនួនដែលយើងបានផ្តល់ជូនជាជាងចិត្តភក្តីដ៏ល្អនៃការថ្វាយដល់ទ្រង់នោះទេ។ (2) ផ្ទុយទៅវិញ វាងាយស្រួលជាងដែលអ្នកដែលមានអំណាចតូចកាន់

កាប់កៅអីនៃភាពរាបទាប។ ហេតុផលដែលពួកគេទទួលបានភាពជោគជ័យគឺការពិត ដែលថាព្រះប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សរាបទាប។ សាការី 13: “ដូច្នេះ ចូរប្រាប់ពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ចូរត្រឡប់មកឯអញវិញ នោះព្រះយេហូវ៉ានៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា អញនឹងត្រឡប់មកឯងវិញ” ។ (3) ព្រះចង់ក្រោកឈរឡើងលើអ្នកដែលមានអំណាចតូច ដោយសារទ្រង់ចង់បានរបស់តូចវិញ ដែលធ្វើឱ្យអ្នកមានច្រើនទៅជាអាម៉ាស់ (1កូរិនថូស 1:27, 28)។ តើអ្នកជឿនៅក្រុមជំនុំក្រុងហ្វីឡាដែលហៀបានធ្វើអ្វីខ្លះជាមួយនឹងអំណាចដ៏តូចរបស់ពួកគេ? គឺការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងអំណាចតូចនោះ។ ពេលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មានផ្នែកងាយស្រួល និងផ្នែកដែលពិបាក។ (1) ទស្សនៈងាយស្រួល។ (ក) អ្នកជឿពេញចិត្តនឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះសម្រាប់ការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ។ ទំនុកតម្កើង 119:14 ចែងថា៖ “ទូលបង្គំបានត្រេកអរក្នុងផ្លូវប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ឱ្យស្មើនឹងសេចក្តីអំណរចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់យ៉ាង”។ ហើយខ 56 និយាយថា "ឯចំណែកនៃទូលបង្គំ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយទូលបង្គំបានពោលថា ត្រូវឱ្យទូលបង្គំរក្សាអស់ទាំងព្រះបន្ទូលនៃទ្រង់”។ ហើយខ 72 និយាយថា "ក្រឹត្យវិន័យដែលចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មកនោះវិសេសដល់ទូលបង្គំ ជាជាងមាសប្រាក់ទាំងពាន់ផង"។ ហើយ ខ 136 ចែងថា “ទឹកភ្នែកទូលបង្គំហូររហាមពីព្រោះគេមិនកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់”។ (ខ) ការដែលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងនឹងមានព្រះពរដែលនាំទៅកាន់ជីវិតនិងអ្វីផ្សេងទៀត។ យើងមានទម្លាប់ល្អដែលធ្វើតាមព្រះបន្ទូល ការគោរពប្រតិបត្តិគឺជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនៃពិភពលោកនៃជីវិត។ អ្នកដែលមានជំនឿដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ា គឺជាមនុស្សដែលស្តាប់បង្គាប់។ (2) ទស្សនៈដែលពិបាក។ (ក) ក្នុងការកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចំនុចមួយពិបាកធ្វើឱ្យមាន

ការបាំងនឹងការរក្សាវាដោយសារអំពើបាបដែលមានមន្តស្នេហ៍។ តើអំពើបាបដែលមានមន្តស្នេហ៍គឺជាអ្វី? ឧទាហរណ៍វាគឺជាភាពលោភលន់ ឬចំណង់ផ្លូវភេទ។ សម្ភារៈល្អរួងមនុស្សនោះ។ ចំណង់ផ្លូវភេទក៏ដូចគ្នាដែរ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿមើលឃើញពេលវេលានាពេលអនាគត។ កាលដែលយើងនឹងបានបរាជ័យក្នុងកន្លែងនោះមួយដង ដែលវាច្បាស់វាជាត្រូវបានជាសេចក្តីអាម៉ាស់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ (ខ) ទស្សនៈដ៏ពិបាកមួយទៀតក្នុងការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅពេលអ្នកជឿដែលមានក្នុងពិភពលោកនឹងបន្តរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គេនឹងជួបការរងទុក្ខខ្លះដោយធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីនេះរាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធមិនស្វាក់ស្ទើរក្នុងការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយក្លាហានឡើយ។ នៅចំពោះមុខសត្រូវ នៅពេលដែលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយើងមានអារម្មណ៍ថាជាការងារនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណដែលព្រះបានផ្តត់ផ្តង់នោះ។ ហើយនៅចំពោះពួកគេដែលត្រូវគេបៀតបៀនក៏ឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ពិភពលោកដែលនឹងមកជិតមកដល់ហើយនោះ។ “ខ្ញុំរាប់អស់ទាំងសេចក្តីទុក្ខលំបាកនៅជាន់នេះ ថាជាសេចក្តីមិនគួរប្រៀបផ្ទឹមនឹងសិរីល្អ ដែលនឹងបើកសំដែងមកឱ្យយើងរាល់គ្នាឃើញនោះទេ” (រ៉ូម 8:18)។ ការរងទុក្ខសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះសន្យាថានឹងទទួលព្រះពរនាពេលអនាគត (រ៉ូម 5: 3, 4)។ ដូចមនុស្សម្នាក់បាននិយាយថាឃ្លាំងរបស់ព្រះមានកន្លែងនោះឱ្យដាក់ពរជ័យដែលបានពន្យារពេលរង្វាន់នេះ។ ព្រះពរមួយចំនួនមិនបានមកយ៉ាងឆាប់រហ័សដូចដែលយើងបានរំពឹងទុកនោះទេ ប៉ុន្តែវាអាចត្រូវបានពន្យារពេល។ រ៉ូម 8:15 ចែងថា: “អ្នករាល់គ្នាមិនបានទទួលនិស្ស័យជាបាវបំរើ ឱ្យត្រូវភ័យខ្លាចទៀតឡើយ គឺបានទទួលនិស្ស័យជាកូនចិញ្ចឹមវិញ ដោយហេតុនោះបានជាយើងស្រែកឡើងថា ឱអ័ប្បាព្រះវរបិតាអើយ”។ និង លូកា 21:19 ចែងថា “អ្នករាល់គ្នានឹងបានជីវិតគង់នៅវិញដោយមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន”។ (គ) នៅពេលដែលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់

នោះមានទស្សនៈដ៏ពិបាកមួយទៀត។ វាគឺជាការពិតដែលថាចំពោះអ្វីដែលពាក្យនេះទាមទារឱ្យយើងគួរតែយកឥរិយាបថនៃការគោរពប្រតិបត្តិដែលគួរតែជ្រៅហើយគួរតែខ្ពស់។ តើមនុស្សប្រៀបអំណាចអ្វីចំពោះបទដ្ឋាននេះ? វាមិនអាចទៅរួចទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលនេះយើងគួរតែជំនួសអាកប្បកិរិយា "ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប" ដោយមានបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង។ ទោះជាមនុស្សសុចរិតមិនមានចិត្តរាបទាបទ្រង់បានផ្តាច់អស់ឱ្យបានសុចរិតទាំងស្រុងផង។

ការអធិប្បាយទី 10 ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេ (វិវរណៈ 3:14-22)

1. ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេមានភាពក្តៅអ៊ុនៗ

   (1) សភាពក្តៅអ៊ុនៗនាំមកនូវភាពពុករលួយ។ របស់ដែលត្រជាក់ការពាររបស់ផ្សេងៗ ហើយរបស់ដែលក្តៅក៏រក្សាដូចគ្នា។ តែភាពក្តៅអ៊ុនៗនាំឱ្យមានការរលួយ។ ពីព្រោះសភាពក្តៅអ៊ុនៗនៅក្នុងជីវិតអ្នកជឿធ្វើឱ្យគេគេចមិនផុតពីការពុករលួយឡើយតែធ្វើឱ្យគេអោបវាជាប់វិញ វាជម្រុញដល់សេចក្តីពុករលួយ ហើយធ្វើឱ្យយើងចេញមកជាស្មោកគ្រោកដោយសារសេចក្តីពុករលួយ។

   (2) ភាពក្តៅអ៊ុនៗមិនមានការតាំងចិត្តទេ។ ប្រសិនបើអ្នកណាមិនក្លាយជាបែបហ្នឹង និងនៅកន្លែងតែមួយទេ នោះវានឹងចេញពីការមិនតាំងចិត្ត។

ដោយសារសេចក្តីជំនឿជាការផ្សងព្រេងនៃការផ្សងព្រេងទាំងអស់ ដែលគ្មានការតាំងចិត្តគ្មានការទទួលបានផល។ យើងគួរតែធ្វើដូចជាការមើលទៅកាន់របស់ស្ថានសួគ៌ដែលមើលមិនឃើញ ដូច្នេះវាគ្មានអ្វីក្រៅពីការផ្សងព្រេងឡើយ។ នៅពេលយើងរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ យើងគួរតែឆ្លងទៅរកគោលបំណងដោយដកចេញនូវឧបសគ្គដែលជំពប់ដួលដោយមិនបានស្គាល់។ អ្នកដែលមិនមានការតាំងចិត្តយ៉ាងនេះ គាត់មិនអាចឆ្ពោះទៅរកគោលដៅបានទេ ដោយសារគាត់បានជួបនឹងបាំងជិត និងអន្ទាក់នៃសម្ភារៈដែលមើលឃើញទាំងអស់នៅតាមផ្លូវរបស់គាត់។ អ័ប្រាហាំបានតាំងចិត្តបន្ទាប់ពីបានស្តាប់តាមបង្គាប់របស់ព្រះថា៖ “ចូរចាកចេញពីក្រុងអ៊ើរក្នុងស្រុកខាល់ឌាទៅ”។ តើគាត់មិនបានស្តាប់តាមការបង្គាប់របស់ព្រះ ហើយតាំងចិត្តទេឬ? តើគាត់បានដេញតាមភាពសុខសុវត្ថិភាពនៃបច្ចុប្បន្ននេះតាមការមើលឃើញរបស់គាត់ឬ? គាត់បានតាំងចិត្តដែលត្រូវផ្តោតតែទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីជាគាត់មើលឃើញអ្វីដែលផ្ទុយទៅនឹងស្ថានភាពជាក់ស្តែងក៏ដោយ។ ប្រសិនបើវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចមនុស្សស្រេកទឹកហើយដងក់រកទឹកដែរ។ ដោយសារគាត់បានដឹងថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនដែលបរាជ័យឡើយ។ នៅលើនៃការប្រែចិត្តទាំងអស់ គឺវាត្រូវការការតាំងចិត្ត។ បើជាវាជារឿងហាមឃាត់ យើងគួរកាត់វាចោល ទោះបីយើងខាតច្រើនក៏ដោយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងការអនុវត្តរបស់យើង យើងត្រូវការការប្តេជ្ញាចិត្តដូចគ្នា។ តើយើងនឹងស្លាប់ដោយមិនមានការតាំងចិត្តទាល់តែសោះឬ បើយើងមានកិច្ចការដែលយើងគួរធ្វើនោះ? លោក

Chapman Amstrong បានទទួលយកភាពមិនអាចទៅរួចដែលគាត់មិនអាចធ្វើដូចគោលបំណងរបស់គាត់។ បាវចនានៃជីវិតរបស់គាត់គឺ "សម្រេចបាននូវអ្វីដែលមិនអាចទៅរួច"។ តើយើងមិនគួរប្រតិបត្តិអ្វីដែលយើងគួរធ្វើតាមធម្មជាតិទេឬ? តើយើងគួរត្រូវបំផ្លាញឬ? ស្ថានភាពនៃភាពភ័យខ្លាច គឺជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីស្វាក់ស្ងើរ។ អាកប្បកិរិយាបែបនេះមិនមែនជាជំនឿទេ។ អេលីយ៉ានិយាយថា៖ “អេលីយ៉ាបានចូលទៅជិតមនុស្សទាំងអស់ហើយនិយាយថា៖ “តើអ្នករាល់គ្នានឹងមានគំនិតពីរផ្សេងគ្នាដល់ពេលណា? ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ ចូរធ្វើតាមព្រះអង្គទៅ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះបាល ចូរតាមគេទៅ”។ ហើយប្រជាជនមិនបានឆ្លើយតបនឹងគាត់មួយម៉ាត់ឡើយ” (1 ពង្សាវតារក្សត្រ 18:21)។

(3) សភាពក្តៅអ៊ុនៗមិនមានជីវិតចាស់ទុំទេ។ យើងមិនគួរបែងចែកពេលវេលាពិតប្រាកដឡើយ ហើយក៏យើងមិនគួរសម្របសម្រួលទៅនឹងពេលបច្ចុប្បន្នដែរ។ យើងគួរតែមានការយល់ដឹងដើម្បីយកឈ្នះលើពេលវេលា និងគុណធម៌ក្នុងជីវិតរបស់យើង។ វាចេញមកពីបទគម្ពីរ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរមិនមែនជាពាក្យដែលទទួលភ្លាមៗដូចដែលយើងកាន់បាន ប្រសិនបើយើងអាចត្រូវបានទៅជាថ្មីនៅពេលណាក៏បាននោះទេ។ ដោយសារយើងមិនរស់នៅតាមបទគម្ពីរ ដូច្នេះអ្នកជឿមិនអាចយកឈ្នះពិភពលោកបានទេ។ អ្នកជឿដែលមិនរស់នៅដូចបទគម្ពីរនឹងក្លាយទៅជាដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថា នោះហើយជាមនុស្សលោកនឹងត្រូវអាម៉ាស់។ ព្រះយេស៊ូវមានប្រសាសន៍ថា៖ “អ្នករាល់គ្នាជាអំបិលនៃផែនដី តែ

បើអំបិលបាត់រសជាតិប្រៃ តើធ្វើដូចម្តេចឱ្យប្រៃឡើងវិញបាន? វាមិនល្អ
សម្រាប់អ្វីទៀតទេ លើកលែងតែត្រូវបោះចោល ហើយជាន់នៅនឹងជើង
មនុស្ស។"

2. វិធីសាស្ត្រក្នុងការរំដោះក្រុមជំនុំឡៅឌីសេ

ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេមានការត្រឹមត្រូវមួយនៅក្នុងនាង។ ក្រុមជំនុំផ្សេងទៀតបានទទួល
ការស្តីបន្ទោសពីព្រះអម្ចាស់ ម្ខាងទៀត ពួកគេបានទទួលការសរសើរមួយចំនួន។ តែ
ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេបានទទួលតែការស្តីបន្ទោសដោយគ្មានការណែនាំអ្វីឡើយ។ ព្រះ
អម្ចាស់បានបង្គាប់ឱ្យទិញមាស សំលៀកបំពាក់សរ និងថ្នាំភ្នែក។ នៅទីនេះ ការប្រៀប
ប្រដូចចង្អុលទៅកាន់មាសនៃសេចក្តីជំនឿ សំលៀកបំពាក់សជាសេចក្តីសុចរិត និងថ្នាំ
ភ្នែកជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលធ្វើឱ្យពួកគេមើលឃើញ។ នៅទីនេះ តើការទិញមាន
ន័យយ៉ាងណា? វាមានន័យថាការចង់បានការទាំងឡាយខាងលើ ហើយដឹងពីវាយ៉ាង
ខ្លាំង ហើយទទួលវាដោយពិត។ អេសាយ 55:1 បានមានបន្ទូលថា "ហឺយ អស់អ្នក
ដែលស្រេកអើយ ចូរមកឯទីទឹកចុះ ឯអ្នកដែលគ្មានប្រាក់អើយ ចូរមកទិញ ហើយ
បរិភោគទៅ អើ ចូរមកទិញស្រាទំពាំងបាយជូរ និងទឹកដោះគោឥតបង់លុយ ឥតថ្លៃ
ទេ"។

ការអធិប្បាយទី 11 អំពីការលន់តួបាប (វិវរណៈ 3:19-22)

1. តើការប្រែចិត្តជាអ្វី?

ពាក្យប្រែចិត្តគឺ ណាខាម (בָּנַם) នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ ឬ ស្យូប (בּוּשׁ) ណាខាមមាន
ន័យថាសោកសៅ ស្យូបជាការបែរត្រឡប់។ ពាក្យទាំងពីរជាពាក្យដែលជាទស្សនៈនៃ
ការលន់តួបាប។ ការលន់តួបាបមានន័យថាជាការទទួលស្គាល់នូវកំហុសនៃការធ្វើ
ទុក្ខរបស់បាប ហើយការមានភាពសោកសៅ ហើយនឹងបែរត្រឡប់ចេញពីផ្លូវនៃបាប។
ប្រសិនបើគាត់មានអារម្មណ៍សោកសៅតែមួយទៅកាន់អំពើបាបរបស់ខ្លួនដោយគ្មាន
ការបែរត្រឡប់ចេញពីវា វាមិនអាចហៅថាជាការប្រែចិត្តពិតទេ។ វាជាបែបនៃការធ្លាក់
ទឹកចិត្ត។ សាសនាគ្រិះមិនទទួលពាក្យថាការធ្លាក់ទឹកចិត្តទេ ពីព្រោះព្រះផ្តល់សេចក្តីស
ង្រ្គោះ ប្រសិនបើគេត្រឡប់មករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចេញពីសភាពនោះ បើទោះជា
មនុស្សបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការធ្លាក់ទឹកចិត្ត។ ប្រសិនបើគេប្រែចិត្ត បរាជ័យពីអតីត
កាលត្រូវបានដកចេញជាជាង ហើយធ្វើឱ្យគេធ្លាក់ចុះទៅក្នុងសភាពនោះម្តងទៀត។
ដូច្នេះ នៅក្នុងសុភាសិតអង់គ្លេសនិយាយថា “បរាជ័យជាថ្មជ្រុងទៅកាន់ភាព
ជោគជ័យ”។

ការលន់តួបាបមិនចង្អុលទៅការកែប្រែគោលការណ៍បែបសាមញ្ញទេ ឬការផ្លាស់ប្តូរនៅ
ក្នុងជីវិត តែអ្នកមានបាបត្រឡប់ទៅរកព្រះ។ ការកែទម្រង់នៃការកែទម្រង់សាមញ្ញនៃ
គោលការណ៍ដែលនៅក្រៅពីសាសនាគ្រីស្ត វាមិនមែនជាការលន់តួបាបពិតទេ។ ក្រិក
ផ្លេម៉ូ ជាកូនប្រុសនៃអ្នកមានហើយក៏ពុករលួយ បន្ទាប់មកគាត់មានការកោតសរសើរ
ដោយលក្ខណៈសម្បត្តិដែលថ្លៃថ្នូរនៃប្រជាធិបតេយ្យ និងការថ្លែងយ៉ាងគួរកោតសរសើរ
យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ គាត់រស់នៅដោយមានគោលការណ៍ជីវិតយ៉ាងខ្លាំង។ បុរសទំពែក
ដែលជាអ្នកដឹកនាំបក្សចេណា ដែលជាបក្សមួយនៃព្រះពុទ្ធសាសនាដែលរស់នៅក្នុង
ជីវិតដែលមានសីលធម៌នៅពេលគាត់នៅក្មេង ហើយបានផ្លាស់ប្រែជំនឿពេលគាត់

អាយុ30ឆ្នាំ ហើយសញ្ជឹងគិតអស់រយៈពេល12ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបាន កសាងឡើងដាច់ដោយឡែក។ លោក Thomas Carlyle បានយកកំឡុងពេលនៃ ការកែទម្រង់នៃជីវិតរបស់គាត់ដែលមកដល់កន្លែងអង្គុយដែលមិនត្រូវខ្លាចសេចក្តី ស្លាប់និងអារក្ស។ ហើយលោក John Stuart Mill បានអានពីកំណាព្យនៃតម្លៃពាក្យ និងបានយល់ ហើយបានចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីរបស់គាត់។ ការផ្លាស់ប្រែជាបណ្តោះអាសន្ន នៅខាងលើមិនមែនជាការប្រែចិត្តពិតទេ។ ការប្រែចិត្តជាការផ្លាស់ប្រែនៃជីវិតពិសេស ដែល មនុស្សមានបាបត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងព្រះ។

លោក Bavinck បែងចែកការប្រែចិត្ត និងការមិនប្រែចិត្តដូចតទៅ។ ការប្រែចិត្តជាការ ព្រួយបារម្ភស្របតាមបំណងរបស់ព្រះ ដែលសម្រេចនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដូច្នេះវាជា ការព្រួយបារម្ភដែលគ្មានការសោកស្តាយ។ តែការមិនប្រែចិត្តមិនមែនជាការព្រួយ បារម្ភតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ តែការដើរតាមលោកិយហើយមកដល់សេចក្តី ស្លាប់។ ពាក្យនេះបាននិយាយនៅ 2កូរិនថូស 7:10 បាននិយាយចំៗ។ រួចមកការប្រែ ចិត្តពិតនេះមិនមែនដោយចិត្តឯកឯងរបស់មនុស្សនោះទេ តែបច្ចុប្បន្នដែលព្រះប្រទាន ឱ្យ។ លោក Bavinck បានចង្អុលសេចក្តីពិតនេះយ៉ាងច្បាស់។ ការដែលត្រូវលន់តួ បាបពិតចេញមកពីព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះជាពេលមួយដែលមនុស្ស ជាច្រើនអាចកែប្រែចិត្ត ហើយឱ្យប្រែចិត្តជាបន្តទៀត។

ដូចជាលោក Whitefield និយាយពីគាត់អធិប្បាយទៅកាន់កម្មករមីននៅ Kingswood ពួកគេបានលន់តួបាបហើយយំ ហើយបន្ទាត់សបានលេចមកនៅលើផ្ទៃ មុនរបស់ពួកគេអស់មួយរយៈ មនុស្ស 20000នាក់មានការភ្ញាក់ផ្អើលដោយការ

អធិប្បាយរបស់គាត់ប្រហែល1ម៉ោងកន្លះ ហើយមនុស្សក៏យំសោកយ៉ាងខ្លាំងទួញយំជាទូទៅ។ កិច្ចការនេះមិនអាចជាអំណាចរបស់មនុស្សទេ។

2. ការប្រែចិត្តគួរតែចេញពីចិត្ត

ការប្រែចិត្តត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការឈឺចាប់ចេញពីចិត្តនិងសេចក្តីកោតខ្លាចភាពពុតត្បុតបានរារាំង។ នេះជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលធ្វើឱ្យចិត្តរឹងដូចជាថ្ម ដែលបានប្តូរទៅជាសាច់ឈាមដែលទន់។ ដូច្នេះ អារក្សធ្វើឱ្យយើងមានការលន់តួបាបដែលមានពុតត្បុតច្រើនដែលរារាំង។ យ៉ូអែល 2:13 មានបន្ទូលថា “មិនត្រូវឱ្យហែកអាវខ្លួនទេ គឺត្រូវហែកចិត្តវិញ”។ ការហែកចិត្តជាគោលបំណងនៃការកែប្រែចិត្ត។ ហេតុផលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យចិត្តយើងទន់ ជាការផ្តល់នូវព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យដល់យើងនៅពេលអនាគត។ ប្រសិនបើចិត្តរបស់យើងរឹងរូសនិងមានហិង្សា ព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចមកដោយបរិបូរទេ។ តើការប្រើប្រាស់អ្វីដែលវាមាន ដែលជាគ្រាប់ពូជដែលរាយនៅលើព្រិល? កាលដែលវាត្រូវព្រោះទៅនៅរដូវផ្កាឫស្សី វានឹងលូតលាស់ឡើង ចិត្តដែលមុតស្រួចដោយគ្មានការលន់តួបាបមិនអាចបង្កើតផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឡើយ។ ពីព្រោះការប្រែចិត្តធ្វើឱ្យចិត្តទន់ ប្រសិនបើយើងដើរតាមការធ្វើពុតដោយគ្មានន័យទេមានតែចិត្តរបស់យើងត្រូវបានរឹងឡើង។

3. អ្វីដែលបិទបាំងការលន់តួបាប

(1) ភាពមានពុត។ តើអ្វីជាសេចក្តីកំពុត?

1) វាជាការជំនុំជំរះតាមការដែលមើលឃើញ។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមើលឃើញកំទេច ដែលនៅក្នុងភ្នែករបស់បងប្អូនអ្នក តែមិនឃើញធ្នឹម ដែលនៅក្នុងភ្នែករបស់ខ្លួនសោះដូច្នេះ។ ឬធ្វើដូចម្តេចឱ្យអ្នកនិយាយនឹងបងប្អូនថា ចូរឱ្យអញយកកំទេចពីភ្នែកឯងចេញ តែមើល មានធ្នឹមនៅក្នុងភ្នែកខ្លួនអ្នកវិញ។ អ្នកមានពុតអើយ ចូរយកធ្នឹមពីភ្នែករបស់ខ្លួនចេញជាមុនសិន នោះទើបនឹងបានឃើញច្បាស់ អាចនឹងយកកំទេចចេញពីភ្នែករបស់បងប្អូនអ្នកបានដែរ។" (ម៉ាថាយ 7:3-5)។ ពីព្រោះអ្នកដែលមានពុតដូចមនុស្សនេះអាចមើលឃើញតែការដែលមើលឃើញ គេមិនប្រែចិត្តទេ តែនិយាយតែពីកំហុសរបស់អ្នកផ្សេង។ ដូចដែលយើងមិនអាចមើលឃើញមុខរបស់ឃើញ នោះបុរសនោះមិនអាចមើលឃើញកំហុសរបស់ខ្លួនដែរ បើទោះជាគាត់ដឹងពីកំហុសរបស់ខ្លួនក៏គាត់មិនដឹងថាវាជាការដ៏អាក្រក់ដែរ។ ដោយសារគាត់មិនដឹងវា គាត់មិនអាចលន់តួបាបបាន បើទោះជាវាជាកំហុសដដែលក៏ដោយ គាត់ស្អប់ដដែលនោះដែលនៅនឹងអ្នកផ្សេងទៀត តែគាត់មិនបានស្អប់បាបដែលនៅនឹងគាត់ទេ។ ដូច្នេះ គាត់មិនធ្វើការលន់តួបាបទេ។ ប្រសិនបើអ្នកណាស្អប់កំហុសរបស់ខ្លួន នោះគេនឹងធ្វើការលន់តួប្រែចិត្ត។ វាការសេចក្តីល្ងីល្ងើដែលគាត់មិនមានចិត្តស្អប់ តែមានចិត្តស្អប់ដល់កំហុសរបស់អ្នកផ្សេងទៅវិញ។ លោកប៊ីស្សប Whately បានមានប្រសាសន៍ថា “បើទោះជាសេចក្តីកំហុសរាប់ម៉ឺននៅក្នុងអ្នកដទៃដែលអាចបំផ្លាញខ្ញុំក៏ដោយ តែវាមិនធំជាងកំហុសដ៏តូច

របស់ខ្ញុំទេដែលអាចនឹងនាំទុក្ខដល់ខ្ញុំបាន។” អ្នកដែលរស់នៅក្នុងជីវិតដែលស្អប់កំហុសរបស់ខ្លួន នោះគាត់មិនមានកន្លែងនឹងសង្កេតមើលកំហុសរបស់អ្នកដទៃឡើយ។

2) គាត់ព្យាយាមបង្ហាញទៅកាន់អ្នកដទៃ។ អ្នកដែលប្រែចិត្តមិនចង់បានការសរសើររបស់មនុស្សឡើយ។ គាត់សារភាពពីអំពើបាបដែលស្មោគគ្រោកនិងអាក្រក់របស់គាត់។ គាត់ចង់ទទួលការសរសើរពីព្រះ ជាជាងការសរសើររបស់អ្នកដទៃ ហើយគាត់គោរពដល់ភាពល្វីងជូរចត់របស់អ្នកផ្សេងទៀត។ ពីព្រោះគាត់មិនចង់ទទួលការគោរព ឬការសរសើរចេញពីមនុស្សឡើយ គាត់ទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីអាម៉ាស់និងទុក្ខលំបាកចេញមកពីការសារភាពដូចជាពណ៌ការពារនៃជីវិត នោះពួកគេទទួលការទាំងនោះជាអំណរ។ ពីព្រោះប្រសិនបើគាត់ទទួលការគោរពនិងការសរសើររបស់មនុស្សវាជាបញ្ហាអាក្រក់ដល់គាត់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ លោក Augustine បានមានប្រសាសន៍ថា “អ្នកដែលអួតពីអាកប្បកិរិយាល្អរបស់ខ្លួនប្រៀបដូចជាមេមាន់ដែលពងមក ហើយស្រែកខ្ពតអីចឹង”។ កាលណាដែលមេមាន់ខ្ពតដោយបង្ហាញពីសម្លេងខ្លួន នោះមនុស្សក៏មករកវាហើយក៏យកស៊ុតរបស់វាទៅ។ “រំពេលណាដែលមនុស្សអួតពីទង្វើល្អរបស់មនុស្ស នោះតម្លៃនៃកិច្ចការល្អនោះនឹងត្រូវសាបសូន្យទៅ។ ភាពក្រអឺតក្រទមនិងការអួតអាងបំផ្លាញទង្វើល្អ និងធ្វើឱ្យការអាក្រក់ហូរហៀរវិញ។ អ្នកដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនមាន

បំណងទៅរកស្ថានសួគ៌ ហើយរស់នៅជីវិតដែលអាចំកំបាំងជាមួយនឹងចិត្តដែលស្កប់ស្កល់ ដែលនោះជាការប្រកបគ្នា ការកែតម្រូវ កំហុសនិងការផ្លាស់ប្តូរទៅជាសេចក្តីសប្បុរស។ គាត់មើលងាយអ្វីដែលមនុស្សទទួលស្គាល់។ គាត់រីករាយនឹងជីវិតដែលលាក់កំបាំងដោយស្ងៀមស្ងាត់។

(2) ល្បិចកិចកល្ប

“គ្រប់គ្នាពោលតែសេចក្តីភូតភរ ដល់អ្នកជិតខាងខ្លួន គេពោលដោយបបូរមាត់បញ្ចើចហើយដោយមានចិត្ត2” (ទំនុកដំកើង 12:2)។ “សូមកុំទាញទូលបង្គំទៅជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់ ឬជាមួយនឹងមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តការទុច្ចរិត ជាអ្នកដែលពោលពាក្យដោយមេត្រីនឹងអ្នកជិតខាង តែមានគំនិតកាចអាក្រក់នៅក្នុងចិត្តវិញ នោះឡើយ” (ទំនុកដំកើង 28:3)។ “គេបានលូកដៃទៅទាស់នឹងមិត្រ ដែលជាមេត្រីនឹងគេ គេបានក្បត់ចំពោះសញ្ញារបស់ខ្លួនហើយ មាត់គេរឹតលជាងខ្លាញ់ តែចិត្តគេមានពេញដោយការចំបាំងវិញ វាចាគេទន់ល្វន់ជាងប្រេង ប៉ុន្តែពាក្យទាំងនោះសុទ្ធតែជាដាវហូតស្រាប់” (ទំនុកដំកើង 55:20, 21) “អើ ទាំងមិត្រសំឡាញ់ស្និទ្ធស្នាលរបស់ទូលបង្គំ ជាអ្នកដែលទូលបង្គំបានទុកចិត្ត ហើយក៏បានបរិភោគបាយរបស់ទូលបង្គំផង នោះបានលើកកែងជើងចង់ជាន់ឈ្លីទូលបង្គំដែរ” (ទំនុកដំកើង 41:9)។ ចូរមើលនៅទំនុកដំកើង 55:12, 13, 20។ វាពិបាកណាស់ដែលការមិនកំរើកធ្វើការលន់តួបែបនោះ។ មនុស្សបែបនេះមិនស្តាប់តាមសេចក្តីពិតច្បាស់ណាស់។ មនុស្សមានល្បិចមិនទទួល

យកដំបូន្មានទេ ហើយមានអាកប្បកិរិយាដែលជ្រុលដែលអាចនឹងបាំងវា ហើយលាក់ពីកិច្ចការខុសឆ្គងរបស់គេផង។

(3) ទម្លាប់ដែលក្តៅអ៊ុនៗ

វាចង្អុលទៅកាន់ការប្រព្រឹត្តដែលជាទម្លាប់ដោយគ្មានការតាំងចិត្ត និងភាពស្ថិតស្ថេរ ពីព្រោះអ្នកខ្លះមានការតាំងចិត្តខ្ពស់ ជាបណ្តោះអាសន្នគាត់មានការសម្រេចចិត្តថ្មី។ តែដោយសារការតាំងចិត្តគាត់បានត្រឡប់ទៅកានទម្លាប់អាក្រក់ចាស់របស់គាត់ដដែល។ ដូច្នេះ ការតាំងចិត្តដែលគ្មានភាពស្ថេរភាពជាបែបដែលធ្វើឱ្យខ្ទល់ខ្ទាយ តែមិនមែនជាតាំងចិត្តដែលមានតម្លៃឡើយ។ 1ពង្សាវតារក្សត្រ 18:21 និយាយថា “រួចអេលីយ៉ាក៏ចូលទៅជិតពួកជនសួរថា តើអ្នករាល់គ្នានៅតែស្ទាក់ស្ទើរនាកណ្តាលផ្លូវទាំង2នេះ ដល់កាលណាទៀត បើព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះ នោះចូរដើរតាមទ្រង់ទៅ តែបើព្រះបាលជាព្រះវិញ នោះចូរប្រតិបត្តិតាមចុះ តែពួកបណ្តាជនមិនបានឆ្លើយ សូម្បី1ម៉ាត់ឡើយ”។ សុភាសិត 17:24 និយាយថា “ឯប្រាជ្ញា រមែងនៅចំពោះមុខមនុស្សដែលមានដំរិះ តែភ្នែកមនុស្សល្ងីល្ងើមើលទៅឯចុងផែនដីបំផុតវិញ”។ យ៉ាកុប 1:6-8 មានបន្ទូលថា “តែត្រូវឱ្យអ្នកនោះសូមដោយចិត្តជឿ ឥតសង្ស័យអ្វីសោះ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្ស័យ នោះប្រៀបដូចជារលកសមុទ្រដែលត្រូវផាត់ដោយខ្យល់ ទាំងរំពើកចុះឡើង កុំឱ្យមនុស្សយ៉ាងនោះនឹកស្មានថា ខ្លួននឹងបានអ្វីពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ដ្បិតអ្នកនោះជាមនុស្សមានចិត្ត2 ចេះតែសាវាក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវ”។ យើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ

ដោយព្រះគុណ តែអ្វីដែលយើងដឹងជាសេចក្តីពិតថា អ្នកដែលទទួលព្រះគុណជាអ្នកដែលនឹងធ្វើការល្អ។

(4) ភាពក្រអឺក្រទម

ទំនុកដំកើង 17:10 មានបន្ទូលថា “គេបិទភ្ជិតជុំវិញ ដោយខ្លាញ់របស់គេ ហើយមាត់គេពោលតែពាក្យព្រហើន”។ (សូមពិនិត្យមើលនៅទំនុកដំកើង119:70)។ ទំនុកដំកើង 10:2 មានបន្ទូលថា “មនុស្សអាក្រក់ គេបៀតបៀនដល់មនុស្សក្រីក្រដោយសេចក្តីឆ្មើងឆ្មៃ សូមឱ្យគេជាប់នៅក្នុងឧបាយ ដែលគេបង្កើតនោះ”។ ដូចជាអ្នកដែលឆ្មើងឆ្មៃនេះ អួតអាងថាគំនិតនិងបំណងរបស់គេនោះល្អហើយ។ ដូច្នេះ គេមិនធ្វើការលន់តួប្រែចិត្តទេ។ បើទោះជាគេចង់ក្លាយជាស្តេចនៅក្នុងស្ថាននរកក៏ដោយ គេក៏គ្មានចិត្តនឹងធ្វើជាអ្នកបម្រើនៅស្ថានសួគ៌ទេ។ ពីព្រោះគេអួតពីបំណងទុច្ចរិតរបស់ខ្លួននៅក្នុងចិត្តគេ តើឱ្យគេធ្វើការលន់តួបាបម្តេចទៅ? ពីព្រោះមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃធ្វើខ្លួនដូចជាស្តេច ហើយទុកខ្លួនជាមនុស្សខ្ពស់បំផុត ហើយសាងសង់វិមានខ្លួនជុំវិញ តើគាត់អាចធ្វើការលន់តួបាបម្តេចបាន? ស្តេចហេរ៉ូឌអាគ្រីប៉ា បានស្តាប់ទៅកាន់ការអធិប្បាយរបស់ប៉ូល ហើយបាននិយាយថា “ស្តេចអ័គ្រីប៉ាក៏មានព្រះបន្ទូលទៅប៉ុលថា បន្តិចទៀត ឯងនឹងនាំឱ្យយើងត្រឡប់ទៅជាអ្នកគ្រីស្ទានដែរ” (កិច្ចការ 26:28)។ ពីព្រោះមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃបែបហ្នឹងមានហ៊ុំព័ទ្ធដោយអត្តចរិតដែលតម្កើងខ្លួនឡើយ ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិតមិនចូលទៅដល់គាត់ទេ។ ទំនុកដំកើង 73:6 “ហេតុនោះបានជាសេចក្តីអំនួតរបស់គេប្រៀបដូចជាខ្សែច្រវាក់ពាក់នៅក ហើយគេប្រដាប់ខ្លួន ដោយសេចក្តីច្រឡោត”។ ការនោះពិតណាស់។ មនុស្សដែលក្រអឺតក្រទមអួតអាងដោយអត្តចរិតដែលឆ្មើងឆ្មៃដូចជាការលំអរ។ ពួកគេឆ្មើងឆ្មៃដោយអំណួតរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃមិនចូលចិត្ត

ស្តាប់ដំបូន្មាននិងការកែតម្រូវទេ។ សុភាសិត 15:12 មានបន្ទូលថា “មនុស្សដែលចំអកមើលងាយ គេមិនចូលចិត្តឱ្យអ្នកណាបន្ទោសខ្លួនឡើយ ក៏មិនដែលរកអ្នកប្រាជ្ញដែរ។” តែព្រលឹងដែលកាត់ការផ្តល់ដំបូន្មានចេញនឹងត្រូវវិនាស។ សុភាសិត 15:32 មានបន្ទូលថា “អ្នកណាដែលមិនព្រមទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅនោះឈ្មោះថាស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រលឹងខ្លួន តែអ្នកណាដែលស្តាប់តាមសេចក្តីបន្ទោស នោះបានយោបល់វិញ”។

(5) ការសារភាពទូទៅនៃការប្រែចិត្ត

នៃការសារភាពពីអំពើបាប សៀវភៅតូចនៃ Westminster Confession បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ (គោលលទ្ធិនេះគឺជាបញ្ជីនៃសេចក្តីជំនឿដែលអ្នកវិទូដែលសិក្សាពីព្រះ 151 និងអ្នកជឿលើព្រះត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាអស់រយៈពេល 5 ឆ្នាំកន្លះ ហើយបានតាំងនៅ។ “ការដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាហាក់ដូចជាមានទំនោរទៅរកការសារភាពអំពើបាបដោយផ្ទាល់ខ្លួនទៅចំពោះព្រះ ការអធិស្ឋានសូមការអត់ទោសនៅលើនោះ និងការលះបង់ការលើកលែងទោស។ ក្នុងចំណោមពួកគេ គេនឹងឃើញសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់បងប្អូនខ្លួន ឬក្រុមជំនុំនៃព្រះគ្រីស្ទ គួរតែស្ម័គ្រចិត្តដោយការសារភាពជាឯកជន ឬជាសាធារណៈ និងការសោកសៅចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន ដើម្បីប្រកាសពីការប្រែចិត្តដល់អស់អ្នកដែលអាក់អន់ចិត្ត ដែលនឹងត្រូវផ្សះផ្សាជាមួយគាត់វិញ។ ហើយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងការទទួលគាត់។ “– ការបកប្រែជំពូកទី 15 មាត្រា 6។ តាមលទ្ធិនេះ ការសារភាពជាសាធារណៈនូវបាបជាបញ្ហាក្នុងការតាំងឡើងនូវគុណធម៌ជាជាងបញ្ហានៃការលន់តួបាបផ្ទាល់ គឺប្រភេទនៃការសារភាពជាសាធារណៈគឺសមាមាត្រទៅនឹងប្រភេទនៃបាបកម្ម។ ប្រសិនបើ

មនុស្សខ្លះរងគ្រោះថ្នាក់ដោយអំពើបាប អ្នកវាយប្រហារត្រូវសារភាពចំពោះអ្នកនោះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ធ្វើបាបទៅកាន់ក្រុម អ្នកវាយប្រហារនឹងសារភាពនៅចំពោះមុខក្រុមនោះ។ យើងអាចយោងទៅលើគោលលទ្ធិ Oberg ម្តងទៀត។ គោលលទ្ធិនេះគឺជាការសារភាពដែល Melanchthon បានសរសេរដោយការអនុញ្ញាតពី Luther លោក Charles V បានអនុញ្ញាតការនោះ ដើម្បីរួបរួមជាមួយគ្នារវាងក្រុមជំនុំប្រូតេស្តង់និងក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំង។ ប៉ុន្តែពួករ៉ូម៉ាំងមិនបានទទួលពាក្យនេះទេ។ គោលលទ្ធិនេះបាននិយាយថា “ក្នុងការសារភាពអំពើបាប ក្រុមជំនុំរបស់យើងមិនបង្រៀនថា ជនល្មើសរាប់រាល់អំពើបាបរបស់គាត់ ហើយសារភាពនៅចំពោះមុខមនុស្ស (មនុស្ស ឬក្រុម) ទេ ព្រោះប្រសិនបើយើងឃើញថាការរាប់អំពើបាបនៅចំពោះមុខមនុស្ស ហើយបង្ហាញបាបទាំងនោះ គឺជាខ្លឹមសារនៃការប្រែចិត្ត ការប្រែចិត្តបែបនេះគឺមិនអាចទៅរួចទេ។ ក្នុងភាពជាមនុស្សតើគេអាចដឹងគ្រប់អំពើបាបខ្លួនច្បាស់និងចាំទាំងអស់បានទេ? (ទំនុកដំកើង 19:12 កិច្ចការ 17:9) កាលពីដើម ពួកបិតានៃក្រុមជំនុំក៏មិនបានរាប់ភាពចាំបាច់នៃការរាប់នូវការប្រែចិត្តដែរ។ លោក Chrysostom មានប្រសាសន៍ថា “ខ្ញុំមិននិយាយថាអ្នកគួរតែសារភាពនៅចំពោះក្រុមជំនុំនៅក្នុងទីសាធារណៈនោះទេ។ តែអ្នកដូចជាពាក្យរបស់ហោរា អ្នកគួរតែធ្វើឱ្យគេស្គាល់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នក។ ដូច្នេះអ្នកនឹងសារភាពអំពើបាបខ្លួននៅចំពោះចៅក្រមជាព្រះដោយការអធិស្ឋានរបស់អ្នកមិនមែនចេញពីបបូរមាត់របស់អ្នកទេ តែចេញពីចិត្តរបស់អ្នកវិញ។” (មាត្រា 4) ម្តងទៀតយើងអាចសំដៅទៅកាន់គោលជំនឿទីពីររបស់ Helvetic។ គោលជំនឿទីពីររបស់ Helvetic ត្រូវបានសរសេរឡើងដោយលោក Henry Bullinger (1504-1575) ដែលជាសិស្សរបស់លោក Zwingli ហើយគោលជំនឿនោះនិយាយថា "សេចក្តីពិតដែលអ្នកធ្វើខុសសារភាពអំពើបាបខ្លួននៅចំពោះព្រះជាគោលការណ៍។

ការសារភាពនៅចំពោះព្រះត្រូវការហេតុផលតែមួយថា អ្នកធ្វើខុសត្រូវបានអត់ទោសដោយអ្នកដែលរងទុក្ខ ឬដែលគាត់ត្រូវបានទទួលដោយអ្នកនោះ" (សូមពិនិត្យមើលនៅ 13)។ ដូច្នេះ ការសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវការភាពស្មោគ្រូចិត្តដើម្បីនឹងសង់គុណធម៌នៅចំពោះមនុស្ស។ ប្រសិនសូម្បីតែអ្នកធ្វើខុសបង្ហាញភស្តុតាងនៃការប្រែចិត្តហើយ នោះក្រុមជំនុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីទាមទារគេឱ្យសារភាពជាសារធារណៈ។ ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងអះអាងថា ការសារភាពនៅចំពោះមនុស្សជាធាតុសំខាន់នៃការលន់តួបាប។ គោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿ Trent បានយល់ច្រឡំថាពួកបិតាក្រុមជំនុំនិងអ្នកដែលមានតំណែងដឹកនាំជាតំណាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយរួចមកពួកគេប្រកាសនូវការអត់ទោសបាបបន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះមនុស្ស។ នៅក្នុងទស្សនៈនៃការលន់តួបាប វាបង្ហាញថាក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងមានទស្សនៈដែលមិនតាមបទគម្ពីរ។ ពួកគេយល់ច្រឡំថាការសារភាពនៅចំពោះមនុស្សជារូបភាពនៃការលន់តួបាប។ យើងតាមគោលលិទ្ធិនៃពួកកំណែទម្រង់ គួរតែព្យាយាមសារភាពនៅតែចំពោះព្រះដោយគ្មានការស្នាក់ស្ទើរអ្វីឡើយ។ សុភាសិត 28:13 មានបន្ទូលថា “អ្នកណាដែលគ្រប់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនចំរើនឡើងទេ តែអ្នកណាដែលលន់តួហើយលះបង់អំពើនោះ នឹងប្រទះបានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ។” អ្នកដែលសារភាពយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រនៅចំពោះព្រះ ពីព្រោះគេបានទទួលការលើកលែងទោសដោយសារសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ នោះគេនឹងត្រូវបានរាប់ថាជា “មនុស្សដែលគ្មានស្នាមប្រឡាក់ឡើយ”។

ផ្នែកទីបី

ចៅក្រម និងអ្នកបើកសម្តែងនូវការជំនុំជំរះ 4:1-5:14

ផ្នែកនេះគឺជាបុព្វកថានៃពាក្យខាងក្រោមជំពូកទីប្រាំមួយ។ មុនពេលគាត់បង្ហាញពីស្ថានភាពនៃថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះ ជាដំបូង តើអ្វីជាសិរីរុងរឿងនៃធាតុ ថាព្រះជាម្ចាស់ជានរណា ដែលទ្រង់ជាអ្នកបើកសម្តែងពីកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។

ជំពូកទី 4

ការបកស្រាយ

*ស្ថានសួគ៌*នេះមិនមែនជាបែបសាសនា និងជាសភាពខាងវិញ្ញាណទេ តែជាកន្លែងដែលពេញដោយសិរីរុងរឿងនៃស្ថានសួគ៌។ នៅក្នុងបទគម្ពីរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានលើកឡើងទៅទីនោះ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ (កិច្ចការ 1:9, អេភេសូរ 4:10, 2កូរិនថូស 12:1-4) មានព្រះវរបិតា (លោកុប្បត្តិ 28:17 ទំនុកដំកើង 80:14, អេសាយ 66:1 ម៉ាថាយ 5:12-16 45, 48 23:9) មានទេវតា (ម៉ាថាយ 24:36, 28:2, ម៉ាកុស 13:32 លូកា 22:43) ដូច្នេះក៏មានពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានសង្គ្រោះផងដែរ (ម៉ាថាយ 5:12, 6:20, 18:10, អេភេសូរ 3:14, 1ពេត្រុស 1:4 វិវរណៈ 19:1, 4)។ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់នឹងយាងមកពីទីនោះមកលើផែនដីម្តងទៀត។ (យ៉ូហាន

3:13) នៅពេលអនាគត ទ្រង់នឹងយាងមកពីទីនោះមក (ម៉ាថាយ 24:30 1ថែស្សាឡូនិច 4:16 ភីលីព 3:20, 21)។ នោះយើងនឹងមានទំនាក់ទំនងជាមួយស្ថានសួគ៌ដូចតទៅនេះ (1) នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គ្រីស្ទានដឹងថាមានជានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (2) ក្នុងកាលដែលអ្នកជឿចាកចេញទៅ ព្រលឹងរបស់ពួកគេនឹងចូលទៅកាន់ទីនោះមែន។ (3) កាលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកម្តងទៀត រូបកាយរបស់អ្នកជឿនឹងបានរស់ឡើងវិញ នោះព្រលឹងនិងរូបកាយនឹងចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌។

សម្លេងទីមួយ ដែលខ្ញុំបានស្តាប់ឮនិយាយមកកាន់ខ្ញុំដូចជាសូរត្រែ យោងតាមការបកស្រាយនៃ 1:10។

ខ្ញុំបានត្រឡប់នៅដោយវិញ្ញាណ យោងតាមការបកស្រាយនៃ 1:10

បល្ល័ង្ក នេះជាសញ្ញានៃការពិតដែលព្រះទ្រង់គ្រប់គ្រងលើសកលលោក។

ព្រះអង្គដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ក “គង់នៅ” នេះជាសញ្ញាដែលអំណាចអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់មិនត្រូវរង្គើឡើយ។ ទ្រង់ជាព្រះជាម្ចាស់ដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្តា ដោយទ្រង់អាកប្បកិរិយាដែលមិនទៀងទាត់ ឬមិនច្បាស់លាស់ឡើយ។ (ព្រហ្មជនានុស)

3 ឯព្រះអង្គដែលគង់នៅនោះ មើលទៅមានភាពដូចជាត្បូងមណីជោតិ និងត្បូងទទឹម នេះគឺ ហូ ខាសេមេនូស ហូម៉ូយីអស ហូរ៉ាសេ (ὁ καθήμενος ὅμοιος ὁράσει) ទីនេះ ជាភាសាកូរ៉ែត្រូវបានបកប្រែស្ទើតែជាការបកប្រែខុស។ កាលដែលយើងបកប្រែត្រង់ៗ ការដែលនិយាយបែបនេះគឺត្រូវថា “មួយអង្គដែលបានអង្គុយបង្ហាញមកដូចជា ...”។ ពាក្យថា “បានបើកសម្តែង” ត្រូវបានបកប្រែទៅជា “រូបរាង” អ្នកអាចងាយនឹងយល់ច្រឡំការនេះ។ “បើកសម្តែង” គឺ ហូរ៉ាសេ (ὁράσει) ចង្អុលទៅកាន់ការបើក

បង្ហាញជាចក្ខុវិស័យ (វិវរណៈ 9:17, កិច្ចការ 2:17)។ ព្រះទ្រង់មិនមានរូបកាយជារបស់ដែលមើលឃើញទេ មានតែសិរីរុងរឿងខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះដែលបើកសម្តែងដល់យ៉ូហាន។ យើងអាចឃើញសិរីរុងរឿងទ្រង់បានដោយសារការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់តែមួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចមើលឃើញធាតុស្នូលរបស់ទ្រង់បានទេ។ ត្បូងមណីជោតិ គឺថា យ៉ាស្ពីឌី (ἰάσπιδι) ជាភាសាក្រិក 21:11 បើកសម្តែងម្តងទៀតដែលត្រូវបានបកស្រាយថាជាសញ្ញានៃពន្លឺភ្លឺដូចជាកែវគ្រីស្តាល់។ ដូច្នេះនៅទីនេះ វាប្រាកដថា សិរីល្អនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះត្រូវបានតាងជាសញ្ញាសម្គាល់ដោយត្បូងមណីជោតិ។ ត្បូងទទឹម វាគឺ សារឌីស (σαρδίῳ) ជាភាសាក្រិក ពណ៌ក្រហមគឺត្រូវបានគិតថាជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។

ក៏មានឥន្ទធនូនៅព័ទ្ធជុំវិញបល្ល័ង្ក ពាក្យនេះហាក់ដូចជាដកស្រង់ចេញពី អេសេគាល 1:28។ តើ “ឥន្ទធនូ” មានន័យដូចម្តេច? វាអាចជាសញ្ញាសម្គាល់នៃភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ (ទៅកាន់ការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់) (លោកុប្បត្តិ 9:13)។ ការតាំងសញ្ញាដែលទ្រង់បានបង្កើតត្រូវបានពន្យល់ដូចតទៅ។ កាលដែលព្រះទ្រង់ទាក់ទងនឹងមនុស្សតាំងពីដើមមក នោះទ្រង់នៅតែបន្តធ្វើវាដដែល។ ការតាំងសញ្ញាត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមបែបបទទ្វេជាបួន ដូចលោក បណ្ឌិត ស្គីលឌើ (Dr. K. Schilder, was is de Hemel?) ។ (1) ការតាំងសញ្ញានៃការប្រព្រឹត្ត (លោកុប្បត្តិ 2:16, 17)។ ដែលជាការតាំងសញ្ញាដែលមនុស្សស្តាប់បង្គាប់តាមបញ្ញត្តិ (ក្រឹត្យវិន័យ) តែបើកាលណាគេមិនស្តាប់បង្គាប់ នោះគឺនឹងត្រូវទទួលបណ្តាសាវិញ។ (2) ការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណជាការតាំងសញ្ញាដែល ដោយសារព្រះគុណ និងសេចក្តីមេត្តា នោះមនុស្សណាដែលជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានអត់ទោសពីបាបដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ និងត្រូវទទួលបាន

ព្រះពរ។ (3) ការតាំងសញ្ញានៃធម្មជាតិ ដែលជាការតាំងសញ្ញាដែលបាតុភូតសកល ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានរក្សាទុកដោយច្បាប់ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ទ្រង់ (4) ការតាំងសញ្ញានៃសន្តិភាព ជាសេចក្តីសញ្ញាដែលមនុស្ស និងសកលលោកនឹងត្រូវបានស្តារឡើងវិញនូវភាពបរិសុទ្ធ និងសន្តិភាពដើមដោយព្រះ និងជាមួយព្រះ។ យើងមិនដឹងថាការតាំងសញ្ញានឹងត្រូវបានចាត់ថ្នាក់ជាបួនដូចជា លោក ស្គីឌើ ទេ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងដឹងគឺថា វាជាការពិតថា ព្រះទាក់ទងនឹងមនុស្ស នៅក្នុងការតាំងសញ្ញាដែលពេញដោយសេចក្តីមេត្តាយ៉ាងស្មោះត្រង់។ ដោយសារព្រះទាក់ទងជាមួយនឹងមនុស្ស និងសកលលោក ចំណុចសំខាន់នៃទំនាក់ទំនងនៃការតាំងសញ្ញាគឺជាភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា និងគុណធម៌របស់ទ្រង់។ ទ្រង់មិនផ្លាស់ប្តូរអស់កល្បជានិច្ច ការរៀបចំទុកដាក់របស់ទ្រង់ដោយមេត្តាចំពោះមនុស្ស និងរបស់ដែលទ្រង់បានបង្កើតម្តងរួច ហើយនឹងនៅរហូត។ ទ្រង់បានតាងភាពស្មោះត្រង់ និងមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ជាឥន្ទធនូ។ (លោកុប្បត្តិ 9:12-17)។ ដោយសារពួករ៉ាប៊ីបានគិតថាឥន្ទធនូជានិមិត្តរូបនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ នោះគេហាមមិនឱ្យសិក្សាពីវាទេ (Chagiga 16 a) វាហួសហេតុពេក។

អ្នកចាស់ទុំ24នាក់ តើពួកគេជានរណា? ពួកគេមិនមែនជាទេវតាទេ ដូច្នេះពួកគេត្រូវបានបែងចែកខុសៗគ្នា (7:11)។ ហានៈរបស់ពួកគេផងដែរជាលក្ខណៈនៃសកម្មភាពរបស់ពួកគេ គឺដូចគ្នាទៅនឹងអ្នកដែលត្រូវបានប្រោសលោះដែរ (7:14, 5:8)។ ពួកគេត្រូវតែជាអ្នកតំណាងនៃក្រុមជំនុំហើយ។ តើយើងអាចគិតថាអ្នកតំណាងក្រុមជំនុំជាមនុស្សពិតមួយចំនួននៅក្នុងសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់ដែរឬទេ? ឬតើវាជានិមិត្តសាមញ្ញទេ? លោក ប្រ្គេចដានុស ឃើញពាក្យនោះថាជាអត្ថន័យនៃពាក្យ "និមិត្ត

សញ្ញា" ដោយសារកណ្ដាគម្ពីរវិវរណៈមានបែបបទជានិមិត្តសញ្ញា គាត់បានយកវាជារូបភាពតំណាងវិញ។ ( ) យោងទៅលើការបកស្រាយនៃពាក្យ “Wij hebben nu niet aan beppaalde Qud-en Nieuwetestamentische personen te denken. We zouden dun ook in groote moeilijkheid komen. Doch ook met deze 24 ouderlingen spreekt de openbaring in bleed, 1:1 zoodat we slechts de zinnbeeldgige getachte te ggrijpen hebben van vertegenwoordiging der geheele gemeente des Heeren, alle eeuwen door, van het begin der wereld, tot harr einde – Openbaring P 122). យោងតាមការបកស្រាយ នៃ “ដែលព្រះបានប្រទានមកទ្រង់” នៅ 1:1។

ប៉ុន្តែ យើងមិនសង្កត់ធ្ងន់ថាអ្នកចាស់ទុំបែបនេះមិនរស់នៅស្ថានសួគ៌ទេ។ ពួកគេជានិមិត្តរបស់រូបកាយពិតនៅស្ថានសួគ៌។ បុគ្គលដែលប្រតិបត្តិនូវកិច្ចការរបស់ចាស់ទុំនៅស្ថានសួគ៌មានជីវិតគង់នៅ។ ពួកគេគឺជាពួកបរិសុទ្ធ។ លោក ម៉ាថាយ ហេនរី បាននិយាយថា នៅទីនេះ បល្ល័ង្កដែលជាកៅអីរបស់ពួកចាស់ទុំត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធជុំវិញបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការពិតដែលថា ពួកគេរីករាយនឹងព្រះតែមួយអង្គគត់ ហើយបន្តចូលទៅជិតទ្រង់ផង។ លោក ម៉ូហ្វាត បាននិយាយថា នៅទីនេះ អ្នកចាស់ទុំទាំង 24 នាក់គឺពឹងផ្អែកលើទេវកថានៃផ្កាយទាំង24 ជាព្រះនៅបាប៊ីឡូន។ ប៉ុន្តែនេះជាពាក្យដែលមើលងាយអំណាចរបស់បទគម្ពីរ។ លេខ 24 មិនបានចេញមកពីរឿងព្រេងរបស់បាប៊ីឡូនតែមួយនោះទេ តែវាក៏ចេញមកពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយយ៉ូហានប្រាកដជាបានគំនិតពីលេខ24មកពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ លេខ 24 នៃលំដាប់លំដោយរបស់សង្ឃនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ (1របាក្សត្រ 1:1-19) ដូចគ្នានឹងលេខ 24

ត្រង់នេះ។ ឬ សាវកយ៉ូហានបានយកលេខ 12 ជាលេខនៃកុលសម្ព័ន្ធ និងជាតំណាងនៃសញ្ញាចាស់ និងលេខ 12 នៃសាវកទាំង12 របស់ពួកជំនុំនៃសញ្ញាថ្មី (21:12, 14) ។

ស្លៀកពាក់ស ការនេះចង្អុលថា ពួកគេត្រូវបានជ្រះស្អាតដោយសារឈាមនៃកូនចៀម ពួកគេទទួលបានអាកប្បកិរិយានៃការរាប់ជាសុចរិត និងបានចូលរួមនៅក្នុងសិរីល្អនៃពិភពស្ថានសួគ៌។ (វិវរណៈ 7:14)។

មកុដមាស នេះជានិមិត្តរូបនៃជ័យជំនះក៏ដូចជានិមិត្តរូបនៃសិរីរុងរឿងនៃភាពជាស្តេច។ សិរីល្អនេះគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពួកគេត្រូវបានចូលរួមនៅទីនោះ ដោយសារគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (2ធីម៉ូថេ 2:12)។

មានផ្លេកបន្ទោរ សៀងសំឡេង និងផ្គរលាន់ យោងតាម និក្ខមនំ 19:16-19។ “ផ្លេកបន្ទោរ និងសៀងសំឡេង” ជានិមិត្តរូបនៃព្រះចេស្តាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ អំណាចរបស់ទ្រង់ សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ និងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ (ទំនុកដំកើង 29:3-11) ។ ប៉ុន្តែ “សូរសៀង” ដាក់ដូចជានិមិត្តរូបនៃព្រះបន្ទូលដែលបានផ្តល់ដល់អ្នកដែលទ្រង់ស្រឡាញ់វិញ។ នៅក្នុងបាតុភូតដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ (ផ្គរលាន់ និងផ្លេកបន្ទោរ) ដែលបានបង្ហាញនៅលើភ្នំស៊ីណាយ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេដែលជាអ្នកទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ជាសំឡេងរបស់ទ្រង់។ (និក្ខមនំ 19:19)។ ទ្រង់មានព្រះចេស្តាលើអំពើបាប ប៉ុន្តែទ្រង់មានមេត្តាចំពោះមនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសជានិច្ច។

មានចង្កៀង៧ឆេះនៅពីខាងមុខ នេះគឺដូចជាចង្កៀងដែលបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងរោងឧបោសថនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ រោងឧបោសថមានទីសក្ការៈបំផុត (បល្ល័ង្ក)។ នៅមុខទីសក្ការៈបំផុត មានចង្កៀងប្រាំពីរ។ បន្ទាប់មក ចង្កៀងទាំងប្រាំពីរនេះគឺជានិមិត្ត

សញ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូចឃ្លាខាងក្រោមបង្ហាញ។ យោងទៅលើការបកស្រាយ របស់ 1:4។

*6 សមុទ្រកែវ*វាគឺ ហូស សាឡាសា យូអាលីណេ ហូម៉ូយ៉ា គ្រីស្តាឡូ (ὡς θάλασσα ὑαλίνη ὁμοία κρυστάλλῳ) នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលត្រូវបានបកប្រែថា “ដូចជាគ្រីស្តាល់ ដូចជាសមុទ្រកែវ” ដែលវាមានន័យថា មានអ្វីមួយដូចជាគ្រីស្តាល់ និងសមុទ្រកែវ។ ការនេះមានគុណភាពនៃភាពច្បាស់ ដែលអាចមើលឃើញធ្លុះ ការដែលមិនសម្រាក (21:11)។ នេះក៏ជាមុខងាររបស់រោងឧបោសថ (យោងលើ 7:14)។

ក៏មានតួមានជីវិត4 ពួកគេមានភ្នែកនៅក្នុងពេញរាងកាយទាំងមូលរបស់ពួកគេ គឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលសង្កេតមើលដោយមិនឈប់ ហើយភ្ញាក់ឡើង និងទទួលយកការយល់ដឹងដោយមិនឈប់។ លោក ប្រ្គេជដានុស បាននិយាយថា ពួកវាមានអត្ថន័យជានិមិត្តរូបសាមញ្ញ គ្រាន់តែជាតំណាងរបស់ភាវៈដែលត្រូវបានបង្កើតមកប៉ុណ្ណោះ មិនមែនជាសត្វពិតទេ។ (Het zijn wedrom symbolische gestatten)។ ប៉ុន្តែ អេសាយ 6:2 និងលោកុប្បត្តិ 3:24 បង្ហាញថាវត្តមានរស់នៅដូចជា សេរ៉ាភីម និង ចេរ៉ូប៊ីន មាននៅលើស្ថានសួគ៌។ ខ្ញុំគិតថា សត្វមានជីវិតដែលយ៉ូហានបានឃើញគឺជានិមិត្តរូបនៃភាវៈខាងវិញ្ញាណមួយចំនួន ឬជាតួខាងវិញ្ញាណផ្សេងទៀត។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មាននិមិត្តរូបជាកូនចៀម គឺជាអង្គដែលរស់នៅក្នុងពិភពនៃស្ថានសួគ៌។ អញ្ចឹងតើការងាររបស់ពួកគេជាអ្វី? (1) ពួកគេជាអ្នកបម្រើដែលត្រូវបម្រើព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ (11:5, 10:2)។ (2) ពួកគេជាអ្នកសរសើរព្រះដោយមិនឈប់ឈរ (ទំនុកដំកើង 94:11)។ តើអ្នកដែលនៅជិតស្និទ្ធនឹងព្រះអាចនឹងឈប់សរសើរទ្រង់បានយ៉ាងណាទៅ? (3) កាលលោកបើកត្រាទាំងប្រាំពីរ អ្នកជិះសេះចេញមក ហើយធ្វើការចាក់បង្ហូរ

គ្រោះចង្រៃនៃចានទាំងប្រាំពីរតាមទិសដៅរបស់ពួកគេ។ (6:1, 16:17)។ បន្ទាប់មក ពួកគេគឺជាបុគ្គលខាងវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបំផុត ដែលធ្វើការនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ក្នុងការបើកសម្តែងការពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែមនុស្សមួយចំនួនមិនឃើញវិញ្ញាណទាំងបួនថាជាតួជីវិតពិតដូចនោះទេ គឺគ្រាន់តែជានិមិត្តសញ្ញាទាំងបួននៃភស្តុតាង 4 ប្រភេទរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ហើយអ្នកផ្សេងទៀតគិតថាសត្វមានជីវិតទាំងនេះជានិមិត្តសញ្ញាតំណាងឱ្យរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមក។

លោក ម៉ូហ្វាត បាននិយាយខុសគ្នាចំពោះសត្វមានជីវិតទាំងនេះថា វាគឺជានិមិត្តសញ្ញាអាថ៌កំបាំងដែលចង្អុលបង្ហាញពីភាពពេញលេញនៃជីវិត និងបញ្ញា។ ប៉ុន្តែវាជាទស្សនៈមួយដែលមើលងាយវត្តមាននៃវិញ្ញាណទាំងបួន។ សៀវភៅរបស់ហេណុកក៏បាននិយាយផងដែរថា ទេវតាទាំងបួនដែលក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះនៅទីនោះ មានតែទេវតាដែលទៅមកប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ វិវរណៈគីប្លែក ដោយសារពួកគេឡោមព័ទ្ធបល្ល័ង្ក ហើយស្នាក់នៅទីនោះផង។

សិង្ហគឺជាការច្រៀងនៃភាពក្លាហាននិងកម្លាំង គោជាសញ្ញានៃភាពស្មោះត្រង់និងការលះបង់ មនុស្សជាសញ្ញានៃប្រាជ្ញា ឥន្ទ្រីគឺជាសញ្ញានៃជីវិតខាងវិញ្ញាណ។ នៅទីនេះ រូបភាពចំនួនបួនគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការពិតដែលថាជា សត្វខាងវិញ្ញាណដែលបម្រើព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធមានអំណាចបែបនេះ។ នៅក្នុងពិភពលោក អ្នកបម្រើដែលបម្រើព្រះគួរតែមានអំណាចបែបនេះ។

8 មានស្លាប់ប្រាំមួយ យោងលើ អេសាយ 6:2

ជាសិរីរុងរឿង និងកិត្តិយស។ នេះចង្អុលបង្ហាញពីភាពឆ្លាតវៃនៃគុណលក្ខណៈនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ មនុស្សគ្មានជម្រើសអ្វីក្រៅពីបញ្ចេញមតិដូច្នេះទេ ព្រោះការបញ្ចេញមតិរបស់មនុស្សគឺខ្លី។ ពាក្យ “អរគុណ” កើតចេញពីកិច្ចការដែលព្រះបានធ្វើ នោះគឺជាកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនៃការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់។ អត្ថបទនេះបង្ហាញថាសត្វមានជីវិតនិងអ្នកចាស់ទុំសរសើរការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះជាមួយគ្នា។ (សូមមើល ខ 11)។

ពួកគេបានបោះមកុដរបស់ពួកគេនៅមុខបល្ល័ង្ក ដែលមានន័យថាជាកិត្តិយសនៃមកុដមាស ដែលពួកគេបានទទួល គឺសាកសមតែទៅចំពោះព្រះទេ តែពួកគេមិនអាចនឹងទទួលបានទេ។

11 សិរីល្អ កិត្តិនាម យោងតាមការបកស្រាយខ 9

អំណាច វាគឺជាអំណាចនៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ ហើយវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកជាសកលលោក។ រចនាសម្ព័ន្ធនៃប្រាជ្ញានៃរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកមិនមែនជាលក្ខណៈនៃធាតុធម្មជាតិផ្ទាល់របស់ពួកគេទេ ហើយជាការបង្ហាញនៃអំណាចរបស់ព្រះ។

ដ្បិតទ្រង់បានបង្កើតរបស់សព្វសារពើមក អត្ថបទភាសាក្រិកចាប់ផ្តើមជាមួយពាក្យថា ហូធី (ὅτι) ហើយបង្ហាញពីហេតុផលនៃពាក្យខាងលើ។

ហើយគឺដោយបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់ហើយ ដែលរបស់ទាំងនោះបានកើតមក។ នៅទីនេះពាក្យ "តាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់" គឺ ឌីអា ថូ ដេលេម៉ា ស៊ូ (διὰ τὸ θέλημά σου) ដែលវាមានន័យថា វាមានជីវិតសម្រាប់ (ឬសម្រាប់) បំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់។ លោក ហ្គ្រេជដានុស បាននិយាយថា “នេះនិយាយថា វិធីសាស្ត្រក្នុង

ការបង្កើតរបស់ទាំងអស់ ក៏ដូចជាប្រភពដើមនៃវត្តមាននៃរបស់ទាំងអស់។ អាស្រ័យហេតុនោះ ក្នុងហេតុនៃរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកទាំងឡាយ ក្នុងការទ្រទ្រង់ និងក្នុងសភាពនោះ គឺមិនអាស្រ័យលើអំណាចគ្រប់គ្រងនៃភាពជាអម្ចាស់ទេ គឺវាត្រូវបានរៀបចំតាំងនៅដោយទ្រង់ ហើយត្រូវបានសម្រាកក្នុងទ្រង់ផង។“(Hiemede wordt die Wilniet maar als middleoorzaak, of instrument, voor het ontstaan aller dingen aangegeven, maar al shun bestaansground, zoodat zij in hun ontstaan, en bestaan, en voortbestaan, en wijze van bestaan, geheel, afhankrijk zijn van dien will, en door hem bepaald zijn, als op hem rusten – Openbaring. P 130)។ ពាក្យថា “កើតមក” មានន័យថា គ្រប់របស់ទាំងអស់មុនការបង្កបង្កើតបានមានវត្តមានដោយគម្រោងការទុកជាមុនរបស់ព្រះរួចហើយ។

ចំណុចសំខាន់

1. “ឥន្ធនូ” គឺជាបាតុភូតមួយដែលនាំមកដោយប្រតិបត្តិការនៃព្រះអាទិត្យចាំងពន្លឺដែលឆ្លុះបញ្ចាំងដោយការស្រោស្រពនៅពេលដែលស្នាដៃរបស់ខ្យល់និងភ្លៀងត្រូវបានដំណើរការ។ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់បានបកស្រាយថា នៅពេលយើងឃើញភ្លៀងធ្លាក់មក នោះវាជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ឥន្ធនូគឺជាការបញ្ចប់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ជាបាតុភូតដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះត្រូវបានចាប់ផ្តើម។ (លោកុប្បត្តិ 9:13-16, 2ពេត្រុស 3:7)។ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះគឺបរិសុទ្ធដូចជាត្បូងមណីជោតិដែលមានថាមពលដ៏អាក្រក់ដូចជាការជក់បារីដូចជាត្បូងទទឹម។ ប៉ុន្តែសកម្មភាពនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគឺមានពេញដោយមេត្តា និងភាពស្មោះត្រង់ដូចជាឥន្ធនូ។ ពួក

អ្នកជឿមានការកោតខ្លាចព្រះអង្គនេះ ប៉ុន្តែពួកគេរីករាយនឹងទ្រង់វិញ។ ព្រះដែលមនុស្សមិនខ្លាច គឺជារូបព្រះ ព្រោះគេចាត់ទុកមនុស្សដូចជាអ្នកបម្រើ។ ឯព្រះដែលរីករាយនឹងមនុស្សវិញ តែជាព្រះដែលមិនវិនិច្ឆ័យមនុស្សនោះទេ គឺជាព្រះសិប្បនិមិត្តដែលត្រឹមតែជាបក្សពួករបស់មនុស្ស។

2. ការសរសើរនៃតួជីវិតទាំងបួនគឺទៅកាន់លក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ព្រះ ហើយការសរសើរតម្កើងរបស់ពួកចាស់ទុំគឺទៅកាន់ការបង្កបង្កើតនៃរបស់ទាំងអស់របស់ព្រះ (ខ 11)។ ការសរសើរទាំងពីរនេះគឺនៅក្នុងលំដាប់លំដោយ។ លើសពីនោះទៀត វត្តមានរបស់ព្រះគឺជាការសំខាន់ណាស់ ហើយបន្ទាប់នោះគឺជាការបង្កបង្កើតនៃរបស់ទាំងអស់ (ខ 8)។

3. ជំពូក 4 នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរនេះបង្ហាញពីការសំខាន់ៗនៃពិភពនៃស្ថានសួគ៌។ យើងជាយើងមានចំណេះដឹងប្រាកដពីពិភពនៃស្ថានសួគ៌ នោះយើងនឹងផ្តោតលើពិភពនៃស្ថានសួគ៌នៅលើផែនដីនេះ។ អ្នកណាដែលមិនមានការផ្តោតទៅលើពិភពនៃស្ថានសួគ៌ នោះចិត្តរបស់គេមិនអាចគេចផុតពីជីវិតជាទាសកនៅលើផែនដីបានឡើយ។
4. ការពិពណ៌នាអំពីការបើកសម្តែងពីពិភពនៃស្ថានសួគ៌គឺបែបប្រៀបធៀបដោយសាមញ្ញ។ ការពិពណ៌នាដ៏សាមញ្ញបែបនេះ គឺជាលក្ខណៈរបស់បទគម្ពីរ។ ព្រះគម្ពីរមិនបានចែងអំពីខ្លឹមសារដ៏ស្មុគស្មាញនៃពិភពរបស់ស្ថានសួគ៌ទេ ពីព្រោះដូចដែលយើងនិយាយវាដោយរញ៉ៃរញ៉ៃ នោះយើងមិនអាចនិយាយពីកិច្ចការនៃពិភពស្ថានសួគ៌បែបជាគោលគំនិតនៃផែនដីបានទេ។ បន្ទាប់មកលក្ខណៈនៃ

ស្ថានសួគ៌អាចខូច។ ដូច្នេះ ចរិតលក្ខណៈសាមញ្ញនៃការពិពណ៌នាអំពីពិភពលោកនៃស្ថានសួគ៌ចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលទ្រង់គួរឱ្យទុកចិត្ត។

ការអធិប្បាយ

ការអធិប្បាយទី 12 ស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 4:1-11)

1. វត្តមាននៃស្ថានសួគ៌

(1) ការវែកញែកដែលសមហេតុផល

បុគ្គលមិនកាន់សាសនា ក៏ដឹងថា មនុស្សសុចរិតនឹងទៅកាន់ទីល្អក្រោយគេស្លាប់។ ប្រាកដណាស់ មានការគ្រប់គ្រងនៃបញ្ហាទំនុកចិត្តរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែចំពោះរឿងពិតដ៏ល្អបំផុត គឺថាមានអ្នកជឿវាខ្សោយណាស់។ ដូច្នេះបញ្ហានៃភាពជឿជាក់ខ្លាំង និងខ្សោយមិនមែនជាបញ្ហាក្នុងការបង្កើតភាពប្រាកដប្រជានៃច្បាស់លាស់នោះទេ។ មានតែយើងទេដែលមិននិយាយពីការស្រមើស្រម៉ៃ ព្រោះអ្នកនោះមានការគិតជាសកលអំពីទំនុកចិត្តចំពោះអនាគត។ ក្នុងចំណោមមនុស្សលោកមានមនុស្សតែម្នាក់ឬពីនាក់ប៉ុណ្ណោះដែលមានគំនិតបែបនេះ យើងមិនអាចជឿលើការគិតបែបនោះទេ។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាតិទាំងអស់មានគំនិតអំពីពិភពលោកនាពេលអនាគតដោយផ្ទាល់ ឬដោយប្រយោល យើងអាចជឿលើចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតរបស់វាបាន។

(2) ការវែកញែកចេញពីបទគម្ពីរ

ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាគំនិតរបស់មនុស្សទេ ហើយវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ក្នុង
ចំណោមការបង្រៀនពីទំនាយគួរតែសម្រេចពិតប្រាកដ គុណធម៌នឹងបានថ្លៃថ្នូពេញ
លេញ ព្រះបន្ទូលដែលធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ព្រះថាទ្រង់ពិតប្រាកដមែន។ ដោយគ្មានបុរេ
វិនិច្ឆ័យ អ្នកដែលមិនអាចជឿថាព្រះគម្ពីរជាសេចក្តីពិតទេឬ? បើទោះជាវិទ្យាសាស្ត្រ
បច្ចុប្បន្នមានថ្ងៃដែលមិនមានទំនុកចិត្ត នោះបទគម្ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តី
ពិតដែលនៅអស់កល្បវិញ។ ចិត្តដែលខ្លាចបទគម្ពីរជាចិត្តខុសឆ្គង។ (កិច្ចការ 17:9)
សេចក្តីពិតដែលងងឹតនឹងត្រូវបានបង្ហាញមកនៅថ្ងៃណាមួយ តែបទគម្ពីរជាសេចក្តីពិត
ដែលនៅអស់កល្បវិញ។ បើទោះជាពិភពលោកទាំងមូលបដិសេធបទគម្ពីរ ចុងក្រោយ
បទគម្ពីរនឹងបើកបង្ហាញការដែលត្រឹមត្រូវ ហើយខ្ញុំជឿលើបទគម្ពីរ។ យើងមិនអាចធ្វើអ្វី
បានឡើយ តែបទគម្ពីរនេះនិយាយច្រើនពីស្ថានសួគ៌។ ក្នុងចំណោមសេចក្តីពិតថាគម្ពីរ
សញ្ញាថ្មីក៏ដូចជាសញ្ញាចាស់ក៏និយាយច្រើនដូចគ្នា ទំនុកដំកើង 17:14, 15 មាន
បន្ទូលថា “ ឱរួចពីមនុស្សដោយព្រះហស្តទ្រង់ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ គឺឱរួចពីមនុស្ស
នៅលោកីយ៍នេះ ដែលមានចំណែក របស់គេនៅតែក្នុងជីវិតនេះប៉ុណ្ណោះ ហើយដែល
ពោះគេបានឆ្អែត ដោយសារទ្រព្យរបស់ទ្រង់ គេបានស្កប់ចិត្តដោយមានកូនច្រើន
ហើយក៏ចែកសំណល់នៃសម្បត្តិគេដល់កូនង៉ែតរបស់ខ្លួន។ ឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹង
រំពឹងមើលព្រះភក្ត្រទ្រង់ ដោយសេចក្តីសុចរិត កាលណាទូលបង្គំភ្ញាក់ឡើង នោះនឹង
បានស្កប់ចិត្តដោយឃើញរូបអង្គទ្រង់។” ព្រះបន្ទូលមានចំណាប់អារម្មណ៍ដល់យើង។
មិនត្រឹមតែនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 5:24 ការលើកឡើងរបស់អេណុកចង្អុលទៅកាន់វត្តមាន
នៃស្ថានសួគ៌។

2. លក្ខណៈនៃទីកន្លែងនៃស្ថានសួគ៌

ក្នុងចំណោមពួកយើង ទោះបីជាគេនិយាយពីស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែមានមនុស្សជាច្រើនមិនស្គាល់វាច្បាស់ទេ។ ដ្បិតស្ថានសួគ៌ជាក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់របស់យើងដែលយើងគួរតែដឹងច្បាស់។ យើងគិតពីលក្ខណៈនៃស្ថានសួគ៌។ មានមនុស្សអះអាងថា ស្ថានសួគ៌មិនមែនជាកន្លែងមួយនោះទេ គឺមានតែស្ថានភាពនៃព្រលឹងប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងសង្កេតមើលបទគម្ពីរ យើងឃើញថាវាជាកន្លែងនៃជីវិតដែលមានគោលដៅយ៉ាងច្បាស់។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកទោសថា “ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដ ថ្ងៃនេះ អ្នកនឹងនៅជាមួយខ្ញុំក្នុងឋានសួគ៌” ឋានសួគ៌មិនមែនជាស្ថានភាពនៃព្រលឹងទេ តែជាកន្លែងមួយ។ អ្នកទោសដែលបានប្រែចិត្តគឺនៅជាមួយព្រះយេស៊ូវ មិនមែនមានន័យថាគាត់បានមកដល់ស្ថានភាពនៃសុភមង្គលនៅក្នុងព្រលឹងផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែជាកន្លែងដែលអាចនឹងរស់នៅជាមួយគ្នា។ យ៉ូហាន 14:1-3 “កុំឱ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាថប់បារម្ភឡើយ អ្នករាល់គ្នាជឿដល់ព្រះហើយ ចូរជឿដល់ខ្ញុំដែរ។ នៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ មានទីលំនៅជាច្រើន ពុំនោះ ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ ខ្ញុំទៅរៀបកន្លែងឱ្យអ្នករាល់គ្នា។ បើខ្ញុំទៅរៀបកន្លែងឱ្យអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញ នឹងទទួលអ្នករាល់គ្នាទៅឯខ្ញុំ ប្រយោជន៍ឱ្យអ្នករាល់គ្នាបាននៅកន្លែងដែលខ្ញុំនៅនោះដែរ”។ វាមិនមែនជាប្រស្នាទេ តែទ្រង់មានបន្ទូលដោយពាក្យច្បាស់លាស់ពិតមែន។ ពីព្រោះពាក្យដូចតទៅនេះ (ជំពូក 14) មិនដែលបង្ហាញពីប្រស្នាទេ។ នៅទីនេះពាក្យថា “ទៅ” ចង្អុលទៅកាន់ទិសដៅនៃកន្លែងស្ថានសួគ៌យ៉ាងច្បាស់។ (ចូរមើលទៅកាន់អេភេសូ 4:8, 9) មិនត្រឹមប៉ុណ្ណឹងទេ ពាក្យរបស់អ្នកមាននិងឡាសានៅក្នុងលូកា 16:19-30 ក៏ចង្អុលទៅកន្លែងស្ថានសួគ៌។ កាលដែលយើងឃើញពីការកត់ត្រាដែលប៉ូលបានទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ទីបី (2កូរិនថូស 12:1-4) ជាន់ដែលគាត់បានទៅត្រូវតែជាកន្លែងមួយច្បាស់ណាស់។ តែវាមិនមែនជាសភាពខាងព្រលឹងនោះទេ។

3. ទិសនៃស្ថានសួគ៌មិនអាចនិយាយបានទេ

ក្នុងចំណោមមនុស្សនោះ មានមនុស្សជាច្រើនចង់ឃើញស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងដែលមនុស្សមិនអាចមើលឃើញក្នុងលោកនេះទេ។ ទោះបីជាស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះក៏ដោយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ននេះ យើងមើលមិនឃើញទេ។ ក្នុងចំណោមរបស់ដែលបានបង្កើតមកទាំងនោះ យើងមិនអាចឃើញវាច្រើនទេ។ ចិត្ត និងព្រលឹងរបស់យើងជាប្រភេទរបស់វាដែរ ហើយទេវតា និងអារក្សក៏ជារបស់ខាងស្ថានសួគ៌ដែរ។ លោក K. Schilder បាននិយាយថា "យើងមិនដឹងទិសដៅនៃស្ថានសួគ៌ទេ"។ បន្ទាប់មកយើងមានបេះដូងងងឹតតូចចង្អៀតដែលទទួលស្គាល់តែអ្វីដែលអាចមើលឃើញ។ យើងគួរតែដឹងថាពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញគឺធំជាង និងពិតជាងពិភពលោកដែលអាចមើលឃើញដែលជាពិភពនៃសម្ភារៈ។ យើងវិនិច្ឆ័យដោយល្ងង់ខ្លៅថា ភាពជា ឬមិនមែន និងតម្លៃនៃវត្តមាន។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា ពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញដោយមនុស្សមានបាប គឺជាស្តង់ដារ (ហេព្រើរ 11:3)។ បទគម្ពីរមិនបាននិយាយអំពីទិសដៅ និងធាតុនៃស្ថានសួគ៌យ៉ាងលម្អិតទេ។ យើងឮថាអ្នកជឿមួយចំនួនបានស្លាប់ ហើយបានទៅឋានសួគ៌ របាយការណ៍បានរួមបញ្ចូលមាតិកាលម្អិត និងទិដ្ឋភាពនៃពិភពលោកនាពេលខាងមុខនៅក្នុង Apocrypha (ឧទាហរណ៍នៅក្នុងសៀវភៅ ការបើកសម្តែងរបស់ពេត្រុស) ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងលម្អិត។ ប៉ុន្តែយើងគួរដឹងថាខ្លឹមសារលម្អិតជាចំណុចខុស។ យើងគួរតែដឹងថាពិភពលោកខាងមុខពិបាកយល់ដល់យើងណាស់។ ក្នុងការកត់ត្រាពីស្ថានសួគ៌ និងពិភពលោកខាងមុខក្នុងបទគម្ពីរ វាបានចៀសវាងពាក្យលម្អិតជាជាងនិយាយវា

សាមញ្ញ ឬរចនាបទបែបប្រៀបធៀប។ ដោយសារតែពាក្យចំៗ និងលម្អិតរបស់វា បានធ្វើឱ្យវាបង្ហាញពីពណ៌នៃពិភពលោកនេះទៅវិញ។

4. តើព្រលឹងអាចបែងចែកគ្នានៅស្ថានសួគ៌ទេ?

ក្នុងការនិយាយពីបញ្ហានេះ វាអាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយការបកស្រាយនៅ 1កូរិនថូស 13:8-13។ (1) "ចំពោះចំណេះដឹង វានឹងរលត់ទៅ។" (ចុងបញ្ចប់នៃខ 8) វាមិនមានន័យថាស្ថានសួគ៌មិនមានមុខងារគិតនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថា វិធីសាស្ត្រប្រយោលនឹងត្រូវលុបចោល។ (2) "ដ្បិតឥឡូវនេះ យើងមើលឃើញបែបស្រអាប់ ដូចជាដោយសារកញ្ចក់ តែនៅវេលានោះ នឹងឃើញមុខទល់នឹងមុខ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំស្គាល់មិនទាន់អស់ តែនៅវេលានោះ ខ្ញុំនឹងស្គាល់វិញ ដូចជាព្រះទ្រង់ស្គាល់ខ្ញុំដែរ" (ខ12)។ តើពាក្យនេះមានន័យត្រឹមតែបញ្ជាក់ពីការស្គាល់ព្រះមែនទេ? ខ្ញុំមិនគិតអញ្ចឹងទេ។ កូរិនថូសទី1 ជំពូកទី13 ក្នុងការជជែកវែកញែកអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ វាបាននិយាយថាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ឃ្លាតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះមនុស្សនោះ។ ដើម្បីនឹងស្រឡាញ់ដល់មនុស្សត្រូវបានស្នើឱ្យស្គាល់មនុស្សនោះជាមុនសិន។ ដូច្នេះបញ្ហានេះទាក់ទងនឹងការស្គាល់មនុស្សនោះ។ នៅស្ថានសួគ៌ការស្គាល់មនុស្សចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកគឺពេញលេញហើយ។ បន្ទាប់មកការដឹងទាំងស្រុងក្លាយជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ពេញលេញ។ ព្រោះថាផ្នែកខាងក្នុងរបស់មនុស្សមិនមានអាក្រក់ទេ ពួកគេជាមនុស្សល្អ។ នៅលើផែនដីនេះមិនស្គាល់មនុស្សចំពោះគ្នាគឺជាការល្អ។ ដោយសារតែពួកគេស្គាល់គ្នា ពួកគេជ្រាបចូលគ្រប់រូបភាពដែលចង់បាននៅក្នុងពួកគេ។ ប៉ុន្តែពេលយើងចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌វិញ ត្បិតមនុស្សមានចិត្តល្អក្នុងខ្លួន ព្រោះឃើញផ្នែកខាងក្នុង វា

ច្បាស់ជាមានសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងបរិបូណ៌។ ដូច្នេះ នៅស្ថានសួគ៌ ព្រលឹងឃើញសេចក្តីល្អ ស្គាល់ព្រះចេស្តានៃព្រះ ហើយស្រឡាញ់ព្រះ ហើយសរសើរតម្កើងដល់ទ្រង់។

(3) តើយើងអាចជួបមិត្តចាស់នៅផែនដីនៅឯស្ថានសួគ៌ដែរទេ? បញ្ហានេះក៏ត្រូវបានបង្រៀននៅ 1កូរិនថូស 13:8-13។ ពីព្រោះ “ចំណេះដឹងនឹងរលាយបាត់ទៅ” ពាក្យនេះមិនមានន័យថាលុបបំបាត់ខ្លឹមសារនៃចំណេះដឹងទេ តែជាវិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹង ដែលជាវិទ្យាសាស្ត្រដែលនឹងត្រូវវិនាស កម្មវត្ថុនៃចំណេះដឹង ដែលយើងនឹងដឹងដោយផ្នែកនៅក្នុងលោកិយ វានឹងនៅនៅស្ថានសួគ៌ផង។ ដូច្នេះ មានការជួបជុំមិត្តចាស់នឹងត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយនិងមានសភាពដែលនូវយូរអង្វែង។ នៅទីនោះ យើងអាចស្គាល់យ៉ាងច្បាស់វិញ។ លោក Schilder មានប្រសាសន៍ថា “នៅស្ថានសួគ៌ ខ្លឹមសាររបស់វានឹងមិនផ្លាស់ប្តូរឡើយ តែវិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹងនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ 1កូរិនថូស 13:10 ចង្អុលទៅកាន់វា”។

(4) តើការប្រកបគ្នារវាងមនុស្សនិងមនុស្សវិញមានទេ? ទីកន្លែងដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ពេញបរិបូរណ៌មានពេញដោយសេចក្តីអំណរ និងពិតណាស់ក៏មានការប្រកបគ្នាផង។ មិនមានគ្រួសារនិងមង្គលការទេដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់មក (ម៉ាថាយ 22:30)។ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលជាពេលនៃការរស់ឡើងវិញពិតណាស់ ស្ថានសួគ៌ក៏ដូចគ្នា។ អ្នកដែលចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយ៉ាងពេញលេញ ហើយគេមានតែរីករាយនឹងទ្រង់តែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។ តែលក្ខណៈបុគ្គលម្នាក់ៗនឹងនៅតែមាន ហើយក៏អាចទំនាក់ទំនងនឹងគ្នាបានផងដែរ។

ការអធិប្បាយទី 13 លំដាប់លំដោយនៃស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ4:1-11)

1. ព្រះទ្រង់ជាស្តេច

នៅក្នុងអត្ថបទពាក្យបល្ល័ង្កលេចមក14ដង។ មានការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់មានពេញដោយភាពបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីមេត្តា។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃភាពមិនស្ថិតស្ថេរ ពីព្រោះមនុស្សគ្រប់គ្រងលើមនុស្ស។ លោក Beza ត្រូវបានរំដោះ 600ដងចេញពីស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់អស់រយៈពេល22ខែ។ ស្ថានភាពនោះបង្ហាញថាព្រះទ្រង់ជាស្តេចរបស់អ្នកបរិសុទ្ធ។ តែសម្រាប់អ្នកខ្លះទ្រង់មិនត្រូវបានបង្ហាញមកដូច្នោះទេដោយសារទ្រង់មិនបានការពារ។តែវាក៏ស្ថិតនៅក្នុងភាពជាស្តេចរបស់ទ្រង់ផងដែរ។

2. មានក្រុមជំនុំនៅចំកណ្តាលនៃព្រះ

ចំណុចកណ្តាលរបស់ព្រះមានន័យថាជាក្រុមជំនុំនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលនៃក្រុមជំនុំ។ ប៉ូលនិយាយថា "ដ្បិតតើខ្ញុំរកនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកណា តើជាមនុស្សឬព្រះ ឬចង់ចង់បំពេញចិត្តមនុស្សឬអី បើសិនជាខ្ញុំចង់បំពេញចិត្តមនុស្ស នោះខ្ញុំមិនមែនជាបាវបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។" (កាឡាទី 1:10)

3. រន្ទះ សម្លេងនិងផ្លែកបន្ទោរចេញពីបល្ល័ង្ក

ការនេះមិនចង្អុលតែទៅកានព្រះចេស្តារបស់ព្រះទេ តែក៏ចង្អុលថាទ្រង់នឹងយាងមកបំផ្លាញអំពើបាបនិងការអាក្រក់។ កាលដែលព្រះធ្វើការនៅភ្នំស៊ីណៃ "រន្ទះនិងផ្លែកបន្ទោរ" បានមកលើភ្នំផងដែរ។ (និក្ខមនំ 19:16)។ ទ្រង់មានបន្ទូលជាសម្លេងជាមួយនឹងម៉ូសេ (និក្ខមនំ 19:19)។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះបន្ទូលនេះជាអំណាចចេស្តារបស់ព្រះ ដែលមនុស្សមានបាបមិនអាចនឹងខិតចូលជិតទ្រង់បាន។ ស្ថានសួគ៌គួរតែមានអំណាចចេស្តាដូច្នោះមែន។ ក្រុមជំនុំនៅលើផែនដីជាប្រភេទនៃក្រុមជំនុំនៅស្ថានសួគ៌ដែរ។ ក្រុមជំនុំពិតមានអំណាចចេស្តា។ ព្រះវរបិតាដែលបានត្រាស់ហៅលោក Nightingale ដែលបានប្រើយ៉ាងខុសឆ្គងនៅលើអាសនា គាត់បានធ្លាក់ចុះ ហើយករបស់គាត់បានបាក់និងក៏ស្លាប់ទៅ។

4. មានភ្លើងដែលឆេះសន្ធៅនៅខាងមុខបល្ល័ង្ក

នេះមានន័យថាវាជាព្រះបន្ទូលសម្រាប់ជាបំភ្លឺនិងជាកំដៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តាមការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិត នោះចិត្តដែលស្តាប់ក៏បានទៅដូចជាកម្តៅ។

5. សមុទ្រនៃកែវដូចជាគ្រីស្តាល់នៅខាងមុខបល្ល័ង្ក

សមុទ្រនៃកែវជាការប្រៀបប្រដូចនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ក្រុមជំនុំពិតមិនមាននូវសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សទេ តែមានដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។

6. សត្វទាំងបួន (សត្វដែលមានជីវិត) ដើម្បីនឹងបម្រើព្រះ
7. ក្រុមជំនុំនៅផែនដីក៏គួរមានអ្នកដែលបម្រើដែរ

ការអធិប្បាយទី 14 ចូរសរសើរដល់សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ (វិវរណៈ 4:8)

តើអ្វីទៅជា "ការបន្សុទ្ធ"? ពាក្យថា បរិសុទ្ធ ថា ខាដូស (קָדַשׁ) នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ។ អត្ថន័យនៃពាក្យដើមគឺការញែកចេញ។ ដូច្នេះពាក្យនេះមានន័យថា ព្រះទ្រង់ជាតួអង្គ នៃការញែកចេញពីរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមក ដែលទ្រង់ជាអង្គដែលខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចទៅដល់ ហើយទ្រង់ជាអង្គដែលល្អឥតខ្ចោះ។ ដូច្នេះវាមិន មានទំនាក់ទំនងទៅនឹងលក្ខណៈរបស់អ្វីៗដែលត្រូវបានបង្កើតមកទេ។ ទីពីរ វាមិន មានទំនាក់ទំនងនឹងអំពើបាបទេ។ ដូច្នេះ អត្តចរិតនៃការថ្វាយបង្គំភាពបរិសុទ្ធរបស់ ព្រះគួរតែដូចតទៅនេះ។

1. ជីវិតដែលចងចាំថាខ្លួនខ្ញុំជារបស់ដែលព្រះបានបង្កើតមក

(1) និយាយម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថាការដឹងពីជីវិត "ខ្ញុំមិនមែនជាព្រះអាទិករ ទេ" ហើយខ្ញុំមិនចេញមកជាព្រះអម្ចាស់ដល់អ្នកណាឬអ្វីមួយនោះទេ តែខ្ញុំជាអ្នកបម្រើ ចាត់ចែង ជាម្នាក់ដែលទាក់ទងនឹងរបស់ទាំងអស់ដែលបានបង្កើតដោយតាមការ ចង្អុលបង្ហាញរបស់ព្រះ។ ខ្ញុំមិនមែនជាម្ចាស់លើខ្លួនខ្ញុំឡើយ។ នៅពេលខ្ញុំមានភាពជា អ្នកបម្រើ ហើយបានក្លាយជាម្ចាស់មានន័យថាបានធ្វើបាបដោយការប្រមាថដែលថា ខ្ញុំក្លាយជាព្រះហើយ។ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះមិនឆ្មើងឆ្មៃទេ តែកោតខ្លាចដល់ព្រះ ការ ទទួលស្គាល់ពីភាពជារបស់ព្រះបានបង្កើតរបស់ខ្ញុំបង្ហាញឱ្យឃើញដោយការកោត ខ្លាចរបស់ខ្ញុំដល់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងអេសាយជំពូក 6 សេចក្តីពិតដែលពួក សេរ៉ាភីមបានបាំងមុខរបស់ពួកគេ នោះជាការកោតខ្លាចនៃរបស់ដែលព្រះបានបង្កើត ទៅដល់ព្រះអាទិករ។ ការកោតខ្លាចក្នុងនាមជារបស់ដែលព្រះបង្កើតមកទៅកាន់ព្រះ អាទិករជាឥរិយាបថនៃការស្តាប់បង្គាប់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌទៅកាន់ព្រះបន្ទូលទ្រង់ ដោយដឹងថាអំណាចចេស្តានៃភាពជាអម្ចាស់ជារបស់ព្រះតែមួយគត់។ ការស្តាប់

បង្គាប់នេះដែលរូបកាយរបស់យើងបានជាយញ្ញបូជារស់ (រ៉ូម 12:1)។ យញ្ញបូជាគួរតែស្លាប់ ដង្វាយដែលរស់មានន័យថាការស្តាប់បង្គាប់ដូចជាមនុស្សម្នាក់ស្លាប់ហើយតែមានជីវិតដែរ។ ជីវិតនៃការទទួលខុសត្រូវដែល ខ្ញុំមិនអាចរស់ក្នុងជីវិតខ្ញុំបានដោយបំណងរបស់ខ្ញុំ ដែលជាការកោតខ្លាចដល់ព្រះនិងជីវិតដែលស្គាល់សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។

(2) យើងគួរតែបែងចែកឱ្យដាច់ពីលក្ខណៈនៃរបស់ដែលព្រះបង្កើតនៅក្នុងចំណេះដឹង យើងមានបំណងអាក្រក់ដែលចង់ដឹងពីព្រះខ្លាំងពេក ហើយវាខុស។ យើងគួរតែដឹងអ្វីដែលយើងអាចដឹងបាននៅក្នុងផ្នែកនៃចំនេះដឹង តែអ្វីដែលយើងមិនដឹងបានទុកវាមួយផ្នែក។ សម្រាប់ផ្នែកណាដែលជាចំណេះដឹងមិនអាចដឹងបាន យើងមិនគួរដឹងវាទេ តែគួររក្សានូវសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ទ្រង់វិញ។ បើទោះជាមនុស្សមានឥរិយាបថដែលអាក្រក់ដែលចង់ដឹងគ្រប់យ៉ាងពីព្រះ វាមិនមែនជាឥរិយាបថត្រឹមត្រូវក្នុងការបម្រើដល់ព្រះទេ។ វាជាការក្រអឺតក្រទមដែលអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្កទ្រង់ ជាការប្រមាថវិញ។

2. ខ្ញុំគួរដឹងថាខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប ហាយត្រូវមានអារម្មណ៍អាម៉ាស់ និងមិនគួរបង្ហាញពីខ្ញុំទេ

យើងព្យាយាមបង្ហាញពីខ្ញុំជំនួសឱ្យព្រះវិញ ហើយបង្ហាញពីគំនិតរបស់ខ្ញុំជំនួសឱ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយវាជាអាកប្បកិរិយាមួយដែលមានបាប។ ពេលនោះ ខ្ញុំមិនលាក់ឡើយ តែបង្ហាញពីខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានធ្វើបាបហើយ។ នៅពេលយើងបានទទួលព្រះគុណច្រើន យើងមានការដឹងខ្លួនពិតថា "ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប"។ យើងគួរតែដឹងពីខ្ញុំថាដាច់ចេញពីព្រះ។ ការដឹងខ្លួនពីការញែកចេញគ្នានេះជាចិត្តដែលមានការខ្មាស់ទៅកាន់អំពើបាបខ្លួន។ តែយើងមានការអាម៉ាស់។ យើងមិនដឹងពីការកខ្វក់របស់យើង

ច្រើនទេ។ យើងជាញឹកញាប់ឃើញមនុស្សអាក្រាតនៅពេលថ្ងៃ។ បន្ទាប់មកមនុស្ស មិនដឹងពីសេចក្តីអាម៉ាស់និងការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួនទេ។ ហេតុអ្វីបានជាគេដឹងពីការ អាម៉ាស់របស់ខ្លួនទៅ? ពីព្រោះគេជាមនុស្សឆ្កួត។ ដូច្នោះដែលកាលណាដែលចិត្ត របស់យើងមានពេញដោយអំពើបាប យើងរាប់អំពើបាបយ៉ាងអាក្រក់។ ចាប់ពីពេល នេះទៅ យើងគួររស់នៅដើម្បីនឹងពិចារណានូវសេចក្តីខ្មាស់របស់ខ្ញុំ ដែលជាកែប្រែខ្លួន និងមានចិត្តដែលផ្លាស់ប្រែដើម្បីត្រូវខ្មាស់នឹងពិធីលៀងដែលនៅស្ថានសួគ៌ (ម៉ាថាយ 22:8-14)។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "មានពរហើយអស់អ្នកដែលទួញសោក ដ្បិតគេ នឹងបានសើចវិញ"។ "ត្រូវបណ្តាសាហើយអ្នកដែលសើចពេលនេះ ដ្បិតអ្នកនឹងទួញ សោកនិងយំផង" (លូកា 6:21, 25)

ការអធិប្បាយទី 15 ការសរសើរដល់សត្វដែលមានជីវិតរស់ទាំងបួន (វិវរណៈ 4:8-11)

1. ការសរសើរដែលមិនឈប់ឈរនៅពេលថ្ងៃនិងពេលយប់

នេះគឺជាការសរសើរដោយគ្មានអារម្មណ៍នឿយហត់។ ការសរសើរនេះជាមិនពិបាកទេ តែមានអំណរនិងអំណាចវិញ ពីព្រោះវាចេញមកពីខាងក្នុង។ ដូច្នេះ វាចេញមកដោយ គ្មានបង្អាក់ទេ។ ហេតុផលដែលការសរសើរចេញមកពីការទាំងនោះជាការពិតដែល ពួកគេជាភាវៈមានជីវិត (នៅក្នុងភាសាក្រិកថា ស្សូអា ζῴα)។ ហេតុផលដែលឈ្មោះ របស់ពួកត្រូវបានហៅថាជាសត្វដែលមានជីវិតគឺដោយសារសេចក្តីពិតដែលពួកគេ មានពេញដោយជីវិត។ អ្នកជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទក៏មានសេចក្តីសន្យាដែលមានពេញ ដោយជីវិតរបស់ព្រះផងដែរ។ យ៉ូហាន 10:10 មានបន្ទូលថា ព្រះគ្រីស្ទបានមកនៅ

ក្នុងលោកិយ ""ចោរវាមកតែនឹងលួច សម្លាប់និងបំផ្លាញ។ ខ្ញុំបានមកដើម្បីឱ្យពួកគេបានជីវិត ហើយជាជីវិតដែលពេញបរិបូរណ៍ផង។" រ៉ូម 5:17 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតបើសិនជាសេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យ ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ ដោយព្រោះម្នាក់នោះឯង បានប្រព្រឹត្តសេចក្តីរំលង ដូច្នេះប្រាកដជាពួកអ្នកដែលទទួលព្រះគុណដ៏បរិបូរ និងអំណោយទានជាសេចក្តីសុចរិត នោះនឹងបានសោយរាជ្យក្នុងជីវិតលើសទៅទៀត ដោយសារតែម្នាក់ដែរ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។"

2. ការសរសើរសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ

នេះជាការសរសើរព្រះដោយទន្ទឹងចង់ឃើញភាពបរិសុទ្ធនិងការគោរពភាពមានតម្លៃតែមួយរបស់វា។ យើងត្រូវបរាជ័យដែលបានបំភ្លេចភាពបរិសុទ្ធដោយពិចារណាពីសេចក្តីជំនឿ។ ប្រសិនបើយើងផ្ទាល់មិនបរិសុទ្ធ យើងមិនអាចមើលឃើញភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះបានទេ។ ពេលយើងឃើញភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ តើយើងអាចសរសើរដល់ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់បានយ៉ាងដូចម្តេច? ហេព្រើរ 12:4 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនទាន់តយុទ្ធនឹងអំពើបាប ដល់ទៅហូរឈាមនៅឡើយទេ"។ យើងគួរតែស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធជាសុភមង្គលថែមទៀត។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "យើងគួរស្រេកឃ្លាននឹងស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត" (ម៉ាថាយ 5:6)។ ហេតុផលដែលយើងគួរតែចង់បានសេចក្តីបរិសុទ្ធ និងគោរពដល់ការដែលមានតម្លៃ ជាការពិតដែលថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ។ ដោយសារបទគម្ពីរមានបន្ទូលថា "ចូរទទួលថ្លែងប្រាប់ពីសិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ា ឱ្យសំណំនឹងព្រះនាមទ្រង់ ចូរនាំយកដង្វាយ1មកនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាចុះ ហើយថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ដោយសិរីលំអនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ" (របាក្សត្រទី1 16:29, របាក្សត្រទី2 20:21, ទំនុកដំកើង 29:2) សម្រស់បែបនេះគួរតែរារនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង។ ហេព្រើរ 12:14 មានបន្ទូលថា "ចូរដេញតាមសេចក្តីមេត្រី ចំពោះមនុស្ស

ទាំងអស់ចុះ ហើយឱ្យបានញែកជាបរិសុទ្ធដែរ បើអ្នកណាគ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធ នោះមិនដែលឃើញព្រះអម្ចាស់ឡើយ”។

ដូច្នេះ យើងគួរវាយប្រឆាំងនឹងអំពើបាបដើម្បីឱ្យបានឃើញព្រះអម្ចាស់។ បើទោះជាយើងមិនអាចមានភាពមួយដែលគ្មានបាបសោះក៏ដោយ តែការរក្សានូវការតយុទ្ធនឹងអំពើបាបនោះព្រះទ្រង់បានឈរនៅខាងយើងហើយ។ តើការតយុទ្ធអនុវត្តនូវការតយុទ្ធនឹងបាបយ៉ាងដូចម្តេច? (1) ដំបូងបង្អស់ គេគួរតែស្គាល់នូវសភាពដែលស្មោកគ្រោករបស់គេ។ (2) គេគួរតែស្អប់អំពើបាបរបស់គេក៏ដូចជាការស្អប់ដល់អំពើបាបរបស់អ្នកផ្សេងផងដែរ 3) យើងគួរផ្តោតលើការកាត់អំពើបាបចេញដែលវាបាំងនូវជីវិតដែលមានជំនឿស្មោះត្រង់របស់យើង។

3. ការសរសើរព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ

សត្វដែលមានជីវិតទាំងបួនមិនសរសើរ ពីព្រោះព្រះផ្តល់អ្វីមួយដល់ពួកគេ តែពួកគេសរសើរថាព្រះទ្រង់គង់នៅ។ ពីព្រោះ (1) ព្រះទ្រង់គ្មានបរាជ័យឬសេចក្តីកំសោយឡើយ។ (2) ដោយសារទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ជាព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងអំណាចចេស្តាលើគ្រប់របស់ទាំងអស់។ (3) ដោយសារទ្រង់ជាព្រះ ទ្រង់ជាអង្គជាវិញ្ញាណដែលគ្រប់គ្រងលើពិភពខាងវិញ្ញាណផង និងខាងសាច់ឈាមផង។ (4) ដោយសារទ្រង់មានគ្រប់អំណាចចេស្តា ទ្រង់អាចធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់។ ដូច្នេះ វាជាសេចក្តីជំនឿដែលនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ព្រះអង្គ។

ព្រះអង្គនេះបានផ្តល់ភស្តុតាងនៃជំនឿរបស់យើង ពីព្រោះទ្រង់មានវត្តមានពីមុនមកផង។ ទំនុកដំកើង 74:12 ថា “ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ជាមហាក្សត្រនៃទូលបង្គំតាំងតែពីបុរាណមក ទ្រង់ក៏ប្រោសប្រទានសេចក្តីសង្គ្រោះនៅកណ្តាលផែនដី។” (2) ដោយសារតែទ្រង់គង់នៅនៅពេលនេះ ទ្រង់មានទំនាក់ទំនងរវាងជីវិត និងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។

ប្រសិនបើទ្រង់មិនមានទំនាក់ទំនងបច្ចុប្បន្នជាមួយយើងទេ នោះទ្រង់មិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយយើងទេ។ តែតាមពិតនោះទ្រង់គង់នៅក្នុងខ្ញុំ។ ទំនុកដំកើង 68:19 ថា “សូមឱ្យព្រះអម្ចាស់បានប្រកបដោយព្រះពរដែលទ្រង់ទទួលយកបន្ទុកយើងរាល់ៗថ្ងៃ គឺជាព្រះជាទីសង្គ្រោះដល់យើងខ្ញុំ”។ ព្រះភ្ជាប់ទៅនឹងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ពីព្រោះយើងមិនអាចយល់ពីគំនិតរបស់ទ្រង់បានទេ នោះយើងនឹងមិនទទួលបានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ទេ។ ជីវិតដែលមិនចូលចិត្តនឹងពិភាក្សាជាមួយទ្រង់ពីសេចក្តីពុករលួយនេះទេ។ (3) ព្រះទ្រង់គង់នៅនៅក្នុងពេលអនាគត។ កាលដែលអ្នកជឿទាំងអស់មើលពីអតីតកាលដែលបានកន្លងផុតទៅ នោះបច្ចុប្បន្នដែលនឹងត្រូវជួបហើយ តែអនាគតវិញជាការដែលអាថ៌កំបាំង។ ទេ គ្រប់ការទាំងអស់សុទ្ធតែជាការនៃអនាគត។ តែតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងភាពជាអ្នកជឿ ព្រះពរដែលនឹងទទួលបានជាការដែលនៅអនាគត។ នៅពេលអនាគត ព្រះនឹងយាងមករកយើញ ហើយនឹងគង់នៅជាមួយយើង។

ការអធិប្បាយទី 16 អំពីការបង្កបង្កើត (1) (វិវរណៈ 4:11)

ក្នុងចំណោមបទគម្ពីររបស់សាសនាគ្រឹស្ត នៅចំកណ្តាលនៃលោកុប្បត្តិជំពូក 1 – 2, សរុបទាំងអស់មាន 75 ជំពូក និងខនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់និយាយពីការបង្កបង្កើតនៃភាវៈទាំងអស់ដោយសារព្រះ។ ត្រង់ចំណុចនេះជាពិសេស ខ្ញុំនឹងអធិប្បាយជាមួយនឹងវិវរណៈជំពូក 4។ វានិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់និងជាព្រះទ្រង់គួរតម្លើង ទ្រង់មានគ្រប់សិរីល្អ ការគោរពនិងព្រះចេស្តា ដោយសារទ្រង់បានបង្កើតគ្រប់ការទាំងអស់មក ហើយដោយបំណងរបស់ទ្រង់ពួកគេបានមានឡើងនិងត្រូវបានបង្កើតមក។” កាលដែលយើងឃើញពាក្យថា ចាស់ទុំទាំង 24 នៅស្ថានសួគ៌ដែលបានសរសើរថា គ្រប់ទាំងភាវៈទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតមកតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដូច្នោះដែរពួកគេក៏ជារបស់ផងព្រះដែរ យើងមានតែអរព្រះគុណដល់ព្រះ។ លិទ្ធិនៃការវិវត្តន៍និយមដែលគិតថាគ្រប់ភាវៈទាំងអស់ជាលទ្ធផលនៃការអភិវឌ្ឍនៃធម្មជាតិ វាបានធ្វើទុក្ខច្រើនដល់មនុស្សជាតិ យើងមិនអាចនិយាយអ្វីក្រៅពីនោះឡើយ។ លិទ្ធិនៃការវិវត្តន៍និយមជាជំនឿតែមួយគត់ ដោយសារវាមិនមែនជាសេចក្តីពិតឡើយ គំនិតដែលនាំមកនូវថ្នាំពុក

ដ៏អាក្រក់យ៉ាងខ្លាំង។ ពេលនេះ កាលដែលយើងពិនិត្យពីវា នេះជាសេចក្តីពិតដូចតទៅនេះ

1. អ្នកដែលជឿលើការវិវត្តន៍មិនអនុវត្តការបង្រៀនខុសឆ្គងទេ
ពេលពួកគេគិតថា សម្រាប់ធម្មជាតិជាមនុស្សនោះវាល្អ ដែលពួកគេនឹងអភិវឌ្ឍដោយសេរី នោះពួកគេនឹងបានល្អឡើង។ ការអប់រំនេះធ្វើឱ្យពួកគេចូលទៅក្នុងការវិវត្តន៍និយមរបស់រុស្សី រួចមកវាធ្វើឱ្យមនុស្សទៅជាពុករលួយ និងកាន់តែធ្វើតាមចិត្ត។

2. ទស្សនៈបែបប្រវត្តិសាស្ត្រនៃអ្នកដែលជឿលើការវិវត្តិន៍និយម ជាចុងក្រោយនាំយើងទៅកាន់ការដឹងនាំរបស់ភាវៈជនដើម្បីនឹងបំផ្លាញមនុស្សជាតិ
កាលដែលការវិវត្តនៃភាវៈរស់ត្រូវបានអភិវឌ្ឍដោយគោលការណ៍នៃអាហារសាច់ដែលខ្សោយ តែអ្នកដែលទទួលវាទុកជាការយល់ឃើញរបស់ខ្លួនពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ចុងក្រោយនឹងក្លាយជាភាវៈជន។ លោក អ៊ីស្តែបង្កើតនូវភាវៈជនណាស៊ីទៅតាមការវិវត្តន៍និយមរបស់លោកដាវីន ដែលគាត់ជាភាវៈជននៃជំនឿកុំម៉ុយន្ទីសដែលចេញមកពីជំនឿនៃការវិវត្តនិយម។ លោក កាល់ ម៉ាកស៍ អះអាងថាប្រវត្តិនៃមនុស្សជាតិមិនអាចជួយអ្វីឡើយ ក្រៅពីផ្លាស់ប្តូរវាតាមធម្មជាតិ។ ប្រៀបដូចជាមនុស្សមើលងាយការពិតដែលថាមនុស្សគួរប្រែចិត្តពីអំពើបាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ តែអ្នកទស្សនៈវិទូពីប្រវត្តិសាស្ត្រដែលទទួលយកការប្រយុទ្ធនាំភាពអញនិយមដោយសុទិដ្ឋិនិយម ចុងក្រោយនឹងត្រូវចូលទៅក្នុងបក្សពួករបស់ភាវៈជនដែលនឹងបង្កើតមនុស្សជាច្រើនជាទាសកររបស់ពួកគេ។

3. ការវិវត្តន៍មើលងាយព្រះនិងគិតថាមនុស្សជាលទ្ធផលនៃការអភិវឌ្ឍនៃភាពចៃដន្យនិងធម្មជាតិ

ដូច្នេះ គំនិតនេះធ្វើឱ្យមនុស្ស (1) ពីព្រោះមិនមានចៅក្រម វាធ្វើឱ្យគេប្រព្រឹត្តបាបដោយឥតលក្ខខណ្ឌ។ (2) គេមើលងាយនូវភាពត្រឹមត្រូវរបស់មនុស្សដែលព្រះបានបង្កើតនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ដូច្នេះ វាធ្វើឱ្យមនុស្សពុករលួយ ដែលគេជាមនុស្សដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលអាចនឹងលះបង់ពិតប្រាកដសម្រាប់អ្នកជិតខាងខ្លួន។ (3) ដោយសារគេមិនទទួលស្គាល់ថា គ្រប់ទាំងភាវៈជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយអះអាងថាគេអាចធ្វើអ្វីតាមតែចិត្ត គេមិនមានទំនុកចិត្តយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងការប្រើការទាំងនោះឡើយ (4) ពួកគេជឿតែអ្វីនៅក្នុងលោកិយបច្ចុប្បន្ននេះ តែមិនជឿលើពិភពលោកដែលនឹងត្រូវមកដល់ឡើយ។

(5) ពួកគេអះអាងថា គ្រប់ការទាំងអស់នឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរ ហើយធ្វើឱ្យយើងឈប់ប្រកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងសេចក្តីពិតទូទៅពីដើមមក ហើយគុណសម្បត្តិខាងសីលធម៌ផង។ ដូច្នេះ គំនិតរបស់ពួកគេនៅក្នុងគុណតម្លៃខាងសីលធម៌ ដំណើររបស់ពួកគេ នោះពួកគេរស់តាមដែលគេចង់បាន។ តាមដែលយើងពិនិត្យការខាងលើនេះ ការវិវត្តន៍និយមជាគំនិតដែលបំផ្លាញមនុស្សជាតិ។

ការអធិប្បាយទី 17 អំពីការបង្កបង្កើត (2) (វិវរណៈ 4:11)

1. ភស្តុតាងដែលព្រះបានបង្កើតដែលអាចរកឃើញដោយមនុស្សគ្រប់រូបដែលពិចារណាបានជ្រាលជ្រៅពិត

លោក AC Morrison ដែលជាប្រធានសមាគមវិទ្យាសាស្ត្រញ្ញូវយ៉កបានចង្អុលបង្ហាញការពិតនៅក្នុង "ហេតុផលប្រាំពីរដើម្បីជឿលើព្រះក្នុងនាមជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ"។ នោះគឺប្រសិនបើពិភពលោករបស់យើងប្រែជាល្បឿន 1/10 លឿងជាងល្បឿនបច្ចុប្បន្ន នោះយប់និងថ្ងៃនឹងវែងជាងបច្ចុប្បន្ន 10 ដង។ បើដូច្នេះមែន ព្រោះនៅពេលថ្ងៃ បន្លែទាំងអស់ត្រូវបានបំភ្លឺជាប់ វាត្រូវបានសួត ប៉ុន្តែនៅពេលយប់សម្រាប់សីតុណ្ហភាពកម្រិតទាប បន្លែនឹងកកហើយស្លាប់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ចម្ងាយរវាងផែនដី និងព្រះអាទិត្យគឺនៅឆ្ងាយជាងពេលបច្ចុប្បន្នបន្តិច នោះយើងនឹងកកហើយស្លាប់ ឬបើវានៅជិតជាងនេះបន្តិច យើងនឹងត្រូវឆេះខ្លោចស្លាប់។ ហើយមួយខែយើងនឹងនៅខាងក្រៅ 24 0000 ម៉ាយពីពិភពលោករបស់យើង ប្រសិនបើនៅខាងក្រៅ 50000 ម៉ាយ នោះជំនោរនឹងលិចផែនដីទាំងមូល។ លើកលែងតែពួកគេនៅក្រោមអំណាចបែបនេះ ដែលស្ថិតនៅក្រោមផែនការគណិតវិទ្យារបស់ព្រះវិញ ការពិតដែលថាសត្វមានជីវិតត្រូវបានទ្រទ្រង់អាចត្រូវបានពន្យល់ឧទាហរណ៍បន្ថែមទៀត។ ការដូច្នេះដែលកិច្ចការដែលជីវិតមនុស្សត្រូវបានរក្សាមិនអាចនិយាយបានថាវាជាការចៃដន្យទេ។

លោក ចេមស៍ ចេនស៍ ជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ពូកែរបស់អង់គ្លេសបានមានប្រសាសន៍ថា ក្នុងន័យថាគ្រប់ទាំងច្បាស់ធម្មជាតិទាំងអស់ជាគណិតវិទ្យា សកលលោកមិនមែនជាលទ្ធផលនៃឧប្បត្តិហេតុនោះទេ ប៉ុន្តែជាផលិតផលរបស់អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រគណិតវិទ្យាដ៏អស្ចារ្យ ហើយបានសារភាពសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ថាជឿលើព្រះ។ ជាពិសេស ដោយសារតែការបង្កើតរបស់ទាំងអស់ គឺជាការងារមុនពេលដែលរបស់អ្វីទាំងអស់មានឡើង វាពិបាកគ្រប់គ្រងលើការនេះដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សណាស់។ ការពិតដែលថាមនុស្សដឹងច្បាស់ជាងខ្លួនគាត់អំពីកំណើតរបស់គាត់ នោះរឪពុកម្តាយរបស់គាត់ដែលបានដឹងច្បាស់ជាងគាត់។ ដូចនោះដែរ អំពីការបង្កើតនៃរបស់ទាំងអស់ ព្រះ

ទ្រង់ជ្រាបច្រើនជាងយើងទៅទៀត។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ការពិតកាន់តែច្បាស់។ បទគម្ពីរ 75 ជំពូក និងខគម្ពីរចែងអំពីការពិតនៃការបង្កើតរបស់ព្រះដល់របស់ទាំងអស់។ យើងគួរតែទទួលយកការពិតនេះ។ អ្វីដែលយើងទទួលយកពាក្យនេះមិនគួរអាស្រ័យលើការសិក្សាដោយបញ្ញាទេ ប៉ុន្តែដោយជំនឿវិញ។ តើជំនឿជាអ្វី? ការដឹងពីសេចក្តីពិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺដំណើរការដោយវិធីសាស្ត្រខាងវិញ្ញាណ និងវិធីសាស្ត្រសីលធម៌។

2. អ្នកវិវត្តន៍និយមនិយាយថាមនុស្សដូចជាសត្វដែលត្រូវបានកើតចេញពីប្រភពដើមទូទៅច្បាស់លាស់មួយ។

ដើម្បីបង្កើតទ្រឹស្តីនេះ ពួកគេបានអះអាងពីចំណុចផ្សេងគ្នាជាមួយនឹងមនុស្សសម័យនេះ ដោយសារតែមនុស្សសម័យទំនើបត្រូវបានវិវឌ្ឍច្រើនជាងមនុស្សបុរាណចេញពីហ្វូស៊ីលនៃឆ្អឹងដែលពួកគេសន្មត់ថាមាននៅរាប់ម៉ឺនឆ្នាំមុន។ ប៉ុន្តែ (1) សូម្បីតែអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រនៃការវិវត្តន៍ក៏មិនបញ្ជាក់បានដែរ។ ដោយសារតែហ្វូស៊ីលបែបនេះមានមិនច្រើនទេ ឆ្អឹងក៏គ្រាន់តែជាបំណែកប៉ុណ្ណោះ។ (2) បម្រាប់បរិស្ថានវិញ (បរិស្ថានសត្វអាចរស់នៅដូចជារូងភ្នំ) ដែលហ្វូស៊ីលត្រូវបានរកឃើញ។ បន្ទាប់មកមនុស្សលោកត្រូវបានសន្មត់ថាដូចជាសត្វធម្មតាវិញ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារតែបរិយាកាសនៃជីវិតនៅក្នុងការពិតត្រូវបានអភិវឌ្ឍ និងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ យើងមិនអាចដោះស្រាយតម្លៃរបស់មនុស្សជាសំខាន់បានទេ។ ដោយសារឆ្អឹងសត្វប្រៀបដូចជាឆ្អឹងមនុស្ស យើងមិនអាចកំណត់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការវិវត្តន៍បានឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែយើងជាបុរសសម័យថ្មី ប្រសិនបើពួកគេជួបបរិស្ថានមិនរស់នៅដោយអាវុធអាតូម ពួកគេអាចនឹងធ្វើឱ្យបរិស្ថានដែលពួកគេគួរតែរស់នៅក្នុងរណ្តៅដូចសត្វជាបំណែកនៃប្រវត្តិ

សាស្ត្រ។ (3) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សព្វថ្ងៃនេះ យើងមិនដែលឃើញការពិតថា ចន្លោះមួយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាលំហផ្សេងទៀតនៅកន្លែងណានោះទេ។ តើមនុស្សបានឃើញសត្វណាមួយបានប្រែក្លាយទៅជាមនុស្សទេ? មិនដែលមានរឿងបែបនេះទេ។

(6) (1) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកប្រាជ្ញខាងការវិវត្តន៍គិតថា មនុស្ស និងស្វាកើតចេញពីប្រភពតែមួយ។ តើពិតទេ? យើងមិនគួរដោះស្រាយអ្វីមួយដោយរូបរាងខាងក្រៅទេ។ ថ្វីត្បិតតែវត្ថុទាំងពីរមិនមានចំណែកដូចគ្នាក្នុងចំណុចច្រើនក៏ដោយ ជាពិសេសបេះដូងគឺខុសគ្នាទាំងស្រុង ដូចជារាងស្ពានសួត៍ និងផែនដីដែរ។ ស្វាមិនអាចរៀនដូចឆ្កែបានទេ គេមិនអាចរៀនដូចមនុស្សជាតិបានសិក្សារហូតនោះទេ។ លោក Paul Zimmerman បានបោះពុម្ពចំណុចផ្សេងគ្នា 50 ប្រភេទរវាងស្វានិងបុរស។

លើសពីនោះទៀត យើងគួររក្សានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ អ្នកប្រាជ្ញខាងការវិវត្តន៍និយមខ្លួនគេផ្ទាល់ក៏មិនអាចបញ្ជាក់ពីទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេបានដែរ។ លោក ដាវីនផ្ទាល់ជាអ្នកប្រាជ្ញខាងការវិវត្តន៍និយមបានផ្ញើសំបុត្រមួយទៅកាន់លោកហ្គ្រេហើយនិយាយថា "នៅពេលដែលខ្ញុំឃើញសកលលោកដ៏អស្ចារ្យជាពិសេសចិត្តរបស់មនុស្ស នោះខ្ញុំមិនស្កប់ចិត្តទេ ពីព្រោះវាជាលទ្ធផលនៃចេស្តាដែលគ្មានគោលបំណង។" ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា “ខ្ញុំមិនអាចគិតថាលោកិយនេះជាលទ្ធផលដែលចេញមកពីការចៃដន្យឡើយ”។ សម្តីរបស់លោកដាវីននេះជាការសម្លាប់ដល់ជំនឿខាងការវិវត្តន៍និយម។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សបង្រៀនពីទ្រឹស្តីដែលប្រឆាំងគ្នាទៅមនុស្សដូចជាវាជាសេចក្តីពិតដូច្នេះ? យើងគួរតែត្រឡប់ទៅកាន់បទគម្ពីរដែលមានបន្ទូលពីសេចក្តីពិតតែមួយគត់មកកាន់យើង។ លោកុប្បត្តិ 1:1 ថា “” ទំនុកដំកើង 33:6 ថា “ផ្ទៃមេឃបានកើតមក

ដោយសារព្រះបន្ទូលព្រះយេហូវ៉ា ហើយពួកពលបរិវារដែលនៅលើនោះ បានកើត ដោយសារខ្យល់ពីព្រះឱស្ឋទ្រង់”។ ទំនុកដំកើង 121:2 មានបន្ទូលថា “សេចក្តីជំនួយរបស់ខ្ញុំមកតែពីព្រះយេហូវ៉ាទេ គឺជាព្រះដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដី”។

ការអធិប្បាយទី 18 ការសរសើរពីរប្រភេទ (វិវរណៈ 4:8-11)

អត្ថបទមានការសរសើរពីរ។ មួយជាការសរសើរនៃភាវៈខាងវិញ្ញាណ និងមួយទៀតជាការសរសើររបស់ពួកចាស់ទុំទាំង24។ ភាវៈខាងវិញ្ញាណទាំងបួនដែលសរសើរដល់ភាពបរិសុទ្ធនិងភាពអស់កល្បរបស់ព្រះទាំងថ្ងៃនិងយប់។ (8,9) ចាស់ទុំទាំង 24 បានបោះមកុដនិងសរសើរចេស្តានៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ។ (ខ 11)

1. ការសរសើរដោយមិនបង្អង់ទាំងថ្ងៃនិងយប់.

យើងរៀនអ្វីមួយពីការសរសើរសត្វមានជីវិតទាំងបួន។ វាគឺជាការពិតដែលថាការសរសើររបស់ពួកគេមិនមានការផ្អាកទេ (ខ 8)។ អ្នកដែលស្គាល់ភាពបរិសុទ្ធនិងភាពអស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ច្បាស់ជាមិនអាចធ្វើអ្វីក្រៅពីសរសើរតម្កើងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃនោះទេ។ 10 ពីព្រោះ (10 ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់គង់នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធជានិច្ច ហើយវិនិច្ឆ័យពិភពលោកនៃអំពើបាប ហើយទ្រង់មិនបំផ្លាញមរដករបស់ទ្រង់ និងរាស្ត្រដែល

ទ្រង់ប្រោសលោះអស់កល្បជានិច្ចឡើយ ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជារបស់ទ្រង់អស់កល្បជានិច្ច។ ភាពអស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងភាពបរិសុទ្ធគឺប្រសើរជាងសុភមង្គល។ យើងមិនគួរតែចង់រស់នៅក្នុងភាពងាយស្រួលនោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ វាគឺជាការទាមទារដ៏អស្ចារ្យរបស់មនុស្សពិត ដែលបង្កើតឡើងដោយរូបអង្គនៃព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីមានគឺពិតជារីករាយ ដោយមិនបង្ហាញដោយពាក្យរបស់យើងជាជាងការពិតដែលភាវៈទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីមាន។ ជាងការពិតដែលទ្រង់ប្រទានអ្វីមួយដល់យើង អ្នកដែលទទួលស្គាល់ការពិតថាព្រះជាម្ចាស់បរិសុទ្ធ និងគង់អស់កល្បជានិច្ច ច្បាស់ជាមិនអាចជួយបានក្រៅពីសរសើរទ្រង់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។

2. ការសរសើរនៅក្នុងការថ្វាយមកុដដាក់នៅចំពោះព្រះ

ចាស់ទុំទាំង 24 បានថ្វាយមកុដរបស់ពួកគេ ពួកគេបានបំពាក់នៅនឹងព្រះ ហើយបានសរសើរនូវការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ផង។ ការសរសើរជាការសារភាពមួយដ៏មានតម្លៃ ពីព្រោះគ្រប់ការទាំងអស់ត្រូវបានកើតឡើងដោយការបង្កើតរបស់ព្រះ គ្រប់ទាំងសិរីល្អនឹងត្រូវបានផ្តល់ដល់ទ្រង់តែមួយអង្គគត់។

កូរិនថូសទី1 4:7 ថា “ដ្បិតតើអ្នកណាដែលធ្វើឱ្យអ្នកផ្សេងពីគេ តើអ្នកមានអ្វីខ្លះដែលអ្នកមិនបានទទួល ចុះបើបានទទួលមែន ហេតុអ្វីបានជាអួតខ្លួនដូចជាមិនបានទទួលវិញ។” យើងគួរថ្វាយគ្រប់សិរីល្អទៅកាន់ព្រះ ពីព្រោះគ្រប់ទាំងសេចក្តីល្អត្រូវបានបង្កើតមកពីព្រះ ហើយទៅបានផ្តល់មកដោយសារទ្រង់មកដល់យើង។

មនុស្សគួរថ្វាយគ្រប់សិរីល្អដែលពួកគេបានទទួលទៅកាន់ព្រះ។ ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានបង្កើតមកដោយព្រះ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលថ្វាយសិរីល្អដល់ខ្លួន ជាអ្នកដែលមិនកោតខ្លាចដល់ព្រះទេនៅចំពោះព្រះ។ រ៉ូម 11:36 ថា “ដ្បិតរបស់សព្វសារពើបានកើតមកពី

ទ្រង់ ដោយសារទ្រង់ ហើយសម្រាប់ទ្រង់ សូមឱ្យទ្រង់បានសិរីល្អនៅអស់កល្បជានិច្ច អាម៉ែន។”

ជំពូកទី 5

ការបកស្រាយ

ឯនៅព្រះហស្តស្តាំនៃព្រះអង្គ ដែលគង់លើបល្ល័ង្ក នោះខ្ញុំឃើញមានក្រាំង។ នេះជាសញ្ញានៃគម្រោងការរបស់ព្រះសម្រាប់អនាគតនៃលោកិយនេះ ហើយគម្រោងមួយនៃភាពជាអម្ចាស់ដែលមានគ្រប់អំណាចរបស់ទ្រង់ផង។ មានតែព្រះទេទើបដឹងពីអនាគតរបស់លោកិយ ហើយទ្រង់ដែលគ្រប់គ្រងវាផង។ ដ្បិតដៃស្តាំមានអំណាច នោះវាជាសញ្ញានៃការថែរក្សាវា និងការដែលស្គាល់វាផង។ *ដែលសរសេរទាំងខាងក្នុង* នេះជាសញ្ញានៃការពិតដែលការរៀបគម្រោងសម្រាប់អនាគតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់លាស់ ដែលគ្មាននរណានឹងបន្ថែម ឬដកចេញពីវាឡើយ។ ប៉ុន្តែលោក ហ្សាញ់ បកប្រែឃ្លាថា “នោះខ្ញុំឃើញមានក្រាំង ដែលសរសេរទាំងខាងក្នុង និងខាងក្រៅ” ទៅជា “ត្រូវបានសរសេរនៅខាងក្នុង និងនៅខាងក្រោយ ព្រមទាំងមានបិទត្រាប្រាំពីរផង”។ ប្រសិនបើការបកប្រែនេះត្រឹមត្រូវ គឺវាបានសង្កត់ធ្ងន់លើលក្ខណៈសម្ងាត់របស់វា តែការបកប្រែចាស់គឺត្រឹមត្រូវ ដោយសារ អេសេគាល 2:10 ក៏និយាយថាក្រាំង “ត្រូវបានសរសេរនៅខាងក្នុង” ហើយវេយ្យាករណ៍ក្រិកពាក្យដើម (γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ὄπισθεν) ដែលស្របទៅនឹងការបកប្រែចាស់។

ហេតុផលដែលព្រះទ្រង់បានបិទត្រានៅនឹងក្រាំងដោយដៃស្តាំគឺ ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកជំនុំបានស្គាល់ពីអាថ៌កំបាំង។ ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងប្រាប់ឱ្យរាស្ត្ររើសតាំងរបស់

ទ្រង់បានដឹង។ ហើយទ្រង់ក៏បំផ្លាញក្រុងសូដុម និងកូម៉ូរ៉ា ទ្រង់បានប្រាប់អ័ប្រាហាំថា “នោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា តើត្រូវលាក់នឹងអ័ប្រាហាំពីការដែលអញរៀបនឹងធ្វើឬទេ” (លោកុប្បត្តិ 18:17)។ *“ព្រមទាំងមានបិទត្រាប្រាំពីរផង”* “លេខប្រាំពីរ” មានន័យថាជាលេខពេញលេញ ត្រាប្រាំពីរជាសញ្ញានៃលក្ខណៈដែលលាក់បាំងដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិនៃអាថ៌កំបាំងប្រាំពីរនៃវិវរណៈ។ អាថ៌កំបាំងនៃត្រាទាំងប្រាំពីរត្រូវបានបើកបង្ហាញម្តងទៀតម្តងមួយៗនៅជំពូកទី 6។ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយចំនួន សកម្មភាពនៃត្រាទាំងប្រាំពីរដែលត្រូវបានបិទចេញមកពីទំនៀមទម្លាប់របស់រ៉ូមគឺដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីបំណងដោយត្រាប្រាំពីរ។ ប្រសិនបើវាពិតជាដូច្នោះ អត្ថន័យរបស់វានោះគឺការអះអាងពីទ្រព្យសម្បត្តិដែលព្រះទ្រង់បានប្រទានដល់កូនៗរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែវាពិបាកក្នុងការដែលយើងបានប្រាកដពីទ្រឹស្តីមួយនេះ។ ប៉ុន្តែបញ្ហានោះគឺពឹងលើថា តើអ្នកណាដែលអាចបកត្រាទាំងនោះបាន។

ទេវតាដ៏ខ្លាំងពូកែ។ ហេតុផលដែលទេវតាដ៏ខ្លាំងពូកែលេចមកគឺដើម្បីនឹងស្រែកដោយសម្លេចយ៉ាងឮៗខ្លាំង។ សម្លេងស្រែកហៅរបស់គាត់អាចនឹងទៅដល់ជុំវិញស្ថានសួគ៌ ផែនដី និងនៅក្រោមដីផង។ ពីព្រោះត្រាត្រូវបានបិតប្រាំពីរដងក៏ជាអាថ៌កំបាំងដល់ទេវតាដ៏ខ្លាំងពូកែផងដែរ គាត់បានស្រែកដោយសម្លេងខ្លាំងនោះ។ កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនៃការប្រោសលោះជាការដែលអស្ចារ្យដែលសូម្បីតែទេវតាក៏មើលឃើញថាគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលដែរ។ (I ពេត្រុស 1:12)។

“ដែលអាចនឹង”។ នេះគឺថា អាកស៊ីអស (ἄξιος) ក្នុងភាសាក្រិក នៅទីនេះវាមានន័យថា គុណសម្បត្តិដែលសុចរិតក្នុងការបើកត្រាទាំងប្រាំពីរនៃក្រាំង (ព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្ស)។

3 នៅស្ថានសួគ៌។ វាជាកន្លែងដែលទេវតា និងពួកបរិសុទ្ធដែលបានស្លាប់ទៅរស់នៅ។ *នៅលើផែនដី* វាហាក់ដូចជាកន្លែងដែលមនុស្សទាំងអស់ និងភាវៈមានជីវិតទាំងអស់រស់នៅ។ *នៅក្រោមផែនដី* វាជាកន្លែងដែលហាក់ដូចជាព្រលឹងដែលមិនត្រូវបានឡើងទៅ និងភាវៈមានជីវិតរស់នៅ។ ការទាំងបីនេះរាប់បញ្ចូលគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់នៃផែនដី និងក្រៅផែនដីផង។ មនុស្សមានបាបមិនអាចដឹងពីអាថ៌កំបាំងនៃគម្រោងផែនការរបស់ព្រះរហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយនៃលោកិយនោះទេ (អេសាយ 11:25-)។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកដែលដឹងថាវាជាអ្វី អ្នកដែលមានគុណសម្បត្តិជាអង្គផ្សះផ្សាមិននៅក្នុងចំណោមពួកទេវតាទេ។ តើអ្នកណាដែលជាអ្នកដែលមានគុណសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់នោះ? ខ 5 ប្រាប់យ៉ាងច្បាស់។

4 នោះខ្ញុំយំ តើដោយហេតុផលអ្វីដែលយ៉ូហានយំយ៉ាងខ្លាំងម្ល៉េះ?

(1) ពីព្រោះគាត់គិតថាការបើកសម្តែង (ការបើកក្រាំង និងបង្ហាញវាមក) ដែលគាត់ស្រឡាញ់ និងទន្ទឹងរងចាំនឹងត្រូវបានបញ្ចប់។ កាលដែលយើងឃើញវា យើងទាយថាចិត្តរបស់គាត់ស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណានៅក្នុងការមើលឃើញពីកិច្ចការនៃនគររបស់ព្រះ។

(2) មូលហេតុមួយទៀតដែលគាត់យំគឺ ការដែលដឹងថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចបើកក្រាំងនោះបានទេ ដោយសារតែអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ពីសំឡេងដែលទេវតាស្រែកនោះ ចក្រវាឡទាំងឡាយស្ងាត់គ្មានចម្លើយ ទើបចក្រវាឡលាតត្រដាងការពិតនៃសេចក្តីវិនាសដ៏អាក្រក់។ ហោរាដែលអាចមានអារម្មណ៍ដឹងពីវាមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីយំសោកនោះទេ។

(3) អ្នកប្រាជ្ញមួយរូបបាននិយាយថា ហេតុផលដែលយ៉ូហានស្រែកខ្លាំងៗគឺដោយគ្មានអ្នកណាអាចសម្រេចគម្រោងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានទេ (ក្រាំងដែលបិទជិត

ជ្រាំពីរដង គឺអាចនិយាយបានថាជាគម្រោងការនៃគ្រាចុងក្រោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកបរិសុទ្ធ) ដែលគាត់បានរង់ចាំ។

ហេតុផលទាំងបីខាងលើគឺសមហេតុផល។ ពាក្យ "យំ" ជាភាសាក្រិក (ἔκλαιον) ជាទម្រង់អតីតកាលដែលមិនពេញលេញ ដែលវាត្រូវបានបកប្រែដោយត្រង់ថា “គាត់កំពុងយំ” យើងដឹងថាការយំរបស់គាត់គឺកំពុងកើតឡើង។

ចំពោះសំឡេងដ៏អស្ចារ្យដែលទេវតាបានហៅមក តែដោយគ្មាននរណាម្នាក់ឆ្លើយតបទៅកាន់សកលលោកទាំងមូល នោះគឺជាភាពស្ងៀមស្ងាត់ក្នុងពិភពលោកពេញដោយបាបដែលមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ។ ដូចជាមានអារម្មណ៍មួយនេះមិនអាចជួយបានក្រៅពីយំចេញមកនោះទេ។ ការយំនេះបានទទួលឥទ្ធិពលដ៏គួរឱ្យញាប់ញ័រនៅស្ថានសួគ៌ លើផែនដី និងក្រោមផែនដី។ សំឡេងយំដើម្បីប្រែចិត្តសម្រាប់ជាការថ្លូររបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់និងអំពើបាបរបស់គេ! សំឡេងយំចង់បានការបើកសម្តែង និងសេចក្តីសង្គ្រោះ! សម្លេងទួញសោកនេះជាសម្លេងដែលមានតម្លៃដែលចូលមកដល់បល្ល័ង្ករបស់ព្រះ។ សម្លេងស្រែកហៅរបស់ទេវតាគឺអស្ចារ្យដូចជាសម្លេងទួញយំដែរ។

សត្វសិង្ហដែលកើតពីពូជអំបូរយូដា នេះជាពាក្យដែលគាត់បានសរសេរដោយរក្សាទុកនៅក្នុងចិត្តនូវ លោកុប្បត្តិ 49: 9, 10។ យ៉ាកុបបានថ្លែងទំនាយថា ព្រះមេស៊ីនឹងប្រសូត្រពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា “យូដាជាកូនសិង្ហ”។

… វាបានក្រាបចុះ បានដេកដូចជាសិង្ហ នោះតើនរណាហ៊ានដាស់វា?” យោងតាមការសម្រេចបំពេញនូវទំនាយនេះ ព្រះយេស៊ូវពិតជាបានប្រសូត្រមកនៅក្នុងពូជសាសន៍យូដាមែន។ (ហេព្រើរ 7:14) “សិង្ហ” ជានិមិត្តសញ្ញានៃអ្នកដែលយកឈ្នះ ហើយអ្នកដែលមានជ័យជំនះជាតំណាងរបស់ព្រះមេស៊ី។ លោកុប្បត្តិ 3:15 បានទាយពីព្រះមេស៊ីថា “ពូជនាងនឹងកិនក្បាលឯង ហើយឯងនឹងចឹកកែងជើងគេ”។ “ការកិនក្បាលពស់” មានន័យថាការយកជ័យជំនះរបស់ព្រះមេស៊ី។ សាវកប៉ុលក៏និយាយនៅក្នុង

ន័យបញ្ជាក់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ “ព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្ត នៅបន្តិចទៀតទ្រង់នឹងកិនអារក្សសាតាំង នៅក្រោមជើងអ្នករាល់គ្នាហើយ សូមឱ្យអ្នកបានប្រកបដោយនូវព្រះគុណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។” (រ៉ូម 16:20) ជាពាក្យដែលគាត់តែងតែនិយាយនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់។ បន្ទាប់ពីទំនាយនៃ លោកុប្បត្តិ 3:15 រាស្ត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើសនៅក្នុងគ្រាចាស់បានរងចាំនូវអង្គដែលមានជ័យជំនះដែលជាព្រះមេស៊ី។ ពួកហោរាបានប្រៀបធៀបព្រះមេស៊ីទៅនឹងសិង្ហ (លោកុប្បត្តិ 49:9, 10) ឬ ហៅទ្រង់ថាជាស្តេច (មីកា 5:2)។

ឫសកែវនៃហ្លួងដាវីឌ ត្រូវបានហៅថាជាឫស ដែលនឹងត្រូវកាត់ចេញនូវភាពជាស្តេចរបស់ដាវីឌ។ លំនាំនៃភាពជាស្តេចរបស់ដាវីឌត្រូវបានកាត់ចេញតាំងពីយូរលង់មកហើយ វាត្រូវបានបន្តដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទវិញម្តងទៀត (ខាងវិញ្ញាណ) យោងតាម អេសាយ 11:1, 10, វិវរណៈ 22:16 រ៉ូម 12:12។

ទ្រង់បានឈ្នះ នេះជានិមិត្តរូបរបស់ព្រះមេស៊ី (លោកុប្បត្តិ 3:15) គឺថា ទ្រង់បានយកឈ្នះដោយការឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង និងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះដែលត្រូវបានសម្រេចដោយការឆ្កាងនោះផង។ (កូឡុស 2:14, 15)។ ជ័យជំនះនេះគឺជាការយកឈ្នះលើសាតាំង ជាអំណាចនៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់ និងលោកិយនេះ។ យោងតាម លូកា 10:18, យ៉ូហាន 14:30, 12:31 វិវរណៈ 1:18។ គឺបែបដូច្នោះហើយដែលជាអ្នកដែលមានជ័យជំនះ ជាព្រះមេស៊ីដែលនឹងក្លាយជាអង្គផ្សះផ្សារវាងព្រះនិងមនុស្ស បង្ហាញពីអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះដល់រាស្ត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ ហើយពីការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់វិញ ទ្រង់ធ្វើសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះដូចអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀននោះ។ យោងតាម ហេព្រើរ 7:26-28។

គឺជាឫសកែវនៃហួងដាវីឌទ្រង់បានឈ្នះ ហើយអាចនឹងបកត្រាទាំងប្រាំពីរ បើក្រាំងនោះបាន។ ការពិតដែលព្រះគ្រីស្ទបានទទួលក្រាំង និងត្រាប្រាំពីរ និងបើកវាផងមានអត្ថន័យនៃការបើកសម្តែង ក៏ដូចជាមានន័យក្នុងការធ្វើតាមអត្ថន័យនៃការបើកសម្តែងនោះផង។ ដូច្នេះ ការនេះមានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បើកសម្តែង ទ្រង់សង្គ្រោះ និងជំនុំជំរះផង។ នោះមួយអង្គដែលអាចធ្វើការទាំងបីបានគឺមានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សា។ ទ្រង់ដែលជាព្រះបានយាងមកតាមពូជរបស់ដាវីឌ (បានក្លាយជាមនុស្ស) បានទ្រាំទ្របន្ទុលរបស់យើង ហើយបានឈរមាំនៅចំពោះព្រះ ទ្រង់ជាមួយអង្គដែលមានទំនួលខុសត្រូវលើការបើកសម្តែង សេចក្តីសង្គ្រោះ និងការជំនុំជំរះ។

6 ដែលឈរនៅកណ្តាលបល្ល័ង្ក និងតួមានជីវិតទាំង4 ហើយនៅកណ្តាលពួកចាស់ទំទាំងប៉ុន្មាន។ យោងតាមការបកស្រាយនៃ វិវរណៈ 4:2, 4, 6។ ខ្ញុំបានឃើញកូនចៀមមួយឈរ ជារូបតំណាងថា កូនចៀមមិនឈរនៅខាងក្រៅពួកចាស់ទំទេ តែឈរនៅក្នុងចំណោម (μέσῳ) ពួកគេ បង្ហាញពីលក្ខណៈនៃអង្គផ្សះផ្សារបស់គាត់។ “កូនចៀម” ជាអាហារដែលពួកអ៊ីស្រាអែលបរិភោគនៅក្នុងពិធីបុណ្យរំលង ដែលវាជាដង្វាយប្រោសលោះ។ ដូច្នេះ ការនេះចង្អុលថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាអង្គដែលបានលោះថ្លៃបាប។ យោងតាម យ៉ូហាន 1:29, 36, អេសាយ 53:។ នៅទីនេះថា “កូនចៀម” ខុសពីវា (ἀμνὸς= amnos) នៅក្នុង យ៉ូហាន 1:29 ប៉ុន្តែ អារនៀន (ἀρνίον) វាជាពាក្យតូចមួយ។ គោលបំណងនៅទីនេះដែលប្រើពាក្យតូចនោះគឺ ដើម្បីនឹងសង្កត់ទៅភាពទន់ភ្លន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ភាពសុភាពរាបសារ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពេញដោយការលះបង់របស់ទ្រង់។ (ហ្វ្រេដដានុស, de idee van het teedere, zachte, overgegevene, lidf devolle, te accentueeren)។ ការបើកសម្តែងដែលចង្អុលទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវជាសិង្ហ នៅទីនេះ ភ្លាមនោះជាការបើកសម្តែងដើម្បីបង្ហាញកូន

ចៀមដែលមានន័យ។ ព្រះមេស៊ីជាអង្គដែលមានជ័យជំនះដូចជាសិង្ហ គោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ទ្រង់មិនមែនដូចជាសិង្ហទេ តែដូចជាកូនចៀមវិញ។ ទ្រង់បានថ្វាយអង្គទ្រង់ជាដង្វាយទៅកាន់ព្រះជាកូនចៀម ហើយទ្រង់បានទ្រាំទ្រឈើឆ្កាង ហើយបានក្លាយជាអ្នកមានជ័យជំនះដូចជាសិង្ហ។ ដោយសារពួកយូដាដែលមិនជឿបានដឹងថា គោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះមេស៊ីដូចជាតោ គឺនឹងដូចជាមួយអង្គដែលនឹងកាន់សិទ្ធិអំណាចរបស់លោកិយនេះ នោះពួកគេបានយល់ខុស តែយ៉ូហានបានស្វែងរកព្រះអង្គដែលជាអ្នកមានជ័យនេះ ចេញពីមួយអង្គដែលត្រូវបានថ្វាយជាដង្វាយប្រោសលោះដូចជាកូនចៀមមួយនេះ។ អ្នកជឿលើសាសនាគ្រីស្ទទាំងអស់ស្វែងរកព្រះមេស៊ីតាមពួកសាវក។ ព្រះមេស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ) ទ្រង់ពិតជាបានធ្វើសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះដែលទ្រង់ដូចជាកូនចៀម។ ម៉ាថាយ 12:18-21 មានបន្ទូលពីព្រះមេស៊ីថា “ “Behold, my servant whom I have chosen, my beloved with whom my soul is well pleased. I will put my Spirit upon him, and he will proclaim justice to the Gentiles. He will not quarrel or cry aloud, nor will anyone hear his voice in the streets; a bruised reed he will not break, and a smoldering wick he will not quench, until he brings justice to victory; and in his name the Gentiles will hope.” កិច្ចការ 8:32-33 មានបន្ទូលពីព្រះមេស៊ីថា “said to the messiah, “Now the passage of the Scripture that he was reading was this: “Like a sheep he was led to the slaughter and like a lamb before its shearer is silent, so he opens not his mouth. In his humiliation justice was denied him. Who can describe his generation? For his life is taken away from the earth.”

យោងតាមទ្រឹស្តីនៅទីនេះការប្រើពាក្យតូចថា “កូនចៀម” (ἀρνίον) រាប់បញ្ចូលទាំងអត្ថន័យនៃភាពជិតស្និត។ (បេងហ្គាល) ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់យើង ពេលនេះទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ និងមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និតជាមួយយើង។

ដែលមើលទៅដូចជាបានសំឡាប់ហើយ ឃ្លានេះបញ្ជាក់ន័យពាក្យថា “ឈរ” នៅខាងលើ។ នោះគឺថា កាលដែលទ្រង់ឈរ តែធ្វើដូចជាបុគ្គលដែលបានស្លាប់។ គឺវាមានន័យថា ទ្រង់មានសញ្ញាថា ទ្រង់បានសុគតពីមុនមក។ (ឆាលស៍, ὡς ἐσφαγμένον, ឧទាហរណ៍ បើទោះជាត្រូវគេធ្វើឃាតនៅក្នុងការថ្វាយដង្វាយ ហើយតែនៅតែរក្សារូបរាងនៃសេចក្តីស្លាប់ របួសនៅលើរាងកាយ)។ នេះជាការបង្ហាញនិមិ្តតសញ្ញាដែលបង្កើតគុណសម្បត្តិនៃការជំនួសដោយហេតុការណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងបង្ហាញពីប្រសិទ្ធិភាពនៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ និយាយមួយបែបទៀតថា ព្រះគុណនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ដោយការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ និងបានទ្រាំទ្រឈើឆ្កាងនៃការប្រោស ហើយបានសុគតនៅក្នុងលោកិយដែលនឹងមកដល់អស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ នេះជាសេចក្តីប្រោសលោះ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីបរិសុទ្ធ និងប្រាជ្ញាអស់កល្បជានិច្ចរបស់យើង។ (1កូរិនថូស 1:30)។

ស្នែងប្រាំពីរ នេះជានិមិ្តតសញ្ញានៃសិទ្ធិអំណាចបរិសុទ្ធពេញលេញ និងអំណាចដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង និងមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយបានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌។ យោងតាម 2:9-11, កិច្ចការ 2:36, ម៉ាថាយ 11:27, 28:18។

និងភ្នែកប្រាំពីរ យោងតាម សាការី *3:9, 4:10* នេះជាសញ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចដែលយើងឃើញនៅក្នុងឃ្លាខាងក្រោម ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើរជាមួយព្រះបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់ការដើរជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រាផង (អេសាយ 11:2, 4:1)។ បន្ទាប់ពីព្រះ

រាជបុត្រាបានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់បានចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកកាន់យើងជាវិធីសាស្ត្រពិសេស (កិច្ចការ ជំពូក 2) ហើយបានធ្វើឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រកាសពីអង្គទ្រង់ ពាក្យនេះនៅក្នុងខនេះចង្អុលទៅកាន់ចំណុចនេះ។ (យ៉ូហាន 14:26, 15:26, 16:8, 13-15)។

ហើយបានយកក្រាំង ពាក្យនេះគឺ អេលេហ្វេន (ἐλεηφεν) នៅក្នុងភាសាក្រិក នៅក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលកំពុងបន្ត ដែលមានន័យមានក្រាំងដែលទ្រង់បានយកមកនោះអស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះគ្រីស្ទមិនបានយកការបើកសម្តែងរបស់ព្រះជាបណ្តោះអាសន្នទេ តែយកជាអចិន្ត្រៃយ៍វិញ។

ទាំងកាន់ស៊ុង និងពានមាសដែលពេញដោយគ្រឿងក្រអូបវៀងខ្លួន “ស៊ុង” ជាឧបករណ៍ដែលសម្រាប់ថ្វាយចំរៀងនៃការអរគុណ “ពានមាស” ផ្តោតលើគ្រឿងក្រអូបដែលនៅក្នុងនោះ “គ្រឿងក្រអូប” ជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលអត្ថបទនិយាយ។ គ្រឿងក្រអូបនេះជាការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ វាបង្ហាញដែរថា ព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធដូចជាក្លិនក្រអូបដែរ។ ការអធិស្ឋានមិនត្រឹមតែមានតម្លៃទៅចំពោះព្រះដូចជាគ្រឿងក្រអូបទេ វាក៏ដូចជាគ្នាទៅចំពោះពួកបរិសុទ្ធផ្ទាល់ដែរ។ អ្នកជឿពិតរីករាយនឹងពេលវេលាអធិស្ឋាន ហើយវាដូចជាក្លិនក្រអូប ហើយនៅពេលណាដែលគេស្តាប់ទៅកាន់ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដទៃក៏មានអារម្មណ៍ពីក្លិនក្រអូបដូចគ្នា។

ច្រៀងទំនុក1ថ្មីថា នេះជាការសរសើរដំកើងថ្មីដែលចេញមកពីបទពិសោធន៍ថ្មីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ចេញពីគ្រប់ទាំងពូជមនុស្ស។ ពូជមនុស្សត្រូវបានរក្សានៅក្នុងគំនិត នូវលោហិតដើម ភាសាចង្អុលទៅកាន់មនុស្សនៃភាសាសាមញ្ញធម្មតាដូចគ្នាដោយមិនមានទាក់ទងទៅនឹងទស្សនៈនៃពូជ។ ហើយមនុស្សជាក្រុមដែលប្រមូលផ្តុំតាមនយោបាយនៃមនុស្ស ហើយជាតិសាសន៍ជាក្រុមដែលមានទម្លាប់ស្រដៀងគ្នានៃជីវិត (H. Cremer – J Kogel. Worterbuch de Neutest. Grazitat)។ វាពិបាកនឹងអះអាងថានិយមន័យខាងលើជាក់លាក់ណាស់។ យើងប្រាកដថាពាក្យទាំងបួនខាងលើគ្របដណ្តប់មនុស្សទាំងអស់។ កាលដែលព្រះទ្រង់សង្គ្រោះមនុស្ស ទ្រង់មិនបានធ្វើដោយមិនយុត្តិធម៌នោះទេ។ ប៉ុន្តែពាក្យខ្ញុំមិនមានន័យថាព្រះទ្រង់សង្គ្រោះមនុស្សទាំងអស់ដោយមិនខ្វល់អ្វីសោះនោះទេ។ ពាក្យខាងក្រោមវា ពីគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងភាសា និងមនុស្ស និងជនជាតិ នៅក្នុងចំណោម (ἐκ) ចង្អុលទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានរើសតាំង។ ព្រះទ្រង់មិនបែងចែករវាងជាតិសាសន៍ និងជនជាតិអ្វីនោះទេ តែការពិតដែលទ្រង់បានសង្គ្រោះពួកដែលទ្រង់បានរើសតាំងគឺ ជាអ្វីដែលគ្រប់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរបានបង្រៀនយើងយ៉ាងទៀងទាត់។

ហើយទ្រង់បានលោះយើងរាល់គ្នាដោយព្រះលោហិតទ្រង់ថ្វាយដល់ព្រះ ពាក្យនេះជាខួរឆ្អឹងនៃដំណឹងល្អ។ អ្នកជឿពិតមិនស្វែងរកថាព្រះស្វែងរកដោយទទេរនោះទេ តែផ្តល់តម្លៃយ៉ាងខ្ពស់វិញ គឺដែលព្រះទ្រង់បានបង់ថ្លៃជាលោហិតរបស់ទ្រង់។

10 ជានគរ និងជាពួកសង្ឃ សំដៅទៅលើការបកប្រែនៃ 1:6

ហើយពួកគេនឹងសោយរាជ្យលើផែនដី។ នៅទីនេះ ពាក្យថា “នឹងសោយរាជ្យ” បាស៊ីលេអាន (βασιλείαν) ជាភាសាក្រិក ជាពាក្យនៅក្នុងកាលអនាគត ដែលជាការចម្លងនៃក្រាំងឯកសារយ៉ាងសំខាន់។ នៅក្នុងឯកសារខ្លះ (A, Q) ពាក្យត្រូវបានសរសេរជា

កាលបច្ចុប្បន្ន (βασιλείαν) ម៉ូហ្វាតបានជ្រើសរើសយកទីមួយ។ កាលដែលយើងគិតពីខ្លឹមសារនៃ 20:4 (បន្ទាប់ពីពួកបរិសុទ្ធបានរស់ឡើងវិញ នោះពួកគេបានក្លាយជាស្តេច) សាកសមជាងកាលបច្ចុប្បន្ន។ លោក R. H. Chales បាននិយាយថា កាលដែលវាជាកាលបច្ចុប្បន្ន វាអាចចង្អុលទៅកាន់អត្ថន័យនៃទស្សនៈការមកដល់នៃគ្រាចុងក្រោយនៃ 20:4។

11 ហើយក៏ឮសម្លេងទេវតាជាច្រើន នៅជុំវិញបល្ល័ង្ក ព្រមទាំងតួមានជីវិត និងពួកចាស់ទុំផង នៅទីនេះ ទីតាំងរបស់ពួកទេវតានៅជុំវិញពួកចាស់ទុំដែលជាតំណាងរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌ និងធ្វើចលនាជុំវិញ។ វាបង្ហាញថា ពួកគេជាអ្នកបម្រើដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ វត្តមាននៃពួកទេវតាត្រូវបានបង្ហាញជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ យើងអាចនិយាយដូចតទៅ ម៉ាថាយ 22:30, 24:36, លូកា 1:13, 9:26, 15:10 ហេព្រើរ 1:6 1ពេត្រុស 1:12, យូដាស 1:6, 9 វិវរណៈ 12:7, 14:10, លោកុប្បត្តិ 19:1 2សាំយ៉ូអែល 14:20, សាការី 1:9 ជាដើម។ យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ ពួកទេវតាមានហេតុផល សីលធម៌ ចំណេះដឹង និងទង្វើពេញដោយសេចក្តីថ្លៃថ្នូ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ផ្គាប់ចិត្ត ការប្រយុទ្ធ ថ្វាយបង្គំ និយាយ និងទៅវិញទៅមក។ លក្ខណៈរបស់ពួកទេវតាជារូបរាងដែលត្រូវបានបង្កើតរបស់ទ្រង់។ បញ្ហានៃពេលវេលាដែលទេវតាត្រូវបានបង្កើតគឺវាពិបាកនឹងនិយាយឱ្យជាក់លាក់ណាស់។ ប៉ុន្តែ យ៉ូប 38:7 បាននិយាយថា ពួកទេវតារួមមាននៅក្នុងការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគ្រប់របស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកទាំងអស់នោះទេ។ ពួកទេវតាហាក់បីដូចជាត្រូវបានបង្កើតមកនៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយ (កូឡូស 1:16, នេហេមា 9:26, 20:36, 2កូរិនថូស 11:14, 1ធីម៉ូថេ 5:21, 2ពេត្រុស 2:4, យូដាស 1:6, វិវ

រណៈ 14:10)។ ហើយពួកគេមានការបែងចែកខាងសីលធម៌ និងមានឈ្មោះជាច្រើន តាមកិច្ចការរបស់ពួកគេ ទាំងនោះមាន សេរ៉ាផីម (លោកុប្បត្តិ 3:24, និក្ខមនំ 25:18, 2សាំយ៊ូអែល 22:11, ទំនុកដំកើង 18:10, 99:1 អេសាយ 37:16 ហេព្រើរ 9:5) , សេរ៉ាភីម (អេសាយ 6:2) ហ្គាព្រីអែល និងមីកែល (ដានីយ៉ែល 8:16, 9:21, 10:13, 21, លូកា 1:19, , 20 យូដាស 1:9 វិវរណៈ 12:7)។

ឯចំនួននៃទេវតានោះ មានទាំងម៉ឺនទាំងសែន ហើយទាំងពាន់រាប់ជាពាន់

(μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων) វាមានន័យថាទាំងម៉ឺនៗ និង ទាំងពាន់ទាំងពាន់។ (យោងតាម ទំនុកដំកើង 68:17, ដានីយ៉ែល 7:10, ហេព្រើរ 12:22)

12 ចេស្តា អត្ថបទភាសាក្រិកបង្ហាញពាក្យ the (τὴν) នៅផ្នែកដំបូងនៃពាក្យ។ វាចង្អុលទៅកាន់ចំណងជើងទូទៅដែលបង្កើតជាក្រុមមានការសរសើរទាំងប្រាំពីរនៅក្នុងអត្ថបទ។ កាលដែលពាក្យ the នៅជាប់នឹងការសរសើរបីមានន័យថា ជាការសរសើរគុណតម្លៃដ៏ខ្ពស់របស់ព្រះអម្ចាស់។

13 កិត្តិនាម សិរីល្អ សំដៅទៅរកការបកប្រែនៃខ 4:9. “កិត្តិយស” ជាសេចក្តីថ្លៃថ្នូនៃលក្ខណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ “សិរីល្អ” ជារូបភាពនៃធាតុថ្លៃថ្នូដែលចែងចាំងមកក្រៅ និង “ការសរសើរ” គឺ យូឡូហ្គៀ (εὐλογία) នៅក្នុងភាសាក្រិក គឺជាការពិតដែលសិរីល្អខាងលើត្រូវបានកត់សម្គាល់ទៅជាទេវតា និងពួកបរិសុទ្ធ និងត្រូវបានសារភាពដោយពួកគេ។

13. ខនេះគឺជាការឆ្លើយតបទាំងបួនរបស់ទេវតាចំពោះការសរសើរដល់ការសរសើរទាំងប្រាំពីររបស់ទេវតា ព្រោះបានចាប់ផ្តើមដោយការសរសើរដោយការទទួលពាក្យ «សរសើរ» វាបង្ហាញពីចរិតនៃការឆ្លើយតប។ ហើយដែលយើងផ្តោតលើការពិតដែលថាភាគីទាំងពីរសរសើរការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតហើយត្រូវបានលើកតម្កើង។ ទេវតាបាននិយាយថា "កូនចៀមបានស្លាប់" ហើយគ្រប់ទាំងរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកទាំងអស់សរសើរដល់កូនចៀម (អ្នកដែលត្រូវបានថ្វាយជាយញ្ញបូជា) ។

និងគ្រប់ទាំងអស់ដែលនៅស្ថានទាំងនោះនិយាយថា មិនមែនជាពាក្យដែលចេញពីគោលការណ៍នៃធាតុដូចគ្នានៃសម្ភារៈ និងខ្លួនទេ ដែលរបស់ដែលបានបង្កើតមកទាំងអស់ជាពិភពខាងវិញ្ញាណដែលអាចទំនាក់ទំនងជាមួយយើង។ បទគម្ពីរគិតយ៉ាងច្បាស់ពីការពិតដែលគ្មានៃរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកនិងព្រះ និងបានបែងចែកគ្រប់របស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកទាំងអស់និងមនុស្សយ៉ាងច្បាស់។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូក 3 ការពិតដែលសត្វពស់និយាយជាមួយមនុស្សគឺមិនត្រូវបានធ្វើឡើងដោយសត្វពស់ខ្លួនឯងឡើយ តែដោយការដឹកនាំរបស់អារក្ស។ ហើយអ្វីដែលសត្វលានិយាយនៅក្នុងជនគណនា គឺវាមិនបាននិយាយដោយខ្លួនវាឡើយ តែដោយចេស្តារបស់ព្រះតែមួយគត់។ នៅក្នុងសាច់រឿងបុរាណរបស់កូរ៉េ រឿងដែលបុរសចំណាស់ត្រូវប្រែទៅជាសត្វខ្លា ឬចចក ឬសត្វបែបនោះដែលទំនាក់ទំនង និងនិយាយជាមួយមនុស្ស គឺវាចេញមកពីទ្រឹស្តីនៃធាតុដូចគ្នានៃសម្ភារៈ និងរូបកាយ ដែលនោះជា ជំនឿលើព្រះច្រើនប្រភេទ។ នៅក្នុងការបើកសម្តែងរបស់បទគម្ពីរ ពាក្យដែលថាគ្រប់របស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកនិយាយគឺជា ការយកលក្ខណៈរបស់មនុស្សមករៀបរាប់ពីព្រះ (anthropomorphism)។

នេះគឺជាពាក្យដែលគ្រប់របស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកទាំងអស់ធ្វើចលនាដោយ
ឆ្លើយតបទៅនឹងការរីវត្តនៃសកលលោក។ (រ៉ូម 8:19)។

ចំណុចសំខាន់

1. ការយំសោកយ៉ាងខ្លាំងដែលយ៉ូហានមានត្រូវកើតឡើងដល់យើង យើងយំដោយសារការរងទុក្ខនៃរូបកាយរបស់យើង។ ហើយយើងក៏យំសោកចំពោះការបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង ការស្លាប់របស់កូនយើង ជំងឺ និងទុក្ខលំបាករបស់យើង។ សុទ្ធតែជាការយំសោករបស់ក្មេងតូច។ យ៉ូហានបានស្រែកឡើង ដោយសារគាត់មិនអាចឃើញអ្នកណាម្នាក់ទទួលកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ ហើយបើកវាបានឡើយ ។ វាជាការយំសោកចំពោះទុក្ខវេទនានៃមនុស្សជាតិទាំងអស់ដែលបានបាត់បង់ព្រះបន្ទូលដែលស្រែកហៅចេញពីស្ថានសួគ៌ ព្រោះវាដាច់ស្រយាលសម្រាប់អំពើបាប ហើយឯកោសម្រាប់វា។ វាពិតជាការយំដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់សកលលោក និងពិភពលោកទាំងមូលនិងការយំដ៏បរិសុទ្ធសម្រាប់អំពើបាបរបស់មនុស្ស។(ខ 4)

2. ចំពោះកិច្ចការដែលកូនចៀម គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានធ្វើ គ្មានរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកមួយណាមិនសរសើរទ្រង់បានឡើយ។ ដោយសារកិច្ចការរបស់ទ្រង់បានប្រោសមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងបានស្តារឡើងវិញ។ (កូឡុស 1:20)។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “ខ្ញុំបានសូមអង្វរឱ្យពួកសិស្សលោកដេញចេញដែរ តែគេដេញមិនបានសោះ។” (លូកា 9:40)។ ការពិតដែលយើងគួររីករាយភាគច្រើនគឺការមានអ្នកសំដែងឡើងវិញ ដែលជាអ្នកប្រោសលោះនៅក្នុងយើង។ ប៉ុន្តែយើងបំភ្លេចព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនេះ ប៉ុន្តែរីករាយនឹងការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពរីករាយដ៏តូចមួយនៃលោកិយ។ ជំពូកនេះរួមបញ្ចូលទាំងការយំសោកយ៉ាងខ្លាំង

និងការត្រេកអរជាខ្លាំង ការយំសោកយ៉ាងខ្លាំងគឺសេចក្តីទួញសោករបស់លោកយ៉ូហាន ដែលជាការទួញសោកដើម្បីស្រែកដោយសារអំពើបាបរបស់លោកិយ។ ហើយសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យគឺជាសេចក្តីអំណរនៃសកលលោកទាំងអស់ដែលការបើកសម្តែងពេញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការប្រោសលោះ (សកម្មភាពនៃការប្រោសលោះដោយការទទួលត្រាបិទជិតទាំងប្រាំពីរ គឺជាសកម្មភាពដើម្បីសង្គ្រោះពួកបរិសុទ្ធ)។ (7-14)

3. ដើម្បីឱ្យមានការអធិស្ឋានដូចជាក្លិនក្រអូប។ ក្លិនក្រអូបដែលបំបាត់ក្លិនស្អុយ ហើយធ្វើឱ្យចំណងមេត្រីភាពរវាងមនុស្ស និងមនុស្សមានក្លិនក្រអូប។ មូលហេតុដែលកូនក្រមុំយកក្លិនក្រអូបនោះ គឺដើម្បីរក្សាចំណងស្នេហ៍ជាមួយកូនកំលោះ ហើយធ្វើផ្ទះឱ្យក្រអូប។ ហើយម្យ៉ាងទៀត ពិភពធម្មជាតិ ហេតុផលដែលផ្កាមានសក់ក្រង គឺដើម្បីទាញមេអំបៅ និងឃ្មុំចូលទៅក្នុងផ្កា ដូចដែលយើងមានការអធិស្ឋានបែបនេះ ព្រះជាម្ចាស់ចង់បានការប្រកបជាមួយយើង ហើយមករកយើង និងរស់នៅជាមួយយើង ព្រះសព្វព្រះទ័យឱ្យពួកបរិសុទ្ធបានពេញដោយការអធិស្ឋាន ហើយគង់នៅជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធដើម្បីឱ្យបានពេញដោយការអធិស្ឋាន។ យើងគួរប្រយ័ត្នចំណុចនេះ “ត្រូវតែបានពេញ” កាលណាយើងគ្មានការអធិស្ឋាន យើងក្លាយជាមនុស្សមានក្លិនមាត់។ ដើម្បីបំបាត់ក្លិនស្អុយនៅក្នុងខ្លួនយើង យើងមិនគួរអធិស្ឋានតិចតួចទេ មានតែយើងគួរតែយកការអធិស្ឋានពេញលេញតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរសង្កត់ថា កណ្ឌគម្ពីរដំណឹងល្អ និងសំបុត្រទាំងអស់ផងបានបង្គាប់ថា “ចូរអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ”។ (8-10)

ការអធិប្បាយ

ការអធិប្បាយទី 19 មានតែព្រះគ្រីស្ទទេដែលជាអង្គដែលផ្សះផ្សា (វិវរណៈ 5:1-14)

1. ព័ន្ធកិច្ចរបស់អង្គដែលផ្សះផ្សា

ពាក្យថា “អ្នកផ្សះផ្សា” មិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទទេ ពីព្រោះកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានធ្វើត្រូវបានកត់ទុកនៅទីនេះ វាជាកិច្ចការរបស់ព្រះដែលផ្សះផ្សា។ ដែលជា (1) កាលដែលគ្មានអ្នកណាអាចទទួលវា និងបើកក្រាំងដែលបិទដោយត្រាទាំងប្រាំពីរបាន នោះទ្រង់បានទទួលវានិងបើកវាផង។ នេះជាកម្មភាពនៃការបើកសម្តែងដែលបានបើកគម្រោងការនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ និងបើកបង្ហាញ និងអនុវត្តគម្រោងការនោះ។ (2) ខ 6 បាននិយាយថា ទ្រង់ក្រោកឈរឡើង (គឺថាទ្រង់បានក្រោកឈរឡើងនៅក្នុងឋានៈជាអ្នកជួយជាមួយនឹងពាក្យជំនួស) និងដូចនោះ។ នេះក៏ជាធាតុដែលសាកសមរបស់អង្គផ្សះផ្សា។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះផ្សះផ្សាដែលព្រះទ្រង់ទុកចិត្ត និងបានតែងតាំង។ តើវាត្រឹមត្រូវទេដែលមនុស្សមិនទុកចិត្តទ្រង់នោះ?

2. ការទួញសោករបស់សាវកយ៉ូហាន

ខ4 បាននិយាយថា យ៉ូហានបានយំយ៉ាងខ្លាំង។ ហេតុផលដែលគាត់យំគឺជាការពិតដែលគ្មាននរណាម្នាក់បានបើកនូវក្រាំងដែលបិទដោយត្រាប្រាំពីរនោះបាន។ និយាយម៉្យាងទៀត អង្គដែលផ្សះផ្សានមិនបានបង្ហាញមកឱ្យគាត់ឃើញឡើយ។ គ្មានអង្គផ្សះផ្សា នោះយើងមិនអាចត្រូវបានរំដោះឱ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់បានឡើយ។ (ហេព្រើរ 2:5)។ មុនពេលយើងជួបនឹងព្រះផ្សះផ្សាតែមួយ យើងគួរតែត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងសភាពនៃការទួញសោក គឺយើងគួរតែស្រែកយំឡើង។ បន្ទាប់ពីយើងបានជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ

កាលដែលទ្រង់បានចាកចេញពីយើង នោះយើងគួរតែស្រែកយំឡើង។ នេះជាការទួញសោកខាងវិញ្ញាណ។ កាលដែលយើងយំដោយទឹកភ្នែកខាងវិញ្ញាណ នោះយើងអាចទទួលបានជីវិតពិត។ លូកា 6:21 មានបន្ទូលថា “មានពរហើយ អ្នករាល់គ្នាដែលឃ្លានឥឡូវនេះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានឆ្អែត មានពរហើយ អ្នករាល់គ្នាដែលយំឥឡូវនេះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានសើចវិញ”។

3. អំណរដោយការបង្ហាញនូវព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សា

កាលដែលអង្គផ្សះផ្សាបានបង្ហាញមក នោះពួកបរិសុទ្ធនិងរបស់ដែលបង្កើតមកទាំងអស់បានសរសើរដំកើងឡើង។ ពិតណាស់នេះជាសេចក្តីអំណរនៃសកលលោក។ (7-14) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យនេះ។ (1) ហេតុផលដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបង្ហាញមកជាតំណាងដោយចាស់ទុំ 24 នាក់ ដែលគួរតែរីករាយជាការពិតដែលពួកគេមានបទពិសោធន៍នូវសេចក្តីសង្គ្រោះ។ បទពិសោធន៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះផ្តល់សេចក្តីរីករាយដោយមិនចេះរលួយ។ ពួកគេច្រៀងចំរៀងថ្មី វាមានន័យថាពាក្យដែលថាការភ្លក្សភាពថ្មីជានិច្ច។ អ្នកដែលមានបទពិសោធន៍នូវសេចក្តីសង្គ្រោះរីករាយនឹងសេចក្តីរងទុក្ខវេទនា។ រ៉ូម 5:3 មានបន្ទូលថា “មិនតែប៉ុណ្ណោះសោត យើងនៅតែអួតក្នុងកាលដែលមានទុក្ខលំបាកដែរ ដោយដឹងថា សេចក្តីទុក្ខលំបាកបង្កើតឱ្យមានសេចក្តីទ្រាំទ្រ”។ (2) ហេតុផលដែលពួកទេវតាក៏រីករាយគឺជាការពិតដែលពួកគេបានមើលទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះដែលពួកបរិសុទ្ធបានទទួលដោយអស្ចារ្យខ្លាំងពេក។ 1ពេត្រុស 1:12 មានបន្ទូលថា “តែទ្រង់បានសំដែងឱ្យគេដឹងថា សេចក្តីទាំងនោះមិនមែនសំរាប់គេទេ គឺសំរាប់យើងរាល់គ្នាវិញ គឺជាសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលឥឡូវនេះ ពួកអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានប្រាប់មកអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលទ្រង់បានចាត់ពីស្ថានសួគ៌មក ហើយពួកទេវតាក៏ចូលចិត្តចង់ពិនិត្យមើលសេចក្តីទាំងនោះ

ដែរ”។ (3) ហេតុផលដែលគ្រប់របស់ដែលបង្កើតមកទាំងអស់រីករាយគឺជាការពិត ដែលពួកគេទន្ទឹងរងចាំសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ជាចុងក្រោយពួកគេបានឃើញរូបរាងដែលសិរីល្អនឹងត្រូវបានបង្ហាញមក។ រ៉ូម 8:18 មានបន្ទូលថា “ញុំរាប់អស់ទាំងសេចក្តីទុក្ខលំបាកនៅជាន់នេះ ថាជាសេចក្តីមិនគួរប្រៀបផ្ទឹមនឹងសិរីល្អ ដែលនឹងបើកសំដែងមកឱ្យយើងរាល់គ្នាឃើញនោះទេ”។

ការអធិប្បាយទី 20 កិច្ចការនៃឫសរបស់ដាវីឌ (វិវរណៈ 5:5,6) (ផ្ទៀងផ្ទាត់នឹង អេសាយ 53:2)

ឫសរបស់ដាវីឌជារូបតំណាងពីព្រះមេស៊ីជា “មែក ឬជាត្រួយ” ដែលចេញមកពីធាងដែលនៅសល់របស់ភាពជាស្តេចរបស់ដាវីឌដែលត្រូវបានកាត់ចេញ (Am 9:1)។ ពួកយូដា ជាអ្នកដែលមិនជឿក៏បានចង្អុលទៅកាន់ព្រះមេស៊ី ហើយនិយាយថា “កូនប្រុសនៃអ្នកដែលត្រូវបំផ្លាញ”។ វាសាកសមដែលថា ត្រួយដែលវេទនានិងខ្សោយជាតំណាងនូវការយាងមកជាលើកទីមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ បើទោះជាត្រួយខ្សោយ តែវាបានលូតលាស់ឡើងជានិច្ច។ ប្រៀបដូចជាកិច្ចការនៃការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនជាវិធីសាស្ត្រសម្រាប់នឹងទទួលយកសិរីល្អនិងអំណាចទេ តែបង្ហាញពីស្ថានភាពដែលវេទនា ជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលលាក់កំបាំងវិញ។

គោលការណ៍នេះត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុង អេសាយ 11:1, 2 “មានលំពង់1នឹងដុះចេញពីគល់របស់អ៊ីសាយហើយមែក1 ដែលចេញពីឫសគាត់ នឹងកើតមានផលផ្លែ។ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេហូវ៉ា នឹងសណ្ឋិតនៅលើអ្នកនោះ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃ

ប្រាជ្ញានឹងយោបល់ ជាព្រះវិញ្ញាណនៃគំនិតវាងវៃ និងឫទ្ធានុភាព ជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីចេះដឹង និងសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា”។ បទគម្ពីរទាំងនេះបានបើកសម្តែងការបម្រើទាំងសងខាងនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ទីមួយ វាគឺជាការរងទុក្ខដែលទ្រង់ត្រូវបានប្រព្រឹត្តមកលើដោយមនុស្សទន់ខ្សោយដូចជាពន្លកនៅក្នុងពិភពលោក។ ហើយទីពីរ កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទៅជាមួយទ្រង់។ វិវរណៈ 5:5, 6 ចង្អុលទៅន័យដូចគ្នា។ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខដូចជាឫសរបស់ដាវីឌ (ពន្លករបស់ដាវីឌ) ហើយ “បានសុគត” (វិវរណៈ 5:6)។ ប៉ុន្តែទ្រង់មានស្នែងប្រាំពីរ (អំណាចពេញលេញ) និង “ភ្នែកប្រាំពីរ” (កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពេញលេញ)។

1. ការធ្វើចលនារបស់ដំណឹងល្អជាត្រួយមួយដែលហាក់ដូចជាខ្សោយ

ការធ្វើចលនានៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទធ្វើចលនាដូចជាត្រួយតូចទើបចាប់ផ្តើម។ តែការធ្វើចលនាជាការធ្វើចលនាដែលព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាស្តេចនៅក្នុងដំណាក់របស់ដាវីឌអស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថា “បុត្រនោះនឹងបានជាធំឧត្តម ហើយគេនឹងហៅទ្រង់ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ទ្រង់នឹងប្រទានរាជ្យនៃហ្លួងដាវីឌ ជាឰយុកោទ្រង់ថ្វាយទ្រង់សោយ។ ទ្រង់នឹងសោយរាជ្យលើពួកវង្សរបស់យ៉ាកុប នៅអស់កល្បរៀងទៅ ហើយរាជ្យទ្រង់នឹងមិនផុតឡើយ” (លូកា 1:32-33)។ (មើលនៅ ដានីយ៉ែល 2:44, 7:14, 18, 27, ហេព្រើរ 1:8 វិវរណៈ 11:15) ការធ្វើចលនារបស់ទ្រង់ដូចជាគ្រាប់ពូជដែលខ្សោយ វាត្រូវបានមើលស្រាលនៅក្នុងលោកិយ។ “ទ្រង់មានព្រះបន្ទូល ជាពាក្យប្រៀបប្រដូច1ទៀតថា នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចគ្រាប់ពូជម្យ៉ាង ដែលមនុស្សម្នាក់បានយកទៅព្រោះក្នុងចំការខ្លួន។ គ្រាប់នេះល្អិតជាងគ្រាប់ពូជទាំងអស់ពិតមែន តែកាលណាបានដុះឡើង នោះក៏ធំជាងតិណជាតិ

ទាំងអស់ ហើយក៏ត្រឡប់ជាដើមធំ ដល់ម្ល៉េះបានជាសត្វហើរលើអាកាស មកទំនៅលើមែកផង។” (ម៉ាថាយ 13:31, 32) “ដ្បិតដោយព្រោះព្រះទ្រង់បានសំរេចតាមប្រាជ្ញានៃទ្រង់ថា មនុស្សលោកនឹងរកស្គាល់ព្រះដោយអាងប្រាជ្ញាខ្លួនមិនបានទេ បានជាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងជួយសង្គ្រោះអស់លោកអ្នកដែលជឿ ដោយសារសេចក្ដីល្ងីល្ងើវិញ គឺជាការប្រកាសដំណឹងល្អ” (កូរិនថូសទី1 1:21)។ “ព្រះទ្រង់បានរើសពួកល្ងង់ល្ងើនៅលោកីយ៍នេះ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យអ្នកប្រាជ្ញមានសេចក្ដីខ្មាសវិញ ទ្រង់បានរើសពួកកំសោយនៅលោកីយ៍នេះ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យពួកខ្លាំងពូកែមានសេចក្ដីខ្មាស។ ហើយទ្រង់បានរើសអ្នកទាបថោកនៅលោកីយ៍នេះ និងពួកអ្នកដែលគេមើលងាយ ព្រមទាំងរបស់ដែលគ្មានផង ដើម្បីនឹងលើកចោលរបស់ដែលមានចេញ” (កូរិនថូសទី1 1:27,28)។ “ដ្បិតសេចក្ដីល្ងង់ល្ងើរបស់ព្រះ នោះមានប្រាជ្ញាលើសជាងមនុស្ស ហើយសេចក្ដីកំសោយរបស់ព្រះ ក៏មានកំឡាំងលើសជាងមនុស្សដែរ។” (កូរិនថូសទី1 1:25)។

យើងគួរចងចាំក្នុងចិត្តថា អាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រិស្តមិនមានភាពឈ្លាសវៃ និងរឹងមាំជាងនៅក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ដូចដែលមនុស្សបានឃើញនោះទេ។ អាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្តមានប្រាជ្ញា និងរឹងមាំជាងក្នុងលោកិយបច្ចុប្បន្ន ដូចជាមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលឃើញ។ ក្នុងលោកនេះ អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែឈ្លាសវៃ និងខ្លាំងជាង ដោយសារការមិនអើពើនឹងព្រះជាម្ចាស់ គឺជាលក្ខណៈនៃពិភពលោកនេះ។ ក្នុងលោកនេះថា ការមិនអើពើនឹងព្រះជាលក្ខណៈនៃលោកីយ៍នេះ។ វាត្រូវបានប្រាប់ពិភពលោកនេះថា ការមិនអើពើអំពីព្រះជាប្រាជ្ញា និងជាជីវិតដ៏មានអំណាច។ ផ្ទុយពីការពិតនេះ ចលនានៃនគររបស់ព្រះ ជាការស្គាល់ព្រះ

និងការធ្វើឱ្យគេស្គាល់ថាព្រះជាប្រធានបទសំខាន់ ពិភពលោកនេះដែលលើកមនុស្ស
ឡើងមិនអាចយល់បានឡើយ។

លោក Geerhardus ជាអ្នកវិទូខាងការសិក្សាពីព្រះម្នាក់បានមានប្រសាសន៍ថា "នគរ
ជាទស្សនៈមួយដែលត្រូវជាចាំបាច់ដាក់មើលទៅលើងខ្លៅនិងមិនអាចទទួលបានទៅ
កាន់ទស្សនៈទាំងអស់របស់លោកិយ និងសាសនាដែលលើកដំកើងមនុស្សទៅដល់
ព្រះ" –នគររបស់ព្រះនិងក្រុមជំនុំ ទំព័រ 88)

ហេតុផលមួយទៀតដែលចលនានៃដំណឹងល្អត្រូវបានលាតត្រដាងថាមានភាពទន់
ខ្សោយ។ ព្រោះវាមិនមែនជារឿងនយោបាយទេ តែជាខាងវិញ្ញាណ។ ដំណឹងល្អគឺជា
កិច្ចការដើម្បីកាន់កាប់សាតាំង និងអំពើបាប។ នេះប្រៀបដូចជាប្រាជ្ញាក្នុងការកាត់ដើម
ឈើ គឺកាត់យកឫសល្អជាងកាត់មែក និងស្លឹក។ ប៉ុន្តែពិភពលោកនេះមិនដឹងថា
សាតាំង និងអំពើបាបគួរត្រូវបានចាត់ទុកជាបញ្ហាចម្បងនោះទេ។ ហេតុនេះហើយ
បានជាពិភពលោកមើលងាយដល់ចលនានៃនគររបស់ព្រះយេស៊ូវថាជាការលើងខ្លៅ
និងទន់ខ្សោយ។ លោក Vos បាននិយាយម្តងទៀតថា "កិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជា
កិច្ចការដែលប្រទេសមួយប្រឆាំងនឹងប្រទេសមួយទៀត ពោលគឺ តាមរយៈប្រឆាំង
ទាស់ទៅនឹងអាណាចក្ររបស់សាតាំង នគរនៃព្រះនឹងសម្រេចបាន។ នគរនេះមាន
កម្រិតដែលនៅខ្ពស់ជាងអាណាចក្ររ៉ូមទៅទៀត។" បទគម្ពីរចែងយ៉ាងច្បាស់ថា ការ
ប្រយុទ្ធរបស់ព្រះយេស៊ូធ្វើជាប្រឆាំងទាស់នឹងអាណាចក្ររបស់សាតាំង ហើយបាន
កាន់កាប់លើវាផង។" "ប៉ុន្តែបើខ្ញុំដេញអារក្ស ដោយសារអង្គុលីព្រះហស្តនៃព្រះវិញ
នោះច្បាស់ជានគរព្រះបានមកដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ" (លូកា 11:20)។ ប្រាជ្ញានិងចេ
ស្តារបស់ព្រះទ្រង់ទតមើលជាប្រាជ្ញានិងអំណាចស្តាពិត។ ហេតុអ្វីប្រាជ្ញានិងចេស្តា

កាលដែលព្រះទ្រង់ទតជាប្រាជ្ញានិងជាអំណាចពិតនោះ? ពីព្រោះវាមិនមែនជាប្រាជ្ញារបស់មនុស្សឬអំណាចរបស់មនុស្ស តែជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះនិងអំណាចរបស់ព្រះ។ បើទោះជាលោកិយនេះចាត់ទុកវាទុកជាការល្ងីល្ងើនិងខ្សោយក៏ដោយ ប្រសិនបើវាជារបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ជាព្រះដ៏មានគ្រប់អំណាចចេស្តាលើសទាំងអស់ នោះវាជាប្រជ្ញាដែលពិតនិងជាអំណាចដ៏ពិតផង។ ការស្គាល់ព្រះជាប្រាជ្ញា ហើយការរស់នៅក្នុងព្រះជាអំណាចពិតផង។ ដោយសារប្រាជ្ញានិងអំណាចត្រូវបានព្រះប្រទានមក វាមិនមែនការអស្ចារ្យបណ្តោះអាសន្នឡើយ តែជាការដែលនៅអស់កល្បក្នុងការបង្កើតនូវរបស់ថ្មីដែលនៅអស់កល្ប។ ដូច្នេះ ដោយសារម្នាក់ដែលស្គាល់ព្រះនិងរស់នៅដើម្បីនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះបានទទួលនូវព្រះគុណនៃការបង្កើតជាថ្មីរួចហើយ នោះគេក៏ទទួលបានប្រាជ្ញានិងអំណាចពិតដែរ។ ប្រាជ្ញានិងអំណាចនេះជាកិច្ចការដំបូង ដែលវាផ្ទាល់ជាអំណាចការបង្កើតនូវស្ថានសួគ៌និងផែនដីនៅពេលអនាគត។ (លោក Vos ថា កម្លាំងដែលនឹងផ្លាស់ប្រែស្ថានសួគ៌និងផែនដីកំពុងធ្វើការហើយ ទំព័រ 93)

2. បើទោះជាកិច្ចការរបស់ដំណឹងល្អខ្សោយខ្លាំងក៏ដោយ មានអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនឹងជាគូរកនទៅជាមួយផង

វិវរណៈ 5:6 មានបន្ទូលថា "កូនចៀម" មាន “ភ្នែកប្រាំពីរ” វាតំណាងឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលទ្រង់ផ្តល់ប្រាជ្ញាពិត (ប្រាជ្ញាដែលធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ព្រះ) ដែលទ្រង់បានយាងមកនៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប អេសាយ 11:1, 2 ហើយក៏បាននិយាយដូចគ្នាពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះយេស៊ូវមុនពេលសុគតបានសន្យាថានឹងចាត់ទ្រង់មកនោះជាព្រះវិញ្ញាណនោះហើយ។ “កាលណាព្រះអង្គនោះ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតបានមកដល់ នោះទ្រង់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្តីពិត ដ្បិតទ្រង់នឹងមានព្រះបន្ទូល មិនមែនដោយអាងព្រះអង្គទ្រង់

ទេ គឺនឹងមានព្រះបន្ទូល ចំពោះតែសេចក្តីណាដែលទ្រង់ឮ ហើយនិងសំដែង ឱ្យអ្នក
រាល់គ្នាដឹងការដែលត្រូវមក ទ្រង់នឹងដំកើងខ្ញុំ ដ្បិតទ្រង់នឹងយកសេចក្តីដែលតម្រូវពីខ្ញុំ
មកប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា” (យ៉ូហាន 16:13-14)។ ចលនារបស់ស្ថានសួគ៌របស់ព្រះ
យេស៊ូវជាចលនានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច ម៉ាថាយ 12:28 មានបន្ទូលថាជា
កន្លែងដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការ ហើយក៏ជានគររបស់ព្រះ។ ព្រះយេស៊ូវបាន
ទទួលការចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងបានធ្វើការដោយអំណាច
ចេស្តាទាំងនោះ។ (លូកា 4:18) នៅពេលពួកផារីស៊ីប្រមាថព្រះយេស៊ូវកាលដែល
ទ្រង់ដេញអារក្ស ព្រះយេស៊ូវបានឃើញថាវាជាបាបដែលប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ។ ហើយទ្រង់ដោយការប្តូរពិភពលោកខាងសំភារៈដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ (ការអស្ចារ្យ) ត្រូវបានបកប្រែមកដោយព្រះអម្ចាស់ទុកជាសញ្ញាតែមួយគត់នៃ
ការផ្លាស់ប្រែខាងវិញ្ញាណ (លូកា 11:20)។ ពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជា
មនុស្សរបស់ព្រះដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផងដែរ។ បើទោះជាពួកគេបានស្តាប់
ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាច្រើនក៏ដោយ ការជឿដល់អ្វីដែលពួកគេបានស្តាប់បាន
កើតមកបន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ហើយមនុស្សដែលចូលទៅ
ក្នុងស្ថានសួគ៌ជាអស់អ្នកដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងបានកើតជាថ្មី
ប៉ុណ្ណោះ (យ៉ូហាន 3:3)។ បើមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគ្មាននរណាអាច
សារភាពថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់របស់ខ្លួនឡើយ (1កូរិនថូស 12:3)។ អ្នកណា
ដែលជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ បើទោះជាយើងមិនអាចបង្ហាញវាក៏ដោយ គេបានទទួល
ប្រាជ្ញាផ្សេងទៀតមិនមែនគ្រាន់តែជាភាពឆ្លាតវៃធម្មតានិងជឿធម្មតាលើព្រះយេស៊ូវ
នោះទេ។ ការពិតដែលអ្នកជឿបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខុសគ្នានៅក្នុងបរិមាណ
និងកម្រិត តែគុណភាពនោះដូចគ្នាទេ។ ខ្លះបង្ហាញមកនូវភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ដែល
បានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយផ្ទាល់និងជាសារធារណៈ តែខ្លះទៀតបង្ហាញមក
តិចៗ។ បើទោះជាមនុស្សមានភាពកំសោយក្នុងការជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ តែគេទទួលបាន
ចិត្តថ្មីដើម្បីរស់នៅក្នុងជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ បើទោះជាវាមិនសដូចជាព្រិល តែវាមាន

ពន្លឺសដែលយើងមិនអាចនិយាយថាជាពណ៌ខ្មៅ។ បើទោះជាវាមិនភ្លឺដូចជាព្រះអាទិត្យ តែវាមានពន្លឺដែលមិនអាចនិយាយថាជាសេចក្តីងងឹតបានឡើយ។ តែយើងគួរតែអធិស្ឋានយ៉ាងស្ម័គ្រស្មោះរហូតដល់យើងបានពេញដោយអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ផ្នែកទី4

ការបើកក្រាំងដែលបិទដោយត្រាបួន 6:1-8:5

ផ្នែកនេះរាប់បញ្ចូលរូបភាពដែលថាកូនចៀម ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបើកនូវការបើក សម្តែងដែលមានត្រាប្រាំពីរត្រូវបានបង្ហាញមក។ នោះវាពិបាកនឹងបកប្រែនូវរូបភាព ដែលទ្រង់បានបកត្រាទាំងប្រាំពីរត្រូវបានបង្ហាញមក។ ដូច្នេះ ការបកប្រែមកដល់ទីនេះ គឺមានច្រើន។

1. ការបកប្រែរបស់លោក អែរលៀត

គាត់បាននិយាយថា ខ្លឹមសារនៃត្រាទាំងប្រាំពីរចង្អុលទៅគ្រប់ថ្ងៃទាំងអស់ ចាប់ពីការ សរសេរកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈទៅកាន់ចក្រភពរ៉ូមនៅគ.ស 395 ដែល ត្រាទី 1 ចង្អុលទៅ ពេលវេលានៃការបំផ្លាញពីអធិរាជ ណឺបារ ទៅអធិរាជ ខូម៉ុនដុស។ ត្រាទីពីរចង្អុល បង្ហាញពីថ្ងៃចុងក្រោយ។ នៃអធិរាជ ខូម៉ុនដុស ដល់ការតែងតាំងអធិរាជ ឌីអូក្លេសិន។ ត្រាទីបីគឺជាគ្រានៃការបង់ពន្ធយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងររបស់អធិរាជ ខារ៉ាខាឡា។ ត្រាទី 4 ចង្អុល ទៅថ្ងៃដែលសង្គ្រាម គ្រោះកាច សត្វព្រៃជាដើមដែលមានភាពរុងរឿង (248- 268)។ ត្រាទីប្រាំចង្អុលទៅថ្ងៃដែលអធិរាជ ឌីអូក្លេសិន បៀតបៀនគ្រិស្តសាសនា។ ត្រាទី ប្រាំមួយចង្អុលទៅគ្រីស្ទសាសនាត្រូវបានដោះលែងដោយអធិរាជ ខនស្តែនធីនដ៏អស្ចា រ្យ ហើយអ្នកមិនជឿត្រូវបានសង្កត់សង្កិនវិញ។ ត្រាទីប្រាំពីររួមមានត្រែទាំងប្រាំពីរបាន ចាប់ផ្តើម ប្រវត្តិសាស្ត្ររ៉ូម៉ាំងរវាងឆ្នាំ 395 និង 1453 ចេញពីជំពូកទី 8 ។

2. ការបកប្រែរបស់លោក ម៉ូសេ ស្តូអាត

គាត់ចាត់ទុកគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈជាការពន្យល់បែបនិមិត្តសញ្ញាទៅកាន់គោលការណ៍នៃការអភិវឌ្ឍនៃក្រុមជំនុំរហូតដល់ការដួលរលំនៃក្រុងយេរូសាឡិមនៅក្នុង គ.ស 70។ ដូច្នេះ គាត់និយាយថា ខ្លឹមសារនៃត្រាទាំងប្រាំពីរទីនេះបង្ហាញថាសត្រូវរបស់ក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបំផ្លាញជាចម្បង។

3. ការបកប្រែរបស់លោក ផីតវីស

គាត់បានប្រើការបកស្រាយបែបនិមិត្តសញ្ញាដ៏ជ្រុលខ្លាំងបំផុត ដែលថាអ្នកជិះសេះសគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកជិះដែលតាមទ្រង់គឺជាអំណាចដើម្បីបៀតបៀនក្រុមជំនុំ អ្នកជិះលើសេះខ្មៅគឺជាអំណាចនៃសាសនាខុសឆ្គងនិងអ្នកជិះលើសេះសម្បុរស្លាំងជា អំណាចនៃសម្តេចប៉ាប ឬអំណាចរ៉ូម៉ាំង។

4. អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនពឹងផ្អែកលើម៉ាថាយ 24:5-8 នៅក្នុងការបកស្រាយត្រាទាំងប្រាំពីរ

យោងតាម ម៉ាថាយ 24:1-5 កាលដែលពួកសិស្សសួរអំពីទីសម្គាល់នៃគ្រាចុងក្រោយ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា នៅពេលអនាគតនឹងមានហោរាក្លែងក្លាយជាច្រើនមក ហើយមិនត្រូវចាញ់បញ្ឆោតគេឡើយ។ (ម៉ាថាយ 24:6) អ្នកប្រាជ្ញដែលថា ដោយសារការចាប់ផ្តើមនៃការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវពីពិភពលោកខាងមុខ ចង្អុលទៅមេរៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្លែងក្លាយ ការលេចចេញរបស់អ្នកជិះសេះសនៅត្រាទីមួយនៃវិវរណៈមានន័យថា ជានិមិត្តសញ្ញានៃហោរាក្លែងក្លាយ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចទទួលយកទ្រឹស្តីនេះបានទេ។ មូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវដាក់មេរៀននៃព្រះគ្រីស្ទក្លែងក្លាយនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃចុងក្រោយនៅលើចាប់ផ្តើម មិនមែនមានន័យថាជាគំនិតដែលថាលំដាប់ទីមួយនៅក្នុងទីសំគាល់នៃថ្ងៃចុងក្រោយក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ ជាដំបូង ចំពោះសំណួររបស់ពួកគេ ទ្រង់កត់សម្គាល់ដល់ពួកគេកុំឱ្យធ្វើតាមគ្រាចុង

ក្រោយដែលត្លែងក្លាយ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានរំឭកពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ពីគ្រូត្លែងក្លាយ ដូច្នេះយើងមិនអាចទទួលស្គាល់ថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវជាមេរៀនសម្រាប់ទីសំគាល់នៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ក្នុងលោកឡើយ។

5. ការបកប្រែរបស់លោក អាល់ហ្វត

គាត់និយាយដូចតទៅនេះ។ “រូបភាពដែលទ្រង់បានបកត្រាដែលត្រូវបានបង្ហាញមក គឺជាដំណើរការនៃព្រឹត្តិការណ៍នៃការកំណត់ដែលជំរុញដល់ការយាងមកជាលើកទីពីរ របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ មួយអង្គដែលជិះសេះសជាសញ្ញានៃជ័យជំនះ នៅក្នុងដំណាក់កាលដែលសម្គាល់ពីជ័យជំនះរបស់អ្នកដែលជិះនោះ។ មួយអង្គដែលជិះនៅលើសេះក្រហម អង្គដែលជិះនៅលើសេះខ្មៅ និងអ្នកដែលជិះនៅលើសេះស្លាំងជាដើម។ ការសម្រេចបំពេញនៃជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធំឡើងដែលធ្វើឱ្យមានចំណុចខ្ពស់បំផុតនៅក្នុងការយាងមកលើកទីពីរ ដំណាក់កាលត្រូវបានបង្ហាញមកជាការអភិវឌ្ឍនៃហេតុការណ៍តាមការកំណត់របស់ព្រះ។ ពាក្យថា “យាងមក” កាលដែលទ្រង់បើកឡើងត្រាបួនដំបូងមានន័យថា ការជំរុញដល់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយក៏ការស្រែកឡើងរបស់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ផងដែរ ដែលជាការសូមអង្វរដល់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ រូបភាពដែលត្រាទីប្រាំមួយត្រូវបានបើកឡើងមានន័យថា ការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់នឹងមកដល់ឆាប់ៗ។” យើងមិនអាចធ្វើអ្វីក្រៅពីទទួលស្គាល់នូវការបកស្រាយរបស់លោកអាល់ហ្វតដ៏ពូកែនេះទេ។

6. ការបកស្រាយរបស់លោក ហ្គ្រេចដានុស

គាត់បាននិយាយពីខ្លឹមសារស្រដៀងគ្នាទៅនឹងការបកស្រាយរបស់លោក អាល់ហ្វត គាត់បន្ថែមលើការបកស្រាយរបស់គាត់ នៅក្នុងការបើកសម្តែងនៃត្រាប្រាំពីរថា នៅកណ្តាលនៃការបើកសម្តែងដែលបានលេចមក កាលដែលត្រាទីមួយត្រូវបានបើក

ឡើងដោយព្រះជាម្ចាស់។ នោះគឺ ត្រាទីមួយចង្អុលទៅកាន់ដំណឹងល្អ ទីមួយ ទីពីរ ទីបី ទីបួន ទីប្រាំ ជាដើម គឺសុទ្ធតែជាព្រឹត្តិការណ៍តាមការកំណត់របស់ព្រះដែលបានកើតឡើងក្នុងការសម្គាល់នូវជ័យជំនះរបស់ដំណឹងល្អ។ នេះហាក់ដូចជាការបកស្រាយដែលសមស្របបំផុង។

ជំពូកទី 6

ការបកស្រាយ

តួមានជីវិតមួយនៅក្នុងតួជីវិតទាំងបួនបញ្ចេញសំលេងដូចជាផ្គរលាន់ នេះជាសម្លេងតួជីវិតរស់ ដែលដូចជាសត្វសិង្ហ វាជាសម្លេងនៃអ្នកដែលមានជ័យជំនះ។ ការនេះ

បង្ហាញពីការពិតឱ្យបានកាន់តែច្បាស់ថា មួយអង្គដែលត្រូវបានបង្ហាញមកក្នុងកាលដែលត្រាទីមួយបើកឡើង (ជាមួយអង្គដែលជិះលើសេះស) ដែលនោះជាអ្នកដែលមានជ័យជំនះ ជាចលនានៃដំណឹងល្អ។ "ចូរមក" នេះជាការបង្គាប់របស់ព្រះដែលវិញ្ញាណដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដែលជាចេស្តាគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញមក។ ការនេះធ្វើឱ្យការមកដល់នៃចេស្តាគ្រប់គ្រងនៃដំណឹងល្អអាចទៅរួច។ ចលនានៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (អ្នកដែលជិះសេះស) ជាអ្នកដែលដើរនាំមុខ ហើយគ្រប់ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់មកតាមក្រោយ។ ដ្បិតដំណឹងល្អយកឈ្នះ គ្រោះទុរ្ភិក្សនឹងមកតាមវានៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ជាពិសេស លេខ 7 (លេខព្រះ) នៃត្រាប្រាំពីរប្រាប់ថា គ្រោះទុរ្ភិក្សត្រូវបានកើតឡើងតាមគម្រោងរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ គ្រោះទុរ្ភិក្សដូច្នោះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ បើទោះជាវាជាកិច្ចការដ៏អាក្រក់ តែវាផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ពួកបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌គ្រប់គ្រងការទាំងនោះ ពួកបរិសុទ្ធមើលឃើញការនោះ គួរតែងើបក្បាលរបស់ពួកគេឡើង។ ពាក្យថា "មក" ជាឈ្មោះដែលហៅដល់ការយាងមកនៃការគ្រប់គ្រងនៅក្នុងចំណុចកណ្តាលនៃដំណឹងល្អ។ ដល់ការសម្រេចបំពេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះសកល ហេតុការណ៍ដែលត្រូវបានរៀបចំទុក មិនថាវាល្ងីល្ងើឬផ្អែមនោះវានឹងមកយ៉ាងឆាប់។ យោងតាមទ្រឹស្តី វានិយាយថា ពាក្យថា "មក" ជាការអធិស្ឋានដែលជំរុញដល់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (រ៉ូម 8:19-21)។ តែវាមិនមែនមិនសមហេតុផលនោះទេ ពីព្រោះពាក្យថា "ដោយសម្លេងដូចផ្គរលាន់" មិនមានលក្ខណៈនៃការអធិស្ឋានទេ។

សេះស! និងអ្នកជិះដែលមានធ្នូ តើវាជាសញ្ញាតំណាងអ្វី? (1) អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបាននិយាយទីនេះថា "អ្នកដែលជិះសេះស" ជាសញ្ញានៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រី

ស្ន។ តែពាក្យថា “យកជ័យជំនះ និងការយកឈ្នះ” មិនសាកសមនឹងអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ (2) លោក រ៉ាំសេ បាននិយាយថា វាជាស្តេចរបស់ភើសៀ។ ត្រូវបានប្រាប់មកថាស្តេចភើសៀ និងកងទ័ពរបស់ទ្រង់គឺជិះសេះស និងប្រើធ្នូ។ តែលោក ហ្គ្រេចដានុស ជំទាស់នឹងទ្រឹស្តីត្រង់ៗនេះ ពីព្រោះវិវរណៈជាអក្សរសិល្បៈបែបជានិមិ្មតសញ្ញា ហើយមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រត្រង់ៗនោះទេ។ (De Openbaring Spreekt met de beelden 1:1)។ (3) លោក អេលៀត បាននិយាយថា អ្នកដែលជិះសេះសជាពេលដែលចម្រុងចម្រើននៃក្រុងរ៉ូម ចាប់ពីអធិរាជ ដូមីសៀន រហូតដល់ការចាប់ផ្តើមរបស់អធិរាជ ខូម៉ូឌាស យើងមិនអាចទទួលយកទ្រឹស្តីនេះឡើយ ដោយទ្រឹស្តីបន្តនេះគឺជាទស្សនៈដែលត្រឹមត្រូវ។ (4) លោក ហ្គ្រេចដានុស ផ្ទាល់បាននិយាយថា វាជានិមិ្មតសញ្ញានៃដំណឹងល្អ។ រួចមកមានអ្នករិះគន់ថា “វាមិនសមទេពីព្រោះគ្រប់ទាំងត្រាទាំងអស់ត្រូវបានបើក គ្រោះដែលកាត់ទោសត្រូវបានចេញមក ហេតុអ្វីបានជាព្រះពរនៃដំណឹងល្អចេញមកនៅពេលត្រាទីមួយត្រូវបានបើកឡើង ដូច្នេះ? តែតាមពិតទៅដំណឹងល្អជាការកាត់ទោសដល់អ្នកដែលនឹងត្រូវវិនាសវិញ។ (យ៉ូហាន 3:16-21, 9:39-41) 2កូរិនថូស 2:16)។ ដូច្នេះ ការបកស្រាយរបស់លោក ហ្គ្រេចដានុស ហាក់ដូចជាត្រឹមត្រូវ។ លោក ញ្យូវែល និយាយយ៉ាងសាកសមទៅកាន់ចំណុចនេះ ដែលគាត់ហាក់ដូចជាគាំទ្រដល់ការបកស្រាយរបស់លោក ហ្គ្រេចដានុស។ នោះគឺ “អ្នកដែលជិះសេះសជាព្រះគ្រីស្ទ ជាអង្គដែលមកនៅក្នុងការប្រយុទ្ធនៅគ្រាចុងក្រោយមកកាន់ផែនដីពីទីចម្ងាយ ធ្នូជាអាវុធដែលបាញ់ចេញពីទីឆ្ងាយ ដែលនោះជាសញ្ញានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ “យោងតាម ទំនុកដំកើង 45:5”។

តួមានជីវិតទីពីរនិយាយថា “ចូរមកមើលចុះ!” នោះមានសេះមួយទៀតចេញមកមានសម្បុរក្រហម។ កាលដែលយើងអាចពាក្យខាងក្រោម វាពិតណាស់ដែលសេះក្រហមជាសញ្ញានៃសង្គ្រាមយ៉ាងពិតប្រាកដ។ តែបញ្ហាគឺនៅពេលដែលសង្គ្រាមកើតឡើង។ លោក ហ្គ្រេចដានុស បានឃើញថា គ្រោះនៃកាលដែលបានបើកត្រាបីជាអត្ថន័យនៃការប្រកាសដំណឹងល្អ។ (គាត់ឃើញថាអ្នកជិះសេះសជាដំណឹងល្អ) (Rampen van hongerssnood enziektegrijpen de harten aan, enmaken ze ontvankelijk voor het aanhooren en aannemen van de Evangelie prediking)។ រួចមកតាមទស្សនៈរបស់គាត់ សង្គ្រាមទាំងនេះមិនទាក់ទងនឹងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ។ ឧទាហរណ៍នៅក្នុង គ.ស 100-138 មរតករបស់សាសន៍យូដាដែលត្រូវបានសម្លាប់តាមរយៈសង្គ្រាម។ ត្រូវបានប្រាប់ថាប្រហែលសាសន៍យូដា 580000 នាក់ត្រូវបានសម្លាប់។ (ស្តត)។

អ្នកជិះត្រូវបានអនុញ្ញាតដូចដែលយើងមើលឃើញ ជាសង្គ្រាមយ៉ាងអាក្រក់ដែលត្រូវបានបណ្តាលឱ្យកើតឡើងនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ មានតែកាលដែលវាត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយព្រះ ទើបវាអាចត្រូវបាននៅជាប់។ ហើយវាត្រូវបានប្រើដើម្បីសម្រេចបំណងរបស់ព្រះ និងប្រើជាពិសេស។

ហើយគាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវដាវយ៉ាងអស្ចារ្យ។ នេះជាដាវកងទ័ពដែលសម្រាប់ប្រើក្នុងសមរភូមិ។ លោក អេលៀត និង លោក បាណេស បាននិយាយថា វាជាសញ្ញានៃសង្គ្រាមខាងក្នុងនៅរ៉ូម។ (គ.ស 185-284) តែយើងមិនត្រូវការការនោះទេ វាត្រូវបានកំណត់ទៅនឹងសង្គ្រាមមួយ។ មានសង្គ្រាមជាច្រើនដែលទាក់ទងទៅនឹងការប្រកាសដំណឹងល្អ។ ចូរអានការអធិប្បាយនៅចុងបញ្ចប់នៃការបកស្រាយពន្យល់នៃជំពូក1។

5, 6 សេះខ្មៅ! ពណ៌ខ្មៅជាសញ្ញានៃទុក្ខសោក។ (បរិទេវ 5:10)។ អ្នកដែលជិះជាអ្នកដែលវាស់ដែង (ជាសញ្ញានៃគ្រោះទុរ្ភិក្ស អេសេគាល 4:10)។ ការបើកសម្តែងនេះទាក់ទងទៅនឹងគ្រោះទុរ្ភិក្ស និងគ្រោះរាំងស្ងួត។ ការបើកសម្តែងនេះមិនត្រូវបានបំបែកចេញពីដំណាក់កាលទាំងស្រុងនោះទេ។ នៅក្នុងគ្រាតែមួយដែលហេតុការណ៍នេះបានកើតឡើងជាមួយគ្នា។ គ្រានៃសង្គ្រាមជាញឹកញាប់តែងតែមានគ្រោះទុរ្ភិក្ស។ “ដ្បិតមួយ កាក់នេះគឺជាលុយរបស់រ៉ូមដែលជាប្រាក់ប្រចាំថ្ងៃរបស់កម្មករ ស្រូវសាលីមួយនាលិមានតម្លៃថ្លៃជាងនេះប្រាំបីជាងតម្លៃទូទៅ។ ដ្បិតស្រូវឱកថ្លៃជាងស្រូវសាលី បើប្រៀបធៀបទៅតម្លៃវាថោក។ លោក ស្តត បាននិយាយថា វាបានទស្សទាយពីគ្រោះទុរភិក្សនៅក្នុងអាណាចក្ររ៉ូមនៅកំឡុងគ.ស 138-192។ ប៉ុន្តែយើងមិនគិតថាវាមានដែនកំណត់ត្រឹមតែថ្ងៃនៃហេតុការណ៍នោះទេ។

តែកុំឱ្យបង្ខូចប្រេង និងស្រាទំពាំងបាយជូរឡើយ! នៅក្នុងប្រទេសប៉ាឡេស្ទីន និងអាស៊ីមីនើ ពួកគេមិនមានអាហារឡូយឆាយទេ តែគ្រាន់តែជាអាហារទូទៅ។ ការពិតដែលហាមមិនឱ្យបង្ខូចពួកគេនោះចេញមកពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ លោក ឡូមេយើចង្អុលថា វាចាសញ្ញានៃការការពារនៅក្នុងជីវិតតាមសាសនារបស់អ្នកជឿ។

(Dann bedeutet die Schonung von oel und wein fur den sheher vielleicht shonung der Glubigen im Hinblick auf die Erfulung religioser Pffichten – Offenbarung ទំព័រ 61)។ ប្រេង និងស្រាទំពាំងបាយជូរជាសញ្ញាសម្គាល់ពីសាសនានៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ (យ៉ាកុប 5:14, លូកា 10:34, អេសាយ 55:1)

7, 8 សេះសម្បុរស្លាំងមួយ! សម្បុរស្លាំងជាពណ៌នៃការគួរឱ្យរន្ធត់ និងរូបកាយមនុស្សស្លាប់។ សេចក្តីវេទនានៃសហគមន៍នេះបានមកដល់ខ្ពស់បំផុត។ ដូច្នេះ សញ្ញានោះគឺ

ពណ៌ស្លាំង។ គ្រប់ទាំងគ្រោះនៃដាវ គ្រោះទុរភិក្ស និងជំងឺរោគា សត្វព្រៃនឹងចេញមកពីវា។ ដាវជានិមិត្តសញ្ញានៃការសម្លាប់នៅក្នុងសង្គ្រាម។ កាលដែលដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសនៅគ្រប់ទីកន្លែងនៃសាសនាផ្សេងៗ។ ព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើនដែលសង្គ្រាម និងការបះបោរនឹងត្រូវកើតឡើងដែលមាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ក្រុងរ៉ូមពីបុរាណមានសង្គ្រាមនៅក្នុងប្រទេសយ៉ាងខ្លាំង មានការសម្លាប់យ៉ាងច្រើនដែលបានកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ ដែលនោះគឺ លោកអធិរាជ កំម៉ុនដុស ត្រូវបានគេសម្លាប់ (គ.ស 193)ការរំខានត្រូវបានបន្ត នៅក្នុងអំឡុងពេលនោះ នៅក្នុងចំណោមព្រះចៅអធិរាជទាំង 32 ត្រូវបានដេញចេញ ព្រះអធិរាជ 22 នាក់ (Gibbon ទំព័រ 50-197) គឺដូចជាអ្នកផ្សេងដែរគឺមានការច្របូកច្របល់ និងគ្មានភាពស្ថិតស្ថេរទេ នោះមនុស្សបានត្រឡប់ទៅរកដំណឹងល្អ។ “គ្រោះទុរភិក្ស” បានដើរទៅជាមួយគ្នានឹងនយោបាយដែលច្របូកច្របល់ និងគ្រោះធម្មជាតិជាប់ជានិច្ចនៅក្នុងបទពិសោធន៍នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ “សេចក្តីស្លាប់” គឺពាក្យថា សាណាថូស (θάνατος) នៅក្នុងភាសាក្រិក LXX បានប្រើវា នៅក្នុងស្ថានភាពជាច្រើន ដូចជាអត្ថន័យនៃការក្តៅឧនៗ (នៅក្នុងភាសាហេព្រើរគឺ ដេបា דֶּבֶר) (30/50) ដូច្នេះ នៅក្នុងពាក្យក្រិកថា សាណាថូស ហា ជាអត្ថន័យនៃការក្តៅឧនៗ។ ដូច្នេះ នៅទីនេះ ពាក្យថា “ស្លាប់ (ថាណាថូស)” មានន័យថា កម្តៅឧនៗ។ ដូច្នេះ គ្រោះទុរភិក្សទាំងនេះដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានទស្សទាយគឺស្រដៀងទៅនឹងវាដែរ។ (លូកា 21:10, 11, គ្រោះទុរភិក្សក្តៅឧនៗ កម្តៅឧនៗ) ហើយអ្វីដែលអេសេគាលបានទាយទុកនោះស៊ីគ្នាយ៉ាងល្អ។ (អេសេគាល 14:21) ហេតុការណ៍ដែលមនុស្សត្រូវបានធ្វើទុក្ខដោយគ្រុនក្តៅត្រូវបានកើតឡើងជាច្រើននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ដ្បិតនៅក្នុងក្រុងរ៉ូម មានមនុស្សប្រមាណ 100000 នាក់បានស្លាប់នៅក្នុងមួយថ្ងៃ

មានអ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ដែលការបើកសម្តែងនេះបានចង្អុលទៅកាន់នៅក្នុងហេតុការណ៍នេះ។

លើផែនដីមួយភាគក្នុងបួន ដើម្បីនឹងសម្លាប់ ការនេះដាក់ដូចជាចំនួនតិចតួចជាងមួយភាគបី នៅក្នុង 8:7-12។ ប៉ុន្តែ វាពិបាកដឹងណាស់ពីការពិតដែល វាមានត្រឹមតែអត្ថន័យបែបជាសម្គាល់ ឬមានអត្ថន័យត្រង់ៗ។

ដោយសត្វព្រៃនៅផែនដីផង។ ក្រុងរ៉ូមពីបុរាណគឺការធ្វើបាបពីសត្វព្រៃបានកើតឡើងច្រើន។ នោះពួកមនុស្សនិយាយថា មានព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើនដែលគេត្រូវបានធ្វើបាបដោយសត្វព្រៃដែលចេញមកដោយកំហឹងនៃព្រះរបស់ពួកគេ ពីព្រោះដោយសារតែពួកគ្រីស្ទាន។ ដោយសារសម្តីបែបនេះ មានមនុស្សមួយចំនួនបានចំអកដល់ព្រះបន្ទូល គឺថាមុនគ្រីស្ទាននោះមាននៅក្នុងប្រទេសរបស់យើង តើគ្រោះនៃសត្វព្រៃនោះមិនបានកើតឡើងទេមែនទេ?(Non ante nos?) យោងតាមទ្រឹស្តីនេះ ត្រូវបានប្រាប់មកថា វាជាសញ្ញានៃសកម្មភាពនៃការបៀតបៀននៃពួកទាស់នឹងព្រះគ្រីស្ទ។

9,11 ***អស់ទាំងព្រលឹងរបស់មនុស្សដែលគេបានសម្លាប់*** នេះមិនមែនជាការបកប្រែត្រឹមត្រូវនៃអត្ថបទភាសាក្រិកទេ (τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων) ការបកប្រែត្រឹមត្រូវគឺ “ព្រលឹងនៃមនុស្សដែលត្រូវបានគេសម្លាប់”។ ការនេះហាក់ដូចជាចង្អុលទៅកាន់ព្រឹត្តិការណ៍នៃការសម្លាប់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រជាទូទៅ។ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ នេះជាទំនាយនៃការបៀតបៀនរបស់គ្រីស្ទានពីអធិរាជរ៉ូមឈ្មោះ ឌីអូឃ្លេសិន នៅគ.ស 270-304។ នៅក្នុងអាសនា ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថា អាសនានៃទីបរិសុទ្ធដែលម៉ូសេបានបង្កើតជាប្រភេទនៃសម្ភារៈបែបស្ថានសួគ៌ (ហេព្រើរ 9:24)។ អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់នៅក្រោមអាសនាដែលបរិសុទ្ធនេះបានយំឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ដោយបន្ទាបខ្លួន

យ៉ាងស្មោះត្រង់។ ការទូលសូមគឺដូចតទៅនេះថា “ The martyrs under this holy altar cried out at the heaven humbly, sincerely. The requests are like following, ***“ឱព្រះដ៏ជាម្ចាស់ ជាព្រះបរិសុទ្ធ ហើយពិតប្រាកដអើយ តើទ្រង់ចាំដល់កាលណាទៀតបានជំនុំជំរះ ហើយសងសឹកដល់ពួកមនុស្សនៅលើផែនដី ដោយព្រោះឈាមយើងខ្ញុំរាល់គ្នា”*** មានអ្នកខ្លះនិយាយថា វាមិនមែននៅក្នុងសញ្ញាថ្មីទេ តែជាគំនិតនៃការសងសឹកនៅក្នុងសញ្ញាចាស់វិញ ដែលជាការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់នៅក្នុងសញ្ញាចាស់។ តែអ្វីដែលយើងដឹងគឺជាការពិតដែលពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ក៏បានអធិស្ឋានចង់សងសឹកពួកសត្រូវដោយមិនប្រយ័ត្នដែរ។ កាលដែលយើងអាននៅក្នុងទំនុកដំកើង ពួកបរិសុទ្ធមិនត្រឹមតែបានដាក់បណ្តាសាតែទៅកាន់ “សត្រូវរបស់ព្រះ” តែទៅកាន់សត្រូវផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេផង។ នេះគឺដូចគ្នានៅក្នុងគ្រានៃសញ្ញាថ្មីដែរ។ អ្នកជឿនៅក្នុងសញ្ញាថ្មីមិនបានទូលសូមព្រះពរដល់សត្រូវរបស់ព្រះទេ តែស្វែងរកបណ្តាសាវិញ (កាឡាទី 1:8)។ ពីព្រោះវាពិបាកស្គាល់ណាថាគេជានរណា ពួកគេមិនគួរធ្វើដោយមិនប្រយ័ត្នឡើយ។ តែកាលដែលយើងចូលក្នុងពិភពនៃស្ថានសួគ៌ ដ្បិតយើងស្គាល់ពីសត្រូវយ៉ាងច្បាស់ ការទូលអង្វរបែបនេះនឹងត្រូវបានធ្វើដោយពួកគេ។ ដូច្នេះ ការអធិស្ឋាននេះអាចនឹងធ្វើឡើងដោយពួកដែលត្រូវគេសម្លាប់នៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។ លោក មិហ្វាត បាននិយាយថា ពាក្យសម្តីនៃការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ជាគំនិតដែលត្រូវបានយកចេញមកពីអាផូគ្រីផា។ អាផូគ្រីផា របស់អេណុក បាននិយាយដូចតទៅនេះថា “ការអធិស្ឋានដែលស្រែកឡើងសូមការកាត់ទោសវា (ការវិនិច្ឆ័យទោស) នឹងមកជាប្រាកដ។ ការរងទុក្ខដែលអ្នកទទួលនឹងត្រឡប់ទៅរកមនុស្សដែលបានធ្វើបាបអ្នកជាប្រាកដ។ (អេណុក 104:3) តែពាក្យរបស់លោក មិហ្វាត ជាការយល់ច្រឡំ ហើយយើងមិនអាចទុកចិត្តលើវាបានទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ

ពាក្យថា “បន្តស្រែកអំពាវនាវ” នៅក្នុង អេណុក អាផូគ្រីផា មិនមាននៅក្នុងវិវរណៈ
របស់លោកយ៉ូហានដែលនិយាយថា “ដែលបានប្រាប់ឱ្យសម្រាកយូរបន្តិចទៅ” នោះ
ទេ (11)? ការពិតដែលឈាមនៃអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ស្រែកឡើងទៅកាន់ព្រះ (លោ
កុប្បត្តិ 4:10) ហើយវាត្រូវបានបង់ថ្លៃរួចហើយ ហើយនេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់របស់
យើងផ្ទាល់ទ្រង់បានបង្រៀនដល់យើង (ម៉ាថាយ 23:35), ឃ្លានេះត្រូវបានផ្អែកលើ
កណ្ឌគម្ពីរ ពីព្រោះជាសេចក្តីបរិសុទ្ធជាការដែលផ្ទុយពីអំពើបាប ហើយជាលក្ខណៈ
ដែលស្រែកឡើងសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ “ព្រះអម្ចាស់ដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្តាពិតមាន
ន័យថា ជាចេស្តាអស្ចារ្យដែលអាចទុកចិត្តបាន ដែលមានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការដាក់
ទោស។ ព្រះអម្ចាស់ដែលមានចេស្តាគឺហៅថា ដេស្ពូថេស (δεσπότης) នៅក្នុងភាសា
ក្រិក ដែលមានន័យថា ភាពពេញលេញទាំងស្រុង (វាមិនមែនជាការគៀបសង្កត់ដែល
ទុច្ចរិតនោះទេ)។ ភាពពេញលេញនេះជាព្រះដែលមានគ្រប់ចេស្តានៃអត្ថន័យដែលថា
គ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចបង្ខាំងនូវបំណងរបស់ទ្រង់ឡើយ។ កាលដែលគេទូលសូម
សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ នោះគ្មានអ្នកណាអាចប្រឆាំងបានឡើយ។ “អស់អ្នកដែលនៅលើ
ផែនដី” ជាសត្រូវនៃនគររបស់ព្រះដែលនៅផែនដីនេះ (3:10, 8:13, 11:10) យោង
តាម យ៉ូហាន 8:23។ កាលដែលយើងឃើញពាក្យថា “តើទ្រង់ចាំដល់កាលណាទៀត
ទើបជំនុំជំរះ” យើងដឹងថាព្រះ ដែលទ្រង់តែងតែទ្រាំទ្រជានិច្ច ទ្រង់មិនដាក់ទោសមុន
ពេលអំពើបាបរបស់មនុស្សបានពេញនៅក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេនោះឡើយ ទ្រង់មិនដែល
ដាក់ទោសពួកគេទេ។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធសង្ឃឹម ហើយពួកគេត្រូវបានរងទុក្ខមួយរ
យៈ។

អាវសរីរាង នេះមិនមែនជារូបកាយខាងវិញ្ញាណដូចអ្វីដែលលោក ឆល និយាយនោះទេ តែចង្អុលទៅកាន់ការរាប់ជាសុចរិតដែលពេញលេញ និងសិរីល្អនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវបានលុបដោយសារព្រះលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ លោក ម៊ហ្វាត បានឃើញថា វាទាក់ទងទៅនឹងឃ្លារបស់អាផូគ្រីផា (អេសាយ 9:6) ឃ្លាដែលនិយាយថា "នៅក្នុងដំណាក់កាលទី7 អេបិល អេណុក និងពួកបរិសុទ្ធសាសន៍យូដាមួយទៀតត្រូវបានបំពាក់ដោយសំលៀកបំពាក់នៃពិភពលោកនៅខាងលើ ដែលត្រូវបានហៅថារូបកាយដែលត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។" តែគំនិតរបស់អាផូគ្រីផាខុសពីវិវរណៈ។ អាវសរីរាងនៃវិវរណៈមិនបានចង្អុលទៅកាន់រូបកាយដែលរស់ឡើងវិញទេ។ (យោងតាម វិវរណៈ 6:11)។

សម្រាកបន្តិចសិន នេះជាការសម្រាកដ៏មានពរនៃពិភពនៃស្ថានសួគ៌ (14:13)

ទាល់តែបាវបំរើ ជាគូកន ហើយជាបងប្អូន ដែលត្រូវសំឡាប់បែបដូចគ្នា បានគ្រប់ចំនួន។ យោងតាម ហេព្រើរ 11:39, 40។

12-17 ការបើកសម្តែងនៃត្រាទីប្រាំមួយហាក់បីដូចជាចំណុចកំពូលនៃការបើកសម្តែងនៃការបើកសម្តែងដែលត្រាមុនៗទាំងអស់ដែលត្រូវបានបើកបង្ហាញមក។ កាលដែលយើងមើលទៅវិវរណៈ គ្រប់គ្រោះទាំងអស់នៅចុងបំផុតនៃផែនដីមិនបានមកក្នុងពេលមួយរំពេចនោះទេ កំពុងរងចាំការលន់តួបាបរបស់មនុស្សពីមួយជំហ៊ានទៅមួយជំហ៊ាន និងជាលំដាប់។ កាលដែលយើងឃើញការមួយនេះ យើងអាចដឹងពីសេចក្តីមេត្តាដ៏ធំរបស់ព្រះ យើងមិនគួរបកប្រែការបើកសម្តែងទាំងនេះដោយន័យត្រង់ៗឡើយ តែត្រូវបកស្រាយបែបជាសញ្ញាសម្គាល់វិញ។ នៅទីនេះ ពាក្យនេះប្រៀបដូចជាព្រះដែលប្រៀបធៀបដែលអេសាយបានប្រើដល់អេដុមដែរ។ ដូច្នេះ ការបើកសម្តែងដែល

ឃ្លាទាំងនេះបង្ហាញហាក់ដូចជាចង្អុលទៅកាន់ការដោះដូរបែបនយោបាយ។ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបាននិយាយថា នេះជាទំនាយនៃការលុបបំបាត់អ្នកជឿព្រះក្លែងក្លាយ និងមន្ត្រីរបស់សាសនាដទៃដោយព្រះចៅអធិរាជរ៉ូមលោក ខនស្តែនធីន។ តែយើងមិនអាចធានាពីការនេះទេ។ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ វាចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលការវិនាសនៃលោកិយនេះសតវត្សត្រូវបានបិទ។ វាជាការបកប្រែដែលមានតម្លៃ។

ការកើតដីយ៉ាងខ្លាំង យោងតាម 8:5, 11:13, 16:18។ នេះអាចមានន័យថា ជាការរញ្ជួយដី ក្នុងន័យត្រង់ តែវាប្រៀបដូចជាការរំខានខ្លាំងនៃការវិនាសនៅក្នុងប្រទេសនានានៃផែនដីនេះ។ កាលដែលប្រទេស និងសង្គមមានការរំខានខ្លាំង នោះរញ្ជួយដីយ៉ាងខ្លាំងនឹងកើតឡើង។ នៅក្នុងពិភពលោកពីបុរាណ នៅក្នុងឆ្នាំមុនប្រទេសជប៉ុនត្រូវបានបំផ្លាញ (នៅរដូវរងានៃឆ្នាំ 1944) ការរញ្ជួយដីដ៏ខ្លាំងបានកើតឡើងនៅកូរ៉េ និងម៉ាន់ជូ។ លោក បានេស បាននិយាយថា ការរំខានដ៏ខ្លាំងនៃនយោបាយដោយការរបៀបរាប់របស់គាត់នៅក្នុងផ្នែកនេះ ចង្អុលទៅកាន់សេចក្តីវិនាសរបស់ក្រុងរ៉ូមដោយកុលសម្ព័ន្ធរបស់ហ្គស និងកុលសម្ព័ន្ធ វ៉ាន់ឌេល។ តែយើងមិននិយាយថា ពាក្យដែលចង្អុលទៅកាន់ភាពពេញលេញនៃជ័យជំនះនោះទេនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃសេចក្តីវិនាសរបស់ក្រុងរ៉ូម។

ការនេះនឹងត្រូវបានសម្រេចនៅពេលការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាចំណុចការសម្រេចបំពេញខ្ពស់បំផុតកាលដែលការវិនាសរបស់ប្រទេសនានានៃលោកិយនេះ។ សំពត់រោមខ្មៅ នេះជាបាវក្បាញដែលមានពណ៌ខ្មៅ។

ថ្ងៃក៏ត្រឡប់ទៅជាខ្មៅដូចជាសំពត់រាមខ្មៅ ហើយខែក៏ត្រឡប់ពីប្រទៅដូចជាឈាម យោងតាម អេសេគាល 32:7 យ៉ូអែល 2:10, 13 អេសាយ 13:10 50:3 ម៉ាថាយ 24:29 យ៉ាកុប 13:24 លូកា 21:25។

13 ផ្កាយ the យោងតាម ដានីយ៉ែល 8:10

14 ផ្ទៃមេឃក៏បាត់ទៅ ដូចជាក្រាំងដែលគេមូរទៅវិញ យោងតាម អេសាយ 34:4។ ការផ្លាស់ប្រែរបស់ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយ និងខ្យល់ចង្អុលទៅកាន់សញ្ញានៃការផ្លាស់ប្រែខាងនយោបាយយ៉ាងខ្លាំង។

15-17 កាលដែលខគម្ពីរទាំងនេះនិយាយ នោះមនុស្សដែលបានពួននៅក្នុងរូងភ្នំ និងនៅក្នុងថ្មនៅភ្នំ ហើយជាអ្នកដែលខ្លាចដល់ព្រះ និងសេចក្តីក្រោធរបស់កូនចៀម និងពួកដែលកំពុងតែញាប់ញ័រ (ខ15) ចង្អុលទៅកាន់គ្រប់លំដាប់ថ្នាក់របស់មនុស្ស។ មានមនុស្សជាច្រើនជាពិសេសអ្នកនិពន្ធ។ ហេតុផលដែលវាបានកើតឡើងគឺជាការប្រព្រឹត្តិបាបយ៉ាងច្រើន។

ចំណុចសំខាន់

1. មកុដត្រូវបានប្រគល់ដល់គេ (2) គាត់បានទទួលដាវយ៉ាងអស្ចារ្យ (4) កុំបង្ខូចប្រេង និងស្រាទំពាំងបាយជូរ!"(6) ពួកគេបានទទួលអំណាចនៅលើមួយភាគបួននៃផែនដី(8)។ កាលដែលយើងឃើញពាក្យ ផែនការរបស់ព្រះត្រូវបានកើតឡើងដោយព្រះអង្គជាបុគ្គលផ្ទាល់ គឺដោយការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ តែមិនបានដំណើរការដោយឯកឯងដែលកើតដោយខ្លួនឯងនោះទេ។ កាលដែលយើងឃើញវា យើងអាចដឹងពីទស្សនៈនៃផែនការរបស់បទគម្ពីរ ដែលពិតជាពិតនិងត្រឹមត្រូវ។ អ្នកគោរពព្រះផ្សេងធ្វើចលនានៃផែនការដែលបានក្លាយទៅជាឯកឯង។ ទស្សនៈវិទ្យានៃប្រវត្តិសាស្ត្រ

នៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា និងសាសនាដែលជឿលើព្រះច្រើនដែលមើលទៅកាន់លោកិយនេះថាជាចលនានៃផែនការដែលមានដោយឯកឯង។ សកលលោកដែលសមហេតុផល ទ្រឹស្តីរបស់ខុងជឺក៏ដូច្នេះដែរ។ ទស្សនៈវិទ្យារបស់ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ខុងជឺបង្ហាញនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ ជុន ជូ ជិន។ ទស្សនៈរបស់គាត់ពីផែនការគ្រប់គ្រងនៅក្នុងជុន ជូ ជិន មិនមែនជាផែនការគ្រប់គ្រងពីខាងក្រៅទេ តែជាទ្រឹស្តីដើម្បីនឹងបង្រួបបង្រួមស្ថានសួគ៌ជាមួយនឹងមនុស្សវិញ។ នេះជាទ្រឹស្តីនៃសកលលោកដែលដំណើរការ ដែលគ្រប់ការទាំងអស់ឆ្លើយតបគ្នាទៅវិញទៅមក។ ពីព្រោះគោលជំនឿរបស់សាសនាគ្រឹស្តមិនបានបន្ទរបន្តុយជាមួយនឹងលោកិយដែលមានបាប ឡើយ អ្នកជឿបានទទួលការបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយ។ កាលដែលយើងសង្កេតមើលនូវគោលជំនឿរបស់ពួកគេ នោះពួកគេមានគោលជំនឿតែមួយដែលត្រូវបានបៀតបៀនដោយលោកិយ។ តែបើទោះជាពួកគេត្រូវបានបៀតបៀនដោយអ្នកផ្សេងក៏ដោយ តែគេមិនធ្វើការបៀបបៀនដល់អ្នកផ្សេងដែរ។ (ខ 9)

2. ព្រលឹង (ខ 9) ត្រូវបានផ្តល់មកតែមកកាន់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ ហើយវាត្រូវបានបង្កើតមកក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ មានភស្តុតាងជាច្រើនពីវត្តមានរបស់ព្រលឹងគឺដូចតទៅនេះ។

(1) បញ្ជាក់ដោយការប្រើនូវហេតុផល

(2) បញ្ជាក់ដោយសកម្មភាពដែលថ្លៃថ្នូនៃចិត្តដូចជា ការដឹងពីតួនាទី ដឹងកំហុស ការប្រែចិត្ត ជាដើម។

(3) បញ្ជាក់ដោយបទគម្ពីរ។ ខ្ញុំសរសេរទីនេះនៅក្នុងន័យនៃភស្តុតាងដែលព្រះគម្ពីរសំខាន់បំផុត។ សាស្តា 12:7 ដានីយ៉ែល 12:13 ម៉ាថាយ 10:28 លូកា 12:19, 20, 16:19, 31, 23:43-46 ភីលីព 1:22-24) លើកលែងពួកគេ មានខគម្ពីរជាច្រើននៃបទគម្ពីរបញ្ជាក់ពីវា និងប្រព័ន្ធនៃបទគម្ពីរផ្ទាល់បញ្ជាក់ពីវា។

4. ការយោងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទជាការគួរឱ្យរន្ធត់គ្មានដែនកំណត់ទៅកាន់អ្នកដែលមានចិត្តចងភ្ជាប់ទៅនឹងលោកិយ (12-15)។

5. ដូចជាពេលវេលានៃគ្រានៃព្រះគុណរបស់ព្រះដែលមាន នោះពេលវេលានៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ក៏មានដែរ។ គ្រប់ការទាំងអស់សុទ្ធតែមានពេលសាកសមរបស់វា (16, 17) (យោងតាម សាស្តា 3:1-8)។

ការអធិប្បាយទី 21 ការប្រកាសដំណឹងល្អនិងទុក្ខវេទនា (វិវរណៈ 6:1-11)

អត្ថបទបង្ហាញថា យើងជួបទុក្ខវេទនានៅក្នុងលោកិយ។ តែហេតុអ្វីបានជាទុក្ខលំបាកជាចំណែករបស់យើង? ដូចលោក Hendriksen បាននិយាយថា ទុកលំបាកមាននៅក្នុងឃ្លាំងរបស់កូនៗរបស់ព្រះ។ ហេតុផលដែលនាំឱ្យគិតបែបនេះគឺថា ទុក្ខវេទនាមកដល់ មនុស្សត្រូវបានកាត់ចេញពីបន្ទាត់របស់លោកិយ ហើយបានត្រឡប់មករកដំណឹងល្អ ដែលជាជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានហ្វឹកហាត់។

“អ្នកដែលជិះលើសេះស” នៅក្នុងអត្ថបទ ខ្ញុំបកប្រែខាងក្រោម តែវាជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃចលនារបស់ដំណឹងល្អ។ ការបើកសម្តែងនៃផ្នែកនេះទៅកាន់ទុក្ខលំបាកបានកើតជាបន្តជានិច្ច។ ដំបូងបង្អស់ បង្ហាញពីចលនានៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ “ការយកជ័យជំនះ និងការវាយលុក” ដោយហេតុការណ៍វាធ្វើឱ្យអ្នកជឿមើលទៅកាន់ជ័យជំនះដែលពួកគេអាចយកឈ្នះគ្រប់ទុក្ខលំបាកទាំងអស់។

ជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាជ័យជម្នះរបស់យើងរួចហើយ។ យ៉ូហាន 16:33 មានបន្ទូលថា “ខ្ញុំប្រាប់សេចក្តីទាំងនេះ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានសេចក្តីសុខសាន្តដោយសារខ្ញុំនៅក្នុងលោកិយនេះ នោះអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីវេទនាមែន ប៉ុន្តែត្រូវសង្ឃឹមឡើង ដ្បិតខ្ញុំបានឈ្នះលោកិយហើយ។” ព្រះបន្ទូលនេះមានន័យថា បើទោះជា

អ្នកជឿជួបនឹងទុក្ខវេទនា ពួកគេនឹងមិនបារម្ភពីវាឡើយ ពីព្រោះព្រលឹងរបស់ពួកគេនៅក្នុងពេលមានទុក្ខលំបាកនឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ (ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានជ័យលើលោកិយសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេហើយ)។

នៅពេលដែលគាត់បើកត្រាទីពីរ អ្នកជិះសេះក្រហម វាមានន័យពីសញ្ញានៃការធ្វើសង្គ្រាម។ ម៉ាថាយ 24:7, 8 មានបន្ទូលថា “ពីព្រោះសាសន៍មួយនឹងលើកគ្នាទាស់នឹងសាសន៍មួយ នគរមួយនឹងនគរមួយ ហើយនឹងកើតមានអំណត់ ជំងឺអាសន្នរោគនឹងកក្រើកដីនៅកន្លែងផ្សេងៗ។ តែការទាំងនោះជាដើមចមនៃសេចក្តីទុក្ខទេ។” មនុស្សគិតថាលោកិយនេះនឹងមានសេចក្តីសុខសាន្តមកដល់ខុសពេល។ តែបទគម្ពីរនិយាយថា សង្គ្រាមនឹងនៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃលោកិយ។ ដូច្នេះយើងមិនគួរដាក់សង្ឃឹមលើលោកិយនេះឡើយ។

នៅពេលត្រាទីបីនឹងបើកឡើង ម្នាក់ដែលមកនឹងយកស្រកាពីរនៅក្នុងដៃ។ វាមានន័យថាជាសញ្ញានៃភេទស្រីដូចដែលបទគម្ពីរបានបកស្រាយ។ កាលដែលសង្គ្រាមកើតឡើង នោះគ្រោះអំណត់អត់ក៏មកតាមក្រោយ។ ម៉ាថាយ 24:8 និយាយថា “តែការទាំងនោះជាដើមចមនៃសេចក្តីទុក្ខទេ”។ ប្រសិនបើមនុស្សមានអាហារច្រើន នោះគេនឹងនៅឆ្ងាយពីព្រះ។ ហេតុផលដែលលោកិយនេះមានភាពអត់ឃ្លានច្រើន គឺវាធ្វើឱ្យមនុស្សចូលមកជិតព្រះកាន់តែជិត។ ទំនុកដំកើង 37:16 មានបន្ទូលថា “ឯរបស់បន្តិចបន្តួចនៃមនុស្សសុចរិត នោះវិសេសជាជាងរបស់បរិបូរនៃមនុស្សអាក្រក់ជាច្រើននាក់ទៅទៀត”។ ពីព្រោះមនុស្សសុចរិតសុខចិត្តមានសេចក្តីជំនឿរបស់គេដោយភាពក្រីក្រ។ បើទោះជាគ្រោះអត់ឃ្លាននោះវាធ្ងន់ធ្ងរក៏ដោយ ព្រះនឹងធ្វើឱ្យមនុស្សបាន

“ប្រេងអូលីវនិងទំពាំងបាយជូរ”។ ប្រេងអូលីវនិងទំពាំងបាយជូរជាសញ្ញានៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។

កាលដែលត្រាទីបួនត្រូវបានបើកឡើង អ្នកជិះសេះពណ៌ស្រអាប់បានចេញមក ឈ្មោះរបស់គាត់គឺសេចក្តីស្លាប់។ នេះមានន័យថាការសម្លាប់មនុស្សដោយវិធីដ៏អាក្រក់។ ការសម្លាប់មនុស្សនេះ “ជាមួយនឹងដាវនិងដោយការស្រេកឃ្លាន និងជាមួយនឹងគ្រោះនានា និងដោយសត្វព្រៃនៃផែនដី”។ មនុស្សបានទទួលការគំរាមនៃសេចក្តីស្លាប់មុនទីបញ្ចប់នៃលោកិយនេះជានិច្ច (គ្រាចុងក្រោយដ៏អស្ចារ្យ) មកដល់។ ហេព្រើរ 2:15 ចង្អុល “ហើយប្រគល់អស់អ្នកដែលដោយការភ័យខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងភាពជាបាវបម្រើពេញមួយជីវិត។” កាលដែលគ្រាចុងក្រោយកាន់តែខិតមកជិតយើង មនុស្សក៏ជួបគ្រោះចង្រៃដែលមនុស្សមានអារម្មណ៍ដែលកាន់តែគ្រោះថ្នាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។ កាលដែលទីបញ្ចប់នៃលោកិយនេះមកជិតមនុស្សកាន់តែចម្រើននៅក្នុងការរៀនសម្លាប់មនុស្សថែមទៀត។ ពួកគេបានរៀបចំវិធីសម្លាប់មនុស្សរាប់លាន ដែលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានផ្តល់ដល់មនុស្សដោយកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង។ ដំណឹងល្អជាចេស្តាក្នុងការធ្វើឱ្យមនុស្សរស់ឡើងវិញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់។

កាលដែលត្រាទីប្រាំត្រូវបានបើកឡើង ហេតុការណ៍ដែលអ្នកជឿត្រូវបានបៀតបៀននិងសម្លាប់ត្រូវបានកើតឡើង។ នេះជាទុក្ខវេទនាដែលអំណឹងល្អនឹងត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងល្អ។ ផ្ទុយទៅវិញដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានពង្រាយដោយទុក្ខលំបាកយ៉ាងល្អ។ តើអ្វីជាហេតុផលដែលអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ទទួលយកការស្លាប់ដោយផ្អែមល្ហែមបែបនេះ? វាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងទីបន្ទាប់របស់ពួកគេ។ ពីព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាព្រះបន្ទូលនៃជីវិត វាជាប្រភពនៃជីវិតដែលដោះស្រាយបញ្ហានៃសេចក្តីស្លាប់។ ដូច្នេះ

វាផ្តល់នូវភាពក្លាហានដល់ការត្រូវគេសម្លាប់។ មិនត្រឹមប៉ុណ្ណឹងទេ "សាក្សីដែលពួកគេធ្វើ" មានន័យថាពួកគេប្រកាសពីព្រះគ្រីស្ទ។ ពាក្យថា “សាក្សី” (μαρτυρία) ជាពាក្យដែលមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងពាក្យខាងច្បាប់ សាក្សីគួរតែមានទំនួលខុសត្រូវនៅក្នុងបញ្ហាទីបន្ទាល់។ បើទោះជាវាត្រូវបានដោះស្រាយដោយអ្នកផ្សេងទៀតក៏ដោយ គាត់មិនគួរនឹងបោះបង់ចោលព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ នៅក្នុងសាក្សីនៃដំណឹងល្អគឺជាមនុស្សដែលស្លាប់រួចហើយដោយស្របច្បាប់។

អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ជាព្រឹត្តិការណ៍ពីមុន ដែលយើងគួរទទួលយកដោយស្មគ្រគិត្ត។ តែបញ្ហាចម្បងនោះគឺវាពិបាកនឹងទទួលយកការសម្លាប់ដោយការសម្រេចចិត្តរបស់យើងណាស់។

វាជាបញ្ហាចម្បងដែលចិត្តរបស់យើងចង់បានវា តែសាច់ឈាមរបស់យើងវាខ្សោយណាស់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់គឺជាបច្ចុប្បន្ន។ ប្រសិនបើព្រះផ្តល់ឱ្យនរណាម្នាក់នូវអំណាច នោះគេនឹងអាចធ្វើបាប។ ដូច្នេះ អ្នកដែលអានដំណាក់កាលនៃការសម្លាប់នឹងមិនថ្វាយបង្គំអ្នកត្រូវគេសម្លាប់ឡើយ តែមើលទៅកាន់ព្រះចេស្តារបស់ព្រះវិញ។ រួចមកមានតែកិច្ចការរបស់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ប៉ុណ្ណោះដែលនឹងបានពេញដោយព្រះគុណដល់យើង។ ពីព្រោះសម្រាប់ការសម្លាប់នេះយើងយល់ថាប្រភពនៃចេស្តារបស់ព្រះនោះអស្ចារ្យណាស់។

ដូចដែលយើងបាននិយាយខាងលើ អ្នកត្រូវគេសម្លាប់គឺបានកើតឡើងដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ដូចជាកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យផ្សេងទៀតដែលបានកើតឡើងដោយអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចជាការចាក់ប្រេងតាំង នោះអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ក៏ដូច

គ្នា។ ដូច្នេះ កូល៉ុស 1:10-12 មានបន្ទូលថា “ដើម្បីឱ្យបានដើរបែបគួរនឹងព្រះអម្ចាស់ ទាំងគាប់ចិត្តដល់មនុស្សទាំងអស់ ឱ្យបានបង្កើតផលក្នុងគ្រប់ការល្អ ហើយឱ្យស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់ឡើង។ ដោយគ្រប់ទាំងព្រះចេស្តាចំរើនកម្លាំងតាមឫទ្ធិបារមីដ៏ឧត្តមរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យចេះទ្រាំទ្រ ហើយអត់ធន់គ្រប់យ៉ាងដោយអំណរ។ ព្រមទាំងអរព្រះគុណ ដល់ព្រះវរបិតាដែលទ្រង់បានប្រោស ឱ្យយើងបានគួរនឹងទទួលចំណែកកេរ្តិ៍អាករក្នុងពួកបរិសុទ្ធនៅទីភ្លឺផង។” នៅក្នុងបទគម្ពីរនេះ “ដែលត្រូវសម្លាប់” ន័យអសកម្ម “សំបុត្រមក7ដងចេញពីពួកគេ។ គ្រប់ទាំងការល្អ ធ្វើឱ្យអ្នកជឿបានសម្រេច” វាដោយសេចក្តីពិតថាព្រះបានផ្គត់ផ្គង់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់។ បិតាគ្រូគង្វាល លោក Spurgeon បានអធិប្បាយ “ព្រះគុណ”។ ក្រោយមកគាត់និយាយថាព្រះគុណនៃការស្លាប់របស់គាត់។ រួចមកគាត់បាននិយាយទៅកាន់ក្រុមជំនុំថា “ព្រះគុណនៃសេចក្តីស្លាប់មិនអាចទទួលបានពេលនេះទេ តែនៅពេលយើងស្លាប់នោះយើងនឹងទទួលបានវា។”

ការអធិប្បាយទី 22 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 6:9)

នៅក្នុងអត្ថបទ “នោះនៅក្រោមអាសនា ខ្ញុំក៏ឃើញមានអស់ទាំងព្រលឹងរបស់មនុស្ស ដែលគេបានសម្លាប់ដោយព្រោះកាន់តាមព្រះបន្ទូល និងសេចក្តីបន្ទាល់” ចង្អុលថាពួកគេបានចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ (ខ 9)។ ពួកគេបានទូលប្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដែលនៅស្ថានសួគ៌ថា “ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបរិសុទ្ធ ហើយពិតប្រាកដអើយ តើទ្រង់ចាំដល់កាលណាទៀតបានជំនុំជំរះ ហើយសងសឹកដល់ពួកមនុស្សនៅលើផែនដី ដោយព្រោះឈាមយើងខ្ញុំរាល់គ្នា”។ ពួកគេបានចូលទៅកាន់បល្ល័ង្កហើយពួកគេអាចនិយាយអ្វីដែលពួកគេចង់និយាយ។ ហេតុផលដែលពួកគេបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងជាភស្តុតាងដែលពួកគេមាន។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងសេច

ក្តីសង្គ្រោះព្រលឹងមិនអាចបំបែកចេញពីគ្នាទេ។ យ៉ាកុប 1:21 និយាយថា “បានជាចូលទទួលព្រះបន្ទូលដែលបានដាំក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នា ដោយចិត្តសុភាពចុះ ទាំងលះចោលអស់ទាំងសេចក្តីស្មោកគ្រោកចេញ នឹងសេចក្តីគំរក់ដ៏មានច្រើនម្ល៉េះចេញផង ដ្បិតព្រះបន្ទូលនោះអាចនឹងជួយសង្គ្រោះព្រលឹងអ្នករាល់គ្នាបាន”។ ហេព្រើរ 4:1-3 និយាយថា មានតែព្រះបន្ទូលដែលរួបរួមគ្នាតែមួយគត់ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលអាចចូលក្នុងគ្រប់យ៉ាងដែលនៅសេសសល់។ 1ពេត្រុស 1:23-2:2 និយាយថា “ដ្បិតព្រះបានបង្កើតអ្នករាល់គ្នាជាថ្មី មិនមែនពីពូជដែលតែងតែពុករលួយនោះទេ គឺពីពូជដែលមិនចេះពុករលួយវិញ គឺជាព្រះបន្ទូលដ៏រស់ ហើយនៅជាប់លាប់។ ព្រោះគ្រប់ទាំងមនុស្សប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីល្អទាំងប៉ុន្មានរបស់មនុស្សក៏ដូចជាស្មៅ រីឯធម្មតាស្មៅ នោះតែងតែក្រៀមស្វិត ហើយផ្កាក៏រោយរុះទៅ។ តែឯព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ នោះនៅជាប់អស់កល្បជានិច្ចវិញ គឺជាព្រះបន្ទូលនេះ ដែលបានផ្សាយមកអ្នករាល់គ្នាហើយ។ ដូច្នេះ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានលះបង់ចោលអស់ទាំងសេចក្តីគំរក់ និងកិច្ចកលទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងពុតមាយាចិត្តច្រណែន ហើយពាក្យនិយាយដើមគេទាំងអស់ចេញ នោះត្រូវឱ្យសង្វាតរកទឹកដោះសុទ្ធ ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណវិញ ដូចជាទារកដែលទើបនឹងកើត ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានចំរើនធំឡើង ដរាបដល់បានសង្គ្រោះ។” មានតែម្នាក់ដែលទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងប្រកាសវាចេញទៅប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ មិនថាមនុស្សល្អ ឬមនុស្សអាក្រក់ទេ បើមិនមានការកើតជាថ្មីដោយទឹកនិងព្រះវិញ្ញាណ នោះគេមិនអាចចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌បានឡើយ។ យើងមិនគួរភ្លេចថា ព្រលឹងដែលចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌គួរតែបានផ្លាស់ប្រែដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែពិចារណានូវការបកស្រាយមួយទៀតនៅទីនេះថា ព្រលឹងនោះគួរតែត្រូវបានសម្លាប់ ដែលពាក្យនេះមានព្រុំដែលកំណត់ដល់តែពួកដែលគេសម្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែជាអ្នកជឿទូទៅដែលមានការផ្លាស់ប្រែ នោះជាអ្វីដែលលោក Ds A Ringnalda បាននិយាយថា "គ្រីស្ទានទូទៅក៏ជាម្នាក់ដែលចូលរួមនៅក្នុងទុក្ខលំបាក

និងសេចក្តីស្លាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។" មើលទៅ ភីលីព 3:10, 17, 6:5 1កូរិនថូស 15:31 2កូរិនថូស 4:10, 11 Col 1:24។

ដូច្នេះ យ៉ូហានមិនគិតពីអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ទេ តែគិតពីគ្រប់អ្នកជឿទាំងអស់ដែលបានចូលរួមនៅក្នុងទុក្ខលំបាកនិងសេចក្តីស្លាប់វិញ។ (Het Koingschap Van Christus, 1939, Kampen . pp 131-132)

ការអធិប្បាយ 23 ការអង្វរការរបស់អ្នកត្រូវគេសម្លាប់និងការកំសាន្តរបស់ពួកគេ (វិវរណៈ 6:9-11)

1, ហេតុផលដែលពួកគេត្រូវបានសម្លាប់

ពាក្យថា "ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងសេចក្តីបន្ទាល់" បានបង្ហាញពីហេតុផលនៃការសម្លាប់របស់ពួកគេ។ ពួកគេត្រូវស្លាប់ដោយសារការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ អ្នកជឿគួរពិចារណាការស្លាប់បែបនេះទុកជាសិរីល្អរបស់គេ។ (ម៉ាថាយ 5:10, 11)។ មនុស្សដែលទទួលបានជីវិតអស់កល្បតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបង្ហាញ និងដោយការកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ នោះគេទទួលបានយ៉ាងបរិបូរណ៍នៃពិភពលោកដែលនឹងមកដល់។ ពីបុរាណអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់បែបនេះបានប្រាប់ទៅកាន់អ្នកសម្លាប់ថា "អ្នកបានយកជីវិតមួយចេញពីខ្ញុំដែលខ្ញុំមិនអាចរក្សាវាបាន ហើយបានផ្តល់ជីវិតមួយដល់ខ្ញុំដែលខ្ញុំមិនអាចនឹងបាត់បង់បាន"។

3. ការទូលអង្វររបស់ពួកគេ

នៅពេលយើងគិតពីអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ យើងគួរតែនិយាយថា ពីព្រោះពួកគេមានអារម្មណ៍ពីភាពផ្អែមល្ហែមនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេបានស្លាប់ទុកដូចជាសេចក្តីសប្បុរស។ ការដែលត្រូវបានបៀតបៀនជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវបានធ្វើទុក្ខ។ ការសម្លាប់ជាហេតុការណ៍ដ៏ឈឺចាប់បំផុត។ ទុក្ខលំបាកដែលពួកគេបានទទួលមិនមែន

ជាការកំសាន្តសម្រាប់ពួកគេទេ។ ជំហ៊ានរបស់ពួកគេរហូតដល់ពួកគេត្រូវសម្លាប់គឺជាមានការឈឺចាប់រហូតដល់ទីបំផុត។ ពួកគេមានការជាច្រើនត្រូវនិយាយ។ តែវាជាការពិតដែលថា បើទោះជាពួកគេត្រូវរងទុក្ខក៏ដោយ ជួនកាលពួកគេត្រូវបានលួងលោមពីព្រះអម្ចាស់។ អ្នកបរិសុទ្ធពិតនឹងស៊ូទ្រាំ និងរងចាំជានិច្ចនៅក្នុងទុក្ខលំបាកនិងការបៀតបៀន។ អេសាយនិយាយថា "រីឯខ្ញុំៗនឹងទន្ទឹងចាំព្រះយេហូវ៉ា ដែលទ្រង់លាក់ព្រះភក្ត្រនឹងពូជយ៉ាកុប ខ្ញុំនឹងចាំមើលតែទ្រង់។" (អេសាយ 8:17)។ ហើយគាត់បាននិយាយថា “ទោះបីជាយ៉ាងណា គង់តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់រង់ចាំឱកាស នឹងផ្តល់ព្រះគុណដល់ឯងរាល់គ្នាដែរ ហើយនោះបើយ៉ាងនោះក៏ដោយ គង់តែទ្រង់នឹងចាំឯងលើកដំកើងទ្រង់ឡើង ដើម្បីឱ្យទ្រង់មានសេចក្តីអាណិតមេត្តាដល់ឯង ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះដ៏ប្រកបដោយយុត្តិធម៌។” (អេសាយ 30:18)។ លោក Spurgeon បាននិយាយដូចតទៅនេះ។ ហេតុផលដែលព្រះអនុញ្ញាតទុក្ខលំបាកដល់បុត្ររបស់ទ្រង់ឱ្យរងទុក្ខជាយូរគឺ ដើម្បីនឹងសាកល្បងថាពួកគេនឹងមើលងាយដល់ព្រះ និងចាកចេញពីទ្រង់ទេ។ លោក Samuel Rutherford និយាយថា “នៅគ្រាងងឹតដែលព្រះយេស៊ូវចាកចោលខ្ញុំ ហើយនៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងគិតពីកំឡុងពេលងងឹតរបស់ខ្ញុំដោយចិត្តអរព្រះគុណ។ ផ្កាតែងតែត្រូវការពេលងងឹតនៅពេលយប់ជាពន្លឺព្រះអាទិត្យនៅពេលថ្ងៃ។ ដូចគ្នាដែរគ្រានៃភាពងងឹតនោះដែលព្រះយេស៊ូវចាកចេញពីខ្ញុំជាផលប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំ វាធ្វើឱ្យយើងចេះបន្ទាបខ្លួននិងជឿដល់ទ្រង់។” សេចក្តីជំនឿហាមនូវដំណើរលឿន។ ពីព្រោះព្រះកំពុងរង់ចាំជាយូរហើយដើម្បីនឹងផ្តល់ព្រះគុណដល់ពួកគេ។ មានស្ត្រីម្នាក់ដែលមានអារក្សចូលអស់រយៈពេល18ឆ្នាំ ត្រូវបានព្យាបាលដោយចេស្តារបស់ព្រះយេស៊ូវ (លូកា 13:11-13) អ្នកជំងឺអាយុ38ឆ្នាំនៅក្បែងស្រះបេតសេដា។ ដូច្នេះ យើងគួរតែទ្រាំទ្រនិងរង់ចាំកាលដែលយើងជួបនឹងការធ្វើទុក្ខនានា។

ការអធិប្បាយទី 24 ហេតុអ្វីពួកគេត្រូវបានសម្លាប់? (វិវរណៈ 6:9)

នៅក្នុងអត្ថបទពាក្យថា “ព្រលឹងរបស់មនុស្សដែលគេបានសម្លាប់” ដែលអានដូច្នេះថា ថាស់ ភូស្សខាស់ ថន អេស្ពីម៉ែណន (τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων)។ វាមានន័យថា “ព្រលឹងរបស់ពួកអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់”។ ត្រង់ចំណុចនេះ តើហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវជួបបែបនេះ? ហេតុផលនៃការសម្លាប់របស់ពួកគេគឺដូចតទៅនេះ។

1. ពួកគេត្រូវសម្លាប់ដោយការពិតដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺពិតប្រាកដមែន ។

ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិគឺត្រូវបានយល់ច្រឡំពីបទគម្ពីរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមានកំហុសអ្វីទាំងអស់។ ទ្រឹស្តីថ្មីបាននិយាយថា ទោះបីជាបទគម្ពីរមិនមានកំហុសក្នុងគោលការណ៍នៃការបង្រៀនក៏ដោយ ក៏វាមានកំហុសតិចតួចអាចកើតឡើងដែរ ឬទោះបីជាវាមានកំហុសខ្លះក៏ដោយ ក៏វាមិនមានបញ្ហាអ្វីដែរ។ មានន័យថា បើឆ្នាំងទឹកមានរន្ធធំ នោះវាពិតជាមានអ្វីខុសហើយ ប៉ុន្តែវាប្រៀបដូចជាគ្មានបញ្ហាទេ បើមានវារន្ធតូច។ បើធុងទឹកមានរន្ធតូច ទឹកនឹងចេញមកក្រៅ។ ព្រោះចិត្តរបស់មនុស្សខូច គេសង្ស័យសូម្បីតែរឿងដែលពិត។ ប្រសិនបើបទគម្ពីរមានរឿងខុសតិចតួច ដែលជាផ្នែកពិតនៃបទគម្ពីរនោះ យើងអាចសង្ស័យថា “វាអាចចេញមកពីកំហុស”។ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះគឺជាសេចក្តីពិត នោះព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គ្មានអ្វីក្រៅពីសេចក្តីពិតទាំងស្រុងនោះទេ។ ការដែលបទគម្ពីរគ្មានកំហុស គឺជាការយល់ឃើញរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើ

ង។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា “(ម៉ាថាយ 5:17, 18 ប្រៀបធៀបនឹង យ៉ូហាន 10:35។ ពួកសាវកក៏មានទស្សនៈដូចគ្នាពីបទគម្ពីររបស់ព្រះយេស៊ូវដែរ។ ពួកសាសនៈវិទូខាងកំណែទម្រង់ក៏ជឿដូចគ្នាដែរ។ លោក Herman Bavinck បាននិយាយថា "អ្នកសាសនៈវិទូខាងកំណែទម្រង់បានទទួលបទគម្ពីរនិងគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿនៃការបើកសម្តែងដែលក្រុមជំនុំបានប្រកាស។ នៅក្នុងទស្សនៈរបស់លោក Luther ពីបទគម្ពីរដែលគាត់មានគំនិតមិនពេញចិត្តនឹងការផ្លាស់ប្រែថ្មីទៅនឹងទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់បានធ្វើការវាយតម្លៃលើយ៉ាកុបជាដើមយ៉ាងទាប។ (ចំណាំថា លោក Luther ត្រូវបានប្រាប់មកថាបានទទួកស្គាល់សំបុត្ររបស់យ៉ាកុបទុកជាបទគម្ពីរ)។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអត្ថន័យរឹងតឹងគាត់ក៏មានន័យដូចនេះដែរថា គាត់ជឿលើទ្រឹស្តីនៃការបើកសម្តែងរបស់អក្សរសាស្ត្រ។ សាសនៈវិទ្យាបែបលោកលូធើជឿលើទ្រឹស្តីដូចគ្នាដែរ។ ប្រៀបដូចការនេះដែរនៅក្នុងទ្រឹស្តីនៃការបើកសម្តែងដែលមុតមាំ លោក កាល់វីនក៏ជឿទ្រឹស្តីនៃការបើកសម្តែងដែលគ្មានកំហុសសោះដែរ (សម្គាល់- លោក B Warfield ជាម្នាក់ក្នុងចំណោមសាសនៈវិទូកាល់វីនក៏ជឿលើទ្រឹស្តីនៃការបើកសម្តែងតាមរយៈអក្សរសាស្ត្រផងដែរ។ គាត់បាននិយាយដូចតទៅនេះថា “” បទគម្ពីរជាផលផ្លែដែលសកម្មភាពរបស់ព្រះនិងសកម្មភាពរបស់មនុស្សត្រូវបានរួបរួមជាមួយគ្នា។ តែនៅក្នុងធាតុនៃលក្ខណៈរបស់មនុស្សនោះវាគ្មានកំហុសទេ។ ពីព្រោះវាត្រូវបានដឹកនាំដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់។” (មានទាំងផ្នែករបស់មនុស្សនិងព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ដូច្នេះនៅក្នុងការបង្កើតជាបទគម្ពីរដោយការភ្ជាប់សកម្មភាពរបស់មនុស្សនិងធាតុរបស់ព្រះ ធាតុរបស់មនុស្សធ្វើសកម្មភាពតាមបែបមនុស្សហើយបានបន្សល់សញ្ញារបស់គេនៅក្នុងផលិតផលនោះដូចនោះ តែមិនអាចធ្លាក់ចូលក្នុងកំហុសដែលយើងនិយាយថាមនុស្សបានធ្លាក់នោះទេ ពីព្រោះការ

នោះមិនអាចកើតឡើងបានដោយដាច់ចេញពីផ្នែករបស់ព្រះឡើយ តែត្រូវបាននៅក្រោមការដឹកនាំដែលគ្មានកំហុសសោះវិញ– International Standard Bible Encyclopedia) លោក Charles Hodge ក៏ជឿការដូចគ្នានៃការបើកសម្តែងរខាងអក្សរសាស្ត្រដែរ។ ការបើកសម្តែងលាតសន្ធឹងស្មើគ្នាដល់គ្រប់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរ ការបើកសម្តែងរបស់បទគម្ពីរលាតសន្ធឹងរហូតដល់ពាក្យទាំងអស់ គំនិតទាំងអស់នៅក្នុងពាក្យ ហើយព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវកត្រូវបានជជែកវែកញែកចេញពីពាក្យនីមួយៗនៃបទគម្ពីរ– Systematic Theology Vol I p 163)។

2. ពួកគេត្រូវបានសម្លាប់ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលវាមានសិរីរុងរឿងនិងតម្លៃណាស់

បទគម្ពីរបានសន្យាព្រះរាប់មិនអស់ទៅកាន់អ្នកដែលជឿព្រះគ្រីស្ទ។ វាជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដែលចង្អុលទៅកាន់ថាបានក្លាយជាបុត្ររបស់ព្រះនិងចូលទៅកាន់ការសន្យាថានឹងបានមរដកដែលនឹងទទួលបែបជាបុត្ររបស់ទ្រង់។ រ៉ូម 8:31 ហៅមួយនេះថា “គ្រប់ការទាំងអស់ (τὰ πάντα)” ព្រះពរនេះមិនត្រូវបានរាប់ទេ ដ្បិតវាជាសិរីរុងរឿង ដែលយើងមិនអាចនិយាយបាន។ (1 ពេត្រុស 1:8, 2 កូរិនថូស 9:15)។

3. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលជាបទគម្ពីរនោះជាបទបញ្ជាត្តិរបស់ព្រះ

ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរមិនមែនត្រឹមតែជាគំនិតមួយនោះទេ។ គ្មានការស្តាប់បង្គាប់ គេនឹងត្រូវស្លាប់និងត្រូវរងគ្រោះ។ ប្រសិនបើគេស្តាប់តាមវា គេនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មក។ កាលដែលយើងមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត នោះយើងនឹងត្រូវមានទោស។ អ្វីដែលយើងមើលឃើញចម្លែក

នៅក្នុងលោកិយនេះគឺ ជាការមើលឃើញជាទូទៅថា មនុស្សមានបាបនឹងមិនត្រូវដាក់ទោសទេ។ ហើយបើទោះជាមនុស្សមានបាបមិនព្រមផ្លាស់ប្រែចិត្តក៏ដោយ យើងឃើញថាពួកគេជួនកាលនៅតែរស់នៅយ៉ាងសុខសប្បាយ។ តែយើងគួរតែសង្កេតមើលពីហេតុផលឱ្យបានច្បាស់ល្អ។ នៅពេលយើងដឹងថាលោកិយនេះមិនមែនជាវាលនៃការជំនុំជំរះនៅឡើយទេ។ ព្រះទុកចោលមនុស្សមានបាបមួយចំនួនឱ្យនៅសភាពបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែទ្រង់ដាក់ទោសដល់មនុស្សមានបាបផ្សេងទៀត។ ហេតុផលដែលទ្រង់ដាល់ទោសដល់ពួកគេ គឺដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេយល់ថាព្រះទ្រង់ជាអ្នកកាត់ទោសទ្រង់គង់នៅហើយថាការជំនុំជំរះនៅតែមាន។ នៅក្នុងការដាក់ទោសមនុស្សមានបាបមួយចំនួន ទម្រង់នៃការដាក់ទោសត្រូវបានបើកបង្ហាញដោយលោក Ja sung Ja bag (វាត្រូវបានចងដោយអារម្មរបស់គេផ្ទាល់)។ តួអង្គដែលត្រូវបានដាក់ទោសត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ ស្តេច Henry III របស់ដែលមានគម្រោងសម្លាប់ពួកប្រឆាំងគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយវាយនឹងដាវ Maxi minus បានខ្វេះភ្នែករបស់អ្នកប្រឆាំងរាប់ពាក់នាក់ អំពើបាបរបស់គាត់នៅក្នុងចំណោមអាស្ត្ររបស់គាត់ នោះជម្ងឺភ្នែកត្រូវបានរាតត្បាត ហើយគាត់ផ្ទាល់ក៏ត្រូវបានស្លាប់ដោយជម្ងឺនោះដែរ។ ដូច្នេះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺពិតជាគួរឱ្យខ្លាចណាស់។

សរុបសេចក្តី៖

អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ពិតបើទោះជាគេបានស្លាប់ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ។ យើងមិនគួរត្រឡប់ទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់សម្រាប់សេចក្តីពិតនេះលើយតែយើងគួរដឹងថាត្រូវត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលថ្វាយបង្គំអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ តែនៅតែមើលងាយដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដដែល។

វាមិនមែនជាទង្វើដែលគួរឱ្យពេញចិត្តនោះទេ។ យើងដែលជាអ្នកត្រូវគេសម្លាប់បានស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះរហូតដល់ស្លាប់ យើងគួរចងចាំថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតនិងល្អ ហើយបំបែកនូវការសង្ស័យនៅក្នុងយើង ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះម្តងទៀតហើយយើងនឹងទទួលបានអំណាច។

ការអធិប្បាយទី 25 ចលនានៃដំណឹងល្អនិងគ្រោះទូទៅ (វិវរណៈ 6:3-11)

ជំពូក6បង្ហាញពីដំណើរការនៃដំណឹងល្អនិងគ្រោះទូទៅ។ ពីព្រោះគ្រោះទូទៅបានបន្តមកដើម្បីធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធបានប្រែចិត្ត វិវរណៈជំពូក6និយាយពីសង្គ្រាម គ្រោះអំណត់អត់ ការបៀតបៀន និងគ្រោះផ្សេងៗទៀត។ ហើយគ្រោះចុងក្រោយសម្រាប់ការជំនុំជំរះ។ ការទាំងនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងជំពូច 16-20។

1. ដំណើរការនៃដំណឹងល្អនិងគ្រោះទូទៅ

ដំណើរការនៃដំណឹងល្អជាសញ្ញានៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការសម្រេចនៃជំហានដែលលូតលាស់របស់គេដែលព្រមានថាការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ។ ខ “អ្នកដែលជិះនៅលើសេះសហាក់ដូចជាចង្អុលទៅកាន់ដំណើរការនៃដំណឹងល្អ។ វាជាលំដាប់លំដោយធម្មជាតិដើម្បីឱ្យការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាដំណើរការនៃដំណឹងល្អនឹងកើតឡើងជាដំបូង” ម៉ាថាយ 24:14 មានបន្ទូលថា “ដំណឹងល្អនេះ ដែលសំដែងពីនគរ នឹងត្រូវប្រកាសទូទៅគ្រប់ក្នុងលោកិយ ទុកជាទីបន្ទាល់ដល់អស់ទាំងសាសន៍ នោះទើបនឹងបានដល់ទីចុងបំផុត។” លូកា 21:24 និយាយថា “ពួកគេនឹងដួលនៅក្រោមមុខដាវ ហើយនឹងត្រូវដឹកនាំទៅជាឈ្លើយដល់អស់ទាំងនគរ ក្រុងយេរ៉ូសាឡិម និងត្រូវ

សាសន៍ដទៃជាន់ឈ្លី ដរាបដល់គ្រារបស់សាសន៍ដទៃបានសម្រេច។” ដូច្នេះតើដំណើរការនៃដំណឹងល្អនឹងកើតឡើងដោយអំណាចខ្លាំងប៉ុណ្ណាទៅ? នៅក្នុងវិវរណៈ 6:2 “ខ្ញុំក៏ក្រលេកទៅឃើញសេះស1 ឯអ្នកដែលជិះក៏កាន់ធ្នូ ហើយមានគេឱ្យមកុដដល់អ្នកនោះ រួចអ្នកចេញទៅយ៉ាងមានជ័យជំនះ ហើយឱ្យមានឈ្នះតទៅ។” មានន័យថាជាជ័យជំនះនៃដំណឹងល្អ ដែលវាត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រយ៉ាងច្បាស់លាស់។ សាសនាគ្រឹស្តបានក្លាយជាសាសនារបស់លោកិយ។ ពុទ្ធសាសនានិងកុងជឺមិនបានក្លាយជាសាសនារបស់លោកិយទាំងមូលឡើយ។ នៅគ.ស 2000 គ្រីស្ទានមួយចំនួនមាន 50 លាននាក់ 500 ឆ្នាំក្រោយមកវាកើនដល់100 លាននាក់។ 300 ឆ្នាំក្រោយមកវាបានកើនឡើងម្តងទៀតទ្វេរដងដែលបានដល់ 20 លាន។ 80 ឆ្នាំក្រោយមកវាបានកើនឡើងទ្វេរដង គឺកើនដល់ 40 លាន។ តែនៅពេលណាដែលដំណើរការនៃការផ្សាយដំណឹងល្អនេះបានកើតឡើងដោយស្មោះត្រង់បំផុតនោះ? គឺជាពេលដែលគ្រោះទូទៅបានកើតឡើង។

(1) សង្គ្រាម

នៅក្នុងខ 3-4 មានម្នាក់ដែលជិះសេះក្រហមដែលមានន័យថាជាការធ្វើសង្គ្រាម ហើយសេះខ្មៅនៅក្នុងខ 5, 6 មានន័យថាជាគ្រោះអំណត់អត់។ សង្គ្រាមនិងគ្រោះអំណត់អត់ដើរជាមួយគ្នា។ កាលដែលពេលនៃសង្គ្រាម នោះអាហារក៏ខ្វះខាតដែរ។ នៅក្នុងខ 7-8 វាបង្ហាញពីសេះខៀវ លឿង ដែលវាចង្អុលទៅ “លុះបកត្រាទីបួន នោះខ្ញុំឮតួជីវិតទីបួនថា ចូរមកមើលចុះ ខ្ញុំក៏ក្រឡេកមើលទៅឃើញសេះមួយសម្បុរស្លាំង ឯអ្នកដែលជិះមានឈ្មោះថា សេចក្ដីស្លាប់ ហើយស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ក៏តាមអ្នកនោះទៅ គេឱ្យទាំងពីរនោះមានអំណាចលើផែនដីមួយភាគបួន ដើម្បីនឹងសំឡាប់

ដោយដាវ អំណាត់អត់ និងសេចក្តីវេទនា ហើយដោយសត្វព្រៃនៅផែនដីផង។" (វាមានន័យថាបញ្ហានៃសង្គ្រាមនិងបញ្ហានៅក្នុងការផ្សេងទៀត)។ ការបីយ៉ាងនៃចំណុចខាងលើចង្អុលពីទុក្ខវេទាននៅក្នុងកណ្តាលនៃសង្គ្រាម។ សង្គ្រាមមានទំនាក់ទំនងនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងជិតស្និតនៅក្នុងទស្សនៈនៃមេរៀនពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ដូច្នេះទុក្ខវេទនាជាទុក្ខវេទាននៃការក្រឹត្យមកដើម្បីនឹងត្រាស់ហៅរាស្ត្រដែលបានជ្រើសរើសដែលជាការផ្សាយដំណឹងល្អនោះ។ ដោយការវាយប្រហាររបស់ទីតុស ជាមេទ័ពរបស់រ៉ូមដែលវាយទៅកាន់ពួកយូដា មានសាសន៍យូដាជាច្រើនត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្រៅប្រទេស ហើយរួចមកដំណឹងល្អក៏បានរីកសាយឡើងទៅប្រទេសផ្សេងទៀត។ ដំណឹងល្អបានចូលទៅកាន់តំបន់នីមួយៗនៅក្នុងអាណាចក្ររ៉ូមរហូតដល់សតវត្សទី5។
ប្រទេសផ្សេងទៀតនៅអឺរ៉ុបមិនបានទទួលដំណឹងល្អទេ នៅក្នុងគ.ស 476 កាលដែលកុលសម្ព័ន្ធរបស់ Vandals បានវាយលុកចូលក្រុងរ៉ូម។ អ្នកទោសនៅរ៉ូមបានចូលទៅអឺរ៉ុបនិងប្រទេសផ្សេងទៀតនិងបានប្រកាសដំណឹងល្អ។ កុលសម្ព័ន្ធ Frank ក៏បានទទួលដំណឹងល្អ ពីព្រោះស្តេច Clovie បានជឿដំណឹងល្អនៅក្នុងសង្គ្រាម។ កុលសម្ព័ន្ធ Goths (អាល្លឺម៉ង់) ក៏បានវាយលុកចូលក្រុងរ៉ូម ហើយពួកគេបានរៀនដំណឹងល្អដោយអ្នកទោសដែលពួកគេចាប់បាន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ប្រទេសអៀឡង់ក៏បានទទួលដំណឹងល្អដោយសារអ្នកទោសក្នុងសង្គ្រាមផងដែរ។ នៅក្នុងទីក្រុង Down នៅអៀឡង់អ្នកទោសម្នាក់បានស្នាក់នៅអស់រយៈពេល6ឆ្នាំ។ ឈ្មោះរបស់គាត់គឺ Patrick ដែលគាត់បានជឿដំណឹងល្អពេលគាត់អាយុ 16 ឆ្នាំ បានធ្វើការជាអ្នកមើលថែរចៀម ហើយគាត់បានខិតខំអធិស្ឋានតាមទម្លាប់កាលគាត់នៅក្មេង។ គាត់បានចូលទៅក្នុងភ្នំនៅពេលព្រឹកព្រលឹម ហើយអធិស្ឋាន ឬនៅលើព្រិល ឬនៅក្នុងពេលភ្លៀងដែលគាត់អធិស្ឋាន។ រួចមកគាត់បានថ្វាយខ្លួនគាត់ទៅព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ តាមរយៈសំបុត្រដែលគាត់ផ្តល់ត្រឡប់មកប្រទេសគាត់វិញ តែគាត់បានត្រឡប់អៀឡង់មកម្តងជាបេសកជន គាត់ចាប់ផ្តើមធ្វើការផ្សាយដំណឹងល្អនៅផ្ទះចៅហ្វាយមុនរបស់គាត់។ គាត់បានទទួលការអំណោយជាកន្លែងអោយចំណីជ្រូកទុកជាដី

សម្រាប់អាគារព្រះវិហារ ហើយគាត់បានសង់ក្រុមជំនុំយ៉ាងធំអស្ចារ្យនៅទីនោះ។ គាត់បានសង់ក្រុមជំនុំចំនួន 365 នៅជុំវិញប្រទេសអៀឡង់។ លោក Blackburn បាននិយាយថា "បើទោះជាប្រទេសអ៊ីតាលីនិងក្រុមជំនុំនៅហ្គាល(ប្រទេសបារាំង)ត្រូវបានគៀបសង្កត់ដោយអ្នកលុកលុយក៏ដោយ តែពួកគេបានផ្តល់ដំណឹងល្អដល់អ្នកដែលចូលលុកលុយនោះ។" កាលដែល Pepin ជាស្តេចរបស់ Frank បានលុកលុយចូលអាល្លឺម៉ង់ ហើយទ្វារនៃដំណឹងល្អបានបើកទៅកាន់អាល្លឺម៉ង់។ យើងអាចដឹងថាតាមរយៈហេតុការន៍ប្រវត្តិសាស្ត្ររឿងដែលជាបញ្ហាដូចជាសង្គ្រាមធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ដំណើរការនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។ ទំនុកដំកើង 119:67 មានបន្ទូលថា “កាលមុនដែលទូលបង្គំកើតទុក្ខព្រួយ នោះទូលបង្គំបានវង្វេងទៅ តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់វិញ”។ ទំនុកដំកើង 119:69-72 មានបន្ទូលថា “ពួកមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃបានបង្កើតសេចក្តីភូតភរទាស់នឹងទូលបង្គំ តែទូលបង្គំនឹងរក្សាទុកនូវបញ្ញត្តទ្រង់យ៉ាងអស់ពីចិត្ត ចិត្តគេស្ពឹកដូចជាមនុស្សមានខ្លាញ់ខន់ តែទូលបង្គំមានចិត្តអំណរចំពោះក្រឹត្យវិន័យទ្រង់វិញ ការដែលទូលបង្គំកើតមានទុក្ខព្រួយ នោះគឺជាប្រយោជន៍ដល់ទូលបង្គំហើយ ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនយកបញ្ញត្តរបស់ទ្រង់ ក្រឹត្យវិន័យដែលចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មកនោះវិសេសដល់ទូលបង្គំ ជាជាងមាសប្រាក់ទាំងពាន់ផង។”

(2) ការបៀតបៀន

នៅពេលដែលត្រាទីប្រាំបានបើកឡើង រូបភាពរបស់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ត្រូវបានបង្ហាញមក។ (9-11) ដំណឹងល្អរបស់គ្រីស្ទានមិនត្រូវបានលុបបំបាត់ដោយសារការបៀតបៀនឡើយ តែវាត្រូវមានជ័យជំនះវិញថែមទៀត។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំដើមដោយសារតែការបៀតបៀនដែលស្ទើជានត្រូវបានសម្លាប់ ពួកសិស្សត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយបានប្រកាសដំណឹងល្អទៅ។ (កិច្ចការ 8:4) លោក Augustine និយាយថា "អស់រយៈពេល300នៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម ក្រុមជំនុំបានលូត

លាស់ដោយសារការបៀតបៀន។ ចាប់ពីពេលដែលព្រះចៅអធិរាជខនស្តេនធីនបានបង្កើតសាសនាគ្រឹស្តជាសាសនារបស់ជាតិមក នោះក្រុមជំនុំត្រូវបានបំផ្លាញវិញ"។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ក្រុមជំនុំក៏ត្រូវបានទ្រទ្រង់ឱ្យស្ថិតស្ថេរដោយសារការបៀតបៀនផងដែរ។ ក្រុមអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយសារតែលទ្ធផលនៃការបៀតបៀន។ ពន្លឺនៃដំណឹងល្អបានចែងចាំងឡើងដោយសារតែការបៀតបៀននោះ។

លោក Jerome ជាម្នាក់ដែលត្រូវគេសម្លាប់ដែលគាត់មកពី Bohemia គាត់ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួនដោយសារមានជំនឿដែលត្រឹមត្រូវ ហើយត្រូវបានគេយកទៅដុត រួចមកគាត់បាននិយាយថា "ដូចដែលព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំត្រូវបានបំពាក់ដោយមកុដបន្លានោះខ្ញុំត្រូវគ្រងដោយមកុដនៃការចំអកឡកឡឺយដោយអំណរសម្រាប់ទ្រង់ដែរ"។ គាត់បានទៅកាន់ទីបញ្ចុះសពដោយការសរសើរដំកើង ហើយបើទោះជាគាត់ត្រូវគេដុតក្នុងភ្លើងនិងបាត់សម្លេងរបស់គាត់ក៏ដោយ គាត់បានកម្រើកបបូរមាត់យ៉ាងលឿងនិងអធិស្ឋានរយៈពេល 15 នាទី។ ព្រះយេស៊ូវបានរងទ្រាំឈើឆ្កាងសម្រាប់ខ្ញុំ តើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវរក្សាសេចក្តីសុខទៅ? ទុក្ខវេទនាផ្តល់ឱ្យចិត្តរួចផុតពីអំពើបាប នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធសម្រាក។ វាងាយទេដែលត្រូវបាត់ការប្រុងប្រយត្នហើយធ្លាក់ទៅធ្វើបាប។ តែកាលដែលគេត្រូវធ្វើទុក្ខ នោះគេអាចភ្ញាក់ឡើងហើយអធិស្ឋាន ហើយចែងចាំងពន្លឺរបស់គេ។ 1ពេត្រុស 4:1,2 មានបន្ទូលថា "ដូច្នេះ ដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានរងទុក្ខក្នុងសាច់ឈាមជំនួសយើងរួចហើយ នោះត្រូវឱ្យអ្នករាល់គ្នាមានគំនិតដូច្នោះដែរទុកជាគ្រឿងការពារខ្លួន ដ្បិតអ្នកណាដែលបានរងទុក្ខក្នុងសាច់ឈាម នោះបានឈប់ខាងឯអំពើបាបហើយ ដើម្បីកុំឱ្យបង់ពេលដែលសល់ និងរស់នៅខាងសាច់ឈាមតាមតែសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សទៀតឡើយ គឺតាមបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ

វិញ”។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? វាមានន័យថា យើងដែលជាអ្នកជឿគួរតែស្វែងរកសុវត្ថិភាព តែត្រូវមានការគ្រប់គ្រងខ្លួនតាមរយៈទុក្ខលំបាក។ លោក Rutherford បាននិយាយដូចតទៅនេះថា "ឈើឆ្កាងយើងគួរតែរងទ្រាំនោះវាធ្ងន់ តែវាមានរសជាតិផ្អែម។ សម្រាប់បក្សីស្លាបវាធ្ងន់ តែដោយសារស្លាបនោះទើបវាអាចហើរបាន។ ទូកមានក្តោងធ្ងន់ តែទូកអាចទៅមុខបានដោយសារក្តោង។ សម្រាប់អ្នកជឿឈើឆ្កាងគឺជាបន្ទុក តែវាធ្វើឱ្យគេបានទៅដល់ស្ថានសួគ៌ថែមទៀត។" លោក Moody បាននិយាយថា "កាលណាយប់មកដល់ នោះងងឹតកាន់តែខ្លាំង តែពន្លឺរបស់តារាកាន់តែភ្លឺខ្លាំងដែរ កម្រិតនៃកម្តៅរបស់ឡវ៉ាកាន់តែខ្ពស់យ៉ាងណា នោះមាសនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្រែទៅជាសុទ្ធកាន់តែខ្លាំងយ៉ាងនោះដែរ។" លោកគ្រូគង្វាល William បាននិយាយថា អត្ថន័យនៃ "ទុក្ខវេទនាគឺជាព្រះពរដែលក្លែងខ្លួន"។

ការអធិប្បាយទី 26 ជីវិតដែលរង់ចាំព្រះដែលទ្រង់មិនជំនុំជំរះភ្លាមៗទេ (វិវរណៈ 6:9-11)

អេសាយ 55:8 និយាយថា “ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា គំនិតអញ មិនមែនដូចជាគំនិតរបស់ឯងរាល់គ្នាទេ ឯផ្លូវរបស់ឯងរាល់គ្នាក៏មិនមែនជាផ្លូវរបស់ អញដែរ។” យើងប្រញាប់ប្រញាល់ តែព្រះនិងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់មិនប្រញាប់នោះ ទេ។ សេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះអស់ពេលជាយូរមិនត្រូវទៅជាអសារអត់ការឡើង។ វាជា គោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះដែលវាផ្ទុយទៅនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង ដែល ជាសកម្មភាពដែលប្រញាប់ប្រញាល់ វាមានពេញដោយប្រាជ្ញា មិនអាចប្រៀបស្មើរបា ន លម្អិត និងជាសកម្មភាពដែលល្អ។

1. អ្នកជឿមិនគួរប្រញាប់ទេដោយត្រូវតាមព្រះដែលទ្រង់ស្ងៀមស្ងាត់វិញ

បើមនុស្សមិនឈប់នៅនឹងសេចក្តីពិតដែលត្រូវស៊ូទ្រាំជាយូរទេ ហើយនិយាយបញ្ចេញ សម្លេងច្រើន ហើយធ្វើការដោយប្រញាប់ នោះគេងាយនឹងរអិលចុះណាស់។

ដូចគ្នានឹង yoksock budal ទោះបីជាវាជារឿងល្អប្រសិនបើគាត់ព្យាបាលវាដោយ ប្រញាប់ ផ្ទុយទៅវិញវាអាចនឹងនាំមកនូវលទ្ធផលខុស។ កសិករម្នាក់ដែលរស់នៅក្នុង ប្រទេស Cho ថ្ងៃមួយបានរើសដើមឈើហើយដាំនៅក្នុងចម្ការព្រោះវាលូតលាស់យឺ ត។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ពួកគេក៏ត្រូវបានស្លូតអស់។ សុភាសិត 19:2 មានបន្ទូលថា “មួយ ទៀត ការដែលចិត្តឥតមានចំណេះ នោះមិនគួរគប្បីទេ ហើយអ្នកណាដែលរហ័ស

ឈានទៅ នោះជ្រួសផ្លូវហើយ”។ សុភាសិត 28:22 មានបន្ទូលថា “អ្នកណាដែលមានភ្នែកអាក្រក់ នោះកំពុងតែរួសរាន់ដេញតាមទ្រព្យសម្បត្តិ ឥតដឹងឡើយថា សេចក្តីខ្វះខាតនឹងតាមខ្លួនទាន់”។ សុភាសិត 28:20 មានបន្ទូលថា “មនុស្សស្មោះត្រង់នឹងបានពរជាបរិបូរ តែអ្នកណាដែលប្រញាប់ប្រញាល់ឱ្យបានជាអ្នកមាន នោះនឹងមិនរួចចាកពីទោសឡើយ”។ សុភាសិត 20:21។ ដំណាំនៃចលនានៃសេចក្តីពិតនឹងមិនកើតឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័សទេ។ សេចក្តីពិតមានអំណាចគ្រប់គ្រងលើសកលលោកនៅក្រោមជើងរបស់ខ្លួន ទោះបីជាវាត្រូវបានបៀតបៀនក៏ដោយ មុនពេលពេលវេលាដ៏ត្រឹមត្រូវនឹងមកដល់ ភាពជាស្តេចនឹងត្រូវបានបង្ហាញ។ សេចក្តីពិតធ្វើការដោយស្ងប់ស្ងាត់ ប៉ុន្តែទីបំផុតវាត្រូវបានលាតត្រដាងជាស្តេចចុងក្រោយ (អ្នកឈ្នះ)។

2. អ្នកជឿគួរតែដើរតាមទង្វើដែលសុភាពដែលព្រះទ្រង់អត់ធ្មត់

ព្រះទ្រង់ធ្វើការដោយសម្ងាត់។ ទ្រង់ហាក់ដូចជាមិនគង់នៅទេ តែទ្រង់គឺជាបុគ្គលដ៏ពិតបំផុត។ ទ្រង់ហាក់ដូចជាការដែលមិនអាចទៅរួច ប៉ុន្តែទ្រង់ជាព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព។ ថ្វីត្បិតតែទ្រង់ពូកែមែន ប៉ុន្តែទ្រង់ធ្វើឱ្យសកលោកដំណើរការ ទ្រង់មិនបញ្ចេញសម្លេងអ្វីឡើយ។ ទ្រង់ហាក់ដូចជាមិននិយាយជានិច្ច តែទ្រង់មិនផ្អាកកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលនោះទេ។ ទំនុកដំកើង 19:1-4 មានបន្ទូលថា “ ផ្ទៃមេឃសំដែងពីសិរីល្អនៃព្រះ
ហើយលំហអាកាសក៏បង្ហាញការ ដែលព្រះហស្តទ្រង់ធ្វើ។ ថ្ងៃ1ពោលប្រាប់តដល់ថ្ងៃ1ទៀត ហើយយប់1ក៏សំដែងចំណេះដល់យប់1ទៀតដែរឯពាក្យសំដី ឬភាសា នោះគ្មានឮឡើយ គ្មានអ្នកណាដែលឮសំឡេងនៃរបស់ទាំងនោះទេ ប៉ុន្តែដំណឹងដែលរបស់ទាំងនោះផ្សាយមក ក៏បានចេញទៅគ្រប់លើផែនដីហើយសេចក្តីនោះបានឮទៅដល់ទីបំផុតលោកីយ៍នៅលើមេឃ ទ្រង់បានដំឡើងត្រសាលសំរាប់ព្រះអាទិត្យ។” នេះជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះវរបិតា។ ម៉ាថាយ 12:18 មានបន្ទូលថា “មើល អ្នកបំរើដែលអញបានរើសតាំង ជាអ្នកស្ងួនភ្ងា ដែលជាទីពេញចិត្តអញ អញនឹងដាក់វិញ្ញាណ

អញ ឱ្យសណ្ដៅតនៅលើទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងថ្លែងប្រាប់ពីសេចក្ដីយុត្តិធម៌ ដល់សាសន៍ដទៃ”។ ចំណុចទាំងនេះចង្អុលទៅកាន់គោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង។

ជំពូកទី 7

យើងបានឃើញទុក្ខវេទនាដ៏អាក្រក់ដោយផ្ទាល់ មុនពេលនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅផ្នែកចុងក្រោយនៃជំពូកខាងលើ (ដូចដែលត្រាទីប្រាំមួយត្រូវបានបើក)។ គ្រាដែលសេចក្ដីទុក្ខវេទនាមកដល់ តែជារបស់ខាងអនាគតវិញ។ វាប្រាកដណាស់នៅពេលយើងឃើញចលនារបស់ទេវតាដែលពន្យារពេលទុក្ខព្រួយនៅផ្នែកដំបូងនៃជំពូក (1-3) ទីមួយគឺ មានបញ្ហាដែលត្រូវដោះស្រាយ។ ជាការពិតណាស់នេះគឺជាចលនានៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដើម្បីផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយត្រូវបានដោះស្រាយដោយមិនជួបគ្រោះថ្នាក់នៃទុក្ខវេទនានេះទេ។ ដូច្នេះ ជំពូកនេះគឺជាការបើកសម្តែងនៃការសម្រាលទុក្ខដែលធានាដល់សេចក្ដីសន្យានៅក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងនាពេលអនាគត (វាត្រូវបានសរសេរពីជំពូកទី 8) អ្នកជឿត្រូវបានធ្វើទុក្ខខាងវិញ្ញាណ។ នៅទីនេះ សកម្មភាពនៃការផ្សាភ្ជាប់គឺការប្រទានមកនូវព្រះវិញ្ញាណដល់អ្នកដែលត្រូវបានរើសតាំងរបស់ទ្រង់តាមរយៈការប្រកាសដំណឹងល្អ និងបើកសម្តែងនៃនិមិត្តសញ្ញាដែលធានាការសង្គ្រោះខាងវិញ្ញាណចេញពីទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងដែលបានចាប់ផ្តើមតាំងពី 8:7។

ការបកស្រាយ

1. ***ក្រោយនោះមក ខ្ញុំឃើញទេវតា4រូប ឈរនៅជ្រុងផែនដីទាំងបួន ទាំងទប់ខ្យល់នៅផែនដីទាំងបួនទិស។*** លេខ 4 ជារបស់ផែនដី។ “ទេវតាទាំងបួនឈរនៅជ្រុងទាំងបួននៃផែនដី ទប់ខ្យល់ទាំងបួននៃផែនដី” មានន័យថាការពន្យារពេលនៃទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង (ខ្យល់ទាំងបួនគឺជានិមិត្តរូបនៃទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងដែលនឹងមកនៅលើផែនដី) មុននឹងត្រានៃពួកបរិសុទ្ធ ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី 3 ថាតើត្រានៃពួកបរិសុទ្ធគឺជាអ្វី ។ "ខ្យល់" ចង្អុលបង្ហាញពីគ្រោះកាចនៃសង្គ្រាម។(យេរេមា 49:36-39, 51:1) អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់និយាយថា គំនិតដែលថា ខ្យល់បក់មកលើផែនដី នោះចេញមកពីអាផូគ្រីផា (Sibyll 1.8.203 អេណុក 13:22) ប៉ុន្តែវាជាការបកស្រាយខុសដែលមិនអាចអានឃ្លានៅក្នុងវិវរណៈបាន។ អត្ថន័យនៃឃ្លានៅក្នុងវិវរណៈនេះជានិមិត្តសញ្ញា ហើយមិនមែនគ្រោះដោយខ្យល់តាមន័យត្រង់នោះទេ ពាក្យដែលថាមានគ្រោះដោយខ្យល់ជានិមិត្តសញ្ញាដែលចេញមកពីសញ្ញាចាស់។ (យេរេមា 49:36, 37, 51:1) វាមិនសមហេតុផលទេដែលយ៉ូហានបោះចោលក្រាំង តែបែជាទៅដកស្រង់ចេញពីអាផូគ្រីផាវិញនោះ។ “ផែនដី” ជាកន្លែងនៃសេចក្តីមិនជឿនៅក្នុងវិវរណៈ “សមុទ្រ” ជាប្រទេសនានានៅក្នុងពិភពលោក។ (ដានីយ៉ែល 7:2), “ដើមឈើ” ជានិមិត្តសញ្ញានៃមនុស្សដែលនៅលើពិភពលោកនេះ។ (អេសាយ 10:18, 19, អេសេគាល 31:3, 4, 5, 15, 17)។

2. ***ត្រាបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់*** ការពិតដែលព្រះទ្រង់ជាព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់គឺជាការពិតដែលរំលឹកពីការពិតថា នៅក្នុងសេចក្តីវេទនា នោះទ្រង់តែងតែថែ

រក្សាពួកបរិសុទ្ធ។ យោងតាម ម៉ាថាយ 16:16, 26:63, រ៉ូម 9:29, ហេព្រើរ 3:12, វិវរណៈ 4:9, 10, 15:7។ រួចមកនៅទីនេះ តើសកម្មភាពនៃការលាក់ត្រារបស់ព្រះមានន័យដូចម្តេច? អេសេគាល 9:4-6 ព្រះក៏ដាក់ត្រានៅលើថ្ងាស រួចមកក៏ធ្វើឱ្យពួកគេបានគេចផុតពីគ្រោះវេទនា ការដែលដាក់ត្រានៅទីនោះជាសញ្ញាសម្គាល់នៃពាក្យថា ថាវ ( ) នៅក្នុងអក្សរហេព្រើរ។ យោងតាមគំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់នេះ សកម្មភាពនៃការបោះត្រាជានិមិត្តសញ្ញានៃការផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីសេចក្តីសង្គ្រោះខាងវិញ្ញាណចេញពីទុក្ខវេទនានៃលោកិយនេះ។ (2ធីម៉ូថេ 2:19)

ទ្រឹស្តីមួយថា សកម្មភាពនៃការបោះត្រានៃជំពូកនេះដូចគ្នានឹងការប្រមូលផ្តុំពួកបរិសុទ្ធដែរ (ម៉ាថាយ 24:31) នៅគ្រានៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះព្រឹត្តិការណ៍នេះនឹងកើតឡើងបន្ទាប់ពីការច្របូកច្របល់នៃព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយ (6:12-17) ហើយក៏ជាព្រឹត្តិការណ៍នៃការប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយដូចគ្នា។ (ម៉ាថាយ 24:29) ហើយយោងតាមការបោះត្រានេះ វាជានិមិត្តសញ្ញានៃសកម្មភាពទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវ ដែលនឹងត្រូវបានប្រែចិត្ត និងបានត្រឡប់មកកាន់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគ្រានៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម 11:12-13)។ សៀវភៅអាផូគ្រីផា ដូចគ្នាដែរ (ទំនុកដំកើងរបស់សាឡូម៉ូន 15:6) និយាយថា ពួកសុចរិតនឹងត្រូវបានដកចេញនូវសេចក្តីទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេនៅគ្រាចុងក្រោយនៃផែនដីនេះ ដែលជាសញ្ញាសម្គាល់របស់ព្រះដែលនឹងត្រូវបានបោះត្រាដល់ពួកសុចរិតសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះពី គ្រោះទុរភិក្ស ដាវ និងសេចក្តីស្លាប់នឹងត្រូវចេញពីពួកគេទៅ” (ὁ’τι το’ σημειον τυό θεου επι δικαίους είς σωτηρίαν λιμός καί ρομφαια και θάνατος μακράν αποδικαίων) តែយើងមិនអាចគិតថា ឃ្លានេះពីសៀវភៅរបស់អាផូគ្រីផា មិនគួរត្រូវបានគិតថាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃវិវរណៈទេ។ មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការបើកសម្តែងរបស់យើងគឺតែងតែជាគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលជាកណ្តាគម្ពីរវិញ។ សកម្មភាពនៃ

ការបោះត្រាគឺដើម្បីនឹងសម្គាល់នូវពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបើកសម្តែងរួចមកនៅក្នុង និក្ខមនំ 12:13, វិវរណៈ 9:4-6 ជាដើម។

ចាប់ពីពេលថ្ងៃរះឡើង ការនេះចង្អុលទៅកាន់ទិសដៅទៅកាន់សេចក្តីមេត្តា (អេសេគាល 43:2 ម៉ាឡាគី 4:2)។

3. យោងតាមការបកស្រាយនៃខ2ខាងលើ។
4. គ្រប់ទាំងពូជអំបូរនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល៖ នេះមិនចង្អុលទៅកាន់សាសន៍យូដាដោយន័យត្រង់ទេ តែទៅកាន់ពួកអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណវិញ ដែលវាហាក់ដូចជានិមិត្តសញ្ញារបស់ពួកគ្រីស្ទាន។ ហេតុផលដែលខ្ញុំមើលឃើញដូច្នេះគឺ (1) វិវរណៈមានទម្លាប់នៃការបង្ហាញការបង្រៀនខាងវិញ្ញាណនៃចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយពាក្យនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ឧទាហរណ៍ដូចជា វិវរណៈ 7:4 និង 21:12 ជាដើម។ដែលមានបែបបទដូចគ្នា។ (2) ដោយសារលំដាប់លំដោយនៃពូជអំបូរនិងខ្លឹមសារដែលសរសេរនៅខាងក្រោមជាការខាងវិញ្ញាណ ពូជអំបូរយូដាមកជាដំបូងដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រសូត ពូជអំបូរដាន់ ដែលចាត់ទុកថាជាពូជអំបូរដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទហើយដែលត្រូវបានរំលងនោះ។ លោក អ៊ីរ៉ានៀសបានឃើញថាដាន់ជាអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទពិតមែន មុនពេលអ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀតឃើញដូច្នោះ។ គោលការណ៍ដែលពួកគេឃើញពូជអំបូរនៅ លោកុប្បត្តិ 49:16-27, ចោទិយកថា 33:22, យេរេមា 8:16។ ដូចជាលោក អាន់ដ្រាសបកស្រាយវិវរណៈ 16:12 គាត់បាននិយាយថា ពួកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងចេញមកពីប្រទេស ផើសៀ ពីព្រោះគាត់គិតថា ផើសៀជាពូជពង្សរបស់ពូជអំបូរដាន់។

លេខ *144000 លោកឡូមេយើ បាននិយាយថា ចំណុចលេខនេះចង្អុលទៅកាន់លេខរបស់វិវរណៈ ដែលជាលេខពេញលេញខាងសាសនា ឬជាលេខពេញ។* (Die Zahl ist apokalyptisch d: h. ihr Sinn ist nur der religionsen Vollendung und vollstandigkeit – offenbarung, ទំព័រ 69)។ លោក ប្រ្គេចដានុស បកស្រាយលេខនេះដូចតទៅ។ វាជាពូជអំបូរ 12000 កាលដែលលេខ 12 គុណនឹង 10 បីដង។ រួចមកលេខ 12 ត្រូវបានគុណបីដង (ជាលេខរបស់ព្រះ) និង 4 (ជាលេខរបស់លោកិយនេះ) ហើយលេខ 10 ជាលេខនៃភាពពេញលេញ។ កាលដែលលេខ 12000 ត្រូវបានតាំងមកដូច្នេះ គឺត្រូវបានគុណនឹង 12 ដែលមានអត្ថន័យបែបសាសនា ដោយបានលេខ 144,000។

អត្ថន័យគឺមានដូចតទៅនេះ (1) ការរួបរួមរវាងលេខរបស់ព្រះ និងលេខរបស់មនុស្សគឺលេខរបស់អេម៉ាញ៉ូអែល (លេខនៃរាស្ត្រដែលត្រូវបានរើសតាំង) លេខ 12 ជាគ្រឹះ (2) វាត្រូវបានគុណដោយលេខពេញលេញគឺលេខ 10 ដែលជាគម្រូនៃលេខពេញលេញដោយសេចក្តីមេត្តាដ៏ធំរបស់ព្រះដែលថាទ្រង់អាចសង្គ្រោះមនុស្សជាច្រើន។

5-8 បទគម្ពីរនេះបង្ហាញពីឈ្មោះរបស់ពូជអំបូរនីមួយៗរបស់អ៊ីស្រាអែល។ លំដាប់លំដោយនៃឈ្មោះ និងខ្លឹមសាររបស់វាមានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះ ពួកគេមិននិយាយពីអំបូរយូដាក្នុងន័យត្រង់ទេ។ លោក ឡូមេយើ បាននិយាយថា ការត្រាស់ហៅរបស់ “អ៊ីស្រាអែល” ជាឈ្មោះដ៏គួរឱ្យគោរព ដែលវិវរណៈមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ (2:9, 9:9) តែគ្រីស្ទានពីមុនក៏បានគោរពដល់ដែរ។ (រ៉ូម 2:29, កាឡាទី 3:29, 6:16, ភីលីព 3:5 1ពេត្រុស 1:1 យ៉ាកុប 1:1) ហើយឈ្មោះនៃពូជអំបូរទាំង 12 ក៏បានដើរតាមបន្ទាត់ដូចគ្នា(vielmehr ist der Name Israel nicht nur in der Ape 2:9, 3:9 កាឡាទី 3:29 , 6:16 ភីលីព 3:3 1ពេត្រុស 1:1 យ៉ាកុប 1:1 (Auch die

nennung der Stammsnamen – dicsc Nam en sind langst eine ideal Grosse geworden – Offenbarung, ទំព័រ 69)។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទានពីដើមចូលចិត្ត ដែលពួកគេមាននិមិត្តសញ្ញាជាក់ដោយឈ្មោះនេះ។ នៅទីនេះ វិធីសាស្ត្រក្នុងការសរសេរចុះពីពូជអំបូរគឺមានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណដូចតទៅ។

យូដា...រូបេន “ដ្បិតយូដាជាកុលសម្ព័ន្ធដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រសូតមក វាត្រូវបានគេដាក់នៅក្នុងកន្លែងសំខាន់ ប៉ុន្តែទោះបីជា “រូបេន” ជាកូនច្បងក៏ដោយ ក៏គេត្រូវគេទម្លាក់ចុះ។ នៅទីនេះ "អេប្រាអីម" ត្រូវបានដកចេញ ព្រោះជាពូជអំបូរដែលហាក់បីដូចជាក្រអឺតក្រទម។ (ចៅហ្វាយជំពូកទី 8 ជំពូកទី 12) “ដាន់” ក៏ត្រូវបានលុបចោលនៅទីនេះដែរ ពីព្រោះពូជអំបូរនេះហាក់ដូចជាត្រូវបានជូនដំណឹងថាជាពូជអំបូរដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ សូមមើលការបកស្រាយនៃខគម្ពីរខាងលើ3។

9 អត្ថបទនេះបាននិយាយថា ហ្វូងមនុស្សដែលមិនអាចរាប់បាន ពួកគេមិនខុសគ្នាទេ ប៉ុន្តែវាចង្អុលទៅមនុស្សដូចគ្នាដែលតំណាងដោយលេខ 144000។ មានទ្រឹស្តីដែលចង្អុលទៅមនុស្សស្លាប់នៃអ្នកមិនជឿ ប៉ុន្តែវាមិនមែនតាមធម្មជាតិទេ។ ពីគ្រប់ប្រជាជាតិ គ្រប់កុលសម្ព័ន្ធ គ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ភាសា ពាក្យនេះនិយាយពីដើមកំណើតនៃហ្វូងមនុស្សរាប់មិនអស់។ អំពីអត្ថន័យនៃអត្ថបទគម្ពីរនេះ សូមមើលការបកស្រាយនៃ 5:9 ។ **មានទាំងមឺនទាំងសែន ហើយទាំងពាន់រាប់ជាពាន់** លោក ប្រេ្គច ដានុស បាននិយាយថា វាមានន័យថា ក្រុមរបស់ពួកបរិសុទ្ធរាប់ទាំងមនុស្សនិងទេវតាដែលមិនអាចរាប់បាន ហើយត្រូវការការពិចារណា។ ដ្បិតចំនួនរបស់ពួកអ្នកដែលបានសង្គ្រោះមានច្រើនណាស់ អស់អ្នកដែលមិនអាចរាប់បាន នោះព្រះទ្រង់ដឹងពីពួកគេទាំងអស់ដោយផ្ទាល់ផង។ (យ៉ូហាន 6:37-39) “ដែលពាក់ដោយអាវសរែង” ចង្អុល

ទៅកាន់ការពិតដែលថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានអត់ទោសដោយសារព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានចែងចាំងដោយសិរីល្អនៃការរាប់ជាសុចរិត។

ហើយកាន់ធាងចាកនៅដៃ យោងតាម យ៉ូហាន 12:13។ ធាងចាកមិនមែនជានិមិត្តសញ្ញានៃជ័យជំនះទេ តែជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីអំណរវិញ។ កាលដែលប្រើវាគឺជាអត្ថន័យនៃជ័យជំនះដែលចេញមកពីសៀវភៅអាផូគ្រីជា (I Macc 13:51)។

10 "សេចក្តីសង្គ្រោះស្រែចនៅព្រះនៃយើងរាល់គ្នា ដែលគង់លើបល្ល័ង្ក ហើយស្រែចនឹងកូនចៀមផង" ពាក្យនេះជាការសារភាពនៃជំនឿនៃពួកបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌។ ការពិតគោលជំនឿនៃផែនដីដែលភ្លឺដូចគ្នានឹងគោលជំនឿនៃផែនដីដែលងងឹតនេះដែរ។ ប្រៀបដូចជាយើងមានចង្កៀងនៅក្នុងយប់ងងឹតដែរ។ សេចក្តីសង្គ្រោះមិនមែនមានតម្លៃថោកដែលអាចទិញដោយបុណ្យរបស់មនុស្សនើទេ តែពិតជាមានតម្លៃណាស់ដែលត្រូវបានទិញដោយលោហិតនៃបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ។ ព្រះទ្រង់បានផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់អ្នកជឿដោយទទេរ។

12 និយាយថា "អាម៉ែន សូមថ្វាយព្រះពរ សិរីល្អ ប្រាជ្ញា ពាក្យអរព្រះគុណ កិត្តិនាម ព្រះចេស្តា និងឥទ្ធិឫទ្ធិ ដល់ព្រះនៃយើងរាល់គ្នានៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាបតទៅ អាម៉ែន!" យោងតាមការបកស្រាយនៃ 5:12 នៃអត្ថន័យនៃឃ្លានេះ។ លេខ 7 នៅក្នុងឃ្លានេះមានន័យថា ជាភាពពេញលេញ។ កាលដែលយើងផ្តោតទៅលើពាក្យប្រាំពីរដែលសរសើរនោះ (1) (2) នៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិក ពាក្យប្រាំពីរមានដាក់ ("the" ជាការសង្កត់ន័យ) , នៅទីនេះ "the" មានអត្ថន័យបន្ថែមលើពាក្យនោះ។ ឧទាហរណ៍ ពាក្យសរសើរមាន "ការសរសើរ" ហើយបន្ទាប់មកមានន័យថា "បើវាជាទំនុកតម្កើង មិនថាជាការសរសើរអ្វីក៏ដោយ"។(2) ហើយការសរសើរទាំងប្រាំពីរនេះបានចាប់ផ្តើម

ជាមួយនឹងអាម៉ែន ហើយឆ្លើយតបទៅនឹងការសរសើរនៃការសង្គ្រោះនៃពួកបរិសុទ្ធ ដែលពាក់សម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស។ ការសរសើរគួរឆ្លើយតបជាចិត្តមាសនិងត្បូង។ ការសរសើរដោយគ្មានការឆ្លើយតបខាងវិញ្ញាណ គ្មានជីវិតទេ។ លោក ឡូមេយើ បាននិយាយថា ការសរសើរគឺសម្រាប់ការបង្កើតសកលលោក និងការទ្រទ្រង់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីនិយាយថា ការសរសើរនេះក៏និយាយអំពីការប្រោសលោះដែរ។

13 នោះពួកចាស់ទុំម្នាក់សួរមកខ្ញុំ ហេតុផលដែល “សួរមក” គឺជាការមានសំណួរនៅក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់សាវកយ៉ូហាន។ វាបញ្ជាក់ការពិតថា នៅក្នុងពិភពរបស់វិញ្ញាណ លំនាំនៃគំនិតដែលគ្មានការបង្ហាញពាក្យសម្តីនោះត្រូវបានបង្ហាញមក។

“តើអស់អ្នកដែលពាក់អាវសនេះជាពួកណា ហើយមកពីណា?” ពួកចាស់ទុំដែលព្យាយាមឆ្លើយនិយាយដូចជាវិធីសាស្ត្រនៃការឆ្លើយសំណួរ បង្រៀនវិធីសាស្ត្រដូច្នោះដែលមានឥទ្ធិពលដល់អ្នកដែលរៀនសូត្រ។

14 “អ្នកទាំងនោះជាពួកដែលបានចេញពីគ្រាវេទនាយ៉ាងធំមក” នៅទីនេះពាក្យថា “គ្រាវេទនាយ៉ាងធំ” គឺ ថេស ស្លីផ្សូស ថេស មេហ្គាលេស (τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης) នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលលោក អាល់ហ្វដ បកប្រែថា “ការរងទុក្ខវេទនា ជាការដ៏ធំ” ដោយចង្អុលទៅកាន់ការប្រើប្រាស់ដែលសង្កត់ន័យនៃពាក្យថា “យ៉ាងធំ” នៅក្នុងឃ្លានោះ ដូច្នេះគាត់និយាយថា ការរងទុក្ខវេទនានេះជាគ្រាវេទនាជាពិសេសដែលបានកើតឡើងនៅគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនេះ។ តែលោក ហ្គ្រេចដានុស បានហៅដោយ ឈ្មោះទូទៅនៃការរងវេទនានៃលោកិយ។ គាត់និយាយថា “បទគម្ពីរបាននិយាយថា ជីវិតរបស់យើងនៅក្នុងលោកិយ

និយាយមួយបែបទៀត ជាជីវិតរបស់អ្នកជឿដែលនោះជា របស់ក្រុមជំនុំ ដែលមានការទួញសោក ការបៀតបៀន ភាពក្រីក្រ និងគ្រោះថ្នាក់។" យោងតាម លោកុប្បត្តិ 5:29, 47:9, ទំនុកដំកើង 90:10 យ៉ូហាន 16:23។

អំពើបាប សេចក្តីពុករលួយ លក្ខណៈចាស់ (រ៉ូម 7:18, 24, ម៉ាថាយ 26:41) និងលោកិយ (យ៉ូហាន 15:19 1យ៉ូហាន 3:14, 5:19, កិច្ចការ 14:22) អាណាចក្ររបស់អារក្ស (អេភេសូរ 2:2, 6:10, 11 1ពេត្រុស 5:8 1យ៉ូហាន 1:31) ដែលធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំធ្លាក់ចុះ និងត្រូវខូច។" (Openbaring ទំព័រ 175) ពួកបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌ត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីទុក្ខវេទនានៃផែនដី ហើយជាពិសេសចេញពីគ្រាវេទនាយ៉ាងធំនៃគ្រាចុងក្រោយរបស់លោកិយនេះ (សរសេរនៅ 8:7) ហើយត្រូវបានឆ្លងផុតផង។

គេបានបោកអាវ រហើយធ្វើឱ្យឡើងសក្អុងឈាមរបស់កូនចៀម។ ដូចដែលយើងឃើញវា ការពិតដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានសង្គ្រោះនោះចេញមកពីការអត់ទោសបាបដ៏បរិសុទ្ធពិត តែមិនមែនដោយសារបុណ្យរបស់គេផ្ទាល់ឡើយ។ ការសម្អាតបាបដោយឈាមរបស់កូនចៀម នោះគឺមានន័យថាជាការអត់ទោសបានតែមួយគត់។ មនុស្សទទួលបានការសង្គ្រោះតាមរយៈទ្វារនៃការអត់ទោស ពីព្រោះមនុស្សតែងតែជាអ្នកមានបាប។ យើងត្រូវពិចារណាពីគោលលិទ្ធិនៃភាពធ្លាក់ចុះទាំងស្រុងរបស់មនុស្ស។

(1) ដូចលោក កាល់វីន និយាយថា "ការធ្លាក់ចុះទាំងស្រុងរបស់មនុស្ស" មិនមែនគ្រាន់តែជាការបង្រៀនរបស់សាវកប៉ុលតែម្នាក់នោះទេ (រ៉ូម 3:20) តែវាក៏ចេញមកពីការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវផងដែរ លោក ជី បី ស្វីន បានឃើញថា ទស្សនៈនៃ

ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវខុសពីទស្សនៈរបស់ប៉ុល និងកាល់វីន។ វាមានន័យថាវាបានយល់ច្រឡំនូវចិត្តដែលសំខាន់ហើយ។ លោកកាល់វីនទទួលបានទស្សនៈនៃជីវិតដែលគាត់បានមកពីប៉ុល ក៏ដូចជាព្រះយេស៊ូវ និងបានរបស់គាត់ផង។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលនៅក្នុងពេលចាប់ផ្តើមនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចជាសាធារណៈថា មនុស្សគួរតែប្រែចិត្តដោយសារពួកគេបានធ្វើបាប។ ព្រះបន្ទូលនេះដូចគ្នានឹងព្រះបន្ទូលនៅយ៉ូហាន 3:3, “ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា បើមិនបានកើតជាថ្មី នោះគ្មានអ្នកណាអាចនឹងឃើញនគរព្រះបានទេ។” នៅទីនេះ ពាក្យថា “មនុស្ស” គឺថា ធីស (τις) នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលជាសព្វនាមច្បាស់ដែលសំដៅទៅលើអត្ថន័យនៃពាក្យ “អ្នកណាក៏ដោយ”។ នៅចំពោះមុខទ្វារនៃស្ថានសួគ៌ គ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាមនុស្សមានបាប។ ដូច្នេះការពិតដែលព្រះយេស៊ូវយាងមកនៅយកភាពជាមនុស្សមានបាប។ លោក ហឺម៉ាន់ បាវីង បាននិយាយថា “កាលដែលយើងឃើញថា នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចជាសាធារណៈដំបូងបំផុង ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ប្រកាសទៅកាន់មនុស្សនៃលោកិយថា ឱ្យពួកគេប្រែចិត្តហើយជឿដល់ដំណឹងល្អ ព្រះយេស៊ូវរក្សាទុកនៅក្នុងចិត្តនូវភាពធ្លាក់ចុះមានបាបរបស់មនុស្ស”(Gereformeerde Dogma tiek, III ទំព័រ 63)។ ព្រះយេស៊ូវសង្កត់ធ្ងន់ថាមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលល្អ (ម៉ាថាយ 19:17)។

(2) លោក ស្វីរិន បាននិយាយថា វាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះយេស៊ូវទទួលស្គាល់ពីលទ្ធភាពខ្លះចេញពីពួកមនុស្សនៅក្នុងទស្សនៈរបស់គាត់ ដូចដែលយើងឃើញនៅក្នុងម៉ាថាយ 9:37 “ចម្រូតធំណាស់”។ នេះជាការយល់ច្រឡំពីគោលបំណងដ៏សំខាន់របស់ព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះយេស៊ូវមិនបានមានបន្ទូលដូច្នេះ ពីព្រោះដោយសារទ្រង់បានរកឃើញពីលទ្ធភាពខ្លះចេញពីមនុស្សនោះទេ។ ពីព្រោះទ្រង់បានឃើញនូវភាពអសមត្ថភាពដែលនោះគឺ ស្ថានភាពដែលអាក្រក់របស់ពួកគេដែលត្រូវបានខូចដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេ នោះដែលទ្រង់បានប្រទាននូវសេចក្តីមេត្តា ហើយទ្រង់ចង់សង្គ្រោះពួកគេ។ លោក ស្វីរិន បានគិតពីព្រះបន្ទូលនៅក្នុង ម៉ាថាយ 18:3 ម្តងទៀត ដែលនិយាយថា “ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា បើអ្នករាល់គ្នាមិនផ្លាស់គំនិត ហើយត្រ

ឡប់ដូចជាកូនតូចនេះ នោះនិងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ពុំបានឡើយ”។ ពីព្រោះទ្រង់បានមើលថា “កូនក្មេង” ទុកជាឧទាហរណ៍ពីមនុស្សដែលនៅស្ថានសួគ៌ ភាពធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាបរបស់មនុស្សទាំងស្រុងគ្មានសល់អ្វីនៅក្នុងគំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូវទេ។ ពិតទេ ដែលព្រះយេស៊ូវចាត់ទុកកូនក្មេងជាគំរូនៃអ្នកដែលនៅស្ថានសួគ៌? ពិតណាស់ គឺទ្រង់បានធ្វើដូច្នោះមែន។ ប៉ុន្តែអត្ថន័យនៃគំរូដែលទ្រង់ចង្អុលបង្ហាញនោះជាអ្វី? ពីព្រោះពួកគេមិនព្រមកែប្រែពីអំពើបាបដែលនៅក្នុងពួកគេមែនទេ? គឺមិនមែនទេ។ យើងអាចនិយាយថា កូនក្មេងមានអត្តចរិតដែលខូច ហើយពួកគេក៏មានការដែលត្រឹមត្រូវច្រើនដែរ ហើយពួកគេមានការត្រូវជាច្រើននៅក្នុងចំណេះដឹងរបស់ពួកគេ។ ពាក្យនេះជាការប្រៀបធៀបនូវនគររបស់ព្រះ ដែលវាបង្រៀនតែពីការពិត។

(3) ការពិតដែលថា ក្មេងៗមានចិត្តដែលបរិបូរណ៍ដោយទុកចិត្តលើឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។ ចិត្តដែលទុកចិត្តមិនមែនជាលទ្ធផលនៃព្រះគុណពិសេសទេ តែជាលទ្ធផលនៃគុណទូទៅ។ វាមិនមែនជាលក្ខខណ្ឌដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ។ លក្ខខណ្ឌដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះមានទាក់ទងនឹងព្រះគុណពិសេស។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ក្មេងៗនោះក៏ចេញមកពីសេចក្តីមេត្តាតែមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវដែរ។

16 គេនឹងមិនឃ្លាន ឬស្រេកទៀត ក៏មិនត្រូវថ្ងៃចាំងមកលើគេ ឬចំហាយណាទៀតឡើយ។ នេះជាព្រះបន្ទូលដែលរក្សានៅក្នុងគំនិតពីជីវិតនៅលើវាលរហោស្ថានដ៏គ្រោះថ្នាក់របស់អ៊ីស្រាអែល (យេរេមា 2:6) វារហោស្ថានត្រូវការអាហារ ហើយមានកម្តៅយ៉ាងខ្លាំងរបស់ព្រះអាទិត្យចែងចាំងមក។ តែអ៊ីស្រាអែលបានបរិភោគនំម៉ាណា និងសត្វលលក ហើយបានផឹកទឹកដែលចេញមកពីថ្មដារផង ហើយនៅពេលថ្ងៃពួកគេបានគេចផុតពីកម្តៅព្រះអាទិត្យដោយសារសេសរពពក។ ដូច្នេះវាលរហោស្ថានដូច្នោះជានិមិត្តសញ្ញានៃលោកិយនេះ។ ប៉ុន្តែមិនមានការរងទុក្ខដូចលោកិយដែលនៅក្នុង

លោកិយរបស់ស្ថានសួគ៌ឡើយ ពីព្រោះព្រះផ្ទាល់នឹងការពារលំនៅរបស់ពួកបរិសុទ្ធដូច ជាការគ្របបាំងនៃជំរុំផងដែរ។

17 កូនចៀមដែលនៅកណ្តាលបល្ល័ង្ក ពាក្យថា “នៅកណ្តាលបល្ល័ង្ក” ចង្អុលទៅកាន់ ចំណុចកណ្តាលរវាងបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ និងពួកចាស់ទុំទាំង 24 នាក់។ បល្ល័ង្ករបស់ព្រះ គ្រីស្ទនេះជានិមិត្តសញ្ញានៃឋានៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាព្រះអង្គដែលផ្សះផ្សា។ គឺដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ធ្វើជាគង្វាលរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌ នោះពួកគេនឹងមិនខ្វះអ្វី សោះឡើយ។ “ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលនៃខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនខ្វះអ្វីសោះឡើយ”(ទំនុក ដំកើង 23:1)។

ព្រះទ្រង់នឹងជូតអស់ទាំងទឹកភ្នែកពីភ្នែកគេចេញ។ យោងតាម អេសាយ 25:8-10។ ខ 9-10 ខាងលើរៀបរាប់ពីជីវិតដែលមានពរដែលនៅស្ថានសួគ៌ (ជាកន្លែងដែលត្រូវចូល ទៅបន្ទាប់ពីស្លាប់) ដែលព្រលឹងដែលបានជឿនឹងចូលទៅមាន។ យោងតាមការ អធិប្បាយនៅជំពូកនេះ (ពីសេចក្តីសង្គ្រោះ)។

ចំណុចសំខាន់

1. រលកនៃសេចក្តីរងទុក្ខវេទនាមិនសម្រាកនៅលើផែនដីនោះទេ។ តែដំណឹងល្អ របស់ព្រះនោះខ្លាំងជាងរលកនោះ ហើយសង្គ្រោះព្រលឹងរបស់រាស្ត្រដែលបានរើសតាំង ចេញមកផង។ ដូច្នេះ យើងគួរប្រឆាំងនឹងរលកនៃការរងទុក្ខដោយគ្មានសម្រាក ហើយ យើងត្រូវតែប្រកាសដំណឹងល្អដោយឥតឈប់ឈរ។ ដំណឹងល្អនេះជាវិធីសាស្ត្រតែ មួយដែលធ្វើឱ្យរាស្ត្រដែលបានរើសតាំងបានដើរកាត់សេចក្តីរងទុក្ខវេទនា។ ម្នាក់ដែល គ្មានដំណឹងល្អហើយត្រូវជួបនូវទុក្ខវេទនានៅក្នុងលោកិយ នោះគេប្រៀបដូចជាម្នាក់ ដែលបានធ្លាក់ចុះក្នុងទឹកជ្រៅដោយគ្មានទូកដែរ (1-14)។

2. ខ 15-17 ធ្វើឱ្យយើងនឹកឃើញពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃទុក្ខលំបាករបស់អ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងទីរហោស្ថាន។ លោកិយនេះប្រៀបដូចជាវាលរហោស្ថាន។ វាមិនបានផ្តល់ទឹករស់ដល់អ្នកដែលស្រេកខាងវិញ្ញាណនោះទេ។ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលព្យាយាមវាយប្រហារហាក់ដូចជាដោះស្រាយភាពស្រេកខាងវិញ្ញាណជាមួយនឹងឧបករណ៍របស់លោកិយ។ វាប្រៀបដូចជាអ្នកដំណើរដែលស្រេកទឹកដែលបានមើលឃើញការបំភាន់ភ្នែកនៃជម្រកពីចម្ងាយ ហើយបានទៅជិតទីនោះ តែគេត្រូវទទួលការវាយប្រហារដោយកម្តៅយ៉ាងខ្លាំងវិញ។

ការអធិប្បាយ

ការអធិប្បាយទី 27 អ្វីដែលយើងអាចស្តាប់និងអាចឃើញ (វិវរណៈ 7:1-12)

1. ចលនានៃដំណឹងល្អត្រូវបានបង្កើតដោយការស្តាប់តែមួយគត់

នៅលើផែនដីយើងអាចដឹងបានដោយការស្តាប់សារដែលថា ម្នាក់ត្រូវបានសង្គ្រោះ ត្រូវបានជ្រើសរើស និងបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ខ 4 និយាយថា “ខ្ញុំក៏ឮចំនួនពួកអ្នកដែលបានបោះត្រានោះ” ត្រូវហើយ។ នៅលើផែនដីយើងអាចស្តាប់ទៅវាបាន។ រ៉ូម 10:17 និយាយថា “ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿកើតឡើងដោយឮ ហើយដែលឮនោះ គឺដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ”។ យើងនៅលើផែនដីនេះគួរដឹងថាការដែលស្តាប់នោះសំខាន់ណាស់។ តើអ្នកដែលនៅលើផែនដីនេះអាចមើលឃើញនគរព្រះបានយ៉ាងណាទៅ? ហេព្រើរ 2:1 និយាយថា “ដោយហេតុនោះ បានជាគួរឱ្យយើងរាល់គ្នាប្រុងប្រយ័ត្នលើសទៅទៀត ចំពោះសេចក្តីដែលយើងរាល់គ្នាបានឮ ក្រែងយើងរសាត់ចេញពីសេចក្តីទាំងនោះ”។

យើងអាចជឿវាក៏ដោយព្រោះតែការស្តាប់ទៅដំណឹងល្អតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ពីព្រោះ (1) ចលនានៃដំណឹងល្អជាចលនាដែល ព្រះបោះត្រានិងបង្ហាញនូវលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ នៅពេលទ្រង់ចាត់ព្រះគ្រីស្ទឱ្យមក ទ្រង់បានបោះត្រានៅក្នុងទ្រង់ (យ៉ូហាន 6:27) ពេលទ្រង់ចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឱ្យមកយើងគឺដោយភ្ជាប់នឹងការបោះត្រាផង (2កូរិនថូស 1:22 អេភេសូរ 1:3 4:30) ក្នុងចំណោមមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវជឿព្រះគ្រីស្ទ ជាសកម្មភាពដែលបោះត្រានូវលក្ខណៈស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ (យ៉ូហាន 3:33)។ អ្នកដែលមិនព្រមជឿជាអ្នកដែលនិយាយថាព្រះទ្រង់ជាអ្នកកុហក (1 យ៉ូហាន 5:10) (2) ចលនានៃដំណឹងល្អជាចលនាដែលបោះត្រាមនុស្សចំនួន 144000 នាក់ ដែលវាជាចលនាបោះត្រាដល់រាស្ត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើស។ ម្នាក់ដែលបានចូលរួមនៅទីនេះ គេអាចទទួលវាយ៉ាងខ្លាំងក្លាដោយជឿពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះយើងមិនគួររំពឹងលើសពីអ្វីដែលព្រះបន្ទូលនិយាយឡើយ តែត្រូវមានឥរិយាបថដោយចេះស្តាប់ដោយត្រឹមត្រូវ។ បើអ្នកណាស្តាប់ហើយជឿនោះ គេនឹងបានសេចក្តីជំនឿពិត បើគ្មានការគិតថាវាជាការសំខាន់ទេ គេមិនអាចមកកាន់សេចក្តីជំនឿពិតឡើយ។ អ្វីដែលយើងគួរដឹងឱ្យច្បាស់គឺ យើងបានត្រឹមស្តាប់នៅលើលោកិយប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងជីវិតដែលជឿរបស់យើង យើងគួរបោះចោលសេចក្តីល្បួងដែលចង់ឃើញអ្វីមួយចេញ។ យើងគួរពិចារណាត្រឹមការស្តាប់នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។

2. ពេលយើងចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំស្ថានសួគ៌នោះយើងអាចមើលឃើញ

សេចក្តីជំនឿមានសង្ឃឹមដែលរំពឹងថាពេលដែលអាចមើលឃើញនឹងមកដល់។ ខ 9 នៅក្នុងអត្ថបទនិយាយថា “បន្ទាប់ពីនេះខ្ញុំបានមើលទៅ”។ យើងអាចឃើញបន្ទាប់ពីឃើញបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ (1) យើងឃើញ "ហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំដែលគ្មាន

នរណាម្នាក់អាចរាប់បាន”។ វាមានន័យថាគាត់បានឃើញហ្វូងមនុស្សធំ។ នៅក្នុងស្ថានសួគ៌មិនមានហ្វូងមនុស្សច្រើនហ្វូងទេ តែមានតែមួយក្រុមប៉ុណ្ណោះ។ ហ្វូងមនុស្សនោះតែមួយក្រុមប៉ុណ្ណោះដែលរួបរួមគ្នាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ (2) “ហ្វូងមនុស្សដ៏ធំដែលគ្មាននរណាអាចរាប់បាន” បង្ហាញពីចំនួនជាច្រើននៃអ្នកដែលបានសង្គ្រោះ។ ពាក្យថា “គ្មាននរណាអាចរាប់បាន” ជាពាក្យដ៏មានអំណាចអស្ចារ្យ ដែលវាសង្កត់លើចំនួនមនុស្សច្រើន។ ពាក្យថា ចំនួនអ្នកដែលបានសង្គ្រោះវាតូចដែលមិនសមនឹងបទគម្ពីរទេ។ ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនោះអស្ចារ្យ ព្រោះទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់មក អំណាចចេស្តាទ្រង់នោះអស្ចារ្យ បំណងសង្គ្រោះមនុស្សជាតិរបស់ទ្រង់នោះខ្លាំងក្លា។ 1ធីម៉ូថេ 2:4 និយាយថា “ដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឱ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ ហើយឱ្យបានស្គាល់សេចក្តីពិត”។ រួចមក កាលដែលអ្នកដែលបានសង្គ្រោះច្រើន ដូច្នេះតើយើងអាចរស់នៅក្នុងក្នុងជីវិតដែលខូចបង់ទេ? (1) ពីព្រោះគេគិតថាប្រសិនបើអ្នកដែលបានសង្គ្រោះមានតិច នោះមនុស្សដូចជា "ខ្ញុំ" មិនមានសង្ឃឹមឡើយ នោះគេនឹងខកចិត្ត នោះគេនឹងទៅជាខូចអាក្រក់ តែ “ខ្ញុំ” ដែលដឹងថាមនុស្សជាច្រើនបានសង្គ្រោះនឹងព្យាយាមចូលរួមទីនោះដោយសង្ឃឹមដ្បិតខ្ញុំមានភាគរយដែលអាចទៅរួច។ (2) អ្នកជឿមិនប្រគល់ខ្លួនទៅកាន់ភាពល្ងង់ខ្លៅមិនដឹងពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គេឡើយ គេដឹងពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គេ ហើយស្តាប់តាមដោយការអរគុណ។ អ្នកដែលដឹងថាហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំដែលបានសង្គ្រោះនៅស្ថានសួគ៌នឹងប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំអស្ចារ្យដែលគ្មានដែនកំណត់របស់ព្រះ និងរស់នៅក្នុងជីវិតដោយសប្បុរស ដោយខ្លាំងក្លាយ។ គេនឹងមិនដួលចុះដូចជាកូនកំព្រា ដែលមិនបានទទួលដែលត្រូវដួលយ៉ាងងាយឡើយ។ (3) អ្នកជឿដែលដឹងថាមនុស្សជាច្រើននឹងបានសង្គ្រោះ ជឿវាយ៉ាងខ្លាំង ពីព្រោះវិធីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុង

ដំណឹងល្អនឹងនាំមកនូវប្រសិទ្ធិភាព។ ស្រាសនឹងត្រូវបានបង្កើតទុកជាជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាជ័យជំនះដែលត្រូវបានបង្កើតដោយឈាមរបស់ទ្រង់។ ការសរសើររបស់ពួកគេ "សេចក្តីសង្គ្រោះជារបស់កូនចៀម!" (ខ 10) បង្ហាញពីសេចក្តីពិត។ អ្នកជឿជាគ្រីស្ទាន! ជាជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ!

ការអធិប្បាយទី 28 អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ (វិវរណៈ 7:1-17)

1. ត្រារបស់ព្រះបញ្ជាក់ពីគុណសម្បត្តិដែលអាចបានសង្គ្រោះ

ខ 1-8 អ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺថាកិច្ចការដែលត្រូវដាក់ត្រានៅនឹងថ្ងាសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ មានន័យថាត្រានៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូចការនេះដែរ ដែលវាត្រូវបានកត់ទុកនៅក្នុង 2កូរិនថូស 1:22 អេភេសូរ 1:13, 4:30, យ៉ូហាន 6:27។ ពាក្យថា "ហើយទ្រង់ដែលបានដាក់ត្រារបស់ទ្រង់លើយើង ហើយបានផ្តល់នូវវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់នៅក្នុងចិត្តយើងទុកជាការធានាផង" អេភេសូរ 1:13 មានបន្ទូលថា "ឯអ្នករាល់គ្នា ក៏បានឮព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត គឺជាដំណឹងល្អពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយសារទ្រង់ដែរ ហើយកាលអ្នករាល់គ្នាបានជឿហើយ នោះទ្រង់ក៏ដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានសន្យា"។ អេភេសូរ 4:30 មានបន្ទូលថា "កុំធ្វើឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះបានព្រួយព្រះហឫទ័យ ដែលទ្រង់ដៅចំណាំអ្នករាល់គ្នា ទុកសំរាប់ដល់ថ្ងៃប្រោសលោះនោះឡើយ"។

នៅទីនេះ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាត្រានៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿ អត្ថន័យមួយនោះគឺជាការបញ្ជាក់ពីកម្មសិទ្ធិ ដែលថាជារបស់ផងព្រះ អត្ថន័យមួយទៀតគឺជាការសន្យាដែលធានាអះអាងនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ការពិតដែលអ្នកជឿជាកម្មសិទ្ធរបស់ព្រះបង្ហាញពីការបញ្ជាក់អះអាងពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ព្រះទ្រង់មិនអាចបាត់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទុកជាការធានាអះអាងដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ប្រាប់ការពិតពីសេចក្តីសង្គ្រោះដល់យើង។ ពីព្រោះការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យថាទទួលបានភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ដែលវាមានន័យជាស្រេចថាជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

ការពិតដែលយើងគិតពីការអះអាងពីសេចក្តីសង្គ្រោះ ជាមួយនឹងការពិតនៃការបោះត្រា ជាផ្នែកដែលឈ្មោះនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំង12របស់យូដាត្រូវបានកត់ត្រា។ នៅទីនេះឈ្មោះចំនួន 212 កុសម្ព័ន្ធមិនមានន័យត្រង់ៗថាកុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 នៃពួកយូដាទេ តែជានិមិត្តសញ្ញានៃរាស្ត្រដែលនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាដែលនៅបន្តនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី ហើយដែលបានសម្រេចខាងព្រលឹងវិញ្ញាណវិញ។ រាស្ត្រនៅសញ្ញាថ្មីត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើគ្រឹះនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំង12នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ជានិមិត្តរូបដែលរាស្ត្រដោយដំណឹងល្អត្រូវបានបង្កើតឡើងដូចជាប្រព័ន្ធខាងសញ្ញាចាស់។ ដូច្នេះ លោកបណ្ឌិត Dr. Van Der Meulen បាននិយាយដូចតទៅនេះដោយដកស្រង់ការបកស្រាយរបស់លោក Hadorn។ គឺថា "ថា(ការបោះត្រាកុលសម្ព័ន្ធទាំង12 នៅក្នុងជំពូក 7) ដូចជាផ្នាំងថ្មទាំង12 ដែលលោកអេលីយ៉ាបានយកមកសង់អាសនាដែរ។ (1 ពង្សាវតារក្សត្រ 18:31) គំនិតនៃការសាងសង់អ៊ីស្រាអែលឡើងវិញត្រូវបានបង្កើតដោយការស្តារឡើងវិញនូវកុលសម្ព័ន្ធទាំង12 ដែលជាសង្ឃឹមនៃក្រុមជំនុំពីបុរាណ ហើយវាជាការពិតដែលព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានអះអាងយ៉ាងច្បាស់។ រួចមក វិវរណៈ 7:14 បង្ហាញថាអ្នកជឿចេញមកពីពួកសាសន៍ដទៃនឹងត្រូវបានបោះត្រាដោយព្រះយ៉ាងច្បាស់។ តែវាមិនមានន័យថាគ្រីស្ទានជាសាសន៍ផ្សេងអាចជំនួសឱ្យរាស្ត្ររបស់ព្រះនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ឡើយ អ្នកជឿជាសាសន៍ដទៃបានចូលរួមជាមួយនឹងរាស្ត្រនៃការទាំងសញ្ញានៅក្នុងសញ្ញាចាស់និងត្រូវបានសម្រេចកុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 ផង (រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលដែលជារាស្ត្រត្រូវបានជ្រើសរើស) (De Openbaring In Het Laatste Bijbelboek, p 215)។

កាលដែលយើងជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ វាមានន័យថាបានចូលរួមនៅក្នុងខ្សែស្រឡាយនៃការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះ។ វាជាការដែលគួរឱ្យអបអរនៅក្នុងសកលោកនេះ។ ការពិត

ដែលព្រះហៅ “ខ្ញុំ” សម្រាប់ការសម្រេចការតាំងសញ្ញាដ៏អស់កល្បដូចនេះគឺ ជាការដែលគួរឱ្យអរគុណនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង។ នៅលើផែនដីប្រសិនបើមនុស្សអបអរសាទរដោយទទួលបានចូលសញ្ជាតិនៃប្រទេសអស្ចារ្យ តើគេនឹងមានអំណរយ៉ាងណាទៅ ប្រសិនបើគេនឹងទទួលបានចូលសញ្ជាតិនៃនគររបស់ព្រះនោះ!

2. ការសម្រេចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការរើសតាំង (9-17)

(1) ហ្វូងមនុស្សរាប់មិនអស់

ពីសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការរើសតាំង មនុស្សយល់ច្រឡំជាមួយគំនិតដែលថា ប្រសិនបើមនុស្សព្យាយាមទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួន ភាពច្រើននឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ តែប្រសិនបើត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការរើសតាំងរបស់ព្រះ មនុស្សភាគតិចនឹងបានសង្គ្រោះ។ តែវាជាគំនិតដែលមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ប្រសិនបើបញ្ហានៃការសង្គ្រោះពឹងផ្អែកលើអំណាចរបស់មនុស្ស ដែលពួកគេព្យាយាមសង្គ្រោះខ្លួនពួកគេ ជាចុងក្រោយពួកគេនឹងត្រូវវិនាសទាំងអស់។ ពីព្រោះមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអះអាងនិងសម្រេចដោយការរើសតាំងនិងព្រះគុណនូវចំនួនមនុស្សដែលត្រូវបានសង្គ្រោះជាច្រើនរាប់មិនអស់។

ដោយសារព្រះបានកំណត់នឹងសង្គ្រោះមនុស្សជាតិដោយការរើសតាំង ការតាំងសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំនិយាយថា “ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់លោកិយនេះដល់ម្ល៉េះបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជ្យបុត្រាទ្រង់តែមួយ ដើម្បីឱ្យអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់នឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ តែមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ។” “(លោកុប្បត្តិ 3:16) ហើយ “នោះអញនឹងឱ្យពរដល់ឯង ហើយនឹងចំរើនពូជឯងឱ្យមានគ្នាសន្ធឹកដូចផ្កាយនៅលើមេឃ ហើយ

ដូចខ្សាច់នៅមាត់សមុទ្រ ពូជឯងនឹងបានគ្រប់គ្រងលើទ្វារក្រុងនៃពួកខ្មាំងសត្រូវ” (លោកុប្បត្តិ 22:17) ទំនុកដំកើង 40:5, 49:6, សាការី 9:10។

(2) ព្រះទ្រង់ដកពួកគេចេញពីការលំបាកវេទនាយ៉ាងខ្លាំង (ខ 14)

ដ្បិតពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបោះត្រាដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ខ 8) ពួកគេមិនបាត់បង់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេនៅក្នុងទុក្ខវេទនាទេ ហើយជាចុងក្រោយគេនឹងបានលូតលាស់នៅក្នុងទុក្ខវេទនានោះ។ លោក Greijdanus បានចង្អុលពីសេចក្តីពិតនៅទីនេះថា “កំពុងមក” ពាក្យនៅទីនេះជាបច្ចុប្បន្នកាល ដូច្នេះវាមានន័យថាកំពុងចេញមកពីទុក្ខវេទនាដូច្នេះជាការដែលកំពុងបន្ត។ (Nu wordt het participium van het praecense gebruik, en niet dat van verleden tijd, om anntegeven, dat dit komen uit de groote verdrukking nog steeds in gang is …. Openbaring , p 174)។ រួចមកតើ “ហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំ” មានន័យដូចម្តេច? លោក Van Der Meulen បាននិយាយអំពីចំណុច "តើសេចក្តីទុក្ខវេទនានេះចង្អុលទៅកាន់គ្រាចុងក្រោយដូចជាការបកស្រាយរបស់លោក Charles ទេ?”

ឬ ដូចជាការបកស្រាយរបស់លោក Greijdanus តើវាចង្អុលទៅកាន់ការរងទុក្ខទូទៅដែលគ្រប់គ្រីស្ទានទាំងអស់នៅគ្រប់ពេលចូលរួមមែនទេ? នេះជាចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃទុក្ខលំបាកទាំងអស់ ដែលជាទុក្ខលំបាកមុនពេលនៃការយាងមកលើកទីពីរ ហើយក្នុងពេលតែមួយជាទុក្ខលំបាកបំផុតនៃសេចក្តីទុក្ខវេទនាទាំងអស់ផង (ទុក្ខលំបាកបានកើតឡើងគ្រប់ពេល)។ តែនៅក្នុងគោលការណ៍វាចង្អុលទៅកាន់ចំណុចរួមនៃទុក្ខលំបាកទូទៅដែលកើតឡើងគ្រប់ពេល។ (De Openbaring In Het Laatste bijbelbock, p 217).

(3) ពួកគេចំពោះបល្ល័ង្ក (ខ 15)

ដូចជាខគម្ពីរនេះបាននិយាយទីនេះ ពួកគេឈរនៅចំពោះបល្ល័ង្កព្រះ វាមានន័យថាពួកគេបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះ ពួកគេជាព្រលឹងរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយមិនទាន់រស់ឡើងវិញនៅឡើយ។ លោក E. Smilde បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ត្រង់ចំណុចនេះ។ គាត់បាននិយាយថា "ទីនេះជាជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ត្រង់ចំណុចនេះមិនចង្អុលទៅកាន់កម្រិតនៃជីវិតអស់កល្បដែលយើងរីករាយនៅផែនដីនេះរួចហើយ។ ការនេះបង្ហាញពីជីវិតដែលមនុស្សបានប្រោសលោះបានចូលរួមនៅចំពោះបល្ល័ង្ក។ ហើយវាមិនចង្អុលទៅកាន់ជីវិតនៅគ្រាចុងក្រោយទេ (ជីវិតដែលរស់ឡើងវិញ) នៅក្នុងន័យម៉ឺងម៉ាត់។" (Leven In De Johanneische Geschriften, p 194)។ សេចក្តីពិតដែលពួកគេឈរនៅចំពោះបល្ល័ង្កព្រះ មានន័យថា ឈរនៅមុខព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តាដោយផ្ទាល់។ វាមិនមែនជាការងាយស្រួលទេ។ វាជាព្រះពរដែលមានតែអ្នកដែលបានប្រោសលោះដោយព្រះលោហិតរបស់កូនចៀមប៉ុណ្ណោះដែលអាចឈរបាន ។ ដូច្នេះ ខ 14, 15 បាននិយាយថា "ខ្ញុំក៏ឆ្លើយទៅថា លោកម្ចាស់អើយ លោកជ្រាបហើយ រួចអ្នកនោះនិយាយមកខ្ញុំថា អ្នកទាំងនោះជាពួកអ្នក ដែលបានចេញពីគ្រាវេទនាយ៉ាងធំមក គេបានបោកអាវ ហើយធ្វើឱ្យឡើងសក្អុងឈាមរបស់កូនចៀម។ ហេតុនោះបានជាគេស្ថិតនៅចំពោះបល្ល័ង្កព្រះ ព្រមទាំងបំរើទ្រង់ នៅក្នុងព្រះវិហារទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ហើយព្រះអង្គ ដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្កនោះ ទ្រង់នឹងធ្វើជាត្រសាលបាំងឱ្យគេ" វាជាពាក្យប្រៀបប្រដូច។ គឺថា វាមានន័យថា ឈ្នួលនៃអំពើបាបត្រូវបានដកចេញដោយលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លារបស់ព្រះយេស៊ូវ។ លោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវជាកំណប់ដ៏ពិសេសដែលអាចបង់ឈ្នួលអំពើបាបយើងបាន។ អ្នកដែលជឿដល់ឈាមនេះនឹងត្រូវបានលុបអំពើបាបចេញបើទោះជាខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងគួរតែជាកម្មវត្ថុនៃលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ វាមិនមានន័យថា សេចក្តីជំនឿរបស់យើងពេលមួយ ជាដំណាក់កាលដែលជឿលើលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

តែក្រោយមកមិនត្រូវការជឿលើព្រះលោហិតទៀតនោះឡើយ។ ដូចដែលយើងបានឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរថា “ដោយសារលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលព្រលឹងបានចូលទៅចំពោះបល្ល័ង្ករបស់ព្រះដ៏មានចេស្តា”។ ពួកគេនៅចំពោះបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ហើយបម្រើទ្រង់ទាំងថ្ងៃទាំងយប់នៅក្នុងព្រះវិហារ។ នៅទីនេះ "ព្រះវិហារ” គឺ (ναὸς) ជាភាសាក្រិក ដែលថា ទីបរិសុទ្ធបំផុត ដែលមានន័យថាជាការប្រកបយ៉ាងជិតស្និតជាមួយនឹងព្រះ។ មានតែជំនឿប៉ុណ្ណោះដែលអាចជឿលើលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនមែនជំនឿដែលខ្ពស់បំផុតណាឡើយ។ ជួនកាលមនុស្សគិតពីជំនឿដែលខ្ពស់ជាងជំនឿនេះ តែវាជាសកម្មភាពដែលចម្លែកនៃអាថ៌កំបាំង។ នៅទីនេះការបម្រើទ្រង់ ពាក្យនោះគឺ latreuousin (λατρεύουσιν) វាមានន័យថា បម្រើដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ។ ពីព្រោះមនុស្សត្រូវបានបង្កើតមកឱ្យបម្រើព្រះ ជាកិច្ចការដែលព្រលឹងត្រូវបានសង្គ្រោះគួរធ្វើគឺការមួយនេះហើយ។ វាជាតួនាទីនិងជាសុភមង្គលរបស់គេផង។

(4) ការការពារនិងភាពគ្រប់គ្រាន់ដែលព្រះផ្តល់មក

អ្វីដែលបាននិយាយនៅទីនេះជាការប្រៀបប្រដូចទៅនឹងស្ថានភាពរបស់លោកិយ។ សរុបមក វាមានន័យថាពួកគេរីករាយនឹងព្រះជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនិងគេស្គប់ស្គល់នឹងវាផង។ អ្វីដែលពួកគេបានធ្វើមិនបានចេញពីអំណាចរបស់ពួកគេទេ តែដោយកិច្ចការផ្សះផ្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ដូច្នេះ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា "ដ្បិតកូនចៀមដែលនៅកណ្តាលបល្ល័ង្កនឹងជាគង្វាលរបស់ពួកគេ”។ ការពិតដែលកូនចៀមដែលជាព្រះយេស៊ូវគង់នៅកណ្តាលបល្ល័ង្ក ចង្អុលទៅមើលនៅកណ្តាលបល្ល័ង្ក។ ដែលវាមានន័យថា ទ្រង់ធ្វើកិច្ចការជាការផ្សះផ្សារវាងព្រះនិងពួកបរិសុទ្ធ។ មនុស្សមិនបានសង្គ្រោះដោយអំណាចខ្លួនគេទេ ហើយក៏មិនបានទទួលជីវិតអស់កល្បដែរ។ មានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលប្រោសលោះយើង ជាអង្គដែលផ្សះផ្សាដែលយើងបានសង្គ្រោះ។

ការអធិប្បាយទី 29 ចំនួនមនុស្សដែលត្រូវបានបោះត្រា (វិវរណៈ 7:4)

1. សិទ្ធិអំណាចនៃត្រា

ត្រាត្រូវបានប្រើដើម្បីបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកដែលមានវា។ ត្រារបស់អ្នកមានគឺជាតំណាងនៃសិទ្ធិនៃទ្រព្យសម្បត្តិដែលខ្លួនមាន ហើយត្រារបស់ចៅក្រមជំនួសឱ្យអំណាចរបស់គាត់ដូចថាត្រានៃព្រះគឺបង្ហាញពីអំណាចនៃការកាន់កាប់របស់ព្រះ ដែលជានិមិត្តរូបនៃអំណាចអធិបតេយ្យភាពដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រះមានឫទ្ធានុភាពដ៏អស្ចារ្យនេះ ហើយមើលទៅលើសកលលោក ហើយទ្រង់គ្រប់គ្រងលើវា។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ត្រា ហើយបញ្ជាក់ថា គ្មាននរណាម្នាក់អាចផ្លាស់ប្តូរវាបានទេ។ ព្រះមានសិទ្ធិអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ហើយក៏អនុវត្តវាដែរ។ យើងគួរចងចាំថាត្រាគឺជាត្រានៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ទោះបីជាវាគឺជាត្រាដើម្បីជំនួសអំណាចដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ តែប្រសិនបើម្ចាស់មិនរស់នៅ គ្មានអ្វីអាចបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពឡើយ។ ប៉ុន្តែព្រះស្ថិតនៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ចមានសិទ្ធិអំណាចទាំងអស់ ត្រារបស់ទ្រង់អាចបង្កើតប្រសិទ្ធភាពដែលជំនួសអធិបតេយ្យភាពដាច់ខាតដ៏អស្ចារ្យ។ ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានជ្រើសរើសម្តងរួចហើយ ហើយបានទទួលត្រានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរួចហើយ នោះមិនត្រូវបានបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ចឡើយ ។

2. សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានអះអាងដោយត្រានេះ

សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានអះអាងដោយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ វាបង្ហាញការពីរយ៉ាងនៅក្នុងវិវរណៈជំពូក7នៅទីនេះ។

(1) ភាពយុត្តិធម៌របស់ព្រះ

នៅពេលយើងអានអត្ថបទនោះ ចំនួនអ្នកត្រូវបានបោះត្រាមាន 12000 នាក់ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗនៃ 12 កុលសម្ព័ន្ធ។ នេះមានន័យថាជាយុត្តិធម៌របស់ព្រះ។ ជាការពិតណាស់ចំនួននេះមិនគួរត្រូវបានគេមើលឃើញតាមអក្សរសាស្ត្រនោះទេ ប៉ុន្តែការពិតដ៏អស្ចារ្យមួយដែលយើងមើលគឺថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យុត្តិធម៌។ កុលសម្ព័ន្ធខ្លះមានចំនួនភាគច្រើន ប៉ុន្តែកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតមិនមានតិចតួចទេ ប៉ុន្តែកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់មានរហូតដល់ 12000។ ព្រះមិនអនុវត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីជ្រើសរើសមនុស្ស ប៉ុន្តែយើងមិនអាចសង្ឃឹមថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យុត្តិធម៌នោះឬអត់នោះទេ។ ទោះបីប្រទេសមួយមានឃាតក និងចោរជាដើមក៏ដោយ ការដែលប្រជាជនរស់នៅដោយសុខសាន្ត គឺកើតចេញពីការនឹកឃើញការពិតដើម្បីឱ្យមានរដ្ឋាភិបាលយុត្តិធម៌។ វិធីដើម្បីទទួលបានការលួងលោមក្នុងពិភពចម្រូងចម្រាស គឺត្រូវចងចាំការពិតថា មានតែព្រះនៃយុត្តិធម៌ប៉ុណ្ណោះ ដែលធ្វើអោយអ្វីៗទាំងអស់បានយុត្តិធម៌ពិត។

(2) ការអះអាងដែលឈានដល់ចំនួនធំបំផុត

នៅពេលយើងអានអត្ថបទដោយលម្អិត តួលេខដើម្បីសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាចំនួនអតិបរមា។ មនុស្ស 1200 នាក់ក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយត្រូវបានត្រា។ តើ 12000 ជានិយមន័យត្រង់ៗថាមានតែ 12000 មែនទេ? ទេ បើចំនួននៃវិវរណៈត្រូវបានចាត់ទុកតែលេខនិយមន័យត្រង់ៗ តើវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) មានក្នុងសៀវភៅវិវរណៈទេ? យើងមិនអាចគិតដូច្នេះទេ។ ព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាពាក្យមួយនៃវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរ ដែលជាការបង្ហាញជានិមិត្តរូប នោះគឺជាលក្ខណៈពេញលេញរបស់ទ្រង់ ដែលកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចមានឥទ្ធិពលលើគ្រប់ការទាំងអស់។ (វិវរណៈ 5:6) 12000 ក៏ជាលេខនិមិត្តសញ្ញាដែរ។ តើវាបង្ហាញអ្វីខ្លះ? លេខ 12 គឺជាចំនួនប្រជាជនដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើស យើងអាចដឹងតាមរយៈកុលសម្ព័ន្ធ 12 និង សាវ័កទាំង12 ។ បន្ទាប់មក 1000 ដងនៃ 12 គឺ 12000 ។ លេខ "1000" មានន័យថាចំនួនអតិបរមានៅក្នុងគំនិតរបស់ហេព្រើរ (សូមមើល ទំនុកតម្កើង 90:4 2ពេត្រុស 3:8) បន្ទាប់មក 1000 ដងនៃចំនួន 12 ដែលជាចំនួនធំបំផុត នោះគឺវា ត្រូវបានពង្រីកដល់ 1000 ដង។ អត្ថន័យគឺការបង្កើនចំនួនដែលបានជ្រើសរើស (12) ទៅជាចំនួនធំបំផុត។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថា កាលព្រះបានសង្គ្រោះមនុស្សនោះ ទ្រង់សង្គ្រោះចំនួនដ៏ច្រើនបំផុត។

ការអធិប្បាយទី 30 លោហិតរបស់កូនចៀម (វិវរណៈ 7:14-17)

ព្រះលោហិតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាឈាមនៃដង្វាយធួនបាបដែលព្រះអង្គទ្រង់បានធ្វើសម្រេចតាំងពីអស់កល្បជានិច្ច ។ បញ្ហាក្នុងជីវិតត្រូវដោះស្រាយដោយការដោះស្រាយបញ្ហាបាបនេះ។ ទោះបីបាបតិចបំផុតក៏ដោយ ក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សធ្លាក់នរកដែរ (ម៉ា

ថាយ 5:22)។ ដូច្នេះយើងអាចដឹងថាវាគួរឱ្យរន្ធត់ប៉ុណ្ណា។ ប៉ុន្តែយើងមានអ្នកដែលអាចរំដោះយើងបាន គឺមានតែព្រះទេដែលទ្រង់ជាអ្នកកាត់ទោស។ ក្នុងន័យថា ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រោសលោះយើង ទ្រង់បានចាត់ទុកប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើងប្តូរជាឈាមនៃព្រះរាជ្យបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់។ កាលដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់គ្រប់គ្រងលើកិច្ចការនេះ ទ្រង់បានធ្វើដោយការលះបង់របស់ទ្រង់អស់រយៈពេលជាយូរ។ ការបង្កើតនេះត្រូវបានសម្រេចដោយពីរបីថ្ងៃ ប៉ុន្តែដង្វាយធួនត្រូវបានសម្រេចនៅទីបំផុតដោយឈាមរបស់ព្រះរាជ្យបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ តាមរយៈផែនការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច ដោយបានរើសទុកមុនមនុស្សរាប់ពាន់នាក់។ ឈាមនៃការដង្វាយធួននឹងបាបដែលបានសម្រេចដូចជាឈាមនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងតាំងពីអស់កល្បជានិច្ច។ ដ្បិតវាជាលោហិតនៃការតាំងសញ្ញា ដែលវាបានផ្តល់សេចក្តីជំនឿគ្នាមដែនកំណត់។ 1កូរិនថូស 1:20 មានបន្ទូលថា “តើអ្នកប្រាជ្ញនៅឯណា តើអាចារ្យនៅឯណា តើអ្នកដេញដោលនៃសម័យនេះនៅឯណា ព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍នេះ ទៅជាសេចក្តីល្ងង់ល្ងើវិញទេតើ”។ ព្រះលោហិតនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសន្យាលោកិយដែលនឹងមកដល់ដ៏អស់កល្ប និងអនាគតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ នោះគឺអ្នកដែលជឿលើទ្រង់នឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ កិច្ចព្រមព្រៀងនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅយ៉ូហាន 6:53-56។ នៅក្នុងខបួន ពាក្យដដែលលេចមកបួនដង។ មានបន្ទូលថា “នោះព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា ប្រាកដមែនខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា បើអ្នករាល់គ្នាមិនពិសាសាច់ ហើយមិនផឹកឈាមរបស់កូនមនុស្ស នោះអ្នករាល់គ្នាគ្មានជីវិតនៅក្នុងខ្លួនទេ អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់ នឹងឈាមរបស់ខ្ញុំ នោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត ពីព្រោះសាច់ខ្ញុំជាអាហារពិត ហើយឈាមខ្ញុំក៏

ជាគ្រឿងផឹកពិតប្រាកដ អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់ និងឈាមរបស់ខ្ញុំ នោះនៅក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏នៅក្នុងអ្នកនោះដែរ”

ក្នុងចំណោមពាក្យទាំងនេះ ហេតុផលដែលពាក្យដដែលៗលេចមក មានន័យថាមានការសង្កត់ន័យធ្ងន់លើវា។ ដោយសារសេចក្តីពិតដែលថាយើងត្រូវបានធួននឹងបាបដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពិតណាស់ ហើយជាសេចក្តីពិតដែលមានរសជាតិឆ្ងាញ់ពេក នោះយើងគួរជឿលើវាដូចជាការបរិភោគ និងផឹក។ ជាពិសេសតាំងសញ្ញានេះត្រូវបានលាតត្រដាងពីភាពស្មោះត្រង់ ខណៈដែលអ្នកជឿត្រូវបានស្លាប់។ នៅពេលដែលអ្នកជឿជឿលើឈាមរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវបានចាកចេញ ភាពរីករាយក្នុងការចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ត្រូវតែមានបទពិសោធន៍ជាក់ស្តែង។ ដូច្នេះលោក ស្ពឺជិន និយាយថា “ដូចដែលយើងឃើញការចាកចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធ វាពិតជាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់។ យើងគួរតែកាន់ព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវជាប់ជានិច្ចទុកជាការចម្រើនកម្លាំង។”

ជំពូកទី 8

ការបកស្រាយ

នោះនៅស្ថានសួគ៌បានស្ងាត់ជ្រៀប ប្រហែលជាកន្លះម៉ោង។ តើ “ភាពស្ងៀមស្ងាត់នៅស្ថានសួគ៌ប្រហែលកន្លះម៉ោង” មានន័យដូចម្តេច? នៅទីនេះមានទស្សនៈមួយចំនួន។ (1) លោក វីកធរីនុស បាននិយាយថា “សញ្ញានៃការសម្រាកអស់កល្បជានិច្ចដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងបានរីករាយ”។ (Semi hora nitium quictis aeternae)។ (2) លោក ប្រ្គេចដានុស បាននិយាយថា “ការនេះប្រាប់ពីការភ័យខ្លាចនៃបណ្តាសា និងការដាក់ទោស” (En dat wijst op het verschrikklijke van hetgreen te wachten staat)។ (យោងតាម សេផានា 1:7) (3) លោក H. W. Swete បាននិយាយថា “ការនេះមានន័យថាជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះដែលត្រូវបានឈប់” (4) លោក ឆលស៍ បាននិយាយថា វាមានន័យថាជា ការស្ងាត់ពីការអធិស្ឋាន ដែលនៅពេលអនាគតនឹងចេញមក (3,4)។ គាត់បានផ្តល់នូវបទគម្ពីរដែលចេញមកពីឯកសាររបស់សាសនាយូដាដើម្បីនឹងសម្រេចបំពេញនូវទស្សនៈនេះ។ យោងតាមឯកសារនោះ ហ្វូងទេវតាដែលបម្រើនៅស្ថានសួគ៌ទីប្រាំបានសរសើរនៅពេលយប់ តែនៅពេលថ្ងៃបានលើកការសរសើររបស់អ៊ីស្រាអែលវិញ កាលដែលការសរសើររបស់ទេវតាដែលត្រូវឈប់ ហើយងនៅស្ងាត់នោះ។ (ICC Commentary, Revelation p 223-224) ការរក្សាស្ថានភាពស្ងៀមស្ងាត់នៅក្នុងការអធិស្ឋានត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (2ក្រូនិចូស 29:29) (5) លោក រីកណាល់ដា បាននិយាយថា “ការនេះចង្អុលទៅកាន់សំពាធខ្លាំងមួយដែលនៅថ្ងៃចុងក្រោយរបស់លោកិយមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយក្រៅពីត្រូវតែកើតឡើង។ គាត់និយាយថា “នេះជាការចាប់ផ្តើមនៃគ្រាចុងក្រោយ។ ពេលនេះថ្ងៃចុងក្រោយមកដល់ហើយ។ ព្រះគ្រីស្ទបានព្យាយាមចាប់ផ្តើមដោយបង្កើតភាពជាស្តេចនៅលើផែនដីទាំងមូល។ (Het Koningschap Van Christus, ទំព័រ 157) (6) យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ ភាពស្ងៀមស្ងាត់នេះជានិមិត្តសញ្ញា

នៃសេចក្តីមេត្តាដែលពេញដោយព្រះគុណ ដែលព្រះទ្រង់ផ្តល់ដល់មនុស្សមានបាប។ ព្រះទ្រង់មិនសព្វព្រះទ័យដែលមនុស្សមានបាបត្រូវស្លាប់ឡើយ។ (អេសេគាល 33:11) ។ រួចមកមនុស្សមានបាបមិនបានប្រែចិត្តទេ នោះព្រះទ្រង់បានរក្សានូវភាពស្ងៀមស្ងាត់ដោយសម្ងាត់អស់ពេលជាយូរ។ នេះជាឱកាសល្អដែលអ្នកដែលបានប្រែចិត្តមាន តែជាអំឡុងពេលដែលគួរឱ្យរន្ធត់ដែលត្រូវដាក់នូវព្រះពិរោធរបស់ព្រះដែលមនុស្សមិនព្រមប្រែចិត្តនឹងត្រូវទទួល។

2 ទេវតាទាំងប្រាំពីរដែលឈរនៅចំពោះព្រះ។ ពាក្យថាទេវតា នោះចេញមកពី អេសាយ 35:9 ប៉ុន្តែលេខប្រាំពីររបស់ពួកគេបង្ហាញនៅទីនេះលើកដំបូង។ លោក ម៊ិហ្វាត និយាយថា វាចេញមកពី អាផូគ្រីផា (Tobid 15:12)។ ថូប៊ីត នៅក្នុងអាផូគ្រីផា និយាយថា “ខ្ញុំជារ៉ាហ្វាអែល ជាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមទេវតាទាំងប្រាំពីរ ដែលនាំការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ និងចូលទៅក្នុងសិរីល្អនៃទីបរិសុទ្ធបំផុត។” ប៉ុន្តែវាជាការយល់ខុសក្នុងការអះអាងពីឃ្លាថាទេវតាប្រាំពីរនៅក្នុងវិវរណៈចេញមកតែ អាផូគ្រីផាទាំងស្រុងនោះ។ នៅទីនេះលេខប្រាំពីរនៃទេវតាត្រូវបានប្រើដោយទាក់ទងទៅនឹងត្រែប្រាំពីរនិងមានអត្ថន័យបែបជានិមិត្តសញ្ញា។ ប៉ុន្តែលេខប្រាំពីរនៃអក្សរសិល្ប៍របស់អាផូគ្រីផាមានអត្ថន័យបែបជាអក្សរសាស្ត្រ។

3 មានទេវតាមួយទៀតចេញមកឈរនៅចំពោះអាសនានៅមុខបល្ល័ង្ក ដោយសារទេវតានេះបានធ្វើការដូចជាសកម្មភាពរបស់អ្នកផ្សះផ្សា នោះមានមនុស្សម្នាក់បានសង្កេតឃើញថាទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែទេវតានេះមិនបានមកដល់អ្នកផ្សះផ្សាដែលធ្វើការដោយអំពើរបស់អង្គទ្រង់នោះទេ។ ទេវតានេះត្រូវបានផ្តល់នូវ**គ្រឿងក្រអូបជាច្រើន** (ἐδόθη) គ្រឿងក្រអូបមិនមែនជារបស់គេឡើយ។ “គ្រឿងក្រអូប”(ជាសេចក្តីប្រោស

លោះ) គឺមានតែព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់។ ដូច្នេះទេវតាជាអ្នកដែលបម្រើដល់ព្រះគ្រីស្ទ។ (វិវរណៈ 1:1) **ដើម្បីនឹងថ្វាយជាមួយនឹងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ** លោកព្រ្តេចជានុសនិយាយថា "ការអធិស្ឋានផ្ទាល់គ្មានអំណាចដើម្បីលើកឡើងទៅចំពោះព្រះឡើយ។ ការអធិស្ឋានគួរតែទទួលបានដោយគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីធ្វើឱ្យការអធិស្ឋានបានថ្វាយដល់ព្រះ។ ដូច្នេះតើការអធិស្ឋានអ្វី? វាគឺដើម្បីស្វែងរកនគរនៃព្រះនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ បែបជាអវិជ្ជមាន វាស្វែងរកការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះដោយការប្រព្រឹត្តទៅចំពោះអំពើបាបនិងសត្រូវរួមនៃស្ថានបរមសួគ៌។ (យោងតាម ម៉ាថាយ 6:33, លូកា 18:7 វិវរណៈ 6:10)។ ពីដើមមក ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយថ្វាយផង ហើយក៏ត្រូវបានឆ្លើយតបដោយគ្រោះកាចទាំង 7។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា "ការអធិដ្ឋានច្រើន" (dimiamatpola = θυμιάματα πολλὰ) ការអធិស្ឋានច្រើនជាដំបូងគួរតែត្រូវបានលើកចេញពីពួកបរិសុទ្ធ។ ស្ថានសួគ៌រក្សាភាពស្ងប់ស្ងាត់រហូតដល់ការអធិស្ឋានដ៏ច្រើនរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានលើកឡើង (វិវរណៈ 8:1) បន្ទាប់ពីនោះព្រះពិរោធរបស់ព្រះធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយទៅជាការច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំង នោះគឺគ្រោះកាចដ៏អាក្រក់ត្រូវបានទម្លាក់ចុះតាមសំឡេងត្រែប្រាំពីរ។

4 ពាក្យនេះនៅចំកណ្តាលគ្រឿងក្រអូបជាជាងការអធិស្ឋានដែលធ្វើឱ្យអធិដ្ឋានត្រូវបានលើកឡើងដល់លើបល្ល័ង្ក។ នៅក្នុង 5:8 ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានហៅថាជាគ្រឿងក្រអូបដែលជាធាតុសម្រាប់បង្កើតការអធិស្ឋាននោះគួរតែជាគ្រឿងក្រអូប (កិច្ចការរបស់នៃព្រះគ្រីស្ទ) ។

5 រួចទេវតាក៏យកពាន ទៅដាក់ពេញដោយភ្លើងពីលើអាសនា បោះទៅលើផែនដី។

ភ្លើងនៅលើអាសនានេះមានន័យថាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះហើយ នៅទីនេះ “ហើយបានពេញដោយភ្លើងពីអាសនា ហើយបោះវាមកលើផែនដី” គឺជានិមិត្តរូបនៃការពិតថា កំហឹងរបស់ព្រះបំផ្លាញមនុស្សមានបាបដែលមិនព្រមប្រែចិត្ត ។ នៅចំណុចដែលយើងខ្ទល់ខ្វាយ ចង្កៀងមាសដែលពេញដោយគ្រឿងក្រអូបនៃការអធិស្ឋានត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីពោពេញដោយភ្លើងនៃកំហឹង។

ឧបករណ៍នេះស្ថិតនៅម្ខាង ជាភាជន៍ទាញសេចក្តីមេត្តាដល់ពួកបរិសុទ្ធ ចំណែកម្ខាងទៀតជាភាជនៈនៃសេចក្តីក្រោធដល់សត្រូវរួមនៃស្ថានសួគ៌។ នេះគឺជាភាពផ្ទុយគ្នាដ៏ចម្លែក។ ជាក្លិនជីវិតដល់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយក៏ក្លាយជាក្លិននៃសេចក្តីស្លាប់ចំពោះអ្នកដែលត្រូវបំផ្លាញ។(2កូរិនថូស 3:14-16)។

មានសម្លេងផ្គរលាន់ ផ្លេកបន្ទោរ និងការក្រើកដី។ នេះស្ទើរតែជានិមិត្តរូបនៃកំហឹងរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះ “ការលាន់សម្លេង” ហាក់ដូចជាបង្ខំឱ្យមានការប្រែចិត្ត ដែលមនុស្សនោះអាចត្រូវបានគេស្គាល់ដោយបញ្ញាដោយការស្រែក។ វាហាក់ដូចជាគ្រាន់តែជាការបង្ហាញនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចសម្រេចចិត្តច្បាស់នៅត្រង់ចំណុចនោះទេ ព្រោះ “ការថ្កោលទោស” ក៏អាចជាសំឡេងនៃការវិនិច្ឆ័យដែរ។ (ទំនុកដំកើង 29:) យោងតាមការបកស្រាយនៃ ទំនុកដំកើង 4:5។

ផ្នែកទី 5

គ្រោះនៃត្រែទាំងប្រាំពីរ

8:6-11:19

ត្រែទីមួយ - គ្រោះកាចនៃព្រឹលលាយជាមួយឈាមនិងភ្លើង (8: 7) ត្រែទីពីរ - ភ្នំដ៏ធំមួយដែលឆេះដោយភ្លើងត្រូវបានបោះចោលទៅក្នុងសមុទ្រ (8: 8,9) ត្រែទីបី - មួយភាគបីនៃព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ផ្កាយបានក្លាយជាងងឹត។ (8:12) ត្រែទីប្រាំ គ្រោះកាចចេញពីជង្ហុកដែលគ្មានបាត (9:1-11)។ ត្រែទីប្រាំមួយ—[1] គ្រោះកាចនៃរទេះសេះ (9:13-23) [2] ការរៀបចំនៃវិវរណៈ (10:1-11:14) ត្រែប្រាំពីរជាសំឡេងដ៏អស្ចារ្យដែលចេញមកពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីប្រាប់ពីសម្រេចបំពេញចុងក្រោយ (11:15-19)

តើការផ្លុំត្រែមានន័យដូចម្តេច? មានការបកស្រាយជាច្រើន។

1. ការបកស្រាយរបស់ ឡាញ

ត្រែជាឧបករណ៍ដែលប្រើនៅក្នុងសមរភូមិ ត្រូវប្រើសម្រាប់ព្រមានដល់ទាហានដើម្បីនិងប្រមូលយកទៅធ្វើសង្គ្រាម។ ដូច្នេះ ត្រែគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃចង្អុលប្រាប់របស់ព្រះដែលព្រះដឹកនាំពួកគេចូលទៅក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ ហេតុផលដែលពួកជំនុំគួរធ្វើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ គឺដោយសារតែក្នុងលោកនេះ ពួកជំនុំគួរតែប្រឈមទ្វេទាស់ជាមួយនឹងការបង្រៀនខុសឆ្គង និងការបង្រៀនមិនពិត។ គ្រោះកាចនៃត្រែនៃវិវរណៈគឺទាក់ទងនឹងសាសនាខុសឆ្គង។ អ្វីដែលនឹងកើតឡើងដោយគ្រោះនៃត្រែដំបូងគឺព្រឹលលាយឈាមនិងភ្លើង។ "ព្រឹល" គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការមិនជឿដោយមិនយល់ពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ។ "ភ្លើង" គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពជ្រុលនិយមដែលត្រូវបានដកចេញពីការពិត។ “ឈាម” គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការបៀតបៀនដោយការប៉ះទង្គិចខាងមនោគមវិជ្ជាដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងសង្គមដែលយល់ខុសលើបន្ទាត់នៃការពិតត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែយើងពិបាកទទួលយកទ្រឹស្តីនេះណាស់។ លោក ឡាញ បាននិយាយពីគ្រោះកាចនៃត្រែទីពីរដូចតទៅ៖ “នោះគឺគ្រោះកាចនៃត្រែទីពីរគឺដូចជាភ្នំដ៏អស្ចារ្យដែលឆេះដោយភ្លើ

ងត្រូវបានបោះចោលទៅក្នុងសមុទ្រ វាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃចលនាងប់ងល់នៃនិកាយសាសនាដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ប្រទេស។ ប៉ុន្តែយើងគិតថាទស្សនៈគាត់ជាការបកស្រាយខុស។ ហើយគាត់បាននិយាយថា "ផ្កាយដ៏អស្ចារ្យមួយបានធ្លាក់ពីលើមេឃឆេះដូចភ្លើង" ចង្អុលទៅសាសនវិទ្យាដែលខុសឆ្គងដែលថាជំនឿអ្នកបើត្រូវបានធ្លាក់ចុះមកជាភាពមនុស្សនិយមវិញ។ ហើយលោកបន្តថាដូចតទៅថា នោះគឺគ្រោះនៃត្រែទាំង 4 ជាសញ្ញានៃការពិតដែលថា សេចក្តីពិតមិនបញ្ចេញពន្លឺដោយការបកស្រាយខុសឆ្គងរបស់មនុស្សទេ ហើយគ្រោះត្រែទី5 ជាចលនានៃសេចក្តីទុច្ចរិតដើម្បីបិទបាំងនូវដំណឹងល្អ គ្រោះត្រែទី6 គឺចង្អុលប្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍ដែលទេវតាអាក្រក់នឹងបក់បោកមកលើផែនដីដោយការបង្រៀនមិនពិតដូចជាអំណាចនៃក្រមរទេះចំបាំង។

2. លោក អេលៀត ពន្យល់ថា គ្រោះនៃត្រែគឺតទៅនេះ។ ត្រែទីមួយជានិមិត្តសញ្ញានៃពូជអំបូរហ្គស៊ែលបានវាយប្រហារក្រុងរ៉ូម (គ.ស 400-410) គ្រោះនៃត្រែទីពីរជានិមិត្តសញ្ញានៃការលុកលុយនៃពូជអំបូរហ្គស ពូជអំបូរ វ៉ាន់ដាល់ ពូជអំបូរហ៊ុនជាដើមមកកាន់ក្រុងរ៉ូម (គ.ស 429-477) គ្រោះនៃត្រែទីបីជានិមិត្តសញ្ញានៃការលុកលុយរបស់អាធីឡាមកកាន់ក្រុងរ៉ូម (គ.ស 450-453) គ្រោះនៃត្រែទីបួនជាការពិតដែលអាណាចក្ររ៉ូមត្រូវបានបំផ្លាញដោយ អូដូស៊ើ (476 ឬ 479) គ្រោះនៃត្រែទីប្រាំជាទំនាយដែល ទាហានរបស់មហាម៉ត (ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងសកម្មភាពរបស់គាត់នៅគ.ស 612) ដែលបានលុកលុយក្រុងរ៉ូមអស់រយៈពេល 150 ឆ្នាំ។ ហើយគ្រោះនៃត្រែទីប្រាំមួយជាទំនាយថា ប្រទេសតួគីនឹងលុកលុយទៅកាន់អាណាចក្ររ៉ូមខាងកើតនៅឆ្នាំ 1453 និងបំផ្លាញវាផង។ វាពិបាកដែលយើងទទួលនូវការបកស្រាយរបស់អេលៀត។

3. លោក ហ្គាស្តូ បានបកស្រាយដូចតទៅនេះ

គ្រោះនៃត្រែដំបូងចង្អុលទៅការពិតដែលថា 1/3 នៃជនជាតិយូដាត្រូវបានបំផ្លាញដោយរ៉ូម គ្រោះនៃត្រែទីពីរចង្អុលបង្ហាញការពិតដែលថាជនជាតិយូដាបានបះបោរក្រោមការដឹកនាំរបស់ បា ខកហាប ទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម ហើយពួកគេត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍។ គ្រោះនៃត្រែទីបី ចង្អុលទៅលើការកើតឡើងនៃសាសនាគ្រោះកាចទីបួន ចំណុចសាសនារបស់អារៀន។ គ្រោះនៃត្រែទីប្រាំ ចង្អុលទៅចលនាមិនជឿរបស់មហាម៉ាត។ គ្រោះនៃត្រែទីប្រាំមួយចង្អុលទៅទំនាយដែលសម្លាប់ពួកគ្រីស្ទានថា ព្រះវិហារ៉ូម៉ាំងកាតូលិក ចាប់ពីឆ្នាំ 112 នៃគ.ស រហូតដល់គ្រានៃចលនារបស់ពួកកំណែទម្រង់។ ប៉ុន្តែវាពិបាកណាស់ដែលយើងទទួលយកការបកស្រាយនេះយ៉ាងប្រាកដនោះ។

4. ការបកស្រាយខាងលើមានទំនោរទៅរកទំនោរដែលពិសេស

and fireការបកស្រាយខាងលើមានទំនោរនៃលក្ខណៈឯករាជ្យពេក។ យើងអាចមានទិដ្ឋភាពជាក់ស្តែងនៃគ្រោះនៃត្រែដូចខាងក្រោម។ (1) គ្រោះកាចនេះមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកបរិសុទ្ធខាងវិញ្ញាណទេ (9:4) ប៉ុន្តែធ្វើបាបតែមនុស្សអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូចគ្នានឹង គ្រោះកាចទាំងដប់ដែលបានបញ្ជូនទៅពួកអេហ្ស៊ីបបានបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់តែជនជាតិអេស៊ីបប៉ុណ្ណោះ។ ដូចដែលយើងប្រៀបធៀបគ្រោះកាចទាំងដប់នៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប និងគ្រោះកាចនៃត្រែ វាមានចំណុចស្រដៀងគ្នា។ [1] ព្រឹលនិងភ្លើង (វិវរណៈ 8:7, និក្ខមនំ 9:24) [2] ទឹកត្រូវបានប្តូរទៅជាឈាម (វិវរណៈ 8:8 និក្ខមនំ 7:19) [3] សេចក្តីងងឹត (វិវរណៈ 8:12) និក្ខមនំ 10:21) [4] កណ្តូប (វិវរណៈ 9:3 និក្ខមនំ 10:12) ជាដើម។ (2) នៅក្នុងការបង្ហាញបែបជានិមិត្តរូបដោយគ្រោះនៃត្រែ [1] ឈាម (ជាគ្រោះនៃត្រែទីមួយ) មានន័យថាជាការសម្លាប់ ហើយវាជានិមិត្តសញ្ញានៃសង្គ្រាម [2] ភ្នំធំដែលកំពុងឆេះដោយភ្លើង (ជាគ្រោះនៃត្រែទីពីរដែលចង្អុលទៅកាន់

សេចក្តីវិនាសរបស់អ្នកប្រឆាំងនឹងនគររបស់គ្រីស្ទាននៅក្នុងទំនាយរបស់យេរេមា វាពិបាកដែលយើងនិយាយនៅទីនេះថាមិនមែនជានិមិត្តសញ្ញានៃគ្រីស្ទាននោះ។ [3] ការពិតដែលផ្កាយដ៏ធំត្រូវបានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងទឹក ហើយធ្វើឱ្យវាក្លាយជាល្វីញដែលចង្អុលទៅកាន់និមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីពុករលួយនៃអ្នកដឹកនាំសាសនា។ ពីព្រោះកិច្ចការដែលធ្វើឱ្យទឹកទៅជាល្វីញនោះជារបស់ហោរក្លែងក្លាយ។ ការធ្វើឱ្យទឹកទៅជាល្វីញជានិមិត្តសញ្ញានៃចលនារបស់គ្រូខុសឆ្គងដែលបន្លំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ [4] ការបាត់បង់ពន្លឺពីព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយ (គ្រោះចង្រៃទីបួន) គឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលសាសនាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាងងឹតដោយគ្រោះចង្រៃទី 3 ខាងលើ តាមគោលការណ៍វានឹងត្រូវបំភាន់ផងដែរ។ ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ផ្កាយ គឺជានិមិត្តរូបនៃអ្នកដឹកនាំសាសនា (ដានីយ៉ែល 12:3) ហើយអាចជានិមិត្តសញ្ញានៃអ្នកដឹកនាំនយោបាយ។ (អេសាយ 13:10, វិវរណៈ 6:13-15)។ គ្រោះនេះហាក់ដូចជាទាក់ទងនឹងស្ថានភាពនាសម័យទំនើប។ បន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 យើងរំពឹងថានឹងមានការសម្អាតព្រះវិហារ និងការរស់ឡើងវិញរបស់នាង។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ដូចជា “ភ្នំដែលឆេះដោយភ្លើង” ប្រទេសដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចាញ់ ហើយសង្គ្រាមត្រូវបានបញ្ចប់ក៏ដោយ ក៏ពួកជំនុំបច្ចុប្បន្នដើរក្នុងផ្លូវដែលខូចដដែល។ យោងទៅតាមភាពរុងរឿងនៃការបង្រៀនខុសឆ្គងដូចជា "" អ្នកដឹកនាំមានការភ័ន្តច្រឡំ។ ពួកគេមិនបានឃើញការពិត ហើយមិនគិតពីបញ្ហានៃការប្រែចិត្តធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ ដោយការបន្ទូរបន្ថយទៅនឹងលំហូរនោះបន្ទាប់ពីសង្គ្រាម ពួកគេធ្វើតាមចលនានៃភាគច្រើន (ជំនឿស្តិតិ)។ ដោយសារមនុស្សជំនាន់នេះបង្ហាញនូវរូបរាងនៃចលនាបះបោរ មិនយូរប៉ុន្មានគ្រោះត្រៃទីប្រាំ នោះគឺ ផែនដីនឹងពោរពេញទៅដោយការក្បត់សាសនា។ ហើយស្របតាមគ្រោះទីប្រាំមួយនោះ សង្គ្រាមដ៏ធំនឹងកើតឡើង។ [5] ផ្កាយត្រូវបានទម្លាក់ចុះពីលើ

មេឃបានបើករណ្តៅដែលគ្មានបាត (គ្រោះនៃត្រែទីប្រាំ) គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃអំពើពុករលួយខាងសាសនាឬការក្បត់សាសនា។ [6] សកម្មភាពសម្លាប់ក្រុមរទេះសេះ (គ្រោះនៃត្រែទីប្រាំមួយ) គឺជាសកម្មភាពសម្លាប់ ពោលគឺយើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីនិយាយពីសង្គ្រាម។ គ្រោះកាចទាំងអស់នៅខាងលើ ទាក់ទងនឹងស្ថានភាពនៃថ្ងៃផ្សេងទៀត ជាពិសេសកិច្ចការដែលបានកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក។ ជាការត្រឹមត្រូវដែលទាំងនេះគួរតែត្រូវបានបកស្រាយថាជាអត្ថន័យនៃសង្គ្រាម សាសនាខុសឆ្គង ការក្បត់សាសនាម្តងហើយម្តងទៀត និងសេចក្តីវេទនាដ៏អាក្រក់។ អ្វីដែលឃើញនៅពេលអនាគតគឺសង្គ្រាមដ៏ធំ។ សង្គ្រាម សាសនាខុសឆ្គង ការក្បត់សាសនា និងសង្គ្រាមម្តងទៀត! ខ្ញុំគិតថាយើងស្ថិតក្នុងគ្រាដ៏អាក្រក់។

លោក ហ្គ្រេចដានុស ក៏ចង្អុលថា នៅក្នុងការប្រៀបធៀបជាមួយនឹងគ្រោះទូទៅនៅក្នុងជំពូកទី 6 គ្រោះនៃត្រែជាគ្រោះដែលប្លែក។ វាជារឿងដែលជំពូកទី6ត្រូវបានប្រើសម្រាប់បណ្តាញដ៏មានប្រយោជន៍ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែគ្រោះកាចដែលចាប់ផ្តើមពីជំពូកទី 8 គឺជាមធ្យោបាយដែលទ្រង់បញ្ជូនមកដាក់ទណ្ឌកម្មលើពិភពលោក។ (ឃ្លា)

(In hoofdstuk 6 komen die oorlogen, en rampen, en benauwingen, voor in hunne beteekenis voor den loop, en de zege der Evangelies, hoe zij n. m. 1. Dienen als middelen, om voor dat Evangeliie de wegen onder het menschdom te banen, en de harten ontvankelijk te maken. Met gebruik making daarvan wil de Heere het. Evangelie tot zjn volle zege doen komen, over het gansche rond der aarde. In hoofdstuckken 8-10 homen die bazoekingen en verschrikkingen, echter voor als werkingen van Gods torn, waarmede Hij de wereld aangrijpt, en atraft. Vanwege

hare goddeloosheid, in antwoord op het reopen der zijnen tot Hem over die Godverwerping. En gruwelijkheid der wereid. – Openbaring. P. 179)

ការបកស្រាយ

7 ទេវតាទីមួយក៏ផ្លុំត្រែឡើង ត្រែមានន័យថាស៊ីរ៉ែនៃការចាប់ផ្តើមនៃសង្គ្រាម។ នៅទីនេះ ត្រែរបស់ទេវតា ប្រកាសអំពីកំណល់កល់ជើងរបស់ព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកដល់ផែនដី (ពិភពធម្មជាតិប្រឆាំងនឹងក្រុមជំនុំ។ ទីក្រុងយេរីខូត្រូវបានបំផ្លាញដោយសំឡេងត្រែបែបនេះ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកនេះផងដែរ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនៃស្ថានបរមសុខ។ ដើម្បីឱ្យមានអត្ថន័យបែបនេះនឹងកើតឡើង។ (យោងតាម យេរេមា 4:19)

ព្រិល និងភ្លើង លាយជាមួយឈាម ដូចដែលយើងឃើញនៅ និក្ខមនំ 9:18-26 ការដាក់ទោសដូច្នោះរបស់ស្ថានសួគ៌មកពីអេស៊ីប។ ប៉ុន្តែគ្មានព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសុចរិតទេ។ “ឈាម” ប្រាប់ថា មនុស្សស្លាប់ និងមនុស្សដែលត្រូវបានធ្វើទុក្ខដោយព្រិលនឹងកើតមាន។ ពាក្យនេះគួរតែមិនត្រូវបានបកស្រាយដោយន័យត្រង់ទេ តែបែបជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីក្រោធវិញ។ “ព្រិលនិងភ្លើង” ជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ យោងតាម អេសាយ 28:2-7, 30:30, ទំនុកដំកើង 18:13, អេសេគាល 13:13, 38:22។

ទីបី យោងតាម សាការី 13:8 , 9 អេសេគាល 5:2។ ដូចជាទ្រីស្តីមួយ លេខ 3 ជារបស់ព្រះ។ គ្រោះនេះត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយព្រះផ្ទាល់ ជាលទ្ធផលនៃគ្រោះនេះដែឡត្រូវបានបង្ហាញដោយលេខនេះ។ អ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀតបាននិយាយថា "ទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានបែងចែកទៅជាបីផ្នែកគឺ តំបន់ខាងកើត តំបន់កណ្តាល និងតំបន់ខាងលិច ដោយការលុកលុយរបស់កុលសម្ព័ន្ធហ្គស និងកុលសម្ព័ន្ធវ៉ាន់ដាល់ ពួកគេអះអាងថានៅក្នុងវិវរណៈនៅទីនេះ 1/3 ចង្អុលទៅផ្នែកមួយក្នុងចំណោមតំបន់ទាំងបីនេះ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ លេខនេះត្រូវបានគេប្រើជាអត្ថន័យដើម្បីចង្អុលបង្ហាញថាព្រះដាក់ទណ្ឌកម្ម 1/3 នៃពិភពលោកនេះនៅទីនេះ។

នៃផែនដី ព្រមទាំងដើមឈើភាគក្នុងបីដែរ និងស្មៅទាំងអស់ផង។ តាមទ្រឹស្តីមួយគេនិយាយថា វាចង្អុលទៅលើការខូចខាតដោយសារគ្រោះកាចនៃព្រិលខាងលើ។ ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញមួយបាននិយាយថា ការដែលទាំងនេះរួមបញ្ចូលទាំងនិមិត្តសញ្ញានៃមនុស្សដែលត្រូវបានចូលរួមក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌។ នោះគឺ “ទឹកដី” ជាទីអាស្រ័យនៅនៃមនុស្សមានបាប ដើមឈើជាអ្នកដែលមានសិទ្ធិអំណាច (យេរេមា 7:20, 17:8, អេសេគាល 31:3, ដានីយ៉ែល 4:20-22) “ស្មៅខ្ចី” ចង្អុលទៅកាន់មនុស្សទូទៅ (អេសាយ 40:7) យោងទៅតាមទ្រឹស្តីមួយ គ្រោះកាចនៃព្រិលនេះជានិមិត្តរូបនៃសង្គ្រាម ដែលជាការព្យាករណ៍អំពីការប្លន់របស់កុលសម្ព័ន្ធហ្គសនៅឆ្នាំ 395។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយត្រឹមត្រូវនៃជំពូកនេះបានមក ចេញពីបុព្វបទនៃជំពូក។

8, 9 នោះមានដូចជាភ្នំយ៉ាងធំកំពុងតែឆេះជាភ្លើង បានបោះទំលាក់នៅក្នុងសមុទ្រ រួចសមុទ្រមួយភាគក្នុងបីក៏ត្រឡប់ទៅជាឈាម។ ក្នុងឃ្លានោះ យើងគួរតែប្រយ័ត្ននឹងពាក្យ “ដូចជាអ្វីមួយ”។ យើងមិនបដិសេធទេថារឿងនេះនឹងកើតឡើងពិត។ ប៉ុន្តែចំណុចសំខាន់នៃវិវរណៈនេះរួមបញ្ចូលឃ្លាបែបជានិមិត្តរូបនៃឃ្លានេះ ។ នៅឆ្នាំ 1570 នៅសមុទ្រ អាហ្គាន រួមមានកោះ ប៉ាត់ម៉ុស ដែលជាភ្នំភ្លើងដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានផ្ទុះឡើង

ទឹកសមុទ្រត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពណ៌ដីទៅដូចជាឈាមប្រហែល 20 ម៉ាយ។ ហើយត្រូវបានប្រាប់មកថា គ.ស 1707 ថ្មនៅក្នុងសមុទ្រត្រូវបានលើកឡើង ដោយសារតែទឹកមានជាតិពុល ត្រីទាំងអស់នៅក្នុងឈូងសមុទ្រត្រូវបានស្លាប់។ (ម៊ិហ្វាត) យើងមិនជឿថា សម្លេងធម្មជាតិបែបនេះមិនមែនជាគោលបំណងនៃទំនាយនេះទេ។ "ភ្នំធំមួយឆេះ" មានន័យថា ផ្ទុយទៅវិញ វាចង្អុលទៅនគរដែលត្រូវបានដាក់ទោសមកពីស្ថានសួគ៌។ នៅសម័យបុរាណ វាគឺជាបាប៊ីឡូន។ (យេរេមា 51:25) "សមុទ្រ" ជានិមិត្តសញ្ញារបស់គ្រប់ជាតិសាសន៍។ (17:15)

ភ្លាយជាឈាម "ឈាម" ជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីស្លាប់។ វាជាគ្រោះដែលព្រះទ្រង់ដាក់ទោសដល់ប្រទេសអេស៊ីប ជានគរដែលទាស់នឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះនេះ

ហើយអស់ទាំងសត្វនៅក្នុងសមុទ្រ ដែលមានជីវិតរស់ ក៏ស្លាប់អស់ 1ភាគក្នុង3 ហើយអស់ទាំងនាវា ក៏ត្រូវបំផ្លាញ។ នេះចង្អុលទៅកាន់ទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ នៅពេលមនុស្សនៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍ត្រូវបានទទួលការដាក់ទោសពីព្រះ ដូចនោះគ្រប់ភាវៈទាំងអស់ត្រូវបានទទួលវា។ យោងតាម សេផានា 1:3 យ៉ូហាន 4:11។

យោងតាមទ្រឹស្តី "ដូចជាភ្នំយ៉ាងធំ កំពុងតែឆេះជាភ្លើង" ចង្អុលទៅកាន់ក្រុងរ៉ូមដែលត្រូវបានធ្លាក់ចុះក្នុងសេចក្តីវិនាសដោយការវាយលុករបស់ពូជអំបូរហ៊ុន។ តែទំនាយនេះមិនត្រូវបានសម្រេចដោយហេតុការណ៍នៃសេចក្តីវិនាសរបស់ក្រុងរ៉ូមឡើយ។ ពីព្រោះនៅពេលថ្មីៗនិងសម័យថ្មីនេះ ប្រទេសនានានៃអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបំផ្លាញ យើងគួររក្សាទុកក្នុងចិត្ត និងគិតពីវាផង។

មួយភាគក្នុងបី យោងតាមការបកស្រាយខ 7 ខាងលើ។

10 នោះមានផ្កាយមួយយ៉ាងធំធ្លាក់ចុះពីលើមេឃ ទាំងឆេះដូចជាចន្លុះ នេះគឺជានិមិត្តរូបនៃការប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយរបស់គ្រូគង្វាល ត្បិតគេបានលាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (2 កូរិនថូស 5:17) ពួកគេបានសម្លាប់ព្រលឹងជាច្រើន។ សូមមើលបុព្វកថានៃការបកស្រាយជំពូកនេះ។ ឬអ្នកខ្លះបាននិយាយថានេះគឺជា អារៀស ជាគ្រូខុសឆ្គងឬ ផេឡាជៀស។ ប៉ុន្តែនេះចង្អុលទៅការខុសឆ្គងទាំងអស់ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះវាចង្អុលបង្ហាញពីសាសនាខុសឆ្គងបានកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយក្នុងពិភពលោក។ នៅគ្រានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលទ្រង់នឹងយាងមកជិតមកដល់ នោះមានការក្បត់សាសនាដ៏អស្ចារ្យនៅលើផែនដី។ (2ថែស្សាឡូនិក 2:3-7) ដ្បិតព្រឹត្តិការណ៍នេះ ជាដំបូងបង្អស់ ជាការបង្រៀនខុសឆ្គងដែលនឹងត្រូវកើនឡើង។

11 ផ្កាយនោះឈ្មោះថា "ស្លែង"។ "ឬសនៃភាពល្ងិញ" នៅក្នុង ហេព្រើរ 12:15 ចង្អុលទៅកាន់ហោរាក្លែងក្លាយ។ ដូច្នេះនៅទីនេះ "ស្លែង" បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ផ្កាយដែលធ្លាក់ចុះនេះជានិមិត្តរូបនៃហោរាក្លែងក្លាយ។

ហើយទឹកមួយភាគក្នុងបីបានត្រឡប់ទៅជាពុល មានមនុស្សជាច្រើនស្លាប់ដោយសារទឹកនោះ ដ្បិតបានត្រឡប់ទៅជាល្ងិញអស់ហើយ។ ហោរាពិតប្រាកដ គឺម៉ូសេដែលបានប្តូរទឹកដែលល្ងិញទៅជាទឹកដែលផ្អែម ដែលផ្ទុយពីហោរាក្លែងក្លាយដែលបានប្តូរទឹកទៅជាល្ងិញ។ ទឹកជានិមិត្តសញ្ញានៃដំណឹងល្អដែលធ្វើឱ្យព្រលឹងរស់ឡើង (ចៅហ្វាយ 1:12 យ៉ូហាន 7:8, វិវរណៈ 22:17)។ ការដែលធ្វើឱ្យទៅជាល្ងិញមានន័យថាធ្វើបំភាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូចដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានប្រកាស នោះអ្នកដែលទទួលនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ តែកាលដែលវាត្រូវបានប្តូរទៅជាអ្វីផ្សេងដោយលាយជាមួយនឹងពាក្យអ្វីផ្សេង នោះឥទ្ធិពលនឹងត្រូវបានបាត់បង់។

12 ការពិតដែលព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និង 1/3 នៃផ្កាយនៅក្នុងខគ្រូវបាត់ពន្លឺនឹង មានពិតមែន (និក្ខមនំ 10:21, 22) ហើយវាក៏មានអត្ថន័យជានិមិត្តសញ្ញាផងដែរ។ អេសាយ 13:10 បានទាយពីព្រឹត្តិការណ៍នៃបាប៊ីឡូនដែលត្រូវបំផ្លាញដោយ សាសន៍មីដេ ជានិមិត្តសញ្ញាដែលព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយត្រូវបាត់ពន្លឺ។

13 ទៅតាមួយ នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ សូមពិនិត្យមើលនៅ ចោទិយកថា 28:49, ហូសេ 8:1 ហេព្រើរ 1:8 យេរេមា 48:40, អេសេគាល 17:3 ម៉ាថាយ 24:28។

ចំណុចសំខាន់

ពាក្យជំពូកទី 8 បង្ហាញថា គ្រោះកាចដែលនឹងកើតឡើងក្នុងមនុស្សលោកនឹងកើនច្រើននៅពេលអនាគតជាងបច្ចុប្បន្នយ៉ាង។ តើជាគ្រោះកាចសាហាវខ្លាំងប៉ុណ្ណាទៅដែលនឹងបំផ្លាញមនុស្សកាន់តែច្រើននោះ! ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា គ្រោះកាចនឹងកាន់តែខ្លាំងឡើង នៅពេលនៃគ្រាចុងក្រោយនៃពិភពលោកដែលខិតជិតមកដល់នេះ។ (8:13, 15:1) ដូច្នេះ យើងគួរតែយល់សប្តិពីអនាគត និងដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ និងគួរតែពង្រឹងសេចក្តីជំនឿរបស់យើងថែមទៀត។

ការអធិប្បាយ 31 ការអធិស្ឋានដែលអាចនឹងលើកឡើងទៅកាន់ព្រះ (ការអធិស្ឋានដែលព្រះទ្រង់ឆ្លើយតប) (វិវរណៈ 8:1-5)

ទោះជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវគេបៀតបៀននៅលើផែនដី វិធីសាស្ត្រនៃការនោះគឺដើម្បីនឹងឱ្យពួកគេផ្តោតលើការអធិស្ឋាន។ ទំនុកដំកើង 109:4 មានបន្ទូលថា “ទូលបង្គំស្រឡាញ់ពួកគេ ប៉ុន្តែ ពួកគេបែរជាចោទប្រកាន់ទូលបង្គំទូលបង្គំបានអធិស្ឋានអោយពួកគេ”។

វិវរណៈ 8:4 មានបន្ទូលថា ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានលើកឡើងដូចជាផ្សែងគ្រឿងក្រអូប។

(1) យ៉ាកុប 4:3 មានបន្ទូលថា “បងប្អូនទូលសូមដែរ តែឥតបានទទួល ព្រោះបងប្អូនទូលសូមដោយបំណងអាក្រក់ គឺបងប្អូនចង់បានសម្រាប់តែបំពេញចិត្តស្រើបស្រាលរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ”។ មានតែការអធិស្ឋានដែលយើងបោះចោលនូវភាពអត្មានិយមរបស់យើង និងដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះទេដែលនឹងត្រូវបានលើកថ្វាយដល់ព្រះ។

(2) អេសាយ 59:1,2 មានបន្ទូលថា “កុំនឹកស្មានថា ព្រះអម្ចាស់មានបារមីទន់ខ្សោយ ពុំអាចសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាបាននោះឡើយ ហើយកុំនឹកស្មានថា ព្រះអង្គមានព្រះការណ៍ធ្ងន់មិនឮនោះដែរ! តាមពិតគឺអំពើអាក្រក់របស់អ្នករាល់គ្នាទេតើដែលខណ្ឌអ្នករាល់គ្នាពីព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា អំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាធ្វើឱ្យព្រះអង្គលាក់ព្រះភក្ត្រមិនព្រមស្តាប់ឮពាក្យរបស់អ្នករាល់គ្នា”។ នៅពេលយើងអធិស្ឋានដោយការលន់តួបាបរបស់យើង ការអធិស្ឋាននឹងត្រូវបានលើកឡើង។ ថូរី បានអធិស្ឋានចង់បានថវិការដែលចាំបាច់នៅក្នុងបរិមាណមួយ តែគាត់មិនបានទទួលចម្លើយពីព្រះទេ។ តែគាត់បានចងចាំពីអេសាយ 59:1, 2 ហើយបានលន់តួបាបដោយការទួញសោកនិងបានទូលសូមដល់ព្រះ នោះគាត់ក៏ទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តយ៉ាងប្លែកនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ថ្ងៃបន្ទាប់ សុខៗគាត់បានទទួលនូវការផ្សាយដំណឹងល្អមួយ។

(3) អេសេគាល 14:3 មានបន្ទូលថា “កូនមនុស្សអើយ អ្នកទាំងនោះជំពាក់ចិត្តនឹងព្រះក្លែងក្លាយ ហើយនឹងនាំគ្នាគោរពអ្វីៗដែលនាំឱ្យខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ តើពួកគេនឹកស្មានថា យើងនឹងផ្តល់ចម្លើយអោយឬ?” កាលដែលយើងមានរូបព្រះក្លែងក្លាយនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង នោះយើងមិនអាចទទួលបានការឆ្លើយតបដល់ការអធិស្ឋាន

របស់យើងទេ។ ប្រសិនបើយើងទុកការអ្វីផ្សេងនៅក្នុងចិត្តដែលយើងគួរតែមានតែព្រះទែមួយនោះ ហើយប្រសិនបើយើងស្រឡាញ់ការនោះជាងព្រះ នោះវាជារូបព្រះក្លែងក្លាយហើយ។ កាលដែលយើងបំផ្លាញរូបព្រះក្លែងក្លាយពីចិត្តយើង ហើយយើងអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះ នោះការអធិស្ឋាននឹងត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ព្រះ។

(4) សុភាសិត 21:13 មានបន្ទូលថា "អ្នកណាធ្វើជាថ្លង់ មិនឮសម្រែករបស់មនុស្សទុរគ៌ត លុះពេលមានអាសន្នស្រែកហៅគេជួយនឹងគ្មាននរណាអើពើឡើយ។" ប្រសិនបើយើងទទួលបានការឆ្លើយតបនៃការអធិស្ឋាន យើងគួរផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់អ្នកផ្សេង និងផ្តល់ការអាណិតអាសូរដល់ពួកគេផង។

(5) ម៉ាកុស 11:25 មានបន្ទូលថា "ម្យ៉ាងទៀតពេលឈរអធិស្ឋាន បើអ្នករាល់គ្នាមានទំនាស់អ្វីនឹងនរណាម្នាក់ ចូរអត់ទោសអោយគេទៅ ដើម្បីព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខអត់ទោសអោយអ្នករាល់គ្នា"។ កាលដែលយើងអត់ទោសអ្នកផ្សេង យើងអាចទទួលបានចម្លើយដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើង។

(6) 1 ពេត្រុស 3:7 មានបន្ទូលថា "រីឯបងប្អូនដែលជាស្វាមីក៏ដូច្នោះដែរ ម្នាក់ៗត្រូវរួមរស់ជាមួយភរិយារបស់ខ្លួន ដោយយល់ថា ស្ត្រីៗជាមនុស្សទន់ខ្សោយជាងខ្លួន។ ត្រូវគោរពនាង ទុកដូចជាអ្នកត្រូវរួមទទួលជីវិត ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រណីប្រទានមកបងប្អូនជាមត៌ក ដើម្បីកុំអោយមានអ្វីមកការាំងការអធិស្ឋានរបស់បងប្អូនឡើយ។" ដើម្បីទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន យើងគួរតែអធិស្ឋានដោយឥតមានការសង្ស័យ។ លោក George Muller មុនពេលអធិស្ឋាន គាត់អានព្រះគម្ពីរ និងសម្អាតចិត្តរបស់គាត់ ហើយអធិស្ឋានដោយជំនឿ គាត់ក៏ទទួលបានចម្លើយយ៉ាងច្រើន។

ការអធិប្បាយទី **32** ការអធិស្ឋានដែលត្រូវបានថ្វាយទៅចំពោះព្រះ (វិវរណៈ **8:3-5)**

1. ការអធិស្ឋានដែលត្រូវបានលើកទៅចំពោះព្រះត្រូវបានរួមគ្នាជាមួយនឹងគ្រឿងក្រអូប។ ក្លិនក្រអូបជាក្លិននៃការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ (2 កូរិនថូស 2:14-16)។ ការអធិស្ឋានត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទ មានន័យថា ការអធិស្ឋានដែលទុកចិត្តដល់កិច្ចការរបស់ទ្រង់សម្រាប់បំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់។ យ៉ូហាន 14:14 មានបន្ទូលថា “បើអ្នករាល់គ្នាសូមអ្វីក្នុងនាមខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងធ្វើកិច្ចការនោះ”។ ការអធិស្ឋានដូចនេះត្រូវបានហាមដល់ការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន។ ការអធិស្ឋានដូចនេះគឺ “ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ”។ ដែលវាមានន័យថា វាជាអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋានជាទូទៅ។ យើងមិនគួរអធិស្ឋានសម្រាប់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងឡើយ។ បុរសនៃការអធិស្ឋានគួរតែអធិស្ឋានសម្រាប់មិនត្រឹមតែគ្រួសាររបស់គាត់តែសម្រាប់អាណាចក្ររបស់ព្រះ។ លោក George Muller បាននិយាយថា ការអធិស្ឋានដែលទទួលបានចម្លើយរាប់សិបពាន់គួរតែមានលក្ខណៈដូចតទៅនេះ៖ (1) គាត់គួរតែអធិស្ឋានដោយផ្អែកលើកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ (2)

ត្រូវចាកចេញពីអំពើបាបដែលបង្ហាញមក។ ទំនុកដំកើង 66:18 មានបន្ទូលថា “ប្រសិនបើខ្ញុំមានគំនិតទុច្ចរិត ព្រះអម្ចាស់មុខជាមិនស្តាប់ខ្ញុំឡើយ”។ (3) ត្រូវជឿលើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ (ហេព្រើរ 6:13-20, 11:6) (4) ត្រូវស្វែងរកបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ (1 យ៉ូហាន 5:13 យ៉ាកុប 4:3) (5) ត្រូវខិតខំស្វែងរក (យ៉ាកុប 5:7 លូកា 18:1-10) ។ល។ អ្នកដែលអធិស្ឋានដោយពឹងផ្អែកលើកិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ នោះគេបានរក្សានូវគោលការណ៍នៃបទគម្ពីរហើយ។ ការអធិស្ឋានដូច្នេះជាការអធិស្ឋានដោយមានក្លិនក្រអូប។

2. ការដែលយើងទទួលស្គាល់ថាការអធិស្ឋានវាសំខាន់ និងបានធ្វើការលះបង់សម្រាប់វា នោះការអធិស្ឋាននឹងត្រូវបានលើកទៅកាន់ព្រះ។ នៅពេលដែលទុក្ខវេទនាចុងក្រោយមកដល់យើង មុនពេលដែលការសង្គ្រោះរបស់យើងនឹងត្រូវបានបញ្ចប់ អ្វីដែលយើងគួរធ្វើគឺការអធិស្ឋាន។ មុនគ្រាទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង អត្ថបទនិយាយតែពីការអធិស្ឋាន ដោយមិននិយាយអំពីអ្វីផ្សេងទៀតនោះទេ។ (3-5) ការអធិស្ឋានមានសារៈសំខាន់ដែលវាគួរតែត្រូវបានលើកឡើង។ មុនពេលមានទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងសម្រាប់ការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់យើង យើងគួរអធិស្ឋាន។ ក្លិនក្រអូបដែលបំបាត់ក្លិនមិនល្អ។ នៅពេលដែលយើងមិនអធិស្ឋានដោយក្លែងក្លាយ ហើយអធិស្ឋានពិតប្រាកដដោយព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ ("គ្រឿងក្រអូប") អំពើអាក្រក់នៅក្នុងយើងក៏ត្រូវបានកាត់បន្ថយផងដែរ។ នៅពេលមនុស្សអធិស្ឋានច្រើនគាត់បានក្លាយជាបរិសុទ្ធ។ ព្រះយេស៊ូក៏បានលះបង់អង្គទ្រង់ដើម្បីអធិស្ឋាន។ (1) ទ្រង់បានចាត់ទុកការអធិស្ឋានសំខាន់ជាងមនុស្សច្រើន។ លូកា 6:12 មានបន្ទូលថា “នៅគ្រានោះ ព្រះយេស៊ូយាងឡើងទៅលើភ្នំដើម្បីអធិស្ឋាន។ ព្រះអង្គអធិស្ឋានពេញមួយយប់” (3) ទ្រង់មានបន្ទូលថា ការអធិស្ឋានអាចយកឈ្នះលើការអាក្រ

ក់។ ម៉ាថាយ 26:41 មានបន្ទូលថា “ចូរប្រុងស្មារតី ហើយអធិស្ឋាន*កុំអោយចាញ់ការល្បួងឡើយ។ វិញ្ញាណរបស់មនុស្សប្រុងប្រៀបជាស្រេចមែន តែគេនៅទន់ខ្សោយ ព្រោះនិស្ស័យលោកីយ៍” (4) ទ្រង់បានអធិស្ឋានយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។ ម៉ាថាយ 26:39 មានបន្ទូលថា “ព្រះអង្គយាងទៅមុខបន្តិច ក្រាបព្រះភក្ត្រដល់ដីទូលអង្វរថា ៖ «ឱព្រះបិតាអើយ! ប្រសិនបើបាន សូមអោយពែងនៃទុក្ខលំបាកនេះ ចេញឆ្ងាយពីទូលបង្គំទៅ ប៉ុន្តែ សូមកុំធ្វើតាមបំណងទូលបង្គំឡើយ គឺសូមអោយបានសំរេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គវិញ”។ យ៉ូមបាននិយាយថា “ប្រសិនបើខ្ញុំមានទុក្ខដូចលោកវិញ ខ្ញុំនឹងស្រែកអង្វរព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំលើកយករឿងហេតុរបស់ខ្ញុំមកទូលថ្វាយព្រះអង្គ” (យ៉ូប 5:8) ពីព្រោះការអធិស្ឋានគួរតែត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ព្រះ អ្នកដែលអធិស្ឋានមិនគួរឈប់នោះឡើយ តែត្រូវបន្តវិញ។ បើទោះជាការអធិស្ឋានហាក់ដូចជាមិនទទួលបានចម្លើយក៏ដោយ តែវាប្រាកដណាស់ថានឹងទទួលបានចម្លើយ។ លោក Gorge Muller មិនមានការរអាក់រអួលនៅក្នុងចិត្តឡើយ បើទោះជាការអធិស្ឋានរបស់គាត់មិនត្រូវបានឆ្លើយតបក៏ដោយ។ គាត់បាននិយាយពីហេតុផលដើម្បីនឹងប្រាប់ពីចម្លើយនៃការអធិស្ឋានដូចតទៅនេះថា (1) វាមិនមែនជាពេលរបស់ព្រះ (2) ពីព្រោះការឆ្លើយតបយឺតនឹងធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋានថែមទៀត វាជាប្រយោជន៍ដល់ជំនឿរបស់គេឱ្យបានធំធាត់ឡើងថែមទៀត។ លោក Muller បានចុះចូលនឹងផ្នែកព័ន្ធកិច្ចដើម្បីក្លាយជាបេសកជនបរទេសបានប្រាំដង ការបង់ថ្លៃរបស់គាត់ប្រាំដងមិនត្រូវបានទទួល តែបន្ទាប់ពីគាត់បានធ្វើការព័ន្ធកិច្ចក្មេងកំព្រាអស់រយៈពេល 40ឆ្នាំ នោះគាត់បានទៅប្រទេសផ្សេងទៀតធ្វើជាបេសកជន ហើយវាជាការដែលកាត់បានធ្វើបន្ទាប់ពីគាត់មានអាយុ 70ឆ្នាំហើយ។

បើទោះជាការអធិស្ឋានរបស់គាត់យឺតក៏ដោយ តែចុងក្រោយវានៅតែបានសម្រេច។

ជំពូកទី 9

អត្ថបទជាព្រះបន្ទូលដែលកាលដែលត្រែត្រូវបានបន្លឺឡើង។ គ្រោះនោះបានធ្លាក់ចុះមក ហើយបន្តនៅជំពូកខាងលើ។

1. គ្រោះនៃត្រែជាការលេចមកនូវភ្នាក់ងារនៃអារក្ស ដែលធ្វើឱ្យពន្លឺនៅក្នុងលោកិយទៅជាងងឹត។ (1-11) រួចមកអ្នកជឿដែលមានពុត ដែលមិនត្រូវបានជ្រើសរើសនឹងក្បត់សាសនា ក្រៅពីវា នោះមនសិកា និងសីលធម៌នៃមនុស្សជាច្រើនដែលនឹងត្រូវខូចផង។ (2ថែស្សាឡូនិក 2:3-7)
2. គ្រោះនៃត្រែទីប្រាំមួយហាក់ដូចជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសង្គ្រាមយ៉ាងធំ។ (12-21) បន្ទាប់ពីសង្គ្រាម គ្មានសេចក្តីសុខសាន្តនៅលើផែនដីឡើយ។ (20, 21) អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយបំផុតនឹងត្រូវបានបង្ហាញមក។ ជំពូក 9 ជំពូក 13) បន្ទាប់ពីអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទធ្វើឱ្យលោកិយច្របូកច្របល់ នោះការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមកដល់ (វិវរណៈ 19:11-21)។

ការបកស្រាយ

1 ផ្កាយមកធ្លាក់ចុះពីលើមេឃមកលើផែនដី នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃទេវតាដែលអាក្រក់ដែលជាអារក្ស ឬជានិមិត្តសញ្ញារបស់ទេវតារបស់អារក្ស (អ្នកដែលធ្វើការឱ្យអារក្សក្នុង

នាមជាមនុស្ស)។ (យោងតាម លូកា 10:18)។ កាលដែលយើងឃើញពាក្យថា “ត្រូវ បានធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌” គេជាវត្តមានដែលខូចបង់ពិតប្រាកដណាស់។ លោក ហ្គ្រេច ដានុស បាននិយាយថា “ នេះចង្អុលទៅកាន់សាតាំង និងការពិតនៃសេចក្តីពុករលួយ របស់គេ ហើយនឹងអំណាចរបស់គេនៅក្នុងពិភពងងឹត។” (daarom kan hier ook van Satan en jijn zondeval, gesproken worden, en van Zijne heerschappij in het rijk der duisternis, na dien val. – Openbaring. ទំព័រ 195)។ ការបកស្រាយរបស់លោក ហ្គ្រេចដានុស មិនចង្អុលទៅកាន់ការពុករលួយ របស់សាតាំងដែលនឹងកើតឡើងនៅមុនការយាងមកលើទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ តែ ចង្អុលទៅកាន់សេចក្តីពុករលួយដើមវិញ។ លោក ស្តត ចង្អុលទៅ មហាម័ត និង ចលនារបស់គាត់ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងគ្រាដើមនៃស.វ ទីប្រាំពីរនៃគ.ស។ ប៉ុន្តែ ចលនារបស់សាតាំងខនេះចង្អុលជាការពិត ដែលថាវានឹងកើតឡើងនៅគ្រាចុងក្រោយ នៃជីវិតរបស់មនុស្សនៅក្នុងលោកិយនេះ។ លោក អាប្រាហាំ ខាយភើ ក៏បាននិយាយ ពីវានៅក្នុងន័យដូចគ្នា (វិវរណៈរបស់យ៉ូហាន ទំព័រ 99)

មានគេឱ្យក្អូនសោទីជំរៅនៃជង្ហុកធំដល់ផ្កាយនោះ។ ព្រះទ្រង់ប្រើអារក្ស។ បើទោះជា អារក្សធ្វើការក៏ដោយ តែវាធ្វើការនៅក្រោមការអនុញ្ញាតរបស់ព្រះ ហើយការនោះនឹង បង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ព្រះ វាគ្រាន់តែត្រូវបានប្រើជាឧបករណ៍ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ លោក ស្តត បាននិយាយថា “យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីរីករាយដោយសារព្រះរបស់យើង ទ្រង់ដោតច្រមុះរបស់អារក្ស និងប្រមូល និងចាប់គ្រប់ទាំងសត្វដែលក្រអឺតក្រទម (អារក្ស)”។ (យើងអាចនឹងមានអំណរដែលព្រះអម្ចាស់មានសៀវភៅមួយនៅក្នុងច្រ មុ[illegible]ះ និងឃ្លុះបបូរមាត់នៃគ្រប់សត្វដែលអួតទាំងអស់)។

2 រួចមានផ្សែងហុយឡើងពីទីនោះ ដូចជាផ្សែងពីគុកភ្លើងយ៉ាងធំ។ នេះជាផ្សែងដែលធ្វើឱ្យពន្លឺព្រះអាទិត្យ និងខ្យល់ទៅជាងងឹត ហើយក៏ជាផ្សែងដែលហ្វូងកណ្តូបចាក់ចេញមកដែរ។ ការធ្វើឱ្យពន្លឺព្រះអាទិត្យនិងខ្យល់ទៅជាខ្មៅមានន័យថា ជាការពង្រាយគំនិតដែលទុច្ចរិតនៅក្នុងលោកិយ ហើយបំភាន់នូវសេចក្តីពិត។ ហ្វូងកណ្តូបជានិមិត្តរូបនៃក្រុមដែលមានគំនិតអាក្រក់ ហើយបំផ្លាញព្រលឹងនៃអស់អ្នកដែលមិនជឿ ហើយក៏ជានិមិត្តរូបនៃហ្វូងរបស់ហោរក្លែងក្លាយ។ លោក អាប្រាហាំ ខាយភើ បានសង្កត់ធ្ងន់ទីនេះថា វាដូចគ្នា ពីព្រោះ ហ្វូងកណ្តូបចង្អុលទៅកាន់និមិត្តសញ្ញានៃក្រុមដែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ពួកគេបានធ្វើបាបដល់មនុស្សដោយកន្ទុយរបស់ពួកគេ ជំពូក 9 ខ 10)។ ពួកគេធ្វើបាបមនុស្សដោយសេចក្តីមិនពិតដូចជាហោរក្លែងក្លាយ (អេសាយ 9:15)។

ហើយព្រះអាទិត្យ និងអាកាសក៏ងងឹតដោយព្រោះផ្សែងដែលហុយពីទីនោះមក។ លោក ហ្គ្រេចជានុស បាននិយាយថ “ព្រះអាទិត្យ និងខ្យល់” ជានិមិត្តរូបនៃដំណឹងល្អដែលព្រះទ្រង់បង្ហាញ ឬជាសេចក្តីពិត។ រួចមក កាលដែលគ្រាចុងក្រោយរបស់លោកិយជិតមកដល់ ចលនាក្នុងការពង្រាយគំនិតទុច្ចរិតក៏បានកើតឡើងជាមួយនឹងពួកទាហានយ៉ាងអាក្រក់ ហើយធ្វើឱ្យដំណឹងល្អនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះបានទៅជាមិនច្បាស់។

3 បានទទួលអំណាច ដូចជាអំណាចខ្យាដំរីដែលនៅផែនដី។ “ខ្យាដំរីជានិមិត្តរូបនៃអំណាចទុច្ចរិត។ កាលដែលវាទិចមនុស្ស នោះវានឹងមិនត្រូវបានលេបទៅឡើយ តែប្រមាណ 3 ថ្ងៃវានឹងមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ក្តៅ។ វាជាសត្វដែលមានពិសដែលត្រូវបានប្រើសម្រាប់ជាការប្រៀនប្រដៅដល់មនុស្ស។ (1ពង្សាវតារក្សត្រ 12:11, 14, អេសេគាល 2:6 លូកា 10:19)។

4 ពួកគេត្រូវបានប្រាប់មកថាមិនឱ្យបង្ខូចដល់ស្មៅនៅផែនដី ឬរុក្ខជាតិបៃតង ឬដើមឈើណាឡើយ តែដល់តែមនុស្សទាំងនោះដែលមិនមែនត្រារបស់ព្រះនៅនឹងថ្ងាស

របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ យ៉ាស្ពេត ដែលជាមនុស្សដែលជារបស់ទំពរបស់មហាម័ត គាត់បានបញ្ជាថា ពួកគេមិនគួរធ្វើប៉ះពាល់ដល់ដើមឈើ ស្មៅ និងរុក្ខជាតិនៅក្នុងអំឡុងពេលនៃការធ្វើធម្មយាត្រាឡើយ។ ហើយទីកន្លែងដែលពួកគេបានលុកលុយនោះកាលនោះជាកន្លែងដែលគ្រីស្ទានត្រូវបានទៅជាពុករលួយ។ (ជាអ្នកដែលមិនមានត្រានៅលើថ្ងាស) (ថូម៉ាស់ ស្កត) គ្រោះនៃត្រែទីប្រាំនេះចង្អុលទៅកាន់ការលុកលុយរបស់កងទំពរបស់មហាម័តដោយពឹងផ្អែកលើព្រះនេះ។ អាប្រាហាំ ខាយកើ

5 ដែលវាបានទទួលអំណាចនោះគឺឱ្យបានគ្រាន់តែធ្វើទុក្ខក្នុងរវាងប្រាំខែវិញប៉ុណ្ណោះ។

នៅទីនេះ ប្រាំខែគឺ 150 ថ្ងៃ អ្នកប្រាជ្ញថាចំនួនថ្ងៃនៃវិវរណៈត្រូវបានរាប់ជានិមិត្តសញ្ញានៃឆ្នាំ បាននិយាយថាជាអំឡុងពេល 150 ឆ្នាំវិញ។ លោក ស្កត បាននិយាយថាចំនួននៃឆ្នាំនេះដែលមហាម័តបានធ្វើការលុកលុយ។ មហាម័តបានកើតនៅក្នុងឆ្នាំ 612 ចលនានោះបានមកដល់នៅក្នុងកម្រិតចុងក្រោយបន្ទាប់ពី 150 ឆ្នាំ ហើយបានចាប់ផ្តើមធ្លាក់ចុះនៅក្នុងកម្រិតទាប។ ប៉ុន្តែវាពិបាកដែលគិតថាការរាប់ឆ្នាំឱ្យបានជាក់លាក់នោះ។ តើចលនារបស់មហាម័យបានចម្រុងចម្រើនត្រឹមតែ 150 ឆ្នាំមែនទេ? ឬបើទោះ មួយចំនួននៃចលនានេះត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងចលនានៃការលុកលុយរបស់មហាម័ត។ វាជាការសម្រេចនៃផ្នែកខ្លះដែលមិនទាន់បញ្ចប់នៅឡើយ។ ការសម្រេចចុងក្រោយនៃចលនានេះនឹងបានជាចលនានៃការក្បត់សាសនា។

នៅទីនេះ ពាក្យថា “រយៈពេលប្រាំខែ” ត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងការរក្សាក្នុងគំនិតពីអំឡុងពេលដែលកណ្តូបបានរស់នៅ តែជាងពាក្យនេះ ដូចជា ម៉ាធាស រីស៊ី បាននិយាយ នៅក្នុងជំពូក 8 កន្លែងនៃគ្រោះជាផ្នែក(វានិយាយ 1/3) ទីនេះ ពេលដែលត្រូវ

ទទួលគ្រោះត្រឹមតែមួយផ្នែកប៉ុណ្ណោះ។ (dazu ist eine sachliche Parallele zu beachten. Mit diesem Ausdruck soll openschtliche etwas Aehniliches ausgesagt warden wie mit dem, im Zusammenhang der selben Plagenreihe esscheinenden “ Drittel” (vgl. 8, 7-13, 9, 18): Der, Driitel” bezeichnet eine raumliche Gegrenzung der Plagen, die funf Monate bezeichnen eine zeitliche. Zeit und Geschchte in der Offenbarung des Johannes, p 32).

6 មនុស្សនឹងរកចង់បានសេចក្តីស្លាប់ តែសេចក្តីស្លាប់នឹងរត់ចេញពីគេទៅ។ កាលដែលយើងឃើញពាក្យ គ្រោះដែលចេញមកពីជង្គុកដែលគ្មានបាត គឺប្រៀបដូចទៅនឹងប្រភេទនៃការដាក់ទោសរបស់ស្តាននរក។ ការដាក់ទោសនៃស្តាននរកគឺគួរឱ្យភ័យខ្លាចជាងសេចក្តីស្លាប់។ វាជាពិសដែលគ្រោះថ្នាក់បំផុត ដែលអ្នកមិនព្រមប្រែចិត្តនឹងទទួលនៅគ្រាចុងក្រោយនៃផែនដី។ នោះគឺសេចក្តីរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំងដោយគ្មានការនិយាយអ្វីទាំងអស់ នោះព្រលឹងនឹងត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងរណ្តៅយ៉ាងជ្រៅ។ ព្រះទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកដើរតាមអារក្សត្រូវទទួលនូវទុក្ខវេទនាដោយសារអារក្សនោះ។ (1) ដូច្នេះនៅទីនេះជាមេរៀន ដែលថាអ្នកណាដែលនៅខាងអារក្សនោះគេនឹងមិនទទួលបានព្រះពរចេញពីអារក្សទេ តែជាបណ្តាសាវិញ។ (2) “ពួកគេនឹងចង់ស្លាប់” ពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងស្ថានភាពនៃការខកចិត្ត និងបាក់ទឹកចិត្ត។ រាស្ត្រដែលត្រូវបានរើសតាំងដែលជឿដល់ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះនឹងបានរីករាយនូវសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ តែអ្នកដែលមិនត្រូវបានរើសតាំងហើយជាអ្នកដែលរស់នៅក្នុង

សេចក្តីងងឹតជាមួយនឹងអារក្ស (ខ2) ស្ថិតនៅក្នុងការបាក់ទឹកចិត្ត ហើយគ្មានសង្ឃឹម និងអំណារនៃអនាគតឡើយ។ (ប្រែ្តចដានុស)

7-11 នៅក្នុងការលេចមកនូវសត្វកណ្តូប នោះប្រៀបដូចជាសេះដែលត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់សង្គ្រាម៖ ការពិតដែលរូបភាពនៃសត្វកណ្តូបដូចជាសេះសង្គ្រាមនោះត្រូវបាននិយាយនៅក្នុង ហោរាយ៉ូអែលនៅគ្រាដើម។ (យ៉ូអែល 2:4) សេះសង្គ្រាមជាតំណាងដែលរត់ដោយមានអំណាច និងយ៉ាងរហ័ស។ ដូច្នេះ វាជានិមិត្តរូបនៃចលនានៃការក្បត់សាសនាដែលពង្រាយយ៉ាងរហ័សយ៉ាងធំធេង។

នៅលើក្បាលវាមានដូចជាមកុដដែលស្រដៀងនឹងមាស។ ការនេះមានន័យថាជាអំណាចដែលជាចលនានៃសេចក្តីមិនពិត (ការបង្រៀនខុសឆ្គង) ដែលទទួលបានជ័យជំនះដោយបែបបញ្ឆោរបណ្តោះអាសន្ន។ វាប្រៀបដូចជាមាស តែមិនមែនជាមាសពិតនោះទេ ដូច្នេះវាមិនមានលក្ខណៈដែលគង់វង្សនោះទេ។

ហើយមានមុខដូចជាមុខមនុស្ស មុខមនុស្សជាសញ្ញានៃចំណេះដឹងពីអំណាចរបស់អារក្សដែលនឹងមកដោយហិង្សា តែបើទោះជាយ៉ាងណាវាមកតែពីខាងក្រៅ ហើយវាមានកលល្បិចមួយចំនួន។

ខ សក់វានោះដូចជាសក់របស់ស្រីៗ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់អះអាងថា ដោយសារទាហានរបស់មហាម័តមានសក់វែង នោះពួកគេជាកម្មវត្ថុនៃទំនាយដូច្នេះ។ តែនៅទីនេះ ការពិតដែលមនុស្សប្រុសមានសក់វែងគឺចង្អុលទៅកាន់និមិត្តសញ្ញាឱ្យចាកចេញពីតំណែងរបស់គេ។ (1កូរិនថូស 11:14) ការរៀបរាប់បែបនិមិត្តសញ្ញានេះទៅកាន់ភ្នាក់ងាររបស់សាតាំងដែលបះបោរនឹងព្រះនោះគឺសាកសមណាស់។

ហើយធ្មេញវាដូចជាធ្មេញរបស់សត្វសិង្ហ ការនេះចង្អុលទៅកាន់លក្ខណៈដែលសាហាវ ការដែលសម្លាប់ព្រលឹងមនុស្ស ដោយហ្វូងមនុស្សចាប់យកអំណាចនៃកងទ័ពដែលអាក្រក់ និងការបង្រៀនខុសឆ្គង។

9 វាពាក់អាវសឹកដូចជាអាវសឹកដែក ហើយសូរស្តាហា ឮដូចជារទេះចំបាំង។ ការនេះប្រាប់ពីអំណាចបណ្តោះអាសន្នរបស់ពួកគេដែលយកជ័យជំនះ។

10 មានកន្ទុយ ជាសញ្ញានៃហោរាក្លែងក្លាយ (អេសាយ 9:15) ហើយក៏ជានិមិត្តសញ្ញាដែលធ្វើបាបដល់ព្រលឹងមនុស្សជាមួយនឹងពាក្យរបស់អារក្ស (ព្រួញរបស់អារក្ស អេភេសូរ 6:16)។ ទាហាននេះមិនធ្វើបាបដល់រូបកាយរបស់មនុស្សទេ តែធ្វើបាបដល់ព្រលឹងរបស់មនុស្សដំបូងគេ។ និយាយមួយបែបទៀត ពួកគេចាក់ទៅក្នុងព្រលឹងមនុស្សនូវគំនិតទុច្ចរិត ហើយធ្វើឱ្យពួកគេឈឺ។

ទេវតានៃជង្ហុកធំ ដែលតាមភាសាហេព្រើរមានឈ្មោះហៅថា "អាបាដូន" តែតាមភាសាក្រិកហៅថា "អាប៉ូលីយ៉ូន" វិញ។ ឈ្មោះទាំងពីរនេះជាអត្ថន័យរបស់មេបំផ្លាញ។

12 សេចក្តីវេទនាទីមួយ ការនេះចង្អុលទៅសេចក្តីវេទនាមួយនៅក្នុងចំណោមបីដែលនៅសល់ ដែល 8:13 បាននិយាយ។ នៅទីនេះ ប្រាប់ពីសេចក្តីវេទនាដែលនឹងមកដល់ជាការធ្វើឱ្យមនុស្សបានប្រែចិត្ត។

13 នោះខ្ញុំឮសម្លេងមួយចេញពីស្នែងទាំង៤របស់អាសនាមាសដែលនៅចំពោះព្រះ។ នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃចម្លើយដែលពួកបរិសុទ្ធថ្វាយជាការអធិស្ឋាន សង្ឃលាបឈាមនៃយញ្ញបូជានៅលើស្នែងរបស់អាសនា វាមានន័យថាជានិមិត្តសញ្ញាដែលផ្នែកនេះមានអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃការប្រោសលោះ (លេវីវិន័យ 4:25)។ ដូច្នេះ នៅទីនេះសម្លេងដែលចេញមកមានន័យថា ការឆ្លើយនូវការអធិស្ឋានដែលបានថ្វាយដោយយល់ដល់ព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលចេញមកនោះ។

14, 15 "ចូរស្រាយទេវតាទាំងបួន ដែលចងទុកនៅទន្លេអ៊ើប្រាតដ៏ជាធំទៅ" "ទេវតា" មានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការចាត់ចែងគ្រប់ភាវៈទាំងអស់នៅចំពោះព្រះ (វិវរណៈ 16:5)។ តើ "ទេវតាបួនដែលត្រូវបានចងនៅទន្លេអ៊ើប្រាត" មានន័យដូចម្តេច? វាមានន័យថា ជាស្ថានភាពដែលពួកគេឈរ ដែលពួកគេមានប្រទេសមួយចំនួនដែលនៅតំបន់នោះ ហើយដែលមានសិទ្ធិនឹងសម្លាប់មនុស្ស 1/3 តែមុននឹងពេលវេលារបស់ព្រះកំណត់ទុកមកដល់ នោះពួកគេមិនអាចធ្វើការទាំងនោះបានឡើយ។ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់បានបកស្រាយវាថា ទេវតាបួននេះជាទេវតាដែលអាក្រក់ វាចង្អុលទៅកាន់ទេវតាបួនដែលបង្កើតប្រទេសបួននៅតំបន់ទន្លេអ៊ើប្រាត ហើយនឹងសម្លាប់មនុស្សជាច្រើនដោយប្រើហិង្សា។

15 ពេលកំណត់ ថ្ងៃ ខែ និងឆ្នាំ នោះជាប្រទេសបួនដែលជាប្រទេសរបស់ស៊ីលធិន ដែលប្រទេសតួគីបានបង្កើតនៅស.វ ទី11 ហើយរួចមកពួកគេបានចាប់ផ្តើមលួចនៅតំបន់រ៉ូម ហើយធ្វើវារហូតដល់ឆ្នាំ 1672។ រយៈពេលសរុបគឺ 391 ឆ្នៃ ដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយខ 15 ពេលកំណត់ ថ្ងៃ ខែ និងឆ្នាំ។ ដែល "ឆ្នាំ" គឺ 360 ថ្ងៃ "ខែ" មាន 30 ថ្ងៃ "ថ្ងៃ" ជាមួយថ្ងៃគឺមាន 31ថ្ងៃ ប្រសិនបើមើលទៅថ្ងៃដូចជាឆ្នាំនៅក្នុងវិធីសាស្ត្ររបស់វិវរណៈ នេះគឺ 391 ឆ្នាំ។ តែការរាប់ឆ្នាំនេះជាយោងតាមហេតុផល តែដោយសារវាបានដកឆ្នាំចេញពីឆ្នាំ ខែ និងថ្ងៃ។ វាពិបាកក្នុងការទុកចិត្តលើវា។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ឃ្លាថា ឆ្នាំ ខែ និងថ្ងៃ (τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτόν) មិនមែនជារយៈពេលនៃពេលនៅក្នុងវេយ្យាករណ៍ទេ តែជាទីតាំងនៃឆ្នាំននិងថ្ងៃ។ លោក អាល់ហ្វត បានប្រុងប្រយ័ត្នពីពាក្យថា "the" (τὴν)" គឺដូចតទៅនេះ ពាក្យថា "the" ទាក់ទងទៅនឹងខែ ថ្ងៃ តែមិនទាក់ទងនឹងឆ្នាំទេ ជាទូទៅការនេះសង្កត់ធ្ងន់ថាគម្រោងការរបស់ព្រះសម្រាប់ថ្ងៃដែលប្រទេសនានាចាប់ផ្តើមធ្វើការវាយលុក។

16 ឯចំនួនពលសេះ នោះមានម្ភៃកោដិ ពាក្យថា “ពលសេះ” មិនគួរត្រូវបានអាន ដោយពាក្យន័យត្រង់ៗនោះទេ។ នៅខាងក្រោមនេះ កាលដែលយើងឃើញខ 17 ជា អារុធពិសេសដ៏អាក្រក់។ ហើយមានម្ភៃកោដិជាចំនួនដ៏ច្រើនមហិមា។ រហូតមកថ្ងៃនេះ មិនមានសង្គ្រាមដែលមានមនុស្សម្ភៃកោដិត្រូវបានប្រមូលផ្តុំទេ។ កាលដែលយើង ឃើញការសម្រេចបំពេញនៃទំនាយនេះហាក់ដូចជាស្ថិតនៅក្នុងអនាគត។

17 18, ក្នុងការជាក់ស្តែងនេះ ពាក្យនេះជាពាក្យថា អែន ថិ ហូរ៉ាសេ (ἐν τῇ ὁράσει) នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា “នៅក្នុងនិមិត្ត”។ ដូច្នេះ ពាក្យខាងក្រោមវា យើងមិនគួរអានតាមន័យត្រង់ៗឡើយ តែមើលវាក្នុងន័យជានិមិត្តសញ្ញាវិញ។ (Dusterdick)

សម្បុរភ្លើង ស្វាយខ្ចី និងស្ពាន់ធ័រ លោក ស្កត ចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលអ្នកលុក លុយរបស់តួគី (សូមមើលទៅកាន់ខ 14 ខាងលើ) ស្លៀកពាក់ក្នុងពណ៌ដូចគ្នា។ តែ ទំនាយនេះមិនបានសម្រេចបំពេញទាំងស្រុងដោយវានោះទេ។ ពណ៌ស្វាយជានិមិត្ត សញ្ញានៃការវិនិច្ឆ័យទោស និងការសម្លាប់ “ស្ពាន់ធ័រ” ជាឧបករណ៍ដែលចាំបាច់ (សម្រាប់ធ្វើគ្រាប់បែក) នៃសង្គ្រាម (ជាពិសេសនៅសម័យទំនើប)។ ដូច្នេះ ឃ្លានេះ ហាក់ដូចជានិមិត្តសញ្ញានៃសង្គ្រាម។

ឯក្បាលសេះនោះដូចជាក្បាលសិង្ហ “សេះ” នៅក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានប្រើជានិមិត្តសញ្ញា នៃ “កម្លាំង” ឬ “ចលនា” មានឃ្លាដែលមិនមានន័យជាពាក្យត្រង់ៗទេ។ (ទំនុកដំកើង 20:7) “សិង្ហ” មានន័យជានិមិត្តសញ្ញានៃអំណាចគ្រប់គ្រងដែលពេញហិង្សា។

មានភ្លើង ផ្សែង ហើយស្ពាន់ធ័រចេញពីមាត់វាមក។ ហេតុផលដែលឃ្លានេះមិនគួរអាន ដោយន័យត្រង់នោះទេ តែជានិមិត្តសញ្ញាវិញនោះគឺ ជាការបង្ហាញពីការទាមទារនូវ បែបបទន័យត្រង់ៗ។ កាលដែលយើងអានវាបែបជាអក្សរសិល្ប៍ វាប្រឆាំងនឹងហេតុផ

ល។ តើកងទ័ពនៅទីណាដែលបំបែកចេញជាភ្លើងចេញពីមាត់នោះ? ដូច្នេះ នេះជា និមិត្តសញ្ញានៃវិធីសាស្ត្រនៃការវាយប្រហារដោយយន្តហោះ ការវាយប្រហារដោយ អាវុធ អគ្គិសនី ការវាយប្រហារ ការបាញ់ ជាដើម ដែលត្រូវបានបង្កើតមក។

19 ពីព្រោះអំណាចរបស់សេះនោះ គឺមាននៅក្នុងមាត់ និងកន្ទុយរបស់វា។ អំណាច របស់សង្គ្រាម និងទិចនិកតាមរយៈមាត់របស់សេះខាងលើ។ ហើយអំណាចនៃស ង្គ្រាម និងទិកនិកដោយកន្ទុយជាការបង្រៀននៃហោរាក្លែងក្លាយដូចជា អេសាយ 9:15 ។ នៅក្នុងពេលមួយ អាថ៌កំបាំងដែលកងទ័ពរបស់អារក្សដែលយកឈ្នះគឺ ជាការ ប្រកាសការបង្រៀនខុសឆ្គងរបស់គាត់ និងគំនិតទុច្ចរិតរបស់គាត់ទៅក្នុងវិញ្ញាណរបស់ មនុស្ស និងល្បួងពួកគេ។ ពីព្រោះព្រះធ្វើឱ្យកើតឡើង និងដាក់ទោសដល់ផែនដី វាទ ទួលបានអំណាចជាមួយនឹងកំលាំងនិងគំនិតមួយរយៈ។

20 21 រីឯសំណល់មនុស្សដែលមិនបានស្លាប់ដោយសារសេចក្តីឥទនាទាំងនោះ។ លោក ស្កត និយាយថា វាចង្អុលទៅកាន់ពួកវ៉ូមុាំងដែលសេសសល់ពីការវាយលុក តែ តាមរយៈការនេះ ទំនាយមិនត្រូវបានសម្រេចទាំងស្រុងទេ។ ការសម្រេចដោយវិជ្ជមាន នៃការនោះនឹងស្ថិតនៅពេលអនាគត។ ក៏មិនបោះបង់ចោលការថ្វាយបង្គំអារក្ស ឬរូប ព្រះក្លែងក្លាយនៃមាសនិងប្រាក់ និងស្ពាន់ និងថ្ម និងឈើ ដែលមិនអាចមើលឃើញឬ ស្តាប់ឮ ឬដើរបានឡើយ។ 21 ក៏ពួកគេមិនប្រែចិត្តពីសម្លាប់របស់ពួកគេ ឬពីមន្តអាគម ឬពីការកំផិត ឬពីការលួចប្លន់របស់ពួកគេឡើយ។ នៅទីនេះ បញ្ជីនៃអំពើបាបចង្អុល ទៅកាន់ការធ្វើទាស់នឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេនៅខ 20 សម្គាល់ពីអំពើបាបនៃការ ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដែលជាតំណាងនៃការធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះ (ក្រឹត្យវិន័យពី 1-4)។ ដូច្នេះ ខ 21 (មន្តអាគម ការកំផិត ការលួចប្លន់) សម្គាល់ពីអំពើបាបដែលធ្វើទៅកាន់ មនុស្ស (ក្រិត្យវិន័យពី 5-10)។ នៅទីនេះ អំពើបាបដែលធ្វើទាស់នឹងបញ្ញាត្តិទីប្រាំ

ហាក់ដូចជាត្រូវបានមើលរំលង តែវាត្រូវបានរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងអំពើបាបនៃការសម្លាប់។ អំពើបាបនៃការធ្វើបន្ទាល់ក្លែងក្លាយរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងមន្តអាគម។ ការលោភត្រូវបានរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងអំពើបាបនៃការលួចប្លន់។

ចំណុចសំខាន់

1. "ត្រូវធ្វើទុក្ខដល់មនុស្សណាដែលគ្មានត្រារបស់ព្រះនៅថ្ងាសវិញប៉ុណ្ណោះ"(ខ 4)។ អ្នកជឿពិតនោះត្រូវបានបោះត្រាដោយព្រះ និងបានទទួលការអះអាងពីព្រះ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានមកដល់សេចក្តីសប្បុរសតាមរយៈគ្រប់ការដែលធ្វើការជាមួយគ្នា។ (រ៉ូម 8:28) ហើយមិនត្រូវបានគេធ្វើទុក្ខឡើយ។

2. សត្វកណ្តូបនៅក្នុងខ 7-11 ត្រូវបានលេចមកជាមួយនឹងរូបរាងបែបហិង្សាជាធម្មតា។ វាមានកងទ័ពដែលសាហាវ ហើយចង្អុលទៅកាន់និមិត្តសញ្ញានៃការបង្រៀនក្លែងក្លាយដែលមិនត្រឹមត្រូវ និងចម្លែក។ ចលនានៃការបង្រៀនចម្លែកបំផ្លាញដល់ព្រលឹងរបស់មនុស្ស។ បទគម្ពីរបង្រៀនពីការពិតនិងមេរៀនដែលអស្ចារ្យ។ តែព្រះបន្ទូលគ្មានលក្ខណៈចម្លែកនោះទេ។ កណ្តូបបង្ហាញនៅក្នុងខ 7, 8 មានមុខដូចជាមនុស្ស (ប្រុស) ហើយសក់ដូចជាសក់របស់មនុស្សស្រី វាជារូបរាងដែលចម្លែក។

3. ខ 15 បង្ហាញថាកិច្ចការដែលព្រះទ្រង់ធ្វើគឺត្រូវបានកំណត់ទុកតាមលំដាប់លំដោយយ៉ាងលម្អិត។ អ្នកជឿពិតប្រាកដ (1) គួរថ្វាយគ្រប់ការទាំងអស់ដល់ព្រះ ហើយគេមិនគួរខ្វល់ខ្វាយអ្វីឡើយ។ (2) គេមិនគួរបាត់បង់ឱកាសជាមួយនឹងភាពស្មោះត្រង់ និងការលះបង់ឡើយ។

4. អ្វីដែលយើងគួរប្រយ័ត្ននោះគឺ ការធ្វើសកម្មភាពដដែលៗបន្ទាប់ពីយើងបានឃើញថា អ្នកខ្លះទទួលបាននូវការដាក់ទោសពីស្ថានសួគ៌ដោយសារអំពើបាប

ណាមួយ។ (21) “អ្នកណាដែលត្រូវបន្ទោសជាញយៗ តែតាំងចិត្តរឹងវិញ នោះត្រូវ វិនាសក្នុងមួយរំពេច ទាល់បើជួយផងៗ” (សុភាសិត 29:1)។ និក្ខមនំ 32:9, 10 បាននិយាយថា “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ក៏មានបន្ទូលនឹងម៉ូសេថា អញឃើញបណ្តាជន នេះ ថាជាពួកមនុស្សមានក្បាលរឹង ដូច្នេះទុកឱ្យអញឥលូវចុះ ឱ្យសេចក្តីក្រោធ របស់អញបានឆេះក្តៅឡើងទាស់នឹងគេ អញនឹងបំផ្លាញគេឱ្យសូន្យទៅ ហើយនឹង បង្កើតនគរ1យ៉ាងធំពីឯងវិញ។” “ឯងនឹងឡើងទៅឯស្រុកមួយដែលមានទឹកដោះ ហើយនឹងទឹកឃ្មុំហូរហៀរ តែអញមិនឡើងទៅកណ្តាលពួកឯងទេ ក្រែងអញធ្វើឱ្យ ឯងវិនាសតាមផ្លូវ ដ្បិតឯងរាល់គ្នាជាមនុស្សមានក្បាលរឹងៗ” (និក្ខមនំ 33:3)។ “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បង្គាប់ម៉ូសេ ឱ្យប្រាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ឯងរាល់គ្នា ជាមនុស្សមានក្បាលរឹង បើអញឡើងទៅកណ្តាលឯងរាល់គ្នាតែមួយភ្លែត នោះ នឹងធ្វើឱ្យវិនាសអស់ហើយ ដូច្នេះ ចូរឯងរាល់គ្នាដោះគ្រឿងលំអពីខ្លួនចេញឥលូវ ដើម្បីឱ្យអញនឹងដឹងជាត្រូវធ្វើដល់ឯងរាល់គ្នាជាយ៉ាងណាៗ” (និក្ខមនំ 33:5)។ “សប្បាយហើយអ្នកណាដែលមានចិត្តកោតខ្លាចជានិច្ច តែអ្នកណាដែលតាំងចិត្ត រឹងទទឹង នោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីអន្តរាយវិញៗ” (សុភាសិត 28:14)

5. វាពិបាកថា ចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការដាក់ទោស (ជំពូក 9 ខ 20,21)។ តែវាជាវិធីសាស្ត្រមួយដើម្បីនឹងគ្រប់គ្រងចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ដូច្នេះ មុនពេលគេត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការដាក់ទោស ឱកាសក្នុងការគ្រប់គ្រងដោយ ព្រះគុណនោះមានតម្លៃណាស់។ តើផារ៉ោនបានទទួលការដាក់ទោសបានយ៉ាង ដូចម្តេច? តែគាត់មិនបានប្រែចិត្តទេ។ ចិត្តរបស់គាត់បានរឹងរុសម្តងទៀត។ បើ ទោះជាគាត់ត្រូវបានបង្ហាញមកថាមានការភ័យខ្លាចកាលដែលគាត់ទទួលបាន

គ្រោះនានាជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយគាត់ហាក់ដូចជាមានការជជែកវែកញែកថ្មីៗ ផង តែបន្ទាប់ពីគ្រោះចង្រៃបានផុតទៅ គាត់បានធ្វើចិត្តរឹងរុសម្តងទៀត។

ការអធិប្បាយទី **33** ទុក្ខលំបាកនៃការដែលមិនត្រូវបានជ្រើសរើស

1. ការឈឺចាប់នៃសេចក្តីងងឹត

យើងមិនដឹងថាភាពងងឹតនោះមានការឈឺចាប់ប៉ុណ្ណាទេ។ នៅពេលដែលអ្នកជីករ៉ែធ្យូងថ្មមួយចំនួននៅស្កុតឡែនបានចូលទៅក្នុងរូងក្រោមដីដោយមានចង្កៀង វាត្រូវបានរលត់នៅក្នុងនោះ វាងងឹតច្របូកច្របល់នៅទីនោះ។ បន្ទាប់មក ពួកគេមិនអាចចេញពីវាបានទេ។ តើពួកគេនឹងត្រូវរងទុក្ខប៉ុណ្ណា! ដោយសារពួកគេមិនអាចចេញពីទីនោះបាន ពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវនៅទីនោះ។ (1) គ្មានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងភាពងងឹតទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាមានបទគម្ពីរចែងថា៖ “ដូច្នេះ ស្តេចមានបន្ទូលទៅពួកអ្នកបម្រើថា “ចូរចងដៃចងជើងអ្នកនេះ សែងយកទៅចោលនៅទីងងឹតខាងក្រៅ ជាកន្លែងយំសោកខឹងសង្កៀតធ្មេញនោះទៅ!” (ម៉ាថាយ 22:13) ទៅកាន់ម្នាក់ដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ។ (2) នៅក្នុងទីងងឹត យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “យើងត្រូវធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គដែលបានចាត់ខ្ញុំអោយមកទាន់នៅភ្លឺនៅឡើយ ដ្បិតដល់ពេលយប់ គ្មាននរណាអាចធ្វើការបានឡើយ។” (យ៉ូហាន 9:4)។ ប្រសិនបើមនុស្សមិនអាចនឹងធ្វើអ្វីបាន គេនឹងត្រូវស្លាប់។ កាលដែលមនុស្សត្រូវបានធ្វើឱ្យងងឹតដោយសារអារក្ស នោះគាត់នឹងត្រូវបានធ្វើទុក្ខ។ ដែលគេនឹង

គ្មានសង្ឃឹម ពីព្រោះគេស្នាក់នៅក្នុងសេចក្តីងងឹត ដោយមិនស្គាល់ព្រះ ហើយគេគ្មានការប្រព្រឹត្តពិតប្រាកដនោះទេ។

2. ការឈឺចាប់នៃអំពើបាប

ការឈឺចាប់នៃអំពើបាបជាការឈឺចាប់មួយ ដែលមនុស្សមិនអាចមានអារម្មណ៍ទេជួនកាល។ ពិតណាស់ វាជាការឈឺចាប់ដូចជាខ្សាដំរីទិច (ខ 5) 1កូរិនថូស 15:56 មានបន្ទូលថា “ទ្រនិចនៃសេចក្តីស្លាប់នោះ មកពីអំពើបាប រីឯអំណាចនៃអំពើបាបមកពីក្រឹត្យវិន័យ”។ ពីព្រោះអំពើបាបតែងតែមិនសប្បាយទេ ហើយតែងតែមានស្នាមនៅក្នុងចិត្ត។ ទំនុកដំកើង 51:3, “ទូលបង្គំទទួលសារភាពថា ទូលបង្គំបានធ្វើខុសហើយ អំពើបាបរបស់ទូលបង្គំជិតជាប់ នៅក្នុងអារម្មណ៍ទូលបង្គំជានិច្ច”។ ដ្បិតខ្ញុំដឹងពីការបះបោររបស់ខ្ញុំ ហើយអំពើបាបរបស់ខ្ញុំដែលនៅចំពោះខ្ញុំជានិច្ច។ វាមានន័យថា កាលណាដែលមនុស្សឈរនៅចំពោះព្រះ អំពើបាបដែលបានធ្វើនឹងទិចដល់មនសិការ ហើយធ្វើឱ្យគេបានឈរឡើង។ ទំនុកដំកើង 130:3, “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើព្រះអង្គចងចាំកំហុសរបស់យើងខ្ញុំទុកនោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចរួចខ្លួនបានឡើយ” ចង្អុលមកកាន់ការមួយនេះ។

3. ការឈឺចាប់ដែលមិនចេះស្លាប់

បើទោះជាព្រលឹងត្រូវរងទុក្ខការឈឺចាប់នៃស្ថាននរក ហើយចង់ស្លាប់ក៏ដោយ គេមិនអាចធ្វើបានឡើយ តែគេត្រូវរងទុក្ខវេទនានៃស្ថាននរក។ នៅក្នុងលោកិយនេះ មានការទួញសោកដែលអាក្រក់ជាសេចក្តីស្លាប់ទៀត។ វាជាការឈឺចាប់នៃអំពើបាប។ ដូច្នេះពួកបរិសុទ្ធគួរព្យាយាមគេចពីការទួញសោករបស់គេ បើទោះជាគេត្រូវរងសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ។ នោះគឺ (1) ពួកគេផ្ទុយនឹងអំពើបាបរហូតដល់ហូរឈាម (ហេព្រើរ 12:4) (2) ប្រៀបដូចជាយ៉ូប បើទោះជាព្រះសម្លាប់ខ្ញុំ “ព្រះអង្គមុខជាប្រហារខ្ញុំខ្ញុំលែងមាន

សង្ឃឹមអ្វីទៀតហើយប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងការពារខ្លួននៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ” (យ៉ូប 13:15), (3) ពួកគេមិនគួរខ្លាចអ្នកដែលអាចសម្លាប់បានតែរូបកាយ តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងឡើយ។

ជំពូកទី 10

ជំពូកនេះជាវគ្គនៃការបើកសម្តែង និងគ្រោះចង្រៃដែលនឹងមកនៅក្នុងឥទ្ធិពលនាពេលអនាគតនៅក្នុងផ្នែកខ្លះនៃផែនដី តែមិនមែននៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូលទេ។

ការបកស្រាយ

ទេវតាដ៏ខ្លាំងពូកែមួយទៀត វាត្រូវបានបកប្រែថា ទេវតានេះជាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ តែលោកប្រ្តេចដានុស គិតថា ជាទេវតាដែលមានកម្រិតខ្ពស់វិញ។ (In elk geval is het een zeer hooge engel, zoo al suit geheel zijne verschijning, en uit zijn doen blijkt – Openbaring p 214)។

មានពពកហ៊ឺ “ពពក” ទាក់ទងទៅនឹងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង 104:3, ដានីយ៉ែល 7:13 វិវរណៈ 1:7, 14:14) ដែលជានិមិត្តសញ្ញាបែបស្ថានសួគ៌ យ៉ាងមានចេស្តា និងវាងវៃ។ ដ្បិតទេវតានេះនាំមកនូវកិច្ចការយ៉ាងសំខាន់ ទ្រង់បង្ហាញពីចេស្តាស្ថានសួគ៌។

ហើយមានឥន្ទធនូនៅលើក្បាល ដ្បិតនៅទីនេះ “ឥន្ទធនូ” មានពាក្យ “the” ដូចដែលយើងបានបកប្រែយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា វាជា “ឥន្ទធនូ”។ ហេតុអ្វីបានជានិយាយពី “ឥន្ទធនូ”? វាពិបាកនឹងមួយទៀតនៅក្នុង 4:3 ដែលជាឥន្ទធនូនៅក្នុងលោកិយទូទៅ

ដែលជាឥន្ទធនូដែលយើងស្គាល់យ៉ាងច្បាស់។ (ព្រូចដានុស) ដ្បិត “ឥន្ទធនូ” នៅក្នុង 4:3 មិនមានពាក្យ “the” ទេ វាជាឥន្ទធនូដែលពិសេសដែលទាក់ទងនឹងព្រះ។ ឥន្ទធនូបង្ហាញដល់ទេវតានេះដែលត្រូវបានចាំងផ្លាតពីពពករបស់ទ្រង់ ហើយក៏ត្រូវបានបង្ហាញមកដោយភាពប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់។ នេះក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងការតាំងសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ។ សូមអានការបកស្រាយនៃ 4:3។ ហើយព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់ដូចជាព្រះអាទិត្យ សូមអាននៅ ម៉ាថាយ 13:43។ វត្តមាននៅក្នុងលោកិយនៃស្ថានសួគ៌ដែលពិតជាសុចរិត បរិសុទ្ធ និងផ្ទៃមុខដែលភ្លឺ។

ហើយជើងដូចជាបង្គោលភ្លើង។ សូមអាននៅ និក្ខមនំ 14:19, 24។ នេះជានិមិត្តសញ្ញាដែលបង្ហាញពីចេស្តានៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះនៅក្នុងការជំនួសវា។ លោកព្រូចដានុស បាននិយាយថា “ឃ្លានេះចង្អុលទៅកាន់ចេស្តាយ៉ាងខ្លាំងរបស់ទេវតា និងក្នុងពេលតែមួយ វាជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពអស្ចារ្យនៅក្នុងឋានៈរបស់ទ្រង់ និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់។” (Alles spreekt in divers van des engels grootheid en schitering, en wijat daarmede tevens op de grootheid en beteekenis van zijne positive, en van zijn werk).

2 មានកាន់ក្រាំងមួយតូចបើកនៅដៃ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ នេះមិនមែនជាសៀវភៅខុសគ្នាទេ ប៉ុន្តែជាសៀវភៅតូចមួយដែលជាសៀវភៅជំនុំជំរះនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ (5:1) ត្រូវបានបង្ហាញម្តងទៀតនៅក្នុងការនិមិត្តនេះ។ នេះចង្អុលទៅទំនាយនៅជំពូកទី 11ខាងក្រោម។ ហេតុផលដែលទេវតាមកលើសាវ័កជាមួយនឹងសៀវភៅនៅក្នុងនិមិត្តគឺដើម្បីទទួលស្គាល់បេសកកម្មក្នុងការទាយទំនាយ (សូមមើល ខ 11) ។

នៅលើសមុទ្រ ហើយជើងឆ្វេងនៅលើដីគោក។ នេះជាការបង្ហាញដែលចង្អុលទៅកាន់គ្រប់ការទាំងអស់នៅក្នុងសកលលោក។ (និក្ខមនំ 20:4, 11, ទំនុកដំកើង 69:35, 98:4, 7) ពាក្យដែលទេវតាប្រកាស (ឬទំនាយខាងក្រោមនៅជំពូក 11 ដែលសាវកយ៉ូហានបានទទួល និងបានផ្ទេរមក)ដែលទាក់ទងនឹងលោកិយទាំងមូល។

3, 4 រួចបន្លឺឡើង ដោយសម្លេងយ៉ាងខ្លាំង ដូចជាសម្លេងនៃសត្វសិង្ហដែលគ្រហឹម។ នៅទីនេះ ពាក្យ "បន្លឺឡើង" ម៉ូខាដាយ (μυκᾶται) ជាភាសាក្រិច ដែលជាពាក្យដែលជាទូទៅមិនត្រូវប្រើសម្រាប់ការយំរបស់សត្វតោទេ។ (1ពេត្រុស 5:8) លោក H. B. Swete បាននិយាយថា “ពាក្យនេះមានន័យថាបរិមាណនៃសំឡេងគឺអស្ចារ្យណាស់ ហើយកម្រិតនៃពាក្យគឺស្មោះត្រង់ ហើយធ្វើឱ្យអ្នកស្តាប់ផ្តោតលើការប្រុងប្រយ័ត្ន និងការភ័យខ្លាច។

សម្លេងផ្គរលាន់7។ “នេះគឺជាការបកប្រែដែលមិនបង្ហាញពីអត្ថន័យពេញលេញ The gzreek text elaral lesan haiheptai brontaites heauton ponas (ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ αὐτὰ) ដែលត្រូវបានបកប្រែយ៉ាងត្រឹមត្រូវ “រាល់ផ្គរលាន់ប្រាំពីរនិយាយដោយសំឡេងនីមួយៗ” នោះគឺជាការនិយាយថា ផ្គរលាន់ប្រាំពីរនិមួយៗនិយាយដោយសំឡេងពិសេសនីមួយៗ។ ទំនុកតម្កើង 29 ត្រូវបានគេប្រើ “សំលេងនៃព្រះយេហូវ៉ា” ក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរដង ឃ្លានៃវិវរណៈនេះហាក់ដូចជាទាក់ទងនឹងពាក្យនៃការបើកសម្តែង។ បន្ទាប់មក គំរូនៃការបើកសម្តែងរបស់ព្រះដែលត្រូវស្តាប់ឮដូចជាសំឡេងផ្គរលាន់ចេញពី យ៉ូហាន 12:28, 29 ដូច្នេះហើយ នេះមិនមែនជាសំឡេងផ្គរលាន់ទេ ប៉ុន្តែជាសំឡេងដ៏អស្ចារ្យ ពោលគឺវាមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមានលក្ខណៈនៃការវិនិច្ឆ័យជាខ្លឹមសាររបស់វា។ (8:5) បន្ទាប់មកខ្លឹមសារនៃផ្គរលាន់

ទាំងប្រាំពីរត្រូវបានគេយល់សម្រាប់តែយ៉ូហាន ព្រោះបើវាមិនត្រូវបានកត់ត្រាទេយើងក៏មិនអាចដឹងបានដែរ។ អ្វីដែលយើងគួរគិតអំពីចំណុចនោះគឺអត្ថន័យនៃបើកសម្តែងនៃផ្គរលាន់ប្រាំពីរដែលមិនត្រូវបានសរសេរ ត្រូវមានដល់សាវកយ៉ូហាន។ ហាក់ដូចជាត្រូវបានគិតដូចតទៅ ដោយសារតែមានតែគាត់ទេដែលដឹងពីការបើកសម្តែងនៃផ្គរលាន់ប្រាំពីរ ចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានរីកឡើងដោយភាពប្រាកដប្រជា ហើយកំដៅខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់នឹងក្តៅឡើង។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគ្រប់រូបគួរតែមានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណរក្សាទុកនៅក្នុងចិត្ត ដែលមិនបញ្ចេញនិងមិនបាត់បង់កំដៅ។ សូមអាន 2កូរិនថូស 12:4។

5, 6 រួចទេវតាដែលខ្ញុំឃើញឈរលើសមុទ្រ ហើយលើដីគោក ក៏លើកដៃស្តាំទៅលើមេឃ ទាំងស្បថនឹងព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់អស់កល្បជានិច្ចរៀងរាបតទៅ ជាព្រះដែលបង្កើតមេឃ ដី សមុទ្រ និងរបស់ទាំងប៉ុន្មានដែលនៅស្ថានទាំងនោះ។ នៅក្នុង "ទេវតា" និយាយទំនាយពីការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យនាពេលអនាគត ជាដំបូងគាត់ចង្អុលបង្ហាញថាព្រះជានរណា។ ព្រះដ៏មានចេស្តាដ៏ចំរើនយ៉ាងនេះ ព្រះអង្គទ្រង់ធ្វើការវិនិច្ឆ័យដ៏ប្រសើរ ហើយគួរធ្វើតាមពិត ព្រះអង្គនឹងធ្វើក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ព្រះបន្ទូលសំដែងនូវគំនិត។ លោក ប្រ្គេចដានុស បាននិយាយថា "ហេតុផលដែលទេវតាចង្អុលទៅកិច្ចការនៃការបង្កបង្កើតរបស់សត្វទាំងអស់គឺដើម្បីបង្ហាញពីការពិតទាំងស្រុងដែលការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់នឹងមានឥទ្ធិពលលើភាវៈទាំងឡាយដែលត្រូវបានបង្កើតមករបស់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់។ ( )

គ្មានពេលបង្អង់ទៀតឡើយ។ នេះគឺជា ក្រូណូស អ៊ីខេធី អេសថាយ (χρόνος οὐκέτι ἔσται) ជាភាសាក្រិច។ ការបកប្រែអក្សរសិល្ប៍ហាក់បីដូចជាលេខយោងនៅក្នុងការបកប្រែជាភាសាកូរ៉េ។ "ពេលវេលាមិនមានទៀតទេ" អត្ថន័យនៃឃ្លានេះគឺចំពោះការពិតដែលថាការវិនិច្ឆ័យនៅគ្រាចុងក្រោយ ដែលនឹងទូទាត់ឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធមក

យ៉ាងជិតស្និទ្ធដែលទាក់ទងនឹងព្រះបន្ទូល 6:11 ។ លោក ឡ្យូមេយើ បាននិយាយ ផ្ទុយពីពាក្យរបស់ ដានីយ៉ែល 12:7 ថា “នៅទីនោះ (12:7) ដូចជាការនិយាយអំពី នគរនៃអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ នៅទីនេះ ដូចជាត្រែទីប្រាំពីរត្រូវបានផ្លុំ ពេលវេលា ដែលនគរមកដល់ត្រូវបានលើកឡើង។ ” (ការបកប្រែសង្ខេប) (χρόνος οὐκέτι ἔσται Wird Wohl durch die bestonte Beziehung auf ដានីយ៉ែល 12:7 sicher Gestelt’; Wie es sich dort um las Reich des Antichrist handelt, so wird auch hier gesagt dass die stunde dieses Reiches mit der 7 Posaune beginnt. – Offenbarung ទំព័រ 85)។ ការលេចមកនូវនគរនៃពួកប្រឆាំង នឹងព្រះគ្រីស្ទគឺត្រូវបានលុបចោលដោយសារនគរដែលត្រូវបានឃើញច្បាស់ពេញ លេញរបស់ព្រះ មុនការទូលអង្វរដោយសារឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធ (សេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលពេញលេញ) បានមកដល់។ ទីមួយ នគរនៃពួកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងមកដ ល់។

7 នោះសេចក្តីអាថ៌កំបាំងនៃព្រះនឹងបានសម្រេច។ នៅទីនេះ “សេចក្តីអាថ៌កំបាំងរបស់ ព្រះ” (τὸ μυστήριον τοῦ θεοῦ) ចង្អុលទៅកាន់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះ។ ហេតុអ្វីបាន ជាដំណឹងល្អត្រូវបានហៅថាជាសេចក្តីអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះបែបនេះ? ពីព្រោះអ្នកដែល មិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនយល់ពីដំណឹងល្អទេ ហើយក៏មិនព្រមជឿដែរ ដែលវាមានឈ្មោះជាអាថ៌កំបាំង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ មុនពេលខ្លឹមសារនៃដំណឹង ល្អត្រូវសម្រេចបំពេញយ៉ាងពេញលេញ វាហាក់ដូចជាសេចក្តីអាថ៌កំបាំងដល់មនុស្ស គ្រប់រូប។

8-10, “ក្រាំងនេះនឹងធ្វើឱ្យពោះឯងល្វីង តែនៅក្នុងមាត់នឹងបានផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ” សូម អាន អេសេគាល 2:8, 3:1-3 កិច្ចការ 15:16។ ការបកស្រាយព្រះបន្ទូលគឺដូចតទៅ នេះ។ ពីព្រោះសៀវភៅតូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះអ្នកដែលបានទទួលវានឹង

រីករាយនឹងរសជាតិយ៉ាងជ្រៅរបស់ដំណឹងល្អ។ (ប្រេចដានុស) វាជាបទពិសោធន៍នៃអំណរយ៉ាងផ្អែមល្ហែម។ តើវាមានន័យយ៉ាងណាដែរដែលវាល្វីងនៅក្នុងពោះនោះ? (1) វាមានន័យថា បន្ទាប់ពីហោរាបានទទួលវា ដូចដែលគាត់បានទស្សទាយដោយផ្ទាល់គាត់ជួបនូវបញ្ហាមួយចំនួន។ (2) ពីព្រោះ ខ្លឹមសារនៃទំនាយរាប់បញ្ចូលនូវគ្រោះចង្រៃនៃពួកដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (ជំពូក 13) នឹងមានទុក្ខលំបាករបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ពីព្រោះការខ្វល់ខ្វាយរបស់យ៉ូហាននោះខ្លាំង នោះវានឹងបានក្លាយជារឿងបញ្ហាវិញ។

11 “ឯត្រូវទាយម្តងទៀត” “ទាយ” មានន័យថាការនិយាយតំណាងឱ្យព្រះ។ ដូច្នេះរឿងនេះមិនអាចត្រូវបានគេអនុវត្តដោយមិនទទួលបានការបើកសម្តែងគំនិតដោយគ្មានកំហុសទេ។ កិច្ចការនៃការបើកសម្តែងនូវសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះផ្ទាល់មិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគ្មានការធ្វើតាមលក្ខណៈនៃភាពពេញលេញរបស់ព្រះឡើយ។ ពាក្យដែលត្រូវទាយម្តងទៀតចង្អុលទៅលើព្រឹត្តិការណ៍ដែលនឹងត្រូវបើកសម្តែងនៅពេលអនាគត (ខ7) ពោលគឺគួរនិយាយថាទំនាយថ្មីដែលបានបើកសម្តែងចេញពី ខ 15 15 (ឆលស៍) ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបាននិយាយថា ទំនាយថ្មីនេះចង្អុលទៅលើការពិតដែលគាត់គួរតែប្រកាសពាក្យទាំងអស់ខាងក្រោម 11:1។ អ្នកដែលទទួលបេសកកម្មនៃការថ្លែងទំនាយនោះ ក្រោកឈរឡើងលើស្ថានភាពនោះថា គាត់មិនអាចប្រតិបត្តិវាបានឡើយ។ គាត់គឺជាអ្នកទោសរបស់ព្រះ។

ចំណុចសំខាន់

1. “អ្នកណាដែលជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះមានបទពិសោធក្នុងការទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្អែមល្ហែមនិងបន្តរក្សាទុកទៀត។ ហើយគាត់គួរតែក្លាយជាអ្នក

ការពារព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលគាត់បានទទួលនោះ។ ហោរាអេសាយបាននិយាយទៅកាន់អ្នកយាមដែលគ្មានទំនួលខុសត្រូវថា “ពួកយាមល្បាតរបស់គេសុទ្ធតែខ្វាក់ភ្នែក គេគ្មានដំរិះគ្រប់គ្នា គេសុទ្ធតែជាឆ្កែគ ព្រុសមិនកើត គេតែងតែស្រម៉ើឃើញ គេចេះតែដេក ហើយចូលចិត្តតែលក់ទៅ” (អេសាយ 56:10)។

2. អ្នកដែលទទួលបានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានទំនួលខុសត្រូវនឹងថែរក្សាជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់របស់ព្រលឹងរបស់អ្នកផ្សេង។ ដូច្នេះ កាលដែលគេមានកំហុស នោះគេគួរតែទទួលការដាក់ទោសពិត។ ដូច្នេះ កិច្ចការរបស់គេមានរសជាតិល្វីង។ (10, 11) តែនៅក្នុងពិភពរបស់ក្រុមជំនុំ មានគ្រូគង្វាលជាច្រើនដែលប្រព្រឹត្តដោយគ្មានទំនួលខុសត្រូវដោយការរើសតាំងដោយគ្មានទំនួលខុសត្រូវ ដោយគេគិតថាព័ន្ធកិច្ចរបស់គ្រូគង្វាលជាវិធីនៃការជោគជ័យ។ គ្រូគង្វាលដូច្នោះជាមនុស្សដែលមិនមានទំនួលខុសត្រូវ និងជាមនុស្សដែលធ្វើតាមចិត្តខ្លួនឯង។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថា “បងប្អូនអើយ កុំឱ្យធ្វើជាគ្រូច្រើនគ្នាពេកឡើយ ពីព្រោះដឹងហើយថា យើងនឹងត្រូវទោសធ្ងន់ជាងគេ។” (យ៉ាកុប 3:1) ហើយ “ឯអ្នកណាដែលមិនបានស្គាល់ តែបានប្រព្រឹត្តគួរនឹងត្រូវរំពាត់នោះនឹងត្រូវវាយតិចវិញ ឯអស់អ្នកណាដែលគេប្រគល់ទុកជាច្រើនឱ្យ នោះគេនឹងទារជាច្រើនពីអ្នកនោះវិញ គេនឹងសូមលើសទៅទៀត ពីអ្នកនាដែលគេបានផ្ញើទុកជាច្រើនផង។” (លូកា 12:48) “ហេតុនោះត្រូវឱ្យយើងរាល់គ្នាចេញទៅឯទ្រង់ នៅខាងក្រៅទីដំឡើងត្រសាលដែរ ទាំងផ្ទុកសេចក្តីដំនៀលរបស់ទ្រង់ចុះ” ហើយ “ចូរស្តាប់តាម ហើយចុះចូលនឹងពួកអ្នក ដែលនាំមុខអ្នករាល់គ្នាចុះ ដើម្បីឱ្យអ្នកទាំងនោះបានថែរក្សាព្រលឹងអ្នករាល់គ្នាដោយអំណរ មិនមែនដោយស្រែកថ្ងូរទេ ដ្បិតបើត្រូវស្រែកថ្ងូរ នោះបង់ប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ ពីព្រោះអ្នកទាំងនោះ ថែរក្សាហាក់ដូចជានឹងត្រូវ

រៀបរាប់ទូលដល់ទ្រង់វិញ។" (ហេព្រើរ 13:17)។ សូមអាន រ៉ូម 1:14, 1កូរិនថូស 9:16 ។ ពីព្រោះគ្រូគង្វាលជាមនុស្សដែលត្រូវមានទំនួសខុសត្រូវដូច្នោះ គ្រូគង្វាលចាស់ព្យាយាមមិនទទួលឋានៈទេ តែព្យាយាមគេពីវាវិញ។ លោក អូហ្គាស្ទីន ត្រូវបានជ្រើសរើសជាបីស្សបដែលគាត់មិនចង់បានទេ នៅ គ.ស 392 លោក អាំប្រូស បានក្លាយជាបីស្សបដែលគាត់មិនចង់បានទេ ហើយលោក កាល់វីន បានស្នាក់នៅ ក្រុងស៊ើនែវ និងបានទទួលតំណែងបរិសុទ្ធដោយការបង្ខំរបស់លោកហ្វារែល។

ការអធិប្បាយទី **34** ភាពផ្អែមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (វិវរណៈ **10:9, 10)**

ក៏ដើរទៅរកទេវតានោះ ទាំងសុំអោយលោកប្រគល់ក្រាំងតូចមកខ្ញុំ។ លោកពោលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ចូរយកក្រាំងនេះ ហើយបរិភោគវាទៅ។ ក្រាំងនេះនឹងធ្វើអោយអ្នកឈឺពោះ តែកាលនៅក្នុងមាត់ វាផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ»។ ខ្ញុំក៏ទទួលយកក្រាំងតូចពីដៃទេវតាមកបរិភោគ នៅក្នុងមាត់ខ្ញុំ វាផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ លុះបរិភោគរួចហើយ ខ្ញុំក៏ឈឺពោះ។" (វិវរណៈ 10:9, 10) "ការគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាអំពើមួយល្អបរិសុទ្ធណាស់ ហើយស្ថិតស្ថេររហូតតទៅ។ វិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ សុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ និងសុចរិតទាំងអស់ គួរអោយប្រាថ្នាជាងមាសសុទ្ធដ៏ច្រើន ព្រមទាំងផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំដែលហូរចេញពីសំបុកទៅទៀត។" (ទំនុកដំកើង 19:9, 10)។ យើងរៀនថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្អែមដល់យើង។ ដាវីឌបានសារភាពថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់និយាយថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្អែម? យើងអាចបំបែកភាពផ្អែមជាពីរផ្នែក។

1. ភាពឯករាជ្យដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះគម្ពីរ (αυτοπιστια)

វាមានន័យថា បទគម្ពីរផ្ទាល់លាតត្រដាងសេចក្តីពិតដោយមិនពឹងផ្អែកលើទីបន្ទាល់របស់មនុស្សទេ ព្រោះបទគម្ពីរខ្លួនឯងជាសេចក្តីពិត។ ប្រយោគនៃពាក្យដែលមនុស្ស

ចាស់យល់ច្រឡំថាជាកំហុស ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅពេលនេះ។ ដូចនឹងបទគម្ពីរមួយនេះដែលលោកបានបញ្ជាក់ដោយខ្លួនឯង នោះទីបំផុតទស្សនៈបែបនេះត្រូវបានយកឈ្នះបានដោយបទគម្ពីរ។

2. ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

អ្នកដែលអានបទគម្ពីរ ហើយបានទទួលទីបន្ទាល់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មានចិត្តក្តៅគគុក និងរីករាយក្នុងចិត្ត ដូចជាគាត់ត្រូវបានដោះស្រាយរាល់បញ្ហាលំបាកៗនៅក្នុងចក្រវាឡ ពីព្រោះព្រះបានបង្កើតមនុស្ស និងសកលលោក សង្ឃឹមថាគេនឹងស្គាល់បទគម្ពីរ សៀវភៅតែមួយគត់ដែលធ្វើឱ្យយើងបានស្គាល់វាយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាសេចក្តីសង្ឃឹមនឹងភ្លឺ។ យោងតាមលូកា 24:32 ការពិតដែលថាសិស្សពីរនាក់ដែលដើរទៅផ្លូវឆ្ពោះទៅអេម៉ោសបានធ្វើឱ្យបេះដូងក្តៅបានមកពីការទទួលបានព្រះគម្ពីរដោយព្រះយេស៊ូវ។ ពាក្យដែលថាក្តៅគឺ ខៃអូមេនេ (καιομένη) ជាភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា "ដែលត្រូវឆេះ" ដែលយើងរំឭកនូវប្រវត្តិសាស្ត្រនៃមនុស្ស វាប្រៀបដូចជាកិច្ចការនៃសេចក្តីស្លាប់ ជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគ្រោងឆ្អឹង។ នៅទីនេះយើងមិនអាចហាមឃាត់នូវភាពឯកាឡើយ។ ប្រៀបដូចជាពួកសាវ័កនៅអេម៉ុស យើងយល់ថាបទគម្ពីរនិងចិត្តរបស់យើងតែងផ្លាស់ប្តូរ យើងអាចយកឈ្នះភាពឯការបាន ហើយអាចឃើញលោកិយនៃសិរីល្អនិងព្រះពរបាន។

(1) ចាស្ទីន ជាអ្នកទស្សនៈវិទូ គាត់ជាសាសន៍សាម៉ារី ហើយបានកើតនៅដើមគ .សទី2 ហើយបានសិក្សាគ្រប់ទាំងទស្សនៈវិទ្យា និងគម្រូនៃសេចក្តីពិត។ គាត់បានកត់ចំណាំទស្សនៈវិទូរបស់ស្តូអីក ហើយក៏បានសម្គាល់គ្រប់ទស្សនៈវិទូទាំងនោះដូចជា ទស្សនៈវិទូរបស់លោកអារីស្តូត របស់លោកភីតាហ្គោរ៉ាស របស់ផ្លាតូ ជាដើម។ តែគាត់មិនអាចរកឃើញសេចក្តីពិតចេញពីនោះឡើយ ហើយគាត់មានអារម្មណ៍ឯកា ហើយ

បានដើរនៅលើឆ្នេរសមុទ្រ ហើយបានជួបបុរសចំណាស់ម្នាក់។ បុរសចំណាស់នោះបានសួរថា “តើអ្នកស្គាល់ខ្ញុំទេ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសម្លឹងមើលមកខ្ញុំ?” រួចមកចាស្ទីនឆ្លើយថា “ខ្ញុំកំពុងស្វែងរកសេចក្តីពិត។” បុរសចំណាស់នោះបាននាំចាស្ទីនទៅកាន់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ចាប់ពីពេលនោះមកចាស្ទីនបានអានសញ្ញាចាស់ ហើយបានយល់សេចក្តីពិតយ៉ាងច្រើន ហើយបានកត់ត្រាវាជាឯកសារដែលមានការវែកញែក និងបានប្រកាសវាទៅកាន់អ្នកផ្សេងទៀត។ គាត់បានផ្ញើការសរសេរនោះទៅកាន់អធិរាជថា “អ្នកអាចសម្លាប់ខ្ញុំ តែមិនអាចធ្វើឱ្យយើងមានគ្រោះថ្នាក់ទេ”។ បន្ទាប់ពីនោះមក គាត់ក៏ត្រូវបានគេសម្លាប់។

(2) អហ្គាស្ទីនបានកើតនៅ គ.ស ឆ្នាំ 354 ហើយត្រូវបានពុករលួយតាំងពីនៅវ័យជំទង់របស់គាត់ ហើយបានវង្វេងនៅគ្រប់កន្លែង។ នៅគ.សឆ្នាំ 386 គាត់ត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការលទ្ធិដែលសង្ស័យ។ តែនៅក្នុងតំបន់ អ៊ីមរ៉ាន កាលដែលគាត់បានស្តាប់ទៅកានពាក្យរបស់ក្មេងប្រុសម្នាក់ថា "លើកមកអានមក"។ បន្តិចមកគាត់បានបើកគម្ពីរ ហើយអានរ៉ូម 13:11-14 ហើយចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ឆេះ ហើយបានថ្វាយខ្លួនគាត់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ គាត់និយាយថា “ព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់បានបង្កើតយើងសម្រាប់អង្គទ្រង់ ចិត្តរបស់យើងគ្មានសេចក្តីសុខសាន្តទេ ដោយសារយើងសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់។”

(3) លូធើត្រូវបានតែងតាំងធ្វើជាសង្ឃនៅខែ ឧសភា ទី2 1507 តែកាត់មិនបានស្គាល់ពីសេចក្តីពិតទេ។ ក្រោយមក គាត់បានដឹងថា ក្រុងរ៉ូមជាប្រាសាទមួយដែលបរិសុទ្ធ ដូចជាទីបរិសុទ្ធបំផុត ហើយពីព្រោះ គាត់គិតថាការទៅលេងក្រុងរ៉ូមជាសកម្មភាពមួយដើម្បីទទួលបានព្រះពរនៅ ឆ្នាំ 1952 (?)គាត់បានឆ្លងកាត់ភ្នំ Alps ឆ្លងកាត់វាល Ribald ហើយឆ្ពោះទៅទីក្រុងរ៉ូម។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់ស្នាក់នៅ

Bologna នៅតាមផ្លូវគាត់បានឈឺហើយបានជាសះស្បើយ។ ហើយបានឮសំឡេងនៃបទគម្ពីរថា “មនុស្សសុចរិតនឹងបានរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ” ខ្លាំង។ គាត់បានទទួលអារម្មណ៍ខ្លាំងចំពោះបទគម្ពីរដូចគ្នានឹងគាត់បានបង្រៀនជនជាតិរ៉ូម ហើយបន្ទាប់មក នេះជាបទពិសោធន៍ទីពីរ។ បន្ទាប់ពីជំងឺរបស់គាត់បានជាសះស្បើយ គាត់បានក្រោកឡើង ហើយចេញដំណើរទៅទីក្រុងរ៉ូម ហើយបានមកដល់កន្លែងដែលមានគោលបំណងតាមឆ្លងកាត់ភ្លូរិន។ គាត់បានឡើងលើជណ្តើរ (Acela Sancta = ជណ្តើរបរិសុទ្ធ) ព្រោះប្រសិនបើមនុស្សនោះឡើងម្តងដោយ លត់ជង្គង់ នោះអំពើបាបប្រមាណ15 ឆ្នាំត្រូវបានសម្អាត។ បន្ទាប់មកក្នុងការឡើងទៅទីនោះ លូធើបានទទួលអារម្មណ៍នូវពាក្យថា “មនុស្សសុចរិតរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ” យ៉ាងខ្លាំងម្តងទៀត។ គាត់បានយល់ថាគាត់បានដឹងថាគាត់គួរតែជឿតាមបទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ។ គាត់បានបោះបង់ចោលប្រពៃណីរបស់រ៉ូម៉ាំងចេញ។

(4) Calvin បានដើរតាមផ្លូវ ហើយមើលរូបភាពរបស់លោកឪពុកទាហាន និងពលរដ្ឋត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ ហើយដុតបុរសបាតុករម្នាក់។ គាត់បានឃើញរូបដ៏រីករាយដោយសន្តិវិធី ដែលពួកបរិសុទ្ធមានក្នុងសេចក្តីស្លាប់។ ពេលនោះគាត់គិតតែម្នាក់ឯងក្នុងចិត្តថា “តើធ្វើម្តេចឱ្យពួកបរិសុទ្ធដែលស្លាប់ក្នុងសភាពឆេះក្នុងភ្លើងនោះបានសប្បាយយ៉ាងនេះ? ខ្ញុំគ្មានការមួយនេះទេ? គាត់ត្រូវបានដុតដោយភាពក្លាហាន។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ទទួលបានភាពក្លាហានបែបនេះក្នុងស្ថានភាពដ៏អាក្រក់បែបនេះ? ត្រឹមត្រូវហើយ។ សូមសិក្សាបទគម្ពីរតាមការណែនាំរបស់សាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំ អូលីវេតាន់! ចូរស្វែងរកវិធីថ្មី!»។ គាត់បានបើកបទគម្ពីរ។ ក្នុងចំណោមនោះ គាត់បានអានបទគម្ពីរ គាត់មានអារម្មណ៍ថាស្ថានភាពដ៏អាក្រក់។ គាត់មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងអារម្មណ៍នៃកំហុសនៅក្នុងចិត្តបានទេ។ (D' Aubigne, Reform in Europe

សៀវភៅទី 2. ជំពូក 7.) គាត់ហាក់ដូចជាបើករន្ធដ៏ជ្រៅដែលមិនអាចវាស់វែងបាន។ ដោយសារគាត់រន្ធត់ខ្លាំងណាស់ គាត់បានឈប់អានបទគម្ពីរ ហើយអានវាជាបន្ត បន្ទាប់ គាត់បានយល់ពីរូបភាពដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខ ច្បាស់ណាស់ គាត់បានទទួលសន្តិភាពក្នុងចិត្តគាត់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានយល់ពីដំណឹងល្អនៅក្នុងបទគម្ពីរ គាត់មានការចង់បារម្ភខ្លះនៅក្នុងចិត្តចំពោះបញ្ហាពិបាកក្នុងការចាកចេញពីក្រុមជំនុំរ៉ូម។ ការចាកចេញពីព្រះវិហារគឺជាបញ្ហាដ៏អាក្រក់ដូចជាការបំបែកឈ្មោះរបស់គាត់ចេញពីសៀវភៅ។ គាត់ពិបាកនៅក្នុងចិត្ត" "តើខ្ញុំអាចដើរទៅកាន់មនុស្សដែលត្រូវបានបោះចេញពីក្រុមជំនុំដ៏ធំយ៉ាងដូចម្តេច?" តែចុងក្រោយគាត់បានដោះស្រាយបញ្ហានេះតាមរយៈបទគម្ពីរ។ គាត់គិតថា "ដោយគ្មានសេចក្តីពិត ក្រុមជំនុំរ៉ូមមានការរុករកឃើញដែលល្ងីល្ងើ ខុសឆ្គង និងពិធីដែលគោរពព្រះក្លែងក្លាយ តែហាសគមន៍ដែលនឹងត្រូវរកឃើញដោយពួកគេមិនត្រូវបានហៅថាជាក្រុមជំនុំទេ។" ជាចុងក្រោយ គាត់បានក្រោកឈរឡើងនៅខាងមុនការកែទម្រង់។ គាត់ស្មោះត្រង់ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ដូចជាសាសនៈវិទូ ដែលចាត់ទុកបទគម្ពីរជាស្តង់ដាតែមួយនៃជំនឿនៅពេញមួយជីវិត។ មុនពេលគាត់ចាកចេញពីលោកិយ គាត់បានអធិស្ឋានអស់រយៈ8ថ្ងៃជាបន្ត ហើយភ្នែករបស់គាត់អ៊ីវ៉ង់ហូតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយបង្ហាញពីសង្ឃឹមរបស់គាត់ទៅកាន់ពិភពលោកនាពេលអនាគត។ មុនពេលគាត់ស្លាប់គាត់ទន្ទិញដដែលថា "ខ្ញុំរាប់អស់ទាំងសេចក្តីទុក្ខលំបាកនៅជាន់នេះ ថាជាសេចក្តីមិនគួរប្រៀបផ្ទឹមនឹងសិរីល្អ ដែលនឹងបើកសំដែងមកឱ្យយើងរាល់គ្នាឃើញនោះទេ" (រ៉ូម 8:18) នៅក្នុងពេលចុងក្រោយរបស់គាត់ គាត់មិនបានបញ្ចប់វាទេ ហើយពេលនោះគាត់ក៏ដាច់ដង្ហើមទៅ។

ដូចដែលយើងក៏បានទទួលទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទស្សនៈនៃព្រះ ទស្សនៈនៃលោកិយ ទស្សនៈនៃជីវិត និងទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានដោះស្រាយ ហើយបន្ទាប់មកមានទំនុកចិត្តចំពោះការពិត។ នេះគឺជារសជាតិផ្អែមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

ជំពូកទី 11

វាពិបាកក្នុងការដឹងពីអត្ថន័យនៃជំពូកនេះ តែប្រសិនបើយើងដឹងពីអត្ថន័យនៃ “42 ខែ” នៅក្នុងខ 2 បានត្រឹមត្រូវ នោះយើងអាចយល់ផ្នែកមួយចំនួន។ វានិយាយពីការបកស្រាយមួយចំនួននៃពាក្យ “42 ខែ” នៅទីនេះ។

1. គំនិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញនៅក្នុងកម្មវិធីពីអតីតកាល

ពួកគេបាននិយាយថាវិវរណៈត្រូវបានសរសេរមុនពេលការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃក្រុងយេរូសាឡឹម “42 ខែ” ចង្អុលទៅរយៈពេល (ពីនិទាឃរដូវ គ.ស 67 ដល់រដូវស្លឹកឈើជ្រុះ គ.ស 70) ដែលរ៉ូមត្រូវបានលុកលុយដែលបានកាន់កាប់ក្រុងយេរូសាឡឹមនៅ គ.ស 70។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាការបកស្រាយដែលយល់ច្រឡំពីកាលបរិច្ឆេទនៃការសរសេរកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈទេ។ ការពិតដែលថាវិវរណៈត្រូវបានសរសេរបន្ទាប់ពីការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡិមគឺជាគំនិតត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកប្រាជ្ញទូទៅ។

2. ក្រុមអ្នកប្រាជ្ញរបស់ប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំនិយាយថា “42 ខែដូចគ្នានឹង 1260 ថ្ងៃដែរ (និមិត្តសញ្ញានៃ 1260 ឆ្នាំ)។ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់នៅក្នុងក្រុមនោះនិយាយថា វាជា

កាលបរិច្ឆេទដែលត្រូវបានរាប់ពីការចាប់ផ្តើមនៃចលនានៃសេចក្តីពីតរបស់ ក្រុមរបស់ វ៉ាល់ដូ (គ.ស 1170) ឬ វាជាកាលបរិច្ឆេទដែលត្រូវបានរាប់ពីសម័យកំណែទម្រង់ របស់លូធើ។ (1517 ឆ្នាំ)

3. គំនិតរបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញនៃក្រុមដែលបញ្ចប់ចុងក្រោយ។ បុរសម្នាក់នៅក្នុង ចំណោមពួកគបាននិយាយថា នេះគឺបន្ទាប់ពីសាសន៍យូដាបានទទួលឯករាជ្យ មិន យូរប៉ុន្មានទេ ម្តងទៀត អំឡុងពេលដែលពួកគេនឹងបានចូលទៅកាន់កាប់លើអ្នកមិន ជឿ។

4. លោក ហ្គ្រេចដានុស មើលឃើញព្រះវិហារថាជាការប្រៀបធៀបទៅនឹងក្រុមជំនុំ 42 ខែជារយៈពេលទាំងមូលនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គាត់គិតថាអាសនានិងអ្នកថ្វាយបង្គំ នៅក្នុងនោះជាអ្នកជឿពិតប្រាកដ ហើយក្នុងពេលតែមួយ គាត់គិតថា ដីដែលនៅខាង ក្រៅព្រះវិហារជាមនុស្សដែលមានពុត។ ហើយសាក្សីពីរជានិមិត្តសញ្ញានៃអ្នកផ្សាយ ដំណឹងល្អនៅគ្រប់សម័យទាំងអស់។

ការបកស្រាយ

1 ដើមបបុសទុកជាខ្នាត សូមអាន អេសេគាល 40:3, 42:2។ ***"ចូរក្រោកឡើងទៅ វាស់ព្រះវិហារនៃព្រះ និងអាសនា ហើយនឹងពួកអ្នកដែលថ្វាយបង្គំក្នុងព្រះវិហារ ផង"*** ពាក្យថា "ព្រះវិហារ" គឺ ណាអូស (ναός) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា បរិសុទ្ធបំផុត។ រួចមកទីកន្លែងដែលបរិសុទ្ធបំផុត និងអាសនា និងអស់អ្នកដែល ថ្វាយបង្គំទីនោះ" ជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលចង្អុលទៅកាន់ព្រះវិហារខាងវិញ្ញាណ ដែល ជាក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាន។ (ឆលស៍ ស្វីត) តើ "ខ្នាត" មានន័យដូចម្តេច? នេះជាអត្ថន័យ និមិត្តសញ្ញានៃការស្តារឡើងវិញនូវទ្រព្យសម្បត្តិ ឬការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិ។ (អេរសេ

គាល 40:2 43:12)។ វាជាការប្រៀបប្រដូចមួយតាមរយៈការតាំងឡើងនូវព្រះគម្ពីរ សញ្ញាថ្មីនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ ដែលប្រមូលរាស្ត្រដែលបានរើសតាំងរបស់ព្រះ ចលនានៃដំណឹងល្អ ជាដើម។ នៅក្នុងគំនិតមួយ វាជាការប្រៀបធៀបដែលពួកយូដាខ្លះត្រឡប់ទៅរកដំណឹងល្អនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនេះ។

2 តែទីលានដែលនៅខាងក្រៅនោះត្រូវចាលចេញកុំឱ្យវាស់វាឡើយ។ នេះមានន័យថា ត្រូវបដិសេធមនុស្សដែលថ្វាយបង្គំព្រះដោយរូបខាងក្រៅ ឬដោយមិនមានគោលបំណង ឬជាពិសេសនៅក្នុងសម័យនៃព្រះយេស៊ូវ និងពួកសាវក មនុស្សដែលអះអាងថាជាសាសន៍យូដាប៉ុន្តែមិនទទួលយកដំណឹងល្អចេញពីចលនាថ្មីរបស់អ៊ីស្រាអែល (ចលនានៃដំណឹងល្អ)។ (ស្វីត)។ ការក្លាយជាសាសន៍យូដាខាងក្រៅគឺមិនមែនជាគុណសម្បត្តិរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែការជឿលើព្រះអម្ចាស់ដោយការរើសតាំងពីព្រះប៉ុណ្ណោះ ទើបជាគុណសម្បត្តិរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។(រ៉ូម 9:6,7)

ដ្បិតបានឱ្យទីនោះដល់សាសន៍ដទៃហើយ ការនេះចង្អុលថា ពួកយូដាបានបាត់បង់ប្រទេស តែត្រូវពង្រាយនៅគ្រប់ទីកន្លែង ពួកសាសន៍ដទៃនឹងគ្រប់គ្រងផែនដី ដែលនោះជាការដែលព្រះយេស៊ូវទាយទុក (លូកា 21:24)។ ដ្បិតអំពើបាបដែលពួកគេបដិសេធដំណឹងល្អ ដែលពួកគេបានធ្វើដូច្នោះ។

អស់រាំង 42ខែ នេះហាក់ដូចជារយៈពេលដែលអាចបកប្រែពាក្យ ដានីយ៉ែល 9:24-27។ 42 ខែនៅក្នុងសៀវភៅរបស់ដានីយ៉ែលជាផ្នែកដំបូងនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយបង្អោះរបស់លោកិយ។ ផ្នែកចុងក្រោយនឹងពោរពេញដោយទុក្ខវេទនាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ វាដូចជាអ្វីដែលជំពូកទី 13 នៅក្នុងវិវរណៈបានសរសេរ ប៉ុន្តែផ្នែកទីមួយនៅខាងលើមិនមែនជា

ឆ្នាំតាមន័យទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែជាឆ្នាំបែបនិមិត្តសញ្ញា ប៉ុន្តែចង្អុលទៅរឿងទាំងមូលនៃថ្ងៃ ទាំងមូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មុនពេលសកម្មភាពនៃអស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មកវាចង្អុលទៅពេលវេលានៃអ្នកមិនជឿនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរនៃដំណឹងល្អ ។ (លូកា 21:24)

បន្ទាល់អញ្ជើទាំងពីរនាក់ ការបកស្រាយពាក្យនេះមានការយល់ឃើញពីរយ៉ាង។ (1) លោក ឆលស៍ បាននិយាយថា ចំណុចនេះដែលម៉ូសេ ជាអ្នកតំណាងនៃក្រិត្យវិន័យ និងអេលីយ៉ា ដែលជាតំណាងនៃទំនាយនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះ។ (2) នៅក្នុងឃ្លាបន្ទាប់ “ដើមអូលីវពីរដើម និងជើងចង្កៀងពីរដែលឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៃផែនដី” ពាក្យដែលទាក់ទងនឹងសាការី 4:14 នៅទីនេះ “សាក្សីពីរនាក់” ចង្អុលទៅកាន់ព្រះវិហារ។ សាការី ជំពូក 3, 4 បានចាត់ទុកថា យ៉ូស្វេ ជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ និងស៊ូរូបាបិល ជាអ្នកសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្រុងយេរូសាឡិមត្រូវបានចាត់ទុកជាតំណាងនៃព្រះវិហារនៅសម័យនោះ។(នេហេមា 7:5-7)។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវបានជាតំណាងឱ្យព្រះវិហារនៅសម័យនោះ។ ដូច្នេះ “សាក្សីពីរនាក់” នៃជំពូក និងខគម្ពីរទាំងនេះនៅក្នុងវិវរណៈ ក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃក្រុមជំនុំនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែរ ។ ប៉ុន្តែ លោក ព្រ្គេចដានុស មានន័យថាវាចង្អុលប្រាប់សាក្សីពីរនាក់នោះថាជា “សាក្សីរបស់ព្រះអម្ចាស់” (zij worden in ons vers getuigen van den Heere genoemd) ដែលមានន័យថាសាក្សីពិតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ ការបកស្រាយនេះក៏លាតត្រដាងថា សាក្សីទាំងពីរនាក់មានន័យគឺចង្អុលទៅក្រុមជំនុំ ពីព្រោះសាក្សីពីរនាក់នៅក្នុងជំពូកទាំងនេះ និងខគម្ពីរនៃវិវរណៈចង្អុលទៅសាក្សីពិតដែលប្រកាសដំណឹងល្អ។ ចំនួនពីរនៃសាក្សីត្រូវការវា ដើម្បីបង្កើតភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងទីបន្ទាល់។ (ចោទិយក

ថា 19:15) ពេលព្រះយេស៊ូចាត់សិស្សរបស់ទ្រង់ឱ្យទៅផ្សាយដំណឹងល្អ គឺបញ្ជូនមនុស្សពីរនាក់ដោយចេញពីមូលហេតុនេះ។ ហើយបទគម្ពីរក៏បានចែងថា មនុស្សពីរនាក់ជាអត្ថន័យនៃកិច្ចសហប្រតិបត្តិការ។(សាស្តា 4:9, 12)

ទាំងស្លៀកពាក់សំពត់ធ្មៃផង នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃការប្រែចិត្តនៃការទួញសោក (សូមអាន 1ពង្សាវតារក្សត្រ 21:27, ម៉ាថាយ 11:21)។ សេចក្តីសោកសង្រេងនៃការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេបានកើតឡើងមិនមែនដោយសារបាបរបស់ពួកគេទេ តែគឺដោយសារអំពើបាបរបស់មនុស្សនៅក្នុងលោកិយ។ ហោរា និងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមានទំនួលខុសត្រូវទាក់ទងនឹងអំពើបាបរបស់អ្នកផ្សេង (ហេព្រើរ 11:17) ហើយប្រគល់ឱ្យនូវសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងរបស់ពួកគេផង (អេសេគាល 3:16-21)។

1,260 ថ្ងៃ វាជាអត្ថន័យតែមួយនឹងពាក្យ 42 ខែនៅខាងលើ ដែលចង្អុលទៅកាន់ថ្ងៃនៃគ្រាគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គ្រានៃក្រុមជំនុំសញ្ញាថ្មីដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃការប្រកាសដំណឹងល្អ។

ដើមអូលីវទាំងពីរ ហើយជាចង្កៀងទាំងពីរ ពាក្យនេះគឺមានន័យដូចគ្នានឹងពាក្យសាក្សីពីរនាក់នៅក្នុងខ 3។ យោងទៅតាមសាការីជំពូក 4 ពីព្រោះ "ដើមអូលីវពីរ" គឺជាប្រភពសម្រាប់ផ្តល់ប្រេងដល់ជើងចង្កៀងពីរ វាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃសរីរាង្គដែលត្រូវមានកិច្ចការវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ក្រុមជំនុំពិតគឺជាកិច្ចការរបស់អ្នកធ្វើបន្ទាល់ដែលប្រកាសដំណឹងល្អ ទោះបីជាយើងនិយាយថា វាចង្អុលទៅសាក្សីនៃដំណឹងល្អក៏ដោយ វាមិនខុសពីការបកស្រាយដែឡចង្អុលទៅក្រុមជំនុំនោះទេ។

5, 6 ដ្បិតខទាំងនេះជាការបង្ហាញពីប្រភេទនៃនិមិត្តសញ្ញា យើងមិនត្រូវការមើលទៅកាន់វាដោយន័យត្រង់នោះទេ។ កាលដែលយើងបានឃើញវាក្នុងន័យត្រង់ នោះវា

ពិបាកក្នុងការបកស្រាយឃ្លានោះណាស់ “ភ្លើងចាក់ទៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេ”។ ឃ្លានេះជាពាក្យ ដែលទ្រង់មានបន្ទូលវាដោយរក្សានៅក្នុងគំនិតនូវសកម្មភាពរបស់ម៉ូសេ (និក្ខមនំ 7:20) និងអេលីយ៉ា (1ពង្សាវតារក្សត្រ 7:1, 2ពង្សាវតារក្សត្រ 1:9-12)។ វាហាក់ដូចជាមានន័យថា ក្រុមជំនុំមានអំណាចខាងវិញ្ញាណដូចជាអេលីយ៉ា។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលពីកិច្ចការអស្ចារ្យដែលអ្នកធ្វើការក្នុងក្រុមជំនុំនៅក្នុងគ្រានៃសញ្ញាថ្មីគួរធ្វើ។ (ម៉ាថាយ 21:21, ម៉ាកុស 16:17, 18 យ៉ូហាន 14:12-14)។

7 កាលណាពីរនាក់នោះបានធ្វើបន្ទាល់ពួចត្រួចហើយ អ្នកធ្វើបន្ទាល់ពិតនៃដំណឹងល្អដែលព្រះទ្រង់បានតាំងឡើងមិនស្លាប់មុនកិច្ចការនោះបានសម្រេចទេ។ លោក វីល្លីហ្វ ដែលជាអ្នកប្រកាសពីការកំណែទម្រង់ប្រហែល 100 ឆ្នាំយូរជាងលោកលូធើ គាត់ជាអ្នកសរសេរដែលជោគជ័យដោយការតវ៉ានឹងអំណាចរបស់រ៉ូម៉ាំងកាតូលិក។ នៅពេលដែលគាត់ប្រឆាំងដូច្នោះ មនុស្សខាងលោកិយបានគិតថាគាត់នឹងមិនរស់ទេ នោះគាត់នឹងស្លាប់ តែជាចុងក្រោយ គាត់ស្លាប់នៅពេលគាត់ចាស់ហើយគឺតាមគម្រោងផែនការរបស់ព្រះ។

សត្វសាហាវដែលឡើងមកពីជង្ហុកធំ ការនេះមិនមែនមានន័យថា ទីបំផុតសត្វនោះចេញមកក្រៅជង្ហុកធំទេ ប៉ុន្តែវាបានបង្ហាញពីទីតាំងរបស់វាយ៉ាងច្បាស់។ នោះគឺដោយសារសត្វជារបស់ដែលនៅក្នុងជង្ហុកធំ នោះវាមានអត្ថន័យពីអំពើដ៏ឃោរឃៅដូចសត្វដែលបានបង្ហាញក្នុងឃ្លានោះ។ សត្វនេះមានន័យថាជាអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ វាបានកើតឡើងជាច្រើនដងពីសម័យដើម ហើយត្រូវបានគេប្រើដើម្បីបំផ្លាញ។ (ចូលទៅក្នុងជង្ហុកធំ) ឧទាហរណ៍ ពួកវាជាប្រទេសអេស៊ីប បាប៊ីឡូន ក្រិក។ល។

បន្ទាប់មក សត្វដែលខគម្ពីរចែង គឺជាពេលវេលាដែលនគរដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានបង្ហាញជាផ្នែកចុងក្រោយនៃ 7 ឆ្នាំ។ សូមអាន ដានីយ៉ែល 9:27។

និងច្បាំងនឹងគេ ការនេះបង្ហាញពីការពិតខ្លះនៃជំពូក 13 រួចហើយ (13:5-7)។

8 ខ្មោចគេទាំងពីរនាក់ "ខ្មោច" គឺ ផ្តូម៉ា (πτῶμα) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលសាមញ្ញដែលចង្អុលទៅកាន់ប្រព័ន្ធប្រមូលផ្តុំ។ ដូចដែលយើងឃើញថា អ្នកធ្វើបន្ទាល់ពីរនាក់ខាងលើមិនមែនជាមនុស្សពីរនាក់ទេ តែជាប្រព័ន្ធដែលប្រមូលផ្តុំដែលហាក់ដូចជាកម្មករជាច្រើននៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ ពាក្យនេះគឺសាមញ្ញ តែមានន័យនៃនាមដែលប្រមូលផ្តុំ។

នឹងដេកនៅផ្លូវទីក្រុងធំ មនុស្សខាងលោកិយប្រឆាំងនឹងក្រុមជំនុំតែងតែមើលងាយដល់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ ហើយដើរជាន់សពរបស់ពួកគេ ហើយប្រមៀលពួកគេនៅលើផែនដី។

ដែលខាងព្រលឹងវិញ្ញាណហៅថាក្រុងសូដុំម ហើយស្រុកអេស៊ីព្ទ ដ្បិត "ក្រុងសូដុំម" ជាអ្នកដែលមិនកោតខ្លាចព្រះ ហើយសីលធម៌ត្រូវបានធ្លាក់ចុះ (2 ពេត្រុស 2:6,7)។ ព្រះទ្រង់បានដាក់ទោសពួកគេ "ស្រុកអេស៊ីព្ទ" គឺសាហាវ ពួកគេបានបៀតបៀនរាស្ត្ររបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេគ្មានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ ខូចខាងសីលធម៌ ការបៀតបៀនគ្រីស្ទានជាលក្ខណៈរបស់លោកិយ ជានគរនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះ អ្នកជឿត្រូវរងទុក្ខ ហើយត្រូវគេមើលងាយនៅក្នុងនគររបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទដូចជាសូដុំម និងអេស៊ីព្ទ។

នៅក្រុងនោះឯងដែលមនុស្សបានឆ្កាងព្រះអម្ចាស់នៃអ្នកទាំងពីរនោះ។ កន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ត្រូវគេឆ្កាងជាពាក្យដែលប្រើបែបខាងវិញ្ញាណដែលចង្អុលទៅកាន់ "កុលកូថា"

ដែលជាលោកិយដែលអាក្រក់បំផុត។ លោកិយនេះជាកន្លែងដែលបានចាប់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយងបានសម្លាប់ទ្រង់។ តែពេលខ្លះ លោកិយអាចបង្ហាញពីអ្នកជឿដែរ។ តែនេះគ្រាន់តែជារូបរាងក្លែងក្លាយប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកណាដែលជឿដល់លោកិយនឹងត្រូវវិនាស។

9 នោះនឹងមានមនុស្សពីគ្រប់ទាំងគ្រួសារ ពូជមនុស្ស ភាសា និងសាសន៍ទាំងប៉ុន្មាន សូមអានការបកស្រាយនៃ 5:9។

បានឃើញខ្មោចគេ នៅអស់ទាំងថ្ងៃកន្លះ មិនព្រមឱ្យអ្នកណាកប់ឡើយ។ ការនេះប្រាប់ពីរយៈពេលនៃនគររបស់អ្នកដែលទាស់នឹងព្រះគ្រីស្ទ (3ឆ្នាំកន្លះ) ជាកិច្ចការនៃការបៀតបៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលមិនព្រមឈប់។ ហេតុផលដែលព្រះអនុញ្ញាតឱ្យខ្មោចរបស់អ្នកធ្វើបន្ទាល់ត្រូវគេមើលងាយគឺដើម្បីនឹងគ្របបាំងពួកគេដោយសិរីល្អខ្លាំងថែមទៀតនៅក្នុងលោកិយដែលនឹងមកដល់។

10 ហើយមនុស្សនៅផែនដីទាំងប៉ុន្មាន គេនឹងមានសេចក្ដីអំណរ ហើយរលេងសប្បាយពីដំណើរអ្នកទាំងពីរបានស្លាប់ហើយ។ ការនេះជាសញ្ញានៃហោរាពិតប្រាកដ។ ហោរាក្លែងក្លាយបញ្ឆោរមនុស្ស (យេរេមា 6:14, 8:11) មិននិយាយអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រឹមត្រូវទេ ហើយមិនព្យាបាលពួកគេផង។ តែហោរាពិត (អេសេគាល 2:7, 2ធីម៉ូថេ 4:2) ស្តីបន្ទោសដល់អំពើបាបរបស់ពួកគេ មិនថាមនុស្សព្រមស្តាប់ដល់គាត់ ឬអត់នោះទេ។ ដូច្នេះ ពួកគេទទួលបានការស្អប់ពីមនុស្សខាងលោកិយ។ យ៉ូហាន 15:18-21

11 ក្រោយបីថ្ងៃកន្លះនោះមក ព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតដែលមកពីព្រះក៏ចូលក្នុងខ្មោចទាំងពីរ រួចគេក្រោកឈរឡើង នេះជាទំនាយដែល បន្ទាប់ពីអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទកន្លងផុតទៅ (ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទនឹងមកម្តងទៀត) អ្នកជឿដែលស្លាប់ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងប្រោស

គេឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយហាក់ដូចជាឆាប់និយាយមុន 20:5 ដែលចង្អុលទៅកាន់។ កាលដែលព្រះទ្រង់បង្កើតមនុស្ស ទ្រង់បានផ្តុំខ្យល់ដង្ហើមនៃអំណាចរស់នៅក្នុងច្រមុះរបស់ពួកគេ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេមានជីវិតរបស់។

“អំណាចរស់” មិនមានន័យថាអំណាចខ្យល់ (ដង្ហើម) ទេ តែជាអំណាចដែលបង្កើតនូវអំណាចនៃជីវិតរស់នៅនៅក្នុងការរួបរួមរបស់ព្រះនិងមនុស្ស។ វាចង្អុលទៅថា មានតែព្រះមួយអង្គប៉ុណ្ណោះដែលមានចេស្តានៃការបង្កបង្កើត។ អំណាចនេះត្រូវបានបង្ហាញមកជាចម្បងកាលដែលទ្រង់បង្កើតមនុស្ស ហើយធ្វើឱ្យគេរស់ឡើង។ កាលដែលរូបកាយដែលស្លាប់នៃអ្នកធ្វើបន្ទាល់ទាំងពីរបានទទួលអំណាចរស់នេះ នោះពួកគេត្រូវបានស្តារឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយក៏ក្រោកឈរឡើយ “ហើយពួកអ្នកដែលឃើញក៏មានសេចក្តីភ័យខ្លាចជាខ្លាំង” ដ្បិតពួកគេបានឃើញអំណាចដែលមិនអាចរារាំងបានរបស់ព្រះ។ អ្នកដែលបៀតបៀនពិតជាមានពេលមួយដែលនឹងត្រូវភ័យខ្លាចដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ វាជាពេលដែលព្រះទ្រង់ដាក់ទោសដល់ពួកគេពិតប្រាកដ។

13 ទីក្រុងនោះមួយភាគក្នុងដប់ក៏រលំអស់ទៅ ហើយមានមនុស្ស7ពាន់នាក់ស្លាប់ក្នុងខណៈដែលការក្រើកដីនោះ។ ពីព្រោះនៅទីនេះ 1/10 និង 7000 នាក់ ជាលេខនិមិត្តសញ្ញា វាពិបាកនឹងដឹងពីពួកគេដោយលេខទូទៅរបស់មនុស្សណាស់។ ការនេះធ្វើឱ្យពួកយើងដឹងថា កាលដែលព្រះទ្រង់ប្រទាននូវជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណដល់ពួកបរិសុទ្ធ ហេតុការណ៍ដែលទ្រង់ដាក់ទោសដល់សត្រូវប្រាកដជាកើតឡើង។ ដូចដែលយើងបានមើលទៅកាន់ប្រវត្តិសាស្ត្រ ព្រះទ្រង់បានផ្តល់ការដាក់ទោសទៅកាន់ប្រទេសដែលបៀតបៀនដល់ក្រុមជំនុំ។ “រញ្ជួយដី” អាចជាការច្របូកច្របល់ខាងនយោបាយ។ “មួយភាគក្នុងដប់” ចង្អុលទៅកាន់ផ្នែកនៃលោកិយនេះ ហើយ “មនុស្ស7ពាន់នាក់”

ជាមនុស្សដែលនៅសេសសល់នៃនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សេចក្តីវិនាសរបស់ពួកគេជាការសម្អាតទាំងស្រុងនូវអ្នកដែលទាស់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលពីការដែលនៅគ្រាចុងក្រោយនៅជំពូក 19។

រួចមក ឯពួកមនុស្សដែលនៅសល់ គេមានចិត្តភ័យខ្លាច ក៏សរសើរដំកើងដល់ព្រះនៃស្ថានសួគ៌។ វាហាក់ដូចជាចង្អុលទៅការពិតដែលថាមនុស្សនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយនៃពិភពលោកនឹងត្រូវបានប្រែចិត្ត។ ព្រះដែលមានចិត្តមេត្តាមិនឈប់សម្រាកពីកិច្ចការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់រហូតដល់ពេលចុងក្រោយបង្អស់។ ដូចដែលយើងឃើញឃ្លាថា រួចមកចំនួនដែលត្រូវសង្គ្រោះតាមរយៈការប្រែចិត្តនឹងមានច្រើនជាងចំនួនមនុស្សដែលនឹងត្រូវបំផ្លាញ។

*14 "**សេចក្តីវេទនាទីពីរ**"* ជាគ្រោះនៃត្រែទីប្រាំមួយ "សេចក្តីវេទនាទីបី" ជាគ្រោះនៃត្រែទីប្រាំពីរ។ សូមអាន 9:12។

15-18 នៅទីនេះ ព្រះគ្រីស្ទនឹងមកនៅលើផែនដីជាស្តេច និងមានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងកាត់ទោស និងសង្គ្រោះពួកបរិសុទ្ធ។ *"**នគរទាំងប៉ុន្មាននៅលើលោកិយ បានក្រឡប់ជានគររបស់ព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា និងជារបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងសោយរាជ្យ**"*(15) រហូតដល់ពេលដែលពិភពលោកត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអ្នកកាន់អំណាចនៅលើអាកាស នោះគឺសាតាំង។ (ទោះបីជាការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះគ្រប់គ្រងលើក៏ដោយ) ប៉ុន្តែចាប់ពីពេលនេះ ព្រះទ្រង់គ្រប់គ្រងលើវាទាំងស្រុង។ នេះជាទំនាយថា នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកម្តងទៀត ហើយបង្វែរពិភពលោកមកក្នុងព្រះវិញ នោះវានឹងត្រូវបានបង្ហាញដូចពេលបច្ចុប្បន្ន។ ខ 17 បាននិយាយថា "ទ្រង់ដែលបាន

គង់នៅពីដើម ហើយទ្រង់គង់នៅ" ហើយពាក្យថា "ហើយទ្រង់នឹងយាងមកនៅពេលអនាគត" មិនបង្ហាញឱ្យឃើញឡើយ។

ខែដលត្រូវជំនុំជំរះពួកមនុស្សស្លាប់ (ខ18) ព្រះទ្រង់ជាព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តាក្នុងការគ្រប់គ្រងលើរបស់ដែលបង្កើតមកទាំងអស់ មនុស្សស្លាប់ តែមិនត្រូវបានស្វែងរក ហើយត្រូវបានចាប់ឱ្យទទួលតាមកិច្ចការដែលគេបានធ្វើ។ ពាក្យថា "មនុស្សស្លាប់នឹងត្រូវជំនុំជំរះ" មានន័យថា ពួកគេនឹងត្រូវរស់ឡើងវិញ ហើយនឹងត្រូវកាត់ទោសនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ។

នោះមានគេបើកព្រះវិហារនៃព្រះ នៅស្ថានសួគ៌ ហើយឃើញមានហឹបនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់នៅក្នុងព្រះវិហារនោះ។ "ហឹបនៃសេចក្តីសញ្ញា" ជានិមិត្តរូបនៃការតាំងសញ្ញាដែលព្រះទ្រង់បានតាំងឡើង ដែលថ្មនៃការតាំងសញ្ញាត្រូវបានគេបង្ហូច។ (ហេព្រើរ 9:4 និក្ខមនំ 25:22) ។ ការពិតដែលព្រះទ្រង់បង្ហាញវា មានន័យថាព្រះទ្រង់នឹងចងចាំពាក្យនៃការតាំងសញ្ញាដែលបានតាំងនឹងរាស្ត្ររើសតាំងរបស់ទ្រង់។

រួចមកវិធីសាស្ត្រដែលសម្គាល់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញមកជា **ផ្លេកបន្ទោរ សៀងសំឡេងផ្គរលាន់ កក្រើកដី និងព្រិលយ៉ាងធំៗ** ដែលនោះជានិមិត្តសញ្ញានៃការកាត់ទោសដ៏អស្ចារ្យ។

ចំណុចសំខាន់

1. យើងគួរតែវាស់ចិត្តរបស់យើងជានិច្ចដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងថា ខ្លួនយើងជាកម្មសិទ្ធនៃទីបរិសុទ្ធខាងក្នុង។ កាលដែលយើងបរាជ័យក្នុងការវាស់នេះ យើងគួរតែដឹងថា វាជាគ្រោះថ្នាក់ ហើយយើងគួរតែលន់តួបាបភ្លាម។

2. ខ 10, 11 បង្ហាញថា (1) ការរងទុក្ខនៃពួកបរិសុទ្ធនឹងមិនយូរ នឹងត្រូវបានរីកឡើងដោយសិរីល្អនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ។ តែការសប្បាយដ៏អាក្រក់ដែលរីករាយនឹងការស្លាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបានប្តូរទៅជាការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងវិញមួយរយៈខ្លីក្រោយមក។ (2) បើទោះជាមនុស្សបៀតបៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធមានអំណាចខ្លាំងក៏ដោយ ពួកគេនឹងមានការពីរដែលពួកគេអាចហាមបាន នោះគឺ 1) មុនគ្រាកំណត់របស់ព្រះមកដល់ ពួកគេមិនអាចឈប់ប្រកាសដំណឹងល្អដោយពួកបរិសុទ្ធបានទេ (2) កាលដែលពួកបរិសុទ្ធដែលរងទុក្ខទទួលសិរីល្អដែលព្រះទ្រង់ផ្តល់មក នោះពួកគេ (សត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធ) មិនអាចបញ្ឈប់វាបានទេ។

ការអធិប្បាយទី **35** សាក្សីពីរ **(11:3)**

ពាក្យ "សាក្សី" គឺជាពាក្យធម្មតានៃពាក្យច្បាប់។ សាក្សីនៃដំណឹងល្អគឺជាអ្នកដែលដឹងពីការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ (ការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតហើយបានរស់ឡើងវិញពីការសុគតរបស់ទ្រង់។) ក្នុងករណីសាក្សីនៅតុលាការមិនពិតគាត់ទទួលការផ្តន្ទាទោស។ សាក្សីនៃដំណឹងល្អបានទទួលយកតំណែងដាច់គឺដើម្បីប្រកាសហេតុការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបទគម្ពីរបានប្រាប់យើងដោយស្មោះត្រង់។ ហេតុដូច្នេះហើយ សាក្សីនៃដំណឹងល្អមិនប្រកាសពីគំនិតរបស់គាត់ ឬជាបទពិសោធន៍របស់គាត់អំពីសេចក្តីជំនឿ ដោយសារគំនិតរបស់គាត់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ហើយបទពិសោធន៍របស់គាត់ក៏មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទដែរ។ សាក្សីនៃដំណឹងល្អ

គួរតែប្រកាសអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះគឺជាវត្ថុបំណងដែលគាត់គួរតែលះបង់ជីវិតរបស់គាត់។

“សាក្សីពីរនាក់” តើលេខពីជាសញ្ញាសម្គាល់អ្វី? គឺវាមានអត្ថន័យនៃការសហការណ៍គ្នា។ សាស្តា 4:9 មានបន្ទូលថា “មានគ្នាពីរនាក់ប្រសើរជាងម្នាក់ឯង ដ្បិតពួកគេមានរង្វាន់ដែលល្អសម្រាប់ការខំប្រឹងរបស់ពួកគេ” (សាស្តា 4:12 មានបន្ទូលថា “ហើយបើមានខ្មាំងណាមក ដែលមានកំឡាំងជាង នោះ2នាក់នឹងអាចទប់ទល់បាន ឯពួរ3ផ្លុងមិនងាយដាច់ទេ”។ ព្រះយេស៊ូវក៏បានបញ្ជូនសិស្សពីរនាក់ទៅប្រកាសដំណឹងល្អ។ (លូកា 10:1) ការសហការណ៍នៃទីបន្ទាល់បានទាញយកនូវអ្វីដែលពិតមក។ (យ៉ូហាន 8:17) យើងដឹងសេចក្តីពិតថា ពេលដែលយើងសហការណ៍គ្នា នោះយើងមានអំណាច។ ដូចជាក្មេងៗបង្ហោះខ្លែង មានអ្នកសួរថា “ធ្វើយ៉ាងម៉េចទោះធ្វើឱ្យខ្លែងហោះបាន?” ពួកគេបានឆ្លើយថា គឺដោយសារខ្យល់។ តែក្មេងផ្សេងទៀតថា គឺដោយសារតែខ្សែរបស់ខ្លែង។ បន្ទាប់មកពិតណាស់ ខ្លែងអាចហោះបានដោយសារមានការសហការណ៍ពីគ្រប់ការទាំងអស់។ ដូចគ្នានឹងការប្រកាសដំណឹងល្អក៏វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសហការរបស់សាក្សី។ ដោយសារពួកគេគ្មានកិច្ចសហការនោះ វាច្បាស់ជាគ្មានអំណាច។ ទោះបីជាការពិតក៏ដោយ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនាមិនសហការក្នុងកិច្ចការច្រើនទេ។ ដើម្បីចូលទៅក្នុងសភាពនោះ វាគឺជាប្រភេទឆ្កួត។ នៅមន្ទីរពេទ្យឆ្កួតមានអ្នកជំងឺផ្លូវចិត្តរាប់រយនាក់។ អ្នកត្រួតពិនិត្យមានតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកខ្លះមករកគាត់ ហើយសួរទៅអ្នកគ្រប់គ្រងថា "តើអ្នកមិនខ្លាចមនុស្សឆ្កួតរាប់រយនាក់ទេ?" ប្រសិនបើពួកគេសហការគ្នា ហើយវាយប្រហារអ្នក តើអ្នកអាចដោះស្រាយពួកគេ

ដោយរបៀបណា? បន្ទាប់មក អ្នកគ្រប់គ្រងឆ្លើយថា “ពួកគេមានមុខងារមិនសហការគ្នា”

ការអធិប្បាយទី **36** អំពីការផ្សាយដំណឹងល្អដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាចនិងអាក្រក់ (**វិវរណៈ 11:3-11)**

នៅក្នុងខ10, ហោរាពីរនាក់មិនបានទទួលដំណឹងល្អទេ ហើយបានភ្លក្សនូវភាពល្ងិញតែដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ពួកគេដែលព្រះបានប្រគល់ដល់ហោរាអេសាយថា “ត្រូវធ្វើឱ្យចិត្តនៃជនជាតិនេះទៅជាស្ពឹក ហើយឱ្យត្រចៀកគេធ្ងន់ ចូរបាំងភ្នែកគេ ក្រែងគេមើលឃើញ ដោយភ្នែក ស្តាប់ឮដោយត្រចៀក ហើយយល់ ដោយចិត្ត រួចប្រែចិត្ត ដើម្បីឱ្យបានប្រោសឱ្យជា” (អេសាយ 6:10)។ នេះមិនមែនជាការផ្សាយសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះទេ តែជាម្នាក់ដែលប្រកាសសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងបទគម្ពីរមានការផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ ការប្រកាសរបស់ម៉ូសេទៅកាន់ផារ៉ោន បានធ្វើឱ្យចិត្តរបស់ផារ៉ោនរឹងឡើង នោះជាការប្រកាសនៃសេចក្តីក្រោធ។ រ៉ូម 9:15-18 មានបន្ទូលថា “ដ្បិតទ្រង់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា «អញនឹងផ្សាយសេចក្តីមេត្តាករុណា ដល់អ្នកណាដែលអញមេត្តាករុណា ក៏នឹងមានសេចក្តីក្តួលអាណិត ដល់អ្នកណាដែលអញក្តួលអាណិត» ដូច្នេះ មិនសំរេចនឹងអ្នកណាដែលចង់បាន ឬនឹងអ្នកណាដែលខំរត់តាមនោះទេ គឺស្រេចនឹងព្រះ ដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ ដ្បិតមានបទគម្ពីរសំដែងដល់ផារ៉ោនថា «អញបានតាំងឯងឡើងសំរាប់ការនេះឯង គឺដើម្បីសំដែងឫទ្ធិបារមីអញក្នុងខ្លួនឯង ប្រយោជន៍ឱ្យគេប្រកាសប្រាប់ពីឈ្មោះអញទូទៅពេញលើផែនដី» ដូច្នេះ ទ្រង់តែងផ្សាយមេត្តាករុណា ដល់អ្នកណាតាមព្រះហឫទ័យ ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកណារឹងទទឹងក៏តាមតែព្រះហឫទ័យដែរ។” ដូច

ជាយើងបានមើលនៅក្នុងបទគម្ពីរហើយ ព្រះធ្វើឱ្យអ្នកផ្សេងរឹងទទឹង។ វាមានន័យថា ព្រះទ្រង់ធ្វើឱ្យចិត្តដែលមិនរឹងទៅជារឹង តែបានទុកចិត្តដែលរឹងទុកឱ្យនៅក្នុងសភាពដដែល។ ខ10 នៅក្នុងបទគម្ពីរ "ហើយអស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីនឹងរីករាយដោយសារការនោះ ហើយនឹងរីករាយនឹងប្តូរអំណោយគ្នា ពីព្រោះហោរាពីរនេះត្រូវបានជាទុក្ខបុកម្នេញដល់អ្នកដែលនៅលើផែនដី។" នៅពេលពួកគេប្រកាសដំណឹងល្អ ពួកគេមិនបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នកដែលបានរើសតាំងទេ តែទៅកាន់អ្នកដែលស្តាប់វា ឬមិនស្តាប់វាប៉ុណ្ណោះ។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់អ្នកដែលស្តាប់ ឬក៏មិនស្តាប់នោះ?

មានន័យថាដូចជាការពិត បន្ទាប់ពីបានប្រាប់ទុកជាមុន នឹងត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដ ដែលសិរីល្អនៃព្រះនឹងត្រូវបានបើកសម្តែង។ នៅពេលដែលសេចក្តីពិតបានសម្រេច ការរស់នៅរបស់ព្រះ និងភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានបង្ហាញ។ ប្រសិនបើយើងដឹងតែថាការផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវការសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់បុរសនោះ វាជាការខុស។ ការផ្សាយដំណឹងល្អគ្រាន់តែសម្រាប់ការលើកតម្កើងព្រះ។ នៅពេលដែលមនុស្សនោះស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះ នោះសេចក្តីសង្គ្រោះ សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវបានបង្ហាញ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងនឹងត្រូវបានបៀតបៀន យើងមិនគួរភ្លេចថាការផ្សាយដំណឹងល្អមិនមែនជាទីបញ្ចប់ឡើយ។ (1) ការប្រកាសអំពីណូអេអស់120ឆ្នាំមិនមានប្រសិទ្ធភាពទេ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អក៏មានគោលបំណងបង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធដ៏អាក្រក់របស់ព្រះផងដែរ។ វាជាប្រភេទនៃការប្រកាសថ្កោលទោស។ (ហេព្រើរ 11:7)។ ដូច្នេះ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវឈរនៅដោយឥរិយាបថដូច្នេះ មិនថាមិនស្តាប់ឬមិនស្តាប់នូវសាររបស់គាត់។ (2) អេណុ

កដែលជាកូនចៅជំនាន់ទី7របស់អ័ដាមបានព្រមានដល់មនុស្សបះបោរនៅក្នុងគ្រានោះ ។ (យូដាស 1:14, 15)។ បើទោះជាមានមនុស្សដែលនឹងត្រូវបរាជ័យ ឬជោគជ័យ គ្រប់ការទាំងអស់នៃការផ្សាយដំណឹងល្អនៅទីរហោស្ថានបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់។ គោលបំណងនៃការផ្សាយដំណឹងល្អគឺ “ការលន់តួប្រែចិត្តរបស់មនុស្ស” ក៏ដូចជាដើម្បីនឹងបង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ព្រះ។ (4) ព្រះគ្រីស្តប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅស្រុកយូដា តែមានមនុស្សជាច្រើនមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ តែតើយើងអាចនិយាយថានេះជាបរាជ័យនៃការប្រកាសរបស់ទ្រង់ទេ? វាមិនមែនជាបរាជ័យទេ។ ការប្រកាសបង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ព្រះ។ "ពីព្រោះដែលភ្លៀងនឹងហិមៈធ្លាក់ចុះមកពីលើមេឃឥតវិលត្រឡប់ទៅលើវិញ គឺមកស្រោចដីធ្វើឱ្យកើតចេញជាពន្លកឡើង ហើយក៏ឱ្យពូជពង្រោះដល់អ្នកដែលព្រោះ នឹងអាហារដល់អ្នកដែលបរិភោគជាយ៉ាងណា ពាក្យអញ ដែលចេញពីមាត់អញទៅ ក៏មិនដែលវិលមកឯអញវិញ ដោយឥតកើតផលយ៉ាងដូច្នោះដែរ គឺនឹងធ្វើសំរេចតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៅក្នុងចិត្តអញ ហើយនឹងចំរើនកើនឡើង ក្នុងការអ្វី ដែលអញចាត់ទៅធ្វើនោះ" (អេសាយ 55:10, 11)។

ការអធិប្បាយទី 37 ចូរចងចាំថាលោកិយជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ (វិវរណៈ 11:15)

នៅក្នុងពិភពលោក របស់ដែលត្រឹមត្រូវគឺមិនអាចជោគជ័យទាំងស្រុងនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលនោះ អ្វីដែលត្រូវត្រូវបានគេមើលងាយវិញ។ តើនយោបាយនៃការពិតត្រូវបានបង្ហាញនៅលើផែនដីនៅពេលណា? មុនអ័ប្រាហាំគឺមិនមាននយោបាយបែបនេះទេ។ តើអេបិល ហេណុក ណូអេ ជាដើម មិនមែនជាមនុស្សចម្លែកទេឬ? អេសាយ និងយ៉ាកុប ក៏ជាអ្នកចម្លែកដែរ។ ទោះជាម៉ូសេជាអ្នកតំណាងនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យក៏ដោយ តើគាត់ស្ថិតនៅក្រោមការភ្ជួញភ្ជែររបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលជាច្រើនឬទេ? ចុះនៅគ្រារបស់ពួកចៅហ្វាយវិញ? គ្រានោះជាពេលនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ ដូចជាថ្ងៃនៃភាពងងឹតដូចជា៖ “ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់លោកមេឌានប្រាំពីរឆ្នាំ។ (ចៅហ្វាយ 6:1)។ តើថ្ងៃនៃរាជវង្សស្តេចយ៉ាងម៉េចដែរ? បន្ទាប់មក ស្តេចភាគច្រើនអាក្រក់។ ប្រវត្តិជាប្រវត្តិនៃអំពើបាប តើនៅសម័យនោះតើហោរារស់នៅឯកោប៉ុណ្ណា? តើគ្រានៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយ៉ាងណាដែរ? ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ហើយសាវ័កទាំងអស់ក៏ត្រូវរងទុក្ខដែរ។ នៅគ្រាក្រោយមកទៀត- ពួកសាវកគឺជាពេលវេលានៃការបៀតបៀន មានការបៀតបៀនដ៏អស្ចារ្យនៅគ.ស 202-311 អស់រយៈពេល 100 ឆ្នាំ។ បន្ទាប់ពីអធិរាជ ខនស្តិនធីន បានដោះលែងគ្រីស្ទាន តែដោយសារ

ហេតុការណ៍នេះ គ្រីស្ទានបានចាកចេញពីសេចក្តីពិតយ៉ាងច្រើន ក្រុមជំនុំនៅសម័យកណ្តាលបានចាកចេញពីសេចក្តីពិត រហូតដល់គ្រានៃការកែទម្រង់ ក្រុមជំនុំបានក្លាយសុទ្ធតែជាក្រុមជំនុំរ៉ូម ជាសេចក្តីគួរខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំងដែលនៅក្នុងសេចក្តីងងឹត។

1. ហេតុផលដែលសេចក្តីពិត (ដំណឹងល្អ) មិនអាចក្លាយទៅជាស្តេច

ព្រោះសេចក្តីពិតឥឡូវនេះត្រូវបានប្រកាសក្នុងលោក វាមិនបានក្លាយជាស្តេចទេ ប៉ុន្តែវាមិនដូច្នោះ ដោយសារភាពមិនអាចទៅរួចរបស់វា។ ទោះបីជាមនុស្សតែងតាំងសេចក្តីពិតដោយបង្ខំក៏ពិតមិនចង់បាន។ នៅថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូបានតែងតាំងទ្រង់ជាស្តេចដោយបង្ខំ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងលោកនេះ ការពិតមិនមានសម្រាប់គ្រប់គ្រងទេ ប៉ុន្តែការប្រកាស។ ការពិតមិនកើតក្នុងលោកនេះទេ។ បើការពិតកើតក្នុងលោកនេះ ពិភពលោកនេះអាចក្លាយជាមិត្តរបស់ពិភពលោក។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការពិតមានឱកាសគ្រប់គ្រងពិភពលោក។ សេចក្តីពិតបានកើតចេញពីការខាងលើ គឺមុនពេលវេលា (អវសាននៃពិភពលោកនេះ) មកដល់ ហើយគ្មានគំនិតគ្រប់គ្រងពិភពលោកឡើយ។ បើមានគំនិតបែបនេះ វាអាចធ្វើបាន។ ប៉ុន្តែការពិតមិនបានគិតបែបនេះទេ។ កិច្ចការដែលសេចក្តីពិតធ្វើក្នុងពិភពលោកគឺដើម្បីបន្ទោសពិភពលោកធ្វើឱ្យវាប្រែចិត្ត ឬធ្វើឱ្យវាជួយសង្គ្រោះ។ ហេតុនេះ សេចក្តីពិតខ្លាំងជាងលោកីយ៍នេះ ហើយត្រូវគេបៀតបៀនក្នុងលោកទៅទៀត។ ប៉ុន្តែដោយសារការពិតត្រូវបានបៀតបៀនដោយពិភពលោក យើងមិនអាចនិយាយថាការពិតគឺខ្សោយនោះទេ។ មូលហេតុដែលសេចក្តីពិតព្រមានឱ្យប្រែចិត្តគឺសម្រាប់ពិភពលោកខាងមុខ។ ដូច្នេះ ថ្ងៃនៃតួនាទីរបស់ហោរា និងសង្ឃនឹងត្រូវបញ្ចប់។

ប៉ុន្តែពេលដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងតួនាទីស្តេចនឹងមកដល់។ ព្រះយេស៊ូវជាស្តេច ហើយទ្រង់ត្រូវបានបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយដោយទ្រង់បានប្រកាសសេចក្តីពិត។ (យ៉ូហាន 18:36, 37)។

2. នៅក្នុងចំណុចខ្ពស់បំផុងនៃចលនានៃសេចក្តីពិត (ចលនានៃដំណឹងល្អ) ភាពជាស្តេចនៃសេចក្តីពិតត្រូវបានប្រតិបត្តិ

សេចក្តីពិតកំណត់ថ្ងៃបញ្ចប់នៃពិភពលោកនេះ បានធ្វើការ ហើយរង់ចាំវា។ មកដល់ថ្ងៃដែលស្តេចនៃសេចក្តីពិតត្រូវធ្វើការ។ សេចក្តីពិតមានថ្ងៃឡើងគ្រងរាជ្យ។ វាត្រូវបានហោរាអេសាយថា៖ “នៅជាន់ក្រោយបង្អស់ នោះភ្នំ ជាទីស្អាងព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា នឹងបានតាំងឡើងខ្ពស់លើសអស់ទាំងភ្នំធំៗ ហើយនឹងបានដំកើងឡើងជាប្រសើរជាងអស់ទាំងភ្នំតូចៗដែរ អស់ទាំងសាសន៍នឹងចូលហូរហៀទៅក្នុងទីនោះ” (អេសាយ 2:2)។ នេះជាទំនាយថា ថ្ងៃដែលពិភពនៃសេចក្តីពិត និងពិភពនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងមកគ្រប់គ្រងលើពិភពលោក។ ពោលគឺមានន័យថាថ្ងៃដែលជីវិតធ្វើការជាស្តេចនឹងចុះមក។ ដោយសារការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីពិតនឹងត្រូវបានសម្រេចនៅលើភ្នំទាំងអស់ក្នុងទំនាយ វាបង្ហាញពីលក្ខណៈរីកចម្រើននៃចលនានៃសេចក្តីពិត។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក ការពិតលាតត្រដាងពីចរិតនៃភាពស្មោះត្រង់ជាច្រើនដង ហើយពង្រីកសកម្មភាពរបស់វាបន្តិចម្តងៗ ទីបំផុតវានឹងត្រូវបានបង្ហាញជាសមិទ្ធិផលដ៏អស្ចារ្យ។ ពេលវេលាដែលដំណឹងល្អដែលមិនឱ្យធ្វើផ្លូវនៅអាស៊ី ប៉ុន្តែផ្លូវនៃទ្វីបអឺរ៉ុបត្រូវបានត្រឡប់មកវិញនៅពេលមួយនៅជុំវិញពិភពលោកត្រូវបានហោះហើរជាយូរ។ ពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានអភិវឌ្ឍ និងផ្លាស់ប្តូរទៅជាដូចជាផ្ទះមួយ។ កំពូលភ្នំមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងភ្លាមៗទេ ប៉ុន្តែបានក្លាយជាវាដោយការលើកឡើងពីកន្លែងទាបបន្តិចម្ត

ងៗ។ ដូចដែលពិភពសម័យនោះត្រូវបានលាតត្រដាងដូចកំពូលភ្នំដូចជាយើងបានសង្កេតមើលពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។ ឥឡូវនេះផ្នែកខ្លះមានចរន្តនៃថាមពលរសើបចំពោះរឿងទាំងមូល។ ពីមុនប្រទេសទាំងអស់ក្នុងលោកមិនស្គាល់គ្នាទេ តែឥឡូវប្រទេសក្នុងលោកទាក់ទងគ្នាដូចផ្ទះ។ ពិភពលោករបស់អ្នកបានក្លាយជាពិភពកំពូល។ អនាគតកាលដែលយើងគួរក្រឡេកមើល គួរតែជាភ្នំនៃទីបរិសុទ្ធ ដែលចុះពីខាងលើ (ការចុះមកនៃសេចក្តីពិត) នៅលើកំពូលភ្នំ។

ផ្នែកទី 6
ការរងទុក្ខរបស់ក្រុមជំនុំ 12:1-13:18

ផ្នែកនេះបង្ហាញពីរូបភាព ដែលក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្តត្រូវរងទុក្ខនៅក្នុងលោកិយ។ ព្រះគ្រីស្តផ្ទាល់បានរងទុក្ខ។ (12:4) ក្រុមជំនុំបានទទួលគ្រប់ការរងទុក្ខវេទនា (12:13, 15) អ្នកដែលជឿដល់ព្រះគ្រីស្តដោយស្មោះត្រង់បានទទួលការរងទុក្ខពិសេសដោយផ្ទាល់។ (12:17) ហើយនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃផែនដីនេះ ពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលនូវការបៀតបៀនចុងក្រោយដោយពួកអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ត។ (13:1-18)

ជំពូក 12

យោងទៅតាមការបកស្រាយរបស់អ្នកប្រាជ្ញដ៏ធំម្នាក់នៅក្នុងជំនឿរបស់កាល់វីន ជំពូកនេះពិនិត្យមើលឡើងវិញជាមួយនឹងវិធីសាស្ត្រសំខាន់នៃការប៉ាន់ស្មានដល់ខ្លឹមសារ

ដូចគ្នានៃជំពូកទី 11 ម្តងទៀត។ នោះគឺជាជំពូកដែលបានសរសេរស្តានភាពដែលថា ក្រុមជំនុំត្រូវបានរងទុក្ខចាប់ពីការប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពីខាងក្នុងមូលហេតុនៃការរងទុក្ខគឺសាតាំង។ លោក ប្រ្តេចដានុស មានប្រសាសន៍ថា “ជំពូកខាងលើបាននិយាយពីស្តានភាពដែលក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រឈុទ្ធនឹងសកម្មភាពជាប្រភេទក្រុម និងពិភពលោក នេះជាចង្អុលបង្ហាញពីសាវតារ (សាតាំង) នៃអំណាចនៃមនុស្សដែលប្រឆាំងជាមួយនឹងក្រុមជំនុំនៃព្រះអម្ចាស់។”(In het vorige hoofdstuk teekende jij’s Heeren gerneente in hare institutairewerkzaamheid, en in hare bestrijding dor de wereld, .. . dien strijd der wereld tegen’s Heeren gemeete; ontsluierd. – Openbring, p 2480) Bousset said that the materials of the chapter comes out of the myth of the sun. (ein alter Sonnenny thus scheint aller wahrscheinlichkeit nach in Apok. 12 verarbeitet zu sein. – a. w. S. 411)។ ប៉ុន្តែវាជាការទាយខុស។ លោក ប៊ូសេត ផ្ទាល់បាននិយាយថា នៅក្នុងសេចក្តីសរុបនៃការឈ្លោះនៃខ្លួនឯង “វាពិបាកនិយាយពីកន្លែងដែលអ្នកនិពន្ធបានយកសំភារៈនេះមក។ (Woher nun der Verfasser von Arok, 12 sein Material entjehnt, das wird sich kaum mehr mit Sicherheit sagen lassen, a. w. S. 411)។

ការបកស្រាយ

រូចមានទីសំគាល់មួយយ៉ាងធំនៅលើមេឃ: “ទីសំគាល់” គឺ ស៊ីម៉ែអន (σημεῖον) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថាជាសញ្ញា និងវាស្រដៀងដែលចង្អុលទៅកាន់ពាក្យ “និមិត្តសញ្ញា”។ **“ស្ត្រី”** ជានិមិត្តសញ្ញារបស់ក្រុមជំនុំ ដែលចង្អុលទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅ

សញ្ញាថ្មីនៅក្នុងរង្វាស់នៃសញ្ញាចាស់។ ការពិតដែលក្រុមជំនុំសញ្ញាថ្មីចេញមកពីរង្វាស់នៃសញ្ញាចាស់គឺត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់ដូចតទៅ។ (1) **មកុដធ្វើពីផ្កាយ12។** វាធ្វើឱ្យយើងរលឹកពីផ្កាយទាំង12។ (លោកុប្បត្តិ 37:9) (2) ពាក្យថា "នាងមានគភ៌ ក៏ស្រែកដោយរៀបនឹងសំរាលចេញ"។ ហាក់ដូចជាបង្ហាញអ្វីមួយអំពីប្រវត្តិរបស់យូដា។ បទគម្ពីរនិយាយថា ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់យូដាមានគោលបំណងឆ្ពោះទៅការយាងមកររបស់ព្រះមេស៊ី និងប្រវត្តិនៃការឈឺចាប់នៃការប្រសូត្រកូន (មីកា 5:2 អេសាយ 66:7, 8) (3) កិច្ចការដែលទេវតា មីកែល បានវាយជាមួយនឹងសាតាំងនៅក្នុងលោកិយដែលចេញមកពីស្ថានសួគ៌ និងបានយកឈ្នះវាទាក់ទងនឹងប្រវត្តិនៃសាសន៍យូដាក្នុងផ្នែកខ្លះ។ កណ្ឌគម្ពីរដានីយ៉ែលនិយាយថា មីកែល ជាទេវតាដែលការពារសាសន៍អ៊ីស្រាអែល។ (10:13, 21)

ក្រុមជំនុំសញ្ញាថ្មីដែលចេញមកពីរូបកាយដំបូងនៃសញ្ញាចាស់ជានិមិត្តសញ្ញាជាមនុស្សស្រីនៅក្នុងអត្ថបទ។ ខគម្ពីរដែលស្ត្រីជានិមិត្តសញ្ញាក្រុមជំនុំគឺដូចតទៅនេះ។ វិវរណៈ 19:7, 21:9, ហូសេ 2:1, យ៉ូហាន 3:29, អេភេសូរ 5:31, 32 ។ល។

លោក ហ្វ្រូស (Henry W. Frost) អះអាងថា នៅទីនេះ មនុស្សស្រីគឺសំដៅទៅកាន់ម៉ារី ដ្បិតនាងម៉ារីជាគ្រីស្ទានសាសន៍យូដា នាងជានិមិត្តសញ្ញានៃក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានសាសន៍យូដា ដែលនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃលោកិយនេះ។ (ម៉ាថាយ 24 និងវិវរណៈ) តែទ្រឹស្តីនេះមិនធម្មតាទេ។

ជាស្ត្រីម្នាក់ប្រដាប់ខ្លួនដោយព្រះអាទិត្យ មានព្រះចន្ទនៅក្រោមជើង ក៏មានមកុដធ្វើពីផ្កាយ12នៅលើក្បាលដែរ។ "ការប្រដាប់ខ្លួនដោយព្រះអាទិត្យជាសិរីល្អយ៉ាងភ្លឺចែងចាំង ដែលបំពាក់ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (វិវរណៈ 7:8)។ ការដាក់ព្រះចន្ទ

នៅក្រោមជើងជាសញ្ញានៃជ័យជំនះ (លោកុប្បត្តិ 37:9, 10 2:10, 4:4, 6:2)។ “មកុដធ្វើពីផ្កាយ12”។ នៅទីនេះ លេខ12ជានិមិត្តសញ្ញានៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ។ ក្រុមជំនុំសញ្ញាចាស់ត្រូវបានតាំងលេខ 12 ដែលកុលសម្ព័ន្ធទាំង12ធ្វើជាគ្រឹះ ហើយក្រុមជំនុំសញ្ញាថ្មីបានតាំងសាវកទាំង12ជាគ្រឹះផង។ ហើយ “ផ្កាយ” ជាសញ្ញានៃអ្នកជឿដែលប្រកាសពីសេចក្តីពិត។ (លោកុប្បត្តិ 15:5 ដានីយ៉ែល 12:3, លូកា 16:8, 1ថែស្សាឡូនិក 5:5) សូមអាន ទំនុកដំកើង 84:12, អេសាយ 60:20, ម៉ាឡាគី 4:2។ ដូច្នេះ មកុដដែលធ្វើពីផ្កាយ12ជាសញ្ញានៃជ័យជំនះរបស់ក្រុមជំនុំ។

លោក ព្រ្តេចដានុស បាននិយាយថា “ការតុបតែបែបនេះរបស់ស្ត្រីនេះជានិមិត្តសញ្ញាដែលក្រុមជំនុំចេញមកពីប្រភពនៃស្ថានសួគ៌ ដែលចូលទៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងការប្រកបរបស់ទ្រង់ ហើយនិងភាពជាអម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ចេស្តារបស់ទ្រង់នៅលើផែនដីទាំងមូល។ (En Zij wordt gekenschetst naar hare hemelsche arkomst, en voorgesteld, zooals zij mag deelen in de volle gemeenschap, engust, des Heeren, en bezitten de heerschappij over de geheele wereld. – Openbaring. P. 250)។

2 នាងមានគភ៌ ក៏ព្រែកដោយឈឺចាប់នឹងសម្រាលចេញ ទាំងឈឺចាប់នឹងបង្កើតកូនមក។

នៅត្រង់នេះ “កូន” ចង្អុលទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទច្បាស់ណាស់។ ពីព្រោះកិរិយាសព្ទ “មានគភ៌” នៅក្នុងអតីតកាលរបស់ពាក្យ ថេខេន (τεκεῖν)។ ទម្រង់អតីតកាលរបស់ភាសាក្រិក (Aorist) ចង្អុលទៅកាន់សកម្មភាពនៅក្នុងមួយរយៈពេល។ នៅទីនេះវេយ្យាករណ៍នេះមានន័យថា ជាកំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលជាព្រឹត្តិការណ៍កើតឡើងម្តងរួចមក។ (ព្រ្តេចដានុស)

3 ឃើញមានទីសំគាល់មួយទៀត សូមអានការបកស្រាយនៃពាក្យដូចគ្នា។

នាគដ៏ធំមានសម្បុរក្រហម នៅទីនេះ “នាគ” ជានិមិត្តសញ្ញារបស់សាតាំង (វិវរណៈ 12:9, លោកុប្បត្តិ 3:1)។ “ពណ៌ក្រហម” របស់វាជាពណ៌នៃឈាម ហើយជាសញ្ញានៃការសម្លាប់ ការគំរាមដែលនឹងធ្វើទុក្ខដល់ក្រុមជំនុំ។ (វិវរណៈ 6:4)

ដែលមានក្បាល7 និងស្នែង 10 “កូនចៀម” (ព្រះយេស៊ូវ) មានភ្នែក7 និងស្នែង7 (5:6) តែនាគក្រហម (សាតាំង) មានក្បាល7 និងស្នែង7របស់នាគក្រហម (សាតាំង)។ “ស្នែង7 និងភ្នែក7” របស់កូនចៀមចង្អុលទៅកាន់ព្រះដែលបរិសុទ្ធគ្រប់លក្ខណ៍ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (5:6) “ក្បាល7 និងស្នែង10របស់នាគក្រហមចង្អុលទៅកាន់និមិត្តសញ្ញានៃប្រទេសចំនួន7នៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងលោកិយនេះ ហើយស្តេច10។ (វិវរណៈ 17:9-12) សាតាំងព្យាយាមធ្វើទុក្ខដល់ក្រុមជំនុំតាមរយៈភាពជាស្តេចរបស់ផែនដី ព្រះគ្រីស្ទបានបំផ្លាញកិច្ចការរបស់សាតាំងជាមួយនឹងអំណាចចេស្តារបស់លោកិយនៃស្ថានសួគ៌ និងអំណាចខាងវិញ្ញាណ។ សូមអាន 2ថែស្សាឡូនិក 2:8។ លេខ 7 ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយអង្គគត់ដែលសាតាំងបានលួចវា ហើយវាក៏មានឥរិយាបថដែលក្រអឺតក្រទមធ្វើខ្លួនដូចព្រះ។ លេខ 10 ជារបស់លោកិយដែលអាចជាសញ្ញានៃការបះបោរយ៉ាងខ្លាំងបំផុតរបស់ប្រទេសនៃលោកិយនេះទៅកាន់ព្រះ។ សូមអាន 13:1, 17:9-12។

ឯនៅក្បាលវាមានមកុដ7។ សត្វតិរច្ឆាន ដែលជាភ្នាក់ងាររបស់សាតាំង មានមកុដដប់។ មកុដទាំងប្រាំពីរនេះ គឺជាការក្លែងបន្លំនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ ហើយវាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការប្រមាថដែលអះអាងថាខ្លួនជាស្តេច ហើយវាក៏អះអាងថាជាព្រះផងដែរ។

4, 5 “កន្ទុយ” ជានិមិត្តសញ្ញានៃការកុហក។ (អេសាយ 9:15), “តារា” ជាសញ្ញានៃទេវតា។ (យ៉ូប 38:7) សាតាំងជាទេវតាម្នាក់ តែបន្ទាប់ពីគេបានធ្វើបាប នោះគេត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអារក្ស (2ពេត្រុស 2:4 យូដាស 6)។ ហើយគេបានធ្វើការល្បួងទេវតាជាច្រើនថែមទៀត ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេខូចដែរ។ “គ្រវាត់ចោលទៅផែនដីទៅ” មានន័យថា ធ្វើឱ្យពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ខ្លួនទៅ។ ហើយនាគបានឈរនៅចំពោះស្ត្រីដែលរៀបនឹងប្រសូត្រកូន មុនពេលសាតាំងធ្វើបាប “ស្ត្រី” ដំបូង គេព្យាយាមធ្វើបាបដល់ក្មេងប្រុសនោះ (ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ដែលច្បាស់ណាស់នៅក្នុងប្រវត្តិរបស់ដំណឹងល្អ។ ព្រះជន្មរបស់ព្រះយេស៊ូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងជីវិតដែលដើរគ្រប់ទីកន្លែងកាលនៅវ័យកុមារ ហើយត្រូវបានគេបៀតបៀនជាច្រើន បន្ទាប់ពីទ្រង់ត្រូវបានគេឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង។ នាងបានបង្កើតបុត្ររបស់នាង។ ការនេះមានន័យថាការចាប់កំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ លោក សេស បាននិយាយថា ការនេះចង្អុលទៅថា ពួកបរិសុទ្ធបានរស់ឡើងវិញ ហើយត្រូវបានលើកឡើងទៅលើអាកាស (1ថែស្សាឡូនិក 4:16-17) តែវាមិនតាមធម្មជាតិទេ លោក អេលៀត បាននិយាយថា វាជាការប្រៀបធៀបនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលអធិរាជ ខនស្តែនធីន បានក្លាយជាអធិរាជដ៏ខ្លាំង តែវាជាការយល់ច្រឡំទេ។

តែព្រះទ្រង់លើកកូននាងទៅឯទ្រង់ និងដល់បល្ល័ង្កទ្រង់វិញ។ សាតាំងមិនបានបំផ្លាញព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ គឺព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ និងបានឡើងទៅលើ។

6 រួចស្ត្រីនោះក៏រត់ទៅទីរហោស្ថាន ការនេះជាការនិយាយប្រៀបធៀបជីវិតរបស់លោកិយនៃជីវិតនៅទីរហោស្ថាន។ (1) រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានចាកចេញពីប្រទេសអេស៊ីប ហើយត្រូវបានបង្វឹកនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿនៅលើវាលរហោស្ថាន។ វាពិតជាត្រូវមុនពេលដែលគេចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណាន។ ប្រៀបដូចទៅនឹងក្រុមជំនុំដែលត្រូវបានបង្វឹកនៅក្នុងលោកិយដោយសេចក្តីជំនឿដែរ។ (2) នៅក្នុងចំណុចនេះ យើងត្រូវគិតពីមួយចំណុចទៀត។ ដែលនោះជា “ស្ត្រីដែលបានរត់ទៅទីរហោស្ថាន” ចលនារបស់

ក្រុមជំនុំនៅក្នុងសញ្ញាថ្មីដែលមានចលនារបស់ក្រុមជំនុំជានិច្ចនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ដែលត្រូវបានបដិសេធដោយពួកយូដា ហើយរួចមកវាបានលូតលាស់នៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នកមិនជឿ (វាលរហោស្ថានជានិមិត្តសញ្ញានៃលោកិយ)។ យោងតាម លោក Henry W. Frost "ព្រឹត្តិការណ៍ដែលស្ត្រីរត់គេចមានអត្ថន័យដូចតទៅ។ នោះគឺ វាជានិមិត្តសញ្ញាដែលគ្រាចុងក្រោយរបស់ក្រុមជំនុំសញ្ញាថ្មីរបស់ក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានជាសាសន៍យូដាដែលនឹងត្រូវគេបៀតបៀនដោយអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយពួកគេនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅតំបន់របស់អ្នកមិនជឿចេញពីផាលេស្ទីន។ ( ) តែការបកស្រាយនេះមិនតាមបែបធម្មតាទេ។

នៅទីនោះព្រះបានរៀបចំកន្លែងឱ្យនាង ដើម្បីនឹងចិញ្ចឹមនាងនៅទីនោះ។ លោកិយនេះប្រៀបដូចជាទីរហោស្ថាន។ កន្លែងដែលព្រះទ្រង់រៀបចំដើម្បីនឹងចិញ្ចឹមក្រុមជំនុំនោះជាលោកិយ។

1,260 ថ្ងៃ។ នេះជារយៈពេលដែលទាក់ទងនឹង "ពេលមួយខួប ពីរខួប ហើយកន្លះខួប។" លោក ប្រ្គេចដានុស ដែលជាអ្នកសរសេរការពន្យល់របស់ជំនឿកាល់វីនបាននិយាយថា ការនោះចង្អុលទៅកាន់ថ្ងៃនៃសញ្ញាថ្មី។ (Openbaring ទំព័រ 255)

7-9 សាតាំងត្រូវបានដេញចេញ

7 នោះមានចំបាំងនៅលើមេឃ ការនេះចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលតាមការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះអារក្សត្រូវបានដាច់ចេញពីពិភពនៃស្ថានសួគ៌ (លូកា 10:18)។ គេតែងតែធ្វើការចោទប្រកាន់ដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះ។ (យូដាស 1:1-11 2:4, 5) ។ ឥឡូវនេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ហើយបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ ហើយត្រូវបានយាងឡើង គេនោះត្រូវបានបំបែកចេញពីពិភពនៃស្ថានសួគ៌ ហើយត្រូវបានបណ្តេញចេញពីផែនដី។ (សូមមើល លូកា 10:3818, យ៉ូ

ហាន 12:30) ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ ហើយបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ សាតាំងត្រូវបានទម្លាក់ចុះ ចុះហេតុអ្វីបានជាសាវ័កប៉ុលនិយាយថា សាតាំងធ្វើការនៅស្ថានសួគ៌ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី? អេភេសូរ 6:12 បាននិយាយថា “ដ្បិតយើងរាល់គ្នាមិនមែនតយុទ្ធនឹងសាច់ឈាមទេ គឺនឹងពួកគ្រប់គ្រង ពួកមានអំណាច និងពួកម្ចាស់នៃសេចក្ដីងងឹតនៅលោកិយនេះវិញ ហើយទាស់នឹងអំណាចអាក្រក់ខាងវិញ្ញាណនៅស្ថានដ៏ខ្ពស់ដែរ។” យើងមិនគិតថាពាក្យរបស់ប៉ុលមិនមែនជារឿងចម្រូងចម្រាសនោះទេ។ នេះគឺជាហេតុផល។ នោះគឺ សាតាំងត្រូវបានបណ្តេញចេញពីកន្លែងចោទប្រកាន់ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ ហើយបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែវានៅក្នុងកន្លែងល្បួង (នេះក៏ជាស្ថានសួគ៌ នោះគឺជាអាកាស)។ បន្ទាប់ពីនោះ នៅថ្ងៃ ចុងក្រោយនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គេនឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីផែនដីទាំងស្រុង។ កាលដែលព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថា កិច្ចការជាក់ស្តែងដែលព្រះនឹងសម្រេច ទ្រង់មានបន្ទូលថាបានសម្រេច ទោះជាមិនបានសម្រេចក្តី ក៏ហោរានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ប្រើជាពាក្យដដែល។

បន្ទាប់មក "សង្គ្រាមនៃស្ថានសួគ៌" ដែលត្រូវបានលើកមកដោយព្រឹត្តិការណ៍បានកើតឡើងរវាងទេវតាមីកែលនិងនាគ។ តើយើងនឹងមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យអ្វីខ្លះទៅនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ? តើមីកែល និងភ្នាក់ងាររបស់គាត់មិនបានកត់សម្គាល់អ្វីទេ ប៉ុន្តែមានតែមីកែល និងទេវតារបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះដែលប្រយុទ្ធជាមួយនាគឬ? ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាបញ្ហាទេ។ ពីព្រោះ (1) កិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ នឹងត្រូវបានសម្រេចដោយមនុស្សក្នុងលោកីយ៍របស់មនុស្ស។ ឧទាហរណ៍ វាដូចជាកិច្ចការនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។ នៅក្នុងរូបភាពខាងក្រៅ ការផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវបានដំណើរការដោយមនុស្ស ហើយនៅផ្នែកផ្សេងទៀត ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ជាអ្នកធ្វើសម្រេច។ ដូចនោះដែរ “សង្គ្រាមនៃស្ថានសួគ៌” ត្រូវបានអនុវត្តដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ (យ៉ូប 38:7) ក្នុងទិដ្ឋភាពមួយ

ហើយនៅក្នុងលក្ខណៈខាងក្រៅដែរ ដែលមីកែលនិងពួកទេវតារបស់គាត់បានដឹង។ (2) ជាពិសេស យើងគួរតែបកស្រាយ “សង្គ្រាមនៃស្ថានសួគ៌” ជាសំឡេងនៃស្ថានសួគ៌ ដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុងខ 10-12។ (RCH. Lenski, The Interpretation of St. John’s revelation, ទំព័រ 372)។ ដោយសារតែសំឡេងនៃស្ថានសួគ៌បាននិយាយអំពីខ្លឹមសារនៃសង្គ្រាម។ នោះគឺពាក្យដែលអ្នកចោទប្រកាន់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្តេញចេញ (ខ 10) មានន័យថា នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អារក្សបានចោទប្រកាន់ពួកបរិសុទ្ធតាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អំពើនៃការចោទប្រកាន់របស់គេត្រូវបានបញ្ចប់។ នេះមានន័យថាជាជ័យជំនះរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ក្នុងន័យដូចនេះ ខ 11 បានមាននិយាយថា “ហើយពួកគេបានយកឈ្នះគេដោយឈាមនៃកូនចៀម និងដោយព្រះបន្ទូលនៃទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ត្បិតពួកគេមិនស្រឡាញ់ជីវិតរបស់ពួកគេរហូតដល់ស្លាប់ឡើយ”។ ដូច្នេះហើយ សង្គ្រាមនៃស្ថានសួគ៌ ចង្អុលទៅការពិតដែលថា ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ហើយបានរស់ឡើងវិញ ហើយបានទទួលជ័យជំនះ។

មីកែល ការនេះជាការបកប្រែសៀងនៃពាក្យដើមរបស់ភាសាហេព្រើរ (מִיכָאֵל) ដែលមានន័យថា “តើអ្នកណាដូចជាព្រះជាម្ចាស់ទៅ?” ដូចដែលយើងមើលឃើញការមួយនេះ ទេវតាជាអ្នកដែលប្រយុទ្ធសម្រាប់ព្រះ។ នៅក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានសុគតដោយត្រូវឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ហើយទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយបានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយជ័យជំនះត្រូវបានតាំងនៅរួចហើយ។

នឹងពួកទេវតារបស់លោកច្បាំងនឹងនាគ និងទេវតាវាក៏ច្បាំងនឹងលោកដែរ។ សម្រាប់ពាក្យនេះ សូមអាននៅជំពូកមួយទៀត (យកឈ្នះលើអារក្ស)

10-12 ខគម្ពីរទាំងនេះចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលកិច្ចការនៃការប្រោសលោះត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងអស្ចារ្យដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការយាងឡើងរបស់ទ្រង់។

10 សេចក្តីសង្គ្រោះ ព្រះចេស្តា និងរាជ្យរបស់ព្រះនៃយើងរាល់គ្នា សេចក្តីសង្គ្រោះហាក់ដូចជាការបង់ថ្លៃលោះដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេចបំពេញ (វិវរណៈ 7:10) “ព្រះចេស្តា” មានន័យថាជាអំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលទ្រង់បានយាងមកដោយការយាងឡើងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (វិវរណៈ 4:11, 5:12)។ “រាជ្យ” ជាស្ថានសួគ៌ “អំណាច” របស់ព្រះគ្រីស្ទចង្អុលទៅកាន់អំណាចដែលព្រះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់បានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ បានក្លាយជាព្រះដែលមានគ្រប់ចេស្តានៅស្ថានសួគ៌និងនៅផែនដី។ (ម៉ាថាយ 28:18) ឃ្លានេះជាពាក្យនៃលទ្ធផលដែលបានយកឈ្នះសាតាំងទាំងស្រុងតាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ និងបានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌។

អានោះដែលចោទប្រកាន់នឹងពួកបងប្អូនយើងរាល់គ្នា អ្វីដែលជាបញ្ហានៃចំណុចនេះគឺជាបញ្ហា នៅទីនេះ អ្នកណានិយាយការមួយនេះ។ (1) លោក ស្វីត បាននិយាយថាគេគឺជាអ្នកចាស់ទុំម្នាក់ប៉ុន្តែវាមិនសមហេតុផលទេ (2) លោក ប្រ្គេចដានុស និយាយថាជាទេវតា (3) លោក ឡូមេយើ បាននិយាយថា "អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់" ឬ (4) មនុស្សម្នាក់និយាយថាវាគឺជាពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ “អ្នកចោទប្រកាន់” ដែលចង្អុលទៅកាន់សាតាំង គេនោះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សដែលត្រូវបាន រើសតាំងនៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយចោទប្រកាន់នៅចំពោះព្រះ។ (សូមអាននៅ យ៉ូប 1:-2:) ប៉ុន្តែការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវបានសុគតលើឈើឆ្កាង ហើយទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ ហើយបានឡើងទៅដែលបានរាប់ជាសុចរិតដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះឥឡូវនេះ នោះកិច្ចការចោទប្រកាន់របស់សាតាំងត្រូវបានបញ្ចប់ហើយ។

*11 គេបានឈ្នះវាដោយសារឈាមនៃកូនចៀម ហើយដោយសារសេចក្តីបន្ទាល់របស់គេ។*នៅទីនេះ ពាក្យថា "បានឈ្នះ" ត្រូវបានតាំងយ៉ាងពិតប្រាកដដោយខខាងលើ ដោយការបញ្ចប់ការចោទប្រកាន់របស់សាតាំង។ ដូច្នេះ ខគម្ពីរនេះទាក់ទងនឹងខគម្ពីរខាងលើ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "ដោយ" គឺជា ឌីអា (διά) ជាភាសាក្រិច ដែលគួរបកប្រែជា "ព្រោះ" ។ ព្រោះពាក្យនេះតាំងពីមុខនាមកម្មបទ មិនមែនមានន័យថា ជាមធ្យោបាយនៃជ័យជំនះទេ តែជាហេតុនៃកុសលដ៏ពេញដោយព្រះគុណដែលត្រូវទទួលថាជាអ្នកឈ្នះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ជ័យជម្នះរបស់ពួកគេមិនបានមកពីការងាររបស់គេទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានប្រទានដល់ពួកគេជាព្រះគុណ ហើយពាក្យបន្ទាល់ដែលធ្វើឱ្យពួកគេចូលរួមក្នុងការទទួលជ័យជម្នះ។ យោងទៅសេចក្តីអធិប្បាយ (យកឈ្នះអារក្ស) នៅផ្នែកខាងក្រោយ។

ក៏មិនបានស្តាយជីវិតខ្លួនដរាបដល់ស្លាប់ អ្នកជឿដែលជាគ្រីស្ទានៅក្នុងវិវរណៈនៅក្នុងន័យដែលជាប់លាប់គឺជាអ្នកដែលត្រូវបានគេសម្លាប់។ ចុះតើការដែលត្រូវគេសម្លាប់ជាលក្ខខណ្ឌដែលសាកសមនឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះមែនទេ? គឺវាមិនមែនោះទេ។ នៅក្នុងវិវរណៈ អ្នកជឿត្រូវបានដាច់ចេញពីកូនចៀម។ (ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានសុគត)។ (វិវរណៈ 14:1, 17:14, 19:11, 14) ដូច្នេះអ្នកជឿក៏រីករាយនឹងគុណសម្បត្តិនៃអ្នកមានជ័យជំនះដោយសារកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បើទោះជាអ្នកជឿនៅក្នុងលោកិយមិនត្រូវបានគេសម្លាប់ក៏ដោយ។ និយាយម្យ៉ាងទៀត គេជាសត្រូវរបស់លោកិយ ជាអ្នកដែលត្រូវរងទុក្ខនៅក្នុងលោកិយ ហើយជាអ្នកដែលយកឈ្នះលោកិយនេះផង។

ដូច្នេះសម្រាប់ពួកគេទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដោយការជឿលើដំណឹងល្អនៃព្រះគុណ នោះពួកគេមិនចាំបាច់សង្គ្រោះទេ (ខ 11) ជីវិតខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេត្រូវស្លាប់ (រ៉ូម 8:10)។ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានជីវិតអស់កល្បដល់ពួកគេ ហើយទ្រង់ការពារពួកគេ។ គឺថាជីវិតរបស់យើងមិនបានសង្គ្រោះខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែយើងចុះចូល

(πεπίστευκα) វាចំពោះព្រះគ្រីស្ទ គឺជាចំណុចសំខាន់នៃជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។ អ្នកជឿគួរលះបង់កាត់ចិត្តដែលពឹងលើខ្លួនឯង។ យើងមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះតាមវិធីដែលដៃម្ខាងកាន់ខ្លួនឯង ប៉ុន្តែដៃម្ខាងទៀតកាន់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ យើងគួរតែជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយការចុះចូលខ្លួនយើងទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ដោយផ្ទាល់។ យើងមិនគួរពឹងផ្អែកលើអ្នកដទៃទេ។ យើងមិនគួរពឹងផ្អែកលើពេត្រុសទេ។ ពេត្រុសក៏បានសង្គ្រោះដោយពឹងលើព្រះអម្ចាស់ ដែលខ្ញុំពឹងផ្អែកដែរ។ លោក លូធើ បាននិយាយថា៖ “ទុកឱ្យទ្រង់ដែលបានស្លាប់ដើម្បីព្រលឹងខ្ញុំ ចូរមើលទៅការសង្គ្រោះរបស់ចុះ។” ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចហើយ អ្នកជឿមិនខ្លាចបាត់បង់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ទេ ពីព្រោះអ្នកជឿបានលះបង់ជីវិតរបស់គាត់ទៅលើព្រះគ្រីស្ទរួចហើយ។

12 ដោយហេតុនោះ ឱស្ថានសួគ៌ និងពួកអ្នកដែលនៅស្ថាននោះអើយ ចូរអរសប្បាយឡើង! ទាំងនេះជាមនុស្សដែលជឿដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវបានចាកចេញ ហើយបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ **ផែនដី និងសមុទ្រ** ជាការត្រាស់ហៅជាសរុបទៅកាន់អ្នកដែលនៅរស់នៅលើផែនដី។ **ដោយវាដឹងថា ពេលវេលាខ្លីណាស់ហើយ**! ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកម្តងទៀតនៅពេលអនាគត នោះអារក្សនឹងត្រូវគ្រវាត់ទៅក្នុងបឹងភ្លើង។ ពីព្រោះវាបានដឹងវាសនាដ៏អាក្រក់របស់វា ក្នុងកាលដែលវាត្រូវបានបោះចេញមកលើផែនដីមក វានឹងទទួលរងយ៉ាងអាក្រក់។

13,14 ខគម្ពីរនេះពន្យល់នៅខ 6 ខាងលើម្តងទៀត។ សូមអានការពន្យល់បកស្រាយនោះ។

នោះមានស្លាបពីរដូចជាស្លាបនៃសត្វឥន្ទ្រី ហ្គ្រេចដានុស បាននិយាយនៅទីនេះថា “ស្លាបពីរ” ជាសេចក្តីជំនឿ និងក្រឹត្យវិន័យ ជាអំណាចរបស់អ្នកជឿ និងក្រុមជំនុំដែលចេញមកពីការដែលមានរបស់ទាំងពីរនេះ។ (De sterkte van geloovige en gemeente ligt in deze twee.) តែការបកស្រាយនេះមិនមែនជាការប៉ាន់ស្មានតែ

មួយនោះទេ។ “ស្លាបពីររបស់សត្វឥន្ទ្រី” ជានិមិត្តសញ្ញាដែលព្រះទ្រង់ចិញ្ចឹមរាស្ត្រ ដែលទ្រង់បានរើសតាំងជាមួយនឹងវិធីសាស្ត្រនៃការរងទុក្ខ។ (ចោទិយកថា 32:11-12, ទំនុកដំកើង 103:5, អេសាយ 40:31)។ នៅពេលសត្វឥន្ទ្រីបង្វឹកកូនៗរបស់វា វាទម្លាក់ពួកគេពីលើមកដើម្បីនឹងបង្រៀនឱ្យពួកគេហើរ កាលដែលពួកគេជួបនូវគ្រោះនៅពេលកំពុងធ្លាក់មកដី នោះម្តាយក៏មកទទួលពួកគេដោយស្លាប់របស់នាង នោះព្រះទ្រង់ក៏ប្រើវិធីសាស្ត្រដូចគ្នានោះដើម្បីនឹងបង្វឹកដល់រាស្ត្រដែលទ្រង់បានរើសតាំង (និក្ខមនំ 19:4)។

ទីរហោស្ថាន នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃលោកិយ (1) ដូចជាទីរហោស្ថានដែលឯកោពិភពលោកក៏ឯកោដែរ។ (សុភាសិត 21:19) (2) ដូចជាបញ្ហោសម្លៀកបំពាក់ អាហារ និងផ្ទះនៅទីរហោស្ថាន ពិភពលោកក៏ដូចគ្នាដែរ។ (ទំនុកតម្កើង 78:19) (3) លើកលែងការទាំងនោះ ស្ថានភាពទាំងអស់នៃពិភពលោកផ្តល់ឱ្យយើងនូវទុក្ខវេទនាថែមទៀត។ ការរងទុក្ខហាក់ដូចជាផ្តល់ទុក្ខដល់យើង វាពិតជាធ្វើឱ្យយើងចូលទៅជិតព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវណាស់។ ក្មេងប្រុសម្នាក់បានបណ្តែតកប៉ាល់ក្មេងលេងនៅលើទឹកហើយលេង។ មួយសន្ទុះក្រោយមក កប៉ាល់មួយបានចូលកណ្តាលទន្លេ គាត់ខ្លាចបាត់បង់សំពៅ។ ពេលនោះ បុរសនោះបានបោះដុំថ្មយ៉ាងធំទៅខាងលើកប៉ាល់ ក្មេងប្រុសនោះស្រែកឡើងព្រោះគាត់ស្មានថាសំពៅនឹងខូច។ ប៉ុន្តែកប៉ាល់បានចេញពីទឹកដោយសាររលកដែលថ្មដែលធ្វើឱ្យវាចេញមកក្បែរដី ហើយក្មេងប្រុសក៏ចាប់បាន។ ដូចដែលយើងរងទុក្ខនៅក្នុងពិភពលោកដែល គឺវាធ្វើឱ្យយើងចូលទៅជិតព្រះយេហូវ៉ាកាន់តែជិតស្និទ្ធ។

មួយពេល ពីរពេល និងកន្លះពេល។ នេះគឺជាផ្នែកពាក់កណ្តាលនៃរយៈពេលមួយភាគចិតសិបសប្តាហ៍ចុងក្រោយ ពោលគឺរយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះនៅក្នុងដានីយ៉ែល 9:24។ ចុះហេតុអ្វីបានជារយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះនិយាយថាពេលមួយពេល ពីរពេល និងកន្លះពេលដូច្នេះ? វិធីសាស្ត្រនៃការបញ្ចេញមតិប្រភេទបែបនេះ រួមបញ្ចូលអត្ថន័យជានិមិត្តរូ

ប។ យោងទៅតាមលោកបណ្ឌិត យ៉ាំង (EJ Young) ថាវាចង្អុលបង្ហាញបីដំណាក់កាលនៃសកម្មភាពរបស់អ្នកធ្វើទុក្ខបៀតបៀន ពោលគឺវាបង្ហាញថាសកម្មភាពបៀតបៀនកាន់តែខ្លាំង ហើយនឹងត្រូវកាត់បន្ថយ។ “ពេលមួយ” គឺជារយៈពេលដែលត្រូវបញ្ចប់នៅក្នុងផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះ “ពីរពេល” មានន័យថាការបន្តនៃពេលវេលា (“ពេលមួយ”)។ (Calvin) ដូចដែលអ្នកបៀតបៀនទទួលបានអំណាចមួយពេល ហើយក្នុងន័យថាវាត្រូវបានពង្រឹងបន្តិចម្តងៗ គេបាននិយាយថាជា “ពីរដង”។ ហើយ "ពាក់កណ្តាលពេល" គឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលសកម្មភាពនៃការបៀតបៀននឹងត្រូវកាត់ផ្តាច់។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ានៅក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនាបង្ហាញការបកស្រាយបែបនេះ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា “” (ម៉ាថាយ 24:6-8) ហើយបន្ទាប់ទៀតទ្រង់មានបន្ទូលថា “តែដោយយល់ដល់ពួកអ្នកដែលត្រូវបានរើសតាំង នោះថ្ងៃនោះនឹងត្រូវបានកាត់នៅខ្លី” (ម៉ាថាយ 24:22) សូមអាន ម៉ាថាយ 24:6 ម៉ាកុស 13:7, លូកា 21:9។ ដូចជាព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា “ថ្ងៃនោះនឹងត្រូវកាត់ខ្លី” មានន័យថាទ្រង់កាត់បន្ថយថ្ងៃនៃទុក្ខវេទនា។ បន្ទាប់មកយើងមិនអាចនិយាយបានថានៅទីនេះពាក្យ "មួយពេល ពីរពេល និងកន្លះពេល" មិននិយាយរយៈពេលខ្លះទេ។ (1) យោងទៅតាមអ្នកប្រាជ្ញនៃគោលជំនឿរបស់កាល់វីនពេលវេលាគឺជាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មានន័យថា "42 ខែ" ឬរយៈពេល 1260 ថ្ងៃ" (11: 3) (2) យោងទៅតាមការបកស្រាយរបស់លោក ហ្វ្រូសថ៍ (Henry W. Frost) រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះចុងក្រោយនេះ ដែលក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានសាសន៍យូដាត្រូវបានគេបៀតបៀន។ Matthew Twenty Four and the Revelation pp 219-224) ប៉ុន្តែ វាពិបាកក្នុងការទទួលយកការបកស្រាយនេះ។

15 រួចពស់វាព្រួសទឹកចេញពីមាត់វាដូចជាទន្លេ ទឹកទន្លេងហាក់បីដូចជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីរងទុក្ខវេទនាជាច្រើន (អេសាយ 43:2)។ តែលោក ហ្គ្រេចដានុស បាននិយាយថា វាជាជីវិតខាងសាច់ឈាមដែលធ្វើឱ្យយើងចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលនោះជា ការខ្វល់ខ្វាយ ការលោភលន់ ការផ្សេងទៀត ជីវិតខាងរូបសាច់មួយចំនួន (ម៉ាថាយ

13:22) (Openbaring p 263)។ ហើយការព្រួសនេះចង្អុលទៅកាន់កងទ័ពដែលធ្វើការឈ្លានពានមក។

16 ប៉ុន្តែផែនដីបានមកជួយស្ត្រី ហើយផែនដីក៏បើកមាត់លេបទឹកទន្លេដែលនាគបានចាក់ចេញពីមាត់របស់វាទៅ។ ចំណុចនេះដែលថា កលល្បិចអាក្រក់ទាំងអស់របស់សាតាំងនឹងត្រូវបរាជ័យ ដោយសារសកម្មភាពផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលសូលលះបង់ចិត្តតាមចាប់ដាវីឌ នោះដោយការលុកលុយរបស់យោធាប៉ាឡេស្ទីន ដាវីឌបានឱកាសរត់គេចទៅ។

17 នាគក៏ខឹងនឹងស្ត្រីនោះ ហើយចេញទៅច្បាំងនឹងសំណល់ពូជនាងទាំងប៉ុន្មាន។ នេះមានន័យថាជាសកម្មភាពដែលអារក្សបានល្បួងអ្នកជឿគ្រប់រូបដោយផ្ទាល់។ សាតាំងមិនអាចដកសហគមន៍នៃក្រុមជំនុំចេញបានទេ។ ដូច្នេះហើយឥឡូវនេះ គេនោះព្យាយាមបំផ្លាញអ្នកជឿម្នាក់ៗដែល**វាឈរ**គឺ អែស្តាដេ (ἐστάθη) ជាភាសាក្រិច "ដែលមានន័យថាគេ (នាគ) បានក្រោកឈរ)ប្រៃ។ ក្នុងការជ្រើសរើសការបកប្រែនេះ ខ 17 នឹងត្រូវបានបកប្រែដូចខាងក្រោមថា នាគខឹងនឹងស្ត្រី ហើយបានបែរទៅប្រយុទ្ធជាមួយកូនចៅដែលនៅសេសសល់របស់នាង ដែលជាមនុស្សដែលកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយមានទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវជាមួយផង។ ហើយខ្ញុំ (យ៉ូហាន) បានក្រោកឈរនៅលើខ្សាច់នៃឆ្នេរសមុទ្រ។"

ការអធិប្បាយទី **38** ការយកឈ្នះអារក្ស (**វិវរណៈ 12:7-12)**

យើងជឿថាអារក្សមានពិតដោយយោងទៅតាមបទគម្ពីរ។ ដោយសារអារក្សនោះជាអ្នកបោកបញ្ឆោត ដូចដែលថាយើងមិនដឹងថាវាមានជីវិតនោះទេ ដោយយើងមើលមិន

ឃើញអារក្ស វាគិតថាវាជាសុវត្ថិភាព។ វាហាក់ដូចជាមនុស្សល្ងង់ដូចសត្វអូស្ទ្រិច។ សត្វអូស្ទ្រិចបានជួបនឹងគ្រោះថ្នាក់នោះ មានតែក្បាលរបស់វាប៉ុណ្ណោះដែលកប់ក្នុងខ្សាច់។ វាធ្វើឱ្យគាត់បោះខ្លួនក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់។ ប្រសិនបើបុរសនោះមានអារម្មណ៍ថាមានសុវត្ថិភាព ដោយសារអារក្សមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងភ្នែករបស់យើង នោះគឺជាសកម្មភាពដែលវាផ្តល់អ្វីៗទាំងអស់ដល់គាត់។ អារក្សមានល្បិចកលណាស់ ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សធ្លាក់ក្នុងការល្បួង។ (10 មេកំណាចស្គាល់ចំណុចខ្សោយរបស់យើងច្បាស់ជាងចំណុចឯទៀតៗ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថាវាត្រូវបានគេហៅថាជាពស់ចាស់។ (វិវរណៈ 20:2)។ ពស់ពូកែខាងប្រាជ្ញា និងមានល្បិច។ តើវាមានបទពិសោធយូរប៉ុណ្ណាទើបវាជាពស់ចំណាស់? វាត្រូវបានប្រើដើម្បីដោះស្រាយនឹងមនុស្ស។ យើងដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់យើងដោយមិនច្បាស់លាស់ ហើយក៏មិនស្ទាត់ជំនាញក្នុងការដោះស្រាយវាដែរ។ ប៉ុន្តែដោយសារអារក្សដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់មនុស្សដោយកលល្បិចរបស់វាអស់រយៈពេលជាច្រើនពាន់ឆ្នាំ។ វាធ្វើឱ្យមនុស្សរអិលដួលដោយយានរបស់គាត់។ (2) អារក្សត្រូវបានបង្ហាញដោយទេវតានៃពន្លឺ។ 2កូរិនថូស 11:14 និយាយថា “ហើយសេចក្តីនោះមិនជាអស្ចារ្យឡើយ ព្រោះអារក្សសាតាំងក៏ក្លែងខ្លួនធ្វើជាទេវតានៃពន្លឺដែរ”។ តើអារក្សមិនបានល្បួងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈពេត្រុសដែលជាសិស្សសំខាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទទេឬ? រួចមក ព្រះគ្រីស្ទបានបង្គាប់ថា៖ “ពេត្រុសក៏ចាប់គាត់ចេញ ហើយចាប់ផ្តើមស្តីបន្ទោសគាត់ថា៖ “ព្រះអម្ចាស់អើយ! រឿងនេះនឹងមិនកើតឡើងចំពោះទ្រង់ឡើយ”។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់បែរមកនិយាយទៅពេត្រុសថា៖ « សាតាំង! អ្នកគឺជាឧបសគ្គសម្រាប់ខ្ញុំ។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនបានគិតទៅលើរឿងរបស់ព្រះទេ គឺគិតលើរឿងរបស់មនុស្ស។” (ម៉ាថាយ 16:22, 23) ដល់ពេត្រុស។ អារក្សប្រើគ្រួសារ និងមិត្តភ័ក្តិរបស់យើងដើម្បីបង្ខូចយើង។ បន្ទាប់មក យើងគួរកាន់តាមព្រះ

ហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានស្តីបន្ទោសពេត្រុស។ ទោះជាយើងមិនប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចពាក្យបញ្ជាថា “សាតាំង ចូរចាកចេញពីវាទៅ” យើងគួរតែប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាបដិសេធ ដូចពាក្យផ្សេងទៀតនៃការបដិសេធ។ នោះគឺប្រសិនបើមនុស្សនោះធ្វើបាបចំពោះសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើក្រុមគ្រួសារ និងមិត្តភក្តិធ្វើបាបគាត់មួយភ្លែត គាត់គួរបោះវាចោលទៅ ដូចជាផ្សែយពីសាតាំង។ នៅពេលដែលយើងស្តាប់ពាក្យអាក្រក់របស់វា (ដោយជំនឿ) យើងនឹងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងដៃរបស់សាតាំង។

1. យើងយកឈ្នះអារក្សដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

លោហិតរបស់ទ្រង់ជាថ្លៃប្រោសលោះនៃអំពើបាបរបស់គេ (1ពេត្រុស 1:18, 19) ហើយទ្រង់បានទទួលជំនួសបណ្តាសាដែលយើងបានទទួល (កាឡាទី 3:13)។ ហេតុផលដែលលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានប្រសិទ្ធិភាព គឺជាការពិតដែលថា វាជាវិធីសាស្ត្រនៃការបង់ថ្លៃលោះរបស់ព្រះ។ 1ពេត្រុស 1:18,19 មានបន្ទូលថា “ដោយដឹងថាទ្រង់បានលោះអ្នករាល់គ្នា ឱ្យរួចពីកិរិយាឥតប្រយោជន៍ ដែលបានតពីពួកឰយុកោមក នោះមិនមែនដោយរបស់ពុករលួយ ដូចជាប្រាក់ឬមាសនោះទេ គឺបានលោះដោយសារព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ ទុកដូចជាឈាមនៃកូនចៀមឥតខ្ចោះឥតស្លាកស្នាម”។ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាវិធីនៃការប្រោសលោះ និងត្រូវបានដៅទុកមុនពីអស់កល្ប និងត្រូវបានទាយទុកមុនរាប់ពាន់ឆ្នាំនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ វាត្រូវបានពង្រឹងដោយសេចក្តីពិតដូចព្រះ។ តើអ្នកណាដែលអាចយកឈ្នះដែលប្រឆាំងទាស់នឹងការកំណត់របស់ស្ថានសួគ៌នោះ? ដ្បិតលំដាប់លំដោយនៃរដូវក្តៅ រដូវស្លឹកឈើជ្រុះ និងរដូវត្រជាក់ត្រូវបានកំណត់ទុក ដែលមិនអាចបំបែកបាន។ តើធ្វើម្តេចឱ្យ

ច្បាប់របស់ព្រះដែលត្រូវបានរំដោះដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបំបែកបាននោះ? ព្រះអម្ចាស់បានជ្រាបតាំងពីមុនអស់កល្បមកថាមនុស្សនឹងប្រព្រឹត្តបាប ហើយនឹងត្រូវបំផ្លាញ ហើយទ្រង់បានកំណត់ថានឹងបញ្ជូនព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ជាដង្វាយជំនួស។

2. យើងយកឈ្នះអារក្សដោយការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានអំណាចអ្វីដែលធ្វើឱ្យយើងយកឈ្នះបាននោះ? (1) ដំណឹងល្អជាអំណាចដែលមកដល់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម 1:16, 1កូរិនថូស 1:18 2:4, 5 អេភេសូរ 1:13) (2) វាមានជីវិត ហើយជាពាក្យដែលទ្រទ្រង់អស់កល្បជានិច្ច។ (1ពេត្រុស 1:25) (3) វាមានជីវិតរស់នៅ ជាចេស្តាដែលធ្វើការ។ (ហេព្រើរ 4:12) (4) វាជាវិញ្ញាណ និងអ្វីដែលអាចរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញបាន។ (យ៉ូហាន 6:53), (5) វាជាពន្លឺដែលចែងចាំងនៅក្នុងសេចក្តីងងឹត។ (2ពេត្រុស 1:19) (6) វាជាគ្រាប់ពូជដែលមានជីវិតដែលដាំនៅក្នុងចិត្ត (ម៉ាថាយ 13:3) (7) វាជាដាវមុខពីរដែលមុតស្រួច។ (ហេព្រើរ 4:12) (8) វាជាព្រះបន្ទូលដែលធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿ។ (1ថែស្សាឡូនិច 2:13) ម៉ាថាយ 10:20, 11:25, 16:17 លូកា 12:12 21:15 យ៉ូហាន 6:44 14:26, 15:26 កិច្ចការ 16:24 រ៉ូម 4:15 1កូរិនថូស 15:56 2កូរិនថូស 3:6, 7, 9 កាឡាទី 1:16 អេភេសូរ 1:18, 6:17 ភីលីព 2:13 កូល៉ុស 1:9-11 1ថែស្សាឡូនិច 1:5,6 (Grereformeerde Dogmatiek IV ទំព័រ 501-504)។

ការអធិប្បាយទី **39** ព្រះលោហិតនៃកូនចៀម (វិវរណៈ **12:11)**

“ព្រះលោហិតរបស់កូនចៀម” មានន័យថាជាការរងវេទនារបស់ទ្រង់ ហើយការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ដែលបានសង្គ្រោះអ្នកជឿចេញពីអំពើបាប។ ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកសុគតជំនួសយើង។ ការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ជាការប្រមូលផ្តុំនៃទុក្ខលំបាកទាំងអស់ជំនួសយើង។ បទគម្ពីរអំពីសេចក្តីស្លាប់របស់ព្រះគ្រិស្តមាន 175 នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ យើងនឹងត្រូវសញ្ជឹងគិតពីការរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប។

1. ការរងទុក្ខនៃកេតសេមានី

នៅក្នុងចំណោមការយល់ច្រឡំជាច្រើនពីព្រះយេស៊ូវ ការមួយដែលគិតថាថា ដោយសារព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ ទ្រង់គ្មានការអ្វីលំបាកនឹងទទួលសេចក្តីស្លាប់នោះទេ។ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនោះគឺ (1) ដ្បិតព្រះយេស៊ូវមានជាតិជាមនុស្ស នោះទ្រង់មានអារម្មណ៍នៃការឈឺចាប់របស់មនុស្ស។ (2) ដ្បិតទ្រង់មិនមានបាបដែលនឹងត្រូវទទួលសេចក្តីស្លាប់ ដែលជាផលផ្លែនៃអំពើបាបទេ តែទ្រង់ត្រូវបានរងទុក្ខជាងអ្នកផ្សេងទៀត។ ពីព្រោះអ្នកមានបាបត្រូវបានច្រឡំដោយបាប ដោយគេត្រូវបានអាម៉ាស់ដោយបាន នោះមិនមានអារម្មណ៍រងទុក្ខពេញលេញនោះទេ។ ការស្លាប់គឺជាការទួញសោកយ៉ាងខ្លាំងបំផុត កាលដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់រងទុក្ខនោះទ្រង់មានអារម្មណ៍ដឹងការវេទនាយ៉ាងខ្លាំងជាងមនុស្ស។ នៅកេតសេមានីជាចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃការឯកានិងទុក្ខវេទនា។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ស្រែកនៅត្រង់នោះ (ហេព្រើរ 5:7, នៅក្នុងគ្រានៃសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានថ្វាយការអធិស្ឋាន និងការទូលអង្វរ ដោយសម្រែកយ៉ាងខ្លាំងនិងទឹកភ្នែក ទៅកាន់ទ្រង់ដែលអាចនឹងសង្គ្រោះទ្រង់ពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយទ្រង់ត្រូវបានស្តាប់ដោយកសារការគោរពរបស់ទ្រង់។ នៅត្រង់នោះទ្រង់បានបង្ហូរញើសនិងឈាម។ (លូកា 22:44 -ហើយដោយនៅក្នុងការរងវេទនា ទ្រង់បាន

អធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំងក្លាថែមទៀត។ ហើយញើសរបស់ទ្រង់ក្លាយទៅជាដំណក់ឈាមដែលធ្លាក់ចុះដល់ដី។) ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បង្ហូរញើសនិងឈាមនៅក្នុងការទួញសោក វាបង្ហាញដល់យើងនូវការរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងរបស់ទ្រង់។ វាមិនដែលមានន័យថាទ្រង់គ្មានភាពក្លាហាននោះទេ។ មនុស្សដែលមិនស្គាល់ពីអត្ថន័យនៃសេចក្តីស្លាប់ដោយសារតែភាពស្តឹកនៃព្រលឹងរបស់គេ និងអ្នកផ្សេងទៀតដែលក្លាហានមុនពេលការស្លាប់ដែលគ្មានគោលបំណង។ មិត្តរបស់ ណាប៉ូឡេអុងបានឃើញទាហានម្នាក់ ហើយបានរាយការណ៍ដល់ណាប៉ូឡេអុង “គាត់ជាមនុស្សកំសាកយ៉ាងខ្លាំង។” ណាប៉ូឡេអុង បាននិយាយថា “គាត់ជាទាហានដែលក្លាហាន ពីព្រោះគាត់ដឹងច្បាស់ពីគ្រោះថ្នាក់នៃសង្គ្រាមនិងការចូលទៅក្នុងសង្គ្រាម។”

ភាពឯការបស់ព្រះយេស៊ូវនៅកេតសេម៉ានី ធ្វើឱ្យមានកំណាព្យទួញសោកដូចខាងក្រោយនេះ។

“ព្រះអម្ចាស់របស់ទូលបង្គំបានអស់កម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង ទ្រង់បានយាងចូលទៅក្នុងព្រៃដោយការអោបក្រសោបនូវសេចក្តីស្រឡាញ់និងការចំអក។ ទ្រង់បានយាងចូលទៅក្នុងព្រៃ។ តើដើមអូលីវមិនបានស្គាល់ទ្រង់ទេឬអី? ហើយតើស្លឹកឈើតូចៗមិនបានផ្តល់សេចក្តីសប្បុរសដល់ទ្រង់ទេឬអី! កាលដែលទ្រង់បានយាងចូលទៅក្នុងព្រៃឈើសូម្បីតែបន្លាក៏ស្គាល់ទ្រង់ដែរ។”

(3) ការសុគតរបស់ទ្រង់មិនសម្រាប់តែមនុស្សម្នាក់នោះទេ ដោយសារទ្រង់បានរងសេចក្តីស្លាប់ទាំងអស់របស់ពួកបរិសុទ្ធ ទុក្ខលំបាករបស់ទ្រង់នោះខ្លាំងមិនអាចនិយាយបាន។

2. ការក្បត់របស់ពួកសិស្ស (ម៉ាថាយ 26:56)

នៅពេលសិស្សទាំងអស់ដែលដើរតាមទ្រង់ក្បត់ទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវនឹងមានអារម្មណ៍ត្រូវគេបោះបង់យ៉ាងខ្លាំង។ យូដាសបានលក់ព្រះយេស៊ូវ។ នេះជាការឈឺចាប់ដូចជាត្រូវបានកាត់ថ្លើមរបស់ទ្រង់។ វាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានធ្វើបាបយ៉ាងខ្លាំងដោយសារយូដាសនិងសិស្សទាំងអស់បានបោះបង់ទ្រង់ចោល ហើយពួកគេបានបែកខ្ញែកទៅ ហើយពេត្រុសដែលបម្រើដូចជាសិស្សដែលសំខាន់បំផុត បានបដិសេធព្រះយេស៊ូវ។ របៀបដូច្នេះព្រះយេស៊ូវទ្រង់ត្រូវបានសិស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្បត់ ទ្រង់ត្រូវបានគេស្អប់ និងត្រូវគេបោះបង់ចោល (អេសាយ 53:3) វាមានន័យថា ទ្រង់បានរងនូវទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំងក្លា។

3. ទ្រង់បានទទួលការសាកល្បង

1ពេត្រុស 2:23 មានបន្ទូលថា “កាលគេបានជេរប្រមាថដល់ទ្រង់ នោះទ្រង់មិនបានជេរតបវិញទេ ខណដែលទ្រង់រងទុក្ខ នោះក៏មិនបានគំហកកំហែងដល់គេដែរ គឺបានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ទៅព្រះ ដែលជំនុំជំរះដោយសុចរិតវិញ”។ អេសាយ 53:7 មានបន្ទូលថា “ទ្រង់ត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ហើយធ្វើទុក្ខ តែទ្រង់មិនបានហើបព្រះឱស្ឋសោះ គឺដូចជាកូនចៀមដែលគេដឹកទៅសំឡាប់ ហើយដូចជាចៀមដែលគនៅចំពោះពួកអ្នកកាត់រោមយ៉ាងណា ទ្រង់ក៏មិនបានហើបព្រះឱស្ឋសោះយ៉ាងនោះដែរ”។ ព្រះយេស៊ូវមិនបានធ្វើការដោះសារទៅកាន់ការចំអក ឬការប្រមាថនៅបល្ល័ង្កនៃការសាកល្បងនោះទេ។ ឧទាហរណ៍មួយនេះបង្ហាញពីសីលធម៌ដោយការអត់ទ្រាំនឹងការធ្វើដោយមិនយុត្តិធម៌។ ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានទ្រាំការនិច្ឆ័យទោសដោយមិនស្របច្បាប់នោះជាការរងទុក្ខដ៏ធ្ងន់បំផុតដល់ទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់បានជំនួសនូវភាពអាម៉ាសដែលយើងគួរតែទទួល។

4. ការរងទុក្ខនៃឈើឆ្កាង

ការសុគតនៅលើឈើឆ្កាងជាការស្លាប់ដែលមានបណ្តាសា (កាឡាទី 3:13, ចោទិយកថា 21:23) អ្នកដែលត្រូវព្យួរនៅលើឈើឆ្កាងមានការឡើងកម្តៅ មានឈឺក្បាល និងត្រូវបានលេបទៅនៅត្រង់កន្លែងដែលត្រូវបោះដែកគោល។ (1) បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវត្រូវបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ទ្រង់បានទទួលទំនួលខុសត្រូវជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយបានរងបន្ទុករបស់អ្នកផ្សេងទៀត។ [1] ទីមួយ ទ្រង់បានសូមការអត់ទោសដល់អ្នកដែលឆ្កាងទ្រង់។ ហើយ [2] ទ្រង់បានប្រគល់មាតារបស់ទ្រង់ដល់សិស្សទ្រង់ យ៉ូហាន។ [3] ទ្រង់ត្រូវបាននាំអ្នកទោសដែលជាប់ឆ្កាងជាមួយទ្រង់ទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះ។

(2) យើងអាចឃើញអ្វីដែលទ្រង់មានអារម្មណ៍ពីទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំងតាមពាក្យដូចតទៅនេះ។ ព្រះបន្ទូលទ្រង់បានរងការឈឺចាប់ [1] ទ្រង់មានបន្ទូលថា “អេលី អេលី សាបាច់ ថានី” នោះជាការឈឺចាប់ដែលត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះវរបិតា។ អ្នកជឿពិតក៏មានអារម្មណ៍ឈឺចាប់កាលដែលទ្រង់ត្រូវបានចាកចេញពីព្រះវរបិតា។ ហើយពីការឈឺចាប់ដ៏ខ្លាំងដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់មាន? [2] ពាក្យថា “ខ្ញុំស្រេក” ចង្អុលថាលោហិតរបស់ទ្រង់ហូរចេញមកពីព្រះកាយទ្រង់ទាំងស្រុង ដែលរួចមកទ្រង់មានអារម្មណ៍ស្រេកទឹកខ្លាំង។ ហេតុផលដែលទ្រង់ប្រាប់ដូច្នេះគឺដើម្បីនឹងសម្រេចតាមបទគម្ពីរ។ (ទំនុកដំកើង 69:21)។ តាមបែបដូច្នេះ ទ្រង់បានរងទុក្ខដោយផ្ទាល់ ទ្រង់បានទ្រាំទ្ររហូតដល់ទីបញ្ចប់តាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ [3] ពាក្យថា “ព្រះវរបិតាអើយ ទូលបង្គំសូមថ្វាយវិញ្ញាណទៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់!” បង្ហាញពីទីបញ្ចប់នៃជីវិត

របស់អ្នកបម្រើត្រូវបានបញ្ចប់ដែលបានបញ្ចប់បញ្ហារបស់ទ្រង់។ ទ្រង់បានរងបន្ទុក របស់មនុស្សមានបាបដែលដំបូងនោះសម្រាប់សត្រូវ ហើយចុងក្រោយសម្រាប់អង្គទ្រ ង់។ (1ពេតុស 2:24)

ការអធិប្បាយ ទី **40** អង្គដែលប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវបានគេបៀតបៀននៅក្នុង លោកិយនេះ (**វិវរណៈ 12:11**)

អ្នកជឿជាគ្រីស្ទានទទួលការបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយអំឡុងពេលនៃការធ្វើព័ន្ធកិច្ច របស់ខ្លួន ក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ។ ការរងទុក្ខដែលគេទទួលចេញមកពីការរួបរួម ជាមួយព្រះយេស៊ូវ។ កាលដែលគេត្រូវរងទុក្ខនោះ ព្រះយេស៊ូវក៏ធ្វើឱ្យគេបានយកឈ្នះ វាដែរ។ យ៉ូហាន 15:18-20 16:33។

នៅទីនេះខ 7-10 បានទស្សទាយថានៅពេលអនាគត អ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី នឹងត្រូវបានគេបៀតបៀនយ៉ាងច្រើន។ ទំនាយនេះក៏ត្រូវបានសម្រេចក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ របស់ក្រុមជំនុំដោយផ្ទាល់។ នៅពេលដែលយើងពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំពី ក្រុមជំនុំបុរាណពី ទុក្ខវេទនា និងការបៀតបៀនត្រូវបានចាប់ផ្តើមរួចហើយ។ បន្ទាប់ពី ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអម្ចាស់ សាវកត្រូវបានគេសម្លាប់ បន្ទាប់ពីនោះនៅទីក្រុងរ៉ូម ការ

បៀតបៀនដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើងដោយអធិរាជនីរ៉ូ។ ការបៀតបៀនរបស់ពួកគេមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺពួកគ្រីស្ទានត្រូវបានពាក់ស្បែកសត្វ ហើយត្រូវឆ្កែខាំ ហើយត្រូវគេសម្លាប់ ឬស្ទើរតែស្លាប់។ ឬពួកគេត្រូវបានដុតធ្វើជាភ្លើងជំនួសចង្កៀង។ បន្ទាប់មក ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនត្រូវបានគេឆ្កាង។ អធិរាជនីរ៉ូបានធ្វើអត្តឃាត។ អធិរាជ Antonius Pius និង Marcs Aurelius មិនបានបៀតបៀនពួកគេទេ ប៉ុន្តែប្រជាជននៅក្នុងប្រទេសមិនអើពើនឹងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញលើអ្នកជឿទេ បន្ទាប់មក Polycarp មានបញ្ហា។ គាត់នៅកន្លែងដែលគេធ្វើឃាត ខណៈពេលឃាតបានសួរថា “បើអ្នកឆ្លើយថា “ខ្ញុំមិនស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ” នោះខ្ញុំនឹងដោះលែងអ្នកវិញ។” គាត់បានឆ្លើយថា៖ “អស់រយៈពេល 86 ឆ្នាំដែលខ្ញុំបម្រើព្រះយេស៊ូ ទ្រង់មិនបានធ្វើបាបខ្ញុំទេ តើខ្ញុំអាចក្បត់ទ្រង់ដោយរបៀបណា?” អធិរាជឌីសៀស (AD 200) បានណែនាំដល់គ្រីស្ទានឲ្យការថ្វាយបង្គំព្រះរបស់រ៉ូមដើម្បីនឹងលុបបំបាត់គ្រាប់ពូជរបស់អ្នកជឿ ហើយបានសម្លាប់មនុស្សជាច្រើនដែលមិនព្រមស្តាប់តាម។ អធិរាជ ឌីអូឃ្លេសិន បានចាប់ខ្លួនប៊ីស្សបចាស់ទុំ និងបានបំពុលពួកគេ ហើយបានប្រមូលគម្ពីរយកមកដុតចោល។ រួចមកមានប៊ីស្សបម្នាក់កាលដែលត្រូវអ្នកពិឃាតសួរថា “ចូរឱ្យព្រះគម្ពីរមកខ្ញុំដុត” ចាស់ទុំម្នាក់នោះបានឆ្លើយថា “បើទោះជាកូនខ្ញុំត្រូវដុតក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនឱ្យព្រះគម្ពីរទៅដុតដែរ”។ ដូច្នេះអ្នកពិឃាតបានដុតប្តីប្រពន្ធនោះទៅ។ ដំបូង កាលពីសតវត្សទីពីរទីបី អ្នកដែលមានអំណាចរដ្ឋាភិបាលបានចាប់ខ្លួនគ្រីស្ទាន ហើយបានសម្លាប់ពួកគេ បន្ទាប់មកក្រុមជំនុំបានចាប់ខ្លួនគ្រីស្ទានពិតប្រាកដហើយសម្លាប់ពួកគេ។ ប៊ីស្សប អាំប្រូស នៅសតវត្សទី4បានរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅពេលអធិរាជ សេអូដូសៀស នៅសតវត្សទី4បានបង្ហូរឈាមមនុស្សដែលគ្មានកំហុសជាច្រើន ហើយអាំប្រូសបានប្រដៅណែនាំគាត់។ រួចមកអធិរាជក៏ស្នាក់នៅរាជវាំងហើយបានលន់តួអស់រយៈពេល

8ខែ។ បន្ទាប់ពីនោះមកក៏បានចាកចេញពីផែនដីទៅ ហើយត្រូវបាននៅក្នុងការអោយ ក្រសោបរបស់អាំប្រូស។ អាំប្រូសបានធ្វើការនៅតំបន់មីឡែនប្រទេសអ៊ីតាលី សិស្ស របស់គាត់ក៏បានដើរតាមគំនិតគាត់ ហើយបានលះបង់ខ្លួនរបស់ពួកគេនឹងរក្សាសេចក្តី ពិត ហើយមិនបានចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំរ៉ូមដែលបង្ហូរទៅក្នុងដំណែងរបស់សង្ឃនោះ ទេ។ ដូច្នេះហើយ បទបញ្ជារបស់សម្តេចប៉ាបមិនមានឥទ្ធិពលលើព្រះសហគមន៍កាតូ លិកនៅ Milan ទេ។ សហគមន៍កាតូលិកនៅ Milan នេះមិនបានចូលទៅក្នុងការ គ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាបទេរហូតដល់សតវត្សទី 11 (1059 Pope Nicholas II) មានឯករាជ្យហើយបានក្លាយជាព្រះសហគមន៍កាតូលិកដែលតវ៉ា។ Ambrose បាន ជឿលើបទគម្ពីរជាស្តង់ដារតែមួយគត់នៃសេចក្តីជំនឿក្នុងនាមជាប៊ីស្សពនៃទីក្រុង Milan។ (អស់រយៈពេល 23 ឆ្នាំ) បន្ទាប់ពីនោះ Lupius Laurentius, Mansuectus, Bishop of Milan), Claudius of Turin) ជាដើម បានទ្រទ្រង់ការពិតនៅក្នុងជួរនៃ Ambrose ។ បន្ទាប់ពី Ambrose បានស្លាប់នៅឆ្នាំ 397 អ្នកស្នងតំណែងដែលរំពឹង ទុកមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាបទេ ប៉ុន្តែបានតវ៉ា។ ភស្តុ តាងគឺជាអ្វីដែល Daminaus បានស្តាប់ពីគ្រូគង្វាលនៃក្រុមរបស់ Ambrose ។ នោះ ហើយជាគាត់បាននិយាយថា "ព្រះវិហារនៃគណបក្ស Ambrose បានយកសេរីភាព ចេញពីការគ្រប់គ្រងចាស់របស់សម្តេចប៉ាប ពួកគេមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់និងមិនចុះ ចូលនឹងវា ហើយការបញ្ជារបស់សម្តេចប៉ាបក៏មិនចូលទៅក្នុងគណបក្សដែរ។ (ប្រវត្តិ នៃក្រុមជំនុំប្រូតេស្តង់។ លេខ 1 ទំព័រ 23-24) ដូចនោះ គណបក្ស Ambrose បាន រក្សាការពិត ហើយបានប្រយុទ្ធជាមួយនឹងចិត្តទុក្កបុគ្គល។

ទីរហោស្ថានជាអ្នកជឿដែលនៅសេសសល់ បន្ទាប់ពីបក្សពួករបស់អាំប្រូសត្រូវបែកខ្ញែកនៅសតវត្សទី11មក ហើយត្រូវបានតាំងទីលំនៅនៅក្រោមភ្នំ Alps អស់រយៈពេលយ៉ាងយូរប្រឆាំងទាស់នឹងសម្តេចប៉ាបរបស់រ៉ូម ហើយបានរក្សាសេចក្តីពិតនៃជំនឿរបស់ប្រូតេស្តង់។ ពួកគេមានទីតាំងនៅជ្រលងភ្នំ Casteless នៅតំបន់ភ្នំ Alps ។ ជ្រលងភ្នំមានប្រាំពីរ ជាស្រុកដែលមានជីជាតិស្រស់ស្អាត ពួកគេបានបង្កើតថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងបានធ្វើការជួបជុំផងដែរ ដែលមានគ្រូគង្វាលចំនួន 150 នាក់ និងក្រុមជំនុំមួយចំនួនដូចគ្នា។ ពួកគេបានបណ្តុះបណ្តាលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយបញ្ជូនពួកគេ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានដើរទៅផ្ទះនីមួយៗជាពាណិជ្ជករដើម្បីលក់សូត្រ កំណប់ទ្រព្យជាដើម ហើយបង្រៀនគម្ពីរដែលសរសេរដោយដៃពួកគេ។ ពួកគេបានតវ៉ាប្រឆាំងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាបរ៉ូម ហើយបានប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អគ្រប់ប្រទេសទាំងអស់ដែលមានទីតាំងនៅភាគខាងត្បូង និងខាងលិចនៃទ្វីបអឺរ៉ុប ហើយក៏បានប្រកាសការផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់ប្រទេសអេស្ប៉ាញ អាល្លឺម៉ង់ ប៊ូហ៊ីមី និងប៉ូឡូញផងដែរ។

ដូចជាទីរហោស្ថានមិនបានចុះសម្រុងនឹងក្រុមជំនុំកាតូលិកខាងលិច (ព្រះវិហារទាំងអស់នៅកណ្តាលក្រុងរ៉ូម) បក្សពួករបស់ប៉ុលមិនបានសម្របសម្រួលទៅនឹងអំពើពុករលួយនៃក្រុមជំនុំខាងកើត (ព្រះវិហារទាំងអស់នៅកណ្តាលស្រុកអាន់ទីយ៉ូក)។ ពិធីជប់លៀងនេះត្រូវបាននាំយកមកដោយ Armenian Constantine ។ គាត់បានទទួលសៀវភៅគម្ពីរសញ្ញាថ្មីពីអតិថិជនម្នាក់ដែលស្នាក់នៅផ្ទះរបស់គាត់ ហើយបានអានវា ហើយយល់ពីកំហុសរបស់ក្រុមជំនុំខាងកើត បន្ទាប់មកគាត់បានចាកចេញពីព្រះវិហារ។ គាត់បានធ្វើការអស់រយៈពេល 27 ឆ្នាំហើយត្រូវបានសម្លាប់ដោយការគប់ដុំថ្ម។ អ

ស្វាឬណាស់ ស៊ីម្មាន ដែលបានធ្វើជាប៊ីស្សពបានមើលរូបនៃបុគ្គលដែលត្រូវគេសម្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយគាត់បានក្លាយជាមេដឹកនាំនៃសេចក្តីជំនឿប្រូតេស្តង់កាន់តែខ្លាំង។ ស៊ីម្មានចុងក្រោយក៏ត្រូវបានធ្វើឃាតដែរ។ ប្រវត្តិវិទូ Gibbon បាននិយាយថា បន្ទាប់ពីនោះ មនុស្ស 10 នាក់នៃបក្សពួករបស់ប៉ុល និងប្រជាជនដែលនៅសល់ត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ប្រទេសក្នុងទ្វីបអឺរ៉ុប។ ពួកគេមានទីតាំងនៅភ្នំ Siwa និងជ្រលងភ្នំ Triviyond ។

នៅក្នុងសម័យកណ្តាល ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនត្រូវបានគេសម្លាប់ដោយការចោទសួរជាមុន។

(1) ការសម្លាប់អ្នកកំណែទម្រង់នៅ Dutch

[1] នៅតាមផ្លូវ John Bakker បានទៅកន្លែងដុត ហើយគាត់បាននិយាយទៅកាន់អ្នករួមការងាររបស់គាត់ថា “បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងទ្វារដែលត្រូវគេសម្លាប់ ជាអ្នករក្សាការពិតនៃដំណឹងល្អដោយប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងភាពទុច្ចរិត។ “មិត្តរួមការងារទាំងអស់បានស្តាប់ពាក្យ ហើយអបអរសាទរ និងសរសើរ។ [2] នៅពេលដែលលោក Robert Ogier ត្រូវបានដុតជាមួយប្រពន្ធ និងកូនប្រុសច្បងរបស់គាត់ កូនប្រុសទីមួយរបស់គាត់បាននិយាយថា “មើលទៅឪពុក ស្ថានសួគ៌បានបើក ហើយទេវតាមួយពាន់បានត្រេកអរចំពោះពួកយើង។ ចូរអរសប្បាយ យើងស្លាប់ដើម្បីសេចក្តីពិត”។ [3] John Cornelius Winter បានសរសើរការដាក់ទណ្ឌកម្មរហូតដល់ទីបញ្ចប់មុនពេលដាក់ទណ្ឌកម្ម។ គាត់បានសរសើរដោយទំនុកតម្កើងថា “ចូរយើងសរសើរតម្កើងព្រះ” ហើយនិយាយថា “អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ទាំងអស់សរសើរទ្រង់”។ ហើយគាត់ត្រូវបានគេកាត់ក្បាលហើយក៏បានចាកចេញទៅ។ [4]

លោក Guido de Bray នៅត្រង់ដើម gallows បានលើកទឹកចិត្តដល់អ្នករួមការងារ នៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ ឱ្យរក្សាការពិតរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ [5] នៅពេលដែល Richard Williamson ត្រូវបានគេបៀតបៀន ហើយរត់គេចខ្លួន គាត់បានឃើញអ្នក បៀតបៀនដែលត្រូវបានលង់ទឹកក្នុងទឹកទឹកកក ហើយស្ទើរតែគាត់នឹងត្រូវស្លាប់ គាត់ ក៏បានជួយសង្គ្រោះគាត់។ បន្ទាប់មកអ្នកពិឃាតក៏ចាប់គាត់ទៅសម្លាប់ចោលនៅទី បំផុត ។

(2) អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ជាជនជាតិអង់គ្លេស

[1] រ៉ូជើត្រូវបានចាប់ខ្លួនហើយបានទៅវាលសីត គាត់បានឃើញប្រពន្ធគាត់បំបៅដោះ កូនរបស់គាត់ជាមួយនឹងកូនក្មេងដប់នាក់ទៀត។ តែគាត់បានឃើញម្តងនិងជញ្ជាំងភ្លើ ង។ បើទោះជាគាត់ត្រូវបានគេជម្រុញឱ្យបោះបង់ចោលសេចក្តីជំនឿកំណែទម្រង់ដើម្បី បានរស់ ដោយមិនបោះបង់គាត់បាននិយាយថា “អ្វីដែលខ្ញុំបានអធិប្បាយនឹងត្រូវបាន បោះត្រាដោយឈាមរបស់ខ្ញុំ”។ [2] Ridly ត្រូវបានដុតដោយសារគាត់នៅតែរក្សា សេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ ពេលប្អូនប្រុសរបស់គាត់សុំឱ្យនៅជាមួយគ្នាបន្តទៀត គាត់ បានបដិសេធដោយស្ងៀមស្ងាត់។ ហើយនិយាយថា “ទេ បទនឹងទៅដេក ហើយបើជា ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនឹងដេកឱ្យលក់ដោយស្ងៀមស្ងាត់យប់នេះដូចដែលបងធ្លាប់ធ្វើ នៅក្នុងជីវិតបង។” [3] Latimer ត្រូវបានដុតជាមួយនឹង Ridly ហើយរួចមកនិយាយ ថា “សូមឱ្យបានក្សាន្តចិត្តចុះបងប្រុស Ridley ហើយធ្វើជាមនុស្សប្រុសពិត។ ថ្ងៃនេះ យើងនឹងត្រូវគេដុតដូចជាទៀន ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ នៅអង់គ្លេស ហើយតាម ដែលខ្ញុំទុកចិត្តនោះយើងនឹងមិនត្រូវរលត់នោះឡើយ។” [4] Cranmer ត្រូវបានល្បួង ដោយជាងសូននៅក្នុងការចោទសួរ ហើយគាត់បានបោះបង់ចោលសេចក្តីជំនឿកំណែ

ទម្រង់របស់គាត់។ បន្ទាប់ពីនោះមកគាត់បានលន់តួបាប ហើយបានអះអាងនូវជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់គាត់ ហើយគាត់ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួនម្តងទៀត ហើយម្តងទៀតគាត់បានបោះបង់ចោលការសារភាពនៃជំនឿត្រឹមត្រូវរបស់គាត់។ តែគាត់បានលន់តួហើយធ្វើទីបន្ទាល់ពីជំនឿកំណែទម្រង់ ហើយគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនម្តងទៀត ហើយបានទទួលទោសស្លាប់។ ដូច្នេះគាត់ត្រូវបានគេដុតដោយអំណរ ហើយគាត់បានលាតសន្ធឹងដៃរបស់គាត់ដែលគាត់ប្រើដើម្បីនឹងសរសេរឯកសារសម្ងាត់ ហើយគាត់និយាយថា “នោះជាដៃដែលគ្មានតម្លៃរបស់អ្នក” ដដែលៗរហូតដល់ស្លាប់។ Samuel Rutherforth ជាគ្រូគង្វាលស្កុតឡែនបានសរសេរសំបុត្រជាច្រើននៅក្នុងគុក គាត់បាននិយាយថាគុកជារាជវាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយនិយាយថា “ប្រសិនបើខ្ញុំផ្ញើសំបុត្រដែលបានសរសេរពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទដោយអស់ទឹកខ្មៅច្រើនដូចជាទឹកសមុទ្រ!” គាត់និយាយថា “ព្រះគ្រីស្ទចូលចិត្តថើបបបូរមាត់ខ្មៅរបស់ខ្ញុំ”។ ហើយនៅក្នុងប្រវត្តិនៃការដែលត្រូវគេសម្លាប់ អ្នកត្រូវគេសម្លាប់មានអំណរ ហើយសរសើរដំកើងនៅក្នុងភ្លើង។ កាលដែលពួកគេសរសើរដំកើងខ្លាំងពេក សត្រូវបានទាញផ្តាច់អណ្តាតរបស់ពួកគេ។ បើទោះជាអណ្តាតរបស់ពួកគេត្រូវដាច់ តែពួកគេនៅតែសរសើរ។

សរុបសេចក្តី នៅក្នុងលោកិយ មានមនុស្សជាច្រើនដែលបានស្លាប់ដោយសារការទុច្ចរិតច្រើនជាងការសុចរិត។ ជាចុងក្រោយ មនុស្សមានបញ្ហានិងបានចូលទៅក្នុងការលំបាកនៅក្នុងលោកិយ។ ប្រសិនបើយើងមានបញ្ហានៅក្នុងលោកិយ មិនមែនរងទុក្ខសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំឡើយ តែសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់! តែអ្វីដែលយើងចងចាំគឺព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកខ្សោយបានក្លាហាន ហើយក្នុងពេកត្រូវគេសម្លាប់ធ្វើឱ្យពួកគេសរសើរដំ

កើងព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងអានប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការសម្លាប់ដល់អ្នកជឿ។ យើងគួរតែគិតពីរឿងទាំងនេះថា គ្រប់ការទាំងអស់ត្រូវបានសម្រេចដោយសារព្រះ។ កាលដែលយើងមើលទៅកាន់ការទាំងនោះ យើងមិនគួរសរសើរអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់នោះទេ តែត្រូវសរសើរព្រះដែលផ្តល់នូវព្រះគុណនោះមក។ អ្នកណាដែលមើលទៅកាន់ពួកគេ ប្រសិនបើគាត់សរសើរមនុស្ស នោះគាត់មិនគាប់ដល់ព្រះនោះទេ។ នោះគាត់នឹងខ្សោយថែមទៀត។

ជំពូកទី 13

ជំពូកនេះនិយាយពីសកម្មភាពរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលលេចមកដោយការដឹកនាំរបស់សាតាំង (នាគក្រហម) និងការល្បួងនៃហោរាក្លែងក្លាយដែលធ្វើការឱ្យវា។

ការបកស្រាយ

សមុទ្រ នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃឈ្មោះសរុបរបស់គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។

សត្វសាហាវមួយ។ យោងតាមការបកស្រាយនូវ វិវរណៈ 11:7។ មានការបកស្រាយជាច្រើនអំពីសត្វសាហាវនេះ។ (លោក Charles បាននិយាយថា វាជាចក្រភពរ៉ូម ប៉ុន្តែអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា វាគឺជាការដែលមានភាពជាម្ចាស់ក្នុងការគ្រប់គ្រងមនុស្សជាតិទាំងអស់។ (2) អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួន (Elliott, Barnse, Guinness) បាននិយាយថាវាជានិមិត្តសញ្ញានៃចក្រភពរ៉ូម ប៉ុន្តែវាជាការបកស្រាយខុសពីធម្មជាតិ (3) Zahn បាននិយាយថាវាគឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលនឹងបង្ហាញខ្លួននៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក។ ប៉ុន្តែសត្វសាហាវបួននៅក្នុងដានីយ៉ែលជំពូក 7 មិនចង្អុលទៅមនុស្សទេ ប៉ុន្តែទៅកាន់ប្រទេសវិញ។ (4) អ្នកប្រាជ្ញផ្សេងទៀត (Alford, Benson , Moris, Auberien) បាននិយាយថា វាគឺជាអំណាចខាងលោកិយក្នុងការបៀតបៀនក្រុមជំនុំគ្រប់ពេលវេលា និងទីកន្លែងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ប៉ុន្តែសាវ័កយ៉ូហានហាក់ដូចជាមិននិយាយអំណាចខាងលោកីយ៍ច្បាស់នោះទេ តែនិយាយអំពីការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញពិសេសនៃក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានវិញ។ (5) ការបកស្រាយដែលសមស្របបំផុតគឺដូចតទៅ។ សត្វសាហាវដែលត្រូវបានពិពណ៌នានៅទីនេះគឺជាសត្វចម្រុះនៃសត្វទាំងបួនដែលបានកត់ត្រានៅជំពូកទី 7 នៃកណ្ឌគម្ពីរដានីយ៉ែលដែលនឹងជាចំណុចកំពូលនៃនគរនៃពួកដែលប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញខ្លួននៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះ។

ហេតុអ្វីបានជានិមិត្តរូបតំណាងនគរនៃអ្នកដែលប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទថាជាសត្វចម្លែក? ព្រោះនគររបស់បិសាចដែលសង្កត់សង្កិនមនុស្សយ៉ាងសាហាវដូចសត្វតិរច្ឆាន ហើយធ្វើឱ្យពិភពលោកទាំងមូលត្រូវវិនាស។ នេះត្រូវបានរៀបរាប់នៅ ដានីយ៉ែល 7:3, 8:3 ក៏យោងតាមការបកស្រាយចំពោះការពន្យល់លម្អិតនៃការពន្យល់មួយនេះ។

ជាមួយស្នែង10 និងក្បាល7 សត្វសាហាវនេះដែលមានស្នែង10 និងក្បាល7 17:9-13 ដែលត្រូវបានពន្យល់។ នៅក្នុងពាក្យថា “ឯសត្វដែលអ្នកបានឃើញនោះ ពីដើមវានៅ ឥលូវនេះបាត់ទៅហើយ ក៏រៀបនឹងឡើងចេញពីជង្ហុកធំមកវិញ រួចវានឹងត្រូវវិនាសបាត់ទៅ” (17:8)។ នៅទីនេះ “ពីដើម” គឺចង្អុលទៅកាន់មនុស្ស អាន់ទីយ៉ូក អេភីផែន តែនៅអនាគតវានឹងត្រូវបានបង្ហាញមកដោយវិជ្ជមាន តែជាចុងក្រោយវានឹងត្រូវបំផ្លាញ។ លោក ហ្គ្រេចដានុស បានបកស្រាយ។ ហើយម្តងទៀតនិយាយថា “នេះហើយជាគំនិតដ៏មានប្រាជ្ញា ឯក្បាលទាំង7 នោះជាភ្នំ7 គឺជាកន្លែងដែលស្ត្រីនោះអង្គុយនៅ ក៏មានស្តេច7អង្គ ឯ5អង្គបានដួលហើយ មាន1អង្គទៀតមិនទាន់មកដល់ទេ កាលណាស្តេចនោះបានមកដល់ហើយ នោះនឹងនៅយូរប៉ុន្មានទេ” (17:9,10) ពេលនោះ នគរទាំងប្រាំដែលបានកន្លងផុតទៅក្នុងសម័យរបស់យ៉ូហាន គឺមានពាក្យមួយថា អេស៊ីប អាស្សីរី បាប៊ីឡូន មេឌី ភើស៊ី ក្រិក។ ហើយឥឡូវនេះ នគរនេះគឺទីក្រុងរ៉ូម ហើយវាពិបាកក្នុងការដឹងថានគរចុងក្រោយគឺជាអ្វី។ បន្ទាប់ពីនគរទាំងប្រាំពីរនេះបានកន្លងផុតទៅ ហើយទីបំផុតអ្វីដែលបានលេចមកជាបន្ទាប់គឺគ្រាន់តែជានគរទី 8 ប៉ុណ្ណោះ។ វាគឺជាសត្វដែលបានពិពណ៌នានៅផ្នែកទីមួយនៃជំពូកនេះ ពោលគឺអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទដ៏ធំ។ នៅក្នុងពាក្យមួយ "ប្រាំ" ចង្អុលទៅប្រព័ន្ធនយោបាយទាំងប្រាំនៃទីក្រុងរ៉ូម ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការបកស្រាយត្រឹមត្រូវទេ។

មានមកុដ10 លេខ10ជាលេខដែលពេញលេញដែលប្រើនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់លោកិយ។ ឃ្លានេះចង្អុលទៅកាន់សភាពដែលជ្រុលនៃនគរនៃអំណាចរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

ហើយនៅលើក្បាលទាំងប៉ុន្មាន នោះមានឈ្មោះជាពាក្យប្រមាថ ការនេះចង្អុលទៅកាន់ការអះអាងដែល “ការប្រមាថ” ដែលអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនិយាយថា ខ្លួនគេជាព្រះដោយខ្លួនគេផ្ទាល់។

2 មើលទៅដូចជាខ្លារខិន នេះជាស្មាម (យេរេមា 13:23) ដែលមានន័យថាត្រូវបានបង្ហាញមកយ៉ាងគួរឱ្យខ្លាច។ **ជើងវាដូចជាជើងខ្លាឃ្មុំ** មានន័យថា វាវាយប្រហារយ៉ាងសាហាវ **ហើយមាត់ដូចជាមាត់សិង្ហ** មានន័យថា ជាការត្របាក់លេបយ៉ាងសាហាវនិងខ្លាំងបំផុត។ ការរួមបញ្ចូលគ្នានេះជាការរួមបញ្ចូលនៃសត្វសាហាវទាំងបួននៅ ដានីយ៉ែល 7:3-8 ដែលសង្កត់លើលក្ខណៈរបស់សត្វសាហាវជាអ្នកដែលទាស់នឹងព្រះគ្រីស្ទដ៏ធំ។

3 ឃើញក្បាលវាមួយ ដូចជាបានកាប់សម្លាប់ហើយ តែរបួសដល់ស្លាប់នោះបានជាសះស្បើយវិញ។ យើងមិនដឹងថាក្បាលដែលរងរបួសនេះជាប្រទេសណាទេ ប៉ុន្តែវាប្រហែលជានគរទីប្រាំពីរ។ ហើយ “របួសដល់ស្លាប់របស់វាបានជាសះស្បើយ” មានន័យថាប្រទេសនេះស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញ ប៉ុន្តែនឹងបានរីកចម្រើនឡើងវិញ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទដ៏ខ្លាំងក្លាគឺជានគរទី 7 ដែលត្រូវបានបំផ្លាញ ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញ (17:10) នោះគឺជានគរទី 8។

ហើយផែនដីក៏អស្ចារ្យនឹងសត្វនោះ។ ការនេះមានន័យថាជាការចង់ដឹងពីហេតុការណ៍ដែលនគរត្រូវបានបំផ្លាញ តែបែរជានៅជាប់។ ការស្តារឡើងវិញនៃនគរនេះដែលស្ទើរតែស្លាប់ទៅហើយ (ដែលមិនបានស្លាប់ទាំងស្រុងនោះទេ) គឺជាការគ្រាប់តាមការពិតដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះគ្រីស្ទសុគត តែទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ។

4 គេក្រាបថ្វាយបង្គំដល់នាគ ដែលឱ្យសត្វនោះមានអំណាច។ យោងតាមពាក្យនេះ អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទទទួលបានអំណាចដោយសារសង្គ្រាម។

5 មានមាត់ចេះនិយាយជាពាក្យសម្តីដ៏ធំ និងពាក្យប្រមាថ។ យោងតាម ដានីយ៉ែល 7:8, 20, 22:36 2ថែស្សាឡូនិក 2:4។ ការនេះចង្អុលទៅកាន់ការប្រមាថទៅកាន់ព្រះផ្ទាល់។

ក្នុងរវាង 42ខែ។ នេះចង្អុលទៅផ្នែកចុងក្រោយនៃ ដានីយ៉ែល 9:27។ អ្នកបកប្រែខ្លះបានពន្យល់ឃ្លានេះ (ដានីយ៉ែល 9:24-27) ជាបីផ្នែកដូចខាងក្រោម ពោលគឺ (1) 69 ថ្ងៃក្នុងសប្តាហ៍ (7ថ្ងៃនៃសប្តាហ៍ និង62ថ្ងៃនៃសប្តាហ៍) ជារយៈពេលចាប់ពីឆ្នាំដល់ពេលដែលប្រទេសស៊ីរូសបានបង្គាប់ឱ្យស្តាបនាព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើងវិញ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលការរាប់បានក្លាយទៅជាមួយឆ្នាំត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយមួយថ្ងៃនៅក្នុងពាក្យប្រៀបធៀប។ (2) ហើយនៅក្នុងន័យថា បន្ទាប់ពី 7 ថ្ងៃនៃសប្តាហ៍ និង 62 ថ្ងៃនៃសប្តាហ៍ នោះគឺបន្ទាប់ពី 69 ថ្ងៃនៃសប្តាហ៍ ចរន្តនៃការគ្រប់គ្រងរបស់សាសន៍យូដាត្រូវបានបញ្ឈប់ ពេលវេលានៃពួកអ្នកមិនជឿនឹងមកដល់ អត្ថបទបាននិយាយថា “” (ខ 26) ។ ពេលវេលាដែលគ្មាននរណាម្នាក់ រួមបញ្ចូលទាំងសម័យរស់ឡើងវិញនៃសាសនាមិនពិត ដែលជាពេលវេលាទាំងមូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ប៉ុន្តែ លោក កាល់វីន មិនបានរួមបញ្ចូលថ្ងៃទាំងមូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ។ (3) ហើយនៅមួយសប្តាហ៍ចុងក្រោយ “ស្តេច (អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ)” បានមកដល់ ហើយធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ជំពូកទី 13 នៃវិវរណៈបានចង្អុលបង្ហាញអំពីកិច្ចការដ៏អាក្រក់បំផុតដែលអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅគ្រាចុងក្រោយ។ (ដានីយ៉ែល 7:25, 9:27) ប៉ុន្តែ កាល់វីន ឃើញថាវាចង្អុលបង្ហាញថាថ្ងៃនៃសប្តាហ៍ជា

ពេលវេលាទាំងមូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ បន្ទាប់មកថ្ងៃនៃសប្ដាហ៍នេះគឺជាថ្ងៃនៃអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ។

6 ពួកអ្នកដែលនៅស្ថានសួគ៌ផង ការនេះសំដៅលើក្រុមជំនុំ។ អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទតែងតែមើលងាយព្រះ និងធ្វើបាបដល់ក្រុមជំនុំ។

7 ឱ្យច្បាំងឈ្នះពួកបរិសុទ្ធបាន យោងតាម ការបកស្រាយនៃ 11:7-10

8 ឯអស់មនុស្សទាំងប៉ុន្មាននៅផែនដី ដែលគ្មានឈ្មោះកត់ទុកក្នុងបញ្ជីជីវិតរបស់កូនចៀម ដែលត្រូវគេសម្លាប់ តាំងពីកំណើតលោកិយមក នោះនឹងក្រាបថ្វាយបង្គំចំពោះសត្វនោះ។ ពួកគេមិនត្រូវបានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅរបស់កូនចៀមតាំងពីមុនពេលនៃកំណើតលោកិយមក។ (1) មានន័យថាទ្រង់ដែលទិញមនុស្សដែលត្រូវបានកត់ទុកដោយលោហិតរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេបានជាមរតករបស់ទ្រង់។ (2) មានន័យថា ព្រះយេស៊ូវរក្សាគេ និងការពារគេ។ តើពាក្យថា “មុនកំណើតលោកិយ” មានន័យដូចម្ដេច? នៅទីនេះពាក្យថា “មុនកំណើតលោកិយ” ថា អាផូ ខាថាបូលេស ខូស្មូ (ἀπὸ καταβολῆς κόσμου) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា គ្រឹះរបស់លោកិយត្រូវបានតាំងឡើង។ ការនេះមិនមានន័យថាឈ្មោះរបស់ពួកគេត្រូវបានចាប់ផ្ដើមកត់ទុកទេ នៅពេលនោះ តែមុនពេលចាក់គ្រឹះនៃលោកិយវិញ (មុនអស់កល្បជានិច្ច) ត្រូវបានតាំងឡើង ដែលឈ្មោះរបស់ពួកគេត្រូវបានកត់ទុក ហើយវាក៏ចង្អុលទៅកាន់ការអ្វីដែលមិនផ្លាស់ប្ដូរជានិច្ចពីពេលនៃការតាំងគ្រឹះរបស់ផែនដីមក។

1ពេត្រុស 1:20 អេភេសូរ 1:4 ក៏សរសេរពាក្យថា “កាលដើមដំបូង” (ἀπὸ καταβολῆς κόσμου) ក្នុងន័យដូចគ្នា។ លោក ព្រ្គេចជានុស ក៏បកប្រែការដូចគ្នាដែរ។ (Dan wordt gezegd, dat dit boek reeds geschreven was, toen de

wereld geschapen werd, dus reeds van eeuwigheid de names van's Heeren gekochapen werd, dus reeds van eeuwighed de namen van's Heeren gekochten bevat – Openbaring p 274)

ការបៀតបៀនចុងក្រោយនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានយកឈ្នះបាន តែមនុស្សដែលមិនត្រូវបានកត់ចុះនៅក្នុងសៀវភៅជីវិតរបស់កូនចៀមប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដែលត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅជីវិតសំដៅទៅលើអ្នកដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ រាស្ត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើស (1) យកឈ្នះដោយការជួយរបស់ព្រះ (2) ហើយយកឈ្នះដោយសារតែពួកគេស្គាល់រាស្ត្រទ្រង់ដែលបានជ្រើសរើស ពួកគេបានពង្រឹងចិត្តរួចហើយ។ ជាការពិតណាស់ ការពង្រឹងចិត្តនេះត្រូវបានប្រទានមកដោយព្រះ។ អ្នកដែលស្គាល់ការរើសតាំងរបស់ទ្រង់ [1] ស្គាល់ចរិតកក់ក្តៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះ និងមនុស្ស [2] មានភាពក្លាហាននិងមនសិការនៃសុវត្ថិភាព [3] គេសរសើរសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះហើយបោះចោលភាពក្រអឺតក្រទមរបស់គេចេញ។

ឯអស់មនុស្សទាំងប៉ុន្មាននៅផែនដីនោះនឹងក្រាបថ្វាយបង្គំចំពោះសត្វនោះ។ វាមាននៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិក "ពួកគេនឹងថ្វាយបង្គំវា (សត្វសាហាវ)" ។ លោក ប្រ្គេចដានុសបាននិយាយថា សកម្មភាពនៃការថ្វាយបង្គំនេះ មិនមែនជាការថ្វាយបង្គំខាងក្រៅសាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពនៃការថ្វាយបង្គំសាសនា ព្រោះនៅទីនេះ ពាក្យ (αὐτόν) ត្រូវបានគេប្រើជាសព្វនាមជាកម្មបទ។ (Vele handchriften hebben den datisf maar de accuatief zal hier wel oorspronkeijk zijn, en aangeven, dat niet enkel een lichamelijk neerknielen voor den មេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្តgemeend wordt, maar een vereeren van a hemiding p.7. Open God.)

ទោះបីជាមនុស្សនោះលុតជង្គង់ចុះចំពោះរូបព្រះដោយមិនដឹងថាជាព្រះក៏ដោយ វាគឺជាសកម្មភាពខុសហើយ។ នៅក្នុងវេយ្យាករណ៍នៃភាសាក្រិច ទាក់ទងនឹងការឱនថ្វាយបង្គំទូទៅ (វាមិនមែនជាសាសនាទេ ប៉ុន្តែជាការឱនថ្វាយបង្គំ) សព្វនាម (ឬនាម) ដែលទទួលបានកិរិយាសព្ទ ក្រាបថ្វាយបង្គំនោះ។

9. សូមអានការបកស្រាយនៃ 2:11។

10 បើអ្នកណាដឹកនាំគេឱ្យទៅជាឈ្លើយ អ្នកនោះឯងនឹងត្រូវគេដឹកនាំខ្លួនទៅជាឈ្លើយដែរ។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះមានដូចខាងក្រោម។ ពួកបរិសុទ្ធមិនត្រូវមានការចង់បារម្ភទេ ទោះបីជាពួកគេមិនរំពឹងថានឹងទទួលជ័យជម្នះនៃការប្រយុទ្ធគ្នាដោយហិង្សាក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានតែការជឿលើព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ពីព្រោះអ្នកដែលចាប់ជាឈ្លើយ (ជាអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ) ទីបំផុតនឹងត្រូវចាប់ជាឈ្លើយដោយព្រះគ្រីស្ទ។ យោងតាម វិវរណៈ 19:20, 21: ម៉ាថាយ 26:52។

11-17 ខគម្ពីរនេះនិយាយពីសកម្មភាពនៃហោរាក្លែងក្លាយដែលមកមុនអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

11 ឡើងចេញពីដីមក។ ដីជានិមិត្តរូបនៃលោកិយដែលពេញដោយបាបដែលទាស់នឹងស្ថានសួគ៌។ សត្វសាហាវនេះជានិមិត្តរូបនៃហោរាក្លែងក្លាយដែលនឹងចេញមកពីវា ហើយដឹកនាំមនុស្សទៅទីនោះ។

វាមានស្នែងពីរដូចជាកូនចៀម ការនេះចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលវាយកត្រាប់តាមព្រះយេស៊ូវ វាធ្វើជាកូនចៀមដែលមានល្បិច ហើយព្យាយាមបញ្ឆោតមនុស្ស។ ហោរាក្លែងក្លាយបានបំពាក់ខ្លួនដោយរោមចៀម។ (ម៉ាថាយ 7:15)

តែពោលពាក្យដូចជានាគវិញ។ “នាគ” ជានិមិត្តរូបរបស់សាតាំង។ ពាក្យដែលហោរាក្លែងក្លាយប្រកាសនោះតែងតែជាពាក្យរបស់សាតាំង។

12 នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកលើផែនដីដែលត្រូវបានចាត់មកដោយព្រះគ្រីស្ទ នោះហោរាក្លែងក្លាយត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយពួកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយពួកគេប្រើអំណាចជំនួសអ្នកដែលប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ។ នេះជាសកម្មភាពរបស់សាតាំង ដែលជាសត្វទីមួយ និងសត្វទីពីរ ហើយវាគឺជាការក្លែងបន្លំរបស់អារក្សចំពោះព្រះត្រៃឯក។ អារក្សតែងប្រើកលល្បិចធ្វើត្រាប់តាម។ អារក្សលាតត្រដាងរឿងក្លែងក្លាយនៅចំពោះមុខមនុស្ស ហើយតែងតែរារាំងពួកគេមិនឱ្យដើរតាមព្រះអស់ពីចិត្ត។

13 វាក៏ធ្វើទីសម្គាល់យ៉ាងធំដល់ម្លេះបានជាធ្វើឱ្យធ្លាក់ទាំងភ្លើងពីលើមេឃមកផែនដីនៅមុខមនុស្សលោកផង។ នៅទីនេះ “នៅចំពោះមុខមនុស្ស” បង្ហាញពីលក្ខណៈរបស់ការអស្ចារ្យរបស់ហោរាក្លែងក្លាយ ដែលជាការអស្ចារ្យដែលបង្ហាញនៅមុខមនុស្សថាដូចជាការអស្ចារ្យពិត។ (2ថែស្សាឡូនិក 2:9) “ធ្វើឱ្យធ្លាក់ទាំងភ្លើងពីលើមេឃមកផែនដី” អាចនឹងត្រូវយល់ថាជាការពិតត្រង់ៗ ហើយវាក៏ចង្អុលទៅកាន់និមិត្តរូបនៃគ្រប់បិសាយទាំងអស់ អ្នកមន្តអាគមន៍ដ៏អស្ចារ្យ។ ពិតណាស់ វាយកត្រាប់តាមអេលីយ៉ា (1ពង្សាវតារក្សត្រ 18:38 2ពង្សាវតារក្សត្រ 1:10, 2ថែស្សាឡូនិក 2:9-12)។

14 ដែលត្រូវរបួសនឹងដាវ តែបានរស់វិញដែរ។ យោងតាមការបកស្រាយនៃខ 1។

15 ធ្វើឱ្យរូបសត្វនោះមានខ្យល់ដង្ហើមដើម្បីឱ្យបានចេះនិយាយ ហើយអំណាចនឹងធ្វើឱ្យពួកអ្នកដែលមិនព្រមក្រាបថ្វាយបង្គំរូបសត្វនោះត្រូវស្លាប់ផង។ នេះមិនមែនជាអច្ឆរិយៈពិតទេ តែជាអច្ឆរិយៈមិនពិត ដែលចេញមកពីអំពើអាបធ្មប់របស់សាតាំង។ យោងទៅលើការបកស្រាយនៃខ13 ខាងលើ។ ក្នុងទ្រឹស្តីមួយ ពាក្យថា “ការថ្វាយជីវិតដល់រូបព្រះ” ចង្អុលទៅត្រង់នេះថា “ការបង្កើតរូបព្រះដែលមានជីវិត (គឺការថ្វាយបង្គំ

មនុស្ស)។” នៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ វាជាការពិតដែលថាវានោះនឹងត្រូវបានគេគោរពបូជា។ វិទ្យាសាស្ត្របច្ចុប្បន្ន គឺជាទ្រឹស្តីខុសដែលថាខួរក្បាលមនុស្សត្រូវបានគោរពបូជា។ នៅតំបន់បូព៌ាចាស់ដែលនៅជិតនោះ គេបានប្រាប់ថាមានរឿងដែលវេទមន្តនៃសាសនាចម្រុះធ្វើរូបព្រះឱ្យប្រាប់បាន។(Charles) នៅពេលអនាគតរឿងបោកបញ្ឆោតនឹងកើតមានឡើង។

16 ទទួលទីសំគាល់នៅដៃស្តាំ ឬនៅថ្ងាសគេរៀងខ្លួន “ដៃស្តាំ” ជាដៃដែលធ្វើការហើយជាដៃដែលមានការប្រកបគ្នា ហេតុផលដែលត្រូវការទីសំគាល់ (សញ្ញាបត្រ) មានន័យថា នគរគ្រប់គ្រងគ្រប់យ៉ាងរបស់មនុស្សនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ រាស្ត្រនៃនគរអាចធ្វើគ្រប់សកម្មភាព និងគ្រប់ជំនួញទាំងអស់បានជាមួយនឹងទីសំគាល់នៃការអនុញ្ញាត។ “ថ្ងាស” ជានិមិត្តរូបនៃអត្តសញ្ញាណរបស់មនុស្ស។ នៅគ្រានោះអ្នកណាដែលមិនមានឥរិយាបថសមរម្យនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងនៃច្បាប់របស់អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះពួកគេនឹងត្រូវសិទ្ធិរស់នៅ និងអត្តចរិតហើយ។

17 លេខឈ្មោះរបស់វា។ ការនេះមានន័យថា លេខដែលពន្យល់ពីអក្សរនៃឈ្មោះរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ទម្លាប់នៃហេព្រើបុរាណ និងក្រិកបង្ហាញពីតម្លៃនៃលេខជាតួអក្សរនៃភាសា។

វាជាលេខរបស់មនុស្ស។ ការនេះមានន័យថា វាត្រូវបានរាប់មិនមែនដោយច្បាប់នៃការរាប់របស់ពិភពស្ថានសួគ៌ទេ តែដោយច្បាប់នៃការរាប់របស់មនុស្សវិញ។

666 មានទ្រឹស្តីជាច្រើនដើម្បីស្គាល់ឈ្មោះអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទដោយការផ្លាស់ប្តូរលេខទៅជាអក្សរដូចខាងក្រោម (1) មនុស្សម្នាកនិយាយថានេះគឺជា ឡាថា ថេណាស (λατατεινος - λ=30 α=1, τ=300, ε=5, ι= 10, ν= 50, ο= 70, ς=

200) អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទគឺជាទីក្រុងរ៉ូម។ (2) មួយទៀតនិយាយថាវាចង្អុលទៅពាក្យថា "អធិរាជ នីរ៉ូ" ត្រូវបានប្តូរទៅជាភាសាហេព្រើរ ណេរ៉ន ខាសាល (= 666) (3) លោក ប្រ្គេចដានុស បាននិយាយថាលេខ 6 នៅទីនេះចង្អុលបង្ហាញពីសត្វសាហាវមុនថ្ងៃទី 7 ពោលគឺ ពិភពលោកមុនពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បានញែកជាបរិសុទ្ធ នោះគឺជានិមិត្តរូបនៃពិភពលោកមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ 666 នោះគឺបីដងនៃលេខ 6 ចង្អុលទៅដំណាក់កាលធ្ងន់ធ្ងរនៃការអភិវឌ្ឍន៍ប្រទេសនៃពិភពលោកនេះ។ (Daarom stelt 666, met zijn drie zessen, de volheid der gansche wereld, in hare hoogste ontwikkeling, volledige samenwerking, uiterste kachtns panning, voor – Openbaring p 285)។ វាជាការបកស្រាយគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍។ អ្នកកំណែទម្រង់មើលឃើញថាវាជាអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយ លោក បាវីង មើលឃើញថាវាជាអំណាចនៃអំពើបាប និងអំពើអាក្រក់។ (Gereformeerde Dogmatiek vol IV p446)។ យើងយោងទៅតាមអត្ថបទនៃបទគម្ពីរនេះគឺជានគរនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលនឹងកើតឡើងនៅគ្រាចុងក្រោយបង្អស់។ ប៉ុន្តែ សាញ់ និង លោក អាប្រាហាំ ខាយភើ គិតថាវាចង្អុលទៅមនុស្សម្នាក់ ដែលចាំបាច់ត្រូវគិតពីវា។

ចំណុចសំខាន់

1. អារក្សហាក់ដូចជាគ្មានអំណាចជាច្រើនដង ប្រៀបដូចជាវាខ្សោយ។ (ខ 3 មុន) ប៉ុន្តែ វាធ្វើឱ្យយើងញ័រដោយអំណាចថែមទៀត។ ដូច្នេះ យើងក៏មានការល្បួងបន្តិចដែរ ហើយយើងមិនគួរលែងអាវុធរបស់យើងឡើយ។ (អេភេសូរ 6:16, 17) សត្រូវរបស់ក្រុមជំនុំទទួលបានឥទ្ធិពលនៃសកម្មភាពរបស់គេដោយមិនឈប់ក្នុងពិភពលោក។

ដោយសារតែមនុស្សជាច្រើនដើរតាមវា ដោយទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែលគេចង់ដឹងចង់ឃើញ។ (ខ3ខាងក្រោម)

2. ការទទួលបានឱកាសនៃសកម្មភាពរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទជាបណ្តោះអាសន្ន នោះគឺជាការកំណត់ទុកមករបស់ព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងឃើញថាអំណាចអាក្រក់ហាក់ដូចជារីកចម្រើន យើងមិនគួរត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងសកម្មភាពមួយរយៈខ្លីឱ្យមានការសង្ស័យដល់ព្រះដ៏សុចរិតនោះទេ។ (10) មានតែការស៊ូទ្រាំ ទ្រាំ និងជឿលើព្រះអង្គ ទើបជាផ្លូវតែមួយគត់ដើម្បីរស់នៅពេលនោះ។ ការអត់ធ្មត់គឺជាអ្នកដែលបើកផ្លូវ និងអ្នកយាមដើម្បីការពារវា។

ការអធិប្បាយទី **41** អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយបង្អស់ (**វិវរណៈ 13:1-3**)

1. លក្ខណៈនៃទំនាក់ទំនងដែលទាក់ទងនឹងពាក្យទំនាយនៃសញ្ញាថ្មីនិងសញ្ញាចាស់

“ខ្ញុំក៏ឈរលើខ្សាច់ នៅមាត់សមុទ្រ ហើយខ្ញុំឃើញសត្វសាហាវ1ឡើងចេញពីសមុទ្រមក ដែលមានស្នែង10 នឹងក្បាល7 រីឯនៅលើស្នែងវា មានមកុដ10 ហើយនៅលើក្បាលទាំងប៉ុន្មាន នោះមានឈ្មោះ ជាពាក្យប្រមាថ 2សត្វដែលខ្ញុំឃើញនោះ មើលទៅដូចជាខ្លារខិន ជើងវាដូចជាជើងនៃខ្លាឃ្មុំ ហើយមាត់វាដូចជាមាត់សិង្ហ នាគក៏ឱ្យឫទ្ធិនឹងបល្ល័ង្ករបស់វាដល់សត្វនោះ ព្រមទាំងអំណាចយ៉ាងធំដែរ 3ខ្ញុំឃើញក្បាលវា1 ដូចជាបានកាប់សំឡាប់ហើយ តែរបួសដល់ស្លាប់នោះបានសះជាឡើងវិញ ហើយផែនដីក៏អស្ចារ្យនឹងសត្វនោះ” (វិវរណៈ 13:1-3)។

ពាក្យនេះទាក់ទងនឹងគំនិតនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរដានីយ៉ែល។ ដានីយ៉ែល 2:31-45 មានបន្ទូលថា “បពិត្រព្រះករុណា ទ្រង់បានទតឃើញរូប1យ៉ាងធំរូបនោះដែលធំសំបើម ហើយភ្លឺយ៉ាងអស្ចារ្យ ក៏ឈរនៅចំពោះទ្រង់ មានភាពគួរស្ញែងខ្លាច 32ឯក្បាលរបស់រូបនោះ ជាមាសយ៉ាងល្អ ដើមទ្រូងនឹងដៃជាប្រាក់ ពោះ នឹងភ្លៅជាលង្ហិន ជើងជាដែក ហើយប្រអប់ជើងជាដែកលាយនឹងដីឥដ្ឋ ទ្រង់បានទតឃើញ ដរាបដល់មានថ្ម1ដាប់ផ្តាច់ចេញ ឥតដៃអ្នកណាធ្វើ មកទង្គិចត្រូវរូបនោះត្រង់ប្រអប់ជើង ដែលធ្វើពីដែកនឹងដីឥដ្ឋ ក៏បំបាក់បំបែកខ្ទេចខ្ទីទៅ រួចទាំងដែក ដីឥដ្ឋ លង្ហិន ប្រាក់ ហើយនឹងមាសក៏ត្រូវបែកបាក់ខ្ទេចខ្ទីទាំងអស់ ហើយត្រឡប់ដូចជាអង្កាមនៅលានស្រូវខែប្រាំង រួចខ្យល់បក់ផាត់យកទៅបាត់ ឥតដែលឃើញផង់ណារបស់រូបនោះទៀតឡើយ ឯថ្មដែលទង្គិចនឹងរូបនោះ ក៏ត្រឡប់ទៅជាភ្នំយ៉ាងធំនៅពេញផែនដីទាំងដុំមូល។

សេចក្តីនោះហើយ ជាសុបិនរបស់ទ្រង់ព្រះករុណាឥឡូវនេះ យើងខ្ញុំនឹងកាត់ស្រាយថ្វាយព្រះករុណាជ្រាប បពិត្រព្រះករុណា ទ្រង់ជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច គឺជាស្តេចដែលព្រះនៃស្ថានសួគ៌ ទ្រង់បានប្រទានឱ្យមានរាជ្យព្រះចេស្តា ឥទ្ធិឫទ្ធិ នឹងសិរីល្អទាំងនេះ ហើយកន្លែងណាដែលមានមនុស្សជាតិអាស្រ័យនៅ នោះព្រះទ្រង់បានប្រទានទាំងសត្វនៅដី នឹងសត្វហើរលើអាកាស មកក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ ព្រមទាំងតាំងទ្រង់ឱ្យគ្រប់គ្រងលើទាំងអស់ផង គឺទ្រង់ដែលជាក្បាលមាសនោះ តពីទ្រង់ទៅ នោះនឹងមាននគរ1ទៀតកើតឡើង ដែលថោកជាងទ្រង់ រួចនឹងមាននគរ1ទៀត ជានគរទី3ដែលជាលង្ហិន នគរនោះនឹងមានអំណាចគ្រប់គ្រងលើផែនដីទាំងមូល 40ឯនគរទី4នឹងមានកំឡាំងដូចដែក ដ្បិតដែលដែកបំបាក់បំបែកឱ្យខ្ទេចខ្ទី ហើយក៏កំរាបទាំងអស់ជាយ៉ាងណា នគរនោះក៏នឹងបំបែកបំបាក់ឱ្យខ្ទេចខ្ទី ហើយកិនល្អិតយ៉ាងនោះដែរ គឺដូចជាដែក

ដែលបំបាក់បំបែករបស់ទាំងនោះឯង ហើយដែលទ្រង់បានឃើញប្រអប់ជើង នឹងម្រាមជើងនោះមាន1ចំណែកជាដីរបស់ជាងស្មូន ហើយ1ចំណែកទៀតជាដែកវិញ នោះគឺថា នគរនោះនឹងញែកបែកគ្នា តែក្នុងនគរនោះ នឹងមានកំឡាំងដូចជាដែក ដ្បិតទ្រង់បានឃើញដែកលាយនឹងដីស្អិតនោះ ហើយដែលម្រាមជើងជាដែក នឹងជាដីឥដ្ឋលាយគ្នាជាយ៉ាងណា នគរនោះនឹងមានកំឡាំង1ចំណែក ហើយស្រួយ1ចំណែកយ៉ាងនោះដែរ ហើយដែលទ្រង់បានឃើញដែកលាយនឹងដីស្អិតជាយ៉ាងណា នោះគឺគេនឹងលាយខ្លួននឹងអស់ទាំងពូជមនុស្សផងយ៉ាងនោះដែរ តែគេនឹងមិននៅជាប់ជិតគ្នានឹងគ្នាទេ ដូចជាដែកដែលមិនលាយជាប់នឹងដីដែរ រីឯនៅគ្រានៃស្តេចទាំងនោះ ព្រះនៃស្ថានសួគ៌ទ្រង់នឹងតាំងនគរ1ឡើង ដែលមិនត្រូវបំផ្លាញឡើយ ហើយអំណាចហ្លួងក៏មិនត្រូវផ្ទេរដល់សាសន៍ដទៃណាដែរ គឺនឹងបំបាក់បំបែក ហើយលេបបំបាត់នគរទាំងនោះវិញ នគរនោះនឹងស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បជានិច្ច គឺដូចជាទ្រង់បានឃើញថ្មនោះដាប់ផ្តាច់ចេញពីភ្នំឥតមានដៃអ្នកណាធ្វើ ហើយថ្មនោះបានបំបាក់បំបែកទាំងដែក លង្ហិន ដីឥដ្ឋ ប្រាក់នឹងមាសនោះហើយ គឺព្រះដ៏ជាធំ ទ្រង់បានសំដែងឱ្យព្រះករុណាជ្រាបពីការដែលត្រូវមកនៅខាងមុខ សុបិននេះជាប្រាកដហើយ ឯសេចក្តីសំរាយក៏ជាពិតដែរ។”

ទំនាយបង្ហាញថា ប្រវត្តិសាស្ត្រប្រទេសលើផែនដីត្រូវបានរក្សានៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសបួន។ តាមទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតថា “ប្រទេសទាំងបួននេះគឺ បាប៊ីឡូន ម៉ីដេសភើសៀ ក្រិក និងរ៉ូម។ ហើយប្រទេសទីបួនគឺរ៉ូមត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយជាប្រទេសដែលបាតជើងនៃព្រះក្លែងក្លាយនៅតែបន្តដល់សព្វថ្ងៃនេះ ដែលមិនអាចនឹងរួបរួមគ្នាបាន

ដោយសារពួកគេចូលចិត្តដៃកនិងភក់។ ជាចុងក្រោយនៃសម័យនេះ ការយាងមក លើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមកដល់ នេះជាការធ្លាក់ចុះនៃថ្មដោយសារស្មាដៃបុរស ម្នាក់ដែលនៅក្នុងកណ្តាគម្ពីរដានីយ៉ែល។" តាមរយៈទ្រឹស្តីនេះ បន្ទាប់ពីការបំផ្លាញ របស់ក្រុងរ៉ូម ជាប្រទេសដែលគិតថាជើងរបស់ព្រះក្លែងក្លាយដៅនៅ គឺជាប្រទេសនៅ អឺរ៉ុបទាំងអស់ ដែលត្រូវបានទ្រទ្រង់មកដល់សព្វថ្ងៃ ដែលមិនទាន់បានអះអាងនៅឡើ យ។ អ្នកវិទូនិយាយពីការមួយចំនួនអំពីប្រទេសណាដែលប្រទេសទាំងដប់នៅអឺរ៉ុប ចង្អុលទៅកាន់។ យើងមិនអាចទទួលទ្រឹស្តីខាងលើអស់ពីចិត្តនោះទេ។ តែដូចដែល យើងឃើញវិវរណៈនៅចុងបញ្ចប់នៃសាសន៍ទាំងអស់ អាណាចក្រដូចជារ៉ូមនឹងកើត ឡើងម្តងទៀត ហើយគ្រប់គ្រងប្រទេសជាសកល (ជំពូក 17 សកម្មភាពនៃស្តេចទី 8th) នៅទីបញ្ចប់ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងកើតឡើង។

2. ពេលនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺនៅជិតបង្កើយ

ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានសម្រេចបន្ទាប់ពីអ្នកប្រឆាំងនឹង ព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយបានកើតឡើង។ ភ័ស្តុតាងជាច្រើនដែលថាប្រទេសនៃអ្នកដែល ប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយត្រូវបានមកជិតត្រូវបានបង្ហាញនៅគ្រានេះ។ ក្នុងចំណោម ពួកគេ ភស្តុតាងជាក់ស្តែងបំផុតគឺការប្រយុទ្ធគ្នានៃភាគីទាំងពីរក្នុងផ្នែកនៃគំនិតជា ជាងឈាម ដែលដោយសារតែការប្រយុទ្ធរបស់ប្រទេសទាំងអស់បានក្លាយជាស្ថាន ភាពនៃការអភិវឌ្ឍន៍ខ្លាំង។ នេះគឺជាយុគសម័យដែលសត្វសាហាវ (អ្នកប្រឆាំងនឹង ព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយ) គ្រប់គ្រងស្នេងដប់។ (17:16-18) នៅក្នុងចំណុចនេះ យើងគួរ ដឹងនូវរូបរាងនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ វាគឺដូចតទៅនេះ។

(10 អ្នកប្រឆាំងចុងក្រោយនឹង ព្រះគ្រីស្ទចេញពីសមុទ្រ (ខ 1) វាមានន័យថាការ ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយបង្អស់បានចេញមកពីប្រទេសនៃពិភពលោក។ (2)

នេះគឺជាប្រទេសខ្លាំងបំផុតនៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍។ (13: 2) ដោយសារតែ ប្រទេសនេះប្រៀបដូចជាខ្លារខិន ខ្លាឃ្មុំ សិង្ហ មានចរិតជាសត្វព្រៃទាំងអស់ (3) ប្រទេសដែលនៅស្ថិតស្ថេរក្នុងអតីតកាលនឹងកើតឡើងម្តងទៀត។ (13:3,4) ពាក្យថា “ផែនដីទាំងមូលមានការស្ញើចអស្ចារ្យកាលដែលគេដើរតាមសត្វតិរច្ឆាន” មានន័យថា ធ្វើតាមយ៉ាងក្លៀវក្លា។ ដូចដែលយើងឃើញនយោបាយនៃប្រទេសនៃអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយតួរលេខដែលអ្នកមិនជឿ។ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផែនដី) ដូចជានៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ (5) គាត់គឺជាអ្នកដែលប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ និងក្រុមជំនុំ (13:6) (6) គាត់បៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ ហើយយកឈ្នះជាបណ្តោះអាសន្ន (3:7) បន្ទាប់មកពួកបរិសុទ្ធគឺ បានរងទុក្ខយ៉ាងពិតប្រាកដ។

ការអធិប្បាយទី **42** ហោរាក្លែងក្លាយ (**វិវរណៈ 13:11)**

សកម្មភាពនៃហោរាក្លែងក្លាយគឺដូចខាងក្រោមនេះ។

1. ការប្រើអំណាចនៃលោកិយនេះ (ខ 12) វិវរណៈ 13:12 មានបន្ទូលថា “ក៏ប្រព្រឹត្តដោយនូវគ្រប់ទាំងអំណាចរបស់សត្វទី1 នៅមុខនាគនោះ ទាំងបណ្តាលឱ្យផែនដី នឹងអស់អ្នកដែលនៅផែនដីបានក្រាបថ្វាយបង្គំ ដល់សត្វទី1ដែលមានរបួសដល់ស្លាប់នោះ តែបានសះជាវិញនោះផង”។ ហោរាពិតនឹងក្រោកឈរតាងឱ្យអំណាចរបស់ព្រះ ទាស់នឹងហោរាក្លែងក្លាយដែលនាំមកនូវអំណាចរបស់លោកិយ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតថា ហោរាពិតត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយព្រះ តែហោរាក្លែងក្លាយព្រះមិនបានបញ្ជូនមកនោះទេ។ យេរេមា 14:14 មានបន្ទូល

ថា “រួចព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា ពួកហោរាគេទាយកុហកដោយនូវឈ្មោះអញទេ អញមិនបានចាត់ប្រើគេឡើយ ក៏មិនបានបង្គាប់គេ ឬនិយាយនឹងគេដែរ គេទាយប្រាប់ឯងរាល់គ្នាពីការជាក់ស្តែងដែលមិនពិត ជាទំនាយតាមរបៀន គឺជាសេចក្ដីឥតប្រយោជន៍ទទេ ហើយជាសេចក្ដីបញ្ឆោតនៃចិត្តខ្លួនគេវិញ”។ នៅក្នុងហោរា ការពិតដែលព្រះត្រាស់ហៅគាត់ត្រូវបានបង្កើតនូវគ្រឹះនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់គាត់។ ហោរាដែលព្រះមិនបានត្រាស់ហៅជាហោរាក្លែងក្លាយ។ ភស្តុតាងនៃការត្រាស់ហៅដូចជាលោក Bavinck និយាយថា មានធាតុបី។ (1) គាត់មានការជម្រុញពីខាងក្នុងឱ្យធ្វើកិច្ចការនៃស្ថានសួគ៌ (2) គាត់មានអំណាចនៃដំណែងដែលអាចធ្វើព័ន្ធកិច្ចនោះបាន (3) គាត់ទទួលបានសេចក្ដីពិតថាព្រះបានបើកផ្លូវឱ្យគាត់បានធ្វើការនោះ (Geref. IV pp 419)។ តែបើគ្មានការត្រាស់ហៅដូចនោះទេ មានតែអ្នកដែលបម្រើក្រុមជំនុំដោយការជម្រុញខាងលោកិយ ហើយគេមិនអាចនឹងគេចផុតពីការនឹងក្លាយទៅជាហោរាក្លែងក្លាយនោះទេ។

2. ធ្វើទីសម្គាល់យ៉ាងអស្ចារ្យ (ខ 13)

ហោរាក្លែងក្លាយបង្ហាញទីសម្គាល់ក្លែងក្លាយ ដើម្បីនឹងតាំងនូវសេចក្ដីមិនពិត។ គាត់អាចធ្វើវាបានដោយអំណាចរបស់សាតាំង។ ការពិតដែលសាតាំងអាចធ្វើការចម្លែកបាននិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ នៅក្នុង និក្ខមនំ ពួកវេទមន្តរបស់អេស៊ីបបានបោះដំបងរបស់ពួកគេ ហើយវាបានក្លាយទៅជាពស់ដូចជាអ័រ៉ុនបានធ្វើដែរ។ (និក្ខមនំ 7:10-12) ដូចជាម៉ូសេ និងអ័រ៉ុន ពួកគេបានវាយទន្លេនីល ហើយវាប្តូរទៅជាឈាម។ (និក្ខមនំ 7:17-25) ហើយកង្កែបត្រូវបានគ្របពាសពេញទឹកដីប្រទេសអេស៊ីប (និក្ខមនំ 8:6,7)។ សញ្ញានៃអារក្សខុសពីសញ្ញា

ដែលពិតមកពីព្រះ វា (1) អារក្សបំផ្លាញសេចក្តីពិត ហើយធ្វើការដើម្បីនឹងតាំងឡើងនូវសេចក្តីមិនពិត។ (2) វាបង្ហាញសភាពដែលមិនមានសីលធម៌និងមិនត្រឹមត្រូវ។

ដូច្នេះ យើងគួរបែងចែកវាឱ្យបានល្អ។ អ្នកជឿគ្រីស្ទានមិនគួរដើរតាមបំណងប្រាថ្នានៃការដែលគួរចង់ដឹងទេ តែពួកគេត្រូវស្វែងរកសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ។ កាលដែលគេដេញតាមការដែលគួរឱ្យចង់ដឹង វាងាយស្រួលនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងល្បិចកលល្បនៃហោរាក្លែងក្លាយ។

ការអធិប្បាយទី **43** អំពីអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ **(13:14)**

បទបញ្ញត្តិដែលនិយាយថា “ (1) “មិនត្រូវមានព្រះឯទៀតណាក្រៅពីយើង។” (និក្ខមនំ 20:3) (2) “កុំឱ្យឆ្លាក់ធ្វើរូបណាសំរាប់ឯងឱ្យសោះ ក៏កុំឱ្យធ្វើរូបណាឱ្យដូចជាអ្វីនៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ឬនៅផែនដីខាងក្រោម ឬនៅក្នុងទឹកដែលទាបជាងដីផង” (និក្ខមនំ 20:4)។ អត្ថន័យនៃបញ្ញត្តិទីពីរគឺ និយាយពីវិធីបម្រើព្រះ ហើយវាសង្កត់លើការខាងវិញ្ញាណនៃព្រះ ហើយមានន័យថាការបម្រើព្រះដោយភាពត្រឹមត្រូវថ្លៃថ្នូតាមដែលបង្ហាញនៅក្នុងព្រះបន្ទូលព្រះ។ គោលជំនឿវេសមីនស្ទីបង្ហាញថា “បញ្ញត្តិទីពីរចង្អុលថា យើងគួរស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលព្រះ ភាពបរិសុទ្ធ និងរក្សាការថ្វាយបង្គំបែបសាសនាយ៉ាងពេញលេញ”។ បន្ទាប់មក បញ្ញត្តិទីមួយ និងទីពីរ បាននិយាយថា មនុស្សនោះ គោរពតែព្រះជាម្ចាស់ ហើយថ្វាយបង្គំតែព្រះជាម្ចាស់ ហើយគោរពទ្រង់ជាព្រះ។ វាជាទំនួលខុសត្រូវដំបូងនៃជីវិត។ ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិទីមួយ និងទីពីរគឺអស្ចារ្យណាស់។ ព្រោះបាបកម្មធំបំផុតគឺការប្រព្រឹត្តល្មើសបញ្ញត្តិដ៏ធំបំផុត។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា “នោះព្រះយេស៊ូវឆ្លើយថា «ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជា

ព្រះនៃឯងឱ្យអស់អំពីចិត្ត អស់អំពីព្រលឹង ហើយអស់អំពីគំនិតឯង» នេះជាបញ្ញត្ត យ៉ាងសំខាន់ទី1 ហើយបញ្ញត្តទី2ក៏បែបដូចគ្នា គឺថា «ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូច ខ្លួនឯង»”។ (ម៉ាថាយ 22:37-39)។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូ ដូចអ្នកប្រាជ្ញ ច្បាប់បានសួរថា តើបញ្ញត្តិមួយណាធំជាងគេ? ប្រសិនបើគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយ បំពានលើបញ្ញត្តិឱ្យស្រឡាញ់មនុស្ស។ គឺអំពើបាបបម្រើរូបព្រះ គឺជាអំពើបាបធំជាង ដោយការបំបែកបញ្ញត្តិឱ្យស្រឡាញ់ព្រះ។ បើមនុស្សក្នុងលោកកាត់ទោសប្រហារជីវិត គេខ្លាចហើយញាប់ញ័រ ប៉ុន្តែពេលឃើញការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ គេមិនគិតដូច្នេះ តើមាន មូលហេតុអ្វី? ព្រោះថាពិភពលោកអាចគិតថាវាជាទម្លាប់ងងឹតទៅហើយ ប៉ុន្តែមិនអាច គិតថាជាច្បាប់នៃស្ថានសួគ៌ ដោយភ្លេចកិច្ចការរបស់ព្រះជាយូរមកហើយ។ ការដែល ជីវិតមិនបានទទួលការគោរពបូជារូបព្រះជាអំពើបាបដ៏ធំនោះ ត្រូវរលាយក្នុងទំនៀម ទម្លាប់របស់លោកិយយ៉ាងជ្រៅ។

ទំនុកដំកើង 115:4-8 មានបន្ទូលថា “ឯព្រះរបស់គេ នោះសុទ្ធតែជារូប ធ្វើពីប្រាក់ នឹងមាសជាស្នាដៃដែលមនុស្សធ្វើរូបទាំងនោះមានមាត់ តែមិនចេះនិយាយមានភ្នែក តែមើលមិនឃើញមានត្រចៀក តែស្តាប់មិនឮមានច្រមុះ តែធុំក្លិនមិនបានមានដៃ តែ ចាប់កាន់មិនបានមានជើង តែមិនចេះដើរឡើយក៏មិនចេះបញ្ចេញសំឡេងតាមបំពង់ក ផងជាងដែលធ្វើ អើ អស់អ្នកដែលទុកចិត្តនឹងរូបទាំងនោះគេនឹងបានដូចជារូបនោះ ដែរ”។ អ្នកណាដែលនឹងប្រព្រឹត្តលើអំពើបាបដោយស្រាល នឹងធ្លាក់ចូលក្នុងការថ្វាយ បង្គំរូបព្រះ។ ដោយមិនយល់ពីការពិតដែលថាអ្នកជឿបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយប្រែ ចិត្ត ការធានានៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបាត់បង់។ Westminster creed និយាយថា “អ្នកជឿពិតក៏បាត់បង់ការធានាអះអាងដែរ វាកើតចេញពីការពិតដែលថាគាត់មិនត្រូវ

បានបញ្ជាក់ការធានា ឬគាត់ត្រូវបានធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាបខ្លះ ឬដូចដែលព្រះបានប្រគល់មុខរបស់គាត់ចេញពីគាត់សម្រាប់ការល្បួងរបស់គាត់" (ការបកប្រែដំបូង) អ្នកដែលបាត់បង់ការធានានៃសេចក្តីជំនឿអាចស្តារការធានាដែលបាត់បង់របស់គាត់ឡើងវិញដោយស្វែងរកអំពើបាបរបស់គាត់ហើយប្រែចិត្ត។ យើងគួរចង់ឱ្យក្រុមជំនុំរបស់យើងយល់ពីអំពើបាប ប្រែចិត្ត ហើយទទួលបានការធានា និងជីវិតដ៏បរិបូរណ៍។ ទោះបីជាយើងប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ប្រសិនបើយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយប្រែចិត្ត យើងមានការលើកលែងទោស។ អេសាយ 1:18 មានបន្ទូលថា "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា មកចុះ យើងនឹងពិភាក្សាជាមួយគ្នា ទោះបើអំពើបាបរបស់ឯងដូចជាពណ៌ក្រហមទែងក៏ដោយ គង់តែនឹងបានសដូចហិមៈ ទោះបើក្រហមឆ្អៅក៏ដោយ គង់តែនឹងបានដូចជារោមចៀមវិញ"។ 1យ៉ូហាន 1:9 មានបន្ទូលថា "បើយើងលន់តួបាបវិញ នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិត ប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសបាបឱ្យយើង ហើយនឹងសំអាតយើង ពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ផង។"

ផ្នែកទី7

ការកំសាន្តចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធ និងការប្រាប់ពីការវិនិច្ឆ័យទោសនៅថ្ងៃចុងក្រោយ 14:1-2

ជំពូកទី 14

ផ្នែកនេះគឺជាបុព្វហេតុនៃកិច្ចការអនាគត ហើយក៏ជាការសរុបសេចក្តីនៃជំពូកទី 11-13។ នោះគឺទោះបីជាក្រុមជំនុំមានទុក្ខវេទនាជាច្រើនក៏ដោយ (សូមមើលការបកស្រាយនៃជំពូកនីមួយៗ 11-13) ក៏ក្រុមជំនុំនឹងមិនធ្លាក់ចុះក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាកនោះទេ ហើយនឹងត្រូវបានរក្សាទុកនៅក្នុងពិភពនៃស្ថានសួគ៌វិញ។ (1-5) ការពិតនោះគឺមនុស្សអាក្រក់ដែលបៀតបៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធនោះនឹងត្រូវទទួលការកាត់ទោស ហើយនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល (9-20) គឺជារឿងសំខាន់សម្រាប់ពួកគេនៅក្នុងផ្នែកនេះ។

ការបកស្រាយ

កូនចៀមឈរនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន “កូនចៀម” ចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូវ ដែលមានន័យថា ជាយញ្ញបូជាដង្វាយធួនដែលទ្រង់បានស្លាប់ដោយការបង្ហូរឈាមរបស់ទ្រង់ជំនួសរាស្ត្រនៃព្រះ។ សូមមើល 5:6។ “ភ្នំស៊ីយ៉ូន” (τὸ ὄρος Σιών) ជាឈ្មោះភ្នំជានិមិត្តរូបនៃកន្លែងដែលព្រះគង់នៅ (ទំនុកតម្កើង 50:2, 2:6) និងចរិតដែលមិនអាចរង្គើបាន និងជាលក្ខណៈដែលមានកម្លាំង (ទំនុកដំកើង 125:1)។ នេះមិនមែនជាភ្នំស៊ីយ៉ូននៅលើផែនដីទេ ប៉ុន្តែជានគររបស់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌។ លោក អាប្រាហាំ ខាយភើ បាននិយាយជាយូរមកហើយថា ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញថា វាមិនមែនជាផែនដីនេះទេ តែគឺជាពិភពនៃស្ថានសួគ៌។ ក្នុងចំណោមទ្រឹស្តីរបស់គាត់ សម្រាប់គុណសម្បត្តិនៃពួកបរិសុទ្ធដែលបានពិពណ៌នានៅទីនេះ (3-5) បង្ហាញពីការពិតដែលថាការប្រយុទ្ធនៅលើផែនដី

ត្រូវបានកន្លងផុតទៅហើយត្រូវបានសម្រេច។ (The Revelation of St. John. ទំព័រ 114)។

ហើយមានមនុស្ស1សែន 4ម៉ឺន 4ពាន់ ពាក្យថា "ជាមួយទ្រង់" ជាលក្ខខណ្ឌដែលសំខាន់ក្នុងការពន្យល់ការបង្កើតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ពួកគេទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសារការរួបរួមរបស់ពួកគេជាមួយនឹងកូនចៀម។ (17:14) "144000" ជានិមិត្តសញ្ញានៃពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ។ យោងតាមការបកស្រាយនៃ 7:14។ វិវរណៈនេះបង្ហាញពីក្រុមជំនុំពិតដែលនឹងត្រូវចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌តាមរយៈការរងទុក្ខនៅលើផែនដីនេះ។ ការពិតដែលការរងទុក្ខច្រើននៅក្នុងផែនដីមិនអាចបំផ្លាញក្រុមជំនុំនោះបានកំសាន្តចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធ។

ដែលមានព្រះនាមទ្រង់ និងព្រះនាមព្រះវរបិតាទ្រង់កត់លើថ្ងាស។ ដ្បិតការទាំងនេះខុសពីហ្វូងមនុស្សដែលដើរតាមសត្វសាហាវ (អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ) ព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានជាក់នៅលើថ្ងាសរបស់ពួកគេ ដែលជានិមិត្តរូបនៃការមានព្រះ និងការថែរក្សារបស់ទ្រង់។

2, 3 ដូចជាសូរទឹកច្រើន ហើយដូចផ្គរលាន់យ៉ាងខ្លាំង។ រីឯសម្លេងដែលខ្ញុំឮនោះ ក៏ដូចជាសូរសព្ទរបស់ពួកតន្ត្រីដែលកំពុងតែចាប់ស៊ុង។ នេះជាសម្លេងនៃចម្រៀងរបស់ពួកទាំង 144000 នាក់ ហើយពាក្យដែលថាសម្លេងដូចជាទឹកច្រើន និងដូចជាផ្គរលាន់យ៉ាងខ្លាំងចង្អុលទៅកាន់លក្ខណៈនៃអ្នកដែលមានជ័យជំនះ ហើយការពិតដែល "ដូចជាសម្លេងពួកតន្ត្រីដែលកំពុងតែលេងចាប់ស៊ុង" គឺមិនមែនជាសម្លេងដែលមិនស៊ីគ្នាទេ តែជាចម្រៀងដែលបរិសុទ្ធដែលពេញដោយសេចក្តីសុខសាន្ត ដែលមាន

ទំនុកជាច្រើន។ “បទ1ថ្មី” ជាខ្លឹមសារចម្រៀងនៃចម្រៀងបរិសុទ្ធ ដែលសំដៅទៅលើការបកប្រែនៃពាក្យដូចគ្នា។

គ្មានអ្នកណាអាចនឹងរៀនបទនោះបានទេ មានតែមនុស្ស 1សែន 4ម៉ឺន 4ពាន់នាក់ដែលទ្រង់លោះពីផែនដីចេញប៉ុណ្ណោះ។ “បទនេះ” ជាសេចក្តីអំណារនៃព្រលឹងផ្ទាល់ដែលមានបទពិសោធន៍នូវសេចក្តីសង្គ្រោះ តែអ្នកដែលគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះនឹងមិនមានសេចក្តីអំណារនោះឡើយ។ សេចក្តីអំណារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមិនអាចទទួលបានដោយការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សនោះទេ ពីព្រោះសេចក្តីសង្គ្រោះផ្ទាល់មិនមែនជាផលនៃកិច្ចការរបស់មនុស្សទេ។

4 នោះជាពួកព្រហ្មចារី ដែលមិនបានបង្ខូចខ្លួននឹងស្រីឡើយ។ តើ “មនុស្សស្រី” (γυναικῶν) នៅទីនេះមានន័យដូចម្តេច? ដូចដែលត្រូវបានបកមកដោយត្រង់ គឺវាចង្អុលទៅកាន់ “មនុស្សស្រី” ដែលមានន័យថាជានិមិត្តរូបនៃការល្បួងយ៉ាងខ្លាំងរបស់ពួកខាងសាច់ឈាមនិយម។ (ជនគណនា 25:1 31:16, ចោទិយកថា 17:17)។ ឃ្លានេះមិនរាប់បញ្ចូលការបង្រៀនពីការនៅលីវដែលចាត់ទុកជីវិតក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាការអាក្រក់ពេញដោយបាបនោះទេ។ លោក មូហ្វាត បានបកស្រាយឃ្លានេះដោយត្រង់ៗ ហើយវាបង្រៀនពីមូលដ្ឋាននៃជីវិតបរិសុទ្ធរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ តែការបកស្រាយនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ ពីព្រោះគាត់មិនទទួលស្គាល់ភាពជានិមិត្តរូបនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់អ្នកជឿថាមិនមែនជាកិច្ចការដែលសំខាន់។ យោងតាម ម៉ាថាយ 8:14, 1កូរិនថូស 9:5។ ***ដែលមិនបានបង្ខូចខ្លួននឹងស្រីឡើយ*** នៅត្រង់នេះគឺ ជាសេណូយ (παρθένοι) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថាជាអ្នកដែលនៅព្រហ្មចារី។ ការនេះចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលអ្នកជឿគួររក្សានូវការចេះទប់ចិត្តខ្លួនដូចជាមនុស្សក្រមុំ

ព្រហ្មចារី និងមិនគួរបម្រើលោកិយនិងអំពើបាបទេ។ យោងតាម 2កូរិនថូស 11:2។ **គេតាមកូនចៀមទៅគ្រប់កន្លែងដែលទ្រង់យាងទៅ។** នៅត្រង់នេះ ឃ្លាថា "គ្រប់កន្លែងដែលទ្រង់យាងទៅ" គឺ ហូភូ អាន ហ៊ីផាហ្គេ (ὅπου ἂν ὑπάγῃ) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលប្រាប់ថា ជាការដឹកនាំទិសដៅ ទិសដៅដែលមិនបានប្រាប់ដល់អ្នកដែលដើរតាមទេ។ បើទោះជាពួកគេត្រូវបានដឹកនាំនៅក្នុងស្ថានភាពដែលមិនច្បាស់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែស្តាប់បង្គាប់។ វាជាទង្វើនៃសេចក្តីជំនឿ។ វាជារូបភាពនៃកូនចៅរបស់អាប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ 12:1-4 ហេព្រើរ 11:8) ដែលបានចាកចេញពីស្រុកកាល់ឌាន។

ទុកជាផ្លែដំបូងថ្វាយដល់ព្រះ ហើយនឹងកូនចៀម។ តើ "ផលផ្លែដំបូង" (ἀπαρχὴ) មានន័យដូចម្តេច? នេះគឺ (1) ទ្រឹស្តីដែលចង្អុលទៅកាន់និមិត្តរូបនៃគ្រាដើមនៃស.រទីមួយ។ (2) ទ្រឹស្តីដែលក្រុមជំនុំត្រូវបានហៅថាជាអ្នកដែលខុសពីពូជមនុស្សទាំងអស់។ (3)លើសពីនេះទៅទៀត វាមានន័យថាមានតែអ្នកជឿទេត្រូវបានថ្វាយទៅកាន់ព្រះ និងបានក្លាយជារបស់ព្រះ។ (និក្ខមនំ 22:29)។

5 ក៏មិនឃើញមានសេចក្តីភូតភរ នៅក្នុងមាត់គេឡើយ ដ្បិតគេឥតសៅហ្មង។ "សេចក្តីភូតភរ" យោងតាមគំនិតរបស់យ៉ូហាន មានន័យថាជីវិតដែលមិនជឿដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សូមអាន 1យ៉ូហាន 2:22, 1:6, 8។ ដូច្នេះ "ជីវិតដែលគ្មានសេចក្តីភូតភរ" ជា (1) ជឿថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទ (2) គេមានសេចក្តីស្រឡាញ់រួមជាមួយនឹងសេចក្តីជំនឿដែលជឿដល់សេចក្តីពិត (3) គេសារភាពអំពើបាប និងមិនលាក់វាឡើយ (1យ៉ូហាន 1:8) "ដ្បិតគេឥតសៅហ្មង" មិនមានន័យថាគេមិនមានអំពើបាបទាំងស្រុងនោះទេ ដែលជាលទ្ធផលដែលគេបានស្អាតដោយសារលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លា

របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានសុចរិត នោះវាចង្អុលថាមនុស្សត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា ឥតសៅហ្មងនៅចំពោះព្រះ។

6-13 ដំណឹងល្អដែលទេវតាបីនាក់បានប្រកាស

លោក ក្លេហ្វត បាននិយាយថា វិវរណៈខាងលើយោងតាមសកម្មភាពរបស់ទេវតាបីគឺជាប្រភេទផ្សេងគ្នាដែលវិវរណៈទាក់ទងនឹងត្រាទាំងប្រាំពីរ និងត្រែប្រាំពីរ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនអាចគិតថា ពាក្យនៃផ្នែកទីមួយនៃ ខទី 6 មិនភ្ជាប់ទៅនឹងពាក្យខាងលើនោះទេ។ ទោះបីជា (ខ 1-5) ខាងលើមិនមានពាក្យរបស់ទេវតាក៏ដោយ ក៏ការសរសើរដូចជាផ្គរលាន់ (ខ 2) រួមបញ្ចូលការសរសើររបស់ទេវតា។ (លោក ខាយធើ) ដូច្នេះ ពាក្យថា ទេវតាមួយទៀត មិនមែនជាពាក្យសោកសៅទេ។

6 ខ្ញុំក៏ឃើញទេវតាមួយទៀត កំពុងហោះកាត់កណ្តាលមេឃ ទាំងមានដំណឹងល្អដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច សម្រាប់នឹងថ្លែងប្រាប់ដល់មនុស្សនៅផែនដី គឺដល់គ្រប់អស់ទាំងសាសន៍ គ្រប់ពូជអំបូរ គ្រប់ភាសា ហើយគ្រប់ទាំងគ្រួសារដែរ។ នៅទីនេះ តើការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទេវតាមានន័យដូចម្តេច? (1) អ្នកប្រាជ្ញពីប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំបាននិយាយថា "នៅទីនេះការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទេវតាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការផ្សាយដំណឹងល្អពិតទាំងអស់ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ។ (2) មានម្នាក់អះអាងនៅទីនេះថា ការផ្សាយដំណឹងល្អគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃចលនានៃការកំណែទម្រង់របស់លូធើ។ ប៉ុន្តែ (3) នេះគឺជាចលនានៃការផ្សាយដំណឹងល្អនៅគ្រាចុងក្រោយរបស់ពិភពលោក។ ដោយសារតែសាវកយ៉ូហានបាននិយាយដោយរក្សានៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់នូវព្រឹត្តិការណ៍នៃគ្រាចុងក្រោយ។ (ខ8) ដូច្នេះ តើចលនាផ្សាយដំណឹងល្អនេះមានន័យថា ទេវតាមកលើផែនដី ហើយប្រកាសដំណឹងល្អក្នុងលោកិយឬទេ? ពិត

ជាមិនគួរគិតបែបនេះទេ។ ព្រះគម្ពីរតែងតែនិយាយថា កិច្ចការសម្ងាត់ត្រូវបានបានធ្វើដោយពួកទេវតា (កិច្ចការ 7:35 ហេព្រើរ 2:2 កាឡាទី 3:9)។ លោក ខាយអើ បាននិយាយថា៖ “ទេវតាបានធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សា។ នោះគឺពួកគេនាំមកនូវទំនាក់ទំនងរវាងការគ្រប់គ្រងនៃភាពជាម្ចាស់របស់ព្រះ និងជីវិតរបស់យើង...។ វាជាការពិតដែលថានៅគ្រាចុងក្រោយនៃពិភពលោកចូលមកកាន់តែជិតស្និទ្ធ អំណាចវាយប្រហាររបស់សាតាំងកាន់តែមានថាមពល ទេវតាបរិសុទ្ធនឹងធ្វើសកម្មភាពកាន់តែខ្លាំង។ (ទេវតាតែងតែជាទីភ្ជាប់នៅកណ្តាលជានិច្ច ដែលបង្កើតនូវភាពស៊ីគ្នារវាងជីវិតរបស់យើងនៅលើផែនដី និងថ្ងៃចុងក្រោយដែលកាន់តែមកជិត ហើយវានឹងទៅដោយមិននិយាយអ្វីទាំងអស់ ថាបើកាលណាគ្រាចុងក្រោយកាន់តែជិតមកដល់ ហើយការប្រឆាំងគ្នារវាងព្រះនិងសាតាំងជិតដល់ទីបញ្ចប់ នោះការវាយប្រហារដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះនឹងកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះនៅក្នុង វិវរណៈជំពូក 14 ជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរនៃត្រៃទៅជាការបះបោរទាំងសកម្មភាពនៃទេវតាអាក្រក់ និងការតបតរបស់ទេវតាល្អនឹងលេចមកច្បាស់។ វានឹងមិនបានតាមធម្មតាទេ ប្រសិនបើ នៅក្នុងភស្តុតាងមួយម៉ោងនោះ។ ប្រសិនបើវាមិនតាមធម្មជាតិទេ នៅក្នុងមួយម៉ោងនៃគ្រោះដ៏ធំបំផុត ទេវតាបរិសុទ្ធមិនទាន់បានបញ្ឈប់នូវអំណាចរបស់អារក្សទេ។– (The Revelation of St. John ទំព័រ 115-116)។ នៅទីនេះ ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទេវតាមិនគួរគិតថាខ្លួនផ្ទាល់បានបង្ហាញខ្លួនដោយផ្ទាល់ ហើយធ្វើសកម្មនោះទេ វាមានន័យថា ទេវតានៅលើមេឃធ្វើព័ន្ធកិច្ចនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។ ទេវតានឹងទាក់ទងទៅនឹងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងសភាពមួយដែលមើលមិនឃើញតាមរយៈការប្រព្រឹត្ត។ ដូច្នោះហើយ ការផ្សាយដំណឹងល្អគួរត្រូវបានធ្វើដោយមនុស្សវិញ។

ហេតុអ្វីបានជាដំណឹងល្អត្រូវបានហៅថាដំណឹងល្អអស់កល្ប? ហេតុផលនោះគឺហាក់ដូចជា (1) ថាដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានប្រកាសពីដំណឹងល្អដើមនៅថ្ងៃចុងក្រោយរបស់លោកិយ។ (2) ដំណឹងល្អនេះនឹងត្រូវបានប្រកាសដោយព្រះរហូតដល់ទីបំផុតនៃផែនដីដោយគ្មានបង្អង់។ ដល់គ្រប់អស់ទាំងសាសន៍ គ្រប់ពូជអំបូរ គ្រប់ភាសា ហើយគ្រប់ទាំងគ្រួសារដែរ។ នេះជាបែបបទនៃព្រះបន្ទូលនៅក្នុងវិវរណៈដែលចង្អុលទៅកាន់លោកិយទាំងមូល។ យោងតាមការបកស្រាយនៃពាក្យដូចគ្នានៃ 5:9។

7 ទេវតានោះបន្លឺសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងថា ចូរកោតខ្លាចដល់ព្រះ ហើយសរសើរសិរីល្អរបស់ទ្រង់ចុះ។ ពាក្យនេះជាការផ្សាយដំណឹងល្អដែលចង្អុលទៅលើកាតព្វកិច្ចនៃជីវិត។ គោលបំណងនៃការបង្កើតមនុស្សនេះ គឺដើម្បីធ្វើឱ្យគេកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយលើកតម្កើងព្រះ។ នៅទីនេះវាមិននិយាយអំពីវិធីសាស្ត្រលម្អិតនោះទេប៉ុន្តែជាការពិតណាស់វាគឺជា ការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ ការផ្សាយដំណឹងល្អដែលទេវតាធ្វើនៅទីនេះ មានន័យថាការប្រកាសវិនិច្ឆ័យទោស ដែលបានក្លាយជាដំណឹងនៃការជំនុំជំរះដល់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។ (ដើម្បីក្លាយជាដំណឹងនៃសេចក្តីអំណរ) តែវាមិនតាមបែបធម្មជាតិទេ។

8 មានទេវតាមួយទៀតមកតាមក្រោយជ្រាប់ថា ក្រុងបាប៊ីឡូនដ៏ធំ បានរលំហើ (ពីទីនេះរហូតដល់ខគម្ពីរបញ្ចប់ ជំពូកទី 16-19 បង្ហាញរួចហើយនូវធាតុដើមនៃការវិនិច្ឆ័យលោកិយនៅគ្រាដំបូង។ បាប៊ីឡូននេះជានិមិត្តសញ្ញា ដូចជំពូកទី 17 បានសរសេរថា “ស្រីពេស្យាដ៏អស្ចារ្យ” 11:8 បាននិយាយថា ក្រុងសូដុំម ជាក្រុងដ៏អស្ចារ្យដែលត្រូវហៅថាស្រុកអេស៊ីប ពោលគឺជាពិភពលោកដែលក្បត់ព្រះ។ នេះជាភាពផ្ទុយគ្នារបស់ពួកបរិសុទ្ធ គឺនាងធ្វើឱ្យមនុស្សគ្រប់ប្រទេសស្រវឹងស្មារតីក្នុងលោកិយនេះ។ លោក

ព្រ្ហេចដានុស បាននិយាយថា “បាប៊ីឡូន” ចង្អុលទៅចំណុចកណ្តាលនៃអំណាចនៃពិភពលោក”។ នេះបង្ហាញពីប្រទេសមួយចំនួនតាមសម័យកាល ហើយផ្ទុយពីព្រះ និងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ទំនុកដំកើង 2:) (Daardoor werd deze naam aanduiding van de wereldmacht, met haar contrum, die zich in den loop der eeuwen in verschillende werelmacht, met haar centrum, die zich in den loop der eeuwen in verschillends wereldriken belichaant, en tegen God, en zijne Christus, en zijne gemeente, stelt, PS. 2- Openbaring, p 299)។ យោងតាមការបកស្រាយពីស្ត្រីពេស្យាដ៏ធំនៅក្នុង 17:1។ ***“ដែលបានរំលំ”*** ការនេះត្រូវបានប្រើជាកិរិយាសព្ទរបស់អតីតកាល តែវាជាទំនាយដែលវាមិនទាន់បានបំផ្លាញនូវឡើយ តែនៅអនាគតវានឹងសម្រេចបំពេញ។

ដ្បិតវាបានឱ្យគ្រប់សាសន៍ផឹកស្រានៃសេចក្តីឃោរឃៅរបស់ការកំផិតរបស់ខ្លួន។ បាប៊ីឡូនគឺជាពិភពលោកនេះ។ ខ្លួននាងផ្ទាល់បានបះបោរនឹងព្រះ ហើយក្លាយជាស្រីពេស្យាដ៏ធំ (នាងមិនបម្រើព្រះដែលពួកគេគួរបម្រើទេ ប៉ុន្តែបម្រើព្រះដ៏ទៃ និងខ្លួននាងប៉ុណ្ណោះ) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វាបម្រើដោយល្បួងមនុស្ស (ប្រទេស) ដោយការទាក់ទាញ និងល្បួងនោះ។ ដូច្នេះ ប្រទេសទាំងអស់បានចូលរួមក្នុងការកំផិតដ៏អសីលធម៌របស់បាប៊ីឡូនបានផឹកស្រានៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (ដោយសារព្រះពិរោធរបស់ទ្រង់ពួកគេបានដួលរលំដោយការញ៉ែរ ដូចជាផឹកស្រាដើម្បីធ្វើជាមនុស្សប្រមឹកដើម្បីធ្វើឱ្យម្នាក់ទៀតប្រព្រឹត្តអំពើបាប។

9-12 ការប្រកាសរបស់ទេវតាពីការដាក់ទោសដល់អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ដល់សត្វសាហាវនេះ (នគរដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ) និងរូបព្រះក្លែងក្លាយ។

9 សត្វនោះ យោងតាម 13:1-10 រូបភាពរបស់វាយោងតាម 13:14-17

10 ស្រាផងសេចក្តីឃោរឃៅរបស់ព្រះ យោងតាមការបកស្រាយនៃខ 8

ជាស្រាឥតវាសាយដែលចាក់ទៅក្នុងពែងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ នេះជាស្រាដែលខ្លាំងដែលមិនលាយជាមួយទឹកទេ ដែលជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីក្រោធយ៉ាងខ្លាំងរបស់ព្រះ។

11 ឯផ្សែងនៃសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់គេនឹងហុយឡើងអស់កល្បជានិច្ច

ចំណុចនេះចង្អុលទៅកាន់ (1) ការដាក់ទោសជាអចិន្ត្រៃយ៍នៃភ្លើងរបស់ស្ថាននរកដូចជាការដុតអំបិលនៅក្នុងភ្លើង (ម៉ាកុស 9:47-49) (2) វាជានិមិត្តសញ្ញានៃបោះចោលដែលត្រូវទទួលការដាក់ទោស។ យោងតាម អេសាយ 34:9, 10។

12 ដែលកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយមានសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះយេស៊ូវ។ នេះជាឃ្លាដែលព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ ដូចនិយាយនៅខាងលើ ពីព្រោះការដាក់ទោសនៃស្ថាននរកគួរឱ្យខ្លាច នោះពួកបរិសុទ្ធគួរអត់ធន់គ្រប់ការរងទុក្ខទាំងអស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយគួរតែមានជំនឿ។

ដែលកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយមានសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះយេស៊ូវ។ ពាក្យថា “ជំនឿដល់ព្រះយេស៊ូវ” ត្រូវបានបកប្រែជា “សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ” យ៉ាងខុស នៅក្នុងការបកប្រែចាស់។ ការបង្គាប់របស់ព្រះគឺត្រូវបានរក្សាដោយការជឿតាមព្រះយេស៊ូវ។ អ្នកដែលជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអ្នកដែលរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះពីព្រោះគេបានទទួលទីសំគាល់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

13 ខគម្ពីរបាននិយាយថា ការតបស្នងរបស់ព្រះដល់ការស៊ូទ្រាំរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅខគម្ពីរខាងលើ។ **ច្បាស់ទុក** ៖ ដោយសារគោលការណ៍របស់ព្រះដែលតបស្នងការរងទុក្ខរបស់ពួកបរិសុទ្ធ គឺជាសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បដែលមិនអាចកែប្រែបាន ដែលសំឡេងនៃស្ថានសួគ៌បញ្ជាឱ្យសរសេរ។ ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានរងទុក្ខនៅក្នុងលោកិយ ដែលជាច្បាប់ដ៏សក្តិសមដែលនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ វាត្រូវបានតបស្នងវិញគឺជា "សេចក្តីពិតដែលបានសរសេរ" និង "សេចក្តីពិតដែលមិនអាចកែប្រែបាន"។ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងស្គាល់ការនេះបន្តទៀតដោយភាពក្លាហាន និងការស៊ូទ្រាំនៅពេលពួកគេជួបនឹងការល្បងលៗ ចាប់ពីពេលនេះទៅ។ ដ្បិតការជំនុំជំរះនៃគ្រាចុងក្រោយគឺជិតដល់ហើយ ពេលដែលមនុស្សស្លាប់ដោយជឿលើព្រះអម្ចាស់នឹងឃើញភាពពេញលេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គឺនៅមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់បន្លឺសំឡេងពីស្ថានសួគ៌ថា ព្រះពរនៃពិភពលោកដែលនឹងមកដល់របស់ពួកបរិសុទ្ធគឺមកចាប់ពីពេលឥឡូវនេះទៅ។ យោងទៅតាមទ្រឹស្តីមួយ "ថ្ងៃចាប់ពីពេលនេះតទៅ" ចង្អុលទៅកាន់ថ្ងៃនៃសញ្ញាថ្មី ខគម្ពីរនេះមានន័យថាព្រះពរពីស្ថានសួគ៌ ដែលអ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយដែលត្រូវចាកចេញទៅ នឹងទទួលបាន។

អស់អ្នកណាដែលស្លាប់ក្នុងព្រះអម្ចាស់នោះមានពរហើយ។ នេះចង្អុលទៅមនុស្សដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយបានរស់នៅពេញមួយជីវិតទាំងស្រុងរបស់គាត់.. "មនុស្សស្លាប់ដែលស្លាប់ក្នុងព្រះអម្ចាស់" គឺ ហ៊ិយ នេក្រូយ ហ៊ិយ អែន ឃ្យូរីអូ អាផូនេខនថែស) នៅក្នុងភាសាក្រិក ការបកប្រែនៅក្នុងកំណែចាស់ "អ្នកដែលលើកដំកើងព្រះអម្ចាស់ឡើង ហើយបានស្លាប់ទៅ" គឺមិនមែនជាការពិពណ៌នាទេ តែជាការសង្ខេប។ ឃ្លានេះមានន័យថាវាមិនមានជាការសារភាពថាជឿព្រះគ្រីស្ទទេ តែជាការរួបរួមជាមួយទ្រង់

ហើយរស់នៅក្នុងការប្រកបគ្នាជាមួយទ្រង់ ហើយជាចុងក្រោយចាកចេញពីលោកិយនេះជាមួយទ្រង់។ យោងតាម 1ថែស្សាឡូនិក 4:14។ ព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលថា នេះគឺជាការធានាដ៏ប្រាកដទីបីនៃព្រះពរបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ការធានាទីមួយគឺជាហោរាផ្ទាល់ (ខ 12) ហើយការធានាទីពីរគឺពាក្យថា “សំឡេងពីស្ថានសួគ៌ថា “ចូរកត់ចុះ” (ខ 13)។ ដោយសារតែព្រះពរនៃលោកិយដែលនឹងមកដល់បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានធានាដោយការពង្រឹងទ្វេបីដង ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានរងទុក្ខនៅក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ក៏ពួកគេមានគោលការណ៍ដែលអាចទ្រាំទ្រដោយមានសេចក្តីអំណរផង។ **ដើម្បីឱ្យពួកគេបានឈប់សម្រាកពីគ្រប់ទាំងការនឿយហត់របស់គេ** នេះជាចង្អុលបង្ហាញដល់ការចូលទៅក្នុងពិភពដ៏រុងរឿង ហើយក៏បានរីករាយនឹងការសម្រាកដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ នោះវាគឺជា ហ្គារ (γὰρ) នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលជាឃ្លាក់ហេតុផលដើម្បីបង្ហាញពីហេតុផល។

ដ្បិតការគេធ្វើក៏តាមគេជាប់។ កិច្ចការដែលពួកគេធ្វើមិនមែនជាផលដែលចេញមកពីការប្រព្រឹត្តផ្ទាល់របស់គេទេ តែជាកិច្ចការសុចរិតដែលព្រះទ្រង់ប្រទានដល់ពួកគេនៅក្នុងព្រះគុណវិញ។(19:8) ពីព្រោះដោយសារទង្វើទាំងនោះ នោះពួកគេបានទទួលរង្វាន់ពីស្ថានសួគ៌។

14-20 នោះខ្ញុំក្រឡេកឃើញពពកស1 ហើយមាន1អង្គ ដូចជាកូនមនុស្ស។ “ពពកស” ជាភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជាសញ្ញានៃសិរីល្អអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ “មួយអង្គដូចជាកូនមនុស្ស” ចង្អុលទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ខនេះចង្អុលទៅមួយអង្គដែលចេញមកពីកណ្ឌគម្ពីរដំណឹងល្អ ដោយរក្សានៅក្នុងគំនិតថាជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលទ្រង់នឹងមកនៅក្នុងពពក។

15 រួចមានទេវតាមួយទៀតចេញពីព្រះវិហារមក បន្លឺដោយសម្លេងយ៉ាងខ្លាំង ដល់ព្រះអង្គដែលគង់នៅលើពពក។ នៅទីនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាទេវតាដែលចេញមកក្រៅព្រះវិហារ ហើយមិនបានប្រាប់ព្រះគ្រីស្ទដោយអំណាចឯករាជ្យរបស់គាត់ទេ គឺគ្រាន់តែបញ្ជូនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលគង់នៅក្នុងព្រះវិហារប៉ុណ្ណោះ។

"សូមលូកកណ្តៀវទ្រង់ទៅច្រូតចុះ" យោងតាម យ៉ូអែល 3:12, 13។ នៅក្នុងរដូវចម្រូត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផ្ទាល់ធ្វើការប្រមូលផលចម្រូត។ ពីព្រោះកម្មវត្ថុនៃការចម្រូតហាក់ដូចជាពួកបរិសុទ្ធដែលបានរើសតាំង។ ចម្រូតនេះជានិមិត្តសញ្ញាថា ទ្រង់នាំយកពួកបរិសុទ្ធទៅក្នុងនគរដ៏រុងរឿង។ (1ថែស្សាឡូនិក 4:17)។

ដ្បិតវេលាត្រូវច្រូតមកដល់ហើយ ពីព្រោះនៅផែនដីបានទុំជាស្រេច។ វាមានន័យថាចំនួនរបស់ពួកបរិសុទ្ធមានពេញហើយ។

18 ចម្កោមទំពាំងបាយជូរនៅផែនដី នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃមនុស្សដែលមិនកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ចម្រូតនេះត្រូវបានបង្ហាញថាត្រូវចាប់ផ្តើមមិនមែនដោយព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទេ តែដោយពួកទេវតា។ (17, 18) ពីព្រោះចម្រូតមិនទាក់ទងនឹងព្រះអម្ចាស់យ៉ាងស្និតទេ តែត្រូវបានបោះបង់ដោយព្រះអម្ចាស់វិញ។ (ម៉ាថាយ 13:41, 42)។

ដ្បិតផ្លែទុំហើយ នេះជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃសភាពដែលអំពើបាបត្រូវបានពេញ។

19 រួចបោះទៅក្នុងធុងជាន់ផ្លែយ៉ាងធំរបស់ផងសេចក្តីក្រោធនៃព្រះ។ នេះជាការប្រៀបធៀបមួយដែលតួអង្គនៃសភាពដែលមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានគេដាក់ទោសពីលើមេឃ ហើយត្រូវបានគេសម្លាប់ ប្រៀបដូចជាផ្លែទំពាំងបាយជូរត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិននៅក្នុងចំការទំពាំងបាយជូរដែរ។

20 នោះមានគេជាន់ក្នុងធុងនោះ នៅខាងក្រៅទីក្រុង។ យោងតាម អេសាយ 63:1-6 “ទីក្រុង” ចង្អុលទៅកាន់ទីក្រុងស្ថានសួគ៌។ ពួកគេមិនបានចូលទៅទីនោះទេ តែពួកគេនឹងត្រូវដាក់ទោសពីស្ថានសួគ៌វិញ។ (យោងតាម ម៉ាថាយ 8:12)។

ហើយមានឈាមចេញពីធុងឡើងទៅត្រឹមដែកបង្ហាំសេះ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលមានឈាមច្រើនដោយសារសង្គ្រាម។ ព្រោះសេះជានិមិត្តរូបនៃសង្គ្រាម។ យោងទៅតាមទ្រឹស្តីមួយ វាគឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលបង្ហាញនៅដើមដំបូងដែលជាលទ្ធផលនៃសង្គ្រាម អាម៉ាគេដូន 16:16។

ចំងាយ300គីឡូម៉ែត លេខនេះក៏ហាក់ដូចជាអត្ថន័យនិមិត្តសញ្ញាផងដែរ។ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់បាននិយាយថាលេខ 1660 គឺ 40 ការ៉េដែលលេខ 40 ចង្អុលទៅបរិមាណនៃការដាក់ទណ្ឌកម្ម។ “កីឡដ្ឋានមួយត្រូវបានគេប្រមាណថា 666 ហ្វីត 9 អ៊ីញ។

លោក ឃ្លេហ្វត បាននិយាយថា “លេខ 1600 លេខការ៉េ 4 គុណនឹង 100។ លេខ 4 ការ៉េចង្អុលទៅកាន់លោកិយ ដ្បិតលេខ 100 គឺ 10 ការ៉េ ដែលវាចង្អុលទៅកាន់អស់កល្បជានិច្ច ដែលជានិមិត្តរូបនៃការដាក់ទោសដែលសត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួល។” ឈាមនោះត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅ “1600 stadia” មានន័យថាគ្រាចុងក្រោយនោះការដាក់ទោសរបស់ព្រះនឹងមកលើសត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយនឹងធ្វើទោសអស់កល្បជានិច្ច។ ការដាក់ទោសនោះនឹងមិនអាចដោះស្រាយបានអស់កល្បជានិច្ច មិនអាចគេចផុត ហើយនឹងធ្លាក់លើគ្រប់សត្រូវនៅគ្រប់ទីកន្លែង។ (ការឈឺចាប់ និងសេចក្តីវេទនាអស់កល្បជានិច្ចនៅពេលអនាគតនឹងមកពីគ្រប់ទិសទី ហើយនឹងត្រូវលេបត្របាក់នៅក្នុងសេចក្តីវេទនា)។ (A. Kuyper, The Revelation of St. John p 159)។

ចំណុចសំខាន់

1. កូនចៀមឈរនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន (ខ 1) លោក ប្រ្គេចដានុស បកប្រែពាក្យនេះ ថា “ឈរ” ជាអំណាចពេញលេញ ដែលទ្រង់ឈរដូចជាអ្នកដែលមានជ័យជំនះ។ “នេះជាគំនិតរបស់គាត់ដែលបកស្រាយអត្ថបទយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹង បង្ហាញពីតួនាទីរបស់ទ្រង់ក្នុងការកាត់ទោសដល់លោកិយ ដែលទ្រង់មានសិទ្ធិ អំណាចយ៉ាងធំ ហើយទ្រង់ជាអ្នកដែលមានជ័យជំនះ។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធដែលឃើញ ទ្រង់គួរតែប្រយុទ្ធនៅក្នុងការលំបាកច្រើននៅក្នុងពិភពលោកនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ជាមួយនឹងការខិតខំ ភាពក្លាហាន ការអត់ធ្មត់។ តើកសិករមិនរំពឹងដល់អំណរនៃ ចម្រូត ការលះបង់ដោយការអត់ទ្រាំនឹងខ្យល់ និងភ្លៀង និងដោយមានចិត្តដែលផ្អែម ទេឬអី?

2. “ឯផ្សែងនៃសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់គេ នឹងហុយឡើងអស់កល្បជានិច្ចរៀង រាបតទៅ” លោកិយគឺនៅបណ្តោះអាសន្ន កាលដែលយើងអត់ធន់នូវទុក្ខលំបាក ដោយជំនឿ នោះយើងនឹងទទួលបានអំណរអស់កល្បជានិច្ចរបស់ស្ថានសួគ៌។ តែ កាលណាយើងដេញតាមអំពើបាបមួយរយៈ នោះនឹងត្រូវរងទុក្ខការឈឺចាប់នៃស្ថាន នរកអស់កល្បជានិច្ច។ (ខ 11)

ការអធិប្បាយទី 44 ចូរគិតពីព្រះអង្គដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ **(14:1-3)**

វាប្រាកដណាស់ថា អត្ថបទនោះរៀបរាប់បីរូបរាងនៃស្ថានសួគ៌ទៅតាម Greijdanus, នៅទីនេះមនុស្ស 144000 ជាមនុស្សដូចគ្នានៅវិវរណៈ 7:3-8 ដែលជាមនុស្សដែល

ត្រូវបានរើសតាំងដោយព្រះ ជាហ្វូងមនុស្សតែមួយដែលត្រូវបានព្រះបោះត្រា។ សាវក យ៉ូហានបានឃើញពួកគេពេលនេះ។ ពួកគេជាអ្នកដែលនៅស្ថានសួគ៌លើសផុតពីការភ័យខ្លាច ទុក្ខលំបាក និងទុក្ខវេទនានៃការវាយ។ (Openbaring p286)។ លោក Lohmeyer ក៏បាននិយាយថា “នៅទីនេះជាកន្លែងនៃកូនចៀមដែលឈរ មិនមែននៅភ្នំស៊ីយ៉ូនដែលនៅផែនដីនៅត្រង់ខ 3 ទេ តែជាស៊ីយ៉ូនដែលនៅស្ថានសួគ៌វិញ។” (Die Offenbarung des Johannes p 122) (Erlauterunggen zum Neuen Testament, III p 482-483) គំនិតដែលនៅខ្ពស់លើសទាំងអស់អ្នកជឿដែលក្រោកឈរជាមួយនឹងកូនចៀម (ខ10 កន្លែងនោះជាស្ថានសួគ៌។ ទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវបានរើសតាំងជាកន្លែងជាមួយកូនចៀមនៅស្ថានសួគ៌។ ស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងដែលនៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទ បើគ្មានព្រះយេស៊ូវទេនោះស្ថានសួគ៌មិនមែនជាស្ថានសួគ៌ទេ។ ពាក្យថាស្ថានសួគ៌គឺជាការនៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទចេញមកពីបទគម្ពីរផ្សេងទៀតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ 2កូរិនថូស 5:8 មានបន្ទូលថា “ដ្បិតដូចជាសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់ព្រះគ្រីស្ទ បានចំរើនឡើងដល់យើងរាល់គ្នាយ៉ាងណា នោះសេចក្តីក្សាន្តចិត្តនៃយើងរាល់គ្នា ក៏ចំរើនដោយសារព្រះគ្រីស្ទបែបដូច្នោះដែរ”។ ភីលីព 1:23 មានបន្ទូលថា “ខ្ញុំមានសេចក្តីបណ្តាលទាំងសងខាង ក៏មានចិត្តចង់ចេញទៅនៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលល្អជាជាងនោះផង”។ ជាពិសេសហេព្រើរ 12:22-24 អះអាងសេចក្តីពិតដែលថា វិវរណៈជំពូក 14 ចង្អុលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ លោក Grosheide បាននិយាយពាក្យថា “ស៊ីយ៉ូន” ដូចតទៅនេះ “ស៊ីយ៉ូនមិនមែនជាទីរហោស្ថានតែជាកាណាន។ ពាក្យនេះទាក់ទងទៅនឹងការតាំងសញ្ញារវាងព្រះនឹងមនុស្ស តែទាក់ទងនឹងការស៊ីសង្វាក់គ្នារវាងព្រះនឹងមនុស្សជាងការដែលផ្តល់ក្រឹត្យវិន័យ។” (Kommentaar op Het Nieuwe Testament , De Brief aan De Hebreen p 364)។

ជាពិេសសហេព្រើរ 12:22-24 បានប្រើពាក្យ “ភ្នំស៊ីយ៉ូន”

បើគ្មានពាក្យថា “ទេវតារាប់មិនអស់” និងពាក្យថា “វិញ្ញាណរបស់មនុស្សសុចរិតត្រូវ បានធ្វើឱ្យឥតខ្ចោះ” វាច្បាស់ណាស់ថាចង្អុលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ នៅក្នុងន័យក្រុម ជំនុំសញ្ញាថ្មី ក្រុមជំនុំសញ្ញាថ្មីបានរួបរួមជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌ជាពិេសស។ ដូច្នេះ “ស៊ីយ៉ូន” នៅក្នុងវិវរណៈ 14:1-4 ចង្អុលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។

តើនរណាជាអ្នកដែលចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ តើពួកគេធ្វើអ្វីនៅក្នុងនោះ? អត្ថបទ បង្ហាញថាពួកគេច្រៀងបទថ្មីដូចជាផ្គរលាន់ និងពិណ។ (2-30 អ្នកជឿពិត និងក្រុម ជំនុំដឹង ស្តាប់បទចម្រៀងដែលចេញពីស្ថានសួគ៌ ហើយចូលរួមនៅទីនោះ។ ចំពោះ សំឡេងដ៏អស្ចារ្យនៃបទចម្រៀងពីស្ថានសួគ៌ បេះដូងនៃអ្នកជឿនៅលើផែនដីក៏គួរត្រេក អរដែរ។ គួរតែប្រាថ្នាចង់បាននៅទីនោះ ដោយដឹងថាមិត្តរបស់យើងរស់នៅក្នុងស្ថាន សួគ៌ អ្នកដែលចូលទៅក្នុងនោះមិនត្រឹមតែជាអ្នកជឿនៃនិកាយមួយប៉ុណ្ណោះទេ យើង គួររក្សាផ្លូវតូចចង្អៀតដើម្បីរក្សាការពិតក្នុងករណីចាំបាច់ យើងគួរតែដឹងថា អ្នកជឿនៃ ក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អផ្សេងទៀតក៏បានចូលទៅក្នុងនោះ ហើយត្រូវបានចូលរួមនៅ ក្នុងការសរសើរនៃសំឡេងដូចផ្គរលាន់ជាមួយគ្នា។

ផ្លូវរបស់យើងអាចចង្អៀត។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងគួរតែធំទូលាយ។ បើចិត្តយើងចង្អៀត វាមានន័យថាដកសំឡេងសរសើរដូចផ្គរលាន់។ ដោយដឹងថាមានតែនិកាយរបស់ខ្ញុំទេ ដែលអាចចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌បានដើម្បីប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដ៏ទៃដូចជាសត្រូវរបស់ខ្ញុំគឺ មិនត្រឹមត្រូវ។ Cromwell បានសម្លាប់ស្តេច Charles ហើយបានកាន់អំណាច ហើយប្រើការគៀបសង្កត់ដើម្បីបង្រួបបង្រួមព្រះវិហារអង់គ្លេសដោយប្រើលទ្ធិបរិសុទ្ធ។

គាត់បានដាក់សមាជនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ ហើយប្រតិបត្តិរបបផ្តាច់ការ ប្រសិនបើគាត់មិនមានការប្រជុំនៃសមាជក្នុងចិត្តទេ គាត់បាននិយាយថា "ថ្ងៃនេះគ្មានសមាជទេ"។ គាត់បានបណ្តេញឪពុកកាតូលិកទៅតំបន់បរទេស ប៊ីស្សពនៃសាសនារដ្ឋរបស់អង់គ្លេសត្រូវបានហាមឃាត់នូវការអធិប្បាយ។ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្របែបនេះបានធ្វើឱ្យគាត់បាត់បង់អំណាច។ ការដែលព្រះវិហារអង់គ្លេសទទួលបានសេរីភាពចេញមកពីការប្រកាសសេរីភាពនៃសេចក្តីជំនឿដល់គ្រប់និកាយដោយស្តេច James ដែលមានជំនឿលើពួករ៉ូម៉ាំងកាតូលិក។ ដោយសារការដែលត្រឹមត្រូវមិនដំណើរការត្រឹមត្រូវ ជួនកាលព្រះអនុញ្ញាតឱ្យសម្រេចកិច្ចការត្រឹមត្រូវដោយប្រើអ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលត្រូវគួរមានចិត្តរាបទាប។ ទោះបីជាវាត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏ករណីជាច្រើនដែលវានាំមកនូវលទ្ធផលខុសនៅក្នុងពិភពលោកបានកើតឡើង។

ការអធិប្បាយទី 45 ព្រះគ្រីស្ទនិងមនុស្ស 144000 ដែលឈរនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន (14:1-5)

វិវរណៈនេះបាននិយាយពីសកម្មភាពនៃការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយដែលជំពូកទី 16 បានពិពណ៌នានៅដើមដំបូងជានិមិត្តរូប។ "ស៊ីយ៉ូន" គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃពិភពស្ថានសួគ៌ 144000 តំណាងឱ្យចំនួនសរុបនៃអ្នកប្រោសលោះ។ លក្ខណៈពិសេសនៃការប្រោសលោះមានដូចខាងក្រោម។

ច្រៀងបទចំរៀងថ្មី (2, 3) (ទំនុកដំកើង 33:3, 96:1 98:1, 144:9, 149:1)
នេះជាចម្រៀងដើម្បីនឹងរីករាយនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ។ មនុស្សដែលបានចូលទៅស្ថានសួគ៌បានរីករាយនឹងព្រះយ៉ាងខ្ពស់។ ទំនុកដំកើង 16:11 មានបន្ទូលថា “ទ្រង់នឹងបង្ហាញឱ្យទូលបង្គំឃើញផ្លូវជីវិតវិញនៅចំពោះទ្រង់មានសេចក្តីអំណរដ៏ពោរពេញនៅ

ព្រះហស្តស្តាំទ្រង់មានសេចក្តីអរសប្បាយជាដរាបតទៅ។" ម៉ាថាយ 25:21 មាន បន្ទូលថា "ចៅហ្វាយនិយាយថា ប្រពៃហើយ បាវល្អស្មោះត្រង់អើយ ឯងមានចិត្ត ស្មោះនឹងត្រួតរបស់បន្តិចនេះ ដូច្នេះ អញនឹងតាំងឱ្យឯងត្រួតលើរបស់ជាច្រើនទៅទៀត ចូរឱ្យឯងប្រកបដោយសេចក្តីអំណាររបស់ចៅហ្វាយឯងចុះ"។ សេចក្តីអំណាររបស់អ្នក ដែលបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌នោះគឺមិនអាចនឹងរៀបរាប់អស់។ អំពីហេតុផលដែល ស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងដែលសប្បាយរីករាយ លោក អាំប្រូសបាននិយាយដូចតទៅនេះ ថា "ស្ថានសួគ៌មិនមានការវាយគ្នាទាស់នឹងសាច់ឈាម ការល្បួង អំពើបាប និងការ ដើរទៅជួបនឹងបទពិសោធន៍គ្រោះថ្នាក់ដែលធ្លាប់ជួប អតីតកាលនឹងត្រូវបានប្តូរទៅជា ការរីករាយនឹងអំណរពិត។ ប្រសិនបើយើងនៅក្នុងលោកិយដោយលំបាកវេទនាដូចជា យើងបានរីករាយនឹងសង្ឃឹមនៃស្ថានសួគ៌។ តើយើងគួរនឹងនិយាយដូចម្តេច!" បើ ទោះជាបរិមាណនៃអំណរវាតូច តែមិនគួរមើលងាយវានោះទេ។ ពីព្រោះសូម្បីតែការ តូចនៅតែចេញមកពីស្ថានសួគ៌។ លោក Spurgeon និយាយថា "សេចក្តីរងទុក្ខដូច ជាសមុទ្រ សេចក្តីអំណារដូចជាដំណក់ទឹក។ តែវាធ្វើឱ្យយើងមើលទៅកាន់លោកិយ ដែលនឹងមកដល់។"។ Fany J, Crosby ជាស្ត្រីដែលពិការភ្នែកម្នាក់ ដោយសារ និយាយមិនអាចនឹងទប់នូវសេចក្តីអំណារដែលរីករាយដោយបានជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ នាងបាននិពន្ធបទទំនុកដំកើងចំនួន 6000 ជាងបទ។ នាងសារភាពថា "ខ្ញុំរីករាយ នឹងព្រះពរដែលអ្នកផ្សេងទៀតមិនបានដឹង"។ បទចម្រៀងតំណាងដែលនាងនិពន្ធគឺ បទ "ព្រះយេស៊ូវ រក្សាខ្ញុំនៅក្បែរឈើឆ្កាង" "កុំទៅចោលខ្ញុំ ឱព្រះសង្គ្រោះដ៏ស្រទន់ អើយ" "ថ្ងៃណាមួយ ចំណងពណ៌ប្រាក់នឹងត្រូវដាច់" ។ល។

1. អ្នកដែលរក្សានូវភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្លួន

ភាពស្មោះត្រង់ជាសីលធម៌ដែលមនុស្សស្រីនាំទៅកាន់មនុស្សប្រុស។

(1) គោលគំនិតនៃភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងភាសាចិនគឺទំនោរទៅមិនមែនជាគោលការណ៍ទេ ប៉ុន្តែជាក្បួនលម្អិត ហើយបន្ទាប់មកវាឈានដល់ទំនោរទៅរកការប្រតិបត្តិនៃច្បាប់។ ដូចយើងឃើញសៀវភៅសីលធម៌ ប្រុស-ស្រី មិនគួរព្យួរសម្លៀក បំពាក់នៅកន្លែងតែមួយ មិនអាចប្រើកន្សែង និងក្រាស់សិតសក់រួមគ្នាបានទេ បុរសមិនគួរស្គាល់ឈ្មោះស្ត្រី លើកលែងតែសាច់ញាតិរបស់គាត់ ក្មេងស្រីអាយុលើសពីប្រាំពីរឆ្នាំ មិនគួរអង្គុយក្បែរឪពុក ឬបងប្រុសរបស់គាត់ឡើយ។

(2) ភាពស្មោះត្រង់ដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនផ្តោតលើគោលការណ៍ តែមិនដើរតាមការរក្សាច្បាប់ទម្លាប់ ដោយសារវាល្ងីល្ងើដូចជាពាក្យថា “អ្នករាល់គ្នាត្រងសុចចេញ តែលេបសត្វអូដ្ឋវិញ” (ម៉ាថាយ 23:24)។ គ្រិស្តសាសនាមិនចាត់ទុកស្ត្រីដូចអ្នកទោសដោយភាពជាប់លាប់នៅខាងក្រៅនោះទេ។ ភាពស្មោះត្រង់នៃគ្រិស្តសាសនា មិនមែនជាការបោះបង់ចោលខ្លួនឯង និងមិនមែនជាភាពទុទិដ្ឋិនិយមនោះទេ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលដើរតាមការបោះបង់ខ្លួនឯង ហើយទាមទារជីវិតសុចរិត។ គ្រានោះ បាកយីសុកជឺ ពេលដែលស្តេច Moo វាយលុកទៅប្រទេសជូ បានស្នើសុំ ប៉ុន្តែ មូ អ៊ីង មិនទទួលយកទេ ដូច្នេះគាត់ត្រូវស្លាប់ដោយសារភាពអត់ឃ្លាននៅលើភ្នំសូយយ៉ាង។ ពួកគេលាក់ខ្លួននៅលើភ្នំមិនឱ្យស៊ីស្រូវរបស់ប្រទេសជូ។ នេះគឺជាទុទិដ្ឋិនិយម។ ហេតុអ្វីបានជាទម្លាយភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេចំពោះសកម្មភាពដែលពួកគេមិនបានបរិភោគមីរបស់ប្រទេសជូ? នយោបាយប្រទេសជូអាចជាអំពើបាប ប៉ុន្តែសូម្បីតែអង្ករនៃប្រទេសជូមែនទេ? ចំពោះសកម្មភាពនៃការត្រឡប់មកវិញ Yi Sook Je មនុស្សក្រោយមកបានវាយតម្លៃនិងនិយាយថា Back Yi ត្រូវបានស្លាប់សម្រាប់កិត្តិយសរបស់គាត់"។

2. អ្នកដែលដើរតាមកូនចៀមដែលដឹកនាំទៅគ្រប់កន្លែង

ចំណុចនេះជីវិតដែលអ្នកជឿពិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងដើរតាមគម្រូរបស់ទ្រង់

(1) ហេតុផលដើរតាមមេដឹកនាំដោយមិនដឹងផ្លូវពីមុន គឺជឿលើអ្នកដឹកនាំ។ អ្វីដែលយើងគួររក្សាទុកក្នុងចិត្ត ទោះបីយើងមិនដឹងពីគោលបំណង និងដំណើរការរបស់ផ្លូវឱ្យបានលម្អិតក៏ដោយ ប៉ុន្តែគួរធ្វើតាមទ្រង់ថានឹងមានសុវត្ថិភាព។ ការបរាជ័យដ៏ធំបំផុតក្នុងចំណោមរឿងបរាជ័យនៅពេលយើងរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ គឺការគិតទទេដែលដឹងពីគោលបំណង និងដំណើរការរបស់យើងច្រើនពេក។ វាជាលក្ខណៈធម្មជាតិដែលយើងមានរយៈពេលខ្លីក្នុងការដឹងពីទីកន្លែងគោលបំណង និងដំណើរការនៃសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅផ្នែកខ្លះ។ យើងគ្រាន់តែធ្វើតាមដោយជឿលើអ្នកដឹកនាំប៉ុណ្ណោះ។ ទោះជាអ័ប្រាហាំមិនដឹងថាគាត់ទៅណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើតាមការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ ហើយបានចាកចេញពីប្រទេសខាល់ឌា។ វាគឺជាជំនឿរបស់គាត់។ (ហេព្រើរ 11:8) ទោះជាយើងដឹងអំពីគោលបំណងនៃជំនឿរបស់យើងនិងដំណើរការយ៉ាងពិតប្រាកដក៏ដោយ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចដឹងលម្អិតទេ ដោយសារយើងមិនមែនជាព្រះទេ តែយើងជាមនុស្ស។ ការពិតដែលថាមនុស្សមានកម្រិតយល់ពីភាពគ្មានទីបញ្ចប់ ប៉ុន្តមិនអាចយល់ពីគាត់ទាំងស្រុង គឺជាបាវចនានៃទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់។

(Finiti non Capax infiniti)

(2) តទៅនេះព្រះយេស៊ូវបញ្ចូលអត្ថន័យថា ព្រះយេស៊ូវជាគម្រូរបស់ខ្ញុំ។ បទគម្ពីរបង្រៀនជាច្រើនដើម្បីធ្វើឱ្យជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវជាគម្រូ។ (ហេព្រើរ 12:2-4, 2កូរិនថូស 3:18, 2ធីម៉ូថេ 2:11-13)។ តាមចិត្តសាស្ត្រមនុស្សមានលក្ខណៈពិសេសនៃ

ការយកត្រាប់តាម។ ទីមួយ លក្ខណៈនៃការឆ្លុះបញ្ចាំង លក្ខណៈនេះជាសកម្មភាព មូលដ្ឋាន ប្រៀបដូចជាសកម្មភាព ដូចជាអ្នកផ្សេងសើចនោះខ្ញុំក៏សើចតាមគាត់ដែរ។

ទីពីរ ចរិតនៃការលេង នេះគឺជាប្រភេទនៃសកម្មភាពលាក់ពុត នៅក្នុងជីវិតបែប សាសនា មនុស្សជាច្រើនធ្វើពេលវេលារបស់ពួកគេដោយធ្វើតាមសកម្មភាពនៃការ លាក់ពុតបែបនេះ។ ប្រសិនបើយើងមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងទេ អ្នក ដែលមានសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរ និងទ្រឹស្តីនៃសាសនវិទ្យា គឺជាអ្នកដែលធ្វើសកម្មភាព នៃការលេងតួអង្គនៅឡើយ។ ទីបី លក្ខណៈនៃការសម្របសម្រួល វាជារឿងដែលអ្នក ជឿរួបរួមគ្នាជាមួយវា ដោយជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាកម្មវត្ថុនៃការកែ ប្រែ។ (ហេព្រើរ 4:2)

3. មនុស្សដែលជារបស់ព្រះ និងកូនចៀមជាផលផ្លែដំបូងដែលត្រូវបានរំដោះនៅ ក្នុងមនុស្ស

សម្រាប់ពួកគេត្រូវបានប្រោសលោះក្នុងចំណោមប្រជាជន ពួកគេបានទទួលសេចក្តី ស្រឡាញ់ដ៏ពិសេសពីព្រះ។ ទោះបីជាមនុស្សមិនត្រូវបានប្រោសលោះមានច្រើនក៏ ដោយ ទោះបីពួកគេជាមនុស្សដូចគ្នាក៏ដោយ តែពួកគេត្រូវបានប្រោសលោះ ពួកគេជា ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ។ ព្រះមិនអាចបោះចោលពួកគេបានទេ ទោះបីទ្រង់បានឱ្យបុត្រ របស់ទ្រង់តែមួយទៅឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាងក៏ដោយ ក៏ពួកគេជាផលផ្លែដំបូងដែលថ្វាយ ដល់ព្រះ។ ពួកគេជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ ដូច្នេះព្រះមិនអាចបំភ្លេចពួកគេបានឡើ យ។ (អេសាយ 49:15) ទំនុកដំកើង 27:10, 12110, 121:1-8។ និក្ខមនំ 19:5, 6 មានបន្ទូលថា “ដូច្នេះបើឯងរាល់គ្នានឹងស្តាប់តាមអញឥឡូវ ហើយកាន់តាមសេចក្តី

សញ្ញារបស់អញ នោះឯងរាល់គ្នានឹងបានដាច់ជារបស់ផងអញលើសជាងអស់ទាំងសាសន៍ ដ្បិតផែនដីទាំងមូលជារបស់ផងអញ ឯងរាល់គ្នានឹងបានធ្វើជានគរដល់អញ ដែលសុទ្ធតែជាសង្ឃ ហើយជាសាសន៍បរិសុទ្ធឱ្យអញដែរ គឺពាក្យទាំងនេះហើយដែលឯងត្រូវប្រាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល។” ចោទិយកថា 14:2 26:18, ទំនុកដំកើង 135:4 1ពេត្រុស 2:6។

(1) ព្រះអម្ចាស់មិនបំភ្លេចរាស្ត្រដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសឡើយ។ [1] ការពិតដែលថាព្រះបានត្រាស់ហៅអ័ប្រាហាំចេញពីប្រទេសខាលឌា អ៊ើរ ក្នុងចំណោមជនជាតិខាល់ដេជាច្រើនបានបង្ហាញពីការពិតដែលថាព្រះបានចាត់ទុកតម្លៃរបស់មនុស្សម្នាក់មានតម្លៃជាងជនជាតិខាល់ដេជាច្រើន។ [2] ព្រះជាម្ចាស់បានហៅលោកឡុតដែលជាក្មួយប្រុសរបស់លោកអប្រាហាំ ហើយបានសង្គ្រោះគាត់ពីប្រជាជនទាំងអស់នៃក្រុងសូដុមកូម៉ូរ៉ា ដែលត្រូវបានបំផ្លាញ។ [3] ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចូលទៅក្នុងស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីសម្រេចកិច្ចការរបស់ព្រះ។ ព្រះបានអនុញ្ញាតថាស្រុកកាណានទាំងអស់ត្រូវបានលេបដោយទន្លីក្ស។ [4] ដើម្បីសម្រេចបាននូវសេដ្ឋកិច្ចដែលទាក់ទងទៅនឹងមនុស្សម្នាក់ យ៉ូសែប ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឱ្យកិច្ចបម្រើនំប៉័ង និងកិច្ចការបម្រើស្រាក្នុងសុបិន ហើយព្រះបានអនុញ្ញាតឱ្យផែនដីអេស៊ីបទាំងអស់ត្រូវបាននាំមកនូវការច្រូតកាត់ និងទន្លីក្សដ៏បរិបូរណ៍។ [5] ហើយប្រជាជនដែលព្រះបានជ្រើសរើសត្រូវបានបណ្តេញចេញពីស្រុកអេស៊ីប ព្រះបានបង្កើតជាអ៊ាន ដែលជាមនុស្សរឹងរូស ដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អនៃព្រះ និងអំណាចរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពិភពលោក។ [6] ពួកបរិសុទ្ធបានទៅអាមេរិក ហើយបានបង្កើតប្រទេសប្រជាធិបតេយ្យ ហើយបានបង្កើតព្រះវិហារជាច្រើន ដើម្បីរៀបចំចលនាបេសកកម្មសម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូល។ ដូចជាព្រះបានទ្រទ្រង់កំណប់ទ្រព្យរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេភ្លឺដោយប្រើភាវៈទាំងអស់នៅស្ថាន

សួគ៌មកផែនដី។ ភាពអស្ចារ្យនៃសុភមង្គលរបស់រាស្ត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើសជាទីស្រឡាញ់មិនអាចបង្ហាញបានទាំងស្រុងទេ។ Macralen និយាយថា “នៅពេលយើងពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកនូវហេតុផលចម្បងមួយដែលការរស់ឡើងវិញ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃប្រទេសនានាគឺដើម្បីបង្កើតនគររបស់ព្រះ។”

(2) ព្រះក៏ចងចាំផងដែលកាលដែលរាស្ត្រដែលទ្រង់ជ្រើសរើសខ្សោយ

ទំនុកដំកើង 103:13-16 មានបន្ទូលថា “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតដល់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ដូចជាឪពុកមានចិត្តអាសូរដល់កូនរបស់ខ្លួនដែរ ដ្បិតទ្រង់ស្គាល់រាងកាយរបស់យើងក៏នឹកចាំថា យើងគ្រាន់តែជាធូលីដីប៉ុណ្ណោះ ចំណែកឯមនុស្ស ថ្ងៃអាយុរបស់គេធៀបដូចជាស្មៅ គេរីកឡើងដូចជាផ្កានៅទីវាល ដ្បិតកាលណាខ្យល់បក់មកត្រូវ នោះក៏សូន្យបាត់ទៅហើយ កន្លែងនោះមិនស្គាល់វាទៀត” ”តាមពាក្យនេះ ព្រះមិនប្រើគាត់ដោយព្រោះរាស្ត្រដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសខ្លាំងនោះទេ វាមានន័យថាព្រះចងចាំគេចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់គេ។ លោក Maclaren បាននិយាយថា “យើងមិនគួរសង្ស័យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់នៅក្នុងបរិយាកាសដ៏លំបាកនោះទេ ហើយគួរតែកាត់បន្ថយការទុកចិត្តរបស់យើងចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកមានបាប។ អំពើបាបដ៏ធំបំផុតរបស់យើងមិនអាចធ្វើឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ត្រជាក់ដល់យើង ឬមិនអាចធ្វើឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់បញ្ឈប់វាបានទេ។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា “យើងរីករាយនឹងក្តីសង្ឃឹមនៃអនាគត យើងគួរតែធានាអំពីជីវិតពិតរបស់យើងសម្រាប់អ្វីដែលបច្ចុប្បន្ននេះត្រូវបានផ្លាស់ទីដោយព្រះហស្តនៃព្រះ។ វិធីសាស្ត្រនៃសេចក្តីជំនឿលើពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យបានធ្វើតាមវិធីនេះនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ។ ពួកគេមិនបានគិតពីចរិតលក្ខណៈប្រយោលរវាងព្រះ និងពួកគេទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែធានានូវចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់រវាង

ព្រះ និងពួកគេប៉ុណ្ណោះ ពួកគេដឹងថាព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកត្រួតពិនិត្យពិតប្រាកដ ហើយបានទទួលយកការទទួលខុសត្រូវដ៏ផ្អែមល្ហែម ហើយបានចូលរួមក្នុងអ្វីៗទាំងអស់។ ដូច្នេះហើយពួកគេបានក្លាយជាមហាអំណាចសំខាន់ក្នុងការគ្រប់គ្រងអង់គ្លេស និងអាមេរិក”។

4. មនុស្សដែលគ្មានការកុហកនៅនឹងបបូរមាត់ និងគ្មានស្នាមរបួស

នៅទីនេះ តើពាក្យថា “នៅក្នុងម៉ាត់ពួកគេគ្មានការកុហក” មានន័យដូចម្តេច? គឺអាចនិយាយពាក្យស្មោះត្រង់និងការស្មោះត្រង់។ សុភាសិត 6:16-19 និយាយថា “មាន6មុខ ដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ស្អប់ អើ មាន7ផង ដែលទ្រង់ខ្ពើមឆ្អើម គឺភ្នែកឆ្មើងឆ្មៃ1 អណ្តាតភូតភរ1 ដៃដែលកំចាយឈាមមនុស្សឥតទោស1 ចិត្តដែលគិតគូរបង្កើតអំពើអាក្រក់1 ជើងដែលរហ័សរត់ទៅប្រព្រឹត្តអាក្រក់1 នឹងសាក្សីក្លែងក្លាយ ដែលពោលពាក្យកំភូត1 ហើយមនុស្សដែលសាបព្រោះសេចក្ដីទាស់ទែងគ្នាក្នុងពួកបងប្អូន1ដែរ។” សុភាសិត 13:5 មានបន្ទូលថា “មនុស្សសុចរិតរមែងស្អប់ពាក្យភូតភរ តែមនុស្សអាក្រក់គេគួរខ្ពើម ហើយមានសេចក្ដីខ្មាសផង”។ សុភាសិត 19:22 “សេចក្ដីដែលនាំឱ្យគេរកពឹងដល់មនុស្សណា នោះគឺជាសេចក្ដីសប្បុរសរបស់អ្នកនោះឯង ហើយមនុស្សទាល់ក្ររមែងវិសេសជាងមនុស្សភូតភរ។” សុភាសិត 20:17 “អាហារដែលមនុស្សណាបាន ដោយការកំភូត នោះរមែងឆ្ងាញ់ដល់ខ្លួន តែក្រោយមក មាត់មានពេញទៅដោយក្រួសវិញ”។ សុភាសិត 21:6 “ការដែលប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយសារអណ្តាតភូតភរ នោះជាចំហាយទឹកទទេ ដែលជាត់ទៅមក ដោយពួកអ្នកដែលរកស្លាប់”។ នៅត្រង់នេះ ពាក្យនេះសុទ្ធតែជាសុភាសិតដែលផ្ទុយនឹងការនិយាយកុហក ទុកជាឧបករណ៍ និងជាគោលការណ៍នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ អ្នកជឿមិនមានកុហក

ជាអាវុធនៃជីវិតរបស់គេទេ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿធ្វើដូច្នោះ គុណសម្បត្តិជាអ្នកជឿនឹងមានការសង្ឃឹយហើយ។

ការអធិប្បាយទី 46 ដំណឹងល្អអស់កល្បជានិច្ច (14:6,7)

ខ្ញុំគិតថា ពាក្យ “ដំណឹងល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ច” មានអត្ថន័យនៃដំណឹងល្អដែលកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីប្រកាសរហូតដល់អវសានកាលនៃពិភពលោក។ ដូច្នេះ អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អនេះ មិនត្រូវការការខកចិត្តក្នុងការរងទុក្ខនោះទេ។ ម៉ាថាយ 10:26, 27 បានផ្តល់យោបល់ថា ដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ទីបញ្ចប់ពិតណាស់ ហើយវានឹងមិនបរាជ័យឡើយ។ និយាយថា “ដូច្នេះ មិនត្រូវឱ្យខ្លាចគេឡើយ ដ្បិតគ្មានអ្វីគ្របបាំង ដែលមិនត្រូវបើកសំដែងចេញ ឬអ្វីលាក់លៀប ដែលមិនត្រូវបង្ហាញឱ្យគេស្គាល់នោះទេ ការអ្វីដែលខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅទីងងឹត នោះចូរសំដែងនៅទីភ្លឺ ហើយការអ្វី ដែលអ្នករាល់គ្នាឮនៅត្រចៀក នោះចូរថ្លែងប្រាប់ពីលើដំបូលផ្ទះវិញចុះ”។ ពីព្រោះដំណឹងល្អដែលព្រះយេស៊ូវប្រកាសជាសេចក្តីពិត វានឹងត្រូវបានប្រកាសពិតដល់ទីបំផុតនៃពិភពលោកជាបន្ត ហើយអ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អនៃជ័យជំនះដូច្នោះមិនត្រូវខ្មាសនិងខ្លាចវាឡើយ។

ហេតុផលដែលដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានប្រកាសជាអចិន្ត្រៃយ៍ ជាការពិតដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ បទគម្ពីរនិយាយថា “ជាដំណឹងល្អដែលទ្រង់បានសន្យាពីដើម ដោយសារពួកហោរាទ្រង់ ទុកក្នុងគម្ពីរបរិសុទ្ធ” (រ៉ូម 1:2)។ ខ្លឹមសារនៃដំណឹងល្អដែលបាន

ទំនាយទុកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានដឹងដោយផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាត្រូវបានលាតត្រដាងដោយទំនាយ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី វាត្រូវបានបើកសម្តែងដោយការពិត និងមិនមានការវិវត្តន៍ និងការអភិវឌ្ឍន៍ឡើយ។ ការពិតមាននៅក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នា។ ដូច្នេះ យើងជឿលើដំណឹងល្អដូចគ្នាដែលបានទាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលនិយាយថា សាសនាវិវត្តន៍ អះអាងថា គ្រិស្តសាសនា គឺជាសាសនាដែលរីកចម្រើនជាង សាសនានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាគម្ពីររបស់ជនជាតិយូដា គម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាគម្ពីរគ្រីស្ទាន ប៉ុន្តែពាក្យបែបនេះគឺខុស។ មនុស្សដែលបាននិយាយថា ការវិវត្តន៍សាសនានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានអះអាងថា គំនិតថ្មីត្រូវបានបង្កើតឡើង និងផ្លាស់ប្តូរបន្តិចម្តងៗទៅតាមដំណើរនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ គំនិតនៃលទ្ធិទេវនិយមត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយពហុទេវនិយម ហើយត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលក្រោយ។ ប៉ុន្តែនេះជាទ្រឹស្តីខុសដែលយល់ខុសពាក្យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយប្រាប់អំពីវា។

ថ្វីបើបាប៊ីឡូនចាស់ អាស៊ីរី អេស៊ីប ដែលជាអ្នកមិនជឿផ្សេងទៀតគឺពោរពេញទៅដោយពហុសាសនា ពិសេសជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានគំនិតនៃសាសនា ហើយវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេដោយឧទាហរណ៍ពិសេស = ការបើកសម្តែងពិសេស ប៉ុន្តែមិនមែនដោយការអភិវឌ្ឍន៍ទេ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានដឹងជានិច្ចថា ព្រះតែមួយគឺជាអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកផ្តល់មក។ អ្នកវិវត្តន៍សាសនាបានអះអាងទ្រឹស្តីនៃការអភិវឌ្ឍន៍សាសនាដោយនិយាយថាស្ថានភាពនៃច្បាប់នៅក្នុង Pentateuch ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ពួកគេបាននិយាយថា “ច្បាប់នៅក្នុងនិក្ខមនំ ជំពូក 20-23 គឺសាមញ្ញណាស់

ហើយច្បាប់នៅក្នុងចោទិយកថាមានតួអក្សរស្មុគស្មាញ។ ដូច្នោះហើយចោទិយកថាត្រូវបានសរសេរនៅយុគសម័យចុងក្រោយគឺនិក្ខមនំនៅថ្ងៃនៃចៅហ្វាយ។ ដូច្នេះយោងតាមការសង្កេតមើលក្បួននៃរបៀបនៃការថ្វាយបង្គំលេវីន័យមានពណ៌ស្មុគស្មាញជាងរឿងនៃតួលេខ លេវីន័យត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅយុគចុងក្រោយ (ឧទាហរណ៍ថ្ងៃជាប់គុកឬថ្ងៃចុងក្រោយនៃគុក) ប៉ុន្តែវាគឺជា ពាក្យដើម្បីយល់ខុសលើ Pentateuch ។ នៅថ្ងៃដដែលនោះ អ្នកនិពន្ធតែមួយគឺលោកម៉ូសេបានសរសេរ Pentateuch ក្រមនៃនិក្ខមនំ និងក្រមនៃចោទិយកថាអាចខុសគ្នានៅក្នុងផ្នែកខ្លះ។ ដោយសារអ៊ីស្រាអែលស្នាក់នៅទីរហោស្ថាន ក្រមនៃនិក្ខមនំត្រូវបានសរសេរដោយគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋាននៅដើមដំបូង ប៉ុន្តែចោទិយកថាត្រូវបានសរសេរដោយភាពលម្អិត។ វាជារឿងធម្មជាតិដែលចំណុចខុសគ្នាកើតឡើងពីគ្នា។ ហើយក្នុងលក្ខណៈនៃការផ្តល់ហេតុផលដែលលេវីន័យមួយគឺលម្អិតជាងអ្នកផ្សេងទៀតវាត្រូវបានសរសេរបញ្ហាតង្វាយដោយវិជ្ជាជីវៈ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្នកវិវត្តន៍ផ្នែកសាសនាបានមើលងាយចំពោះការពិតដែលថា ម៉ូសេបានទាយអំពីអនាគតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបានសរសេរ ហើយពួកគេបានសង្កេតមើលគំនិតនេះហាក់ដូចជាស្មុគស្មាញយ៉ាងខុសឆ្គងជាលទ្ធផលនៃគ្រាចុងក្រោយ។

ការអធិប្បាយទី **47** ភាពចាំបាច់នៃការអត់ធ្មត់ **(14:12)**

“នេះហើយជាសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលកាន់តាមបញ្ញត្តរបស់ព្រះ ហើយមានសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះយេស៊ូវ” (វិវរណៈ 14:12) “មនុស្សទាំងអស់នឹងស្អប់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះឈ្មោះខ្ញុំ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលកាន់ខ្ជាប់ ដរាបដល់ចុងបំផុត អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ“(ម៉ាថាយ 10:22) “ចូរនឹកចាំពីជាន់មុន គឺពីកាលដែលអ្នករាល់គ្នាទើបនឹងបានភ្លឺឡើង នោះក៏ទ្រាំនឹងទុក្ខលំបាក ទាំងតតាំងជាខ្លាំងដែរ (ហេព្រើរ 10:32), “ដើម្បីកុំឱ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើព្រងើយកន្តើយឡើយ គឺឱ្យត្រាប់តាមពួកអ្នក ដែលគ្រងបានសេចក្តីសន្យាទុកជាមរដក ដោយចិត្តជឿ ហើយអត់ធន់វិញ“, (ហេព្រើរ 6:12) “បងប្អូនអើយ ចូរយកពួកហោរា ដែលបានទាយដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ទុកជាគំរូពីសេចក្តីទុក្ខលំបាក នឹងពីសេចក្តីអត់ធ្មត់ចុះ 11មើល យើងហៅពួកអ្នកដែលទ្រាំទ្រ ថាជាអ្នកមានពរ ចុះអ្នករាល់គ្នាបានឮនិយាយពីសេចក្តីអត់ធន់របស់លោកយ៉ូប ទៅហើយ ក៏បានឃើញថាដល់ចុងបំផុត នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា នឹងសេចក្តីអាណិតអាសូរពោរពេញដែរ“ (យ៉ាកុប 5:10, 11) “តែពូជដែលនៅដីល្អ គឺពួកអ្នកដែលមានចិត្តទៀងត្រង់ល្អ ក៏ឮព្រះបន្ទូល ហើយយកចិត្តទុកដាក់ រួចបង្កើតផលដោយសេចក្តីអត់ធន់វិញ។“(លូកា 8:15) “អ្នករាល់គ្នានឹងបានជីវិតគង់នៅវិញ ដោយមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន“(លូកា 21:19) “តែបើយើងសង្ឃឹមនឹងបានអ្វី ដែលមើលមិនឃើញវិញ នោះយើងនឹងរង់ចាំនៅដោយអំណត់“(រ៉ូម 8:25) “ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ នោះយើងខ្ញុំខំផ្ទុកផ្តាក់ខ្លួន ទុកដូចជាអ្នកបំរើព្រះ គឺក្នុងការទ្រាំទ្រជាច្រើន ក្នុងការទុក្ខលំបាក ការខ្វះខាត ការចង្អៀតចង្អល់“ (2កូរិនថូស 6:4), “ដ្បិតក្រោយដែលយើងបានទទួលស្គាល់សេចក្តីពិតហើយ បើយើងធ្វើបាបស្ម័គ្រពីចិត្តទៀត នោះគ្មានយញ្ញបូជាណា សំរាប់នឹងលោះបាបទៀតទេ“ (ហេព្រើរ 10:26, “ដូច្នេះ ដែលមានស្មរបន្ទាល់1ហ្វូងធំម្ល៉េះ នៅព័ទ្ធជុំវិញយើង នោះត្រូវឱ្យយើងចោលអស់ទាំងបន្ទុក

នឹងអំពើបាប ដែលរុំយើងជុំវិញជាងាយម្ល៉េះនោះចេញ ហើយត្រូវរត់ក្នុងទីប្រណាំង ដែលនៅមុខយើង ដោយអំណត់“(ហេព្រើរ 12:1) “ចូរទុកឱ្យសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួននោះ បានធ្វើការឱ្យសំរេចពេញលេញចុះ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយពេញខ្នាតឥតខ្វះអ្វីឡើយ“(យ៉ាកុប 1:4) “ការបង្ហើយអ្វីៗ នោះវិសេសជាងចាប់ផ្តើមការទៅទៀត ហើយដែលមានចិត្តអត់ធ្មត់ នោះវិសេសជាងមានចិត្តអំនួតដែរ.“(សាស្តា 7:8) “បងប្អូនអើយ យើងខ្ញុំទូន្មានឱ្យអ្នករាល់គ្នាបន្ទោស ដល់ពួកអ្នកដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយជួយកំសាន្តដល់ពួកអ្នកណាដែលមានសេចក្តីទន់ក្រំចិត្ត ទាំងគាំពារពួកអ្នកដែលខ្សោយ នឹងអត់ឱនចំពោះមនុស្សទាំងអស់“(1ថែស្សាឡូនិច 5:14)។

ការពិតដែលយើងត្រូវការការអត់ធ្មត់គឺជាអ្វីដែលយើងដឹងយ៉ាងច្បាស់។ ក្នុងការសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង នេះពិតជាចាំបាច់។ អញ្ចឹងតើអ្វីទៅជាវិធីសាស្ត្រនៃការអត់ធ្មត់? ចំពោះមនុស្សធម្មតាមានឈាមនិងថ្នាំពុលនោះពិបាកនឹងអត់ធ្មត់។ សត្រូវដ៏ធំបំផុតរបស់ខ្ញុំគឺចិត្តដ៏អាក្រក់របស់ខ្ញុំ។ សុភាសិត 16:32 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែយើងគិតថាចរិតអាក្រក់របស់យើងអាចត្រូវបានគ្រប់គ្រងនិងត្រូវបានកែតម្រូវបាន នោះយើងអរគុណព្រះ។ ទីមួយគឺវិធីសាស្ត្រនៃព្រះគុណទូទៅ និងទីពីរវិធីសាស្ត្រនៃព្រះគុណពិសេស។

1. វិធីសាស្ត្រនៃព្រះគុណទូទៅ

សុភាសិត 16:1 មានបន្ទូលថា “គំនិតដែលចាត់ចែងក្នុងចិត្ត នោះស្រេចនៅមនុស្ស តែគឺព្រះយេហូវ៉ាដែលឆ្លើយសំរេចការនោះវិញ”។ គឺជាការប្រតិបត្តិតាមព្រះគុណធម្មតា ពោលគឺច្បាប់ធម្មជាតិដូចជាចរិត ប្រាជ្ញាជាដើម អ្វីក៏ដោយដែលគាត់មិនព្យាយាមធ្វើអំពើល្អ គឺជាការខុសពីក្នុងការប្រើព្រះគុណដែលព្រះប្រទានមក។ យើងមាន

អារម្មណ៍ថាមានការលំបាក យោងទៅតាមបរិយាកាសបច្ចុប្បន្នរបស់យើង វាអាចលុបចោលបាន ដែលត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងសីតុណ្ហភាពក្តៅ។ មុននឹងយើងធ្វើវា យើងគួរតែព្យាបាលវាដោយប្រាជ្ញា។ វាមានន័យថាប្រើអំណាចការយល់ដឹងរបស់យើង។

(1) ការយល់ដោយការអាណិតអាសូរ

យើងមានការអាណិតអាសូរក្នុងការចូលរួមក្នុងបញ្ហាដែលកូនជាទីស្រឡាញ់របស់យើងនិងមិត្តភក្តិរបស់យើងបានជួបហើយយើងបានឆ្លងកាត់បញ្ហាលំបាកយ៉ាងងាយស្រួល។

(2) ការយល់នៃការរាប់អាន

យើងយល់ការពិតថា ជីវិតដើម្បីបន្តកាន់តាមសេចក្តីពិត និងជីវិតធ្វើទាស់នឹងការពិតនោះយើងជ្រើសរើសជីវិតដើម្បីរក្សាការពិត។ យើងមិនត្រូវភ្លេចថា ជីវិតដើម្បីបះបោរទាស់នឹងការពិតក៏ជារឿងដែលរងទុក្ខដែរ។ ជីវិតដែលត្រូវរក្សាសេចក្តីពិតរហូតដល់ជីវិត។ ហើយជីវិតដែលបះបោរនឹងសេចក្តីពិតក្នុងលោកីយ៍បច្ចុប្បន្ននេះ គឺជាទុក្ខវេទនាហើយសេចក្តីវេទនាដ៏អស់កល្បនឹងកើតឡើង។ ដូច្នេះ អ្នកជឿបានប៉ាន់ស្មានថា “យើងរស់នៅបែបណាក៏ដោយ ដើម្បីមានពេលរងទុក្ខក្នុងលោកនេះ បើយើងរងទុក្ខយើងគួររងទុក្ខដោយសារជីវិតនៃសេចក្តីពិត។ ដូចដែលយើងឃើញការរីកចម្រើនរបស់អ្នកធ្វើធម្មយាត្រានៅតាមផ្លូវដែលគ្រីស្ទបរិស័ទបានទៅស្ថានសួគ៌ហើយគាត់បានជួបមនុស្សពីរនាក់នៅតាមផ្លូវ។ ពួកគេនិយាយថា៖ “យើងបានឃើញតោនៅពីមុខយើងនៅតាមផ្លូវ។ យើងមិនដឹងថាវាបានដេកលក់ ឬភ្ញាក់ពីដំណេកហើយបានត្រឡប់មកវិញ។ ប៉ុន្តែ គ្រិស្ទានបានរាប់ហើយសង្កត់ធ្ងន់ថា “ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវបានគេទម្លាក់ចោលដោយសារភាពទំនេររបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងទៅទីក្រុងដែលត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយខ្ញុំនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយភ្លើង និងភ្លើងស្ពាន់ធ័រនៅទីនោះ ប្រសិនបើខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌

នោះខ្ញុំនឹងបានសេចក្តីសុខនិងការសម្រាក។ ខ្ញុំគួរតែផ្សងព្រេង។ ទោះបីខ្ញុំទៅតាមផ្លូវ ហើយមានការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ក៏មានជីវិតអស់កល្បនៅទីនោះ។ ដូច្នេះខ្ញុំនឹងទៅពួកគេ។

2. វិធីសាស្ត្រដោយព្រះគុណពិសេស

នោះគឺយើងគួរបង្ហាត់នូវគុណធម៌នៃការអត់ធ្មត់ ដោយអាស្រ័យនូវគុណទូទៅ។ យើងគួរតែសម្រេចវាដោយព្រះគុណពិសេស ដែលជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នេះជាព្រះគុណដោយការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងដោយការអធិស្ឋាន។ អ្វីដែលរំងាប់អំណាចនៃអំពើបាប ដូចជាការសម្អាតចេញមកពីព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅក្នុងការវិវឌ្ឍន៍របស់អ្នកធ្វើធម្មយាត្រា នៅលើផ្លូវដែលគ្រិស្តបរិស័ទដើរទៅស្ថានសួគ៌ គាត់ត្រូវបានគេនាំចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកបកប្រែ ហើយចូលទៅក្នុងបន្ទប់ធំមួយ ហើយគាត់បានឃើញថាកម្រាលឥដ្ឋពោរពេញដោយធូលី។ ដូចដែលអ្នកបកប្រែបានបញ្ជាបុរសម្នាក់ឱ្យសម្អាតបន្ទប់ ហើយបុរសនោះក៏សម្អាតវាដែរ។ គ្រិស្ទានទៅមើលគាត់ បន្ទាប់មកអ្នកបកប្រែនិយាយទៅកាន់នារីម្នាក់ឱ្យយកទឹកមកប្រោះលើបន្ទប់ បន្ទប់ត្រូវបានសម្អាត។ អ្នកបកប្រែបានបកស្រាយថា “បន្ទប់ត្រូវបានសម្អាតជាចុងក្រោយ មានន័យថា នៅពេលដែលគាត់គ្រប់គ្រងអំពើរបស់គាត់ដោយច្បាប់ អំណាចនៃអំពើបាបកើតឡើងនៅក្នុងខ្លួនកាន់តែខ្លាំង សម្អាតដោយការប្រោះទឹកនៅក្នុងបន្ទប់ មានន័យថាអំណាចនៃអំពើបាបគឺ ស្ងប់ស្ងាត់ដោយកិច្ចការពីកំណើតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងគ្រាន់តែចូលចិត្តថាយើងត្រូវបានជួយដោយជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងអាចបង្កើតគុណធម៌ដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាប។

ការអធិប្បាយទី **48** ព្រះពររបស់អ្នកដែលស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ **14:13) (1)**

1. អត្ថន័យនៃពាក្យ “ចូរសរសេរការនេះ”

តើវាមានន័យថាមានតែ 14:13? មិនមែននោះទេ។ ពីព្រោះ 1:11 បាននិយាយថា “ការអ្វីដែលឯងឃើញ នោះចូរកត់ទុកក្នុងសៀវភៅចុះ”។ វាមានន័យថា កណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈត្រូវតែបានកត់ទុក។ តែនៅក្នុងចំណោមការបើកសម្តែង មានន័យថាការដែលសង្កត់ធ្ងន់ពិសេស “មានបញ្ជាពីស្ថានសួគ៌” ថា “សរសេរវាចុះ”។ ដូច្នេះតើពាក្យថា “ចូរសរសេរ” ចង់សង្កត់ធ្ងន់លើអ្វី? វាមានន័យថា វាសង្កត់ទៅលើការមិនចេះប្រែប្រួលនៃព្រះបន្ទូល ហើយអ្នកជឿគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់ការនោះ ហើយគួរតែប្រាកដពីការនោះ។ (Greidanus)

2. អត្ថន័យនៃពាក្យ “ចាប់ពីពេលនេះទៅ”

Theodorze Zahn បានភ្ជាប់ពាក្យនេះទៅនឹងពេលវេលាមុនពេលការវិនិច្ឆ័យនៅក្នុងវិវរណៈ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បើដូច្នេះ តើការស្លាប់របស់មនុស្សដែលបានស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានពរឬទេ? ដូច្នេះការបកស្រាយមិនត្រឹមត្រូវទេ។ Van Der Meulen ក៏មិនទទួលយកការបកស្រាយរបស់ Zahn សម្រាប់ហេតុផលនេះដែរ។ (De Open baring In Het Laatste Bijbel boek, p 261)

Da Schlatter ក៏បាននិយាយដូចគ្នានឹង Zahn នោះគឺថា “ចាប់ពីពេលនេះទៅ សង្គ្រាមសម្រាប់គ្រីស្ទានគឺពិបាក ហើយចាប់ពីពេលដែលអ្នកជឿមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅ

ពីស្លាប់ អ្នកដែលបានស្លាប់មិនត្រូវបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដែលមានមេត្តាទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវបានគេសរសើរ" (Erla uterungen Zum Neuen Testament, Dritter Band. P 488)

យោងទៅតាម Greijdanus នៅទីនេះពាក្យ "ចាប់ពីពេលនេះទៅ "បានចង្អុលបង្ហាញ" ពីដើមដំបូង "នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នោះគឺ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនច្បាស់លាស់ដូចវាំងននដែលគ្របដណ្តប់នោះទេ ប៉ុន្តែជាលទ្ធផលនៃការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការឡើងរបស់ទ្រង់។ រហូតដល់ស្លាប់ពន្លឺបានភ្លឺ។ អ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់មិនមានការចប់បារម្ភរហូតដល់ស្លាប់ទេ។ (De Openbaring. P 301)

3. អត្ថន័យនៃពាក្យថា "អ្នកដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់"

នៅក្នុង 1ថែស្សាឡូនិច 4:14 វាដូចគ្នានឹង "អស់អ្នកដែលបានដេកលក់" (τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ). 1កូរិនថូស 15:18។ ពាក្យ "នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ" ចង្អុលទៅថា "តាមរយៈព្រះយេស៊ូវ" (διὰ τοῦ Ἰησοῦ) នៅក្នុងភាសាក្រិកបែបន័យត្រង់។ បន្ទាប់មកការដែលដេកលក់តាមរយៈព្រះយេស៊ូដែលជា "ព្រះយេស៊ូវជួយឱ្យអ្នកជឿអាចចាកចេញពីពិភពលោកដោយសុខសាន្ត ហើយដាស់ពួកគេក្នុងការរស់ឡើងវិញនាពេលអនាគត។ (កំណត់ចំណាំនៅលើសំបុត្ររបស់សាវកប៉ុលពី Unpublished Commentaries, P. 65) នៅពេលដែលអ្នកជឿចាកចេញពីពិភពលោក ការពិតដែលព្រះអម្ចាស់ជ្រៀតជ្រែកត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ជាពិសេស លូកា 16:22 មានបន្ទូលថា "ចំណេរក្រោយមក អ្នកក្រនោះក៏ស្លាប់ទៅ ហើយពួកទេវតានាំយកគាត់ ទៅដាក់នៅស្ថានបរមសុខ នាដើមទ្រូងលោកអ័ប្រាហាំ ឯអ្នកមាននោះ ក៏ស្លាប់ទៅដែរ ហើយគេនាំយកទៅកប់"។ នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធ

បានចាកចេញទៅ ពេលខ្លះបានជួបប្រទះនូវព្រឹត្តិការណ៍ពិសេសមួយ។ ទោះបីជាលោកបណ្ឌិត J. G. Machen មិនមែនជាអ្នកដែលជឿលើអាថ៌កំបាំង ប៉ុន្តែជាអ្នកដើរតាមទ្រឹស្តីកាល់វីនដ៏តឹងរឹង គាត់មានអារម្មណ៍ថា ការសង្គ្រោះរបស់គាត់គឺទាក់ទងនឹងការស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងសកម្មនៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះយេស៊ូវក្នុងពេលចាកចេញរបស់ទ្រង់ ហើយគាត់បានសារភាពពីបទពិសោធន៍របស់គាត់ថាគាត់បាននៅស្ថានសួគ៌នៅ គ្រែដែលមានជំងឺរបស់គាត់។ ប្រសិនបើខ្ញុំពន្យល់លម្អិតបន្ថែមទៀត។ វាគឺដូច្នេះ។ ក្នុងចំណោមគាត់បានអធិប្បាយនៅក្នុងពេលធ្វើដំណើរ គាត់ត្រូវបានចេញដំណើរនៅ Bismark ក្នុងរដ្ឋ North Dakota ដោយសារជំងឺរលាកសួត។ មុនពេលគាត់ចាកចេញក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាល (គាត់គឺជាគ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារ Bismark ហើយបានអញ្ជើញលោកបណ្ឌិត Mechen ។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា៖ “តើសេចក្តីជំនឿដែលកែទម្រង់ដ៏រុងរឿងយ៉ាងណាហ្ន៎! នៅថ្ងៃបន្ទាប់គាត់បានធ្វើឱ្យសាស្ត្រាចារ្យ Murray ជូនដំណឹងវាតាមតេឡេក្រាម។ ខ្លឹមសារគឺ “ខ្ញុំដឹងគុណព្រះចំពោះការស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងសកម្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បើគ្មានវានោះគ្មានសង្ឃឹមទេ”។ គាត់បានចាកចេញនៅថ្ងៃទី 1 ខែមករាឆ្នាំ 1937។ (J. Gresham Machen, A Bibliographical Memoir, by N. B. Stonehouse, P. 508)

4. សម្រាក

អត្ថបទនោះបានចែងថា៖ “ព្រោះការប្រព្រឹត្តរបស់គេដើរតាមគេ! នៅទីនេះ មនុស្សដែលបានចាកចេញពីលោកីយ៍ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលពរជ័យនៃការសម្រាក និងពរជ័យនៃសំណងស្របតាមការងារដ៏ល្អរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក ពួកគេប្រសិទ្ធពរឱ្យរួច

ផុតពីស្ថានភាពលំបាកក្នុងទិដ្ឋភាពអវិជ្ជមាន ព្រមទាំងទទួលបានពរជ័យចេញពីផ្លែផ្កា
នៃការងារក្នុងទិដ្ឋភាពវិជ្ជមាន។

បន្ទាប់មកតើការសម្រាករបស់ពួកគេមានន័យយ៉ាងណា? យោងទៅតាមលោក
បណ្ឌិត K. Dijk វាគឺ 10 ដែលពួកគេចាកចេញពីទុក្ខវេទនានៃអំពើបាបទាំងស្រុង, 2)
ពួកគេសម្រាកពីការប្រយុទ្ធជាមួយអារក្ស, 3) វាគឺជាការដែលនៅសេសសល់មិនទាក់
ទាញចេញពីបញ្ហាទាំងអស់និង សកម្មភាពដែលប្រឆាំង។ 4) ដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់
ព្រះជាម្ចាស់គឺការបាននូវសេចក្តីសុខចេញពីទុក្ខលំបាកគ្រប់វិស័យ ហើយ50ទៀតគឺ
ការចាកចេញពីទុក្ខទាំងអស់។ (Over De Dingen Tussen Sterven En
Opstanding, pp. 148-149)

ការសម្រាកនេះមិនមានន័យថាស្ថានភាពគ្មានការងារធ្វើទាំងស្រុងនោះទេ។ បទគម្ពីរ
បាននិយាយថា ព្រះបានសម្រាកបន្ទាប់ពីបានបញ្ចប់ការបង្កើតរបស់ទាំងអស់។ ប៉ុន្តែ
ពេលដែលសេសសល់មិនមែនមានន័យថាព្រះអម្ចាស់គ្មានសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ទេ
ប៉ុន្តែរួមបញ្ចូលការងារដែលគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ផង (យ៉ូហាន 5:17) មនុស្សឯទៀតក៏
មិនមានន័យថាគ្មានសកម្មភាពអ្វីដែរ ប៉ុន្តែមានន័យថា ពួកគេថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ
ដោយទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ការធ្វើពិធី និងការអធិស្ឋាន និងការសរសើរជាដើម
ហើយមនុស្សទាំងអស់ដែលបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ផងដែរ ពួកគេមានសកម្មភាព
ថ្វាយបង្គំ។ វាគឺជាការសម្រាក។ បន្ទាប់មកវាគឺជាបញ្ហាដែលព្រលឹងដែលគ្មានរូប
កាយអាចមានសកម្មភាព។ ប៉ុន្តែតាមពិត វាមិនមែនជាបញ្ហានោះទេ។ ស្ថានសួគ៌មិន
មានសកម្មភាពខាងរូបកាយទេ គឺមានតែសកម្មភាពដែលត្រូវធ្វើដោយសកម្មភាព
ខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែសកម្មភាពមិនត្រូវបានរារាំងដូចជានៅក្នុងលោកិយ

ដោយអំពើបាបហើយដឹងពីស្ថានភាពដ៏ល្អ។ ក្នុងន័យដែលលោកបណ្ឌិត ឌីលខេ បាននិយាយម្តងទៀតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (idem pp 152-153)

5. កិច្ចការដែលពួកគេធ្វើដើរតាមពួកគេ

នៅត្រង់ចំណុចនេះ លោក Greijdanus បាននិយាយថា “អ្នកដែលគេធ្វើនឹងផ្តល់ផលអស់កល្បជានិច្ចដល់ពួកគេ។ តែនៅទីនេះមានកិច្ចការដែលមិនមានន័យថាទិញសេចក្តីសង្គ្រោះទេ តែមានន័យថាវាជាការបញ្ជាក់ដែលចាំបាច់នៃជីវិតដែលប្រោសលោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។” (RH Charles).

“អ្នកដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់” មានន័យថាជាអ្នកដែលបានរួបរួមនឹងព្រះគ្រីស្ទ ប្រៀបដូចជាសភាពដែលបាននៅក្នុងដើមទ្រូងរបស់ទ្រង់ដោយជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ការស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ជាសេចក្តីស្លាប់ដែលមានសង្ឃឹម។ វាត្រូវបានរៀបរាប់ដោយពាក្យ “ដេកលក់” នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ម៉ាថាយ 9:24, យ៉ូហាន 11:11។ អ្នកដែលបានស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនចាត់ទុកសេចក្តីស្លាប់ដូចជាការទួញសោកនោះទេ តែជាសេចក្តីសង្ឃឹមថាគេនឹងរស់ឡើងវិញ ហើយនឹងចូលក្នុងព្រះរាជ្យនៃព្រះ។ កាលដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានស្លាប់ នោះព្រះក៏គិតពីគាត់។ កាលស្តេផានក៏ត្រូវគេធ្វើឃាតដែរថា៖ “ហើយសម្លឹងមើលទៅគាត់ អស់អ្នកដែលអង្គុយក្នុងក្រុមប្រឹក្សាបានឃើញមុខគាត់ដូចមុខទេវតា។” (កិច្ចការ 6:15) ហើយគាត់បាននិយាយថា “តែដែលគាត់បានពេញជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះក៏សំឡឹងមើលទៅលើមេឃ ឃើញសិរីល្អនៃព្រះ នឹងព្រះយេស៊ូវឈរនៅខាងព្រះហស្តស្តាំ” (កិច្ចការ 7:55)។ វាបញ្ជាក់ថា នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធស្លាប់ ការជ្រៀតជ្រែកដ៏រុងរឿងខាងវិញ្ញាណនឹងនៅជាមួយពួកគេ។ ហើយនៅក្នុង លូកា 16:19-31 ជាអ្នកសុំទាន ឡាសាបានចាកចេញទៅព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានទទួលដោយទេវតា និងបានចូលទៅក្នុងដើមទ្រូងរបស់អាំប្រាហាំ (ស្ថានសួគ៌)។ (22) លូកា 12:20 ហើយនិយាយថា “ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់មានបន្ទូលទៅអ្នកនោះថា ឱមនុស្សល្ងីល្ងើអើយ នៅវេលាយប់នេះឯង អញនឹងដកយកព្រលឹងឯងទៅវិញ ដូច្នេះ តើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងប៉ុន្មានដែលឯងបានប្រមូលទុកនេះ នឹងទៅជារបស់អ្នកណាវិញ”។ ពាក្យដែលអះអាងថា កាលដែលបុរសនោះចាកចេញទៅ មានការប្រទាក់យ៉ាងពិសេសរបស់ព្រះ។ (22) ហេតុការណ៍ដែលព្រះមកចូលរួម ហើយងាត់ទុកការចាកចេញរបស់មនុស្សដោយផ្ទាល់ចេញមកពីហេតុការណ៍នៃការឡើងទៅរបស់អេណុក។ ការឡើងទៅរបស់អេណុកមិនមែនកើតឡើងដោយខ្លួនគាត់ទេ តែព្រះបានលើកគាត់ទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ បទគម្ពីរមានបន្ទូលថា “ដោយសារសេចក្តីជំនឿនោះហេណុកបានឡើងទៅលើ មិនបានឃើញសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ហើយគេរកគាត់មិនឃើញទៀត ពីព្រោះព្រះបានយកគាត់ទៅ ដ្បិតកាលមុនដែលលើកយកគាត់ទៅ

នោះមានសេចក្តីបន្ទាល់ពីគាត់ថា ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងគាត់ណាស់” (ហេព្រើរ 11:5)។ ដូចដែលយើងបានសង្កេតថា ព្រះបានរំខានអំពីផ្នូររបស់ម៉ូសេ និងបានលាក់វា វាបង្ហាញថាព្រះមានការខ្វល់ពីការចាកចេញរបស់គាត់។ (ចោទិយកថា 34:6 យូដាស 1:9)។

1. ពួកបរិសុទ្ធចូលទៅកាន់ពិភពលោកដែលមានពរបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់

“ដែលពួកគេនឹងបានសម្រាកពីការនឿយហត់របស់ពួកគេ” នៅទីនេះ ពាក្យថា “សម្រាក” គឺ ἀναπαήσονται នៅក្នុងភាសាក្រិក វាមានន័យថា “សប្បាយ” តែមិនចង្អុលទៅកាន់សភាពដែលគ្មានហេតុការណ៍សោះ ឬនៅស្ងៀមនោះទេ។ ទំនុកដំកើង 17:15 មានបន្ទូលថា “ឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងរំពឹងមើលព្រះភក្ត្រទ្រង់ ដោយសេចក្តីសុចរិត កាលណាទូលបង្គំភ្ញាក់ឡើង នោះនឹងបានស្កប់ចិត្តដោយឃើញរូបអង្គទ្រង់”។ ទំនុកដំកើង 37:37 មានបន្ទូលថា “ចូរចំណាំមើលមនុស្សគ្រប់លក្ខណ៍វិញ ហើយពិចារណាមើលមនុស្សទៀងត្រង់ចុះ ដ្បិតចុងបំផុតនៃមនុស្សនោះមានសេចក្តីសាន្តត្រាណ”។ ទំនុកដំកើង 116:15 មានបន្ទូលថា “ការស្លាប់របស់ពួកអ្នកបរិសុទ្ធនៃព្រះយេហូវ៉ា ជាការវិសេសដល់ព្រះនេត្រទ្រង់”។ សុភាសិត 14:32 មានបន្ទូលថា “មនុស្សអាក្រក់ត្រូវធ្លាក់ចុះ ដោយអំពើខូចអាក្រក់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតមានទីពំនាក់ក្នុងកាលដែលស្លាប់វិញ”។ ភីលីព 1:23 មានបន្ទូលថា “ខ្ញុំមានសេចក្តីបណ្តាលទាំងសងខាង ក៏មានចិត្តចង់ចេញទៅនៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលល្អជាជាងនោះផង”។ លើកលែងទៃមានបទគម្ពីរជាច្រើនដែលមានអត្ថន័យដូចគ្នា។ ហេតុអ្វីបានជាពិភពលោកនៃពួកបរិសុទ្ធបន្ទាប់ពីស្លាប់សប្បាយ? (1) ពីព្រោះមានព្រះនិងព្រះយេស៊ូវ។ វាជាព្រះពរ។ កាលណាដែលពួកបរិសុទ្ធបានឃើញព្រះជាម្ចាស់ដោយភ្នែក គេនឹង

រីករាយ លើសពីនោះទៀតកាលដែលគេត្រូវបម្រើទ្រង់ជាបន្តទៀត តើវានឹងរីករាយប៉ុណ្ណាទៅ! (វិវរណៈ 3:4)។ (2) ដ្បិតមានតែពួកសុចរិត តើវានឹងរីករាយប៉ុណ្ណាទៅ! (ហេព្រើរ 12:22-24) (3) ពីព្រោះមានតែទេវតាបរិសុទ្ធដែលបម្រើពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងសិរីល្អ តើវានឹងពេញដោយសិរីរុងរឿងប៉ុណ្ណាទៅ! (ហេព្រើរ 12:23-24) (4) ដ្បិតមានទន្លេជីវិតនិងទឹករស់នៅទីនោះ (វិវរណៈ 22:1-5) ហើយមានមកុដដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលបាន តើវានឹងសប្បាយប៉ុណ្ណាទៅ! (2ធីម៉ូថេ 4:8) (5) ដ្បិតនៅទីនោះ យើងនឹងបានជួបមិត្តភក្តិដែលនៅទីនោះមុនយើង តើវានឹងសប្បាយប៉ុណ្ណាទៅ! (Misaim 12:23, លូកា 16:19) (6) ដ្បិតនៅទីនោះមិនមានបាប តើវានឹងមានអំណរប៉ុណ្ណាទៅ! (វិវរណៈ 21:27) (7) ដ្បិតមានភាពពេញបរិបូរណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ តើវានឹងមានអំណារប៉ុណ្ណាទៅ! (1កូរិនថូស 13:13) (8) មានការសរសើរដោយអំណរ តើវានឹងរីករាយប៉ុណ្ណាទៅ! (វិវរណៈ 4:8) (9) បន្ទាប់ពីយើងបានទៅទីនោះ ដោយយើងនឹងដឹងគ្រប់រឿងហើយយល់គ្រប់រឿង តើវានឹងសប្បាយប៉ុណ្ណាទៅ! (1កូរិនថូស 13:12) (10) ចុងក្រោយ មានការដែលយើងគិតថាសំខាន់បំផុត។ មានការបម្រើដល់ព្រះដោយគ្មានបង្អង់ វាជាអំណរ (វិវរណៈ 22:3)។ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតមកដើម្បីនឹងបម្រើព្រះ ការបម្រើទ្រង់ជាអំណរដ៏ធំបំផុតនៃកំណើតរបស់គេ។

ប៉ុន្តែ ដោយសារមនុស្សត្រូវបានខូច នោះគេបានស្អប់ការបម្រើព្រះ។ អំណរដែលគាត់អាចចេញពីទំនាក់ទំនងនៃការបម្រើព្រះអម្ចាស់គឺអស្ចារ្យណាស់ក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ ដោយសារតែនៅទីនោះ គាត់បម្រើក្នុងការមើលឃើញព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា “ប្រសិនបើយើងមានសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យដោយមិនបានឃើញព្រះនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ នៅពេលដែលយើងចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងនៃការឃើញព្រះដោយផ្ទាល់ តើវាជាសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យប៉ុណ្ណា! ទោះបីជាពួក

បរិសុទ្ធស្នាក់នៅក្នុងទុក្ខវេទនា ហើយរីករាយនៅក្នុងការនោះ ដោយការបម្រើព្រះ បន្ទាប់ពីពួកគេបានចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខដោយគ្មានទុក្ខវេទនា និងទុក្ខលំបាកក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាមានអំណរចំពោះពួកគេណាស់!

2. បន្ទាប់ពីពួកបរិសុទ្ធស្លាប់ គេនឹងទទួលរង្វាន់សម្រាប់ការដែលគេធ្វើ

អត្ថបទរបស់យើង "ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេនឹងដើរតាមពួកគេ" មានន័យថាពួកគេទទួលបានរង្វាន់តាមការដែលពួកគេធ្វើ។ សមិទ្ធិផលដែលមនុស្សដែលបានស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូតក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ អ្វីដែលយើងប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះបទគម្ពីរនេះ មិនមែនជាន័យថាកិច្ចការរបស់យើងទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទេ។ ការពិតដែលថាយើងមិនអាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការងាររបស់យើងឡើយ ដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយ៉ាងជាប់លាប់។ ទាំងនោះគឺ “ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាវាដូច្នោះមែន ប៉ុន្តែតើមនុស្សអាចនៅខាងមុខព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?” (យ៉ូប 9:2) មានបន្ទូលថា “ដូច្នេះ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យមនុស្សបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះបាន ឬធ្វើដូចម្តេចឱ្យមនុស្សដែលកើតពីស្ត្រីមកបានបរិសុទ្ធ”(យ៉ូប 25:4) “សូមកុំឱ្យកើតក្តីនឹងអ្នកបំរើទ្រង់ឡើយ ដ្បិតនៅព្រះនេត្រទ្រង់គ្មានមនុស្សរស់ណាមួយ ដែលសុចរិតទេ” (ទំនុកដំកើង 143:2), “ដ្បិតយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានត្រឡប់ទៅដូចជាមនុស្សដែលមិនស្អាត ហើយអស់ទាំងអំពើសុចរិតរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ដូចជាអាវកខ្វក់ហើយ យើងខ្ញុំរាល់គ្នាស្វិតក្រៀមទៅដូចជាស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំក៏ផាត់យកយើងខ្ញុំទៅដូចជាខ្យល់” (អេសាយ 64:6) “ហេតុនោះបានជាគ្មានមនុស្សណាបានរាប់ជាសុចរិត នៅចំពោះទ្រង់ ដោយអាងការប្រព្រឹត្តតាមក្រិត្យវិ

ន័យនោះឡើយ ដ្បិតក្រិត្យវិន័យគ្រាន់តែសំដែងឱ្យស្គាល់អំពើបាបប៉ុណ្ណោះ” (រ៉ូម 3:20) ។ ព្រះបន្ទូលដូច្នោះចេញមកពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (Refer to កិច្ចការ 13:30, រ៉ូម 3:28, 4:14, 15, 9:11, 16, 11:6 កាឡាទី 3:10, 4:9 5:2, 4, 11, 18 អេភេសូរ 2:9 2កូរិនថូស 1:9, ទីតុស 3:5)។ ដូច្នេះអ្នកណាដែលដឹងថា ខ្លួនបានសង្គ្រោះដោយខ្លួនគាត់នោះជាការមិនជឿហើយ។ កាឡាទី 5:4 មានបន្ទូលថា “អ្នករាល់គ្នាណាដែលពឹងដល់ក្រិត្យវិន័យ ឱ្យបានរាប់ជាសុចរិត នោះត្រូវកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ អ្នកបានធ្លាក់ចេញពីព្រះគុណហើយ ”។ កិច្ចការដែលគេប្រព្រឹត្តនឹងដើរតាមគេ” មានន័យថា ពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលរង្វាន់នៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់។ កិច្ចការល្អរបស់អ្នកជឿមិនមែនជាបុណ្យសម្រាប់បានសេចក្តីសង្គ្រោះទេ តែជារង្វាន់ដែលនឹងត្រូវផ្តល់ដល់គេនៅក្នុងលោកិយដែលនឹងមកដល់ជាប្រាកដ។ បទគម្ពីរនិយាយច្រើនពីថា កាលដែលគេធ្វើនោះគេនឹងទទួលបានរង្វាន។ សាស្តា 12:14 មានបន្ទូលថា “ពីព្រោះព្រះទ្រង់នឹងនាំគ្រប់ការទាំងអស់មក ដើម្បីជំនុំជំរះ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលលាក់កំបាំងផង ទោះល្អឬអាក្រក់ក្តី។” ម៉ាថាយ 16:27 មានបន្ទូលថា “ព្រោះកូនមនុស្សនឹងមកក្នុងសិរីល្អនៃព្រះវរបិតា ជាមួយនឹងពួកទេវតារបស់លោក គ្រានោះលោកនឹងសងដល់គ្រប់គ្នា តាមការដែលបានធ្វើរៀងខ្លួន”។ រ៉ូម 2:6, 1កូរិនថូស 3:13, 2កូរិនថូស 5:10, ហេព្រើរ 9:27 វិវរណៈ 20:12។

ផ្នែកទី 8

គ្រោះចុងក្រោយ 15:1-19:10

ផ្នែកនេះនិយាយថា សត្រូវរបស់ពួកជំនុំទទួលនូវការដាក់ទោសពីស្ថានសួគ៌តាមរយៈគ្រោះ7។

1. ការរៀបចំរបស់ទេវតាដែលទម្លាក់ចាននៃគ្រោះទាំង7នោះមក (15:1-8)
2. គ្រោះនៃចានទាំង6 (6:1-16)
3. គ្រោះនៃចានទី7 (16:17-19:10)
   (1) និមិត្តសញ្ញាចាប់ផ្តើម (16:17-21)
   (2) ការពន្យល់តាមប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់បាប៊ីឡូន និងសត្វសាហាវ (អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយបង្អស់) (17:1-18)
   (3) សេចក្តីវិនាសរបស់បាប៊ីឡូន (18:1-19:10)

ជំពូកទី 15

ជំពូកនេះជាសេចក្តីផ្តើមនៃសេចក្តីណែនាំខាងក្រោមនៃជំពូកទី16 ម្យ៉ាងទៀតគឺសេចក្តីវេទនាចុងក្រោយបង្អស់ ពោលគឺសេចក្តីណែនាំអំពីគ្រោះកាចទាំង7។ យើងឃើញបាតុភូតដដែលៗជាច្រើននៃការចាប់ផ្តើមរបស់ពួកគេមុនព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗនៅក្នុងវិវរណៈនៃយ៉ូហាន។ នេះចេញមកពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ ក្នុងករណីដែល

ព្រះដាក់ទោសមនុស្ស ទ្រង់មិនធ្វើក្នុងពេលតែមួយទេ គឺទ្រង់ព្រមានច្រើនដង ហើយទីបំផុតក៏ធ្វើឡើង។ ដូច្នេះ មុននឹងធ្វើការជំនុំជម្រះ នោះមានព្រឹត្តិការណ៍ចាប់ផ្តើមដែលត្រូវលាតត្រដាងមកឱ្យឃើញមុន។

ការបកស្រាយ

1 ខ្ញុំក៏ឃើញទីសំគាល់មួយទៀត ដែលធំហើយអស្ចារ្យនៅលើមេឃ សញ្ញានេះគឺ សេមេអន (σημεῖον) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថាទីសំគាល់ ដែលវាចង្អុលទៅកាន់សញ្ញានៃការអស្ចារ្យដែលកើតឡើងនៅអនាគត។

2 រួចខ្ញុំមើលទៅឃើញដូចជាសមុទ្រកែវ លាយនឹងភ្លើង— នៅពេលយើងអានឃ្លានេះ អ្វីដែលយើងគួរប្រយត្នានោះគឺពាក្យថា “ដូច” (ὡς)។ អ្វីដែលយ៉ូហានបានឃើញនោះដូចជាសមុទ្រកែវ (ការប្រៀបប្រដូច) តែមិនមែនជាសមុទ្រកែវក្នុងន័យត្រង់ទេ។ “សមុទ្រកែវ” ជាការប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីសុចរិត និងការជំនុំជំរះដោយគ្មានសេចក្តីងងឹតដោយសារភាពភ្លឺច្បាស់របស់វា។ “លាយជាមួយនឹងភ្លើង” ជានិមិត្តសញ្ញានៃការកាត់ទោសនៃសេចក្តីក្រោធ។ ដូចដែលយើងឃើញបរិបទខាងក្រោយដូចតទៅនេះ គឺវារំលឹកយើងពីសមុទ្រក្រហមនៃការជំនុំជំរះរវាងអ៊ីស្រាអែល និងអេស៊ីប។ សមុទ្រក្រហមបានផ្តល់ផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល តែផ្តល់ការកាត់ទោសនៃសេចក្តីវិនាសដល់ជនជាតិអេស៊ីប។ (និក្ខមនំជំពូក 14, 15) ប្រៀបដូចជាពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានប្រោសលោះដែលបានឈរលើការជំនុំជំរះ និងបានសរសើរដំកើងព្រះជាម្ចាស់ផង។

ហើយពួកអ្នកដែលបានឈ្នះសត្វនោះ និងរូបវា ហើយលេខឈ្មោះវាផង ចំនួននេះត្រូវបានពន្យល់ពីតម្លៃនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទជាលេខ ហើយអ្នកដែលគ្មានបោះ

ត្រានៅលើថ្ងាស និងនៅដៃស្តាំត្រូវបានដកនូវសិទ្ធិរស់រានមានជីវិតនៅក្នុងនគរនៃអ្នក ដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ (13:17) ពួកបរិសុទ្ធនេះបានលះបង់សិទ្ធិរស់នៅរបស់គេ តែពួកគេមិនបានទទួលទីសំគាល់នៃឈ្មោះដែលត្រូវទោសរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទទេ។ ពួកគេមិនមានកំណត់ត្រឹមតែអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ទេ តែចង្អុលទៅកាន់អ្នកដែលបានកើតជាថ្មីដែលបានទទួលវិញ្ញាណនៃជ័យជំនះ (1យ៉ូហាន 4:4) ។ ជ័យជំនះរបស់អ្នកជឿជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ការបង្ហាញឱ្យឃើញពីជ័យជំនះបានសម្រេចរួចហើយតាមគោលការណ៍ ហើយវាកំពុងតែបង្ហាញមកបន្តិចម្តងៗមកក្នុងលោកិយ។

ទាំងកាន់ស៊ុងរបស់ព្រះគ្រប់គ្នា នេះគឺជាឧករណ៍ដែលព្រះទ្រង់ប្រើ ក្នុងពេលតែមួយ វាមានន័យថាជាឧបករណ៍ដែលបម្រើព្រះ។

3 គេច្រៀងទំនុកបរបស់លោកម៉ូសេ “ចម្រៀងរបស់ម៉ូសេ” ជាបទដែលអ៊ីស្រាអែលឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ដែលពួកគេច្រៀង វាសរសើរពីអំណាចដ៏អស្ចារ្យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ (និក្ខមនំ 15) “ចម្រៀងរបស់ម៉ូសេ” គឺដូចតទៅនេះ (1) ការសរសើរពីចេស្តារបស់ព្រះ (និក្ខមនំ 15:2,3,6) (2) ការសរសើរដល់ភាពជាស្តេចរបស់ព្រះ (និក្ខមនំ 15:18) (3) ការសរសើរដល់ភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ (និក្ខមនំ 15:11)។ “ចម្រៀងរបស់កូនចៀម” មានន័យថាជាបទដែលព្រះគ្រីស្ទដូចជាកូនចៀម ដែលបានសង្គ្រោះពួកបរិសុទ្ធ ហើយពួកគេរីករាយនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ និងច្រៀង។ ពីព្រោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានជំនួសពួកគេ ដែលពួកគេមានចម្រៀងដូចនោះនៅក្នុងពួកគេ។ នេះជាបទចម្រៀងទំនាយ ដោយការធ្លាក់មកនូវគ្រោះកាច7ទៅកាន់ពួកគេ ទ្រង់បានបំផ្លាញសត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយបានសម្រេចធ្វើនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេពេញលេញ។ ហើយ “ចម្រៀងរបស់កូនចៀម” បង្ហាញពី (1) ការសរសើរអំណាចរបស់ព្រះ (ខ 3) (2) ការសរសើរនូវភាពជាស្តេចដ៏មានឥទ្ធិឫទ្ធិរបស់ព្រះ (ខ 3) (3) ការសរសើរភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ (ខ 4)។ ដូច្នេះ បទចម្រៀងទាំងពីរនេះជាការសរសើរនៃលក្ខណៈ

បីដែលបង្ហាញនៅក្នុងការបំផ្លាញសត្រូវរបស់ទ្រង់ និងនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។

"ធំហើយអស្ចារ្យ" យោងតាមការបកស្រាយនៃខ 1។ ***ផ្លូវទ្រង់សុទ្ធតែសុចរិត ហើយពិតត្រង់*** "ផ្លូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់" មានន័យថាជាសកម្មភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ "សុចរិត" មានន័យថាជាសេចក្តីយុត្តិធម៌ ដែលព្រះជាម្ចាស់កាត់ក្តី ដែលនោះជាលក្ខណៈដែលមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីត្រូវដាក់ទោសដល់អំពើបាប។ "ពិត" មានន័យថាធ្វើការនីមួយៗដោយលម្អិតតាមការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់។

4 ដ្បិតមានតែទ្រង់មួយដែលបរិសុទ្ធ នៅទីនេះ ពាក្យថា "បរិសុទ្ធ" គឺ ហូស៊ីអស (ὅσιος) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថាព្រះទ្រង់សម្រេចធ្វើដោយគ្មានប្រឡាក់នៃសកម្មភាពនៃទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ទៅនឹងរបស់ដែលបានបង្កើតមកដោយការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។(លោក ស្វីត)

5 ក្រោយនោះ ខ្ញុំក្រឡេកទៅឃើញថា ទ្វារទីបរិសុទ្ធរបស់ឆាងឌុបោសថនៃសេចក្តីបន្ទាល់នៅស្ថានសួគ៌ក៏នៅចំហ "ទីបរិសុទ្ធនៃឆាងឌុបោសថនៃទីបន្ទាល់នៅស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបើកឡើង" មានន័យថាបើកនូវទីបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌។ នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃការពិតដែលផែនការរបស់ព្រះ និងការតាំងសញ្ញានឹងត្រូវបានសម្រេចពិតប្រាកដ។

6 ក៏ចេញពីព្រះវិហារមក នៅទីនេះ ពាក្យថា "ទីបរិសុទ្ធ" គឺ ណាអស នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលជាទីបរិសុទ្ធបំផុត វាចង្អុលទៅកាន់កន្លែងដែលព្រះទ្រង់គង់នៅ។ ការយោងមករបស់ទេវតាចេញពីទីបរិសុទ្ធបំផុតនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ មានន័យថា ពួកគេបង្ហាញជាមួយនឹងកិច្ចការដែលបានកំណត់ទុកដោយព្រះផ្ទាល់។ ***ទាំងស្លៀកពាក់ជាសំពត់***

ទេសយ៉ាងស្អាត នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ។ ការជំនុំជំរះចេញមកពីការកើតឡើងនូវលក្ខណៈបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ការអនុវត្ត និងលទ្ធផលត្រូវបានសម្រេចនូវភាពបរិសុទ្ធ។ ពេលនេះទេវតាដែលធ្វើការកាត់ទោសបង្ហាញដោយគ្រោះកាចនៃចានទាំង7ដែលត្រូវបានបិទដោយភាពបរិសុទ្ធ។ ***ហើយក្លឹមានទាំងខ្សែមាសវិត*** នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពជាស្តេចដ៏មានឥទ្ធិឫទ្ធិ។ ទេវតារបស់ចៅក្រម (ស្តេច) មានឥទ្ធិឫទ្ធិចេស្តាដូច្នោះនៅចំពោះពួកទុច្ចរិតដែលមិនព្រមប្រែចិត្ត។

៩ នោះព្រះវិហារមានពេញដោយផ្សែងពីសិរីល្អ ហើយពីព្រះចេស្តានៃព្រះ យោងតាម អេសាយ 6:1-4។ នៅទីនេះ “សិរីរុងរឿង” ជាភាពចែងចាំងនៃភាពបរិសុទ្ធ “ចេស្តា” ជាអំណាចនៃការកាត់ទោសរបស់ទ្រង់។ ការពីរនេះជាអំណាចនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបង្ហាញមកដោយនិមិត្តសញ្ញាជាផ្សែង។

គ្មានអ្នកណាអាចនឹងចូលទៅក្នុងព្រះវិហារបានទេ ទាល់តែសេចក្តីវេទនាទាំង៧របស់ទេវតា៧នោះបានសំរេចស្រេច។ ការនេះចង្អុលថា កាលដែលព្រះទ្រង់ទម្លាក់គ្រោះកាចនៃការកាត់ទោសចុងក្រោយមក សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ត្រូវមករកពួកគេដោយមិនអាចគេចផុត។ រួចគ្មានអ្នកណាអាចទៅជិតទ្រង់បានទេ ហើយមិនអាចបញ្ឈប់សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ឡើយ។

ចំណុចសំខាន់

1. “គ្រោះចុងក្រោយ” មានគ្រោះកាចជាច្រើននៅក្នុងលោកិយ។ នៅក្នុងចំណោមគ្រោះទាំងនោះ គ្រោះមួយចំនួនមកដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សមួយចំនួនប្រែចិត្ត។ កាលដែលពួកគេមិនព្រមប្រែចិត្តដល់ចុងក្រោយ នោះគ្រោះកាចចុងក្រោយនឹងធ្លាក់មកដើម្បីនឹងបំផ្លាញពួកគេ។ ដូច្នេះ យើងមានប្រាជ្ញដើម្បីនឹងឆ្លុះបញ្ចាំងពីអំពើបាបរបស់យើង និង

ប្រែចិត្តភ្លាមមុនពេលគ្រោះកាចមកលើយើង។ សកម្មភាពនៃការប្រែចិត្តដែលព្យាពេលជាសេចក្តីល្ងីល្ងើដូចជាការចូលទៅក្នុងភ្លើងដោយពាក់នូវដុំចំបើងដែរ។

2. “គ្រប់ជាតិសាសន៍នឹងមក និងថ្វាយបង្គំទ្រង់” ជាការសម្រេចបំពេញចុងក្រោយនៃព្រះបន្ទូលនេះនឹងត្រូវបានបង្ហាញមកបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ មុនពេលនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់ មនុស្សមិនមករកព្រះទេ ហើយនឹងតាមអំពើបាប។ អ្នកជឿក៏នឹងធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការមិនស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ព្រះ។ ពីព្រោះលោកិយដែលនឹងមកដល់មិនមានបាបទេ តែលោកិយបច្ចុប្បន្ននេះមានអំពើបាប។ ប្រសិនបើលោកិយបច្ចុប្បន្នមិនមានបាប នោះមនុស្សនឹងគោរពដល់ព្រះ ហើយនឹងទៅរកព្រះដូចជាដែនម៉ាញ៉ែទិច។ ការបង្ខាំងយើងមិនឱ្យបម្រើព្រះជាអំពើបាបតែមួយគត់។ ដែលផលដែលតូចដែលមនុស្សមិនបម្រើព្រះនោះគឺមិនមានអ្វីទាំងអស់។ (ខ 4)

3. “គ្មានអ្នកណាអាចចូលទៅទីបរិសុទ្ធបានទេ” នៅក្នុងគ្រានោះ ប្រសិនបើមនុស្សចង់ចូលទៅទីបរិសុទ្ធ គេមានឱកាសខ្លះដើម្បីចូលទៅទីបរិសុទ្ធដោយងាយបាន។ តែនៅក្នុងចំណោមពួកគេ បើទោះជាអ្នកខ្លះត្រូវបានជម្រុញមនុស្សជាច្រើនមិនចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធទេ។ តែនៅពេលមកដល់ បើទោះជាពួកគេចង់ចូលទីបរិសុទ្ធក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនអាចចូលទីបរិសុទ្ធបានដែរ។ នេះជាថ្ងៃនៃឥទ្ធិឫទ្ធិចេស្តា ហើយជាថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះ។ (ខ 8)

ការអធិប្បាយទី 50 ព្រះដែលមានអំណាចចេស្តាគ្រប់យ៉ាង (វិវរណៈ 15:3)

កាលដែលយើងគិតថាចេស្តារបស់យើងជាស្តង់ដានៃជីវិតរបស់យើង យើងដែលជាមនុស្សមានបាបមិនមានសង្ឃឹមទេ ហើយនឹងត្រូវរលួយជាប្រាកដ។ តែចេស្តារបស់ព្រះធ្វើឱ្យយើងបានឆ្លងផុងសមុទ្រក្រហមដូចជាដើរកាត់ដីគោក។ កាលដែលយើងអានព្រះគម្ពីរ នោះយើងដឹងថាចេស្តារបស់ព្រះយ៉ាងម៉េច។ “ដល់ថ្ងៃ17 ខែទី7 នោះទូកធំបានកឿងនៅលើភ្នំអារ៉ារ៉ាត 5ទឹកក៏ចេះតែស្រកទៅដរាបដល់ខែទី10 លុះដល់ថ្ងៃចូលខែទី10 នោះទើបឃើញមានកំពូលភ្នំលេចឡើង” (លោកុប្បត្តិ 8:4) “ដូច្នេះចូរឯងដឹងថា គឺអញនេះហើយដែលជាព្រះ គ្មានព្រះឯណាទៀតក្រៅពីអញឡើយ អញជាអ្នកសំឡាប់ ហើយជាអ្នកប្រោសឱ្យរស់ អញជាអ្នកវាយឱ្យមានរបួស ហើយជាអ្នកមើលឱ្យជាផង គ្មានអ្នកណានឹងដោះឱ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃអញបានឡើយ“(ចោទិយកថា 32:39) “ឯសេចក្តីស្លាប់ ហើយនឹងជីវិត នោះស្រេចនៅព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់នាំចុះទៅដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយក៏នាំឡើងមកវិញដែរ“(1 សាំយ៊ូអែល 2: 6, 7), “យ៉ូណាថានក៏ប្រាប់ដល់មនុស្សកំឡោះ ដែលកាន់គ្រឿងសស្ត្រាវុធរបស់លោកថា ចូរយើងឆ្លងទៅឯបន្ទាយនៃពួកមិនកាត់ស្បែកនោះ ប្រហែលជាព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងជួយយើងទេដឹង ដ្បិតគ្មានអ្វីឃាត់ឃាំងដល់ព្រះយេហូវ៉ាដែលទ្រង់នឹងជួយសង្គ្រោះដោយសារមនុស្សច្រើន ឬតិចនោះទេ” (1សាំយ៊ូអែល 14:6) “ចូរច្រៀងថ្វាយទ្រង់ ចូរច្រៀងសរសើរដល់ទ្រង់ចុះ ចូរនឹកថ្លែងពីអស់ទាំងការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់“ (1របាក្សត្រ 16:9) “ឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃពួកឰយុកោយើងខ្ញុំរាល់គ្នាអើយ តើទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៅស្ថានសួគ៌ទេឬអី តើទ្រង់មិនគ្រប់គ្រងលើអស់ទាំងនគររបស់សាសន៍ដទៃទេឬអី ហើយនៅព្រះហស្តទ្រង់ នោះក៏មានព្រះចេស្តានឹងឥទ្ធិឫទ្ធិដែរ ដល់ម្ល៉េះបានជាគ្មានអ្នកណាអាចនឹងទប់ទល់នឹងទ្រង់បានឡើយ“(2របាក្សត្រ 20:6)”ទូលបង្គំដឹងថាទ្រង់

ធ្វើទាំងអស់កើត ហើយថា នឹងឃាត់ព្រះដំរិះទ្រង់ណាមួយមិនបាន“(យ៉ូប 42:2) “ដ្បិតទ្រង់គ្រាន់តែមានបន្ទូល នោះក៏កើតមានដូច្នោះទ្រង់បានបង្គាប់ នោះក៏មាននៅ" “(ទំនុកដំកើង 33:9) “មើល ព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ាមិនមែនរួញខ្លីដែលនឹងជួយសង្គ្រោះមិនបាននោះទេ ព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏មិនបានទៅជាធ្ងន់ ដែលនឹងស្តាប់មិនឮនោះដែរ“(អេសាយ 59:1)។

1. ចេស្តារបស់ព្រះបង្ហាញនៅក្នុងធម្មជាតិ

អំណាចនៃព្រះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពិភពលោកបែបធម្មជាតិ។ បើគ្មានច្បាប់ធម្មជាតិ តើធ្វើដូចម្តេចទើបជាសណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិ និងច្បាប់របស់វាត្រូវបានបង្កើតឡើង? ដូច្នេះតារាជាច្រើនមិនប៉ះទង្គិចគ្នាទៅវិញទៅមកដោយធ្វើចលនារង្វង់តាមលំដាប់លំដោយទេ។ ទោះបីជាយើងព្រងើយកន្តើយនឹងអ្នកដទៃក៏ដោយ តើអ្នកណាអាចបដិសេធថាសៀគ្វីសកលនៅក្នុងច្បាប់? ការពិតដែលថានិទាឃរដូវ រដូវក្តៅ រដូវស្លឹកឈើជ្រុះ និងរដូវរងាមកតាមលំដាប់ដូចគ្នា ចង្អុលបង្ហាញថាទិសដៅ និងល្បឿននៃសកលលោកគឺដូចគ្នា។ តើអ្នកណា និងរបៀបគ្រប់គ្រងច្បាប់ទាំងនេះ? ជាការពិតណាស់ វាគឺជាកិច្ចការនៃអំណាចេស្តារបស់ព្រះ។

2. អំណាចចេស្តារបស់ព្រះបង្ហាញនូវការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់លើលោកិយ

“ទ្រង់សោយរាជ្យជារៀងរាបតទៅ ដោយសារព្រះចេស្តានៃទ្រង់ ព្រះនេត្រទ្រង់រំពៃមើលអស់ទាំងសាសន៍ មិនត្រូវឱ្យពួកបះបោរលើកគ្នាឡើងឡើយ។“(ទំនុកដំកើង 66:7), “ឱសូមឱ្យអស់ទាំងនគរបានអរសប្បាយ
ហើយច្រៀងដោយអំណរចុះ ដ្បិតទ្រង់នឹងជំនុំជំរះអស់ទាំងសាសន៍ដោយទៀងត្រង់ ហើយគ្រប់គ្រងអស់ទាំងនគរដែលនៅផែនដី។”(ទំនុកដំកើង 67:4)។ អេសាយ

40:15 “មើល អស់ទាំងសាសន៍ប្រៀបដូចជាទឹក1ដំណក់នៅក្នុងចាំង ហើយក៏រាប់ទុកដូចជាលំអងធូលីនៅលើថាសជញ្ជីងដែរ មើល ទ្រង់លើកកោះទាំងប៉ុន្មានឡើងដូចជារបស់យ៉ាងតិចតួច“។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របុរាណ រាល់ការលុតលាស់និងការបំផ្លាញទាំងអស់នៃប្រទេសមួយ សុទ្ធតែជាលទ្ធផលនៃសីលធម៌។ ហេតុផលដែលប្រទេសនានាត្រូវបានបំផ្លាញដោយការកាត់ទោសរបស់ព្រះ។ ដូចជាយើងបានឃើញប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់លោកខាងលិច វាច្បាស់ណាស់ថា អនាគតរបស់ប្រទេសអេស៊ីពត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ ដែលប្រទេសអេស៊ីពជាប្រទេសដែលខ្លាំងមួយ។ អេសេគាលបានទាយពីប្រទេសអេស៊ីព ថា “ក៏នឹងនាំពួកអេស៊ីព្ទដែលនៅជាឈ្លើយឱ្យមកវិញ ហើយឱ្យគេត្រឡប់ទៅនៅឯស្រុកប៉ាត្រូស ជាស្រុកកំណើតរបស់ផងខ្លួន គេនឹងបានជានគរយ៉ាងទាបថោកនៅទីនោះ 15នគរនោះនឹងបានទាបថោកជាងអស់ទាំងនគរ ឥតដែលលើកខ្លួនឡើងខ្ពស់ជាងនគរផ្សេងៗឡើយ អញនឹងធ្វើឱ្យគេថយតិចទៅ ដើម្បីមិនឱ្យគេគ្រប់គ្រងលើសាសន៍ដទៃទៀត“ (អេសេគាល 29:14, 15)។ នេះជាទំនាយដែលត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ពិតណាស់ក្រោយមកប្រទេសអេស៊ីពបានក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់បាប៊ីឡូន ក្រោយមកភើស៊ី និងបន្ទាប់មកទៀតរ៉ូមដែលក្រោយមកជាកម្មសិទ្ធរបស់អាណាចក្រ Sarasen បន្ទាប់មក វាត្រូវបានកាន់កាប់ដោយស្តេចទី9នៃ Selim ឈ្មោះ Toiki (AD 1917)។ រហូតមកដល់ពេលនេះ អេស៊ីពនៅតែជាប្រទេសដែលខ្សោយ។ ហើយបាប៊ីឡូនត្រូវបានទាយខុសពីអេស៊ីព។ ដែលវាត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ អេសាយនិយាយថា “នោះក្រុងបាប៊ីឡូនដែលជាសិរីល្អនៃអស់ទាំងនគរ ហើយជាទីលំអនៃសេចក្តីអំនួតរបស់សាសន៍ខាល់ដេ នឹងត្រូវដូចជាកាលព្រះបានរំលាងក្រុងសូដុំម នឹងក្រុងកូម៉ូរ៉ាបង់ 20ក្រុងនោះនឹងគ្មានអ្នកណានៅតទៅ

ទៀតឡើយ ក៏មិនដែលមានអ្នកណាអាស្រ័យនៅ ដរាបដល់អស់ទាំងដំណមនុស្សតទៅ ទោះទាំងសាសន៍អារ៉ាប់ គេក៏មិនដំឡើងត្រសាលនៅទីនោះ ហើយពួកគង្វាលក៏មិននាំហ្វូងសត្វរបស់គេទៅដេកនៅទីនោះដែរ” (អេសាយ 13:19,20)។ ហើយរួចមកវាបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ដ្បិតបាប៊ីឡូនត្រូវបានបោះបង់ចោលដូចជាប្រទេសអារ៉ាប់ ដែលចាប់អារម្មណ៍នឹងជីវិតរស់នៅដោយបោះតង់ដែលរក្សានៅពេលយប់ គួរឱ្យខ្លាចនឹងសត្វសាហាវដែលរស់នៅ អ្នកធ្វើដំណើរបណ្តោះអាសន្នបានឆ្លងកាត់ និងធ្វើបន្ទាល់ពីវា។ ដូចជាបទគម្ពីរទាយទៅកាន់ ទីរ៉ូ វាត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ អេសេគាលទាយ (អេសេគាល 26:4, 8, 12)

សម្រាប់ការកាន់កាប់របស់ស្តេច Alexander ដែលជាស្តេចដ៏អស្ចារ្យបានកាន់កាប់ Tyro បានផ្លាស់ទៅកោះមួយ។ បន្ទាប់ពីនោះ អាឡិចសាន់ឌឺបានសង់ជញ្ជាំងការពារ ហើយចូលទៅជិតពួកគេ ហើយចុងក្រោយពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុង។ ទំនាយនៃបទគម្ពីរត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដ។

ចុះប្រទេសអ៊ីស្រាអែលវិញ? គឺវាមានដូចខាងក្រោម។ ដូចដែលយើងអានចោទិយកថាជំពូកទី 28 បញ្ហាសំខាន់ៗមួយចំនួនបានកើតចេញពីវា។ “ប៉ុន្តែ បើឯងមិនព្រមស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ហើយមិនប្រយ័ត នឹងប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីបញ្ញត្ត នឹងច្បាប់ទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់ ដែលអញបង្គាប់ដល់ឯងនៅថ្ងៃនេះទេ នោះអស់ទាំងសេចក្តីបណ្តាសាទាំងនេះនឹងផ្សាយមកលើឯង ហើយរត់មករកឯងផង, ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងនាំយកឯង ហើយនឹងស្តេចដែលឯងនឹងតាំងឡើងលើឯងទៅឯនគរ១ទៀត ដែលឯង នឹងពួកឰយុកោឯងមិនដែលបានស្គាល់ នៅស្រុកនោះឯងនឹងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះដទៃ ដែលធ្វើពីឈើ ហើយពីថ្ម។ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងកំចាត់

កំចាយឯង ឱ្យទៅនៅក្នុងគ្រប់ទាំងសាសន៍ ពីចុងផែនដីម្ខាង រហូតដល់ចុងផែនដីម្ខាង នៅទីនោះឯងនឹងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះដទៃធ្វើពីឈើ ហើយនឹងថ្មដែលឯង នឹងពួកឰ្យុកោឯងមិនដែលស្គាល់សោះ 65នៅក្នុងសាសន៍ទាំងនោះ ឯងនឹងរកសេចក្តីស្រណុកមិនបាន ហើយបាតជើងឯងមិនចេះបានសំរាកឡើយ គឺនៅទីនោះ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យចិត្តឯងញ័ររន្ធត់ ឱ្យភ្នែកឯងស្រវាំងទៅ ហើយឱ្យមានគំនិតព្រួយលំបាកដែរ...“(ចោទិយកថា 28:15, 36, 64, 65)។ ចោទិយកថា 28:41។ នៅទីនេះ អ៊ីស្រាអែលបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅប្រទេសមួយចំនួន ហើយពួកគេនឹងវង្វេង។ រហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ននេះ តើអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងម៉េចហើយ? ពួកគេខ្ចាត់ខ្ចាយនៅគ្រប់ប្រទេស។

(1) សព្វថ្ងៃនេះប្រទេស ជាលេស្ទីនមានពួកអារ៉ាប់ជាច្រើននិងសាសន៍យូដាមួយចំនួនដែរ។ (2) សាសន៍យូដាជាច្រើនរស់នៅក្រុង ញ្ជូវយ៉ក (3) ការដាក់អាណានិគមន៍របស់យូដាដែលស្នាក់នៅរុស្ស៊ី។ (4) ក្នុងសង្គ្រាមលោកលើកទី2 សាសន៍យូដាជាច្រើនត្រូវគេបៀតបៀន ហើយបានស្លាប់ និងត្រូវបានបណ្តេញចេញ។

ជំពូកទី 16

ពីអត្ថបទនៃគ្រោះកាចចុងក្រោយ ដែលជាការបង្ករនូវគ្រោះកាចរបស់ចានត្រូវបាន និយាយរួចមក។ បើទោះជាទេវតាបានចាក់គ្រោះកាចចេញពីចានមកលើគេក៏ដោយ វាច្បាស់ណាស់ថាព្រះទ្រង់ជាអ្នកដែលចាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់មកលើពួកគេមិនឱ្យសេសសល់។

ការបកស្រាយ

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឮសំឡេងយ៉ាងខ្លាំងពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធប្រាប់ទេវតាទាំងប្រាំពីរថា “ចូរ ទៅចាក់ចានទាំងប្រាំពីរនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះមកលើផែនដី”។ ដោយសារ “ព្រះ វិហារបរិសុទ្ធ” ជាកន្លែងដែលព្រះបង្ហាញមកនោះ “សំឡេងដ៏ខ្លាំងពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ” ។ មានន័យថា ព្រះទ្រង់មានបន្ទូល។ នៅទីនេះផងដែរ ការវិនិច្ឆ័យទោសដែលចុះមក លើផែនដីចាប់ផ្តើមពីស្ថានសួគ៌។

2 កើតដំបៅកាចអាក្រក់ណាស់ *(*ἕλκος κακὸν καὶ πονηρὸν*),* នេះជាគ្រោះកាច ដែលត្រូវបានចាក់ទៅលើប្រទេសអេស៊ីប (និក្ខមនំ 9:10) កាលដែលទីបញ្ចប់នៃ លោកិយជិតមកដល់ វានឹងចាក់មកលើអ្នកថ្វាយបង្គំនូវការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចដែលយើងឃើញនៅខ 11 នេះពិតជាការឈឺចាប់ខ្លាំងដែលជាវិធីសាស្ត្រមួយ ដែលព្រះទ្រង់ដាក់ទោសដល់សត្រូវរបស់ទ្រង់។ (ចោទិយកថា 28:27, 35)។ គ្រោះ កាចដូចនោះបានកើតឡើងនៅក្នុងគ្រារបស់អធិរាជ នីរ៉ូ។ (Dusterdick) អាន់ធីយ៉ូក អេភីហ្វេនី (ម្នាក់ដែលបៀតបៀនសាសន៍យូដានៅក្នុងសម័យរបស់ម៉ាកាប៊ី) ជាអ្នក ដែលត្រូវបានហៅថាជាអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយដែលស្លាប់ដោយហេតុការណ៍ ដែលដង្កូវស៊ីគ្រឿងក្នុងរបស់គាត់ ហើយហេរ៉ូឌ អាន់ធីផាស ក៏បានស្លាប់ដោយដង្កូវដែរ (កិច្ចការ 12:23) វាគឺជាគ្រោះកាចដូចគ្នា។

សមុទ្រ នេះគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃប្រជាជាតិទាំងអស់។ ហើយការផ្លាស់ប្តូរទៅជាឈាម ចង្អុលបង្ហាញថាមនុស្សជាតិនឹងត្រូវស្លាប់ ហើយពិភពលោកទាំងមូលនឹងត្រូវគ្របដ ណ្តប់ដោយការស្លាប់ជាច្រើន។ តាមទ្រឹស្តីមួយ នេះមានអត្ថន័យត្រង់ ពោលគឺទឹកស មុទ្រនឹងប្រែជាឈាម ហើយបន្ទាប់មកប្រភេទត្រីនឹងត្រូវស្លាប់។ ការបកស្រាយនេះក៏

ហាក់ដូចជាសមហេតុផលដែរ។ នៅសម័យបុរាណអេស៊ីបក៏កើតមានគ្រោះកាចបែបនេះដែរ។(និក្ខមនំ 7:17-21)

4- 7 ទេវតាទីបីក៏ចាក់ពីចានខ្លួនទៅក្នុងទន្លេ និងរន្ធទឹកទាំងប៉ុន្មាន នោះក៏ប្រែទៅជាឈាមទាំងអស់ នេះជាការដាក់ទោសដែលធ្វើឱ្យពួកគេមិនត្រូវស្រេរឹង (ទំនុកដំកើង 78:44)។ សព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សលោកមិនបានដឹងថាទឹកមានតម្លៃទេ ព្រោះទឹកមិនមានមិនខ្វះទេ។ ប្រសិនបើទឹកដ៏បរិបូរណ៍នឹងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាឈាម នោះមនុស្សជាតិទាំងអស់នឹងត្រូវស្លាប់ជាមិនខាន។

ឱព្រះដ៏គង់នៅ ហើយបានគង់នៅតាំងពីដើមរៀងមកអើយ ហេតុផលដែលឃ្លានេះមិនមានពាក្យថា "អ្នកដែលនឹងមកនៅពេលអនាគត" គឺជាពេលវេលាដែលត្រូវនិយាយថាវាជាថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះចុងក្រោយ។ (ពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់)។ ពាក្យថា "ទ្រង់ដែលគង់នៅ ហើយទ្រង់ដែលនៅពីដើម" ចំពោះព្រះមានន័យថាព្រះអម្ចាស់ដែលមានឥទ្ធិឫទ្ធិចេស្តា ដែលជាទ្រង់ចៅក្រម "ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ" គឺជាចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងអំពើបាប វាជាគុណសម្បត្តិរបស់ចៅក្រម។

6 ដ្បិតគេបានកំចាយឈាមនៃពួកបរិសុទ្ធ និងពួកហោរា ហើយទ្រង់បានប្រទានឈាមឱ្យគេផឹក នេះជាការបំពេញដែលទាក់ទងគ្នា (ទំនុកដំកើង 18:24-27) ដែលត្រូវបានបង្ហាញជាញឹកញាប់នៅក្នុងកិច្ចការនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។ មនុស្សមានបាបដែលទុច្ចរិតទទួលថ្លៃដែលគេបានធ្វើយ៉ាងអាក្រក់ ពិតណាស់គឺតាមគោលការណ៍ “អ្នកដែលអ្នកធ្វើនឹងត្រឡប់មករកអ្នកវិញ”។

7 អាសនានិយាយ ដូចដែលយើងឃើញ 6:9, 10។ អាសនាជាកន្លែងដែលពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋានទូលអង្វរ។ ពេលនេះ ការទូលអង្វរត្រូវបានឆ្លើយតបនៅទីនោះ តរិយាបថដែលសាកសមត្រូវបានអះអាង។ យោងតាម 6:9, 10។

ពិត ពាក្យនេះគឺ អាឡេស៊ីអាយ (ἀληθιναὶ) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលចង្អុលទៅកាន់ការកាត់ទោសដែលមកដោយស្មោះត្រង់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ការជំនុំជំរះដែលឥតខ្ចោះ និងខ្លឹមសាររបស់វាត្រូវបានបង្ហាញមកយ៉ាងពេញលេញ។ (ហ្គ្រេចដានុស, Het beanwoordt ten volle niet enkel aan gods uitspraken, maar ook aan de ideeen van oordeelen of vonnissen – Openbaring p 324)។

សុចរិត នេះជាព្រះបន្ទូលដែលចេញពីអាសនាមក ដែលវាចង្អុលទៅកាន់អ្វីដែលព្រះទ្រង់ធ្វើនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីជំនុំជំរះ។ កិច្ចការដែលបង្ហាញពីសេចក្តីមេត្តានៃការប្រោសលោះនៅអាសនាមានដែនកំណត់រហូតដល់ថ្ងៃជំនុំជំរះដ៏ធំ។ ចាប់ពីថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះដ៏ធំ កិច្ចការថ្វាយយញ្ញបូជានៃការប្រោសលោះត្រូវបានហាមឃាត់។ នៅក្នុងអត្ថន័យដូច្នោះ 15:8 និយាយថាព្រះវិហារត្រូវបានបិទទ្វារ។

8, 9 ទេវតាទីបួនក៏ចាក់ពីចានខ្លួន ទៅលើព្រះអាទិត្យ រួចព្រះអាទិត្យបានអំណាចនឹងធ្វើឱ្យមនុស្សត្រូវខ្លោចដោយសារភ្លើង នេះគឺផ្ទុយពីគ្រោះកាចដែលបានកត់ត្រានៅ 8:12 ។ ដែលនិយាយថាការពិតដែលថាកម្រិតនៃពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យត្រូវបានកាត់បន្ថយហើយនេះនិយាយថាគ្រោះកាចដែលកម្រិតនៃកំដៅត្រូវបានកើនឡើង។ ព្រះអាចផ្លាស់ប្តូរពីគ្មានអ្វីសោះទៅជាអ្វីមួយបាន។ ពិភពធម្មជាតិផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់មនុស្សដោយការចូលរួមពីព្រះ ប៉ុន្តែនៅក្រោមសេចក្តីកំហឹងរបស់ទ្រង់ នោះវាបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្ស។ កាលដែលព្រះទ្រង់ប្រទានកំហឹងដល់មនុស្សក្នុងពេលណាមួយ

នោះក្នុងពេលមួយអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងធម្មជាតិនឹងអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្ស។
តែគេមិនបានប្រែចិត្ត ដើម្បីនឹងលើកសរសើរដល់សិរីល្អនៃព្រះទេ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់មនុស្សនោះទេ ទោះបីគេបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ តែជាជាងនោះបែរជាចាកចេញពីព្រះវិញ។ ដោយសារមនុស្សនោះជាមនុស្សអាក្រក់ទាំងស្រុង មុននឹងការកើតឡើងវិញរបស់គេ នោះការដែលតូចបំផុតរបស់គាត់ក៏មិនលើកតម្កើងដល់ព្រះដែរ។ ធាតុអាក្រក់របស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលគាត់ទទួលគ្រោះកាច។ លោក ប្រ្គេចជានុស បាននិយាយថា “ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះនៅក្នុងខគម្ពីរ គោលបំណងនៃគ្រោះកាចក៏មានគោលបំណងផ្តល់ការជម្រុញនៃការប្រែចិត្តផងដែរ”។(Bekeering was ook nog het doel dezer piagen – Openbaring. P 325)។ ទ្រឹស្តីនេះក៏ដាក់ដូចជាសមស្របដែរ។ ព្រះទ្រង់ពិតជាមិនសព្វព្រះទ័យនឹងការដែលមនុស្សមានបាបត្រូវស្លាប់ឡើយ (អេរេគាល 18:22, 2ពេត្រុស 3:4)។ បើទោះជាទ្រង់ដាក់ទោសមនុស្សទុច្ចរិតនៅថ្ងៃចុងក្រោយក៏ដោយ ព្រះទ្រង់ចង់ឱ្យពួកគេប្រែចិត្ត ហើយមិនប្រាថ្នាឱ្យពួកគេត្រូវបំផ្លាញឡើយ។

10, 11, ឯទេវតាទីប្រាំក៏ចាក់ពីចានខ្លួន ទៅលើបល្ល័ង្ករបស់សត្វនោះ: ទេវតាទីប្រាំបានចាក់ចានរបស់ខ្លួននៅលើបល្ល័ង្ករបស់សត្វសាហាវ នេះអាចមើលឃើញថាជាការដែលចង្អុលទៅគ្រោះកាចដែលមានន័យថាព្រះអាទិត្យក្លាយជាងងឹត។ ប៉ុន្តែវាគឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលថា ដោយសារតែនយោបាយដែលប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទត្រូវក្លាយជាភាពងងឹត មនុស្សត្រូវទទួលការឈឺចាប់ដើម្បីចេញពីនយោបាយនៃភាពងងឹត។ គ្រោះកាចនៃត្រែទីប្រាំនៅក្នុង 9:1-11 ស្រដៀងនឹងគ្រោះនៃសេចក្តីងងឹត។

ក៏ប្រមាថដល់ព្រះនៃស្ថានសួគ៌ពីព្រោះទុក្ខលំបាក និងដំបៅរបស់គេ ពីព្រោះពួកគេត្រូវគេធ្វើទុក្ខនៅក្នុងសេចក្តីងងឹតដោយទុក្ខលំបាកនៃការឈឺចាប់ដែលពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្របាន ហើយមិនមានពេលដែលរីករាយទេ។ អំពើបាបផ្តល់មកនូវការសប្បាយបណ្តោះអាសន្ន ដែលជាលទ្ធផលនៃការនាំមកនូវការមិនសប្បាយរីករាយ។ ការរងទុក្ខដែលមិនរីករាយគឺកាន់តែមិនសប្បាយជាងសេចក្តីស្លាប់ទៅទៀត។ (វិវរណៈ 9:5, 6)

គេមិនបានប្រែចិត្តលះចោលពីការដែលគេប្រព្រឹត្តឡើយ យោងតាមការបកស្រាយនៃខគម្ពីរខាងលើ 8, 9។

អ៊ីប្រាត នៅពេលដែលគ្រោះកាចទីប្រាំមួយបានកើតឡើង វាបានកើតឡើង ប៉ុន្តែនៅទីនេះ គ្រោះកាចទីប្រាំមួយមានទំនាក់ទំនងជាមួយទន្លេអឺប្រាត។ ដូច្នេះហើយ គ្រោះកាចនៃពោះវៀនត្រូវបានលើកឡើងជាប្រភេទផ្សេងៗគ្នានៃគ្រោះកាចទាំងប្រាំពីរម្តងហើយម្តងទៀត។ ទន្លេអឺប្រាតគឺជាខ្សែបន្ទាត់ដ៏ល្អរបស់អ៊ីស្រាអែល (លោកុប្បត្តិ 15:18) ស្តេចនៃប្រជាជាតិទាំងអស់បានឆ្លងកាត់វា វាចង្អុលទៅពាក្យប្រៀបធៀបនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងប្រទេសរួបរួមរបស់គេដែលបានលុកលុយដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ដូច្នេះវាជាការត្រឹមត្រូវដែលទន្លេ អឺប្រាត មិនគួរត្រូវមើលឃើញតាមន័យត្រង់ៗទេ តែមើលជានិមិត្តរូបវិញ។ នៅថ្ងៃនៃគ្រាចុងក្រោយនៃពិភពលោក ជំហរនៃអ្នកដែលប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ និងប្រទេសរួបរួមរបស់វានឹងត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុង ទោះបីពួកគេស្នាក់នៅទីណាក៏ដោយ។ សូមមើលការបកស្រាយ 17:12-14, 19:11-21 ដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានពន្យល់ផងដែរ។

រួចទឹកទន្លេនោះក៏រីងទៅ យោងតាម អេសាយ 11:15, 16។ មួយនេះជាការប្រៀបធៀបមួយនៃសង្គ្រាមដ៏អស្ចារ្យ។ ទន្លេធំនឹងត្រូវបានរីងស្ងួត គឺវាចង្អុលទៅកាន់ថា ប្រទេស

ដែលនៅក្បែរនិងប្រទេសដែលនៅឆ្ងាយនឹងនាំមកនូវកងទ័ពយ៉ាងច្រើនទៅកាន់សង្គ្រាម។ សព្វថ្ងៃនេះការដឹកជញ្ជូនខាងវិទ្យាសាស្ត្រត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាដោយឆ្លងកាត់សមុទ្រដូចជានៅលើដី។

វិញ្ញាណអសោចិ៍ដូចជាកង្កែប កង្កែប (βάτραχοι) មានរូបរាងនៃសម្លេង និងភាពកខ្វក់ ដែលជាគ្រោះកាចមួយដែលត្រូវបានចាក់ទៅលើប្រទេសអេស៊ីប (និក្ខមនំ 8:6) ។ ការនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា សាសនារបស់ពួកធើស៊ីជាប្រភពនៃសេចក្តីស្លាប់ និងគ្រោះកាច(Charles) ប្រៀបដូចជាសាសនារបស់អ្នកមិនជឿក៏បានដឹងថា វាជារឿងរបស់បិសាយ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអត្ថបទនេះគឺវាទាក់ទងទៅនឹង និក្ខមនំ 8:6។ នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃអារក្ស។ កិច្ចការរបស់អារក្សមិនមានសុខសាន្តទេ ហើយតែងតែជាការរំខានវិញ មិនបរិសុទ្ធទេតែស្មោគគ្រោកវិញ។ ប្រទេសដែលកើតមាននូវការរំខានហើយព្យាយាមផ្តោតលើការកខ្វក់ដើម្បីដោយទទួលបានការបង្ខំពីអារក្ស។

ចេញពីមាត់នាគ មាត់សត្វ និងពីមាត់ហោរាក្លែងក្លាយមក ការនេះប្រាប់ពីការរួបរួមបីដែលទាំងនោះមាន សាតាំង សត្វសាហាវ (អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ) និងហោរាក្លែងក្លាយ (13:11) ការរួបរួមបីនេះជាស្ថានភាពនៃមន្តអាគមន៍ដើម្បីនឹងយកត្រាប់តាមព្រះត្រៃឯកដែលមានព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

14 ទាំងនោះជាវិញ្ញាណនៃពួកអារក្ស នេះគឺ ផ្ទុំម៉ាថា ដាយម៉ូនីអន (πνεύματα δαιμονίων) ក្នុងភាសាក្រិកដែលមានន័យថា "វិញ្ញាណរបស់អារក្ស" នៅក្នុងការបកប្រែដោយផ្ទាល់។ ***ធ្វើទីសម្គាល់*** ការនេះខុសពីការអស្ចារ្យរបស់ព្រះ ព្រោះគោលបំណងរបស់វាគឺទុច្ចរិត ហើយវិធីសាស្ត្រនោះក៏ខុសឆ្គង។ (2ថែស្សាឡូនិក 2:4)

15 មើល អញមកដូចជាចោរល្មន់! ឯកសារមួយ (38, 47) និយាយថា “វានឹងមកដូចជាចោរ” (ἔρχομαι ὡς κλέπτης) ប៉ុន្តែដូចដែលយើងឃើញថាសិទ្ធិអំណាចនៃឯកសារវាពិបាកក្នុងការទទួលយកច្បាប់ចម្លងទីពីរ។ នេះមានន័យថា ព្រះអម្ចាស់យាងមកភ្លាមៗដោយមិនបានរំពឹងទុកតាមរយៈសង្គ្រាម។ ការមកដល់នៃសង្គ្រាមនេះមានន័យថាសង្គ្រាមនៃពិភពលោកនៅទីនេះ។ សង្គ្រាមនេះចង់ប្រាប់ដល់អ្នកជឿដែលភ្លឺ (អ្នកជឿពិត) ជាបំណងនៃការជំនុំជំរះដើម្បីឱ្យដឹងពីសេចក្តីសង្គ្រោះ ពីព្រោះនេះគឺជាការវិនិច្ឆ័យដើម្បីសម្គាល់ភាពងងឹត និងពន្លឺ ព្រះពិត និងព្រះក្លែងក្លាយ។ ក្នុងអំឡុងពេលសង្គ្រាមនេះ អ្នកជឿមួយចំនួនបានគេចាប់យកឱកាសដ៏ប្រពៃនៃការដែលត្រូវគេសម្លាប់ ហើយអ្នកជឿផ្សេងទៀតរក្សាភាពស្មោះត្រង់ក្រោមការការពារដ៏អាថ៌កំបាំង ហើយគេបានឃើញរូបរាងដែលថាអំណាចនៃភាពងងឹតត្រូវបានបំផ្លាញដោយការទទួលទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលនេះ មនុស្សលាក់ពុតមួយចំនួនត្រូវបានដកចេញថែមទៀត។ ដូច្នេះនៅពេលនេះ ផ្លូវដើម្បីទទួលបានព្រះពរគឺមានតែជីវិត “អ្នកណាដែលនៅភ្ញាក់ដោយរក្សាសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន”។ “ភ្ញាក់ឡើង” មានន័យថា អធិស្ឋានដោយការលះបង់(អេភេសូរ 6:18, 1ពេត្រុស 4:7 ម៉ាថាយ 28:41) “រក្សាសម្លៀកបំពាក់របស់ទ្រង់” មានន័យថារក្សាបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវបានដកចេញដោយព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ការរក្សានេះអាចធ្វើបានដោយតែសេចក្តីជំនឿ។ “ដើរដោយអាក្រាត” មានន័យថា ការបោះបង់ចោលជំនឿនេះ ហើយបន្ទូរបន្ថយជាមួយពិភពលោកនៅពេលនោះបែបខាងសាច់ឈាម។

16 អើម៉ាគេដូន នេះគឺជាទូទៅជា ហា ម៉ាហ្គីដូន (הַר־מְגִדּוֹן) ដែលនៅទីនោះ បារ៉ាក់និងដេបូរ៉ា បានបំផ្លាញស្តេចរបស់កាណាន (ចៅហ្វាយ 5:19)។ ហើយនៅទីនោះ ស្តេច អាហាសៀ បានស្លាប់ដោយធ្នូរបស់ អ៊ីហ៊ូត (2 ពង្សាវតារក្សត្រ 9:27) នៅទីនោះ បានហ្គូ បានសម្លាប់ស្តេចយូដា យ៉ូសៀ (2ពង្សាវតាក្សត្រ 23:29 2 របាក្សត្រ 35:22) ។ ទីនោះជាកន្លែងដែលសាសន៍យូដាបង្ហាញពីសេចក្តីទុក្ខសោកដែលទាក់ទងនឹងវា (សាការី 12:11)។ ដូច្នេះ កន្លែងនោះជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីសោកសង្រេងនៅក្នុងលោកិយទាំងមូល។ ម៉្យាងទៀត ជាកន្លែងដែលប្រើដោយឈ្មោះនៃសង្គ្រាមយ៉ាងខ្លាំង។ លោក ហ្គាន់ខែល និងប៊ូសេត និយាយថា ឈ្មោះនេះពឹងលើរឿងនិទានបុរាណ។ (Schopfung und Chaos 263-266) នោះគឺ គាត់បាននិយាយថា ឈ្មោះនេះចេញមកពីរឿងនិទាននៅក្នុងសម័យបុរាណ ដែលព្រះមួយចំនួនបានប្រយុទ្ធនៅលើភ្នំមួយ។ តែវាជាទ្រឹស្តីដែលខុសឆ្គង។ (ស្វីត) សាវកយ៉ូហានបានដកស្រង់តែគំនិតនៃសញ្ញាចាស់ជានិច្ច។

ដូច្នេះ ឈ្មោះនេះអាចជានាមដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃសង្គ្រាមដែលមានជ័យជំនះ ដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះយកឈ្នះលើប្រទេសនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនេះ។

17 ចាក់ពីចានខ្លួនទៅក្នុងអាកាស នេះជាការចាក់នូវគ្រោះកាចនៅកណ្តាលសកម្មភាពរបស់សាតាំង អាកាស ដោយយោងតាមបទគម្ពីរ។ (អេភេសូរ 2:20) ព្រះទ្រង់វាយប្រហារចំណុចកណ្តាលរបស់សាតាំង គ្រប់ប្រព័ន្ធ (ឧទាហរណ៍ បាប៊ីឡូន និងគ្រប់ទីក្រុងនៃគ្រប់ប្រទេសនៅក្នុងលោកិយ) ដែលពឹងលើសាតាំងនឹងត្រូវបំផ្លាញ។ ព្រះបន្ទូលនៃខគម្ពីរទាំងនេះត្រូវតែជាការណែនាំនៃព្រះបន្ទូលនៅជំពូក 17-19

(សេចក្តីវិនាសរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងប្រទេសនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ)។

"ព្រះយេហូវ៉ា" ហេតុការដែលគ្រប់ទាំងសត្រូវរបស់នគររបស់ព្រះត្រូវបានដាក់ទោស ហើយសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងអនាគត តែដើម្បីនឹងបង្ហាញពីការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅទីនេះ មានកាលជាអតីតកាលត្រូវបានកត់សម្គាល់។

ផ្លែកបន្ទោរ និងផ្តរលាន់ ហើយមានការក្រើកដីជាខ្លាំងដែរ នេះជានិមិត្តសញ្ញាដែលបង្ហាញថាការកាត់ទោសដ៏ធំនឹងត្រូវបានបង្ហាញមក។ (យោងតាមការបកស្រាយនៃ 4:6, 8:5)

19 ទីក្រុងដ៏ធំក៏ញែកចេញជាបីភាគ នៅទីនេះ "ទីក្រុងធំ" ជាទីក្រុងរបស់បាប៊ីឡូនដែលត្រូវបានពន្យល់នៅជំពូក 17។ លោក ឡូម៉ើយើ បាននិយាយថា "នេះជាទីក្រុងធំគឺក្រុងយេរូសាឡិម ដែលមិនត្រូវបានបង្ហាញឈ្មោះច្បាស់ដែលធ្វើឱ្យយើងយល់វាតាមន័យខាងវិញ្ញាណ។ (Die grosse Stadt kann nur ursprunglich Jerusalem sein, doch bekundet sich in dem fehlem des Eigennamens wohl das geistliche Verstaudnis des Sehers. – Offenbarung. P 137-138)។ តែការបកស្រាយមិនសមរម្យទេ។ "ដែលត្រូវបានបំបែកជាផ្នែក" មានន័យថា ជាការវិនាសទាំងស្រុង។ ***ពែងស្រារបស់សេចក្តីឃោរឃៅផងសេចក្តីខ្ញាល់របស់ព្រះ:*** យោងតាមការបកស្រាយនៃ 14:8។

21 ក៏មានព្រឹលយ៉ាងធំៗ គ្រាប់មួយទំងន់1ហាប តាមការបកប្រែចាស់ នេះត្រូវបានបកប្រែថា 100ផោន។ គឺដូចជាការដែលនៅខាងលើ នោះគ្រោះកាចចម្លែកនឹងបំបែកនិងចេញពីរញ្ជួយដីដែលចេញមកពីផែនដី (ខ19) រួចមកមនុស្សមានបាបស្វែងរកទីជម្រក។

ចំណុចសំខាន់

1.គោលបំណងនៃគ្រោះកាចគឺ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យពួកគេយល់ពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបនោះ។ ដូច្នេះ មនុស្សគួរព្យាយាមស្វែងរកអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបខ្លួន នោះជាផ្លូវរស់នៅរបស់គេ។ ឬ គ្រោះកាចមានបំណងក្នុងការបង្ខឹកដក់សេចក្តីអត់ធ្មត់ និងសេចក្តីគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះរបស់យើង។ រួចមក អ្នកដែលរងទុក្ខលំបាកគួរថ្វាយខ្លួនទៅការអធិស្ឋាន សេចក្តីជំនឿ និងការទ្រាំទ្រ។

2. “កង្កែប” ជាវិធីសាស្ត្រដែលព្រះទ្រង់បានប្រើ កាលដែលទ្រង់ចាក់គ្រោះកាចលើប្រទេសអេស៊ីប។ ហើយកាលដែលពួកគេបានគ្របពេញលើទឹកដីរបស់អេស៊ីប (និក្ខមនំ 8: ធ្វើឱ្យការគ្រប់យ៉ាងត្រូវកខ្វក់។ ប្រៀបដូចជាកង្កែបដែលនៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយធ្វើឱ្យពួកគេមិនស្អាត នៅថ្ងៃចុងក្រោយអារក្សដែលកខ្វក់នឹងធ្វើចលនាជុំវិញគ្រប់ទីកន្លែងដើម្បីធ្វើឱ្យគំនិតរបស់ស្តេចទាំងអស់មិនស្អាត។ (13)

ការអធិប្បាយទី **51** ការដែលមិនព្រមប្រែចិត្ត (វិវរណៈ **16:1-21,** ជាពិសេស **9:11, 21)**

1. គ្រោះកាចដែលព្រះដាក់មកលើលោកិយដែលទុច្ចរិត

យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ គ្រោះកាចនៅក្នុងវិវរណៈជំពូកទី 16 មិនលើកឡើងមកតាមន័យត្រង់នោះទេ តែជាពាក្យប្រៀបធៀប។ ប៉ុន្តែតាមពិត យើងអាចគិតថា គ្រោះកាចបែបនេះនឹងកើតឡើង។ គ្រោះមហន្តរាយបានកើតឡើងលើពិភពលោក ដើម្បីដាស់មនុស្សដែលគ្មានការប្រែចិត្តនៅសម័យបុរាណ។ ពួកអ្នកមិនជឿក៏ដឹងថា ទុក្ខកើតឡើងព្រោះបាបកម្មរបស់មនុស្ស។ ដូចដែលយើងឃើញ Chun Chu Jun Nochang Kong si ធ្លាប់មានទឹកជំនន់ពីរដង ដង្កូវចង្រៃម្តង រឿងដែលក្តាន់ធំបំផ្លាញដំណាំក្នុងស្រែម្តង។

ពេលនោះ ចាងកុង ពុករលួយ និងប្រណិត ហើយ ជុន ជូ ជុន ជា ស៊ុន គង់ ដែល បានសម្លាប់បងប្រុសរបស់គាត់ និងដកហូតប្រទេស គ្រប់គ្រងប្រទេស បន្ទាប់មក គ្រោះកាចជាដង្កូវគឺធ្ងន់ធ្ងរ។ ជុន ជូ ជុន សរសេរ 14 ដងពីគ្រោះដង្កូវ គ្រោះរញ្ជួយដី 5 ដង អ្នកបកប្រែពន្យល់ ការដាក់ទោសដល់ការធ្វើខុស។ ជាការពិតណាស់ អ្នកបកប្រែរបស់ Choon Chu Jun មិនស្គាល់ព្រះច្បាស់ទេ។ ប៉ុន្តែពួកគេក៏បានដឹងរឿងបែបនេះដែរ។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ គ្រោះមហន្តរាយកើតចេញពីអត្ថន័យដែលដាក់ទោសអំពើបាបរបស់មនុស្សយ៉ាងច្បាស់។ (ចោទិយកថា 28:15-24)។

2. គ្រោះនៃការមិនប្រែចិត្ត

ដូចដែលយើងឃើញវិវរណៈជំពូកទី 16 ទោះបីជាការជំនុំជំរះចុងក្រោយរបស់ព្រះបានបញ្ចប់ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកដោយគ្រោះកាចធ្ងន់ធ្ងរក៏ដោយ ក៏ចិត្តនៃមនុស្សមានបាបកាន់តែរឹងរូស ហើយប្រមាថព្រះជាម្ចាស់។ នេះពិតជារឿងគ្រោះថ្នាក់។ បើយើងខ្លួនឯងមិនដឹងថា ចិត្តរឹងរូស គ្មានការប្រែចិត្ត គឺជាចិត្តទុច្ចរិត ហើយប្រយ័ត្ននឹងអំពើបាប នោះវាងាយនឹងធ្វើបាប។ យើងមានរឿងជាច្រើនដែលយើងធ្វើមិនបានត្រឹមត្រូវ ហើយបិទជាប់ក្នុងជីវិត។ យើងគួរតែបំបែកភាពរឹងចចេសនេះចេញ។ ទោះបីជាយើងមានការរៀនខ្មាសយ៉ាងនេះ ហើយលះបង់ច្រើនក៏ដោយ យើងគួរតែបំបែកភាពរឹងចចេសនេះចេញ។

កាអ៊ីននៅតែរឹងរូសនេះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ទីបំផុតគាត់បានធ្វើការពិឃាតដោយសម្លាប់ប្អូនប្រុសរបស់គាត់។ គាត់ជាមនុស្សមានទុក្ខដោយវង្វេងក្នុងពិភពលោក ដូចកាអ៊ីនច្រណែនអេបិល ហើយស្អប់គាត់ នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានមកកាន់គាត់ដោយផ្ទាល់។ ដែលនោះជាការដែលគាត់មិនបានស្តាប់ “ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មាន

បន្ទូលសួរកាអ៊ីនថា ឯងខឹងធ្វើអី ហេតុអ្វីបានជាឯងធ្វើទឹកមុខក្រញូវដូច្នេះ បើឯងធ្វើល្អ តើមិនបានទឹកមុខរីករាយវិញទេឬអី បើឯងធ្វើមិនល្អ នោះមានដង្វាយលោះបាបដេក នៅមាត់ទ្វារស្រាប់ហើយ ចិត្តវានឹងបណ្តោយតាមឯង ហើយឯងមានអំណាចលើវា ដែរ”។ (Gen 4:6,7)? បន្ទាប់ពីគាត់បានស្តាប់ព្រះបន្ទូលនេះ ប្រសិនបើគាត់កាត់ចោលភាពរឹងរុសដ៏អាក្រក់ នោះគាត់នឹងមិនជួបនឹងសភាពវេទនាទេ។ ជាអ៊ានស្តេចអេស៊ីពនៅតែរឹងរុសរហូតដល់ទីបញ្ចប់គាត់ត្រូវជួបសេចក្តីស្លាប់នៃកូនច្បងរបស់គាត់។ គាត់បានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ពីរបីដង។ (និក្ខមនំ 9:27) តែទ្រង់ចាប់ផ្តើមប្រែចិត្តម្តងទៀត។ ប្រសិនបើទ្រង់បានឃើញចេស្តារបស់ព្រះកាលពីលើកទីមួយ ហើយបានបញ្ជូនអ៊ីស្រាអែលឱ្យចេញទៅ នោះកូនប្រុសច្បងរបស់ទ្រង់មិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។ ស្តេចស៊ូលបានចាប់ផ្តើមដោយការច្រណែននឹងដាវីឌដោយគ្មានហេតុផល។ កាលដែលដាវីឌយកឈ្នះជាលេស្ងួននិងប្រត្រឡប់មកវិញ ពួកស្ត្រីបានច្រៀងចម្រៀងមួយថា “ស៊ូលបានសម្លាប់រាប់ពាន់នាក់ ហើយដាវីឌបានសម្លាប់រាប់ម៉ឺននាក់” រួចមកស្តេចស៊ូលបានច្រណែន។ (1សាំយ៊ូអែល 18:6-9)។ ប្រសិនបើស៊ូលបានព្យាយាមនឹងរួបរួមជាមួយនឹងដាវីឌ ជាបុរសនៃការអត់ទោស នោះគាត់មានឱកាសនឹងធ្វើវា។ នៅរូងភ្នំនៃទីរហោរស្ថាន អែនខេឌី ដាវីឌមិនបានព្យាយាមសម្លាប់ស្តេចស៊ូល ហើយថែមទាំងអស់ទោសឱ្យទ្រង់ផង (1សាំយ៊ូអែល 24:1-22)។ សូលបានប្រើអាកប្បកិរិយាបែបជាស្រែកឡើងមក ហើយព្យាយាមប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ គាត់មិនបានកាត់ចិត្តស្អប់ចេញទេ នោះប្រសិនបើគាត់កាត់វាចេញពីអំពើបាបដែលបះបោររបស់គាត់នៅលើភ្នំហ្គីលបូ គាត់ប្រហែលជាមិនធ្វើអត្តឃាតដោយដាវរបស់គាត់ឡើយ។ អាប់សាឡុម ជាកូនប្រុសរបស់ដាវីឌបានសម្លាប់ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់ពីគាត់បានរត់

គេចខ្លួន គាត់មានឱកាសជាច្រើនដើម្បីរួបរួមជាមួយនឹងបិតារបស់គាត់ គឺស្តេចដាវីឌ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្តការបះបោររបស់គាត់ដោយរឹងចចេស ទីបំផុតគាត់បានជិះលើសត្វ លា ហើយព្យាយាមរត់ទៅបាត់នៅក្នុងព្រៃនៃដើមគគីរ ហើយក្បាលរបស់គាត់ត្រូវបានព្យួរនៅលើដើមឈើ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយលំពែងរបស់យ៉ូអាប់។ អ៊ីស្ការីយ៉ុត យូដាស បានរក្សាចិត្តរឹងរូសចំពោះចិត្តទុច្ចរិតរបស់គាត់ (ម៉ាថាយ 26:24) រហូតដល់ទីបញ្ចប់ គាត់បានធ្លាក់ទៅក្នុងភាពវេទនាដ៏អស់កល្បជានិច្ច វាប្រសើរជាជាងបើគាត់មិនបានកើតមក។ បើយូដាសបានស្តាប់តាមការព្រមានរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានកែប្រែចិត្តរឹងរូសនោះ តើគាត់នឹងមានសុភមង្គលយ៉ាងណា! គាត់បានស្តាប់ការព្រមានរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានចេញទៅខាងក្រៅបន្ទប់ ដែលគាត់បានជួបនឹងយប់ងងឹត។ (យ៉ូហាន 13:30)។ នៅខាងមុនផ្លូវនៃបុគ្គលដែលនៅតែរឹងរុសនៃការទុច្ចរិត នោះគេនឹងបានជួបនូវសេចក្តីងងឹតអស់កល្បជានិច្ច។ ផ្លូវនោះនឹងបានជាផ្លូវដែលងងឹតយ៉ាងជ្រៅ។ “បើឯងរាល់គ្នានៅតែដើរទទឹងនឹងអញ ហើយមិនព្រមស្តាប់តាម នោះអញនឹងនាំឱ្យឯងមានសេចក្តីវេទនា7ដងលើសទៅទៀត តាមអំពើបាបរបស់ឯង” (លេវីវិន័យ 26:21)។ “ឯសេចក្តីរឹងទទឹង នោះក៏ជាបាបដូចជាការមន្តវិជ្ជាដែរ ហើយសេចក្តីចចេសសោត ក៏ដូចជាអំពើអាក្រក់ណាមួយ ហើយនឹងការថ្វាយបង្គំដល់រូបព្រះដែរ ឥឡូវនេះ ព្រះយេហូវ៉ាបានបោះបង់ចោលទ្រង់ មិនឱ្យធ្វើជាស្តេចទៀតដោយព្រោះទ្រង់បានបោះបង់ចោល លែងតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាហើយ” (1សាំយ៊ូអែល 15:23)។ “ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យប្រកបដោយប្រាជ្ញា ក៏មានឥទ្ធិឫទ្ធិដ៏ក្រៃលែង តើមានអ្នកណាដែលរឹងទទឹងនឹងទ្រង់ ហើយមានសេចក្តីសុខឬទេ “ (យ៉ូប 9:4)។ “មានសេចក្តីផ្ចាញ់ផ្ចាលយ៉ាងសហ័ស បំរុងទុកសំរាប់អ្នកណាដែលបោះបង់ចេញពី

ផ្លូវ ហើយអ្នកណាដែលស្អប់សេចក្តីបន្ទោស នោះនឹងត្រូវស្លាប់“ (សុភាសិត 15:10)។ “មនុស្សល្ងីល្ងើដែលចេះតែធ្វើអំពើចំកួតរបស់វាច្រំដែលទៀត នោះធៀបដូចជាឆ្កែដែលត្រឡប់ទៅស៊ីកំអួតវាវិញ“ (សុភាសិត 26:11)។ “អ្នកណាដែលគ្រប់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនចំរើនឡើងទេ តែអ្នកណាដែលលន់តួ ហើយលះបង់អំពើនោះ នឹងប្រទះបានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ។ សប្បាយហើយ អ្នកណាដែលមានចិត្តកោតខ្លាចជានិច្ច តែអ្នកណាដែលតាំងចិត្តរឹងទទឹង នោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីអន្តរាយវិញ។“ (សុភាសិត 28:13, 14)។ “អញនឹងឱ្យឯងរាល់គ្នាមានវាសនាជាដាវវិញ ហើយឯងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវឱនទៅឱ្យគេកាប់សំឡាប់ ពីព្រោះកាលអញបានហៅ នោះឯងរាល់គ្នាមិនបានឆ្លើយសោះ ហើយកាលអញបាននិយាយ នោះឯងរាល់គ្នាមិនបានឮឡើយ គឺឯងរាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើដែលអាក្រក់នៅភ្នែកអញ ហើយបានរើសយករបស់ដែលអញមិនចូលចិត្តវិញ។“ (អេសាយ 65:12)។ “ចុះហេតុអ្វីបានជាប្រជាជននៅក្រុងយេរូសាឡិមទាំងនេះ បានរាថយចេញ ហើយជាប់នៅក្នុងការនោះជានិច្ចដូច្នេះ គេកាន់ខ្ជាប់តាមសេចក្តីកំភូត ហើយមិនព្រមវិលមកវិញទេ អញបានផ្ទៀងត្រចៀកហើយប្រុងស្តាប់ តែគេមិនបាននិយាយដោយទៀងត្រង់សោះ គ្មានអ្នកណាមួយបានប្រែចិត្តចេញពីអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ដោយថា តើអញបានធ្វើអ្វីនេះគ្រប់គ្នាបានបែរទៅតាមផ្លូវរបស់ខ្លួនវិញ ដូចជាសេះស្ទុះចូលទៅក្នុងសង្គ្រាម ឯសត្វកុកដែលហើរលើអាកាសវាក៏ស្គាល់រដូវវាដែរ ឯលលក នឹងត្រចៀកកាំ ហើយក្រៀល ក៏កាន់ពេលវេលាដែលត្រូវមកដែរ តែរាស្ត្ររបស់អញ គេមិនស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះយេហូវ៉ាទេ។“ (យេរេមា 8:5-7)។ “ប៉ុន្តែគេមិនបានស្តាប់តាម ឬផ្ទៀងត្រចៀកឡើយ គឺគេតាំងចិត្តរឹងរូសវិញដើម្បីមិនឱ្យឮ ឬទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅសោះ។“ (យេរេមា 17:23)។

ការអធិប្បាយទី 52 សង្គ្រាមនៃអាម៉ាហ្គេដុន (វិវរណៈ 16:12-16)

1. កិច្ចការរបស់វិញ្ញាណដែលស្មោគគ្រោក

វិញ្ញាណទាំងនេះមាននិមិត្តសញ្ញាជាសត្វកង្កែប។ តើសត្វកង្កែបជាសត្វដូចម្តេច? (1) គឺជាសម្លេងរបស់វា។ ដោយសារសម្លេងរបស់វាគ្មានចង្វាក់ទេ គ្មានភាពស្រុះគ្នានៃសម្លេង ជាសញ្ញានៃការច្របូកច្របល់នៃសេចក្តីសុខសាន្ត។ ដូចជា "ហេតុអ្វីបានជាអស់ទាំងសាសន៍ជ្រួលជ្រើមឡើង ហើយជនជាតិទាំងពួងមានគំនិតជាឥតសារដូច្នេះ" (ទំនុកដំកើង 2:1)។ សង្គ្រាមនៅក្នុងលោកិយនឹងកើតឡើងដោយគំនិតដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងគំនិតដែលស្មោគគ្រោក។ នេះជាសង្គ្រាមដែលក្រុមរបស់ស្តេចនៅតំបន់ខាងកើតនៅខ 12) (2) កង្កែបជាសត្វដែលស្មោគគ្រោក ហើយវារស់នៅក្នុងទឹកនិងដីដែលសើម។ សត្វកង្កែបត្រូវបានបង្ហាញដោយគ្រប់គ្នាថាវាជាសត្វស្មោកគ្រោក។ បុគ្គលិកលក្ខណៈនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងបទគម្ពីរជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃសត្វព្រាប ហើយវិញ្ញាណអាក្រក់ប្រៀបទៅនឹងសត្វកង្កែប។ ដោយសារកិច្ចការរបស់វិញ្ញាណអាក្រក់ដូចជាកង្កែបដែលស្មោគគ្រោក នោះគំនិតរបស់របស់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នឹងត្រូវទៅជាស្មោគគ្រោកដូចនោះ នោះសង្គ្រាមនឹងត្រូវកើតឡើង។ ដោយសារមនុស្សជាភាវៈដែលមានកម្រិតប្រសើរជាងសត្វទាំងអស់ នោះមនុស្សគួរតែរស់នៅកន្លែងដែលខ្ពង់ខ្ពស់ជាសត្វទាំងអស់ទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ តែពួកគេបានចូលទៅក្នុងសត្វដែលបានបង្កើតមកទាំងអស់ ហើយត្រូវបង្អាប់លើសជាងសត្វទាំង

អស់ផង នោះវិញ្ញាណអាក្រក់ដែលចូលចិត្តរស់នៅកន្លែងដែលថោកទាបបានចូលទៅក្នុងពួកគេវិញ។

2. ឥរិយាបថរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅចំពោះសង្គ្រាមនៃអាម៉ាហ្គេដុន

ឥរិយាបថនៃជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺ (“មើល អញមកដូចជាចោរប្លន់ មានពរហើយ អ្នកណាដែលនៅចាំ ហើយរក្សាសំលៀកបំពាក់ខ្លួន ដើម្បីមិនឱ្យដើរអាក្រាត ឱ្យអ្នកណាឃើញកេរ្តិ៍ខ្មាសខ្លួនឡើយ!”) (ខ 15) បទគម្ពីរបង្រៀនថាយើងគួរតែភ្ញាក់ជានិច្ច។ “ដូច្នេះ ចូរមានចិត្តញ័រចុះ តែកុំឱ្យធ្វើបាបឡើយ ចូររំពឹងគិតនៅក្នុងចិត្ត ក្នុងកាលដែលដេកលើដំណេក ហើយនៅស្ងៀមចុះ។ បង្អង់“ (ទំនុកដំកើង 4:4)។ ការនេះបង្រៀនពីភាពចាំបាច់នៃការប្រែចិត្ត។ ការដែលធ្វើប៉ះបោរនឹងការដែលហាមឃាត់ ហើយដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់អ្វីដែលយើងគួរធ្វើ នោះជាអំពើបាប យើងគួរតែមានអារម្មណ៍សោកសៅនឹងប្រែចិត្តវិញ។ ម៉ាថាយ 25:13 មានបន្ទូលថា “ដូច្នេះ ចូរចាំយាមចុះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងជាថ្ងៃណា ឬពេលណាដែលកូនមនុស្សត្រូវមកនោះទេ”។ ព្រះបន្ទូលនេះចង្អុលឱ្យបានភ្ញាក់ខាងវិញ្ញាណ ហើយមិនគួរត្រូវបានល្បួង ដោយសារយើងមិនបបានដឹងពីថ្ងៃនៃការយាងមករបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ហេតុផលដែលយើងគួរតែភ្ញាក់ដឹងខ្លួនជានិច្ចគឺ (1) អារក្សវាក្រវែលដូចជាសត្វតោដែលស្វែងរកអ្នកដែលវានឹងត្របាក់លេប។ (1ពេត្រុស 5:8) (2) ដ្បិតចិត្តប្រាថ្នាចង់បានវា តែសាច់ឈាមខ្សោយដែលងាយនឹងធ្វើបាប (ម៉ាថាយ 26:41)។ 1កូរិនថូស 10:12 មានបន្ទូលថា “បានជាអ្នកណាដែលស្មានថាខ្លួនឈរ នោះត្រូវប្រយ័ត ក្រែងលោដួល” “ព្រមទាំងប្រើសេចក្តីអធិស្ឋាន នឹងសេចក្តីទូលអង្វរគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណរាល់ពេលរាល់វេលា ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តីនោះឯង ដោយនូវគ្រប់ទាំងសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន នឹង

សេចក្តីទូលអង្វរឱ្យពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់“ (អេភេសូរ 6:18)។ “ចូរចាំយាម ហើយអធិស្ឋានចុះ ដើម្បីមិនឱ្យកើតសេចក្តីល្បួងនាំចិត្តឡើយ ឯវិញ្ញាណ ក៏ប្រុងជាស្រេចមែន តែសាច់ឈាមខ្សោយទេ“ (ម៉ាថាយ 26:41)។ វាជាធម្មជាតិដែលយើងត្រូវការការអធិស្ឋាន ទុកជាវិធីដែលនឹងទទួលបានព្រះគុណ។ មនុស្សខ្លះនិយាយថា ការអធិស្ឋានប្រៀបដូចជាខ្សែរមួយដែលគោះជួងនៃស្ថានសួគ៌ នៅពេលដែលយើងទាញខ្សែរនោះ នោះសម្លេងវានឹងប្រាប់ដល់ស្ថានសួគ៌ឱ្យព្រះទ្រង់បានស្តាប់ឮ។ យើងគួរតែអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះដោយក្លៀវក្លា។

ជំពូកទី 17

ជំពូកនេះនិយាយយ៉ាងលម្អិតពីសត្វសាហាវ និងបាប៊ីឡូនដែលបានលើកឡើងបន្តិចរួចមកហើយនោះ។

ការបកស្រាយ

1-3 ការប្រកាសពីទេវតាពីការវិនាសរបស់បាប៊ីឡូន

សិរីល្អរបស់ទេវតានោះក៏បំភ្លឺផែនដី ដោយសារទេវតានេះបានមកលើផែនដីក្នុងនាមជាតំណាងរបស់ព្រះ នោះសិរីល្អនៃព្រះដែលគេស្មៀកពាក់បានភ្លឺចេញយ៉ាងអស្ចារ្យ។ នៅក្នុងពិភពលោកនៃបាប៊ីឡូន (ពិភពលោកនេះ) គឺងងឹតដោយសារអំពើបាបអស់រយៈពេលជាយូរ ភាពភ្លឺចែងចាំងនៃស្ថានសួគ៌គឺជាការប្រកាសដំណឹងល្អដែលបំបែកភាពងងឹតចេញ។

ជាលំនៅនៃពួកអារក្ស អេសាយ 13:21, 22, 24:14 សាការី 2:14 ក៏និយាយព្រះបន្ទូលស្រដៀងគ្នានេះ។ នេះមានន័យថាជាការវិនាសដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ហើយកន្លែងដែលអារក្សអាក្រក់ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម។ (កន្លែងដូចស្ថាននរក) ឃ្លាបន្ទាប់ដែលជា “ការលងបន្លាចសម្រាប់រាល់សត្វស្លាបមិនស្អាត” បង្ហាញថា វាចង្អុលបង្ហាញពីទីរហោស្ថានដែលស្ងាត់ជ្រងំ។ លោក ប្រ្គេចដានុស បាននិយាយថា “ពាក្យនេះគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការវិនាសដ៏ស្ងាត់ជ្រងំដូចជាស្ថានរក ដែលមកលើពិភពលោកដ៏ទុច្ចរិតត្រូវតំណាងដោយពាក្យបាប៊ីឡូន។” ( )

ស្រារបស់សេចក្តីឃោរឃៅផងសេចក្តីកំផិតវា ផ្នែកទីមួយនៃពាក្យនេះមានពាក្យ ហូធី (ὅτι = ព្រោះ) បង្ហាញឱ្យឃើញពីហេតុផលនៃព្រះបន្ទូលខាងលើ។ មូលហេតុដែលបាប៊ីឡូនដែលជាពិភពលោកដ៏ទុច្ចរិតបានត្រូវវិនាសមានដូចខាងក្រោម (1) វាបានល្បួងប្រជាជាតិទាំងអស់ដោយអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទរបស់នាង ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេបានទទួលសេចក្តីក្រោធពីព្រះជាម្ចាស់។ ឥឡូវនេះពិភពលោកផ្ទាល់ត្រូវទទួលបានការដាក់ទោស (2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វាត្រូវបានគេដាក់ទណ្ឌកម្មដោយសារតែអំពើ

បាបដ៏លើសលប់របស់គេ។ ពិភពលោកនិយមនេះជួយសន្សំសំចៃសម្ភារៈយ៉ាងច្រើន ហើយថែមទាំងចំណាយយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់ភាពអាត្មានិយមរបស់នាងផងដែរ។ (3) អំពើបាបទីបីរបស់វាបង្ហាញនៅខ 24 នៅក្នុងអត្ថបទ ពោលគឺវាគឺជាអំពើបាបដែលបានសម្លាប់ពួកបរិសុទ្ធ។

4-5 ការគ្រាស់ហៅរាស្ត្រដែលបានរើសតាំងចេញពីបាប៊ីឡូន

ព្រះទ្រង់មិនបំផ្លាញរាស្ត្រដែលទ្រង់រើសតាំងជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិតទេ រាស្ត្រដែលត្រូវបានរើសតាំងក៏អាចនឹងចូលទៅក្នុងទុក្ខវេទនាជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិតដែរ ពីព្រោះវាជាទុក្ខលំបាកទូទៅដែលមិនសំដៅលើតែមនុស្សទុច្ចរិតនោះទេ។

សម្រាប់ទុក្ខវេទនាទូទៅត្រូវរួមបញ្ចូលដោយពួកបរិសុទ្ធជាមួយគ្នា ពួកគេត្រូវបានបង្វឹក ហើយដំណឹងល្អអាចត្រូវបានប្រកាសតាមរយៈវា។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ដោយសារទុក្ខវេទនាដែលបាប៊ីឡូនទទួលបានត្រូវបានដកចេញពីរាស្ត្រដែលបានជ្រើសរើស គឺពួកគេបានអំពាវនាវ ហើយត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីវា។

5 ដ្បិតអំពើបាបវាបានគរជាគំនរឡើងដល់ផ្ទៃមេឃ វាមានន័យថា ដោយសារអំពើបាបជាច្រើន បរិមាណដែលបានឈានដល់ស្ថានសួគ៌។ ជាការពិតណាស់វាគឺជាពាក្យប្រៀបធៀប។ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បំផ្លាញផែនដីដោយទឹកជំនន់ វាជាកម្រិតដែលផែនដីពោរពេញដោយអំពើបាប ប៉ុន្តែនៅពេលនេះ វានឹងទៅដល់ស្ថានសួគ៌។

ប៉ុន្តែចំពោះការបញ្ចេញមតិបែបនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរ យើងមិនចាំបាច់គិតអំពីការប្រៀបធៀបពួកគេតាមន័យត្រង់ពេកនោះទេ។

6-7 វិធីសាស្ត្រដែលបាប៊ីឡូនទទួលនូវសេចក្តីវេទនា

ចូរសងវាតាមការដែលវាបានធ្វើដល់ឯងចុះ កាលពីដើម ពេលព្រះដាក់ទោសប្រទេសដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះទ្រង់បានប្រើបាប៊ីឡូនជាឧបករណ៍របស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មក បាប៊ីឡូនបានសម្លាប់ជីវិតយ៉ាងសាហាវឃោរឃៅ និងដោយហិង្សា (អេសាយ 10:5-11) ដូច្នេះ ព្រះបានដាក់ទោសបាប៊ីឡូន។ ប្រទេសនេះត្រូវបានបង់ថ្លៃដល់សកម្មភាពហឹង្សារបស់ពួកគេចំពោះគ្រប់ជាតិសាសន៍នានា។ ដូចនោះដែរ ពិភពលោកនេះដែលត្រូវបានតំណាងដោយបាប៊ីឡូនត្រូវបានបំផ្លាញដោយការទទួលទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌ដែរ។ ពិភពលោកនេះ ដូចជាបាប៊ីឡូនចាស់ ដោយសារភាពក្រអឺតក្រទមនៅចំពោះព្រះ បានក្លាយជាអ្នកសម្លាប់ពួកបរិសុទ្ធ។ ដោយសារតែប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប នោះពិភពលោកនឹងត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុង។ ***ទាំងទ្វេជា2ឱ្យវាផង*** “ចូរសងដល់នាងទ្វេដងសម្រាប់ទង្វើរបស់នាង” មានន័យថាជាការសងសឹកយ៉ាងខ្លាំង។ ហេតុអ្វីបានជាការសងសឹកយ៉ាងខ្លាំងត្រូវបានអនុញ្ញាតមកដល់គេ? ពីព្រោះកិច្ចការរបស់គេនោះទុច្ចរិត។ (យោងតាម អេសាយ 40:21, យេរេមា 16:18)។ លោក វ៉ាត់ជើ បកប្រែពាក្យថា “ទ្វេដង” ថា “ច្រើន” (De Echtheid Van het Tweede Gedeelte Van Jesaija p 167)។ វាជាការបកស្រាយយ៉ាងអស្ចារ្យ។

ទៅក្នុងពែងដែលវាបានចាក់ឱ្យឯង

នេះគឺដូចគ្នាទៅនឹងពែងនៃអំពើបាបនៃពិភពលោក (អំពើបាបដែលធ្វើឱ្យពួកគេបះបោរទាស់នឹងព្រះ) ដែលកំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដេញតាមពួកគេ។ ពិភពលោកនេះចាក់

ពែងនៃអំពើបាបនេះទៅលើគ្រប់ជាតិសាសន៍ ហើយធ្វើឱ្យគេស្រវឹង។ ខ 3 នៅខាងលើ “ស្រានៃតណ្ហានៃអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទរបស់នាង” មានន័យពីការមួយនោះ។ អ្នកដែលទទួលលទ្ធិរបស់ពិភពលោកនឹងបះបោរទាស់នឹងព្រះ ហើយធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើធិតក្បត់ខាងវិញ្ញាណ ហើយបន្ទាប់មកគេទទួលសេចក្តីក្រោធពីព្រះ។

7 ដែលវាបានដំកើងខ្លួន ការនេះនិយាយពីអំពើបាបដែលបាប៊ីឡូនត្រូវបានដាក់ទោស។ អំពើបាប “ការថ្វាយសិរីល្អដល់ខ្លួនឯង” ដែលជាអំពើបាបដែលជ្រុលហួសនៅក្នុងខ 3។ នាងដែលក្រអឺតក្រទមដូចជា “ម្ចាស់ក្សត្រី” ដែលស្វែងរកសិរីល្អរបស់ខ្លួន និងបានក្លាយជាជ្រុលហួស។ គេត្រូវបានទម្លាក់ទៅក្នុងការទួញសោកដែលសាកសមតាមការជំនុំជំរះដែលត្រឹមត្រូវហើយ។

សេចក្តីវេទនានឹងមកដល់ក្នុងថ្ងៃតែមួយ នេះចង្អុលទៅកាន់ការជំនុំជំរះមកលើនាងភ្លាមៗ។ ពិតណាស់វាបង្ហាញពីការពិតដែលថាសេចក្តីវិនាសនៃមនុស្សមានបាបមិនត្រូវបានបង្ហាញជារៀងរាល់ថ្ងៃទេ ប៉ុន្តែគេនឹងត្រូវបំផ្លាញចោលក្នុងថ្ងៃតែមួយ។ មនុស្សមានបាបមិនគួរមើលងាយសេចក្តីវិនាសរបស់ខ្លួនឡើយ ព្រោះគេមិនអាចមើលឃើញនៅចំបោះមុខរបស់គេឡើយ។ ពួកគេគួរតែដឹងការពិតថា សេចក្តីវិនាសរបស់ពួកគេនឹងកើតមានចំពោះខ្លួនគេជាមិនខាន។ ***សេចក្តីស្លាប់សោកសង្រេង និងអំណត់អត់ លើយវានឹងត្រូវភ្លើងឆេះទៅ។***

នេះជាគ្រោះកាចតាមរយៈសង្គ្រាម

9-19 ដូចជាអត្ថបទនិយាយ ថាពួកគេដែលទួញសោកដោយឃើញនូវសេចក្តីវិនាសរបស់បាប៊ីឡូនជាស្តេច អ្នកជំនួញ និងអ្នកជិះទូក អ្នកប្រាជ្ញលោក មីលីហ្គែន បាន

និយាយថា “ដោយសារសេចក្តីពិតនេះ ដែលគិតថាទំនាយនេះស្រដៀងទៅនឹងទំនាយមួយរបស់ Tyre (អេសេគាល 26:,27:)។ នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ Tyre ក៏ជាការប្រៀបប្រដូចទៅនឹងបាប៊ីឡូន (អត្ថន័យដែលច្របូកច្របល់)។ នេះគឺអេសាយដែលហៅថា Tyre ថាជាទីក្រុងនៃភាពច្របូកច្របល់ (* kilyatotuhu) (អេសាយ 24:10)។ ដូច្នេះ វាជាទំនាយដែលប្រៀបដូចជាបាប៊ីឡូន ពិភពលោកនេះនឹងត្រូវរលាយបាត់សូន្យឈឹង ដូចក្រុងទីរ៉ុសដែលត្រូវបំផ្លាញដែរ។ មនុស្សដែលនៅក្នុងលោកនេះមានទុក្ខជាខ្លាំងព្រោះពិភពលោកត្រូវបានបំផ្លាញ។ ពីព្រោះសិរីល្អរបស់ពួកគេជារបស់លោកិយ ហើយភាពសម្បូរបែបរបស់ពួកគេក៏នៅទីនោះ។

9 ពួកស្តេច យោងតាម អេសេគាល 26:16។ នៅទីនេះ “ស្តេច” ជានិមិត្តសញ្ញានៃមនុស្សទាំងអស់ដែលលោភលន់នូវសិរីល្អ និងរីករាយនឹងរបស់នោះ។ លោកិយនេះមានមនុស្សជាច្រើនដែលដូចជាស្តេច ដែលស្រឡាញ់នូវកិត្តិយស តំណែង និងអំណាច ហើយក្រអឺតក្រទមដោយខ្លួនគេ។ ពួកគេនឹងត្រូវវិនាសជាមួយគ្នានឹងលោកិយដែរនៅពេលលោកិយនេះត្រូវបំផ្លាញ។

តែមួយម៉ោងទេ នេះជាការបង្ហាញពីការពិតដែលវាត្រូវបំផ្លាញមួយរំពេច។ យោងតាមការបកស្រាយនៅខ 8។

11 ពួកជំនួញនៅផែនដី ការនេះចង្អុលទៅកាន់ពូជអំបូររបស់ស្តេចនៅខ 22។

12-13 លោកិយនេះមិនគិតពីទ្រព្យបសម្បត្តិនៃស្ថានសួគ៌ទេ តែមានរបស់របរដែលមានរូបរាង។ កាលដែលរៀបចំជាផ្នែកនូវរបស់របរគឺមានដូចតទៅ (1) ទ្រព្យសម្បត្តិមានតម្លៃ (2) សម្ភារៈស្លៀកពាក់ (3) ប្រភេទគ្រឿងសង្ហារឹម (4) the kinds of aroma (5) ប្រភេទអាហារ (6) ហ្វូងសត្វ (7) មនុស្ស ។ល។ វត្ថុដ៏វិសេសវិសាលទាំង

7 យ៉ាងនេះឯង ជាធាតុសម្រាប់លើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ពិភពលោកនេះ។ ពិភពលោកធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិនិងមនុស្សទៅដូចជារបស់របរជាង។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ព្រលឹងមួយមានតម្លៃជាងអ្វីផ្សេងទៀត តែពិភពលោកនេះចាត់ទុកព្រលឹងមនុស្សជារបស់របរវិញ។

12 ឯទំនិញនោះគឺជាមាស ប្រាក់ ត្បូងមានដំឡៃ កែវមុក្តា សំពត់ទេស ព្រៃ ល័ខពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម ឈើក្រអូបគ្រប់យ៉ាង អស់ទាំងគ្រឿងធ្វើពីភ្លុក ហើយពីឈើមានតម្លៃ ពីលង្ហិន ពីដែក ហើយពីថ្មកែវ សម្បុរល្វែង ជ័រល្វិញទេស ទឹកអប់ កំញាន គ្រឿងក្រអូប ស្រាទំពាំងបាយជូរ ប្រេង ម្សៅម៉ដ្ដ ស្រូវសាលី គោ ចៀម សេះ រទេះ ហើយទាំងខ្លួនប្រាណ និងព្រលឹងមនុស្សផង។

និងបាវបម្រើ ដែលនោះជាព្រលឹងមនុស្ស គោលលទ្ធិនៃពិភពលោកនេះដកហូតសិទ្ធិសំខាន់របស់មនុស្ស ហើយចាត់ទុកពួកគេថាជាអ្នកបម្រើរបស់ខ្លួន។ ពីព្រោះពិភពលោកនេះចាត់ទុកព្រលឹងមនុស្សជាទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយមើលងាយគេ ហើយក៏មើលងាយដំណឹងល្អដែរ។

14-19 នៅទីនេះផងដែរ ការទួញសោកទៅរបស់បាប៊ីឡូន ចេញមកពីការបាត់បង់របស់នៃលោកិយនេះ សម្ភារៈ ទំនិញ គ្រឿងអលង្ការ។ មនុស្សដែលជាម្ចាស់លើលោកនេះ ពិតជាមិនដឹងរឿងដែលនៅខាងលើលើសពីលោកីយ៍នេះទេ ហើយដាក់ក្តីសង្ឃឹមតែលើការទាំងនោះ។ ពួកគេរស់នៅដើម្បីការទាំងនោះ តស៊ូដើម្បីការទាំងនោះ ហើយស្លាប់ដើម្បីការទាំងនោះផង។

អ្នកជំនួញដែលលក់របស់ទាំងនេះ ការដឹកជញ្ជូន និងពាណិជ្ជករនេះគឺជានិមិត្តសញ្ញារបស់មនុស្សដែលមានគោលបំណងក្លាយជាអ្នកមាននៅក្នុងពិភពលោក។ ពួកគេ

បម្រើសម្ភារៈដូចជារូបព្រះរបស់គេ ហើយក្លាយជាទាសកររបស់វាផង។ ប៉ុន្តែ កាលដែលពិភពលោកត្រូវបានបំផ្លាញ នោះគេក៏ត្រូវបំផ្លាញដែរ។

20 ឱស្ថានសួគ៌ ពួកសាវក និងពួកហោរាហរិសុទ្ធអើយ ពួកគេទាំងនេះត្រូវបានបៀតបៀនមុនលិទ្ធពិភពលោកនិយម។ ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ គេត្រូវគេបៀតបៀនតែពួកគេបានឱ្យពរគេ តែមិនជេរគេទេ។ ពីព្រោះវាមិនមែនជាពេលវេលានៃការជំនុំជម្រះ ប៉ុន្តែជាពេលវេលាដើម្បីរង់ចាំការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែពេលវេលាដែលវិវរណៈជំពូក 18 គឺជាពេលវេលានៃការជំនុំជំរះចុងក្រោយ។ ចាប់ពីពេលនោះមក វាមិនមែនជាពេលវេលានៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលរង់ចាំការប្រែចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែជាពេលវេលាដើម្បីធ្វើការជំនុំជំរះដោយពឹងផ្អែកលើប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងទទួលស្គាល់ថា ព្រះទ្រង់ធ្វើការវិនិច្ឆ័យដោយត្រឹមត្រូវ ពួកគេមិនចាំបាច់សោកស្តាយដែលបាប៊ីឡូនត្រូវបានវិនិច្ឆ័យទោសនោះទេ។ ប្រសិនបើពួកគេសោកសៅចំពោះព្រឹត្តិការណ៍នេះ នោះគឺជាអាកប្បកិរិយាមិនប្រក្រតីដែលថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់វិនិច្ឆ័យខុសវិញ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេត្រេកអរដោយការជំនុំជម្រះរបស់លោកិយនេះ។ (យោងតាម យ៉ូហាន 1:20-22)

21-24 ការប្រកាសរបស់ទេវតាពីសេចក្តីវិនាសរបស់បាប៊ីឡូន

នោះមានទេវតាខ្លាំងពូកែមួយរូបបានលើកថ្ម ដូចជាថ្មត្បាល់កិនយ៉ាងធំទម្លាក់ចុះទៅក្នុងសមុទ្រ និយាយថា នេះជាការអធិប្បាយពីសកម្មភាពដែលបង្ហាញនៅ យេរេមា 51:63, 64។ បាប៊ីឡូននឹងត្រូវបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ចដោយការដាក់ទោសយ៉ាងខ្លាំង (ម៉ាកុស 9:42) ពីព្រោះបាប៊ីឡូនធ្វើឱ្យអ្នកផ្សេងទៀតធ្វើបាប។ ដោយការវិនាសអស់កល្បជានិច្ចនេះ ពួកគេនឹងបានក្លាយទៅដូចតទៅនេះ (1) មុនពេលភ្លេងជាច្រើនត្រូវបាន

រលាយបាត់ទៅ (ខ 22)។ ការឡួយឆាយនៃលិទ្ធិលោកិយនិយមជាវប្បធម៌នៃតន្ត្រី។ ទីកន្លែងនៃសេចក្តីអំណាររបស់លោកិយអភិវឌ្ឍចម្រៀងដែលអសីលធម៌ដែរ។ (ខ 22) ការរីកចម្រើននេះក៏ជាវប្បធម៌នៃឧស្សាហ៍កម្មដែរ។ មនុស្សដែលមើលងាយដល់ព្រះ និងបង្កើតប៉មបាបិលនោះជឿដល់រូបវិទ្យា គីមីវិទ្យា និងបច្ចេកទេស ជាដើម វិទ្យាសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យ។ វិទ្យាសាស្ត្រនោះមិនអាក្រក់ទេ តែវាខុសដែលមនុស្សពឹងលើវាជ្រុលពេក ហើយបែរជាមើលងាយដល់ព្រះវិញ។ (3) មុន “សម្លេងរបស់ត្បាល់កិន” “ភ្លើងនៃចង្កៀង” “សម្លេងរបស់កូនកំលោះ និងកូនក្រមុំ” ត្រូវបានបំបាត់ទៅ។ (22, 23)។ ការរីកចម្រើននេះបំភ្លេចព្រះ ហើយផ្តោតលើជីវិតនៃលោកិយនេះយ៉ាងខ្លាំង។

អ្នកដែលជាលោកិយនិយមមិនគិតពីសកម្មភាពក្នុងការបម្រើព្រះទេ តែចាំងពន្លឺរបស់ពួកគេដើម្បីរក្សាជីវិតខាងរូបកាយរបស់ពួកគេវិញ ហើយដឹងតែពីការសប្បាយខាងលោកិយនេះ នៅក្នុងការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងការសប្បាយ (ម៉ាថាយ 24:38)។

ចំណុចសំខាន់

1. បុគ្គលដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប អាចនឹងអភិវឌ្ឍ និងរីកចម្រើនក្នុងរយៈពេលយូរ ប៉ុន្តែការពិតដែលថាថ្ងៃណាមួយដែលគេនឹងត្រូវបានបំផ្លាញ គឺនៅតែមានសម្រាប់គេ គឺជាសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ និងគោលការណ៍នៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។ របស់ដែលចម្រើនដោយវិធីចម្លែក អំពោះបាបជាសញ្ញាដែលត្រូវទទួលនូវទុក្ខធំ(3-8)

2. នៅក្នុងថ្ងៃនៃព្រះដែលមានគ្រប់ចេស្តា (8) ទ្រង់នឹងដាក់ទោសមនុស្សទុច្ចរិត ហើយគ្មានអ្នកណាម្នាក់គេចផុតឡើយ។ ស្តេចក៏មិនអាចជួយគេ ហើយអ្នកមានក៏មិនអាចធ្វើបានដែរ។ ដូច្នេះ ការទម្លាក់មកនៃព្រះហស្តរបស់ព្រះនោះគួរឱ្យភ័យខ្លាចណាស់។ (11, 19) យោងតាម ហេព្រើរ 10:31។

3. ជីវិតដែលមានប្រយោជន៍! ចូរប្រែចិត្តពីអំពើបាប ហើយកុំបង្កើតសម្ភារៈជាព្រះរបស់អ្នក ចូរទិញសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ហើយទទួលយកនូវផលប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនចុះ។ (អេសាយ 55:1 91) ការទិញសេចក្តីពិតមិនថ្លៃនោះទេ តែទទួលវាដោយសេចក្តីជំនឿតាមរយៈគោលការណ៍នៃពិភពលោកនៃព្រះគុណ។ (2) កាលដែលយើងទិញសេចក្តីពិត នោះផលប្រយោជន៍វាជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និងសិរីល្អដែលមិនពុករលួយរបស់ស្ថានសួគ៌។

ការអធិប្បាយទី 53 បាប៊ីឡូន (17:1-5)

តើបាប៊ីឡូនជានិមិត្តរូបនៃអ្វី? មានមនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយថាវាជាសាសនាមិនពិត ឬជាទីក្រុងនៃពិភពលោកនេះប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ទ្រឹស្តីទីពីរនេះចង្អុលបង្ហាញទីក្រុងរ៉ូម។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថាបាប៊ីឡូនជាពិភពលោកនេះរួមបញ្ចូលរឿងពីរនៅខាងលើ។ ពិភពលោកនេះតែងតែរួមបញ្ចូលសាសនាមិនពិត និងនយោបាយអាក្រក់។ ដូចជាក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីចង្អុលប្រាប់ពិភពលោកខាងមុខ ផ្ទុយពីវា វាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃពិភពលោកនេះ។ ដូចជាបាប៊ីឡូនបានអង្គុយនៅលើទឹកច្រើន (ខ1) យើងដឹងថាតំបន់គ្រប់គ្រងរបស់នាងធំ និងមានឥទ្ធិពលដល់ប្រទេសនីមួយៗក្នុងពិភពលោក។ នៅក្នុងពិភពលោក ប្រព័ន្ធនៃមនុស្សជាតិ វប្បធម៌ និងសាសនារបស់ខ្លួនដែលរស់នៅដោយមិនអើពើនឹងព្រះគឺជាបាប៊ីឡូន។ ការនេះធ្វើឱ្យអ្នករស់នៅលើផែនដី និងពួកគេស្រវឹងស្រានៃអំពើផិតក្បត់ (គំនិតចង់បះបោរទាស់នឹងព្រះ) ក្នុងលោកនេះមានការល្បួងមកលើយើងជាច្រើន។

1, ការល្បួងនៃការរីករាយ

ការល្បួងនៃលោកិយនេះមកល្បួងមនុស្ស។ មីកា 6:14 មានបន្ទូលថា “ឯងនឹងស៊ីតែមិនបានឆ្អែតទេ សេចក្ដីស្រេកឃ្លាននឹងនៅកណ្ដាលឯង ឯងនឹងសន្សំទុក តែមិនគង់នៅទេ ឯរបស់អ្វីដែលឯងទុកបាន នោះអញនឹងប្រគល់ដល់ដាវវិញ”។ វាចង្អុលទៅកាន់ការនោះដែល ការល្បួងនៃលោកិយជាការដែលឥតប្រយោជន៍ មានរសជាតិផ្អែម តែវាមិនបានចំអែតដល់យើងទេ ហើយវាតែងតែបង្កនូវការល្បួង។

ហាបាគុក 1:6 មានបន្ទូលថា “ដ្បិតមើល អញនឹងតាំងសាសន៍ខាល់ដេឡើង ជាសាសន៍ដែលមួម៉ៅ ហើយរហ័សរហាល់ គេនឹងលើកគ្នាដើរកាត់ផែនដីទាំងមូល ដើម្បីនឹងចាប់យកទីលំនៅ ដែលមិនមែនជារបស់ផងខ្លួន”។ ព្រះបន្ទូលនេះក៏ជាកិច្ចការដែលយើងត្រូវបានទាញទៅរកសេចក្ដីល្បួងនៃលោកិយ ហើយវានឹងមិនផ្តល់ជាប្រយោជន៍អ្វីទេ តែផ្តល់នូវការធ្វើទុក្ខដល់យើងវិញ។ ម៉ាថាយ 24:38,39 មានបន្ទូលថា “ដ្បិតនៅគ្រាមុនទឹកជន់លិច នោះគេកំពុងតែស៊ីផឹក ហើយរៀបការប្តីប្រពន្ធ ដរាបដល់ថ្ងៃដែលលោកណូអេចូលទៅក្នុងទូកធំ គេឥតបានដឹងខ្លួនឡើយ ទាល់តែទឹកជន់ឡើង យកគេទៅទាំងអស់គ្នា នោះដល់កាលណាកូនមនុស្សមក ក៏នឹងមានដូច្នោះដែរ”។ 1ធីម៉ូថេ 5:6 មានបន្ទូលថា “តែមេម៉ាយណាដែលនៅតែស្រើបស្រាល នោះទោះបើរស់នៅក៏ដោយ ក៏ឈ្មោះថាស្លាប់ហើយ”។បែបដូច្នោះដែលមនុស្សនឹងអាចទាញចូលទៅក្នុងការល្បួងរបស់លោកិយនេះបាន។ យើងមានករណីដែលអាចនឹងរីករាយនឹងព្រះគុណទូទៅដែលសក្តិសមនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែបើយើងរីករាយច្រើនហួសហេតុពេក វាអាចនឹងក្លាយទៅជាសាសនានៃការស្វែងរកការរីករាយទៅវិញ។ នៅក្នុងការរីកចំរើនរបស់អ្នកធ្វើធម្មយាត្រា លោកខ្ជាប់ខ្ជួនបានជួបលោកស្រីពពុះនៅតាមផ្លូវ ដែលនាងបានទាញគាត់ដោយសំលៀកបំពាក់ដ៏ល្អ។ ទោះគាត់តាំ

ទាស់នឹងស្ត្រីនោះក៏ដោយ នាងនៅតែញញឹម ទោះគាត់ខឹង ក៏នាងធ្វើឱ្យគាត់ស្ងប់បាន។ បន្ទាប់មក គាត់លើកដៃទាំងពីររបស់គាត់ ហើយអធិស្ឋានឱ្យស្ត្រីនោះចេញទៅ។ លោក ខ្ជាប់ខួន បាននិយាយការពិតនេះទៅកាន់មិត្តភ័ក្តិ នៅក្នុងពួកគេនោះមានលោកចិត្តធំ បាននិយាយថា ស្ត្រីនោះតែងតែសន្យាថានឹងគ្រងមកុដឱ្យ និងផ្តល់នគរដល់ដល់មនុស្ស ហើយចូលចិត្តនិយាយជាមួយគ្រប់គ្នា ព្រោះការល្បួងរបស់ស្ត្រីនេះ និងឈ្មោះនៃទឹកដីនេះគឺ ហៅថាអាណាចក្រនៃការប្រើថ្នាំសន្លប់។ ស្ត្រី ពពុះ ប្រៀបធៀបទៅនឹងពិភពលោកនេះ។ ដូចថាពិភពលោកនេះជាការល្បួងនៃពិភពលោកនេះ ដូចជាស្ត្រីផិតក្បត់ ហើយធ្វើឱ្យយើងវិនាស។

3. លោកិយនេះល្បួងមនុស្សដោយការដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមបំផុត (ខ5)

ការគួរស្អប់ខ្ពើមនោះគឺជាលិទ្ធិមនុស្សនិយមដែលខ្ពស់លើសគេទាំងអស់។ ការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅក្នុងខ 5 គឺអាចនិយាយពីការទាំងអស់ដែលមិនយកព្រះធ្វើជាកណ្តាល តែយកមនុស្សមកជាកណ្តាល។ គ្រប់ការទាំងអស់ដែលបោះបង់ចោលព្រះនោះបានស្ថិតនៅក្នុងភាពផិតក្បត់ខាងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះ វាជាការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅចំពោះព្រះ។ ការគួរស្អប់ខ្ពើមនេះជាទស្សនៈវិទ្យាខាងមនុស្សនិយម ខាងសាសនា សិល្បៈ វប្បធម៌ ការអប់រំនយោបាយ ។ល។ យោងតាម លោកុប្បត្តិ 11:2-9 នោះគំនិតរបស់មនុស្សត្រូវបានតាំងនៅលើប៉មបាបិលនោះគឺ លិទ្ធិមនុស្សនិយម។ ប៉មដែលសង់ឡើងគឺជាការយកអំណាចមនុស្សជាកណ្តាលទាំងស្រុង គោលបំណងនោះគឺជាសិរីល្អនៃមនុស្ស។ ពាក្យថា “ចូរយើង” មានលេចមកពីលើក នោះវាមានន័យថា មនុស្សបានរួបរួមគ្នាដើម្បីនឹងធ្វើការនោះ។ វាជាការរួបរួមនៃសេចក្តីវិនាសអន្តរាយ ពីព្រោះជាការរួបរួមនៃមនុស្ស។ ការរួបរួមដែលគ្មានព្រះគឺជាសេចក្តីវិនាសអន្តរាយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ

“ដើម្បីឱ្យយើងបានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ក្រែងយើងរាល់គ្នាត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់លើផែនដីទៅ” ។ ពាក្យនេះមានន័យថាជាលិទ្ធិមនុស្សនិយមដ៏ពុករលួយ មិនមែនជាសិរីល្អរបស់ព្រះទេ តែសម្រាប់សិរីល្អរបស់មនុស្ស។ ពួកមនុស្សនិយមនេះជាមនុស្សដែលឥតប្រយោជន៍ ដែលពួកគេស្វែងរកឥដ្ឋនៅលើផែនដី ដើម្បីនឹងបានទៅដល់ស្ថានសួគ៌។

ជំពូក 19

ជំពូកនេះរាប់បញ្ចូលការបើកសម្តែងពីរ ទីមួយ វាជាការសរសើរពីការវិនាសរបស់បាប៊ីឡូន (1-10) ទីពីរ វាជាការបើកសម្តែងពីព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់ជិះលើសេះស។(11-16)

ការបកស្រាយ

1 សម្លេងយ៉ាងខ្លាំងរបស់មនុស្សមួយហ្វូងធំ តើនរណាជា “មនុស្សមួយហ្វូងធំ” នោះ? លោក ហ្គ្រេចដានុស និយាយថា វាជាក្រុមរបស់ទេវតា តែវាមិនច្បាស់នោះទេ។ “ហាលេលូយ៉ា!” នេះជាការបកប្រែសំនៀងភាសាដើមហេព្រើរ (הַלְלוּיָהּ) ដែលមានន័យថា “ចូរយើងសរសើរព្រះយេហូវ៉ា” យោងតាម ទំនុកដំកើង 10:35។ សេចក្តីសង្គ្រោះ និងសិរីល្អ និងអំណាច ចំណុចនេះបញ្ជាក់ថា នៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកមកដល់ សេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រះនឹងបញ្ចប់ ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ភាពត្រេចត្រចង់ និងអំណាចរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញទាំងស្រុង។ សេចក្តីវិនាសរបស់បាប៊ីឡូ

ន ពោលគឺពិភពលោកនេះ គឺជាទិដ្ឋភាពនៃស្ថានភាពនេះ។ ចលនានៃ "សេចក្តីសង្គ្រោះ" "សិរីរុងរឿង" និង "អំណាច" នេះបានកើតឡើងចាប់តាំងពីការបង្កើតសកលលោកនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍គ្រាចុងក្រោយនៃពិភពលោកនឹងត្រូវបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា វាត្រូវបានស្គាល់ដោយមនុស្ស។(ប្រែចដានុស wat reeds altos Godes was , is nu ook voor alle schepsel alszoodaning kenbaar gewonden. En wordt door alle schepselen als het Zijne erkend – Openbaring, p 382)។

2 ដ្បិតសេចក្តីជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់សុទ្ធតែពិតត្រង់ ហើយសុចរិតទាំងអស់ នៅទីនេះ ពាក្យថា “សេចក្តីជំនុំជំរះ” គឺ គ្រីសេស (κρίσεις) ដែលមានន័យថា “ការជំនុំជំរះ”។ ការនេះនិយាយពីកិច្ចការរបស់ព្រះដែលទ្រង់បែងចែក និងសង្កេតមើលមនុស្សម្នាក់ៗផ្ទាល់។ បើទោះជាកិច្ចការរបស់ព្រះត្រូវបានបែងចែកក៏ដោយ គឺវាជាការពិត និងសុចរិត។ “ពិត” គឺ អាដែលសីណូស (αληθίνος) នៅក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា ភាពពេញលេញដែលផ្ទុយពីភាពមិនពេញលេញ ឬការពិតដែលផ្ទុយនឹងស្រមោល។ នៅក្នុងពេលទូទៅអារម្មណ៍ដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សមិនអាចយល់អំពីចរិតលក្ខណៈនៃការសងសឹកនៅក្នុងកិច្ចការជំនុំជំរះដោយអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះច្បាស់នោះទេ។ ប៉ុន្តែកិច្ចការនៃការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយរបស់ទ្រង់បង្ហាញពីពណ៌អាក្រាតនៃការសងសឹកយ៉ាងច្បាស់។ “សុចរិត” មានន័យថា ដូចបានពោលខាងលើ ដើម្បីឱ្យមានពណ៌នៃការសងសឹកជាក់ស្តែង។ ***ពីព្រោះទ្រង់បានកាត់ទោសស្រីសំផឹងដ៏ធំនោះ ដែលបានបង្ខូចផែនដី ដោយការកំផិតរបស់វា*** នេះជាហេតុផលនៃឃ្លាខាងលើ អត្ថបទដើមចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងឃ្លាថា ហូធី (ὅτι) (ពីព្រោះ) “ស្រីសំផឹងដ៏ធំជាការប្រៀបធៀបដែល

គឺលោកិយនេះ)។

3 ពួកនោះក៏ពោលពាក្យម្តងទៀតថា ហាលេលូយ៉ាង! នេះជាលទ្ធផលនៃការសរសើរ របស់ហ្វូងដ៏ធំខាងលើ។ ពួកគេចាប់ផ្តើមដោយ ហាលេលូយ៉ា (הַלְלוּיָהּ) និងបញ្ចប់ ដោយហាលេលូយ៉ា។ (הַלְלוּיָהּ) លោក ប្រ្គេចដានុស និយាយថា "ការសរសើររបស់ ពួកគេទៅកាន់ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះមិនមែនបែបច្រអូសទេ តែធ្វើដោយស្ម័គ្រពីចិត្ត ដែលពួកគេសរសើរថា ហាលេលូយ៉ា ពីរដង។"(Hunne verheekijkng van zgods oordeelen was gene gedwongene, maar welde epontaan uit hun binnenste, uit de volheld huns gemoeds moisten zij nogmaals het hallelujah uitzingen – Popenbaring p 388)។

ហើយផ្សែងវាក៏ហុយឡើងនៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាបតទៅ នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃការ ពិតដែលបាប៊ីឡូនត្រូវបានធ្លាក់ចុះក្នុងស្ថានភាពនៃការវិនាស។

មានសម្លេងចេញពីបល្ល័ង្កមកថា នៅទីនេះ តើជាសម្លេងអ្នកណាដែលចេញមកពីបល្ល័ ង្កនោះ? ការនេះហាក់ដូចជាដូចសម្លេងរបស់អ្នកដែលមានជីវិតខាងវិញ្ញាណដែលចូល មកជិតបល្ល័ង្ក។

"អស់ទាំងបាវបម្រើទ្រង់ និងពួកអ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ទាំងធំទាំងតូចអើយ ចូរ សរសើរដល់ព្រះនៃយើងរាល់គ្នាចុះ" នេះជាការជម្រុញដែលពួកគេនៅក្នុងចំណោមទេវ តា (តួជីវិតរស់ខាងវិញ្ញាណ?) ដែលធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធសរសើរព្រះ។ យោងតាមការជម្រុ ញនេះ ការសរសើររបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានសរសេរនៅខ 6-8 ហាក់ដូចជាត្រូវបាន យកមក។

6-8 ហាលេលូយ៉ា ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ដែលមានព្រះចេស្តាបំផុត ទ្រង់សោយរាជ្យ ឡើងហើយ នេះជាពាក្យដែលព្រះទ្រង់គិតពីការពិតនៃគ្រាចុងក្រោយដោយត្រឡប់និងកាត់ទោសគ្រប់របស់ដែលបានបង្កើតមកនៅក្នុងសកលលោកជាមួយនឹងអំណាចចេស្តាអស្ចារ្យ។ ពាក្យថា “សោយរាជ្យ” គឺ អេបាស៊ីលូសិន (ἐβασίλευσεν) ក្នុងភាសាក្រិក ហើយវានៅក្នុងកាលអតីតកាល តែវាមានន័យពីការពិតដែល ទ្រង់តែងតែគ្រប់គ្រងលើ ហើយនៅថ្ងៃចុងក្រោយទ្រង់នឹងបង្ហាញនូវការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់យ៉ាងពេញលេញ។ ( )។

ដ្បិតដល់ពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គលនៃកូនចៀមហើយ នេះគឺ ហ្គាមុស ធូ អារនីអ៊ូ (γάμος τοῦ ἀρνίου) ក្នុងភាសាក្រិកដែលត្រូវបានបកប្រែដោយត្រង់ថា “មង្គលការរបស់កូនចៀម” នេះជាពាក្យប្រៀបធៀប ដែលចង្អុលទៅថាក្រុមជំនុំត្រូវបានទទួលដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងពេញលេញ និងបានរីករាយនូវជីវិតដែលមានពរនៃលោកិយដែលនឹងមកដល់នៅក្នុងការសម្រាកនិងសិរីរុងរឿងដែលមិនមានកំណត់។

ហើយភរិយាទ្រង់បានរៀបខ្លួនជាស្រេច នៅក្នុងពាក្យភាសាក្រិកគឺ ហេ ហ្គូនេ អៅធូ ហេ ថូយម៉ាថេន (ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτήν,) ដែលមានន័យថា “ប្រពន្ធដែលត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ទ្រង់” (ម៉ាថាយ 25:1-)។ នោះការរៀបចំនេះមិនត្រូវបានធ្វើដោយរូបនាងនោះទេ តែព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេអាចធ្វើបាន។ ប្រៀបដូចនឹងការពិតដែលទ្រង់បានរៀបចំឱ្យបានទទួលយកដោយព្រះគ្រីស្ទដោយនៅលើព្រះគុណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះដែលបង្ហាញនៅក្នុងឃ្លាដូចតទៅយ៉ាងច្បាស់។

8 ទ្រង់ប្រទានឱ្យនាងបានស្លៀកពាក់សំពត់ទេសយ៉ាងម៉ដ្ត ស្អាត ហើយភ្លឺ— ពាក្យនេះបង្ហាញពីហេតុផលដែលក្រុមជំនុំ ជាប្រពន្ធរបស់កូនចៀមអាចរៀបចំនឹងទទួលព្រះអម្ចាស់បាន។

នៅទីនេះ ពាក្យថា "ដែលត្រូវបានផ្តល់ដល់នាង" អេដូសេ អៅថេ (ἐδόθη αὐτῇ) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា "ត្រូវបានថ្វាយដល់នាង (ផ្តល់)។ ដូច្នេះ អត្ថន័យរបស់ឃ្លានេះជាការពិតដែល ក្រុមជំនុំត្រូវបានសុចរិតមិនមែនដោយអំណាចខ្លួនទេ តែដោយព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ពាក្យថា "ចែងចាំង និងសុទ្ធ" ត្រូវបានផ្តោតមកលើយើង។ សេចក្តីសុចរិតនៃការរាប់ជាសុចរិតដែលព្រះទ្រង់ផ្តល់មកយើងដើម្បីនឹងគ្របបាំងសេចក្តីអាម៉ាសរបស់យើងនៅស្ថានសួគ៌ និងពន្លឺរបស់វា និងភាពបរិសុទ្ធរបស់វា (សេចក្តីសុចរិតនៃការរាប់ជាសុចរិត) ដែលធ្វើឱ្យយើងមានមោទនៈភាពពីវានៅទីនោះ។ (1កូរិនថូស 1:30, 31)

សេចក្តីសុចរិត នេះជាកិច្ចការល្អដែលព្រះធ្វើឱ្យយើងធ្វើដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

"នេះជាព្រះបន្ទូលពិតរបស់ព្រះ" នៅទីនេះ ពាក្យថា នេះ (Οὗτοι) គួរតែបកប្រែថា "ទាំងនេះ" តែយោងតាមទ្រឹស្តីខ្លះ វាចង្អុលទៅកាន់ពាក្យនៅខាងក្រោម 17:1។ (Alford) តែអ្នកផ្សេងនិយាយថានៅទីនេះ "ទាំងនេះ" ចង្អុលទៅកាន់ផ្នែកខាងលើនៃខនេះ។

10 ការធ្វើបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវ នោះហើយជាវិញ្ញាណនៃសេចក្តីទំនាយ នៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិកពាក្យថា ហ្គារ (γὰρ) ដែលជា "ពីព្រោះ" ត្រូវបានបង្ហាញមក។ ទេវតានិយាយថា ភាពថ្លៃថ្នូជាទូទៅសម្រាប់កិច្ចការរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ និងសាវកដែលចេញមក

ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែមួយអង្គ។ ពួកសាវកដែលទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាវិញ្ញាណនៃទំនាយដែលប្រកាសពីព្រះយេស៊ូវ យើងមិនត្រូវបានធ្លាក់ទៅក្នុងកម្រិតទាបជាងទេវតាទេ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃទំនាយប្រកាសព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់ផង។

ផ្នែកទី 9

ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ 19:11-20:15

ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ(19:11-16)

អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងការយកឈ្នះពួកកងទ័ព(19:17-21)

នគរនៃរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ(20:1-6)

ការសរសើរហ្គក និងម៉ាហ្គក និងការបោះអារក្សចូលទៅក្នុងបឹងភ្លើង(20:7-10)

ការជំនុំជំរះនៅចំពោះបល្ល័ង្ក (20:11-15)

ការបកស្រាយ

11 សេះសមួយ! មួយអង្គដែលគង់នៅលើវា។ “សេះស” ជានិមិត្តសញ្ញានៃជ័យជំនះ។ នៅទីនេះ ផ្នែកនេះជាការបើកសម្តែងនៃការស្តារឡើងវិញដោយការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយ។ លោក អាប្រាហាំ ខាយភើ និយាយថា “ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានបង្ហាញមកម្តងទៀតនៅទីនេះ។ ការលេចមកររបស់ទ្រង់មិនមែនជាកូនចៀម ឬតាមសេចក្តីមេត្តាទេ តែទ្រង់យាងមកជាមួយអង្គដែលបង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ព្រះ... ទ្រង់មិនមិនមកដើម្បីនឹងបង្កើតសេចក្តីសុខសាន្តនោះទេ តែដើម្បីនឹងវាយដល់អស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងការបរិសុទ្ធទាំងអស់។” (Revelation of st. John p 249)។ ***នាមថាស្មោះត្រង់ ហើយពិតប្រាកដ*** “ស្មោះត្រង់” គឺ ភីស្តុស (πιστὸς) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា ព្រះធ្វើតាមការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងសម្រេចសេចក្តីសង្រ្គោះរបស់យើង។ “ពិត” គឺ អាលេស៊ីណូស (ἀληθινός) ក្នុងភាសាក្រិកដែលថាទ្រង់ជាព្រះសង្រ្គោះពិតដែលលោកិយ និងជីវិតបានរងចាំ។

ទ្រង់ជំនុំជំរះហើយច្បាំងដោយសុចរិត ការយាងមកនេះខុសពីការយាងមកលើកទីមួយ ហើយបង្ហាញពីព្រះចេស្តានៃការជំនុំជំរះ។ “ធ្វើសង្រ្គាម” និយាយលម្អិតនៅក្នុងខ 17-21។

12 ព្រះនេត្រទ្រង់ដូចជាអណ្តាតភ្លើង យោងតាមការបកស្រាយ 1:14។ ហើយនៅលើព្រះសិរសារបស់ទ្រង់មានមកុដជាច្រើន នេះជាការប្រៀបធៀប ដែលមានន័យថាមាន

តែព្រះគ្រីស្ទមួយអង្គគត់ដែលនឹងទទួលគ្រប់សិរីល្អរបស់ស្តេចជាច្រើន។ ចេស្តារបស់ទ្រង់ និងសិរីល្អរបស់ទ្រង់និយាយពីព្រះនាមទ្រង់នៅខ 16។

ទ្រង់មានព្រះនាមកត់ទុក ដែលគ្មានអ្នកណាស្គាល់ឡើយ លើកតែអង្គទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ នេះជាឈ្មោះដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងដល់គ្រប់យ៉ាងដែលបានបង្កើតមក និងមនុស្សទាំងឡាយ ពោលគឺវាហាក់ដូចជាឈ្មោះនៃលក្ខណៈជាព្រះរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។ នេះគឺមិនអាចបង្ហាញដល់មនុស្សដោយសូម្បីតែវិវរណៈរបស់ទ្រង់។ មនុស្សដឹងតែសិរីល្អដែលព្រះបើកសម្តែងពីភាពជាព្រះរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចទទួលអារម្មណ៍បានទេ។(រ៉ូម 1:20)

13 ទ្រង់ក៏ទ្រង់ព្រះពស្ត្រជ្រលក់ដោយឈាម នេះជាពាក្យដែលចេញមកពីអេសាយ 63:1-6។ ការយោងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទបែបជាកូនចៀម ដែលទ្រង់បានសុគត (ជំនួស) តែនៅទីនេះទ្រង់យើងមកជាអ្នកដែលមានជ័យជំនះ។ “ទ្រង់ពាក់អាវវែងដែលជ្រលក់នៅក្នុងឈាម” ជានិមិត្តសញ្ញានៃអ្នកដែលមានជ័យជំនះ។ មិនចាំបាច់គិតថាព្រះគ្រីស្ទនឹងសម្លាប់សត្រូវរបស់ទ្រង់ដោយដាវដោយន័យត្រង់នោះទេ។ ទ្រង់សម្លាប់សត្រូវរបស់ទ្រង់ដោយដាវដែលចេញមកពីបបូរមាត់របស់ទ្រង់ (ខ 21) ដែលមានន័យថា ទ្រង់គ្រប់គ្រងលើសត្រូវរបស់ទ្រង់ដោយដាវ ហើយនឹងមានជ័យជំនះ។

14 អស់ទាំងពលបរិវារនៅស្ថានសួគ៌ នេះជាព្រះបន្ទូលដែលចង្អុលទៅកាន់ទេវតា តែរាប់បញ្ចូលទាំងពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ផង។

ដាវយ៉ាងមុត នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃដាវរបស់ព្រះ។ (អេភេសូរ 6:17 ហេព្រើរ 4:12) ***ទ្រង់នឹងឃ្វាលគេ ដោយដំបងដែក*** មានន័យថាជាអ្នកដែលមានជ័យជំនះនៃជ័យជំនះដែលមិនអាចគេចផុត។ (ទំនុកដំកើង 2:9)

ទ្រង់ក៏ជាន់ក្នុងធុងឃ្នាបនៃស្រាទំពាំងបាយជូរជាសេចក្ដីឃោរឃៅរបស់សេចក្ដីខ្ញាល់នៃព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាបំផុត ការចង្អុលមកថា មនុស្សមានបានទុច្ចរិតត្រូវស្លាប់ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ឈាមរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានហើរ ប្រៀបដូចជាទំពាំងបាយជូរនៅក្នុងធុងឃ្នាប ដែលស្រាបានចេញមកពីនោះ។ ពិតណាស់ វាជាការប្រៀបធៀប។ យោងតាម អេសាយ 63:1-6។

17-21 ខ 17-18 ប្រាប់មុនថា អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវចាញ់ដោយព្រះអម្ចាស់ដ៏មានចេស្តា ហើយរូបកាយរបស់គេនឹងត្រូវបោះចោលទៅក្រៅ ហើយសត្វស្លាប់នឹងស៊ី។ ហើយការបរាជ័យរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅខ 19-21 យ៉ាងច្បាស់។

ចំណុចសំខាន់

1.“*ទ្រង់ប្រទានឱ្យនាងបានស្លៀកពាក់សំពត់ទេសយ៉ាងម៉ដ្ត ស្អាត ហើយភ្លឺ*”—ដ្បិតសំពត់ទេសយ៉ាងម៉ដ្តជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធ” (8)

យើងអាចដឹងថាសំពត់ទេសយ៉ាងម៉ដ្តមិនមែនត្រូវបានធ្វើដោយខ្លួនពួកគេនោះទេ តែព្រះទ្រង់ជាអ្នកធ្វើ។ “វាត្រូវបានប្រទានដល់នាងស្លៀកពាក់” នៅក្នុងការបកប្រែត្រង់នៃភាសាក្រិក។ ពីព្រោះមនុស្សជាអ្នកដែលមានបាបផ្ទាល់មិនអាចនឹងបង្កើតសេចក្តីសុចរិត ឬមានសេចក្តីសុចរិតនោះទេ។ “បើខ្ញុំនឹងតាំងខ្លួនជាសុចរិត នោះមាត់ខ្ញុំនឹង

បានកាត់ទោសដល់ខ្លួនវិញ បើខ្ញុំថា ខ្ញុំទៀងត្រង់ នោះនឹងបង្ហាញច្បាស់ថា ខ្ញុំវៀចវេរ ហើយ”(យ៉ូប 9:20) “ដូច្នេះ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យមនុស្សបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះបាន ឬធ្វើដូចម្តេចឱ្យមនុស្សដែលកើតពីស្ត្រីមកបានបរិសុទ្ធ 5 មើល ទាំងខែក៏មិនភ្លឺដែរ ហើយផ្កាយទាំងប៉ុន្មានក៏មិនជ្រះថ្លានៅព្រះនេត្រទ្រង់ផង” (យ៉ូប 25:4). “នោះគ្មានអ្នកណាមួយនឹងអាចលោះបងប្អូនខ្លួន ឬយកដំឡៃសំរាប់លោះគេទៅថ្វាយដល់ព្រះបានឡើយ ដ្បិតដំឡៃលោះព្រលឹងគេ នោះថ្លៃពេកណាស់ ឥតដែលអាចនឹងលោះបានឡើយ” (ទំនុកដំកើង 49:7,8) “សូមកុំឱ្យកើតក្តីនឹងអ្នកបំរើទ្រង់ឡើយ ដ្បិតនៅព្រះនេត្រទ្រង់ គ្មានមនុស្សរស់ណាមួយដែលសុចរិតទេ” (ទំនុកដំកើង 143:2) “ដ្បិតយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានត្រឡប់ទៅដូចជាមនុស្សដែលមិនស្អាត ហើយអស់ទាំងអំពើសុចរិតរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ដូចជាអាវកខ្វក់ហើយ យើងខ្ញុំរាល់គ្នាស្វិតក្រៀមទៅដូចជាស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំក៏ផាត់យកយើងខ្ញុំទៅដូចជាខ្យល់” (អេសាយ 64: 6) យោងតាម ដានីយ៉ែល 9:18, កិច្ចការ 13:39, រ៉ូម 4:14, 15 9:11 16, 31, 32, 11:6 កាឡាទី 2:16។

ទោះបីជាយើងមានអារម្មណ៍ថាជាមនុស្សសុចរិតដោយខ្លួនឯងក៏ដោយ ប៉ុន្តែយើងជាមនុស្សមានបាបដ៏ធំបំផុតនៅចំពោះព្រះ។ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រនៅប្រទេសហូឡង់ម្នាក់បានញាប់ញ័រមុនពេលគាត់ស្លាប់។ អ្នកខ្លះនិយាយពីគាត់ថា៖ “អ្នកបានលះបង់ច្រើនដើម្បីធ្វើកិច្ចការច្រើន ហេតុអ្វីបានជាខ្លាចដូច្នេះ?” គាត់ឆ្លើយថា៖ “ចៅក្រមជាមនុស្សនិងព្រះមិនដូចគ្នាទេ”។ លោក ម៉ាថាយ ហេនរី បាននិយាយថា “នៅពេលយើងវិនិច្ឆ័យខ្លួនយើងថាជាមនុស្សមានបាប ថ្ងៃក្រោយ យើងអាចគេចផុតពីការជំនុំជំរះបាន។ ការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿវេសមីនស្ទើរនិយាយពីការប្រព្រឹតដូចខាងក្រោមថា

“សមត្ថភាពរបស់ពួកគេក្នុងការធ្វើអំពើល្អ មិនមែនមកពីខ្លួនពួកគេទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែបានមកពីព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង។ ហើយដើម្បីឱ្យពួកគេអាចត្រូវបានជម្រុញឱ្យធ្វើការនោះ ក្រៅពីព្រះគុណដែលពួកគេបានទទួលរួចហើយ វាទាមទារឱ្យមានឥទ្ធិពលពិតប្រាកដនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចគ្នា ដែលធ្វើការនៅក្នុងពួកគេទាំងបំណង និងធ្វើតាមសេចក្តីដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យផង។ ប៉ុន្តែពួកគេមិននៅតែបន្តធ្វេសប្រហែស ហាក់ដូចជាពួកគេមិនត្រូវបំពេញកាតព្វកិច្ចណាមួយឡើយ លុះត្រាតែមានចលនាពិសេសនៃព្រះវិញ្ញាណ? ប៉ុន្តែ ពួកគេគួរឧស្សាហ៍ព្យាយាមដាស់នូវព្រះគុណនៃព្រះដែលមាននៅក្នុងពួកគេ”។(គោលលិទ្ធិនៃសេចក្តីជំនឿវេសមីនស្មើរ ជំពូក 16)

ការអធិប្បាយទី 56 មង្គលការរបស់កូនចៀម (វិវរណៈ 19:6-8)

1. ពេលវេលានៃមង្គលការ

នេះបង្ហាញពីពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពេលវេលាដែលព្រះប្រទានសេចក្តីរីករាយនៃការមកដល់ពិភពលោកដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានកំណត់ដោយទ្រង់ ហើយប្រាកដណាស់វានឹងមកដល់យើង។ ពេលវេលាបន្ទាប់ពីការដែលត្រូវបានបង្កើតបានហូរឆ្ពោះទៅរកគោលបំណងនេះ។ ប៉ុន្តែមនុស្សក្នុងលោកនេះមិនដឹងការពិតនេះទេ។ សាស្តា 3:1-9 មានបន្ទូលពីគ្រប់យ៉ាងថាសុទ្ធតែមានដែនកំណត់។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថាគ្រប់យ៉ាងសុទ្ធតែមានន័យ។ សាស្តា 3:11 មានបន្ទូលថា “ទ្រង់បានបង្កើតរបស់សព្វសារពើឱ្យល្អតាមរដូវកាល ទ្រង់ក៏ធ្វើឱ្យចិត្តគេសង្ឃឹមដល់អស់កល្បទៅមុខ យ៉ាងនោះមនុស្សនឹងរកយល់មិនបាន ពីកិច្ចការដែលព្រះបានធ្វើ តាំងពីដើមដរាបដល់ចុងនោះឡើយ”។ ដូចដែលយើងឃើញព្រះបន្ទូល

ថ្ងៃបន្ទាប់ពីការបង្កើតមិនមែនគ្មានន័យអ្វីទាំងអស់ទេ ប៉ុន្តែសុទ្ធតែមានគោលបំណងទាំងអស់។ ពួកគេផ្លាស់ទីដើម្បីសម្រេចគោលដៅណាមួយ។ ជាឧទាហរណ៍ មូលហេតុដែលគ្រួសារអ៊ីស្រាអែលបានទៅស្រុកអេស៊ីបអស់រយៈពេល 400 ឆ្នាំគឺដើម្បីរង់ចាំថាអំពើបាបរបស់ជនជាតិកាណាននឹងត្រូវបានពេញបរិបូរណ៍ នោះគឺជាពេលដែលព្រះដាក់ទណ្ឌកម្មកុលសម្ព័ន្ធពួកគេ ហើយពួកគេកំពុងរង់ចាំការកាន់កាប់លើជនជាតិកាណាន។(លោកុប្បត្តិ 15:14-16)។

ប៉ុន្តែលោកិយនេះមិនយល់អត្ថន័យនៃសម័យនេះទេ ដូច្នេះគេនិយាយខុស។ ព្រះពុទ្ធសាសនាមើលឃើញថ្ងៃគ្មានទីបញ្ចប់។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា “វដ្តនៃជីវិតគ្មានការចាប់ផ្តើម និងទីបញ្ចប់ឡើយ”។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទិដ្ឋភាពនៃថ្ងៃនៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា មានបួនផ្នែក (សម័យវិនាស សកវាជ សម័យស្ងាត់ សម័យបដិវត្តន៍ សម័យថ្មី) មួយថ្ងៃជាសម័យគ្មានកំណត់ សម័យគ្មានកំណត់ មានន័យថា ការសម្អាតភ្នំលោហធាតុ 1ដង ក្នុង 100ឆ្នាំដោយកប្បាសរហូតដល់ពេលវាធ្វេរចេញទៅ។ វាជាការគិតខុសក្នុងការមើលឃើញសម័យកាលជាវត្ថុវដ្តស្វយ័ត ហើយចាត់ទុកពិភពលោកនេះថាជាគំនិតនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច។ យើងដឹងថាទស្សនៈនៃការគិតដោយឯករាជនេះផ្ទុយគ្នានឹងបទគម្ពីរ និងផ្ទុយពីការពិត។ ហេព្រើរ 9:26, 27 មានបន្ទូលថា “ដ្បិតបើយ៉ាងដូច្នោះ នោះត្រូវឱ្យទ្រង់រងទុក្ខជាច្រើនដង តាំងពីកំណើតលោកីយមក តែជាន់ឥឡូវនេះ ដែលជាចុងបំផុតអស់ទាំងកល្ប នោះទ្រង់បានលេចមក1ដង ដើម្បីនឹងលើកអំពើបាបចោល ដោយថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់វិញ ទុកជាយញ្ញបូជា 27ហើយដោយព្រោះបានដំរូវត្រូវឱ្យមនុស្សទាំងអស់ស្លាប់1ដង រួចសឹមជាប់សេចក្តីជំនុំជំរះ”។ ការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទាយទុករួចមកហើយ (លោកុប្បត្តិ

3:15) តាំងពីមុន 1000ឆ្នាំមកម្ល៉េះ ហើយវាត្រូវបានសម្រេចបំពេញដូចដែលវាត្រូវបានទាយទៅកាន់អាំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ 22:18) ការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានសម្រេចពិតប្រាកដ។ ដូចជាការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានសម្រេចជាប្រាកដ។ លោក Herman Bavinck បាននិយាយថា “ជីវិតដែលមនុស្សនឹងត្រូវស្លាប់ម្តង នោះទីបញ្ចប់នៃពិភពលោកនេះនឹងត្រូវមកដល់តែម្តងដែរ”។ (Gelijk het den mensch gezet is om eenmaal te sterven, zoo moet e rook eens een einde komen aan de geshiedenis der wereld. – Geref. IV p 712)។

2. យើងមិនអាចដឹងពីពេលនៃមង្គលការទេ តែយើងអាចដឹងពីសញ្ញា

ម៉ាថាយ 24:36 មានបន្ទូលថា “ឯត្រង់ថ្ងៃនឹងពេលកំណត់ នោះគ្មានអ្នកណាដឹងទេ ទោះទាំងពួកទេវតាដែលនៅលើស្ថានសួគ៌ក៏មិនដឹងដែរ ជ្រាបតែព្រះវរបិតានៃខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ”។ ដូច្នេះមនុស្សដែលដឹងពីថ្ងៃនៃការយាងមកលើកទីពីរ និងឆ្នាំរបស់វាបានបំពានបទគម្ពីរហើយ។ យើងអាចដឹងសញ្ញានៃការយាងមកលើកទីពីរពិតមែន ម៉ាថាយ 24:32 មានបន្ទូលថា “ប៉ុន្តែ ចូររៀនសេចក្តីប្រៀបប្រដូចពីដើមល្វា កាលណាមែកវាត្រឡប់ជាទន់ ហើយស្លឹកក៏ប៉ិចឡើង នោះអ្នករាល់គ្នាដឹងថា រដូវក្តៅជិតដល់ហើយ” ។ សញ្ញាដែលសំខាន់បំផុតនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាពេលនៃអ្នកដែលមិនជឿ។ “ដំណឹងល្អនេះ ដែលសំដែងពីនគរ នឹងត្រូវប្រកាសប្រាប់ទូទៅគ្រប់ក្នុងលោកីយ ទុកជាទីបន្ទាល់ដល់អស់ទាំងសាសន៍ នោះទើបនឹងបានដល់ចុងបំផុត” ។ (ម៉ាថាយ 24:14)។ ពាក្យនេះសំដៅ “ពេលវេលារបស់ពួកសាសន៍ដទៃ” ដែល លូកា 21:24 មានបន្ទូល។ លូកា 21:24 មានបន្ទូលថា “គេនឹងដួលនៅក្រោមមុខដាវ

ហើយនឹងត្រូវដឹកនាំទៅជាឈ្លើយ ដល់អស់ទាំងនគរ ក្រុងយេរូសាឡិមនឹងត្រូវ
សាសន៍ដទៃជាន់ឈ្លី ដរាបដល់គ្រារបស់សាសន៍ដទៃបានសំរេច។” ពេលវាលារបស់
ពួកសាសន៍ដទៃចង្អុលទៅកាន់ពេលនៃការទទួលដំណឹងល្អ។ ហេតុផលនោះគឺ
ដោយសារវាត្រូវបានសម្គាល់ដោយពាក្យពហុវចនៈនៃពាក្យថា “ពេល” (καιροι
ἐθνῶν) របស់ពួកសាសន៍ដទៃ ដែលជាឱកាសដែលផ្តល់ដល់ប្រទេសនីមួយៗ
សម្រាប់ដំណឹងល្អនៅក្នុងពេលខុសៗគ្នា វាមិនមែននៅក្នុងពេលតែមួយនោះទេ។
ពីព្រោះការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡិមមានន័យថា ព្រះទ្រង់លុបបំបាត់សាសនានិងន
យោបាយចេញពីសាសន៍យូដា ហើយទ្រង់ផ្តល់វាដល់ពួកសាសន៍ដទៃ នោះជា
សញ្ញានៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងគួរដឹងពីពេលវេលានេះ។
រហូតមកដល់ពេលនេះវាជាពេលវេលារបស់ពួកសាសន៍ដទៃ។ យើងមិនគួរបាត់បង់ឱ
កាសនឹងទទួលនូវព្រះគុណនោះទេ។ អហ្គឺស្ទីន បាននិយាយថា “យើងអាចរស់នៅ
ដោយប្រាជ្ញា ប្រសិនបើយើងគិតថារាល់ថ្ងៃជាថ្ងៃចុងក្រោយ។ យើងគួរតែប្រើអំឡុង
ពេលនៃព្រះគុណដោយសារសំចៃពេលវេលា។ ឱកាសនៃការទទួលព្រះគុណនេះ នឹង
បានពេញដោយព្រះគុណទៅកាន់អ្នកដែលស្វែងរកនិងចង់បាននូវព្រះគុណ។”
ព្រឹត្តិការណ៍ដែលញូតុនបានរកឃើញច្បាប់នៃទំនាញផែនដី ដូចដែលគាត់បានសិក្សា
ដោយមិនឈប់ឈរ ត្រូវបានផ្តល់ឱកាសឱ្យគាត់។ វ៉ាត់ ដែលបានរកឃើញក្បាលរថ
ភ្លើងបានសង្កេតឃើញគម្របកំសៀវត្រូវរំកិលដោយចំហាយទឹកដែលកំពុងពុះ ហើយ
បានរកឃើញកម្លាំងប្រតិបត្តិការនៃចំហាយទឹកនោះក៏បានចេញមកពីការសិក្សាដោយ
លះបង់របស់លោកដែរ។ យើងមិនគួរប្រុងប្រយ័ត្នដោយគិតថាឥឡូវនេះថាជាពេល
វេលារបស់ខ្ញុំ។ យើងគួរគិតថាក្នុងគំនិតរបស់យើងគួរតែគិតថា “ឥឡូវនេះជាពេល
វេលារបស់ខ្ញុំ”។

ជំពូកទី20

ជំពូកនេះបង្រៀនពីថ្ងៃនៃរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ និងការកាត់ទោសចុងក្រោយ

ការបកស្រាយ

1-3 សាតាំងត្រូវបានចងនៅក្នុងជង្ហុកធំ

ទេវតាមួយ យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ គាត់ចង្អុលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ (1:18) តែជា "ទេវតា" ដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានចាត់មក។ ***ចងវាទុកមួយពាន់ឆ្នាំ*** (1) នៅក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញដែលអះអាងពីការ គ្មានរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ អ្នកខ្លះនិយាយថានៅទីនេះ មួយពាន់ឆ្នាំមិនមែនមានន័យត្រង់ទេ ពាក្យដែង (គ្រានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) និងអ្នកផ្សេងទៀតចង្អុលទៅកាន់ 1000 ឆ្នាំ ដែលជារយៈពេល (ពេលនៃជីវិតរបស់ស្ថានសួគ៌) ដែលព្រលឹងរបស់អ្នកជឿបានចាកចេញទៅ ហើយបានរស់នៅជាមួយនឹងព្រះ ជាការប្រៀបធៀប។ (2) តែលោក អាប្រាហាំ ខាយភើ គិតថា រយៈពេលនេះនឹងមកបន្ទាប់ពីការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយនិយាយថា "នេះជាពេលដែលផ្លាស់ប្តូរដែលទាក់ទងទៅនិងកិច្ចការដែលបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ នៅទីនេះ វាមិនចង្អុលទៅកាន់ទស្សនៈនៃពេលវាលារបស់មនុស្សទេ តែជាទស្សនៈនៃពេលវេលារបស់ព្រះ។ រយៈពេលនេះជាដំណាក់កាលកណ្តាលនៃការមកដល់នៃហេតុការណ៍បញ្ចប់ដ៏អស្ចារ្យ។ (Revelation of St.

John, p 286)។ មានអ្នកប្រាជ្ញខ្លះអះអាងថាលេខឆ្នាំនេះមានន័យត្រង់។ យោងតាមការកត់ត្រាពិសេសនៅទំព័រ *។

"ចង" ជានិមិត្តសញ្ញានៃការពិតដែលព្រះទ្រង់ដាក់កំណត់នៃសកម្មភាពរបស់សាតាំង និងគោលបំណងជាការពិតដែល វាអាចនឹងមិនបញ្ឆោតប្រជាជាតិបន្តទៀត ***អស់ទាំងសាសន៍*** គឺ ថា អែសនេ (τὰ ἔθνη) ដែលមានន័យថា "ប្រជាជាតិ" ដែលចង្អុលទៅកាន់ប្រទេសដែលមិនព្រមជឿទាំងអស់។ ការបញ្ឆោតមានន័យការ ការធ្វើឱ្យមនុស្សធ្វើអំពើបាប និងធ្វើឱ្យពួកគេបៀតបៀនក្រុមជំនុំ និងដំណឹងល្អ។ (7, 8) ដូចជាការនោះ នៅក្នុងទស្សនៈដែលគ្មានរាជមួយពាន់ឆ្នាំ ពួកគេនិយាយថា តាមរយៈការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ កិច្ចការរបស់អារក្សត្រូវបានមានកំណត់នៅក្នុងកម្រិតមួយរួចហើយ។ តែហេតុការណ៍នេះនឹងបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីការយាងមកលើកទីពីរ។

4-6, ឃ្លានេះសរសេរពីហេតុការណ៍ដែលនឹងកើតឡើងនៅផែនដីបន្ទាប់ពីការយាងមកម្តងទៀតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ខ្ញុំក៏ឃើញបល្ល័ង្កជាច្រើន និងពួកអ្នកដែលអង្គុយលើ ហើយមានអំណាចបានប្រគល់ដល់អ្នកទាំងនោះឱ្យជំនុំជំរះ ពីព្រោះហេតុការណ៍ដែលចងសាតាំងនឹងកើតឡើងមិនមែននៅពិភពលោកបច្ចុប្បន្នទេ (1-3) ខ្លឹមសារនៅក្នុងឃ្លានេះបន្តពីខាងលើមិនមែននៅក្នុងពិភពលោកនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ នោះគឺកំពុងកើតឡើងនៅក្នុងពិភពលោកខាងវិញ្ញាណ លោក ហ្គ្រេចដានុស និយាយ។ មនុស្សដែលអង្គុយលើបល្ល័ង្កគឺជាអ្នកជឿដែលបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ ពួកគេមិនមែនជាអ្នកកាត់ទោសដែលកាត់

ទោសដោយអំណាចដើមរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួលអំណាចនៃការជំនុំជម្រះចេញពីព្រះ។ ពួកគេគឺជាព្រលឹងដែលត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅខាងក្រោម នោះគឺ “ពួកត្រូវគេសម្លាប់” (អ្នកដែលត្រូវបានកាត់ក្បាលដោយសារទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវ) និងពួកបរិសុទ្ធទូទៅ (អ្នកដែលមិនបានថ្វាយបង្គំសត្វ ឬរូបរបស់វា)។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានប្រកាសថា កាលព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធបានទៅឯព្រះ នោះនឹងទទួលសិទ្ធិអំណាចនៃអ្នកឈ្នះ។ (វិវរណៈ 2:7,10, 3:21, 17:14, 4:4)

អ្នកទាំងនោះបានរស់ឡើងវិញ ពាក្យនេះគឺ អេសេសាន (ἔζησαν) ក្នុងភាសាក្រិកដែលមានការបកប្រែជាច្រើន។ (1)នៅពេលព្រះជាម្ចាស់យាងមកម្តងទៀត វាចង្អុលទៅកាន់អ្នកជឿដែលនៅមានជីវិតរស់នៅឡើយ (Bousett)។ នេះមិនមែនជាការបកប្រែដែលមិនសមស្របទេនៅក្នុងបរិបទនេះ។ (2) វាចង្អុលទៅកាន់ការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ (ការកើតជាថ្មី) (លោក Holtzman, Heitmuller, Hardorn) (3) វាមានន័យថាពួកគេបានទទួលជីវិតខាងវិញ្ញាណជាបរិបូរណ៍ (លោក Allo) (4) វាមានន័យថាសេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ។ អ្នកអះអាងពីទស្សនៈនៃរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំមានទស្សនៈដូចនេះ។

ហើយក៏សោយរាជ្យជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅ១ពាន់ឆ្នាំ តើ “សោយរាជ្យ” មានន័យដូចម្តេច? វាមានន័យថា (1) វាចង្អុលទៅកាន់ជីវិតនៃអ្នកដែលមានជ័យជំនះ ដែលមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកតាមរយៈការគំរូរបស់ពួកគេ។ (2) វាចង្អុលថា តាមរយៈការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះនឹងត្រូវបានកាត់ទោសដោយព្រះបន្ទូល។ (Lenski) (3) វាមានន័យថា តាមរយៈទេវតា ពួកគេសោយរាជ្យលើមនុស្សនគរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ។ (ម៉ាថាយ 19:28 លូកា 22:30 1កូរិនថូស 6:2-3)

បន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកបរិសុទ្ធបានសោយរាជ្យលើផែនដីអស់រយៈពេល 1000 ឆ្នាំ ដែលចេញមកពី វិវរណៈ 5:10។ យើងមិនអាចកំណត់អត្តសញ្ញាណវាទៅនឹងជីវិតរបស់អ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានទេ។ ការដែលអ្នកជឿសោយរាជ្យជាស្តេចមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាកិច្ចការក្នុងថ្ងៃក្រុមពួកជំនុំនោះទេ។ យោងតាម 1កូរិនថូស 6:2-3, 2ធីម៉ូថេ 2:12។ ដូច្នេះ ខ្ញុំអះអាងថា វិវរណៈ 20:4-6 រាប់បញ្ចូលគំនិតនេះដែលចង្អុលទៅកាន់ហេតុការណ៍បន្ទាប់ពីការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ខ្ញុំប្រាកដថា ទ្រឹស្តីនៃមុនរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំថាត្រឹមត្រូវ។

យើងមិនចាំបាច់គិតថាទស្សនៈមុនរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំទាក់ទងនឹងទស្សនៈនៃការបែងចែកសម័យកាន់តាប់ត្រួតត្រាជាដាច់ខាត។ ជាការពិតណាស់ អ្នកខ្លះនៅក្នុងទស្សនៈនៃសម័យកាន់អំណាចបានដកស្រង់សំដីរបស់អ្នកជឿលើមុនរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំធ្វើការជួសជុលទៅនឹងរចនាសម្ព័ន្ធរបស់ពួកគេយ៉ាងខុសឆ្គង ប៉ុន្តែប្រភេទនៃមុនរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំត្រូវស្របតាមលទ្ធិលោកកាល់វីន។

5 តែមនុស្សស្លាប់ដទៃតមិនបានរស់វិញទេ ទាល់តែផុតពី1ពាន់ឆ្នាំនោះទៅ នៅទីនេះ “អ្នកស្លាប់ដែលសេសសល់” ជាមនុស្សដែលមិនជឿព្រះគ្រីស្ទ ជាចុងក្រោយមនុស្សដែលនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។ (ព្រហ្មចារីនុស)

ទីពីរ វាជាការដាក់ទោសនៅក្នុងបឹងភ្លើង។ យោងតាម ខ 14។

[កំណត់ចំណាំពិសេស] អំពីថ្ងៃនៃរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ

1. **ទស្សនៈក្រោយរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ**

លោក L. Boettner លើកពីទ្រឹស្តីនេះដូចតទៅនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ ដែលជា “រាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ” “រាជ្យក្រោយមួយពាន់ឆ្នាំ អះអាងថា ពេលវេលាមាសរបស់សាសនាគ្រីស្ទរយៈពេល 1000 ឆ្នាំមុនការយាងមកលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ម្យ៉ាងទៀត មានថ្ងៃដែលមនុស្សភាគច្រើនជឿលើដំណឹងល្អ។ ទ្រឹស្តីនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយបទគម្ពីរដូចតទៅ។

ម៉ាថាយ 28:18 លើកថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលសិទ្ធិអំណាចរបស់ស្ថានសួគ៌និងផែនដី សិទ្ធិអំណាចនេះមិនអាចបរាជ័យឡើយ ហើយវានឹងមកនៅពេលដែលទ្រង់បំផ្លាញអំណាចដែលប្រឆាំងវិញ។

ការរិះគន់ – ទ្រឹស្តីខាងលើមិនត្រូវបានតាំងឡើងទេ។ បើទោះជាចលនានៃដំណឹងល្អមានប្រវត្តិនៃចេស្តារបស់ស្ថានសួគ៌និងផែនដីក៏ដោយ យើងមិនអាចទាយពីថ្ងៃដែលមនុស្សលោកទាំងអស់នឹងប្រែចិត្តនោះទេ ម៉ាថាយ 28:18 រួមបញ្ចូលការនេះនៅក្នុងជីវប្រវត្តិនៃសិទ្ធិអំណាចនៃស្ថានសួគ៌និងផែនដី ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងពេញពិភពលោក ហើយជាចុងក្រោយដោយការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះសត្រូវរបស់ព្រះនឹងត្រូវលុបបំបាត់។

ទំនាយជាច្រើននៃសញ្ញាចាស់បានទាយថា សម័យមាសមកនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្ស។ បទគម្ពីរនោះគឺ អេសាយ 2:2-4 ដានីយ៉ែល 2:44។

ការរិះគន់ –ជំពូកនិងខខាងលើរួមបញ្ចូលទាំងធាតុដែលត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការជ្រៀតជ្រែកដ៏អស្ចារ្យពីព្រះ (ការយាងមកជាលើកទីពីរ) អេសាយ 2:2-4 បានទាយដោយកំណត់រវាងរឿងនៃសញ្ញាថ្មីនិងរឿងបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីរ។ ជាពិសេស ដានីយ៉ែល 2:44 បាននិយាយថា នគរដែលព្រះនឹងបង្កើតនៅថ្ងៃចុងក្រោយ

គឺខុសគ្នានឹងនគរលោកីយ៍ គឺ “នឹងបានតាំងឡើងជារៀងរហូត”។ វានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងទាំងស្រុងដោយការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះបទគម្ពីរនេះមិនមែនជាការទាយពីពេលវេលាមាសដែលមានកំណត់មុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ។

ដោយសារតែចំនួនដែលបានសង្គ្រោះគឺច្រើនជាងចំនួនដែលនឹងត្រូវបំផ្លាញ មុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ពេលវេលាមាសនៃសាសនាគ្រីស្ទ (ថ្ងៃដែលមនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់ជឿលើដំណឹងល្អ) នឹងមកដល់ក្នុងពិភពលោក។

ការរិះគន់ – វិវរណៈ 19:11-21 មានន័យថា វិវរណៈ 10:11-21 បាននិយាយថា ជាអំណាចនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (វាជាអំណាចខាងនយោបាយ) ដែលនឹងត្រូវវិនាសពិត។ អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទប្រៀបធៀបទៅនឹងសត្វសាហាវ (វិវរណៈ ជំពូក 13) វាខុសពីសាតាំង (វត្តមានខាងវិញ្ញាណ)។ អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទបានទទួលសិទ្ធិអំណាចពីសាតាំង និងធ្វើការ (វិវរណៈ 13:2)។ ហើយដានីយ៉ែលជំពូក7ប្រៀបធៀបសិទ្ធិអំណាចខាងនយោបាយទៅនឹងសត្វសាហាវ។ ដូច្នេះ ជ័យជំនះនៅក្នុងវិវរណៈ 19:11-21 រៀបរាប់ ដែលនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយការវិនាសនៃនគររបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលទុច្ចរិតតាមរយៈការយាងមកលើកទីពីរនៃចេស្តាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

លោក L. Boettner បានផ្តល់នូវភស្តុតាងផ្សេងទៀតដើម្បីអះអាងការមកដល់នូវថ្ងៃមាសដែលដំណឹងល្អនឹងនៅពាសពេញផែនដី។ វាត្រូវបានសម្រេចដោយការអភិវឌ្ឍនៃវិទ្យាសាស្ត្រនៅពេលបច្ចុប្បន្ន និងការរីកចម្រើននៃការអភិវឌ្ឍសម្ភារៈ។ (The Millennium, pp 38-53)។

ការរិះគន់ - ទ្រឹស្តីខាងលើគឺខុស។ តើការរីវត្តន៍ខាងវិទ្យាសាស្ត្រជាច្រើននឹងនាំមកនូវផ្លែផ្កាដ៏បរិបូរនៃដំណឹងល្អដូចដែលគាត់បានចង្អុលបង្ហាញមែនទេ? កាលណាវិទ្យាសាស្ត្រនឹងអភិវឌ្ឍកាន់តែខ្លាំង អាវុធសម្លាប់មនុស្សក៏ត្រូវបានអភិវឌ្ឍ ហើយបន្ទាប់មកក្រុមជំនុំក៏នឹងត្រូវពុករលួយដែរ។

លោក L. Boettner ជាថ្មីម្តងទៀតបានផ្តល់ហេតុផលផ្សេងទៀតដើម្បីបង្ហាញថាពេលវេលាមាសនៅកណ្តាលនៃសាសនាគ្រីស្តប្រាកដជានឹងមកដល់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ។ (ថ្ងៃដែលមនុស្សជាតិទាំងអស់ជឿលើព្រះយេស៊ូវ) ពោលគឺគាត់មិនបានទទួលយកការអះអាងនៃបទគម្ពីរដែលថានៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកមនុស្សជាតិទាំងអស់នឹងត្រូវខូចយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ គាត់បានបកស្រាយបទគម្ពីរដែលមានន័យបែបខុសៗគ្នា។ នេះបើតាមពាក្យរបស់លោកពីបទគម្ពីរទាំងនេះ។ (ម៉ាថាយ 24:37-39, លូកា 17:26-30) ហាក់ដូចជាបង្ហាញពីសេចក្តីពុករលួយយ៉ាងខ្លាំង តែវាពិតជាខុសគ្នា។ (The Millennium, p133)។ ឧទាហរណ៍ ម៉ាថាយ 24:37-39 និយាយថា “ឯតកាលណាកូនមនុស្សមក នោះនឹងបានដូចជានៅជំនាន់លោកណូអេដែរ 38 ឯតនៅគ្រាមុនទឹកជន់លិច នោះគេកំពុងតែស៊ីផឹក ហើយរៀបការប្តីប្រពន្ធ ដរាបដល់ថ្ងៃដែលលោកណូអេចូលទៅក្នុងទូកធំ 39 គេឥតបានដឹងខ្លួនឡើយ ទាល់តែទឹកជន់ឡើង យកគេទៅទាំងអស់គ្នា នោះដល់កាលណាកូនមនុស្សមក ក៏នឹងមានដូច្នោះដែរ។”

យោងទៅតាមលោក Boettner នៅទីនេះ មនុស្សនៅសម័យណូអេបានស៊ីផឹក អាពាហ៍ពិពាហ៍របស់មនុស្ស និងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ស្ត្រីមិនបង្រៀនពីអំពើបាបរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែវាបានសង្កត់ធ្ងន់ថាទឹកជំនន់នឹងមកដល់ពួកគេភ្លាមៗដោយការមិន

អើពើរបស់ពួកគេ។ វាមានន័យថាពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏មានលក្ខណៈបែបនេះដែរ។

ការរិះគន់ - ការបកស្រាយរបស់ Boettner ដែលបាននិយាយខាងលើបានមកពីការមើលបទគម្ពីរមិនបានស៊ីជម្រៅ។ ជាការពិតណាស់ ពាក្យនៃបទគម្ពីរបង្រៀនពីលក្ខណៈនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ។ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ អំពើពុករលួយដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់មនុស្សជាតិក៏នឹងកើតមានមុនការយាងមកជាលើកទីពីរដែរ។ ហេតុផលនេះអាចត្រូវបានពន្យល់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺដោយសារការពុករលួយនៃសម័យណូអេមានសភាពធ្ងន់ធ្ងរ ពួកគេងងឹតងងុល ហើយមិនជឿលើការព្រមានរបស់ណូអេ ហើយពួកគេបានជួបទឹកជំនន់ភ្លាម។ តើពេលវេលារបស់មនុស្សជាតិក៏នឹងត្រូវធ្វើតាមដែរឬ? ដោយសារតែមនុស្សជាតិភាគច្រើននៅក្នុងពេលនៃការយាងមកជាលើកទីពីរគឺជាការពុករលួយយ៉ាងខ្លាំង ថ្ងៃនោះនឹងមកដូចចោរ។ ប៉ុន្តែមានតែកូនក្នុងជីវិតប៉ុណ្ណោះវាមិនបានមកដូចចោរឡើយ។ (1ថែស្សាឡូនិក 5:1-5)

លោក L Boettner ម្តងទៀតបកប្រែថា វិវរណៈ 20:4-6 ត្រូវបានគាំទ្រដោគ្រោក្រោយរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ។ ដែលនោះ គាត់អះអាងថាជំពូកនេះនិយាយផ្តុយពីព្រលឹង (ខ 4) វាមិនមែនជាការរស់ឡើងវិញរបស់រូបកាយទេ តែជាជីវិតនៃព្រលឹងនៅស្ថានសួគ៌វិញ។ (The Millennium p 264)។ គាត់នៅនិយាយបន្តទៀថា នៅក្នុងផ្នែកនេះ គ្មានពាក្យ “យូដា” ឬ “យេរូសាឡិម” ឬ “ធាតុនៃនគរលោកិយ” ឡើយ។ (The millennium p 264)។ គាត់អះអាងនៅក្នុងផ្នែកនេះ “រស់នៅ” (4) មិនមានន័យថាការរស់ឡើងវិញទេ តែជាការកើតជាថ្មី។ តែជាពាក្យ “ការរស់ឡើងវិញលើកទី1” (ខ 5) ក៏មិនត្រូវការបក

ប្រែការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ។ បទគម្ពីរនិយាយថាជាការកើតជាថ្មី មានន័យថាគ្រប់ការរស់ឡើងវិញទាំងអស់។ (អេភេសូរ 2:5 Col 2:12, 3:1)

ការរិះគន់ – យើងមិនទទួលការបកស្រាយរបស់លោក Boettner ថាគ្រប់គ្រាន់ទេ ដូចជាការបកស្រាយនេះជាដើម។

នៅក្នុងបទគម្ពីរ "ការរស់ឡើងវិញលើកទីមួយ" (ἀνάστασις ἡ πρώτη) ក្នុងវិវរណៈ 20:5 ពាក្យថា "សេចក្តីរស់ឡើងវិញ" ជាពាក្យដែលជំនាញនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ (1កូរិនថូស 15:12, 13, 21, 42) ឧទាហរណ៍នៃការប្រើការកើតជាថ្មីមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរទេ។

2. ទ្រឹស្តីនៃគ្មានរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ

Amilleannialism អះអាងថារយៈពេលនៃ 1000 ឆ្នាំនៅក្នុងវិវរណៈជំពូកទី 20 គឺជាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ថ្ងៃប្រកាសដំណឹងល្អនៅលើផែនដី ឬជាថ្ងៃមធ្យម) Rutgers សន្មត់ថា អូហ្គាស្ទីន ជាអ្នកបង្កើតនូវទ្រឹស្តីនេះ។ (Premillennialism in America p 72)

ការរិះគន់ - វាពិបាកក្នុងការគាំទ្រទ្រឹស្តីនេះដោយហេតុផលមួយចំនួនដូចខាងក្រោម។

កិច្ចការរបស់សាតាំង ដែលតាមការកត់ត្រានៃវិវរណៈបង្ហាញពីដំណើរការប្រវត្តិសាស្ត្រ ប៉ុន្តែ Amillennialism មិនទទួលស្គាល់ថាវាជាដំណើរការនោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រឹត្តិការណ៍មួយ (នោះគឺដោយសារតែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង សាតាំងត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីបល្ល័ង្កនៃអ្នកចោទប្រកាន់ ដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានយកឈ្នះវា) ត្រូវបានគេនិយាយឡើងវិញតាមការសង្កត់ធ្ងន់ជាច្រើន។ នេះគឺខុស។ ខ្លឹមសារ

ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងវិវរណៈបង្ហាញពីដំណើរការប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកិច្ចការរបស់សាតាំង។[1] វិវរណៈ 12:10 និយាយថា សាតាំងត្រូវបានទម្លាក់ចុះចេញពីតំណែងរបស់គេ។ បល្ល័ង្ក វាមានន័យថាជាការបង្កើតនៅក្នុងគ្រានៃសញ្ញាថ្មី។ តែ [2] វិវរណៈជំពូក 13-17 មិនបង្រៀនសេចក្តីល្បួងទូទៅនៃសាតាំងទេ តែចលនាដែលអភិវឌ្ឍនៃសត្វសាហាវវិញ (អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងហោរាក្លែងក្លាយរបស់គេ) នៅលើផែនដីដោយការបះបោរយ៉ាងខ្លាំង។ នេះជារឿងនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនេះយ៉ាងច្បាស់។ នេះជាចលនាដូចគ្នានៃមនុស្សដែលមិនមានក្រិត្យវិន័យ ដែលត្រូវបានសរសេរនៅ 2ថែស្សាឡូនិក 2:3-8។ មានដំណើរការប្រវត្តិសាស្ត្រនៃចលនានេះដែលបង្ហាញដោយដំណាក់កាលដែលប្រាប់យ៉ាងច្បាស់ថែមទៀត ហើយនឹងមកដល់នៅមុនការយាងមកលើកទីពីរបស់ព្រះគ្រីស្ទបន្តិច។ កិច្ចការនេះនឹងបែកសុះសាយចលនារបស់អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានពង្រីកឡើងដោយការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ។ វិវរណៈ 19:11-21 បង្ហាញវាយ៉ាងច្បាស់។ សាវកប៉ុលបាននិយាយពាក្យដូចគ្នា។ (2ថែស្សាឡូនិក 2:8)

បទគម្ពីរនិយាយពីការវិនិច្ឆ័យទោសពីដង [1] ការកាត់ទោសដល់ក្រុមជំនុំ ម៉ាថាយ 24:31, 1កូរិនថូស 15:51-52, 1ថែស្សាឡូនិក 4:14-17 ។ល។ និយាយថាការរស់ឡើងវិញរបស់អ្នកជឿ និងការផ្លាស់ប្រែរបស់គេនឹងកើតឡើងដំបូងបង្អស់។ វិវរណៈ 2:1, “សេចក្តីរស់ឡើងវិញជាដំបូង” ស្របជាមួយនឹងអត្ថបទនេះ ហើយមានន័យថាការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ។ ហើយការវិនិច្ឆ័យទោសនឹងបង្ហាញមកដោយរដូវច្រូតនៅវិវរណៈជំពូក 14 ក៏បង្ហាញថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានចាត់ទុកជាពិសេស (ការប្រមូលផ្តុំពួកដែលបានរើសតាំង) យោងតាម 2ថែស្សាឡូនិក 2:1។ គំនិតដែលថា ក្រុមជំនុំនឹង

ត្រូវបានកាត់ទោសជាដំបូងគឺផ្តោតលើដោយបទគម្ពីរ។ បទគម្ពីរមានបន្ទូលថា អ្នកជឿ ជាចៅក្រមរបស់លោកិយ ហើយជាទេវតា (ម៉ាថាយ 19:28, លូកា 22:30, 1កូរិនថូស 6:2-3) បន្ទាប់ពីក្រុមជំនុំត្រូវបានជំនុំជំរះជាចម្បងរួចមក ហើយត្រូវបានរស់ឡើងវិញជាដំបូង តើពួកគេមិនមានសិទ្ធិអំណាចនឹងកាត់ទោសអ្នកផ្សេងទេឬអី? ពាក្យដែលថា ព្រះអម្ចាស់នាំយកអ្នកជឿក៏បានចង្អុលថា ការវិនិច្ឆ័យក្រុមជំនុំនឹងត្រូវកើតឡើងជាដំបូងបង្ហោះ។ (ម៉ាថាយ 24:40-41 លូកា 17:34-35) យោងតាម 1ពេត្រុស 4:17។ [2] ការជំនុំជំរះដល់ពួកទុច្ចរិត។ វិវរណៈ 20:11-15 បាននិយាយទៅកាន់ការវិនិច្ឆ័យដល់មនុស្សដែលមិនត្រូវបានកត់ទុកនៅក្នុងសៀវភៅជីវិត តែវាមិនកាត់ទោសអ្នកជឿទេ។ នៅក្នុងពាក្យនេះ មិនមានការនិយាយពីសេចក្តីរស់ឡើងវិញពេញដោយព្រះពរ និងជីវិតរបស់វាទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វិវរណៈ 20:4-6 មានការលើកឡើងដូច្នោះ។

3. ទ្រឹស្តីនៃរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំ

ការពន្យល់៖ នេះជាទ្រឹស្តីដែលថា ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគ្រីស្ទានដែលបានស្លាប់រួចនឹងបានរស់ឡើងវិញ ហើយពួកគេនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្រែ (1ថែស្សាឡូនិក 4:16-17, 1កូរិនថូស 15:52) ត្រូវបានលើកឡើងទៅលើអាកាស ហើយត្រូវបានទទួលដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងចុះមកលើផែនដី រួចមកពួកគេនឹងធ្វើជាស្តេចជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទរយៈពេល 1000 ឆ្នាំ (បើទោះជាវាមិនមែនជាតួលេខតាមន័យត្រង់ក៏ដោយ)។ នេះជាការបកស្រាយមួយដ៏មានឥទ្ធិពល។ លោក បារឹង បានចង្អុលទៅកាន់វិវរណៈ 20:1-10 ហើយនិយាយថា “វាជាបទគម្ពីរមួយដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតសម្រាប់ទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំ។ តែផ្ទុយមកវិញ វាជាបញ្ហាពិបាកបំផុងដែលផ្ទុយនឹងទ្រឹស្តីរាជ្រមុនមួយពាន់ឆ្នាំ។ (De voorstanders van het Chiliasme vinden,

behalve, in het Oude Testament, in deze pericoop hun sterksten steun en de tegenstanders zijn er niet in geringe mate verlegen mede en hebben er al hun exegetische kunst aan beproefd. – Gereformeerde Dogmatiek, 1911, Vol. IV, p 751)។

ការពន្យល់បកស្រាយនៃបញ្ហាលំបាកនៃទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំ

ជាញឹកញាប់មនុស្សនិយាយថា បញ្ហាលំបាកពីទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំ។ នៅក្នុងចំណោមនោះមានបញ្ហាពីរដូចតទៅនេះ ទីមួយ ពួកគេអះអាងថាពួកគេមិនអាចយល់ថា ព្រះគ្រីស្ទដែលយាងមកលើកទីពីរមកលើផែនដី ហើយអ្នកជឿដែលបានរស់ឡើងវិញនឹងសោយរាជ្យលើនគរនៃរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំជាស្តេច។ អ្នកប្រាជ្ញផ្តល់នូវការការពារទាក់ទងនឹងបញ្ហានេះថា នគរមិនមានសេចក្តីល្បួងរបស់សាតាំងទេ (វិវរណៈ 20:1-3) ពិភពលោកដែលរាស្ត្រដែលល្អ តែពួកគេគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងលើ។ រួចមកពួកបរិសុទ្ធដែលបានរស់ឡើងវិញសោយរាជ្យលើពួកគេជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ (វិវរណៈ 20:1-3) វាស្រដៀងទៅនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះតាមរយៈទេវតានៅលើផែនដីនេះដែរ។ ទីពីរ ដូចដែលបទគម្ពីរផ្សេងទៀតមានបន្ទូល ការយាងមកលើកទីពីរជាការជំនុំជំរះចុងក្រោយ គ្រានៃរាជ្យ 1000 ឆ្នាំមិននៅចន្លោះការយាងមកលើកទីពីរ និងការជំនុំជំរះទេ។ មកដល់ចំណុចនេះ ខ្ញុំឆ្លើយតបដោយណែនាំនូវទ្រឹស្តីរបស់លោកអាប្រាហាំ ខាយភើ។ លោក អាប្រាហាំ ខាយភើ មានទ្រឹស្តីមិនមានរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ ហើយតាមពិតគាត់មានទ្រឹស្តីស្រដៀងគ្នានឹងទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំ [1] លោក ខាយភើ មានគំនិតស្រដៀងនឹងទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំនៅក្នុងការស្រាយនូវ វិវរណៈ 19:11-21។ ទ្រឹស្តីមិនមានរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំទូទៅអះអាងថា វិវរណៈ 19:11-12 មានន័យថា

ចលនានៃការផ្សាយដំណឹងល្អនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយមិនចង្អុលទៅកាន់ការយាងមក
លើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។ តំណាងនៃទ្រឹស្តីនេះគឺ លោក B. B. Warfield។ លោក
ខាយភើ និយាយថា វិវរណៈ 19:11-12 បង្ហាញនូវរូបរាងនៃការយាងមកលើកទីពីរ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (The Revelation of St. John, 1954, pp 258-259)។ ការបក
ស្រាយរបស់ខាយភើហាក់ដូចជាយល់ស្របជាមួយនឹងទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំដែ
រ។ ការដាក់ទោសដល់សត្វសាហាវនៅក្នុង វិវរណៈ 19:20 មានន័យថា ការលុបអ្នក
ដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទធំបំផុតដែលនឹងត្រូវលេចមកនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃលោកិយ
នេះ។ សត្វសាហាវដែលបង្ហាញនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈមិនចង្អុលទៅកាន់អាមួយ
ដែលគ្រប់គ្រងលើអំណាចនៃអាកាស ដែលជា អារក្សដែលមិនមានរូបដែលនឹងធ្វើការ
នៅថ្ងៃចុងក្រោយនោះទេ។ សត្វជាការគ្រប់គ្រងនៃគ្រាចុងក្រោយនៅក្នុងលោកិយដែល
ត្រូវបានបង្កើតដោយការទទួលបានសិទ្ធិអំណាចរបស់អារក្ស (វិវរណៈ 13:2)។ ការពិត
ដែលការគ្រប់គ្រងលោកិយត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងសត្វសាហាវចេញមកពីជំពូក 7
នៃដានីយ៉ែល។ ពិតណាស់ ចលនានៃសត្វសាហាវនៅក្នុងវិវរណៈជំពូក 13 ខាង
ក្រោមទាក់ទងនឹងជំពូក 7។ និង [2] លោក ខាយភើ មើលឃើញថា 1000 ឆ្នាំនៅក្នុង
វិវរណៈ 20:1-6 នឹងមកបន្ទាប់ពីការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ការអះអាង
នេះស្រដៀងទៅនឹងទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំដែរ។ គ្រាន់តែគាត់មិនបាននិយាយថា
ផ្នែកនេះចង្អុលទៅកាន់នគរនៅលើផែនដីដែលបន្តរយៈពេលយូរ តែត្រូវបានគាំទ្រដល់
ទ្រឹស្តីមិនមានរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំដែលផ្ទុយនឹងវា។ ឧទារណ៍ មានសម្តីរបស់គាត់ដូចត
ទៅនេះ។

ព្រះគ្រីស្ទមិនបាននិយាយអំពីថ្ងៃសម័យកណ្តាល រវាងការយាងមកលើកទីពីរ និងការជំនុំជំរះ... ជំពូក និងខនៃគ្រាចុងក្រោយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា ការយាងមកជាលើកទីពីរជាការសន្និដ្ឋានចុងក្រោយដែលបង្ហាញពីព្រឹត្តិការណ៍នៃគ្រាចុងក្រោយ... ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់បានរួបរួមតែមួយ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលនឹងមានថ្ងៃដ៏យូររវាងព្រឹត្តិការណ៍ពីរ។ "(The Revelation of St. John, 1954, pp 271-273)។ រួចមកគាត់និយាយប "1000 ឆ្នាំគួរតែត្រូវបានបកប្រែតាមន័យត្រង់2។ វាបង្ហាញតែការពេញលេញនៃកិច្ចការរបស់ព្រះ។" (The Revelation of St. John, 1964, pp 277)។ រួចមកគាត់ចង្អុលទៅរយៈពេលនេះ និងសង្កត់លើការផ្លាស់ប្តូរពេលវេលាខ្លីដែល ព្រះគ្រីស្ទមកលើផែនដី ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សលន់តួបាប។ គាត់បានគិតថានៅក្នុងរយៈពេលនោះដោយសារសាតាំងត្រូវបានចង កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនឹងត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាពពិត។ ហើយគាត់និយាយថារយៈពេលនេះមិនគួររាប់ដោយវិធីសាស្ត្ររបស់មនុស្សទេ ហើយអំឡុងពេលដែលព្រះទ្រង់ធ្វើការដោយផ្ទាល់ (The Revelation of St. John, 1964, pp 282-284, 293)។

ការបកស្រាយនេះរបស់លោក ខាយភើ បង្ហាញថាមាន បន្ទាប់ពីការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទពិតជាពេលវេលាពិសេសដែលធ្វើឱ្យមនុស្សប្រែចិត្ត។ នេះគឺខុសទៅនឹងគំនិតនៃអស់អ្នកមានទ្រឹស្តីមិនមានរាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ។ យើងអាចទទួលស្គាល់ថា ការអះអាងរបស់គាត់គឺហាក់ដូចជាទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំ។ លោក ខាយភើ រក្សា 1000 ឆ្នាំជាថ្ងៃដែលផ្លាស់ប្តូរបន្តែម ទ្រឹស្តីរាជ្យមុនមួយពាន់ឆ្នាំឃើញថា 1000 ឆ្នាំជាពេលវែងដោយការប្រៀបធៀប។ ដូច្នេះ ចំណុចខុសគ្នានៃការពីរនេះពឹងលើរយៈ

ពេលខ្លី ឬរយៈពេលវែង។ ពីព្រោះ 1000 ឆ្នាំជាថ្ងៃបន្ថែមដែលមិនត្រឹមតែសម្គាល់ពីមេរៀននៃថ្ងៃចុងក្រោយនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ។ ទំនាយជួនកាលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការសង្ខេប និងរំលងផ្នែកបន្ថែមជាច្រើន។ ឧទាហរណ៍ ទំនុកដំកើង 2:7-9 ពាក្យខ្លីរួមបញ្ចូលរយៈពេលដ៏យូរ ចាប់តាំងពីការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដល់ការជំនុំជំរះ។ យើងអាចមើលឃើញប្រភេទសង្ខេបនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ឧទាហរណ៍ ព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងពីការពិតនៃស្ថានសួគ៌ ហើយជួនកាលវារក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ពេលខ្លះ ហើយនិយាយថាទីពីរ មកជាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។ អត្ថបទមិនបានកត់សម្គាល់ស្ថានសួគ៌ទេ ហើយហួសវាទៅទៀត។ 1ថែស្សាឡូនិក 4:13-14 បាននិយាយថា “បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនចង់ឱ្យអ្នករាល់គ្នាឥតដឹង ពីពួកអ្នកដែលដេកលក់ទៅហើយទេ ក្រែងអ្នករាល់គ្នាកើតទុក្ខព្រួយ ដូចជាអ្នកឯទៀត ដែលគ្មានសង្ឃឹម 14 ដ្បិតបើយើងជឿថា ព្រះយេស៊ូវបានសុគត ព្រមទាំងរស់ឡើងវិញហើយ នោះត្រូវជឿថា ព្រះទ្រង់នឹងនាំអស់អ្នក ដែលដេកលក់ទៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ ឱ្យបានមកជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ” នៅទីនេះ ប៉ុលមិនបាននិយាយថាស្ថានសួគ៌ជាក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែជាការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ។ យោងតាម កិច្ចការ 17:30-31, 1កូរិនថូស 1:7 4:5 ភីលីព 3:20-21, 1ថែស្សាឡូនិក 1:10, 3:13, 5:23 ទីតុស 2:13, ហេព្រើរ 10:36-37 យ៉ាកុប 5:7 1ពេត្រុស 1:7 13 1យ៉ូហាន 3:2-3។

7-10 កុក និងម៉ាកុក ពាក្យក្នុងភាសាដើម ជាភាសាក្រិចប្រើនាមដោយប្រើពាក្យ (τὸν) មុននាមពីរ។ ដូច្នេះ នាមពីរមិនមែនជាឈ្មោះនៃនគរពីរទេ ប៉ុន្តែជាឈ្មោះនៃនគរមួយ។ នេះត្រូវបានចាត់ទុកថាជាប្រទេសមួយនៅភាគខាងជើងនៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែល។

យោងតាម លោកុប្បត្តិ 10:2 អេសេគាល 38:, 39:។ យោងតាមអ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួន វាគឺជាប្រទេសដែលមានកុលសម្ព័ន្ធតំបន់ភ្នំកូកាស៊ី។ ប្រទេសនេះជាសត្រូវរបស់រាស្ត្រដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ លោក អូហ្គាស្ទីន និង យ៉ែរ៉ូម មិនបានចាត់ទុកថានេះចង្អុលទៅលើប្រជាជាតិមួយចំនួន និងប្រទេសមួយចំនួនដោយការបកស្រាយខាងវិញ្ញាណនោះទេ។ “កុក និង ម៉ាកូក” គឺជាតំណាងនៃប្រទេសប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ដែលនឹងបង្ហាញនៅទីបំផុតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃមនុស្សជាតិ។

ទាំងខ្មោមព័ទ្ធទីជំរឿងត្រសាលរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយនឹងទីក្រុងសួនភ្លាំដែរ កុក និងម៉ាកុកជាប្រទេសដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទដ៏ធំបំផុត វាព្យាយាមកាន់កាប់ប្រទេសនៃអ្នកជឿ។ ប៉ុន្តែវាគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញដោយការផ្តន្ទាទោសពីស្ថានសួគ៌ទាំងស្រុង។

11-15 បទគម្ពីរនេះនិយាយពីការជំនុំជំរះនៃគ្រាចុងក្រោយបំផុត។

បល្ល័ង្កសមួយយ៉ាងធំ ពន្លឺ“ស” ជាពណ៌ដែលជានិមិត្តរូបនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ការជំនុំជំរះតែងតែជាផ្នែកខាងក្រោយរបស់សេចក្តីបរិសុទ្ធ។ ហើយទ្រង់ដែលគង់នៅលើវា។ ឃ្លានេះចង្អុលទៅកាន់ព្រះ 19:11-21 និយាយពីប្រទេសនានានៅក្នុងលោកិយ និងនៅទីនេះការជំនុំជំរះនៃសកលលោក (ស្ថានសួគ៌ និងដី គ្រប់ព្រលឹងនៃមនុស្សដែលបានចាកចេញទៅ សេចក្តីស្លាប់ និងស្ថាននរក) ត្រូវបានលើកមកនិយាយ។ ផែនដីនិងផ្ទៃមេឃគេចពីវត្តមានរបស់ទ្រង់ វាមានន័យថា រូបភាពចាស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីក៏មិនអាចនៅជាប់ដែរ តែនឹងត្រូវផ្លាស់ប្រែវិញ (21:1, 2ពេត្រុស 3:10-13)។ ហើយគ្មានកន្លែងណាទំនេរសម្រាប់ពួកគេទេ។ ពាក្យនេះមានន័យថា រូបរាងចាស់នៃផ្ទៃមេឃនិងផែនដីត្រូវបានផ្លាស់ប្រែ តែវាមិនមានន័យថា ធាតុរបស់ពួកគេនឹងត្រូវផ្លាស់ប្រែទេ។

មនុស្សស្លាប់ទាំងធំទាំងតូចឈរនៅមុខបល្ល័ង្ក ការនេះចង្អុលទៅព្រលឹងទាំងអស់ដែលបានបង្ហាញខ្លួនសម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យទោស។ បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានវិនិច្ឆ័យជាលើកដំបូង ពួកគេទទួលបានការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ។ ព្រលឹងដែលត្រូវកត់ទុកនៅក្នុងសៀវភៅជីវិតមានឈ្មោះទទួលបានការរស់ឡើងវិញនៃជីវិត ប៉ុន្តែព្រលឹងដែលគ្មាននឹងទទួលបានការរស់ឡើងវិញនៃការវិនិច្ឆ័យទោស។ យោងតាម យ៉ូហាន 5:29, ម៉ាថាយ 25:30, 2កូរិនថូស 5:10។

13 ឯសមុទ្រនោះបានប្រគល់ពួកមនុស្សស្លាប់ដែលនៅឯណោះមកវិញដែរ នេះជាពាក្យសង្កត់ធ្ងន់ គឺជាសាកសពមុននឹងត្រូវរស់ឡើងវិញ។ មានន័យថា ទោះជាមនុស្សស្លាប់នៅកន្លែងណាក៏ដោយ ក៏គេមិនបាត់ទៅណាដែរ ឥឡូវនេះ ពួកគេនឹងរស់ឡើងវិញដោយអំណាចនៃព្រះ។.

14 ចំណែកសេចក្ដីស្លាប់ និងស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ នោះក៏ត្រូវបានបោះទៅក្នុងបឹងភ្លើងដែរ

“សេចក្តីស្លាប់” ជាច្បាប់មួយដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ជាការដែលមនុស្សត្រូវស្លាប់ហើយ “ស្ថានឃុំព្រលឹង” ជាគុកដែលមនុស្សស្លាប់ត្រូវបានដាក់ដែនកំណត់។ តែលពេលនេះ ការនេះក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃការស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ច្បាប់នៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ នោះមនុស្សស្លាប់ត្រូវបានរំដោះ។

ការអធិប្បាយទី 57 អំពីការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ (វិវរណៈ 20:4-6)

យើងប្រាកដថាព្រលឹងមនុស្សមានភាពអស់កល្បដោយសារគម្ពីរបានចែងពីវា។ សម្រាប់ព្រលឹងគឺនៅអស់កល្ប ទ្រឹស្តីដែលថារូបកាយត្រូវបានរស់ឡើងវិញគឺដោយ

ផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (ម៉ាថាយ 22:31,32)។ ការទួញសោកនៃរបស់ទាំងអស់នៅក្នុងសកលលោកធ្វើបន្ទាល់ពីការរស់ឡើងវិញ (រ៉ូម 8:19-22)។ ការពិតដែលព្រះទ្រង់មានវត្តមានដែលត្រូវបានតាំងជារឹងមាំជាពិសេសនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ។ ហើយប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានប្រកាសពីការនេះ និងព្រះគម្ពីរបានធ្វើទីបន្ទាល់។

1. កាលដែលយើងបានឃើញនូវភស្តុតាងនៃសាសនៈវិទ្យានៃធម្មជាតិ នោះការរស់ឡើងវិញនឹងត្រូវកើតឡើង

ទីបន្ទាល់មួយនៃសត្វធម្មជាតិគឺការទួញសោកនៃសត្វទាំងអស់ រ៉ូម 8:19-22 ចែងថា “ដ្បិតសេចក្តីទន្ទឹងរបស់ជីវិតទាំងឡាយ នោះរង់ចាំតែពួកកូនរបស់ព្រះលេចមកឱ្យឃើញប៉ុណ្ណោះទេ ពីព្រោះជីវិតទាំងឡាយបានត្រូវចុះចូលនឹងសេចក្តីឥតប្រយោជន៍ តែមិនមែនដោយស្ម័គ្រពីចិត្ត គឺដោយព្រោះព្រះអង្គ ដែលទ្រង់បញ្ចុះបញ្ចូលវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ជីវិតទាំងនោះឯង នឹងបានរួចពីចំណងនៃសេចក្តីពុករលួយ ឱ្យបានសេរីភាពនៃសិរីល្អរបស់ពួកកូនព្រះវិញ ដ្បិតយើងដឹងថា ជីវិតទាំងឡាយក៏ថ្ងូរ ហើយឈឺចាប់ជាមួយគ្នា ដរាបដល់គ្រាឥឡូវនេះ”។ កាលដែលយើងឃើញសព្វសត្វក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន យើងអាចដឹងបានថា ពួកវាក្លាយជាសភាពដែលវេទនា។ ពួកគេមានភាពច្របូកច្របល់ ហើយផ្តល់អំណោយតូចៗដល់មនុស្សដោយប្រឆាំងគ្នាទៅវិញទៅមក។ វាមិនមែនជាធម្មជាតិដែលសំខាន់នោះទេ ប៉ុន្តែជាអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេ។ ទាំងនេះបង្ហាញពីបញ្ហារបស់ពួកគេ។ បញ្ហានេះគឺជាការចង់បានទៅកាន់ពិភពលោកនៃសិរីរុងរឿង។ ពិភពលោកធម្មជាតិបានទន្ទឹងរង់ចាំពិភពលោកខាងមុខ។ ហេតុផលរបស់មនុស្សក៏ជាផ្នែកនៃសាសនៈវិទ្យាពីធម្មជាតិផងដែរ។ មនុស្សដឹងតាំងពីដំបូង។ ប៉ុន្តែ

ពួកគេបានទូលអង្វរនិងបានរងទុក្ខ។ ទោះបីជាមនុស្សមិនអាចយល់ដឹងពីការពិតក៏ដោយ ប៉ុន្តែព្យាយាមស្វែងរកវា។ ផ្លាតូគឺជាទស្សនវិទូដ៏អស្ចារ្យបំផុត។ ទ្រឹស្តីនៃការស្លាប់នៃព្រលឹងដែលគាត់បានអះអាងត្រូវបានបង្ហាញថាជាការពិត ប៉ុន្តែការបង្ហាញអំពីបញ្ហារបស់គាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការអង្វរ។ យើងមិនអាស្រ័យលើការបង្រៀនរបស់ទស្សនវិទូទេ។ ការពិតដែលថារចនាសម្ព័ន្ធនៃទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់មិនមែនជាការពិតគឺដូចជាពាក្យរបស់មនុស្សល្ងង់ខ្លៅ។ ប៉ុន្តែការបង្រៀនខុសរបស់ទស្សនវិទូទូទៅគឺប្រៀបដូចជាមាត់រឹងដ៏ពិបាករបស់មនុស្សល្ងង់ និងការទួញយំរបស់សត្វទាំងអស់។ ផ្លាតូបានសន្និដ្ឋានអំពីភាពអាចចូលបាននៃព្រលឹងដោយសារហេតុផលដែលខ្លឹមសារនៃព្រលឹងមិនត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយ Kant បានស្នើនិយាយពីវត្តមាននៃព្រះ ដោយសារមនុស្សមិនគ្រប់គ្រាន់ដូចជាជីវិតនៃសំភារៈនិយម។ ប្រភពនៃការរស់ឡើងវិញគឺជាព្រះ។ យើងមិនអាចជឿលើទ្រឹស្តីទស្សនវិជ្ជាបែបនេះជាដាច់ខាត។ ប៉ុន្តែយើងឃើញថាវាមានតម្លៃស្រដៀងគ្នានឹងការទួញសោករបស់សត្វទាំងអស់។

យើងរកឃើញការសោកស្តាយបែបនេះចេញពីពាក្យមន្ទិល។ អ្នកដែលមានមន្ទិលមានទំនោរខ្លាំងទៅរកសេចក្តីទុក្ខព្រួយខ្លាំងបំផុតពីការសង្ស័យរបស់ពួកគេ។ អ្នកពូកែសង្ស័យម្នាក់ឈ្មោះ Voltaire បាននិយាយនៅលើគ្រែរបស់គាត់ថា "ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានកើតនៅក្នុងពិភពលោកទេនោះវាប្រសើរជាង"។ វាច្បាស់ណាស់ថាព្រលឹងរបស់គាត់មិនចង់ឱ្យឱ្យបានជាអ្នកសង្ស័យទេ ផ្ទុយទៅវិញគាត់ទទួលបានការអង្វរទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខដោយមិនមានការយល់ដឹងរបស់គាត់។

2. ប្រព័ន្ធនៃចលនារបស់ព្រះយេស៊ូរួមបញ្ចូលនូវសេចក្តីពិតដែលថា ការរស់ឡើងវិញនឹងកើតឡើង

ការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវផ្តោតលើការប្រកាសសេចក្តីពិតជាដំបូងនៃ
ការទាំងអស់ដែលទ្រង់បានយាងមកសម្រាប់ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹង។
ដូច្នេះហើយ វាមិនផ្តោតទៅលើការរស់ឡើងវិញនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ននោះទេ ដោយរូបរាង
កាយរបស់យើងនៃស្ថានភាពវេទនាបច្ចុប្បន្ន ត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងស្ថានភាពវេទនា
ដោយព្រះ។ ប៉ុន្តែការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់បង្ហាញពីអំណាច និងសិរីរុងរឿង
តាមលក្ខណៈនោះ។ វាគឺជាចលនាថ្មីដែលមានន័យថា មានគោលបំណងដើម្បី
សេចក្តីសង្គ្រោះដែលមានលក្ខណៈពេញលេញទាំងស្រុង។ វាមានន័យថាភាពពេញ
លេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ លោក Herman Bavinck និយាយថា "គោល
បំណងដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាលើកដំបូងគឺ ដើម្បីផ្តល់នគរនៃព្រះដល់ចិត្ត
របស់ពួកគេ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់
ហើយបានប្រទានសិរីល្អនៃព្រះដោយការបើកសម្តែងទាំងស្រុង។ (Hij eerst
verscheen, om hetKoninkrijk der hemelen op te richten, in de harten
der geloovigen, zoo komt Hij eenmaal weer, om het eenezictbare
gedaante to geven en jijne absolute macht over zoned en dood
onwedersprekelijk voor aller schpselen ook tot openbaring en
erkenning to brengen.)។ ដូចដែលយើងជឿលើកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលបានយាងមកសណ្ឋិតលើយើងនៅការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
នោះយើងគួរតែជឿលើការធានាអះអាងពីការរស់ឡើងវិញដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ
នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងព្រលឹងរបស់យើង និងរូបកាយរបស់យើង ការសង្គ្រោះនៃ
ព្រលឹងត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការសង្គ្រោះនៃរូបកាយរបស់យើងយ៉ាងប្រាកដ។ គ្រិស្ត
សាសនាមិនដាក់ព្រលឹង និងរូបកាយនៅលើទំនាក់ទំនងទ្វេនិយមទេ ប៉ុន្តែការរួបរួមនៃ

ធាតុពីរ។ ដូច្នេះ ព្រលឹងផ្ទុយនឹងរូបកាយ ហើយឃើញការរួបរួម ហើយរូបកាយក៏បែបនោះដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការពិតដែលថាព្រលឹងរបស់យើងបានសង្គ្រោះត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះនៃរូបកាយ។ (Bavinck, Het wezen van den mensch bestaat juist in de allernauwste Vereeniging van ziel en lichaam tot eene personliikheid. De ziel behoort van nature bij het lichaaman , het lichaam bij de ziel)។ រ៉ូម 8:11 មានបន្ទូលថា “មួយទៀត បើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអង្គ ដែលបានប្រោសឱ្យព្រះយេស៊ូវរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ទ្រង់សណ្ឋិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា នោះព្រះអង្គនោះឯង ដែលបានប្រោសឱ្យព្រះគ្រីស្ទរស់ពីស្លាប់ឡើង ទ្រង់នឹងប្រោសរូបកាយនៃអ្នករាល់គ្នាដែលទៀងតែស្លាប់ ឱ្យមានជីវិតឡើងដែរ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ ដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា”។ 1ពេត្រុស 1:3 មានបន្ទូលថា “សូមសរសើរដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់បានបង្កើតយើងឡើងជាថ្មី តាមសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ធំរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងរាល់គ្នាបានសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏រស់ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ”។ 2កូរិនថូស 1:22 មានបន្ទូលថា “ទ្រង់ក៏បានដៅចំណាំយើងរាល់គ្នា ហើយបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកបញ្ចាំចិត្តយើងរាល់គ្នាផង”។ អេភេសូរ 1:13, 14 4:30។

3. បទគម្ពីរធ្វើបន្ទាល់ថាការរស់ឡើងវិញនឹងកើតឡើង

មេរៀនដែលថា រូបកាយរបស់អ្នកជឿនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទាំងគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី។ “ឯពួកស្លាប់របស់ឯងគេនឹងរស់ទៀត គេនឹងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងសពរបស់អញ ឯងរាល់គ្នាដែលអាស្រ័យនៅក្នុងធូលីដីអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយច្រៀងចុះ ដ្បិតទឹកសន្សើមរបស់ឯង ប្រៀបដូចជាទឹកសន្សើមពេល

ព្រលឹម ឯដីនឹងបញ្ចេញមនុស្សស្លាប់មក” (អេសាយ 26:19)។“ទ្រង់នឹងបំផ្លាញ សេចក្តីស្លាប់ឱ្យសូន្យបាត់ទៅជាដរាប នោះព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់នឹងជូតទឹកភ្នែកពី មុខមនុស្សទាំងអស់ ហើយទ្រង់នឹងដកសេចក្តីត្មះតិះដៀលចំពោះរាស្ត្រទ្រង់ពីផែនដី ទាំងមូលចេញ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានមានបន្ទូលដូច្នេះហើយ” (អេសាយ 25:8)។ “នៅគ្រានោះ មីកែល ជាមហាទេវតាដែលដំណាងពួកកូនចៅរបស់សាសន៍អ្នក លោក នឹងឈរឡើង ក៏នឹងមានគ្រាវេទនាជាខ្លាំង ដល់ម៉្លេះបានជាចាប់តាំងពីមាននគរ ដរាប ដល់វេលានោះឯង នោះមិនដែលកើតមានយ៉ាងដូច្នោះឡើយ ហើយនៅគ្រានោះ សាសន៍អ្នកនឹងបានប្រោសឱ្យរួច គឺអស់អ្នកណាដែលមានកត់ទុកក្នុងបញ្ជី ហើយពួក អ្នកដែលដេកលក់នៅក្នុងធូលីដី នឹងភ្ញាក់ឡើងវិញជាច្រើន គឺខ្លះឱ្យបានជីវិតរស់នៅ អស់កល្បជានិច្ច នឹងខ្លះឱ្យបានសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាស ហើយឱ្យបានជាទីខ្ពើមឆ្អើម នៅ អស់កល្បជានិច្ចវិញ ឯពួកអ្នកដែលមានប្រាជ្ញា គេនឹងភ្លឺដូចជារស្មីនៃផ្ទៃមេឃ ហើយ ពួកអ្នកដែលទាញនាំមនុស្សជាច្រើនឱ្យវិលមកឯសេចក្តីសុចរិត នោះនឹងភ្លឺដូចជាអស់ ទាំងផ្កាយនៅជាដរាបតទៅ” (ដានីយ៉ែល 12:1-3)។ (យ៉ូហាន 6:39, 40) “ឯបំណង ព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក នោះគឺមិនចង់ឱ្យខ្ញុំបាត់អ្នកណា ក្នុង គ្រប់អស់ទាំងមនុស្ស ដែលទ្រង់ប្រទានមកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់ឱ្យខ្ញុំប្រោសទាំង អស់ឱ្យរស់ឡើង នៅថ្ងៃចុងបំផុតវិញ 40នេះហើយជាបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ខ្ញុំ គឺឱ្យអស់អ្នកណាដែលឃើញព្រះរាជបុត្រា ហើយក៏ជឿដល់ទ្រង់ បានជីវិតដ៏នៅ អស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត។” (លូកា 20:34-36) លើកលែងតែពួកគេ នោះសំបុត្ររបស់ពួកសាវកបានបង្ហាញជាច្រើនពី ការរស់ឡើងវិញ។ ជាពិសេសសំបុត្ររបស់ប៉ុល 1កូរិនថូស 15:50-54, 1ថែស្សាឡូ និច 4:13-18 ជាបទគម្ពីរដែលល្បី។ តើយើងជឿលើបទគម្ពីរប៉ុនណាទៅ? អ្នកដែល

ទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឃើញកំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរពិតជាងការពិតដែលយើង ឃើញដោយភ្នែក។ អ្វីដែលយើងឃើញនិងដឹងដោយផ្ទាល់អាចជាការយល់ខុស។ ដូច្នេះ សេចក្តីសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញមិនអាស្រ័យលើការមើលឃើញរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែនៅលើព្រះគម្ពីរ។ ពេលដែលបញ្ហានៃការរស់ឡើងវិញបានកើតឡើង នោះព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយថា“នោះព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលទៅគេថា អ្នករាល់គ្នាភាន់ច្រឡំទេ ពីព្រោះមិនយល់គម្ពីរ ឬព្រះចេស្តានៃព្រះសោះ” (ម៉ាថាយ 22:29)។ ដូចដែលយើងបានឃើញពាក្យនេះ នៅក្នុងការជែកញែកនឹងការរស់ឡើងវិញ គោលការណ៍វិនិច្ឆ័យនោះគឺជាព្រះគម្ពីរ។ យើងជឿតែលើបទគម្ពីរតែមួយគត់។

ការអធិប្បាយទី 58 លក្ខណៈពិសេសនៃការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ (វិវរណៈ 20:4-6)

1. ចរិតលក្ខណៈបុគ្គលត្រូវបានរក្សាដូចពីមុន

បទគម្ពីរមានបន្ទូលថា “ឯព្រះអាទិត្យ នោះមានរស្មីម្យ៉ាងទៅ ព្រះចន្ទក៏មានរស្មីម្យ៉ាងទៅ ហើយផ្កាយក៏មានរស្មីម្យ៉ាងទៅ សូម្បីតែផ្កាយទាំងប៉ុន្មានសោត ក៏មានរស្មីខុសពីគ្នាដែរ” (1កូរិនថូស 15:41)។ ពាក្យនេះមានន័យថា ព្រះរក្សាលក្ខណៈបុគ្គលរបស់មនុស្ស ហើយប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញនៅពេលក្រោយ។ ប្រសិនបើយើងបាត់បង់ចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួននៅពេលរស់ឡើងវិញ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនមែនជាខ្ញុំទៀត អត្ថន័យនៃការរស់ឡើងវិញនឹងត្រូវបាត់បង់។ ការបង្រៀនពីភាពទទេរបស់ខ្លួនមិនមែនជាការពិត។ ព្រះចាត់ទុកខ្ញុំយ៉ាងមានតម្លៃ ហើយបង្កើតបានខ្ញុំមក ក៏បានសង្គ្រោះខ្ញុំ មិនធ្វើឱ្យខ្ញុំវិនាសអស់កល្បជានិច្ច ហើយប្រោសខ្ញុំឱ្យរស់ឡើងវិញផង។ ដូច្នេះ យើងគួរគោរព

បុគ្គលិកលក្ខណៈផ្សេងទៀតដូចគ្នា។ ដូចដែលខ្ញុំបានចាកចេញពីអំពើបាប "ខ្ញុំល្អ ហើយ" អ្នកផ្សេង "ក៏ល្អដែរ"។ បន្ទាប់មក ប្រសិនបើចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួននេះនឹងត្រូវ បានទ្រទ្រង់នៅក្នុងរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញនោះ វាមិនមែនអាស្រ័យតែលើគោល ការណ៍ខាងក្រៅនោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាមិនអាស្រ័យលើជីវវិទ្យា ឬគោលការណ៍ជីវ សាស្ត្រឡើយ តែជាជាងវាអាស្រ័យលើការកំណត់ទុកជាមុន ផែនការ សេចក្តី ស្រឡាញ់ និងអំណាច។ ចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនមិនអាស្រ័យលើបរិមាណនៃអាតូម នៃសម្ភារៈដែលទាក់ទងនឹងការរស់ឡើងវិញនោះទេ។ ជីវសាស្ត្រកាងកាយត្រូវបាន ផ្លាស់ប្តូរទៅជាធាតុថ្មីទាំងស្រុងក្នុងរយៈពេល 7 ឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែចរិតរបស់មនុស្សតែងតែមិន ផ្លាស់ប្តូរ។ លោក Bavinck បាននិយាយថា “សម្ភារៈ និងធាតុខាងក្រៅត្រូវបានផ្លាស់ ប្តូរ ប៉ុន្តែបរិមាណនៃសម្ភារៈ និងការអភិវឌ្ឍន៍ត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយមិនទាក់ទងនឹងការ ផ្លាស់ប្តូររបស់ខ្ញុំទេ។ (Stoffen vorm veranderen, er schijnt in heel het organisme nists stabiels te zijn, en toch blijft de indentiteit gehandhaafd die daarom van de grove stofmassa, van hare wisseling en quantiteit onafhankelijk is – elef. Dog. IV, p 677)។

2. វាមិនពុករលួយ ពេញដោយសិរីល្អ និងខាងវិញ្ញាណ

“សេចក្តីដែលមនុស្សស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ នោះក៏បែបដូច្នោះដែរ គេបានកប់ទៅ ជារូបកាយ ដែលពុករលួយ តែរស់ឡើងវិញ ជារូបកាយមិនចេះពុករលួយឡើយ បាន កប់ទៅ ទាំងមានសេចក្តីអាប់ឱន តែរស់ឡើងវិញ ទាំងមានសិរីល្អ បានកប់ទៅ ទាំង មានសេចក្តីកំសោយ តែរស់ឡើងវិញ ទាំងមានព្រះចេស្តា បានកប់ទៅ ជារូបកាយ ខាងសាច់ឈាម តែរស់ឡើង ជារូបកាយខាងវិញ្ញាណវិញ បើមានរូបកាយ ខាងសាច់ ឈាម នោះក៏មានរូបកាយ ខាង វិញ្ញាណដែរ“(1កូរិនថូស 15:42-44)។ ពាក្យនេះ

បង្ហាញថា រូបកាយរបស់មនុស្សរស់ឡើងវិញ ខុសពីរូបកាយរបស់មនុស្សក្នុងលោកិយនេះ។ វត្ថុទាំងពីរនេះមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងដូចវត្ថុមួយនៅចន្លោះស្ថានសួគ៌និងផែនដីដែរ។ ប៉ុន្តែត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងចាត់ទុកថា រូបកាយដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ត្រូវបានធ្វើឡើងតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃរូបកាយទាប។ នេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលពឹងផ្អែកលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនិងម្ចាស់របស់គេ។ ព្រះស្រឡាញ់យើង ហើយមិនបោះបង់រូបកាយដែលពុករលួយរបស់យើងចោកទេ ហើយថែរក្សាវា ហើយស្វែងរកវាដោយវិធីសាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ យើងទទួលស្គាល់ថា ការស្លាប់របស់អ្នកជឿមិនអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែជាគ្រាប់ពូជនៃសេចក្តីសង្ឃឹមវិញ។ នេះគឺជាជំនឿរបស់យើង។ អ្នកដែលជឿលើអំណាចនៃព្រះ ជឿលើអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញគឺមិនពិបាកទេ។ យើងគ្មានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវសង្ស័យលើដំណើររស់ឡើងវិញរបស់យើងទេ។ ដោយសារព្រះមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញគឺអាចធ្វើទៅបាន និងគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ភីលីព 3:21 មានបន្ទូលថា “ដែលទ្រង់នឹងបំផ្លាស់បំប្រែរូបកាយទាបថោករបស់យើងឱ្យត្រឡប់ដូចជារូបអង្គឧត្តមរបស់ទ្រង់ តាមដែលព្រះចេស្តាទ្រង់ពូកែនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលគ្រប់ទាំងអស់ នៅក្រោមអំណាចទ្រង់ផង”។ បើយើងបម្រើព្រះអង្គដែលធ្វើឱ្យរបស់ទាំងអស់ចុះចូល តើយើងអាចសង្ស័យអំពីដំណើររស់ឡើងវិញយ៉ាងដូចម្តេច? ដូច្នេះយើងមិនគួរខកចិត្តពេលយើងសង្កេតមើលលក្ខណៈទាបរបស់យើងឡើយ។ ម្ចាស់ដែលប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញ មិនគិតទៅលើរូបកាយដ៏រុងរឿង ដែលជារូបកាយដែលមានជីវិតរស់ឡើងវិញទេ តែជារូបកាយដែលគ្មានសិរីរុងរឿង និងជីវិត ហើយធ្វើការ ហើយបង្ហាញលទ្ធផលយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពវិញ។

3. វាធ្វើឱ្យយើងបានសោយរាជ្យដូចជាស្តេច

“ដ្បិតគួរឱ្យទ្រង់បានសោយរាជ្យ ទាស់តែដាក់អស់ទាំងខ្មាំងសត្រូវនៅក្រោមព្រះបាទទ្រង់”(1កូរិនថូស 15:25)។ “មានពរហើយ ក៏បរិសុទ្ធផង អស់អ្នកណាដែលមានចំណែក ក្នុងខណរស់ឡើងវិញជាន់មុនដំបូងនេះ សេចក្តីស្លាប់ទី2គ្មានអំណាចលើអ្នក

ទាំងនោះឡើយ អ្នកទាំងនោះនឹងធ្វើជាពួកសង្ឃនៃព្រះ នឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងសោយរាជ្យជាមួយនឹងទ្រង់អស់1ពាន់ឆ្នាំ” (វិវរណៈ 20:6)។ ភាពជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមដោយសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (អេភេសូរ 1:20,22 1កូរិនថូស 15:25 ភីលីព 1:1-3 2:9-11)។ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយបានយាងឡើង ហើយគង់នៅខាងស្តាំនៃព្រះជាស្តេច នោះពួកបរិសុទ្ធទទួលបានសិរីល្អដូចទ្រង់បានរស់ឡើងវិញដែរ។ មុនពេលយើងរស់ឡើងវិញ ភាវៈទាំងអស់មិនចុះចូលនឹងយើងទេ។ ទោះបីដង្កូវតូចដូចគ្នាមិនចុះចូលក៏នឹងយើងដែរ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងនឹងត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ អ្វីៗទាំងអស់នឹងត្រូវចុះចូល អារក្សក៏ញាប់ញ័រនៅចំពោះមុខយើង ហើយទេវតាក៏បម្រើយើងដែរ។ ក្នុងលោកនេះ មនុស្សក្លាយជាទាសកររបស់សត្វទាំងអស់ ហើយចិត្តដែលញ័រដោយសារតែពួកគេ។ កាលដែលមនុស្សមានទ្រព្យសម្បត្តិ ពួកគេមិនបានក្លាយជាមនុស្សពិតដោយសារតែទ្រព្យសម្បត្តិទេ ប៉ុន្តែដោយសារគេគ្មានការទាំងនោះ ទើបគេមានបញ្ហាដោយការខ្វះខាត។ បើគេចូលចិត្តនៅក្នុងសភាពដែលពុករលួយ នោះគេនឹងក្លាយទៅជាមនុស្សអាក្រក់កខ្វក់ដូចជាសភាពរបស់អារក្សដែរ។ ដូច្នេះ យើងគួរប្រកាន់យកសេចក្តីជំនឿថា អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវចុះចូលនឹងព្រះបន្ទូល។ 1កូរិនថូស 6:2-3 មានបន្ទូលថា “តើមិនដឹងថាពួកបរិសុទ្ធនឹងជំនុំជំរះលោកីយដែរទេឬ ដូច្នេះ បើអ្នករាល់គ្នានឹងជំនុំជំរះលោកីយបាន នោះតើមិនគួរនឹងជំនុំជំរះការណ៍តូចបំផុតនេះបានដែរទេឬអី 3តើមិនដឹងថា យើងរាល់គ្នានឹងជំនុំជំរះ ដល់ទាំងពួកទេវតាផងទេឬអី ដូច្នេះ ចំណង់បើការណ៍នៅជីវិតនេះ តើលើសជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត”។ កាលដែលយើងឃើញវា នោះយើងអាចដឹងថាមនុស្សមានអភ័យឯកសិទ្ធិខ្លាំង និងតំណែងធំពិតប្រាកដមែន។

4. យើងនឹងក្លាយជាសង្ឃបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយនឹងមិនត្រូវលាតនោះទេ

សេចក្តីពុករលួយទាំងស្រុងដែលពួកបរិសុទ្ធមាននៅស្ថានសួគ៌នោះជាការបម្រើព្រះ។ (ម៉ាថាយ 22:30) វិវរណៈ 20:6។

5. តើពួកបរិសុទ្ធត្រូវប្រព្រឹត្តដូចម្តេចចំពោះរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានរូបកាយ ហើយទ្រង់បានធ្វើឱ្យរស់ឡើងវិញ ដូច្នេះ យើងគួរតែគោរពដល់រូបកាយយើង ហើយបន្សុទ្ធវា ហើយធ្វើឱ្យវាទៅជាត្រឹមត្រូវ។ គំនិតដែលបង្គាប់ដល់រូបកាយមានដូចតទៅនេះ៖

(1) ព្រះពុទ្ធសាសនាចាត់ទុកថារូបកាយប្រឡាក់ស្មោគគ្រោកហើយ ចាត់ទុកថាជាបូស។ (2) ទស្សនវិជ្ជាជនជាតិក្រិក ដែលជាលទ្ធិទ្វេនិយម ចាត់ទុករូបកាយជាអំពើបាប និងអាក្រក់ បន្ទាប់មកដឹងថា ការបួសជាអំពើល្អ។ ផ្លាតូបាននិយាយថា រូបកាយគឺជាសត្រូវនៃព្រលឹង និងជាប្រភពនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់។ ប៉ុន្តែគ្រិស្តសាសនាមិនសង្កត់ធ្ងន់លើរូបកាយទេ។ ព្រះគ្រីស្ទបានចាត់ទុករូបកាយរបស់មនុស្សនោះយ៉ាងមានតម្លៃ ។ កាលដែលទ្រង់រស់នៅក្នុងលោកិយនេះ ទ្រង់បានព្យាបាលអ្នកជំងឺជាច្រើន ព្រោះទ្រង់គោរពសុខភាពនៃរាងកាយ។ ដោយសារទ្រង់បានជ្រើសរើសថាទ្រង់បានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងរូបកាយ ហើយរស់នៅក្នុងរូបកាយអស់កល្បជានិច្ច វាមានន័យថាទ្រង់បានលើកតម្កើងរូបកាយរបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះ អ្នកជឿចាត់ទុករូបកាយថាមានតម្លៃ ហើយរក្សាសុខភាពរាងកាយ (1ធីម៉ូថេ 5:23) ហើយទទួលស្គាល់ថារូបកាយជាទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយវាគួរតែត្រូវបានថ្វាយជាយញ្ញបូជារស់ឱ្យបានស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះផង (រ៉ូម 12:1 1កូរិនថូស 6:15, 19, 20 ភីលីព1:20) ជួនកាលរូបកាយរបស់យើងគួរតែទទួលទុក្ខលំបាក និងសេចក្តីស្លាប់សម្រាប់ព្រះ។

ការអធិប្បាយទី 59 ការវិនិច្ឆ័យទោសទាំងស្រុង (វិវរណៈ 20:11-15)

1. លក្ខណៈចាំបាច់នៃការកាត់ទោស

ការកាត់ទោសចុងក្រោយនឹងកើតឡើងជាដាច់ខាត។ ត្រូវបានកំណត់ថាមនុស្សនឹងត្រូវបានស្លាប់មួយដង ហើយបន្ទាប់មកការវិនិច្ឆ័យនឹងត្រូវមកតាមក្រោយ។ ដូចជាគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនឹងកើតឡើងយ៉ាងប្រាកដ ហើយសេចក្តីវិនិច្ឆ័យនឹងកើតឡើងជាប្រាកដដែរ។ (ហេព្រើរ 9:27, 28)។ លោក Bavinck បាននិយាយថា សេចក្តីពិតខាងលើត្រូវបានអះអាងដោយសាសនានិងវិទ្យាសាស្ត្រ។។ គ្រប់សាសនាទាំងអស់បានសម្លឹងមើលទៅកាន់លោកិយដែលនឹងត្រូវមកដល់។ សាសនារបស់ភើសៀ ក៏បានអះអាងដូច្នេះ ដែលហៅថា គ្រានៃសេចក្តីសុខសាន្តនឹងមកដល់នៅទីបញ្ចប់នៃដំណាក់កាលទីបី។ ព្រះពុទ្ធសាសនាបាននិយាយថា ទ្រឹស្តីនៃកម្មពារសងទៅកាន់ការល្អនិងការអាក្រក់ ជាបែបនៃការចាប់ជាតិជាថ្មី។ បើទោះជាមេរៀនពីសាសនាដទៃមិនមែនជាសេចក្តីពិតក៏ដោយ តែវាជាការពិតដែលថាពួកគេដើរតាមវិធីសាស្ត្រដែលងងឹត ពួកគេចង្អុលទៅកម្មពារខ្លះដែរ។ យើងមិនពឹងផ្អែកលើការបង្រៀនរបស់សាសនាទាំងនោះសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងទេ។ តែនៅត្រង់នោះ វាដូចជាការកម្រើកនៃបបូរមាន់របស់មនុស្សល្ងង់ ដែលយើងរំឭកពីអត្ថន័យមួយចំនួនដែរ។ គ្រីស្ទានបង្រៀនយើងពីការកាត់ទោស និងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ទៅតាមសេចក្តីពិត។

2. យើងមិនអាចគេចផុតពីការវិនិច្ឆ័យទោសទេ

ព្រះបន្ទូលបានបង្រៀនយើងពីការវិនិច្ឆ័យទោសយ៉ាងលម្អិតនិងប្រាកដមែន។ ទោះជាអ្នកប្រហារជីវិតភ្លេចវាក៏ដោយ នៅថ្ងៃជំនុំជំរះវានឹងត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់។ យើងមិនសង្ស័យថាការកាត់ទោសមមានលក្ខណៈលម្អិតបែបនេះទេ។ ព្រះទ្រង់រាប់សក់របស់យើងបាន ហើយដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះ សូម្បីតែចាបក៏មិនត្រូវទម្លាក់ចុះមកដីដែរ។ (ម៉ាថាយ 10:29, 30)។ តើព្រះមិនចាំសកម្មភាពរបស់យើងទេឬ? របស់ទាំងអស់ ជាពិសេសចំណុចសំខាន់របស់មនុស្សគឺជាសីលធម៌ខាងសាសនា។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះទ្រង់ទតមើលបញ្ហានៃអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់របស់យើង។ មនុស្សលង់ចាត់ទុកបញ្ហាជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់សំខាន់ជាងបញ្ហានៃសេចក្តីល្អនិងអាក្រក់។ យើងគួរចាត់ទុកបញ្ហានៃសេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ជាជាងបញ្ហាជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់។ ព្រះជ្រាបរាល់សកម្មភាពរបស់យើង ហើយវិនិច្ឆ័យការទាំងនោះដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែក្នុងពិភពលោកនេះ ជួនកាលព្រះបើកសម្តែងការវិនិច្ឆ័យយ៉ាងលម្អិត។ ដោយសារតែលោកីយនេះមិនមែនជាការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយ ទ្រង់មិនដាក់ទោសមនុស្សមានបាបទាំងអស់នោះទេ។ ជួនកាលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសមនុស្សមានបាបក្នុងលោកនេះ ដើម្បីបង្ហាញភាពសុចរិត និងយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់។ Charles IX នៅប្រទេសបារាំងជាអ្នកសម្លាប់បាតុករ Waldersee នៅស្រុក Florence បន្ទាប់ពីគាត់បានធ្វើបែបនេះមិនយូរប៉ុន្មានគាត់ត្រូវស្លាប់ដោយសារឈាម ហើយគ្រាប់ធញ្ញជាតិក៏ចេញពីខ្លួនគាត់ទាំងមូល។ ហើយខណៈដែលស្តេចបារាំងចង់បង្កើតឧបករណ៍សម្រាប់ដាក់ទណ្ឌកម្ម ដើម្បីផ្តល់ការឈឺចាប់ដ៏អាក្រក់បំផុតនោះ មាននរណាម្នាក់បាននិយាយថា “ធ្វើប្រអប់មួយដែលមនុស្សព្យាយាមអង្គុយចុះ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចធ្វើវាបានទេ ហើយបុរសនោះព្យាយាមដេកចុះ។ មិនអាចធ្វើបែបនោះបានរយៈពេលខ្លីពេកទេ ហើយគាត់មិនអាចលូកចង្កេះបាន រួចដាក់គាត់ចូលទៅក្នុងនោះ” ស្តេចទទួលយកសំណើនោះ ហើយ

ប្រអប់ត្រូវបានគេធ្វើ។ អ្នកទោសដំបូងគេដែលដាក់ក្នុងប្រអប់គឺជាអ្នកបង្កើតនោះ។ គាត់បានរស់នៅក្នុងគុកនេះរយៈពេល 14 ឆ្នាំ។ ហើយ Henry III នៅប្រទេសបារាំងក៏ត្រូវបានសម្លាប់ដោយទទួលដាវនៅបន្ទប់ដែលគាត់បានព្យាយាមរៀបចំផែនការសម្លាប់បាតុករ Eugno នៅក្នុងប្រទេសរបស់គាត់ដែរ។”

ផ្នែកទី 10

ពិភពលោកនៃថ្ងៃសប្ប័ថដែលគ្មានដែនកំណត់21:1-22:5

ផ្នែកនេះរៀបរាប់ពីលោកិយនៃថ្ងៃសប្ប័ថដែលគ្មានកំណត់

1. ផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មី (21:1)
2. ក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី (21:12-27)

3. ទន្លេទឹករស់ (22:1,2)

4. ដើមឈើជីវិត (22:2)

5 សភាពនៃជីវិត (22:3-5)

ជំពូកទី 21

ការបកស្រាយ

1. ផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មី នៅទីនេះ ពាក្យថា “ថ្មី” គឺ ខៃណន (καινόν) ក្នុងភាសាក្រិក ចង្អុលទៅប្រភេទ និងនៅក្នុងគុណភាពរបស់ថ្មី។ ដូច្នេះ លោក នូវែល បាននិយាយថា វាជាផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មីនៃការបង្កបង្កើតថ្មី។ តែយើងមិនអាចគិតថាព្រះទ្រង់បោះចោលសម្ភារៈចាស់ចោលទេ តែទ្រង់បានបង្កើតគ្រប់របស់ទាំងអស់ចេញពីគ្មានអ្វីទាំងអស់។ លោក ហ្គ្រេចដានុស និយាយថា “រូបរាងនៃផ្ទៃមេឃថ្មីនិងផែនដីថ្មីចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលផ្ទៃមេឃនិងផែនដីចាស់ និងគុណភាពវានឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសភាពមួយដែលត្រូវបានដំកើងឡើង។” (Maar hier is slechts sprake van vorm verandering, en van wijziging van verhoudingen, Matth. 19:28, Hand. 3:21- Openbaring p 416)

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ផ្ទៃមេឃនិងផែនដីថ្មីនឹងត្រូវបាត់ទៅ (20:11) គឺប្រៀបដូចជាប្រភេទខុសគ្នាទាំងស្រុងនឹងត្រូវបានលេចមក ពួកគេ "(ផ្ទៃមេឃនិងផែនដីចាស់) នឹងប្តូរយ៉ាងខ្លាំង។ 2ពេត្រុស 3:10-12 បាននិយាយថា “រីឯថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងមកដូចជាចោរប្លន់ នៅថ្ងៃនោះផ្ទៃមេឃនឹងបាត់ទៅ ដោយសូរគ្រាំគ្រេង ឯធាតុសព្វសារពើនឹងរលាយទៅ ដោយកំដៅដ៏ក្រៃលែង ហើយផែនដី និងការសព្វសារពើ នឹងត្រូវឆេះអស់រលីងទៅ។ វាចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលសម្ភារៈដែលនៅក្នុងផ្ទៃមេឃនិង

ផែនដី។ ដូច្នេះ លោកិយនេះជាការបន្តនៃភាពពិតនៅក្នុងលោកិយចាស់ ហើយវាជាប្រភេទខុសគ្នាទាំងស្រុង។

លោក ខាយភើ ជាអ្នកកាន់គោលជំនឿរបស់កាល់វីនម្នាក់នៅក្នុងចំណោមបីនាក់ ផែនដីថ្មីនេះរាប់បញ្ចូលទាំងសត្វ ដែលជាការសម្រេចបំពេញនៃ អេសាយ 11:6-9. (នៅក្នុង “ De Heraunt june 7. 1912)។ គាត់គិតថានៅក្នុងរ៉ូម 8:19-22 ថ្ងៃដែលគ្រប់របស់ដែលទ្រង់បង្កើតមកនឹងត្រូវបានព្រលែងនោះនឹងមកដល់។ លោកសាស្ត្រាចារ្យ ចន មូរ៉ៃ ជាអ្នកកាន់ជំនឿកាល់វីនម្នាក់ បាននិយាយនៅក្នុងការបកស្រាយនៃ រ៉ូម 8:21, “ជីវិតទាំងនោះឯង នឹងបានរួចពីចំណងនៃសេចក្តីពុករលួយ ឱ្យបានសេរីភាពនៃសិរីល្អរបស់ពួកកូនព្រះវិញ ដែលចូលរួមនៅក្នុងសិរីល្អដែលកូនរបស់ព្រះនឹងទទួល តែវាស្ថិតនៅក្នុងកម្រិតដែលទាក់ទងនឹងទៅលក្ខណៈដែលមិនសមហេតុផល។ (ការបង្កបង្កើតដែលនៅជាមួយគ្នា ដូច្នេះ នៅក្នុងសិរីល្អដែលនឹងមិនត្រូវបានផ្តល់ដល់កូនរបស់ព្រះ។ វាអាចចូលរួមបានតែនៅក្នុងសិរីល្អនោះ ទោះជាយ៉ាងណា តាមរបៀបមួយដែលវាត្រូវជាមួយនឹងធម្មជាតិរបស់វាបែបមិនសមហេតុផល- (The international Commentary on the New Testament, The Epistle to the Romans I, 1959, pp 301-305)។

អ្វីដែលទ្រឹស្តីខាងលើអះអាងមានន័យថា បណ្តាសាដែលមកលើពួកគេដោយសារអំពើបាប មនុស្សនឹងត្រូវបាត់ទៅដោយភាពពេញលេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយនឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យបានជាថ្មីឡើង។ តែ យើងមិនដឹងពីរបៀបដែលព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដែលព្រះធ្វើឱ្យគ្រប់របស់ដែលបង្កើតមកទៅជាថ្មី (វិវរណៈ 21:5) ដែលរាប់ទាំងពពួកសត្វផង។ យើងមិនគួរស្រមៃពីការទាំងអស់ដោយជ្រុលហួសនោះទេ។

ក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី នេះជាការប្រៀបធៀប ដែលផ្ទុយពីបាប៊ីឡូន (យោងតាមការបកស្រាយនៃវិវរណៈ ជំពូក 17-18) ដែលជា លោកិយនេះ និងលោកិយដែលនៅកណ្តាលសកម្មភាព ក្រុមជំនុំដែលមានជ័យជំនះដែលនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកណ្តាលនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ។

ក៏ឃើញទីក្រុងដ៏បរិសុទ្ធ គឺជាក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ផ្ទៃមេឃនិងផែនដីថ្មីមានន័យថាផែនដីថ្មី "យេរូសាឡិមថ្មី" ចង្អុលទៅកាន់ក្រុមជំនុំដែលមានជ័យជំនះទៅទីនោះ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ជាក្រុមជំនុំជានិមិត្តរូបនៃព្រះអម្ចាស់និងទីក្រុងដែរ។ (អេសាយ 26:1, 40:9) ក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី និងផែនដីថ្មីនឹងត្រូវបានញែកចេញពីគ្នា។ ផែនដីថ្មីរាប់បញ្ចូលនូវរបស់ដែលត្រូវបង្កើតមកដែលត្រូវបានធ្វើឱ្យថ្មីឡើង។ យោងតាម ម៉ាថាយ 19:28, រ៉ូម 8:19-20 កូឡុស 1:20។

coming down out of heaven from God. ដែលវាមានន័យថាជាក្រុមជំនុំមានជ័យជំនះនៅក្នុងលោកិយដែលនឹងមកដល់ដែលត្រូវបានបង្កើតមកដោយព្រះ។ (ហេព្រើរ 11:10)

ចុះពីស្ថានសួគ៌មកអំពីព្រះ នៅទីនេះ ពាក្យថា "រៀបចំ" (ἡτοιμασμένην) និង "ដែលត្រូវបានតុបតែង" (κεκοσμημένην)" ទាំងអស់សុទ្ធតែនៅក្នុងកាលបច្ចុប្បន្នកាលបរិបូរណ៍។ ការនេះចង្អុលទៅកាន់ការចាប់យ៉ាងពេញលេញនៃការរៀបចំ។ ខ 1-2 នៅខាងលើមិនត្រូវបានប្រើពីក្រុមចំនុំនៅលើផែនដីនេះទេ។ ទ្រឹស្តីរបស់លោក មីលីហ្គែន ដែលព្រះបន្ទូលនៅក្នុងជំពូកចង្អុលទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅលើផែនដីតែមួយគត់ វាមិនសមស្របទេនៅទីនេះ។ អត្ថបទរបស់យើងប្រើក្រុមជំនុំជាមួយនឹងកូនក្រមុំ និង

ផ្តោតលើផ្ទៃមេឃនិងផែនដីថ្មី។ គឺបែបនេះដែលក្រុមជំនុំជាកម្មវត្ថុតែមួយនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។

កន្លែងស្នាក់របស់ព្រះគឺជាមួយនឹងមនុស្ស។ ការនេះមានន័យថា ព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំដូចជាកូនកំលោះស្រឡាញ់កូនក្រមុំ។ នៅទីនេះពាក្យនេះមិនមានន័យថា ព្រះទ្រង់គង់នៅក្នុងលោកិយរបស់មនុស្សនៅក្នុងរោងឧបោសថនោះទេ តែទ្រង់ធ្វើឱ្យលោកិយរបស់មនុស្សទុកជារោងឧបោសថ។ ដូច្នេះ លោកិយនេះមិនមានព្រះវិហារនៅកន្លែងណាផ្សេងទៀតទេ។ (វិវរណៈ 21:22)

ត្រង់ចំណុចនេះយើងគួររក្សានៅក្នុងគំនិតតែមួយគត់។ ដែលនោះ នៅទីនេះ ជាពាក្យ “រោងឧបោសថ” មិនចង្អុលទៅកាន់លក្ខណៈបណ្តោះអាសន្ននៃទីស្នាក់នៅរបស់ព្រះទេ។ “រោងឧបោសថ” (σκηνὴ) យោងតាមលោក ឡែនស្គី មានន័យជាសេចក្តីបរិសុទ្ធ។ តែខ្ញុំគិតថាការបកស្រាយរបស់លោក R. H. Chales សមស្របជាង។ គាត់បាននិយាយថាពាក្យ “រោងឧបោសថ” (σκηνὴ)” ចង្អុលទៅកាន់ សិរីណា (שְׁכִינָה = វត្តមានរបស់ព្រះ) ដែលត្រូវបានបង្ហាញភាគច្រើននៅក្នុងទីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារ។ សិរីណា (שְׁכִינָה) គឺត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅ លេវីវិន័យ 26:11។ នៅទីនោះ “អ្នកនឹងបង្កើតរោងឧបោសថរបស់អញ” (וְנָתַתִּי מִשְׁכָּנִי בְּתוֹכְכֶם) Talgum របស់យ៉ូណាថាន (Talg. Jon.) ពាក្យថា “រោងឧបោសថ” ត្រូវបានប្តូរទៅជា “សិរីណា” ប្រៀបដូចជាពួកយូដាបានបកប្រែថា “រោងឧបោសថ” នៅក្នុងទស្សនៈនៃវត្តមាននៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់។ គំនិតនៃសិរីណាត្រូវបានប្តូរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងពួកយូដានៅក្នុងស្តង់ដារនៃព្រះគម្ពីរ។ (Targuns of Onk, and Jon. នៅនិក្ខមនំ 20:24) ។

អ្វីដែលខគម្ពីរនេះសង្កត់ធ្ងន់គឺជាការពិតដែលព្រះទ្រង់គង់នៅយេរូសាឡិមថ្មី (ក្រុមជំនុំដែលបានសម្រេចបំពេញ) ជានិច្ច។ នៅទីនេះពាក្យ “ជាមួយ” (មេតា= μετά) ចេញមកបីដង និងត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់លើវា។ “ជាមួយ” មិនមានន័យថា នៅក្នុងដៃរបស់មនុស្សដែលព្រះទ្រង់រៀបចំវាដោយសកម្មភាពដ៏សកម្មរបស់មនុស្ស។ ការនេះត្រូវបានរៀបចំដោយព្រះគុណនៃកិច្ចការតែមួយគត់របស់ព្រះ។ (ឡាន់ស្តី)

ទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយនឹងគេ គេនឹងធ្វើជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយព្រះអង្គទ្រង់ក៏នឹងធ្វើជាព្រះដល់គេ រួចមកមនុស្សបានក្លាយជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ហើយរីករាយនឹងព្រះពរដែលនៅជាមួយនឹងព្រះ។ ការពិតដែលព្រះផ្ទាល់នឹងនៅជាមួយនឹងពួកគេធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេមានន័យថា ព្រះទ្រង់សម្រេចនូវខ្លឹមសារដែលទ្រង់បានតាំងសញ្ញាជាមួយពួកគេ។ ការតាំងសញ្ញាជាពាក្យដែលព្រះទ្រង់មានបន្ទូលពីដើមដំបូងថាទ្រង់បានជ្រើសរើសរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ (យោងតាម លោកុប្បត្តិ 17:7, 8, និក្ខមនំ 20:2 ចោទិយកថា 5:3, 6 យេរេមា 24:7 30:22, 31:33 អេសេគាល 11:20 13:9)

4 ព្រះទ្រង់នឹងជូតអស់ទាំងទឹកភ្នែក ពីភ្នែកគេចេញ នេះជាការបង្ហាញបែបកំណាព្យដើម្បីចង្អុលទៅកាន់សកម្មភាពដែលដកចេញដូចជាពាក្យខាងក្រោម៖ សេចក្តីស្លាប់ ការទួញសោក ការយំស្រែក ការឈឺចាប់។ សេចក្តីវេទនានេះជាចុងក្រោយនឹងនៅក្នុងទីកណ្តាលនៃសេចក្តីស្លាប់។ ហេតុផលដែលដកចេញការទាំងនេះជាការពិតដែលថាព្រះទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងមនុស្សតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់។ (ខ 3) ការទទួលព្រះមកគង់នៅក្នុងយើងជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចមិនមែនយកបានដោយវិធីណាផ្សេងនោះទេ គឺទុកឱ្យព្រះទ្រង់ធ្វើ។ ***ដ្បិតសេចក្តីមុនទាំងប៉ុន្មាន បានកន្លងបាត់ទៅហើយ*** គឺវាមានន័យថា គ្រប់ទាំងច្បាស់ និងប្រព័ន្ធនៅក្នុង

លោកិយចាស់នឹងត្រូវលុបចោល។ នេះជាពាក្យដែលបង្ហាញថាលោកិយថ្មីនៃសេចក្តីប្រោសលោះនឹងមិនមានសេចក្តីវេទនានិងការទួញសោកទៀតឡើយ។ លោកិយដែលត្រូវបានប្រោសលោះថ្មីមិនអាចមានច្បាប់នៃលោកិយចាស់ និងប្រព័ន្ធរបស់វាទៀតឡើយ។

អត្ថបទនេះអះអាងថែមទៀតថា យេរូសាឡិមថ្មីមិនមែនជាក្រុមជំនុំនៅលើផែនដីទេ តែជាលោកិយដែលរុងរឿងបន្ទាប់ពីការជំនុំជំរះ។ វាត្រូវបានអះអាងម្តងទៀតថា លោកិយនោះលែងមានសេចក្តីស្លាប់ហើយ។ នៅទីនេះ ពាក្យ លែងមាន គឺ (អ៊ូក) មិន (οὐτε) ធ្វើឱ្យយើងផ្តោតលើ។ វិធីសាស្ត្រដែលបង្ហាញពីលោកិយដែលនឹងមកដល់គួរតែត្រូវបានបង្ហាញមកដោយពាក្យគ្មានដែនកំណត់ "មិនមានទុក្ខវេទនាបច្ចុប្បន្នទេ" ព្រោះវាពិបាកក្នុងការបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃលទ្ធភាពដើម្បីបង្ហាញពីពិភពលោកថ្មីជាមួយនឹងពាក្យបច្ចុប្បន្ន។ ចំពោះពាក្យគ្មានដែនកំណត់បែបនេះ (οὐκ, οὔτε) នៅក្នុងអត្ថបទក្រិកចេញមកប្រាំដងបង្ហាញឱ្យឃើញដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍។

5 ឯព្រះអង្គ ដែលគង់លើបល្ល័ង្ក ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា

ពាក្យនេះមិនត្រូវបានលាតត្រដាងឱ្យដឹងថាជាទម្រង់ “សំឡេងចេញពីបល្ល័ង្ក” ដូចវិវរណៈ 19:15 ទេ។ នេះជាពាក្យដែល “ទ្រង់ដែលគង់លើបល្ល័ង្ក” ផ្ទាល់មានបន្ទូល។ ដូចពាក្យនេះត្រូវការការប្រុងប្រយ័ត្ន។ នេះជាពាក្យដែលជាពាក្យសំខាន់ដែលប្រកាសពីការសម្រេចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវរង់ចាំជាយូរមកហើយ។

“*មើល អញធ្វើទាំងអស់ឡើងជាថ្មី*”

នេះជាការបកស្រាយនៃពាក្យខាងលើ “ការដែលកន្លងផុតទៅហើយ” ពិភពលោកថ្មីដែលត្រូវបានប្រោសលោះមិនមានច្បាប់ចាស់ (ការដំបូង) សម្រាប់សត្វទាំងអស់ត្រូវបានកែប្រែជាថ្មីឡើងវិញទេ។ ពាក្យនេះអាចចង្អុលបង្ហាញដល់ការធានាសុវត្ថិភាពដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ជីវិតទាក់ទងនឹងពាក្យខាងលើ។ មុនពេលរបស់ទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ នោះជីវិតអស់កល្បជានិច្ចមិនមានទេ។ ក្នុងចំណោមអ្វីៗទាំងអស់ពីមុន របស់ខ្លះមិនអាចកើតឡើងវិញទេ ដោយវាទាក់ទងនឹងមនុស្សដែលត្រូវបណ្តាសា អ្នកនោះបាត់បង់សុភមង្គលខ្លះ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះ “កែប្រែគ្រប់ទាំងអស់” ដើម្បីធានាសុភមង្គលទាំងស្រុងដែលជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ទ្រង់បានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ទៅព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន 3:35-36, 13:3) ហើយព្រះគ្រីស្ទធ្វើការជាមួយនឹងអំណាចដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យការទាំងអស់ចុះចូលជាមួយនឹងទ្រង់។ (ភីលីព 3:21)។ ដូច្នេះ “គ្រប់ការទាំងអស់” នឹងត្រូវបានរំដោះចេញពីបណ្តាសា និងសេចក្តីពុករលួយតាមរយៈលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (រ៉ូម 8:1) និងពេលវេលានៃការស្តារឡើងវិញទៅកាន់ព្រះ។ (កូឡុស 1:20) វាគឺជាអត្ថន័យនៃអ្វីដែលអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថាជាការថ្មីនៃអ្វីទាំងអស់។ វានឹងត្រូវបានសម្រេចដោយការលេចចេញមកនូវផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មី។

រួចទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា ចូរសរសេរទុកចុះ ដ្បិតពាក្យទាំងនេះពិតប្រាកដ ហើយគួរជឿ នៅទីនេះ “គួរឱ្យជឿ” ភីស្តុស (πιστός) ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថាវានឹងត្រូវបានសម្រេចតាមការតាំងសញ្ញានៃព្រះបន្ទូលដោយគ្មានការល្មើស ហើយ “ពិតប្រាកដ” គឺ អាឡេស៊ីណូយ (ἀληθινοί) ដែលមានន័យថាការបង្ហាញពីផែនការរបស់ព្រះសម្រាប់ការទាំងអស់នៅក្នុងលោកិយដោយផ្ទាល់។ ការបន្តនៃពិភពលោកត្រូវបាន

សម្រេចដោយផែនការរបស់ព្រះសម្រាប់សកលលោក។ “សនៅខាងក្រោម” មិនមានន័យថាចង្អុលទៅតែពាក្យ “អ្នកកំពុងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ថ្មី” នោះទេ ។ ពាក្យ “ចូរកត់ការបើកសម្តែងទាំងអស់របស់យ៉ូហាន” បានចេញមករួចហើយនៅក្នុងផ្នែកដំបូងនៃកណ្ឌគម្ពីរនោះ។ (1:11, 19)។ អំឡុងពេលសាវកយ៉ូហានឃើញការបើកសម្តែង ដែលបញ្ជាឱ្យកត់ចុះផ្នែកខ្លះ (14:13, 19:9, 21:5) សង្កត់លើសេចក្តីពិតនៃផ្នែកនានា។ មនុស្សគួរតែរស់នៅដោយចងចាំពីលោកិយថ្មីដែលព្រះទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យថ្មីគ្រប់ការទាំងអស់។ កាលដែលពួកគេរស់នៅដោយគិតពីការទាំងនេះ គេអាចយកឈ្នះអាកប្បកិរិយាដែលកខ្វក់ និងអាចឈប់ធ្វើបាប។

6 ទ្រង់ក៏មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា ស្រេចហើយ អញជាអាលផា និងអូមេកា គឺជាដើមហើយជាចុង គឺជាការធានាចំពោះពាក្យថា "ខ្ញុំកំពុងធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់ថ្មី" ការបន្តនៃសកលលោក គឺប្រាកដណាស់។ វាគឺជាការធានាដូចជាវាត្រូវបានសម្រេចរួចទៅហើយ។ ព្រោះព្រះជាអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា។ ព្រះបានបង្កើតសត្វទាំងអស់ (អាល់ហ្វា) ហើយវិនិច្ឆ័យសត្វទាំងអស់ហើយស្តារឡើងវិញ (អូមេហ្គា) ។

បើអ្នកណាស្រេក អញនឹងឱ្យអ្នកនោះផឹកពីរន្ធទឹកនៃជីវិតឥតយកថ្លៃ ពាក្យថា “ពីរន្ធទឹកនៃជីវិត” (τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς)) មានន័យថា “ជាប្រភពនៃទឹករស់”។ ក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន អ្នកជឿទទួលបានទឹករស់។ ប៉ុន្តែក្នុងន័យនៃការទទួលបានពេញលេញនៅក្នុងពាក្យខាងមុខ វាបាននិយាយថា "ប្រភពនៃទឹករស់"។ នៅទីនេះ ពាក្យ "the" គួរតែត្រូវបានផ្តោតលើ។ វាគឺជាការចង្អុលបង្ហាញថាទឹកដែលមានជីវិតគឺមានតែមួយ ពិតនិងត្រូវ។ (ព្រ្ហេចដានុស) “អ្នកដែលស្រេចទឹក” គឺជាអ្នកដែលបាន

ភ្លក់ទឹករស់តិចតួច ចង្អុលទៅពួកបរិសុទ្ធឱ្យកាន់តែយូរសម្រាប់ភាពបរិបូរណ៍នៃពិភពលោកខាងមុខ។

ពាក្យថា “អញនឹងឱ្យ ... ឥតយកថ្លៃ” “អញ” ជាការអះអាងផ្ទាល់របស់ព្រះដែលស្រដៀងនឹងការអះអាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន 10:28) លើកលែងតែព្រះទ្រង់មិនអាចផ្តល់ទឹករស់បាន។ "ទឹករស់" ពិតណាស់គឺជាពាក្យប្រៀបធៀប។ លោក ហេតម៊ុឡឺ បាននិយាយថា “ដូចជាការពិពណ៌នាអំពីឋានសួគ៌បង្ហាញពណ៌របស់យ៉ូហាន។ ទឹកដែលមានជីវិតមិនមានន័យថាការទ្រទ្រង់រាងកាយដ៏អស់កល្បដ៏សាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែជាការការពារនៃអាហារនៃជីវិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិនៃការប្រាស្រ័យទាក់ទងដ៏មានពរជាមួយនឹងព្រះ។ ដូចជាអាហារនឹងត្រូវបានមកពីលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿលើដំណឹងល្អទីបួន (ដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន) និងសំបុត្ររបស់យ៉ូហាន(1យ៉ូហាន 1, 2, 3, 4)។ (Disse Paradisease –Bilder haben “ johanneische” Fabrung: das Wasser und der Baum des “ Lebens” sind nicht bloss die Erhalter des unzerstorbaren physischen “ewigen” Lebens, sondern die Nahrung squwllen fur jenes hohere “ Leben” seilger gotesgemeinschaft, das der vierte Evangelist und Verfasser der Johannes Briefe als das Endziel und Ergenis des glau bens peredigt, - E Smilde, Leven in de Johannelsche Geshiliften p 213) “ទឹករស់ក៏ជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (យ៉ូហាន 7:38, 39 កិច្ចការ 8:11)។ ប្រៀបដូចជាអាហាររួបរួមជាមួយនឹងមនុស្សយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ នោះមួយអង្គដែលរួបរួមព្រះហើយនឹងមនុស្សក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សនៅអស់កល្បជា

និច្ច។ ដូច្នេះ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចមិនមានឡើយលើកលែងតែព្រះអង្គឯងនោះ ឯងគ្មានអ្នកណាទៀតទេ។ នៅពេលយើងទៅកាន់ពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ អ្វីក៏ដោយដែលរួបរួមគ្នាជាមួយព្រះ គឺជាអាហារនៃជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ បន្ទាប់មក “ទឹករស់” គឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចសម្រាប់អ្នកជឿ ប៉ុន្តែមិនមែនជាមនុស្សឯករាជ្យទេ។ ការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះ គឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

*7 **អ្នកណាដែលឈ្នះ*** ការនេះចង្អុលទៅកាន់អ្នកជឿពិត។ យោងតាម 1យ៉ូហាន 5:4, 5។

នោះនឹងបានគ្រងសេចក្តីទាំងនេះទុកជាមរដក នោះគឺ វាមានន័យថាការរីករាយនឹងផ្ទៃមេឃថ្មី ផែនដីថ្មី ជាការពិតដ៏មានពរដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះអស់កល្បជានិច្ច។

អញនឹងធ្វើជាព្រះដល់អ្នកនោះ ហើយអ្នកនោះនឹងធ្វើជាកូនរបស់អញ យោងតាមការបកស្រាយខ 3 ខាងលើ។

8 ម្នាក់ដែលចូលរួមនៅក្នុងផែនដីថ្មីនៃអ្នកដែលបានប្រោសលោះ “អ្នកដែលមានជ័យជម្នះ” ដែលជា “អ្នកដែលជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ”។ (1យ៉ូហាន 5:4) តែមានមនុស្សដែលមិនបានចូលទៅក្នុងលោកិយដែលត្រូវបានប្រោសលោះថ្មី ពួកគេជាមនុស្សដូចតទៅនេះ។

តែក្រង់ពួកខ្លាច នេះជាមនុស្សដែលបដិសេធព្រះគ្រីស្ទដោយសារមនុស្ស និងការដែលគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងទៀត ***ពួកមិនជឿ*** គឺ អាផូស្ទូយ ក្នុងភាសាក្រិក ដែលមានន័យថា ការមិនស្មោះត្រង់ ដែលទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និតនឹងពាក្យ **កំសាក** អ្នកដែលបោះបង់ព្រះអ

ម្ចាស់ចោលដោយមិនស្មោះត្រង់។ ដូច្នេះ ទស្សនៈទាំងពីរនេះបង្ហាញពីទស្សនៈនៃជីវិតដែលក្បត់សាសនា។ ***ពួកគ្មានខ្ពើម ពួកកាប់សំឡាប់គេ*** ការទាំងពីរនេះជាការប្រើមន្តអាគមសម្រាប់គ្រប់ការអាក្រក់ និងហេតុការណ៍ដែលអាក្រក់។ ***ពួកកំផិត*** ពួកគេមិនទទួលថារូបកាយរបស់ពួកគេជាទីបរិសុទ្ធនៃព្រះទេ តែបានបោះវាចោលធ្វើជាឧបករណ៍នៃសេចក្តីកំផិតវិញ។ អ្នកដែលមើលងាយព្រះ និងស្រឡាញ់លោកិយជាមនុស្សបែបនេះ។ (យ៉ាកុប 4:4).

ពួកមន្តអាគម ពួកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ អ្នកដែលបង្រៀនអ្នកផ្សេងលើកលែងតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាគ្រូមន្តអាគម។ អ្នកដែលស្រឡាញ់អ្វីផ្សេងខ្លាំងជាងព្រះជាអ្នកដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។

ហើយគ្រប់ទាំងមនុស្សកំភូត ពាក្យនេះប្រើសម្រាប់ហៅឈ្មោះរបស់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ដែលនៅខាងលើ។ ពីព្រោះជាអ្នកទោសដែលមើលងាយសេចក្តីពិត (ដំណឹងល្អ) ដែលយើងអាចឃើញតាមរយៈគំនិតរបស់លោកសាវកយ៉ូហានថា ពួកគេជាមនុស្សកុហក។ (យ៉ូហាន 3:19-21, 8:44, 45, 1យ៉ូហាន 2:22)។ ហេតុផលដែលមនុស្សមានបាបនេះនឹងត្រូវបោះទៅក្នុងបឹងដែលឆេះដោយភ្លើងនិងស្ពាន់ធ័រ គឺជាការពិតដែលពួកគេមិនជឿព្រះយេស៊ូវ។ នៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ពួកគេមិនត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ តែអ្នកដែលជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងត្រូវបានជំនួសដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបដែលគេបានធ្វើ។

9 ពីខគម្ពីរនេះរហូតដល់ 22:5 ជារូបភាពដែលទេវតាបង្ហាញទៅកាន់យ៉ូហានអំពីខ្លឹមសារនៃលោកិយថ្មី (យេរូសាឡិមថ្មី)។

10 នោះទេវតាក៏នាំយកវិញ្ញាណខ្ញុំ ការនេះហាក់ដូចជាចង្អុលទៅកាន់ការពិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដាក់រូបកាយរបស់យ៉ូហាននៅទីនោះ ហើយបណ្តាលនូវព្រលឹងរបស់គាត់ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ទៅក្នុងកន្លែងនៃការបើកសម្តែង។ ***ទៅលើភ្នំធំហើយខ្ពស់ បង្ហាញឱ្យខ្ញុំឃើញ*** នៅ 17:1 យ៉ូហានបានឃើញបាប៊ីឡូនត្រូវបំផ្លាញនៅលើវាលរហោស្ថានទុកចោលរួចហើយ ពេលនេះគាត់ឃើញ ក្រុងយេរូសាឡិម (កូនក្រមុំរបស់កូនចៀម) ដែលថ្លៃថ្នូ (រុងរឿង) នៅលើ “ភ្នំខ្ពស់ដ៏ធំ"។ នេះជានិមិត្តរូបនៃការពិតដែល បាប៊ីឡូនត្រូវបំផ្លាញដូចជាទីរហោស្ថានដែលគេបោះបង់ចោល តែយេរូសាឡិមថ្មីនឹងត្រូវបានចម្រុងចម្រើនអស់កល្បជានិច្ចដូចជាភ្នំ។ ***ទីក្រុងបរិសុទ្ធ គឺជាក្រុងយេរូសាឡិមដែលកំពុងតែចុះពីស្ថានសួគ៌ មកអំពីព្រះ*** យោងតាមការបកស្រាយនៅខ 2។

11 ទាំងមានសិរីល្អនៃព្រះ ហើយពន្លឺរស្មីរបស់ទីក្រុងនោះ កាលពីដើម ក្នុងវេលាមាសនៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែលមានសិរីល្អ ដូច្នេះគេហៅថា សិឃីណា (សេគីណា) ក្នុងទីសក្ការៈបំផុត ក្នុងរោងឧបោសថ។ នៅក្នុងពិភពលោកថ្មីដែលបានប្រោសលោះ វាគឺជាការពិតដែលថាមានសិរីរុងរឿងយ៉ាងអាថ៌កំបាំង ពីព្រោះព្រះគង់នៅជាមួយមនុស្សដោយផ្ទាល់។

ក៏ដូចជាត្បូងមានដំឡៃថ្លៃវិសេស នៅទីនេះ "ប្រាសាទ" មានន័យថាទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី។ “ដូចជារតនភណ្ឌដ៏កម្របំផុត” ជាពាក្យប្រៀបប្រដូចដើម្បីប្រៀបធៀបសិរីរុងរឿងនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះទៅនឹងពន្លឺ។ (យោងតាម 1ធីម៉ូថេ 6:16)។ សិរីល្អមិនមែនជាក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីទេ តែជារបស់ព្រះ។ ក្រុមជំនុំនៅក្នុងពិភពលោកក៏គួរលាក់បាំងខ្លួននាងដែរ ប៉ុន្តែត្រូវពាក់អាវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីមានពន្លឺពិត។ ដូចជា ត្បូងមណីដែលភ្លឺច្បាស់ដូចគ្រីស្តាល់ វាមានន័យថាភាពបរិសុទ្ធនិងតម្លាភាពដោយគ្មានស្មាម។ ពិភព

លោកថ្មីដែលត្រូវបានប្រោសលោះគឺផ្ទុយពីពិភពលោកនេះ គឺគ្មានការច្របូកច្របល់នៃអំពើបាប និងសេចក្តីសុចរិតទេ គឺមានតែសេចក្តីសុចរិតសុទ្ធសាធ។(2ពេត្រុស 3:14) ដូច្នេះ ជាលោកិយដែលគ្មានកន្លែងបន្ទោស ឬស្មាមប្រឡាក់តាមបែបសាសនា និងតាមសីលធម៌។

12 មានកំផែងធំ ហើយខ្ពស់ មានទ្វារ12 ពាក្យដែលពិពណ៌នាអំពីរចនាសម្ព័ន្ធនៃពិភពលោកថ្មី។ ដែលមិនមែនជាលក្ខណៈសាមញ្ញនៃសាសនា និងសីលធម៌ទេ ប៉ុន្តែជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលមានអត្ថន័យសម្ភារៈនិយម។ ចរិតសីលធម៌ខាងសាសនាដូចជាត្បូងមណី។ វាគឺជាសិរីល្អនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាមួយនឹងភាពបរិសុទ្ធ និងមិនលាយឡំ។ (ខ 11) ចរិតលក្ខណៈនៃការការពារនៅក្នុងពិភពលោកថ្មីដែលត្រូវបានប្រោសលោះគឺផ្តោតលើភាពសុចរិតរបស់ព្រះ។ (សាការី 2:5) ពួកបរិសុទ្ធទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសារសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ហើយបានទទួលការការពារដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ “ឃ្លោងទ្វារទាំងដប់ពីរមិនមែនជាច្រកចេញទេ តែជាច្រកចូល។ (ខ 25) ម្យ៉ាងទៀត នេះជាទ្វារដែលអ្នកត្រូវបានសង្គ្រោះចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។

ឯត្រង់ទ្វារទាំងនោះមានទេវតា12 “ពួកទេវតា” នឹងនៅទីនោះដើម្បីរក្សាទ្វារ។ (អេសាយ 62:6) ***ហើយមានឈ្មោះឆ្លាក់ទុក ដែលជាឈ្មោះរបស់ពូជអំបូរជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំង12—*** “ពូជអំបូរទាំង12” ជានិមិត្តសញ្ញានៃរាស្ត្រដែលត្រូវបានរើសតាំងទាំងអស់នៅក្នុងសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់ ហើយ “ឈ្មោះគេត្រូវបានកត់នៅលើជញ្ជាំង” ជាទីសម្គាល់ដែលថាមានតែពួកគេទេដែលអាចចូលទីនោះបាន។ ទ្វារបីត្រូវបានធ្វើនៅទិសខាងកើត ខាងលិច ខាងត្បូង និងខាងជើង ដែលមានន័យថានៅលើលោកិយនេះ គ្រប់ប្រទេស គ្រប់ជាតិសាសន៍ នោះមនុស្សដែលស្តាប់ដំណឹងល្អ ហើយទទួលជឿនឹងនោះគេនឹងបានចូលទៅក្នុងនគរនោះ។ (លោកុប្បត្តិ 28:14)

14 កំផែងនៃទីក្រុងក៏មានជើង12 ដែលមានឆ្លាក់ឈ្មោះ ជាឈ្មោះពួកសាវ័ករបស់ពួក កូនចៀមទាំង12នាក់

សេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អដែលពួកសាវកបានប្រកាសដើរតួជាគ្រឹះដើម្បីនឹងសង់ក្រុមជំនុំ ឡើង។ (អេភេសូរ 2:20) វានឹងត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅក្នុងលោកិយដែលនឹងមក ដល់ថាជាការដែលសំខាន់។

*15-23*នៃទីក្រុង ជាជញ្ជាំង និងថ្មគ្រឹះនៃ **ក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី**

ក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីត្រូវបានវាស់វែង "12000 ស្តាដ" "ឯបណ្តោយ ទទឹង ហើយកំពស់ក៏ស្មើគ្នាទាំងអស់" 12000 ស្តាដជារយៈចម្ងាយប្រហែលម៉ាយ។

(1) "បណ្តោយ ទទឹង និងកម្ពស់របស់វាគឺស្មើគ្នា" មានន័យថាជាគូប។ នៅក្នុងចំណុចនេះ គូបគឺដូចគ្នាទៅនឹងទីបរិសុទ្ធបំផុតនៃរោងឧបោសថ (កន្លែងដែលព្រះទ្រង់គង់នៅ) នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ដែលមានតែសម្តេចសង្ឃទេដែលអាចចូលបាន (1ពង្សាវតារក្សត្រ 6:20) នៅទីនោះគេនឹងមានការទំនាក់ទំនងយ៉ាងពេញលេញជាមួយនឹងព្រះ។

(2) ហើយនៅក្នុងការនិយាយថារចនាសម្ព័ន្ធនៃក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មី សាវកយ៉ូហានបានពិពណ៌នាជាច្រើនជាមួយនឹងគ្រឿងអលង្ការ និងត្បូង។ (11, 19-21) ដូចដែលយើងឃើញ គាត់រៀបរាប់ពីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីជាមួយនឹងសម្ភារៈនៃសួនច្បារអេដែន។ (លោកុប្បត្តិ 2:11-12, អេសេគាល 28:13)។ ការនេះអាចនិយាយថាជាការសម្រេចនៅគ្រាចុងក្រោយនៃទំនាយពីសិរីរុងរឿងរបស់ក្រុងស៊ីយ៉ូនដែលរៀបរាប់នៅក្នុង អេសាយ 54:11-12។ ដូច្នេះ ក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីដែលនិយាយនៅទីនេះ ដូចជាពាក្យរបស់លោក មីលីហ្គេន មិនមែនជាការប្រៀបធៀបសាមញ្ញនៃក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្នទេ។ នេះជានិមិត្តរូបនៃសិរីល្អ កិត្តិយស និងសេចក្តីសុខសាន្ត។ អេសាយ 54:11-14

និយាយថា “ឱអ្នកមានទុក្ខវេទនា ដែលត្រូវខ្យល់ព្យុះបោកឥតមានសេចក្តីកំសាន្តចិត្ត អើយ មើល អញនឹងរៀបថ្មឯងឡើង ដោយបាយអមានពណ៌ល្អ ហើយនឹងដាក់ជើងជញ្ជាំងឯងដោយត្បូងកណ្តៀង អញនឹងធ្វើកំផែងសីមាឯងពីត្បូងទទឹម ហើយទ្វារឯងពីត្បូងបារកេត និងក្បាច់ឯងទាំងប៉ុន្មានពីត្បូងមានដំឡៃ។ ឯកូនចៅទាំងប៉ុន្មានរបស់ឯង នឹងធ្វើជាសិស្សរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយវារាល់គ្នានឹងមានសន្តិសុខជាបរិបូរ។ ឯងនឹងបានតាំងមាំមួននៅដោយសេចក្តីសុចរិត ហើយនឹងនៅឆ្ងាយពីការសង្កត់សង្កិន ដ្បិតឯងនឹងមិនខ្លាចអ្វីសោះ ក៏នឹងនៅឆ្ងាយពីសេចក្តីស្ញែងខ្លាចដែរ ពីព្រោះសេចក្តីនោះនឹងមិនមកជិតឯងឡើយ”។

(3) ការពិពណ៌នារបស់យ៉ូហានពីផ្ទៃមេឃមិនមែនជាគំនិតសាមញ្ញទេ។ វាជាលោកិយដែលនឹងមកដល់កាលដែលផ្តោតលើការខាងសម្ភារៈ។ លោក H. Bavinck បាននិយាយថា ការពិពណ៌នារបស់យ៉ូហានពីផ្នែកដែលជាការបង្ហាញពីលោកិយនេះទៅកាន់លោកិយ (ដែលនឹងមកដល់)។ (Doch diesseitige beschrivinggen van jenseit ige realiteiten. – Gereformeerde Dogmatiek IV p 802) គាត់និយាយថា “យេរូសាឡិមថ្មីដែលបង្ហាញនៅទីនេះមិនមែនជាកម្រិតតែមួយដែលត្រូវជួលជុលទេ តែជាកម្រិតដែលកំណែទម្រង់.... ហើយវានឹងស៊ីគ្នារវាងការខាងវិញ្ញាណ និងរបស់ខាងធម្មជាតិ។” (ibid book pp 803-804) លោក ស្តីឡឺ ក៏និយាយពីគោលការណ៍ដូចគ្នាពីស្ថានសួគ៌ដូចទៅ “ផ្ទៃមេឃមិនមែនជាពាក្យដែលពេញលេញទាំងស្រុងនៃគ្រប់ការទាំងអស់ផ្ទាល់ដូចជាទ្រឹស្តីថាគ្រប់យ៉ាងជាព្រះរបស់ ហៅហ្គែល។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ នេះដូចជាការពិពណ៌នាអំពីទស្សនវិជ្ជាអត្ថិភាពនិយម មិនមែនជាកម្មវត្ថុទាំងមូលនៃលទ្ធិទ្វេនិយម ដែលពិភពលោកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រមិនអាចទាក់ទងបានទេ។ នគររបស់ព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសារព្រះ (ហេព្រើរ 11:10) វាមានចរិតលក្ខណៈនៃភាវៈដែលត្រូវបានបង្កើតមក។ ប៉ុន្តែវាមានលក្ខណៈអស់កល្បជានិច្ច ដ្បិតវាគឺជាកន្លែងដែលមានព្រះជាម្ចាស់គង់នៅកណ្តាល ជាកន្លែងគ្រប់គ្រងដោយព្រះ។ អ្វីដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទទួលស្គាល់ថាមានតម្លៃនឹងចូលទៅ

ក្នុងទីនោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយអំណាចនៃនគរនឹងធ្វើការក្នុងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន ដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះហើយ វាមានទំនាក់ទំនងវិសេសទៅនឹងពិភពនៃរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមក និងលោកិយនាពេលបច្ចុប្បន្ន ប៉ុន្តែមិនមែនជាទំនាក់ទំនងដែលខ្ពង់ខ្ពស់ទេ។ ដូច្នោះហើយ ភាពតានតឹងនៃអ្នកជឿជាគ្រីស្ទានមិនមែនជាលទ្ធិទ្វេនិយមទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ការស៊ូទ្រាំរបស់គេ (ពេលអត់ទ្រាំ) និងការចង់បានរបស់គាត់ (ការចង់បានសិរីល្អមកដល់) មិនមែនជាលទ្ធិទ្វេនិយមទេ។ យើងមិនគួរធ្វើផ្ទុយពីពេលវេលានិងភាពអស់កល្បជានិច្ចទៅវិញទៅមកដូចលទ្ធិទ្វេនិយមនោះទេ។ ដូចខ្ញុំបាននិយាយខាងលើរួចហើយថា ស្ថានសួគ៌មិនមែនជាពិភពលោកនេះទេ ប៉ុន្តែជាចលនានៃនគរនេះធ្វើការនៅក្នុងពិភពលោកដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្ស។ វាគឺជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ (តើហៅមែលជាអ្វី?)

(4) ***មានទ្វារ12 ឯត្រង់ទ្វារទាំងនោះមានទេវតា12 ហើយមានឈ្មោះឆ្លាក់ទុកដែលជាឈ្មោះរបស់ពូជអំបូរជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំង12*** (12-13) ថ្មគ្រឹះ12មានឈ្មោះរបស់សាវកទាំង 12 ។ វាត្រូវបានលាតត្រដាងពីការបន្តនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មីនៅក្នុងចលនានៃការបើកសម្តែង និងការសង្គ្រោះមួយ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ យោងទៅតាមលោក ខាយកើ ដែលថា ច្រកទ្វារចំនួន 12 ដែលតំណាងឱ្យកុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មាន "ហើយទ្វារទាំងដប់ពីរគឺជាគុជដប់ពីរទ្វារនីមួយៗធ្វើពីគុជតែមួយ ហើយផ្លូវនៃទីក្រុងគឺ មាសសុទ្ធ ដូចជាកញ្ចក់ថ្លា។ (21) វិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានបង្ហាញថាជាដំណាក់កាលចាប់ផ្តើមដែលការបើកសម្តែងនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងការបើកសម្តែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ការបើកសម្តែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្ហាញពីភាពសម្បូរបែប និងភាពបរិបូរណ៍ដោយបង្ហាញការពិតថា ថ្មគ្រឹះទាំង 12 បានជំនួសគ្រឿងអលង្ការផ្សេងទៀត។ (The Revelation of St. John, 1964, p. 325)

16 ទីក្រុងនោះមានរាង4ជ្រុង នៅទីនេះពាក្យ “ទីក្រុង” គឺ ផូលីស (πόλις) ដែលមានន័យថាទីក្រុង។ “បួនជ្រុង” ដែលចង្អុលទៅកាន់ការ លោក ប្រ្គេចដានុស និយាយថាវាជាភាពទៀងទាត់ និងត្រូវបានពង្រឹង។

12,000 ស្តាត លេខនេះដូចគ្នានឹងលេខ 12000 ជាលេខនិមិត្តសញ្ញានៃរាស្ត្រដែលបានរើសតាំង។ យោងតាមការបកស្រាយនៃ 144000 ក្នុង 7:4។ នេះជាលេខនៃភាពពោរពេញខាងវិញ្ញាណដែលជាចំនួនសាកសមនៃក្រុមជំនុំដែលត្រូវបានដំកើងឡើង (យេរូសាឡិមថ្មី) 1 ស្តាត គឺ 606 ហ្វីត 9 អ៊ីញ។

17 144 ហាត្ត គឺដូចគ្នានៃលេខនៃ 144000 ខាងលើ។ ហើយក៏មានអត្ថន័យជានិមិត្តសញ្ញាផងដែរ។ សូមមើលការបកស្រាយ 7:4។ l cubit គឺ 18 អ៊ីញនៅក្នុងរង្វាស់ខាងវិញ្ញាណ។

18 កំផែងនោះបានធ្វើពីត្បូងមណីជោតិ នៅទីនេះ ជញ្ជាំង (ἡ ἐνδώμησις τοῦ τείχους αὐτῆς) អាចនិយាយបានអំពីរចនាសម្ព័ន្ធកំពែងក្រុង។ “ត្បូងមណី” មានគុណភាពនៃ “ភាពថ្លាច្បាស់” (ខ10) ដូច្នេះហើយ មួយនេះគឺជានិមិត្តរូបនៃសិរីល្អដ៏បរិសុទ្ធ នៃសេចក្តីសុចរិតដែលមិនមែនលាយបញ្ចូលរបស់ព្រះ។ សូមមើលការបកស្រាយនៃខទី 11, 12 ។ T= សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះបានប្រទាន និងអំណាចនៃការការពារដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់។ យើងគួរភ្លេចថា ក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីមានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ និងជាសម្ភារៈនិយម។ ទីក្រុងត្បូងមណីនេះមិនប្រៀបធៀបជាមួយត្បូងមណីនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ (ដែលត្រូវបានកំទេច) ប៉ុន្តែវាគឺជាការពិតដែលមានតែវត្ថុនិយមដ៏រុងរឿង។

ហើយទីក្រុងក៏ធ្វើពីមាសសុទ្ធ ដូចជាកែវថ្លាល្អ នៅទីនេះ “ប្រាសាទ” (πόλις) មានន័យថាទីក្រុង។ ទឹកដីនៃទីក្រុងគឺមាស ហើយភ្លឺឆ្លុះដូចកញ្ចក់។ នេះជានិមិត្តរូបនៃការពង្រឹងកិត្តិយស ភាពបរិសុទ្ធ និងភាពស្មោះត្រង់.. ដូច្នេះអ្នកណាដែលមានជំនឿដូចមាស អាចដើរលើផ្លូវនេះបាន។(1ពេត្រុស 1;7 វិវរណៈ 3:18)

19 20, ជើងកំផែងបានតាក់តែង ដោយត្បូងមានដំឡៃគ្រប់យ៉ាង នៅទីនេះ ពាក្យប្រាសាទ (ἡ πόλις) ក៏គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ទីក្រុង"។ លោក ហ្គ្រេចដានុសបាននិយាយថា ថ្មគ្រឹះមានគ្រឿងអលង្ការគ្រប់ប្រភេទ ដែលចង្អុលទៅស្តេចនៃប្រាជ្ញា (អំណោយទាន) ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់អ្នកជឿ។ (Deze verschillends Kleurren weerspiegelen de veelvuldige wijsheld ZGods, អេភេសូរ 3:10, die Hij in de onderscheiden genadegraven aan zijn geloovigen doet uitschitteren ។ – Opembaring, p 427)។ គឺវាតាមធម្មជាតិ។ សូមមើល អេភេសូរ 3:10។ ប្រាជ្ញាដែលបទគម្ពីរបាននិយាយមានន័យថាអំណោយទាន និងគុណធម៌ជាច្រើនប្រភេទដែលអ្នកជឿទទួលបាន។ (យ៉ាកុប 3:17)

ត្បូងមណី វាគឺ យ៉ាសភីស(ἴασπις,) ជាភាសាក្រិច ដែលវាមានលក្ខណៈពិសេសនៃភាពសុទ្ធដែលមិនលាយនៅក្នុងខ 18 ដូច្នេះវាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពសុចរិតដែលគ្មានស្នាមប្រឡាក់ ត្បូងកណ្តៀងគឺជា សាផហ្ស៊ីរ៉ុស (σάπφιρος) ជាភាសាក្រិច ដែលជា ពណ៌នៃផ្ទៃមេឃស្រាយ ប៉ុន្តែមិនមែនជាការមើលមិនឃើញនោះទេ។ Agate គឺ កាល់ខេដូន (χαλκηδών) ជាភាសាក្រិច ជាត្បូងពណ៌បៃតង លាយជាមួយនឹងពណ៌ផ្សេងទៀត ដែលមើលមិនឃើញ យើងមិនដឹងអត្ថន័យទេ ត្បូងមរកតគឺ ស្មារ៉ាកដូស (σμάραγδος) ជាភាសាក្រិច ដែលជាពណ៌បៃតងសុទ្ធ ហើយជានិមិត្តសញ្ញានៃសេច

ក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ onyx គឺ សារដូនីស (σαρδόνυξ) ជាភាសាក្រិច ជាមួយនឹងគ្រឿងអលង្ការបន្ទាប់ carnelian គឺ សារដៀន(σάρδιον) ជាភាសាក្រិច គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពរុងរឿងពីអំពើបាប គឺភាពមើលមិនឃើញ។ Chrysolite គឺ គ្រីសូជ្រាសុស (χρυσόπρασος) ជាភាសាក្រិច ដែលជាផ្នែកនៃពន្លឺពណ៌មាស យើងមិនដឹងពីអត្ថន័យនៃនិមិត្តសញ្ញានេះទេ។ beryl គឺ បេរូលលូស (βήρυλλος) ជាភាសាក្រិច ដែលមើលទៅដូចជាពណ៌បៃតងចាស់ ប៉ុន្តែមិនស្គាល់និមិត្តសញ្ញានេះទេ។ topaz គឺ ថូផាស៊ីអន (τοπάζιον) ជាភាសាក្រិច ដែលជាពន្លឺពណ៌មាស ដែលមើលមិនឃើញ។ Chrysoprase គឺ អាមេស៊ូស្ទុស (ἀμέθυστος) ជាភាសាក្រិច ដែលជាត្បូងពណ៌ស្វាយ។

*21 **កែវមុត្តា*** វាជាការប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីពិតគឺការចូលទៅក្នុងនគរព្រះតាមដំណឹងល្អរបស់ម៉ាថាយ (ម៉ាថាយ 7:7, 13:45, 46) ផ្លូវនៃទីក្រុងគឺមាសសុទ្ធ ដូចកញ្ចក់ថ្លាឆ្លុះ។ ការនេះចង្អុលបង្ហាញការពិតដែលថាមិនមានឧបសគ្គណាមួយដែលធ្វើឱ្យពួកគេរអិលតាមផ្លូវនោះទេ។ ដំណើរនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគឺល្អខ្លាំងណាស់ហើយរីករាយដោយសារតែព្រះទ្រង់យាងទៅជាមួយពួកគេ។ “មាសសុទ្ធគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។

*22, 23 **ព្រះវិហារ*** មូលហេតុដែលក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីគ្មានព្រះវិហារ គឺជាការពិតដែលថានគរមិនមានធាតុអ្វីដែលគ្មានព្រះនោះទេ។ ជាពិភពលោកគឺជាកន្លែងដ៏មានពរដែលព្រះគង់នៅជាមួយពួកគេទាំងស្រុង ដូច្នេះគ្មានផ្នែកណាមួយមិនមានភាពបរិសុទ្ធពិសេសនោះទេ។ ដោយសារកន្លែងនោះត្រូវបានភ្លឺដោយពន្លឺខាងវិញ្ញាណខ្លាំងជាង "ព្រះអាទិត្យ និងព្រះច័ន្ទ" វាគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ យោងតាម យេរេមា 3:16, 31:33-34 ។

24 អស់ទាំងសាសន៍នឹងដើរក្នុងពន្លឺក្រុងនោះ នៅក្នុងពាក្យនេះ ការចូលក្នុងពិភពលោកថ្មីនេះអាចត្រូវបានអនុញ្ញាតពីប្រជាជាតិមួយចំនួន និងប្រជាជននៅក្នុងប្រទេសណាមួយ តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប្រទេសពិសេសណាមួយក្នុងពិភពលោក និងប្រជាជាតិណាមួយមិនអាចកំណត់បានឡើយ។

អស់ទាំងស្តេចនៅផែនដី ក៏យកសិរីនៃខ្លួនមកទុកក្នុងក្រុងនោះដែរ មានការបកស្រាយជាច្រើននៅក្នុងពាក្យនេះ។ (1) លោក មីលីហ្គែន បាននិយាយថាក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីនៅក្នុងអត្ថបទគឺគ្រាន់តែជាការប្រៀបធៀបទៅនឹងព្រះវិហារបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែមិនចង្អុលបង្ហាញពិភពលោកដែលនឹងមកដល់នាពេលខាងមុខថទេ។ គាត់មានទស្សនៈបែបនេះថា ពាក្យនេះបង្រៀនថា ស្តេចនៅលើផែនដីចូលក្នុងក្រុមជំនុំ។ ប៉ុន្តែការគិតបែបនេះរបស់ មីលីហ្គែន មិនត្រឹមត្រូវទេ។ ពាក្យទាំងអស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីនៅក្នុងអត្ថបទគឺចង្អុលទៅពិភពលោកខាងមុខយ៉ាងច្បាស់។ ហេតុផលដែលគាត់គិតដូច្នេះគឺជាការពិតដែលចង្អុលទៅភាពពេញលេញ។ ឧទាហរណ៍ “ផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មី” (ខ1) “ជាកូនក្រមុំដែលបានតុបតែងខ្លួនសម្រាប់ស្វាមី។” (ខ2) “ទ្រង់នឹងជូតអស់ទាំងទឹកភ្នែកចេញពីភ្នែករបស់គេ ហើយសេចក្តីស្លាប់នឹងលែងមានតទៅទៀត គ្មានការកាន់ទុក្ខ ការយំ ឬការឈឺចាប់ទៀតទេ ដ្បិតអ្វីៗពីមុនបានកន្លងផុតទៅហើយ” (ខ4) ។ល។ បង្ហាញពីវា ហើយនៅចំណុចកំពូលដែលផ្តុំយកពីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ពាក្យត្រូវបានលើកឡើង។ (ខ8) ហើយក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីជាកន្លែងដែលមានសិរីល្អនៃព្រះ (ខ11) ហើយថ្មនៃគ្រឹះនោះមានគ្រប់រតនៈសម្បត្តិ ឬគ្រឿងអលង្ការដ៏មានតម្លៃ។ (19-21) វាបានរំឭកយើងឱ្យស្រមៃឃើញទីកន្លែងដូចជាឋានសួគ៌នៃសួនអេដែន។ (លោកុប្បត្តិ 2:11-12)

(2) លោក ហ្គ្រេចដានុស បានបកប្រែដូចខាងក្រោម នោះគឺការចូលទៅក្នុងទីនោះ (ក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មី) នៃស្តេចមានន័យថាពួកគេបានចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខយ៉ាងពេញលេញដោយចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំពីឥឡូវនេះនៅទីនោះ។ នោះគឺ

ដោយសារតែស្តេចជឿលើព្រះយេស៊ូឥឡូវនេះ ចុងក្រោយពួកគេបានចូលទៅក្នុងពិភពខាងមុខប្រាកដ នោះបានចូលទៅក្នុងទីនោះឥឡូវនេះ។(ប្រ្តេចដានុស, Dat gebeurt nu. Deze aardsche bedeeling wordt bij deze beschrijving van het heillige Jerusalem nog verondersteld , vgl. Vss. 9 en 10. Maar in de eeuwigheld zullen de verlosten blijken uit alle volken afkomstig te zijn – Openbaring p 429)

(3) លោក ហឺម៉ាន់ បាវីង អះអាងនៅទីនេះថា ការពិតដែលស្តេចចូលទៅទីនោះ នោះពួកគេទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលចូលទៅទីនោះជាអ្នកដែលរុងរឿង (Enalle die volken brengen in het nieuwe Jerusalem saam, alwat zij elk naar zijn onderschelden aard van god ontvangen hebben aan heerlijkheid en eere, op. 21:24,26 –Gereformeerde Dogmatiek, IV p 803)។

(4) ការបកស្រាយមួយទៀតគឺការពិតដែលថាស្តេចនៃនគររាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ (នោះគឺជាអ្នកជឿ) នឹងត្រូវបានចូលរួមក្នុងពិភពលោកនៃក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីជាសិរីរុងរឿងនៃការរស់ឡើងវិញ។ ខ 26 ខាងក្រោមវាក៏អាចជាការបកស្រាយដែរ។ ប្រសិនបើសិរីល្អនិងកិត្តិយសជារបស់ពិភពលោកនោះ បទគម្ពីរនេះមិនត្រូវបានបកស្រាយទេ។ តើសិរីល្អដែលខូចក្នុងពិភពលោកនេះអាចទាក់ទងទៅពិភពលោកថ្មីដែលបានលោះដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែស្តេចនៅក្នុងនគររាជ្យមួយពាន់ឆ្នាំ (ពួកបរិសុទ្ធដែលបានរស់ឡើងវិញទាំងអស់) អាចចូលទៅក្នុងពិភពលោកថ្មីធម្មតា។

27 ***ស្មោកគ្រោក*** នេះជាការដែលមិនបរិសុទ្ធ។ អ្វីដែលមិនត្រូវបានលោះដោយជំនួសដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (ដែលនោះជារបស់ព្រះ) មិនបរិសុទ្ធទេ។ ***បំបែគួរខ្ពើម ឬសេចក្តីកំភូត*** ការនេះចង្អុលទៅកាន់ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ និងមនុស្សដែលមិនជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ។ យោងតាមការបកស្រាយនៃខ 8។

ចំណុចសំខាន់

1. ក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីគឺផ្ទុយពីបាប៊ីឡូន។ បាប៊ីឡូនបានល្បួងមនុស្សដោយសិរីល្អនៃពិភពលោក ហើយទ្រង់បានធ្វើឱ្យគេវិនាសអស់កល្បជានិច្ច។ ក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីធ្វើឱ្យមនុស្សមានសិរីរុងរឿងនៃស្ថានសួគ៌អស់កល្បជានិច្ច។ បាប៊ីឡូនមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ គេប្រៀបដូចជាស្រីសំផឹង ប៉ុន្តែក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីប្រៀបដូចជាកូនក្រមុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលសម្រាប់តែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ (1-9)

2. “ជញ្ជាំងខ្ពស់ដ៏អស្ចារ្យ” គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការការពាររបស់ព្រះដល់រាស្ត្រដែលបានជ្រើសរើស។ (អេសាយ 54:11,12) ក្រុមជំនុំដែលបានប្រោសលោះគឺពឹងផ្អែកលើព្រះចេស្តានៃព្រះដោយស្ម័គ្រស្មោះ។ ដោយអត្ថន័យបែបនេះ វាបង្ហាញថាក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីមានកំពែងធំនិងខ្ពស់។

ការអធិប្បាយទី 60 អ្នកដែលកោតខ្លាច វិវរណៈ 21:8)

យើងមិនគួរប្រកាសអ្វីក្រៅអំពីព្រះជាម្ចាស់នោះទេ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរពាក្យថាកោតខ្លាចមានន័យថា ការកោតខ្លាចទៅចំពោះព្រះ។ វាមិនត្រឹមជាការជម្រុញថា “តែត្រង់ពួកខ្លាច ពួកមិនជឿ ពួកគួរខ្ពើម ពួកកាប់សំឡាប់គេ ពួកកំផិត ពួកមន្តអាគម ពួកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយគ្រប់ទាំងមនុស្សកំភូត គេនឹងមានចំណែក នៅក្នុងបឹងដែលឆេះជាភ្លើងនឹងស្ពាន់ធ័រ គឺជាសេចក្តីស្លាប់ទី2វិញ។” ការដែលយើងមានចិត្តអាក្រក់ត្រូវបានពន្យល់តាមចិត្តសាស្ត្រដូចតទៅ។ ដំបូងឡើយ មនុស្សត្រូវបានជំរុញដោយអារម្មណ៍នោះសាច់ដុំក៏ត្រូវបានកាត់បន្ថយ ចរន្តឈាមមិនដំណើរការល្អ ហើយមុខប្រែជាស្លេ

ក។ ដូច្នេះកាតព្វកិច្ចនៃសកម្មភាពដ៏អាក្រក់គឺទីបំផុតជាប្រតិបត្តិការនៃចំណេះដឹងខុស។ ដោយការរាប់មិនពិត ភាពតក់ស្លុតខាងជីវសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យគឺកើតឡើងដោយធ្វើឱ្យរឿងដ៏អាក្រក់ពីកុំឱ្យទៅជាអាក្រក់។ យើងខ្លាចស្លាប់ដោយការយល់ខុសជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ មនុស្សម្នាក់ស្លាប់ម្តងក្នុងមួយជីវិតរបស់គាត់ ប៉ុន្តែមានចិត្តដ៏គួរឱ្យខ្លាចដល់ទៅ1000ដងក្នុងមួយជីវិតរបស់គាត់។ វាគឺជាភាពភ័យរន្ធត់ និងគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលដែលចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គេ ដែលយល់ខុសអំពីភាពភ័យរន្ធត់នៃការស្លាប់ដែលឥតប្រយោជន៍។ ឬតើអ្នកភ្ញាក់ផ្អើលពេលឃើញខ្សែមួយកាត់ដាច់ ដោយគិតថាជាពស់ក្នុងរាត្រីព្រះច័ន្ទនៅតាមផ្លូវ?

ដូចដែលយើងស្គាល់ព្រះ នោះវាមានតម្លៃដូចជាការដឹងអ្វីៗទាំងអស់ដែរ។ ហើយវាជាចំណេះដឹងដ៏សំខាន់ យើងមិនមានអ្វីគួរឱ្យខ្លាចនោះទេ។ តែបើយើងមិនជឿលើព្រះទេ នោះយើងមិនដឹងរឿងសេចក្តីពិតទេ នោះយើងនឹងក្លាយទៅជាទាសកររនៃការភ័យខ្លាចនិងរន្ធត់ពេញមួយជីវិត។ ហេព្រើរ 2:15 មានបន្ទូលថា “ហើយឱ្យបានប្រោសដល់ពួកអ្នកនោះ ដែលជាប់ជាបាវបំរើគ្រប់1ជីវិត ដោយខ្លាចស្លាប់ ឱ្យបានរួចចេញវិញ”។ នៅពេលដែលយើងជឿលើព្រះតែមួយគត់ យើងអាចយកឈ្នះលើភាពភ័យរន្ធត់ផ្សេងទៀតទាំងអស់។ អំពើដែលមិនគួរកោតខ្លាចព្រះ តែត្រូវកោតខ្លាចអ្នកដទៃ ជាអំពើបាបមួយដែលអាចនាំឱ្យត្រូវបោះចូលក្នុងបឹងភ្លើង។ (វិវរណៈ 21:8) នៅពេលលោកគ្រូគង្វាល Ki Sun Lee ត្រូវបានឃុំនៅក្នុងគុកនៅ ពន្ធធនាគារ ផ្សុងយ៉ាំង ចៅក្រមបានសួរថា “ឧបមាថា អធិរាជនៃស្ថានសួគ៌និយាយថា កុំជឿព្រះយេស៊ូវ តើអ្នកគិតថាលទ្ធផលនោះនឹងទៅជាយ៉ាងណា?” គ្រូគង្វាលនោះបានឆ្លើយថា “ដោយសារខ្ញុំបានជឿលើអ្វីដែលអធិរាជបញ្ជា ដែលថាមិនឱ្យជឿដល់ទ្រង់នោះខ្ញុំនឹងស្លាប់តែម្តង ពីព្រោះខ្ញុំ

ជឿលើព្រះយេស៊ូវហើយបានស្លាប់ហើយ នោះខ្ញុំនឹងបានទៅស្ថានសួគ៌តែម្តង”។ នោះចៅក្រមបានខឹងខ្លាំងហើយនិយាយថា “អំពើបាបរបស់ឯងធ្ងន់ណាស់”។ បន្ទាប់មក គ្រូគង្វាលបានឆ្លើយថា “ប្រសិនបើលោកឱ្យខ្ញុំ សូមឱ្យសេចក្តីស្លាប់ដល់ខ្ញុំចុះ”។ គ្រូគង្វាល លីខ្លាចតែព្រះទេ។ ហេតុផលដែលគាត់មិនខ្លាចលោកិយគឺដោយសារគាត់ដឹងថាមានតែព្រះទេដែលគាត់គួរកោតខ្លាច។ គាត់នៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់នៅធាតុនៃចំណេះដឹងថា “សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះជាដើមចមនៃដំរិះ តែមនុស្សឥតបើគិត គេមើលងាយប្រាជ្ញា នឹងសេចក្តីប្រៀនប្រដៅវិញ” (សុភាសិត 1:7)។

ការអធិប្បាយទី 61 អំពើបាបដែលត្រូវចូលទៅក្នុងភ្លើងស្ពាន់ធ័រ (21:8)

បញ្ជីនៃអំពើបាបដែលមនុស្សនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងនរក គឺជាតំណាងនៃអំពើបាបខាងលើ ហើយរួមបញ្ចូលអំពើបាបទាំងអស់។ ដោយសារតែនៅទីនេះ អំពើបាបទាំងអស់ត្រូវបានលើកយកមកសម្រាប់អំពើបាបសរុបដែលបានធ្វើល្មើសនឹងបញ្ញត្តិដប់ប្រការ។

ការមិនជឿ ការបោកបញ្ឆោត ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ជាដើម គឺជាការធ្វើទាស់នឹងបញ្ញត្តិដែលតំណាងឱ្យការ "ស្រឡាញ់ព្រះ" ការសម្លាប់មនុស្ស ការផិតក្បត់ មនុស្សកុហកជាដើមជាការធ្វើល្មើសនឹងបញ្ញត្តិដែលប្រាប់ឱ្យស្រឡាញ់ដល់មនុស្ស។(អេភេសូរ 4:25, រ៉ូម 13:9)

1. អំពើបាបដែលគួរឱ្យខ្លាច និងអំពើបាបនៃការមិនជឿ

ការនេះចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបនៃការមិនជឿ ពោលគឺមិនកោតខ្លាចព្រះទេ ប៉ុន្តែខ្លាចអ្នកដទៃវិញ។ នេះត្រូវបានពន្យល់ដោយពាក្យខាងក្រោម "អ្នកគ្មានជំនឿ"។ ហេតុផលដែលការមិនជឿចេញមកមុនគេក្នុងបញ្ជីគឺថា វាជាខ្លឹមសារនៃអំពើបាប និងជាមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់នៃបាប។ យ៉ូហាន 6:9 មានបន្ទូលថា “នៅទីនេះមានក្មេងម្នាក់ មាននំប៉័ងម្សៅឱក5នឹងត្រីតូច2 ប៉ុន្តែ ដែលមានតែប៉ុណ្ណោះ តើមានប្រយោជន៍អ្វីដល់មនុស្សច្រើនទាំងម្ល៉េះ”។ មនុស្សមិនអាចធ្វើការល្អសម្រាប់ខ្លួនឯងបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវតែជឿលើព្រះយេហូវ៉ាតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ បើអ្នកណាមិនជឿលើព្រះយេហូវ៉ា អ្នកនោះគឺជាមនុស្សមានបាប ហើយវាក្លាយជាប្រភពនៃអំពើបាបទាំងអស់។ ប្រសិនបើមនុស្សមានភាពសុចរិត នោះគឺគ្រាន់តែជឿលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុង យ៉ូហាន 6:28-29, ហូងមនុស្សបានសួរថា “តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច ដើម្បីនឹងបានធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះនោះ?” ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានឆ្លើយថា “នេះជាកិច្ចការរបស់ព្រះ គឺឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានជឿដល់ព្រះអង្គដែលទ្រង់បានចាត់ឱ្យមកនេះ។” ដូច្នេះការមិនជឿជាប្រភពនៃអំពើបាបទាំងអស់។ រួចមក តើការមិនជឿអ្វីដែលជាអំពើបាបដ៏គួរឱ្យខ្លាចបំផុតនោះ? យើងត្រូវពន្យល់ថែមទៀត។ នេះជា ដេឡូស (δειλός) ជាភាសាក្រិកដែលចង្អុលទៅមនុស្សដែលគួរឱ្យខ្លាច។ ចុះហេតុអ្វីបានជាការមិនជឿគួរឱ្យខ្លាច? ព្រោះការមិនជឿជាសកម្មភាពដែលមនុស្សមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងគួរខ្លាចនោះទេ តែជាសកម្មភាពដែលគាត់យកការភ័យខ្លាចទៅលើអ្វីដែលយើងមិនគួរខ្លាចវិញ។ ការមិនជឿ(1) ជាការខ្លាចមនុស្សដែលជាមនុស្សដូចគ្នា។ ម៉ាថាយ 10:28 មានបន្ទូលថា “កុំឱ្យខ្លាចចំពោះពួកអ្នកដែលសំឡាប់បានតែរូបកាយ តែពុំអាចនឹងសំឡាប់ដល់ព្រលឹងបាននោះឡើយ ស៊ូឱ្យខ្លាចព្រះអង្គវិញជាជាង ដែលទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យទាំងព្រលឹង នឹងរូបកាយវិនាសទៅក្នុងនរកផង”។ សុភាសិត 29:25។ យើងមិនមែនជាមនុស្សដែលខ្លាច

មនុស្សទេ។ វាមិនងាយទេដែលយើងនឹងពិចារណានៅក្នុងការអនុវត្តសេចក្តីពិត ដោយសារតែលក្ខណៈខ្សោយរបស់យើង។ តែយើងអាចយកឈ្នះភាពខ្សោយបាន ដោយសេចក្តីជំនឿពិត និងការទប់ចិត្តខ្លួនដោយប្រាជ្ញា។ ប្រសិនបើគេមានជំនឿពិត នោះគេស្គាល់ថាព្រះគួរឱ្យកោតខ្លាចជាមនុស្ស។

2. អំពើបាបដ៏គួរឱ្យស្អប់

"អំពើបាបដ៏គួរឱ្យស្អប់" ចង្អុលទៅកាន់អំពើបាបទាំងអស់ដែលនៅខាងក្រោមនោះ ដូចអ្វីដែលយើងមើលឃើញ ថាវាអាក្រក់ និងគួរឱ្យស្អប់។ អំពើបាបខាងក្រោមនេះរាប់បញ្ចូលនូវភាពគួរស្អប់ខ្ពើម។

(1) ការសម្លាប់

ការស្អប់ជាឫសនៃការសម្លាប់។ (1យ៉ូហាន 3:16) យើងមិនគួរចាប់យកការស្អប់ក្នុងចិត្តឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែជំងឺឃ្លង់មិនទាន់លេចចេញជារូបរាងក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មានមេរោគក្នុងខ្លួនគាត់ ក៏គាត់មិនអាចជៀសផុតពីជំងឺឃ្លង់បានដែរ គ្រាប់បែកនៅតែជាគ្រាប់បែកមុនពេលគេបោះវា ប៉ុន្តែដោយសារវាត្រូវបានដំឡើងនៅក្នុងឃ្លាំង។ វាគឺជាគ្រាប់បែក។ ឃាតកម្មគឺជាអំពើបាបក្នុងការប្រើសេចក្តីស្រឡាញ់ខុស ហើយវាជាការស្អប់ខ្ពើមមនុស្សជាជាងអារក្ស។ គឺប្រព្រឹត្តអំពើបាប ក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង។ នេះគឺទាក់ទងនឹងអំពើបាបទាស់នឹងព្រះ។ លោកុប្បត្តិ 9:6 យ៉ាកុប 3:9 2ធីម៉ូថេ 3:8។

(2) ខាងផ្លូវភេទ

នេះជាអំពើបាបដែលប្រើស្នេហាខុស គឺស្រឡាញ់លោកិយជំនួសឱ្យព្រះ ហើយមិនមែនស្រឡាញ់មនុស្សនោះទេ តែវាទាក់ទងនឹងអំពើអសីលធម៌។ រូបកាយជាទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូច្នេះកាលដែលមនុស្សប្រើវាដើម្បីបំពេញចំណង់ផ្លូវភេទរបស់ខ្លួន

គឺវាជាបាបដែលធ្វើឱ្យទីបរិសុទ្ធក្លាយទៅជាកខ្វក់។(1កូរិនថូស 6:12-20)។ លោក Bavinck បានមានប្រសាសន៍ថា រូបកាយរបស់មនុស្សក៏ជាផ្នែកមួយនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដែរ វាជាពាក្យត្រឹមត្រូវ ហើយមិនមែនមានន័យថា ព្រះមានរូបកាយនោះទេ។ វាមានន័យថារូបកាយត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អរបស់ព្រះ។ រូបកាយរបស់មនុស្សគឺខុសពីរូបកាយរបស់សត្វ ដូច្នេះនៅពេលដែលគេរស់នៅដោយភាពសុចរិត គេអាចបញ្ចេញពន្លឺបាន.. វាត្រូវបានបង្កើតឡើងពីប្រព័ន្ធដ៏ល្អដើម្បីបង្ហាញពីសញ្ញាណនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ដូចជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរចែងទុកថា រូបកាយជាទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងគួរតែគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។

(3) ការបោកបញ្ឆោត

នេះគឺជាអំពើបាបដែលទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ នេះជាអំពើអាក្រក់ចេញពីគំនិតដែលមនុស្សចង់បានចំណេះដឹងខ្ពស់ដូចព្រះ។ កាលដើមដំបូង មនុស្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយបរិភោគផលនៃដើមឈើដឹងការល្អ និងអាក្រក់។ ដោយគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះគេត្រូវបានដាក់ទោស ហើយបានក្លាយទៅជាងងឹតកាន់តែខ្លាំង។ កាលបើគ្រូទាយដឹងរឿងល្អនិងអាក្រក់ទៅអនាគត វាជាការបះបោរចំពោះព្រះ ព្រោះមនុស្សនោះព្យាយាមស្គាល់ព្រះ។ មិនយូរប៉ុន្មាន អំពើបាបរបស់ហោរាក្លែងក្លាយដោយបញ្ញានោះវាគឺជាអំពើបាបក្នុងការប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់។ ទស្សនវិជ្ជាបែបអាត្មានិយមទាំងអស់គឺជាប្រភេទនៃល្បិចមួយ។ ហោរាពិតមិនមែនជាគ្រូដែលមនុស្សចង់មានចំណេះដឹងហួសហេតុនោះទេ។ មនុស្សមិនស្គាល់

អនាគត និងអ្វីៗទាំងអស់ទេ លើកលែងតែចំណុចដែលជាញាណរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះចំណេះដឹងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បែបនេះ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយព្រះឡើយ។ មនុស្ស ត្រូវបានបង្កើតឡើង មិនឱ្យមានចំណេះដឹងខ្ពស់ ទោះបីជាមុន និងក្រោយអំពើបាប ដែលបានធ្វើបាបក៏ដោយ។ ចេតនាដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាការបះបោរចង់ បានចំណេះដឹងខ្ពង់ខ្ពស់។ ដូច្នេះហើយក្រោយពីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយ មនុស្ស ព្យាយាមលះបង់ដើម្បីចាកចេញពីការស្រមើស្រមៃឥតប្រយោជន៍។ បន្ទាប់ពីបាន ប្រព្រឹត្តអំពើបាប មនុស្សគួរតែមានតែការប្រែចិត្ត ជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹម។ ហោរាពិត បង្រៀនតែការនេះ ប៉ុន្តែហោរាក្លែងក្លាយប្រព្រឹត្តដោយក្រអឺតក្រទមដែលបង្រៀន “ល្បិចកល” នោះគឺជាចំណេះដឹងដែលមនុស្សនោះគិតហួសហេតុ។ “ល្បិចកល” គឺ ជាអំពើបាបដែលទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយក៏ជាអំពើបាបដែរ ព្រោះវាមិន មែនជាតួនាទីរបស់មនុស្សទេ។ ចំណេះដឹងដែលប្រើល្បិចគឺបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុ ស្ស។ វារារាំងការប្រែចិត្ត ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សនោះក្រអឺតក្រទម។ មនុស្សគួរតែស្តប់ ស្តល់នឹង ចំណេះដឹងដែលមានកម្រិត ពោលគឺចំណេះដឹងព្រះគម្ពីរដែលព្រះប្រទានឱ្យ ចូរប្រែចិត្ត ហើយជឿលើវាចុះ។ ទំនុកដំកើង 131:1-3 មានបន្ទូលថា “ឱព្រះយេហូវ៉ា អើយ ចិត្តទូលបង្គំមិនមែនឆ្មើងឆ្មៃ ហើយភ្នែកទូលបង្គំក៏មិនប្រកាន់យស ទូលបង្គំមិន យកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការដ៏ធំ ឬក្នុងដំណើរដែលអស្ចារ្យហួសល្បត់ទូលបង្គំឡើយ ទូល បង្គំបានរំងាប់ ហើយព្រលួងព្រលឹងទូលបង្គំជាស្រេច ដូចជាក្មេងដែលម្តាយបានផ្តាច់ ដោះឱ្យ គឺដូចជាក្មេងដែលលែងដោះនៅជាមួយនឹងម្តាយ អើ ព្រលឹងនៅក្នុងខ្លួនទូល បង្គំ ប្រៀបដូចជាកូនដែលលែងដោះហើយ ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរសង្ឃឹមដល់ព្រះយេ ហូវ៉ាចាប់តាំងពីឥឡូវនេះ ដរាបដល់អស់កល្បជានិច្ចចុះ។” ចោទិយកថា 29:29 មាន

បន្ទូលថា “ឯអស់ទាំងសេចក្ដីលាក់កំបាំង នោះស្រេចនៅព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាទេ តែសេចក្ដីដែលបានបើកសំដែងមកទាំងប៉ុន្មាន នោះស្រេចនៅយើងរាល់គ្នា ហើយនឹងកូនចៅយើង ជារៀងរាបដរាបវិញ ដើម្បីឱ្យយើងបានប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងពាក្យក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ។ មានតែផ្លូវមួយគាត់គឺ យើងអានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ប្រែចិត្ត និងសង្ឃឹម ពិតណាស់វាជាជីវិតដែលរស់នៅពិត។

(4) ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ

[1] អំពើបាបនេះគឺជាបុព្វហេតុដំបូងនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែលមនុស្សបានបាត់បង់ព្រះ។ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងមិនមែនដើម្បីរស់នៅដោយគ្មានព្រះទេ។ ប្រព័ន្ធនៃមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគោលការណ៍បម្រើព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្របានទេកាលដែលពួកគេបានបាត់បង់ព្រះ។ សកម្មភាពដែលមនុស្សដែលបាត់បង់ព្រះថ្វាយបង្គំអ្វីដែលគាត់ចង់បាន នោះគឺការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។

[2] មូលហេតុដែលមនុស្សគោរពបូជាគឺលោភលន់របស់ពួកគេ។ ពួកគេមិនមានសាសនាផ្តោតលើព្រះទេ តែជាសាសនាដែលបង្កើតដោយខ្លួនឯងដើម្បីបំពេញសេចក្តីលោភរបស់ពួកគេ ពោលគឺសាសនានៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ តាំងពីបុរាណមក មនុស្សបានធ្វើរូបព្រះដោយថ្ម ដើមឈើ ឬសត្វផ្សេងៗ។ មនុស្សលោភលន់មានជីវិតដែលគិតតែពីខ្លួនឯង (មិនមែនជីវិតផ្តោតលើព្រះ) ហើយហូរចូលទៅក្នុងអាត្មានិយម។ ដោយមិនទទួលយកបទគម្ពីរជាមូលដ្ឋាននៃការគិតរបស់គេទេ តែអាស្រ័យលើហេតុផលរបស់មនុស្សគឺអាត្មានិយម។ ក្នុងការបម្រើព្រះ ភាពអាត្មានិយមគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់។ ការគិតបែបនេះគឺជាការស្មាននៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ពាក្យ "អ្នកកុហកទាំងអស់" នៅចុងបញ្ចប់នៃអត្ថបទគឺជាពាក្យហៅដល់អំពើបាបទាំងស្រុង។

ការអធិប្បាយទី 62 មនុស្សកុហក (21:8) (1)

មនុស្សក្នុងលោកនេះប្រៀបដូចជាចៀមដែលវង្វេង។ ពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែជាមនុស្សខ្វាក់។ មនុស្សមិនដឹងរឿងច្រើនទេ។ យើងមិនដឹងអំពីយើងទេ អំពីអ្វីដែលសំខាន់បំផុតនៅក្នុងយើងទេ។ ពេលយើងរៀនពីការច្រើន យើងដឹងថាយើងមិនចេះច្រើនទេ។ ដូច្នេះ មនុស្សខ្វាក់ជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយ។ គេមិនមែនជាអ្នកដឹកនាំពិត ហើយក៏មិនមែនជាអ្នកដឹកនាំខ្លួនគេដែរ។ បើគេជាអ្នកដឹកនាំដោយខ្លួនឯង គេជាមនុស្សបោកបញ្ឆោតលើពិភពលោក។ អ្នកដឹកនាំពិភពលោកគឺមានតែព្រះទេ ដែលទ្រង់បានបង្កើតពិភពលោកមក។ តើនរណាជាអ្នកកុហក? មនុស្សកុហកគឺមនុស្សដែលមិនស្គាល់ព្រះ ហើយធ្វើវា។ ទំនុកដំកើង 14:1 មានបន្ទូលថា “មនុស្សល្ងង់ខ្លៅតែងគិតក្នុងចិត្តថា គ្មានព្រះទេ គេសុទ្ធតែជាមនុស្សខូចអាក្រក់ គេបានប្រព្រឹត្តការដែលគួរស្អប់ខ្ពើម ឥតមានអ្នកណាមួយដែលប្រព្រឹត្តល្អសោះ”។

1. ហេតុផលដែលអ្នកមិនជឿព្រះត្រូវបានហៅថាជាមនុស្សកុហក

នៅក្នុងពិភពលោក ការពិតជាក់ស្តែងបំផុតគឺភស្តុតាងនៃព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ។ វាច្បាស់ជាងការពិតដែលព្រះអាទិត្យរះពីទិសខាងកើតទៅទៀត។ ទោះបីជាយើងឃើញរូបដែលព្រះអាទិត្យរះចេញពីទិសខាងកើតតែមួយដងក៏ដោយ ក៏យើងអាចឃើញការពិតថា ព្រះមានគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង ព្រោះវាបង្ហាញនៅក្នុងបរិយាកាសរបស់យើង។ អ្វីដែលយើងឃើញ និងស្តាប់មានច្បាប់ និងភាពរួបរួមគ្នា។ ច្បាប់ និងការរួបរួមគ្នាមិនមែនជាលទ្ធផលនៃការចៃដន្យនោះទេ។ ដូចយើងគិតអញ្ចឹង ដូចយើងឃើញស៊ុត នោះក៏មានមេអំបៅពណ៌លឿងនៅក្នុងនោះ វាជាអាហារូបត្ថម្ភដែលកូន

ទទួលយកហើយធំឡើង។ ផែនការដ៏ឈ្លាសវៃដែលព្រះរៀបចំអាហារូបត្ថម្ភបែបនេះ ត្រូវបានដំណើរការដោយព្រះអាទិករ ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានធ្វើដោយស្វ័យប្រវត្តិនោះទេ។ ជនជាតិអាមេរិកបាននាំយកដើមឧទុម្ពរដែលចេញពី Smyrna ក្នុងទ្វីបអាស៊ីមីនើ ប៉ុន្តែដើមឈើនោះមិនបង្កើតផ្លែទេ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានសិក្សាច្រើនលើក ម្តងហើយម្តងទៀត ពួកគេបានចូលទៅក្នុងតំបន់នៃ Smyrna ហើយបានស៊ើបអង្កេតវា ហើយពួកគេបានរកឃើញថាសត្វឃ្មុំតូចមួយដែលធ្វើឱ្យមានផ្លែឈើ។ ឃ្មុំតូចមែន តែវាចេញមកក្រៅក្នុងរន្ធតូចនៃដើមផ្កា ហើយចេញសកម្មភាពបង្កប់នោះ។ សត្វឃ្មុំផ្សេងទៀត មិនមែនឃ្មុំតូចមិនអាចចូលទៅក្នុងរន្ធតូចនៃពន្លកផ្កា ដូចសត្វទាំងអស់មានច្បាប់ទេ វាគឺជាភស្តុតាងដែលថាព្រះមានវត្តមានគង់នៅ។ តើសៀវភៅសំខាន់អាចបោះពុម្ពដោយមិនមានម៉ាស៊ីនវាយអក្សរដោយរបៀបណា? ប្រសិនបើមនុស្សគិតថា អ្វីៗជាសាកលទាំងអស់មានច្បាប់ និងការរួបរួមដោយស្វ័យប្រវត្តិ នោះវាដូចជាសកម្មភាពដ៏ល្ងង់ខ្លៅមួយដែលអ្នកវាយអក្សរសរសេរអក្សរដោយគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់មកបង្កើតសៀវភៅល្អហើយ។

នៅពេលដែលយើងសិក្សាអំពីកាយវិភាគវិទ្យា យើងអាចដឹងថាវាគឺជារចនាសម្ព័ន្ធបង្កើតដោយប្រាជ្ញាដ៏ជ្រាលជ្រៅ។ ដូចដែលយើងឃើញរចនាសម្ព័ននៃត្រចៀករបស់យើងមានសន្ទះ វាបង្ហាញពីគោលបំណងដែលវាអាចទទួលយកសូរស័ព្ទ។ នៅពេលយើងសិក្សាមាត់របស់យើង ដំបូងមើលធ្មេញរបស់យើង។ បែបបទនៃការកិនអាហារដូចជាត្បាល់ថ្មកិនដូចជាសត្វឆ្កែ ហើយធ្មេញដែលកាត់អាហារហើយបំបែកវាយ៉ាងល្អ ។ ហើយនៅផ្នែកនីមួយៗនៃមាត់ មានប្រភពទឹកមាត់សម្រាប់លាយអាហារជាមួយទឹកមាត់។ ហើយដូចដែលយើងឃើញរចនាសម្ព័ន្ធនៃអណ្តាត ផ្នែកខាងក្នុងមានសាច់ដុំជាច្រើនប្រភេទ ទីតាំង និងការភ្ជាប់របស់ពួកគេគឺស្មុគស្មាញ និងមុតស្រួច ដូច្នេះការ

ផ្លាស់ទីអណ្តាតគឺអាចធ្វើទៅបានទៅគ្រប់តំបន់ទាំងអស់។ ក្នុងចំណោមផ្នែកទាំងអស់នៅក្នុងរាងកាយរបស់យើង អណ្តាតមានសកម្មភាពច្រើនជាងគេ។ ដូចដែលអណ្តាតរបស់យើងនិយាយយោងទៅតាមការបញ្ចេញសំឡេងជាច្រើន វាអនុវត្តដោយការប្រកាន់យកទីតាំងនីមួយៗ និងការវិការនីមួយៗ។ វាដូចជាត្លុកនៅលើខ្សែពួរ។ លទ្ធភាពនៃសកម្មភាពមុតស្រួចលឿនបែបនេះគឺអាស្រ័យលើរចនាសម្ព័ន្ធស្មុគស្មាញនៃសាច់ដុំខាងក្នុង។ នៅពេលយើងសង្កេតមើលប្រតិបត្តិការនៃដងខ្លើមរបស់យើង យើងមិនអាចជួយអ្វីបាន ក្រៅពីសរសើរព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យោងតាមលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Nieuentyt នៅពេលដែលយើងដកដងខ្លើម សាច់ដុំ 100 ត្រូវបានផ្លាស់ទី។ ដោយសារតែសាច់ដុំធ្វើសកម្មភាពលាតសន្ធឹង សកម្មភាពនៃដងខ្លើមរបស់យើងមិនពិបាកទេ។ ជាពិសេសចលនាសាច់ដុំនៃភ្នែករបស់យើងគឺស្រាល។ ថ្វីត្បិតតែសាច់ដុំស្តើង និងតូចជាងសក់ក៏ដោយ សកម្មភាពគឺពិតប្រាកដ និងមានប្រសិទ្ធភាព។ ដូចយើងឃើញការរះកាត់ភ្នែក តើអ្នកណាអាចនិយាយបានថាជាការចៃដន្យនោះ?

2. ហេតុផលដែលមនុស្សមិនជឿ

នៅក្នុងគ្រប់របស់ដែលបង្កើតមកទាំងអស់ក្នុងសកលលោក យើងឃើញច្បាប់ និងការរួបរួម ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សមិនស្គាល់អ្នកបង្កើត? មនុស្សចេះតែដឹងរឿងតូច តែមិនដឹងរឿងធំ ព្រោះបាបកម្មរបស់ខ្លួន។ ទោះបីជាមនុស្សមើលចលនាដង្កូវមុននឹងមើលឃើញក៏ដោយ ប៉ុន្តែគេមិនអាចឃើញចលនាដ៏អស្ចារ្យដែលចលនានៃសកលលោកម្តងក្នុងមួយថ្ងៃនោះទេ។ ទោះបីជាផែនដីមានភស្តុតាងពេញលេញនៃច្បាប់ដែលស្គាល់ព្រះក៏ដោយ ក៏មនុស្សមិនអាចយល់នូវភស្តុតាងនោះដែរ វាពិតជាសោកសៅណាស់។ ហើយជីវិតរបស់អ្នកណាដែលមិនដឹងថាមានព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកភូតភរ

និងអ្នកបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃផង។ ប្រសិនបើបន្ទាប់ពីម្ចាស់ច្បាប់ទាំងអស់នៃរបស់ទាំងអស់ដែលបង្ហាញក្នុងឆាងកុន ឬស្តេរេអូបូបទិក ស្រស់ស្អាត, ខ្លាច និងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា! ខណៈដែលទិដ្ឋភាពនៃពិភពធម្មជាតិត្រូវបានបង្ហាញដោយឆាងកុន ឬស្តេរ៉េអូបទិក ការកោតសរសើរគឺជ្រៅ។ មនុស្សមិនអាចសរសើរអ្វីដែលអស្ចារ្យនោះទេ។ ព្រោះចិត្តងងឹតដោយសារអំពើបាបរបស់ខ្លួន។

3. វិធីសាស្ត្រដើម្បីឱ្យបានមកដល់ជំនឿលើព្រះ

វិធីសាស្ត្រដើម្បីឈានទៅជឿព្រះគឺការស្តាប់ទៅកាន់ការផ្សាយដំណឹងល្អតែមួយគត់ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គេ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អ គឺជាខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដែលសាវក និងហោរាបានប្រកាស នោះគឺជាបទគម្ពីរ។ អេសាយ 59:1, 2 មានបន្ទូលថា “មើល ព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ាមិនមែនរួញខ្លីដែលនឹងជួយសង្គ្រោះមិនបាននោះទេ ព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏មិនបានទៅជាធ្ងន់ ដែលនឹងស្តាប់មិនឮនោះដែរ 2គឺជាអំពើទុច្ចរិតរបស់ឯងរាល់គ្នា ដែលបានខណ្ឌជាកណ្តាលឯង ហើយនឹងព្រះនៃឯងទេតើ ហើយអំពើបាបរបស់ឯងរាល់គ្នាបានបាំងព្រះភក្ត្រទ្រង់មិនឱ្យឯងឃើញដល់ម្ល៉េះបានជាទ្រង់មិនព្រមស្តាប់ទេ”។ ដូច្នេះ រ៉ូម 10:14 មានបន្ទូលថា “ដូច្នេះ បើគេមិនជឿ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេអំពាវនាវដល់ព្រះបាន ហើយបើគេមិនបានឮនិយាយ នោះធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេជឿដល់ព្រះបាន ហើយធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេឮនិយាយបាន បើគ្មានអ្នកណាប្រាប់សោះ”។ មនុស្សទទួលការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយជឿដោយការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់សាវក និងហោរាដែលជាបទគម្ពីរ។ Herman Bavinck ដែលជាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកកាល់វីនបីនាក់ បានសង្កេបដូចខាងក្រោមអំពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនឿដែលនៃលិទ្ធិកំណែទម្រង់។ វាសួរថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿលើវា?" រួចយើងឆ្លើយថា “ពីព្រោះព្រះមានបន្ទូលក្នុងគម្ពីរ នោះយើងជឿលើវា”។

(Waarom gelooft gij? Antwoordt de Christen: god gesproken heft, bijv. In de Schrift, deus dixit)។

ការអធិប្បាយទី 63 មនុស្សកុហក (21:8 (2)

1យ៉ូហាន 2:22 មានបន្ទូលថា “តើអ្នកណាជាអ្នកកុហក បើមិនមែនជាអ្នកដែលប្រកែកថា ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទនោះទេ អ្នកណាដែលមិនព្រមទទួលស្គាល់ទាំងព្រះវរបិតា នឹងព្រះរាជបុត្រាផង អ្នកនោះហើយជាអ្នកដែលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ”។ 2យ៉ូហាន 1:7 មានបន្ទូលថា “ពីព្រោះមានអ្នកប្រវ័ញ្ចបញ្ឆោតជាច្រើនបានមកក្នុងលោកីយហើយ ជាពួកអ្នកដែលមិនព្រមទទួលថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមកក្នុងសាច់ឈាមទេ នោះហើយជាអ្នកប្រវ័ញ្ចបញ្ឆោត ហើយជាអ្នកទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទផង”។

1. ព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ីដែលសម្រេចបំពេញនូវពាក្យទំនាយ

ដោយសារព្រះយេស៊ូវ នោះគឺជាព្រះមេស៊ី អ្នកដែលមិនជឿលើទ្រង់ គឺជាអ្នកកុហក និងជាអ្នកបោកបញ្ឆោត។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលទ្រង់ទាំងជាព្រះ និងជាមនុស្ស ដែលបានយកជាតិជាមនុស្សដូចទៅនឹងទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ នេះបើតាមលោក Moody ដែលជឿលើបទគម្ពីរយ៉ាងស្មោះត្រង់។ 500 - 600 ទំនាយបានចង្អុលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដោយត្រង់ៗ អ្វីដែលទាយពីព្រះយេស៊ូវត្រូវបានសម្រេចគឺ 200 ចំណុច។ យើងមិនដឹងថាចំនួននេះពិតកម្រិតណាទេ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាចំនួនដែលបានទាយពីព្រះយេស៊ូមានចំនួនច្រើន។

2. ការសំខាន់ដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវសុគតនៅលើឈើឆ្កាង

នេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ពិត អស្ចារ្យជាសកល និងអស្ចារ្យ - ជាសកល។ ដូច្នេះ អ្នកដែលបដិសេធព្រះយេស៊ូគឺជាអ្នកភូតភរ និងអ្នកបោកបញ្ឆោត។ ភស្តុតាងនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវគេឆ្កាងព្រះយេស៊ូវត្រូវបានកត់ត្រាក្នុងដំណឹងល្អទាំងបួន ហើយប៉ុលបាននិយាយថា "ដ្បិតខ្ញុំបានផ្តាច់ចិត្តថា នៅក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំមិនព្រមស្គាល់រឿងអ្វីទៀត ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ហើយគឺដែលទ្រង់ត្រូវឆ្កាងផង" (1កូរិនថូស 2:2)។ ហើយគាត់បាននិយាយថា "ឯខ្ញុំ កុំបីឱ្យខ្ញុំអួតខ្លួនឡើយ អួតបានតែពីឈើឆ្កាងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាប៉ុណ្ណោះ ដែលដោយសារទ្រង់នោះលោកីយបានត្រូវជាប់ឆ្កាងខាងឯខ្ញុំ ហើយខ្ញុំខាងឯលោកីយដែរ" (កាឡាទី 6:14)។

យើងជឿថាយើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយលោហិតរបស់បុត្រារបស់ព្រះតែមួយអង្គគត់។

បន្ទាប់ពីមនុស្សជាតិបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះទ្រង់បានបើកសម្តែងទីសម្គាល់នៃដង្វាយធួនជាឈាមរបស់ចៀម ហើយឥឡូវនេះ វាបានសម្រេចដោយព្រះលោហិតនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ សន្តិភាពខាងវិញ្ញាណពិតចេញមកពីការបង់ថ្លៃលោះជាលោហិតដ៏មានតម្លៃនេះ។ ហេព្រើរ 9:22 មានបន្ទូលថា "ហើយតាមក្រិត្យវិន័យ សឹងតែគ្រប់របស់ទាំងអស់បានស្អាត ដោយសារឈាម បើគ្មានខ្ចាយឈាមទេ នោះគ្មានផ្លូវណាឱ្យបានរួចពីបាបឡើយ។" ដ្បិតវាំងននៃទីបរិសុទ្ធត្រូវបានដាច់ នរណាក៏អាចូលទៅចំពោះព្រះតាមរយៈនោះ (ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទខាងរូបកាយនេះ)។ ហេព្រើរ 10:16, 20 មានបន្ទូលថា "ឯសេចក្តីសញ្ញា ដែលអញនឹងតាំងដល់គេក្រោយគ្រានោះ គឺថា អញនឹងដាក់ក្រិត្យវិន័យអញនៅក្នុងចិត្តគេ ហើយនឹងកត់ទុកនៅក្នុង

គំនិតគេផង។តាមផ្លូវដែលទ្រង់បានតាំងសំរាប់យើងរាល់គ្នា ជាផ្លូវថ្មី ហើយរស់ ដែលចូលកាត់វាំងនន គឺជារូបសាច់របស់ទ្រង់”។ (លូកា 23:44, 45)

ដូចជាព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃដំណឹងល្អ។ ហេតុនេះ ហើយបានជាគ្រូគង្វាលម្នាក់បានបម្រើជាគ្រូគង្វាលអស់រយៈពេល 50 ឆ្នាំហើយ បានចាកចេញហើយម្រាមដៃរបស់គាត់បានចង្អុលដោយពាក្យថា “នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិត ប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសបាបឱ្យយើង ហើយនឹងសំអាតយើង ពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ផង” (1យ៉ូហាន 1:9) ហើយបាននិយាយថា “បានស្លាប់ដោយភ្ជាប់សង្ឃឹមខ្ញុំនឹងខគម្ពីរនេះ។” លោកគ្រូ Moody បាននិយាយថា “ប្រសិនបើយើងលុបឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះបទគម្ពីរនឹងក្លាយជាសៀវភៅដែលងងឹត”។

3. បទពិសោធន៍ដែលអ្នកដែលត្រូវបានប្រោសលោះគឺប្រាកដជាលទ្ធផលនៃភាពគ្រប់គ្រាន់

អ្នកដែលបដិសេធការពិតនៃដង្វាយធួនបាបដែលប្រាកដ និងគ្រប់គ្រាន់នោះ គឺអ្នកកុហក និងអ្នកបោកប្រាស់។ ដង្វាយធួនបាបរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាការពិតនៃសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យដែលឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីពិតនៃសកលលោក។ ព្រះមានច្បាប់នៃយញ្ញបូជាក្នុងសកលលោក ទ្រង់បានបើកសម្តែងនូវស្ថានភាពជាច្រើននៅក្នុងពិភពធម្មជាតិ និងសង្គមមនុស្ស សម្រាប់ឆ្លើយតបនឹងតម្រូវការរបស់មនុស្សដែលមានទុក្ខ។ ក្នុងលោកនេះ មានច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ អាស្រ័យហេតុនេះ ច្បាប់នៃការលះបង់។ វត្ថុគ្មានជីវិតត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ជាចំណីសត្វព្រៃ រុក្ខជាតិត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់សត្វព្រៃ។ ស្នេហារវាងសត្វនិងសត្វ។ ឧទាហរណ៍នៅទ្វីបអាហ្វ្រិក សត្វដំរីទឹកមួយចំនួន

បានដើរជុំវិញនិងស៊ីអាហារខ្លះ វាមានការលំបាក។ វាគ្រាន់តែថាបន្ទាប់ពីវាស៊ីអាហារ រួច នៅសល់តែអាហារនៅក្នុងនោះ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាបើកមាត់នៅលើកន្លែងដេក របស់វា សត្វស្លាបតូចៗបានចូលទៅក្នុងវា ហើយរើសវាចេញ ហើយស៊ីវា។ សត្វដំរី ទឹកមិនអាចរស់បានដោយគ្មានជំនួយពីបក្សីនោះទេ។ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ច្បាប់ នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះអំពើបាបត្រូវបានបំបែកចេញ យើងមិនអាចនិយាយថាវា មិនមានទេ។ តើនរណាជាអ្នកបង្កើតច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់? ព្រះបានធ្វើវា។ វា ច្បាស់ណាស់ថាព្រះបានបង្កើតប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងអស់នៅលើពិភពលោ ក។ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យមនុស្សនោះបង្កើតចរន្តអគ្គិសនីដើម្បីផ្តល់ពន្លឺ។ អគ្គិសនីមិនត្រូវ បានបង្កើតឡើងដោយមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានរកឃើញថាព្រះបង្កើតតាមរយៈ មនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ។ ថាទ្រង់បានបង្កើតខ្យល់ ហើយផ្តល់ឱ្យយើងនូវគោលបំណងលើ ការដកដង្ហើមរបស់យើង។ ខ្យល់មានអុកស៊ីសែន និងអាសូត។ វិធីសាស្ត្រព្យាបាល មនុស្សនោះក៏ត្រូវបានរៀបចំផងដែរ គឺជាព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យ៉ូ ហាន 3:16 បាននិយាយថា “ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោកដល់ម្ល៉េះ បានជា ទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ មិន ត្រូវវិនាសឡើយ តែមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ”។ ការពិតដែលថាព្រះបានប្រទាន ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយមកយើងជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំបំផុតរបស់ទ្រង់។ ព្រះគម្ពីរ បានចែងថា អំណោយនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ នោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ គម្ពីរសញ្ញា ចាស់ទាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយពីការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ Justino ដែលត្រូវគេសម្លាប់បាននិយាយថា "ពិភពលោកនេះមានអ្នកដឹកនាំជាច្រើន ដែលពួកគេមានទេពកោសល្យនៃចិត្តរបស់ពួកគេ វិទ្យាសាស្ត្រ ជំនាញជាវិញ្ញាបនបត្រ ដ៏គួរឱ្យជឿជាក់នៃភាពជោគជ័យរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ គ្រិស្ទានគួរប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយមិន

គួរដើរតាមគេឡើយ។ តើពួកគេមានការស្មាមនៃការឆ្កាងទេ?” ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង គឺជាសេចក្តីពិតដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការទាមទាររបស់យើង។ ដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់គឺជាជីវិតរបស់យើង និងជាជីវិតនៃសកលលោកទាំងមូល។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលបដិសេធព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកកុហកធំជាងគេ ជាមនុស្សល្ងង់ដែលមិនស្គាល់វត្ថុមានតម្លៃបំផុត។

ការអធិប្បាយទី 64 បឹងដែលឆេះដោយភ្លើងនិងស្ពាន់ធ័រ (21:8)

បឹងដែលឆេះដោយភ្លើងនិងស្ពាន់ធ័រមានន័យថាជាស្ថាននរក។ ពាក្យថា ស្ថាននរកត្រូវបានលេចមកបីបួនដងនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី (ម៉ាថាយ 5:22, 29, 30, 10:28, 18:9 23:15 ម៉ាកុស 9:47 លូកា 12:5 យ៉ាកុប 3:6) វាជាកន្លែងដែលធ្វើទុក្ខដល់មនុស្សមានបាប។

ដូចម៉ាថាយ 10:28 មានបន្ទូលថា វាជាកន្លែងដែលទាំងរូបកាយនិងព្រលឹងត្រូវធ្វើទុក្ខ។ ដូច្នេះ មានកន្លែងដែលអាក្រក់ នោះជាបឹងដែលឆេះដោយភ្លើងនិងស្ពាន់ធ័រដែលអ្នកដែលរស់ឡើងវិញនឹងត្រូវទៅកាន់ការដាក់ទោសត្រូវចូលទៅទីនោះ (យ៉ូហាន 5:29)។ យើងគិតពីស្ថាននរកតាមបទគម្ពីរ។ ពាក្យថា ស្ថាននរកជាការបកប្រែនៃ ហ្គេហេណា (γέεννα) នៅក្នុងភាសាក្រិក។ ហ្គេហេណា ជាពាក្យនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ហើយចង្អុលទៅកាន់ “ជ្រលងនៃកូនប្រុសរបស់ហីមណុន”។ វាជាកន្លែងដែលស្មោគគ្រោកសម្រាប់ថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ (2 រាជាក្សត្រ 28:3, 33:6) ហើយស្តេច យ៉ូសេបានសង់កន្លែងស្មោគគ្រោកនៅក្នុងន័យដាក់ទោសដល់ការដែលបញ្ឆោត (2ពង្សាវតារក្សត្រ 23:10) និងវាជាសញ្ញានៃកន្លែងដែលមានការដាក់ទោសចុងក្រោយដែលនឹងត្រូវមក។ (យេរេមា 7:32)។ បទគម្ពីរទទួលស្គាល់ថា ស្ថាននរកជាកន្លែងពិសេស តែមិនបានចង្អុលប្រាប់ទិសដៅថាជាវិធីសាស្ត្រនៃលោកិយទេ។ ការពិតនេះបង្ហាញខ្លឹម

សារថា បទគម្ពីរមានរូបភាពខុសៗគ្នាជាងការបង្រៀនរបស់សាសនាផ្សេងៗ។ បទគម្ពីរនិយាយពីស្ថាននរក (1) មានភ្លើងដែលមិនចេះរលត់ (ម៉ាថាយ 5:22, វិវរណៈ 20:10, 14, 15, 21:8) (2) វាមានសេចក្តីងងឹត (ម៉ាថាយ 8:12 22:13 25:30) (3) ដង្កូវដែលមិនចេះស្លាប់ (ម៉ាកុស 9:48 អេសាយ 66:24)។

ពាក្យខាងលើបង្ហាញថា ស្ថាននរកជាវត្តមានដែលពិត។។ តែការរៀបរាប់ធ្វើឱ្យយើងនឹកឃើញពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ពីព្រោះដោយសារអត្ថន័យដែលជាសញ្ញារបស់វា។ ដូច្នេះ ការរៀបរាប់នេះមិនគួរតែគិតពីញាណដែលសាមញ្ញទេ តែគួរតែគិតពីការឈឺចាប់ខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវបែកចេញពីព្រះវិញ។ ពីព្រោះកន្លែងដែលព្រះគង់នៅជាកន្លែងដែលរីករាយជាងកន្លែងណាទាំងអស់ដែលបទគម្ពីរនិយាយ ជាកន្លែងដែលសិរីល្អរបស់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌។ (វិវរណៈ 21:11)។ ពីព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះគួរឱ្យភ័យខ្លាចលើសជាងស្ថាននរកដែលបទគម្ពីររៀបរាប់ផង ដែលជាកន្លែងដែលពេញដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។

គឺបែបនោះ ដែលបទគម្ពីរបង្រៀនពីទស្សនៈដែលលោកិយយកព្រះជាធំ ដែលជាចំណេះដឹងដែលលើសទាំងអស់ដែលដឹងពីសកលលោកទាំងមូល ការវេទនាដែលបាត់បង់ព្រះជាការអ័ភមង្គលដែលត្រូវបាត់ការទាំងអស់។ យើងគួរតែស្គាល់សកលលោកដោយគុណភាពមិនមែនដោយបរិមាណនោះទេ។ ដោយដឹងថាសកលលោកនេះត្រូវបានបង្កើតមកដោយគ្រោងដែលមានព្រះជាធំ គឺជាការដឹងថាសកលលោកមានគុណភាព។

ប៉ុន្តែព្រះពុទ្ធសាសនាមិនបានស្គាល់ព្រះទេ ដែលសម្គាល់ស្ថាននរកជាពណ៌ខាងសាច់ឈាមសុទ្ធ។ តែវាមិនបានលេចមកនៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍ដំបូងរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនាទេ តែវាលេចមកតែនៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍ក្រោយមក។ ហើយនៅពាក់កណ្តាលនៃសៀវភៅខាងលើដែលរាប់បញ្ចូលគំនិត ត្រូវបានប្រើអ្នកដែលមិនមែនជាព្រះពុទ្ធសាសនា។ ដូច្នេះ នៅក្នុងទស្សនៈរបស់ពុទ្ធសាសនា នោះវាប្រៀបដូចជាគំនិតដែលប្លែក។ “ស្ថាននរក” seemនៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាមិនត្រូវបានបង្ហាញដោយវិរិរណៈទេ តែវាជាការបង្កើតនៃការស្រមើស្រម៉ៃដែលឥតប្រយោជន៍របស់មនុស្សច្បាស់ណាស់។ ទីនោះដូចជាត្រូវបាននិយាយថា ស្ថាននរកមានការមួយចំនួន ស្ថាននរកមានទីតាំងនៅខាងក្រោមដីគោក ហើយមានទាំងចម្ងាយនិងចំនួនត្រូវបានសម្គាល់ផង។ ឧទាហរណ៍ ព្រះពុទ្ធត្រូវបានគេសួរថា “ប្រសិនបើមនុស្សទៅស្ថាននរកនៃ Paduma តើគាត់នឹងនៅទីនោះយូរប៉ុណ្ណា?” គាត់បានឆ្លើយថា “លូមួយថង់ត្រូវរាប់ថាមួយគ្រាប់ ហើយមួយគ្រាប់ក្នុងរយៈពេល100ឆ្នាំ ជាពេលយូរទម្រាំរាប់អស់”។ មិនមែនត្រឹមតែការនិយាយពីបាបដែលសម្លាប់កូនចៀម និងសត្វផ្សេងទៀតដែលនឹងត្រូវទៅស្ថាននរកនោះទេ។ នេះជាការស្រមើស្រម៉ៃដែលអសាឥតការទទេរ ហើយវាមិនមែនជាសេចក្តីពិតច្បាស់ណាស់។

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរនៃសាសនាគ្រឹស្តមិនមែនជាការស្រមើស្រមៃរបស់មនុស្សនោះទេ ដែលប្រាប់ថាមាននរកពិតដែលបានជូនដំណឹងដោយការបើកសម្តែង។ ព្រះគម្ពីរមិនបានចែងពីនរកក្នុងទិដ្ឋភាពនៃរូបកាយសុទ្ធសាធនោះទេ។ បទគម្ពីរចង្អុលយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជីវិតក្រោយការស្លាប់នេះ នោះមិនមែនជារបស់ផែនដីនេះទៀតទេ។ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកខាងវិញ្ញាណវិញ។ ហើយមិននិយាយច្រើនទេ។ ដូចជាបទគម្ពីរមាន

កំណត់ត្រាដ៏សាមញ្ញនេះ ព្រោះវាពិបាកណាស់ដែលការខាងវិញ្ញាណត្រូវបានយកមកពន្យល់ដោយវិធីនេះ ពីកន្លែងដែលបទគម្ពីរបានកត់ត្រានោះគឺយ៉ាងសាមញ្ញ។ ផ្ទុយពីនេះ អក្សរសិល្ប៍ពុទ្ធសាសនាបានកត់ត្រាអំពីទោសនៃស្ថាននរកបែបច្របូកច្របល់យ៉ាងលម្អិត ដោយពិពណ៌នាក្នុងគំនិតបែបមនុស្សជាច្រើន។ នៅទីនោះបាននិយាយថា អ្នកខ្លះត្រូវកាត់សាកសពរបស់គាត់ជាផ្នែកៗ ខ្លះទៀតត្រូវរងទុក្ខនៅកន្លែងដែលស្លឹកឈើត្រូវបានប្តូរទៅជាដាវ។ ហើយអ្នកខ្លះត្រូវពិន័យដោយលេបគ្រាប់ដែកដែលគេបាញ់។ ពិតហើយវាជាការស្រមើស្រមៃឥតប្រយោជន៍ច្របូកច្របល់។ នេះបានបញ្ជាក់ថាវាមិនមែនជាការពិត។ បទគម្ពីររបស់យើងលាតត្រដាងថា កំណត់ត្រាទៅកាន់ឋាននរកគឺសាមញ្ញ វាលាតត្រដាងនូវទីសំគាល់នៃសេចក្តីពិតដ៏មានកិត្តិយស។ បទគម្ពីរធ្វើឱ្យយើងគិតដល់ពិភពលោកខាងមុខដោយវិញ្ញាណ មិនមែនគិតដោយវិធីនៃពិភពលោកនេះនោះទេ។

គ្រប់ទាំងអ្នកមិនជឿទាំងអស់ជាមួយនឹងការរំពឹងខាងវិញ្ញាណនៅលើគ្រែជិតស្លាប់ ហើយអ្នកខ្លះអាចមានអារម្មណ៍ដឹងពីស្ថាននរកដែលពីមុនគាត់មិនដែលដឹង។

(1) រ៉ូលទែរ គឺជាទស្សនវិទូដែលមិនជឿព្រះនៅប្រទេសបារាំង ហើយជាអ្នកទាយមិនពិតថា ក្រោយ 100 ឆ្នាំ គម្ពីរនឹងរលាយបាត់។ ពេលដែលគាត់ស្លាប់ គាត់និយាយថា "ខ្ញុំត្រូវបានព្រះ និងមនុស្សបោះបង់ចោល! វេជ្ជបណ្ឌិតអើយ សូមពន្យារជីវិតខ្ញុំរបស់ខ្ញុំត្រឹមតែ 6 ខែមក នោះខ្ញុំនឹងផ្តល់ពាក់កណ្តាលនៃកំណប់របស់ខ្ញុំដល់អ្នក!" បន្ទាប់មកគ្រូពេទ្យបាននិយាយថា "អ្នកមិនអាចរស់នៅដល់រយៈពេលប្រាំមួយសប្តាហ៍ទេ" ។ ដោយសារតែគាត់មានសំឡេងរំខានខ្លាំងពេក ទើបគ្រូពេទ្យដែលមើលថែគាត់មិនអាចដាស់ស្មារតីគាត់បាន។ នៅទីបំផុត ពេលគាត់មកដល់ពេលចុងក្រោយ

នោះនិយាយថា “ខ្ញុំទៅឋាននរក!” គាត់ត្រូវបានបញ្ឆោតខ្លួនឯង ហើយត្រូវបានស្លាប់យ៉ាងវេទនា។ បន្ទាប់ពីគាត់បានស្លាប់ ផ្ទះរបស់គាត់ត្រូវបានប្តូរទៅជាសមាគមព្រះគម្ពីរដើម្បីលក់ព្រះគម្ពីរ។ វាត្រូវបានបង្ហាញថាការព្យាករណ៍របស់គាត់មិនពិត។

(2) Francis Newport បានស្រែកឡើង កាលដែលគាត់ជិតស្លាប់ថា “ខ្ញុំនឹងត្រូវដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ចហើយ ពីព្រោះព្រះជាសត្រូវខ្ញុំដែលសង្គ្រោះខ្ញុំដែរទេ? ឱខ្ញុំបានទទួលទុក្ខវេទនានៃបណ្តាសានៅក្នុងស្ថាននរកដែលខ្ញុំមិនអាចទ្រាំទ្របាន។”

(3) លោក Thomas Scott បាននិយាយនៅលើគ្រែគាត់ជិតស្លាប់ថា “រហូតមកដល់ពេលនេះខ្ញុំបានដឹងថាមិនមានព្រះទេ ហើយក៏មិនមានស្ថាននរកដែរ! តែពេលនេះខ្ញុំដឹងការពីរ ហើយខ្ញុំអាចមានអារម្មណ៍ដឹងពីវា។ ខ្ញុំចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាសដោយការកាត់ទោសដ៏សុចរិតនៃព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តា (ព្រះ)!”

(4) Perigold ជាអ្នកដែលមិនជឿថាមានព្រះ គាត់មានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងនៅគ្រាចុងក្រោយរបស់គាត់ “ខ្ញុំទទួលការឈឺចាប់ជាអ្នកដែលនឹងត្រូវដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ច។” យើងមិនជឿថាមានស្ថាននរកដោយពឹងផ្អែកលើបទពិសោធន៍របស់មនុស្សខាងលើ តែបានជឿលើវាដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ តែបទពិសោធន៍របស់មនុស្សក៏មានអត្ថន័យផងដែរនៅត្រង់កន្លែងនេះ។

មានមនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយថា “ទណ្ឌកម្មនៃនរកគឺផ្ទុយនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ “ដោយសារមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងពិភពដ៏ខ្លី បើគេទទួលទណ្ឌកម្មពីឋាននរកដ៏អស់កល្បនោះ វាជារឿងអយុត្តិធម៌”។ ប៉ុន្តែដូចដែលលោក Herman Bavinck បាននិយាយថា “អំពើបាបគឺល្មើសនឹងច្បាប់ នៅក្នុងប្រភពរបស់វា វាបានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះ ហើយបដិសេធអំណាច និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ និងសូម្បីតែអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ កាលដែលបាបក៏ត្រូវបានប្រព្រឹត្តទៅក្នុងភាវៈដែលមានដែនកំណត់

ហើយពេលវេលាមានកំណត់ នោះវាមានដែនកំណត់។ ប៉ុន្តែអំពើបាបដូច Augustine បាននិយាយថា គួរតែត្រូវបានចាត់ទុកជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការដាក់ទណ្ឌកម្ម មិនមែនដោយរយៈពេលវែង និងខ្លីនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែតាមស្តង់ដារនៃចរិតខាងក្នុង។ នោះគឺ មនុស្សអាចត្រូវសោកសៅអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំរបស់គាត់សម្រាប់ការបរាជ័យដោយសារអំពើបាបមួយភ្លែតគាត់អាចត្រូវបានទទួលការអាម៉ាស់និងការដាក់ទណ្ឌកម្មពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ដោយការបរាជ័យគាត់អាចត្រូវបានស្លាប់ ហើយនៅក្នុងសភាពនៃពិភពលោកនេះនោះគាត់ត្រូវផ្ទេរទៅសភាពដែលមិនត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។ ព្រះក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ ... ទ្រង់បានថ្កោលទោសតាមលក្ខណៈខាងក្នុងនៃអំពើបាប។ មូលហេតុដែលអំពើបាបមិនអាចត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ទ្រង់ គឺការបដិសេធនូវភាពអស្ចារ្យនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់គួរទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការថ្វាយបង្គំរបស់យើង។ ព្រះគួរតែទទួលការស្តាប់បង្គាប់របស់យើង និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងជាបន្តបន្ទាប់ជាដាច់ខាត។ អាស្រ័យហេតុនេះ អំណាចគ្រប់គ្រងនៃច្បាប់គឺនៅតែខ្លាំងជានិច្ច។ ដូច្នេះ បាបកម្មប្រព្រឹត្តតាមចិត្តខាងក្នុងជាបរិបូណ៌ ហើយបាបក៏ត្រូវទទួលទោសជាប់ជានិច្ចដែរ។ (Maar zij iss naar haar oorsprong en wezen, overtrading van de wet, opstand zelf van zijn bestaan. Wel is de zoned eindig in ddien zin, dat zij door een eindig schepsel in een eindigen tijd wordt volbracht, maar Augustinus heft reeds terecht opgemerkt , dat niet de maatstaf is van hare straf. Een uur van onbedachtzaamheid kan maken , dat men jaren schreit. Op zonden van een enkel oogenblik volgt heel een leven van schande en straf. … Geref Dogmatiek, I V p 793)។

ការអធិប្បាយទី 65 ពិភពលោកដែលថ្មីអស់កល្បជានិច្ច (វិវរណៈ 21:9-27)

1. កាលដែលយើងឃើញថាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបង្រៀនពីពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ដោយការប្រៀបប្រដូច នោះយើងដឹងថាពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ជារបស់មានរូបរាង។

យើងអាចដឹងថាពិភពដ៏រុងរឿងដែលបទគម្ពីររបស់គ្រិស្តសាសនាគឺជាការបំបែកដែលផ្ទុយគ្នាដូចជាភាពខុសគ្នានៃស្ថានសួគ៌និងផែនដីទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខដែលសាសនាផ្សេងទៀតនិយាយ។ ពិភពលោកខាងមុខនៃសាសនាផ្សេងគឺការស្រមើលស្រមៃតាមកម្មវត្ថុដែលហូរចូលទៅក្នុងការពិពណ៌នាផ្ទាល់ (មិនមែនជាពាក្យប្រៀបធៀប) ហើយមានពណ៌ខាងសាច់ឈាមសុទ្ធសាធ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីររបស់យើងនិយាយអំពីលក្ខណៈវត្ថុបំណងក្នុងការពិពណ៌នាអំពីស្ថានសួគ៌ក្នុងន័យប្រៀបធៀប។ ដោយសារវាមានលក្ខណៈខុសគ្នាសុទ្ធ ដែលមនុស្សមិនអាចនឹកស្មានដល់។ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា “ទាំងមានសិរីល្អនៃព្រះ ហើយពន្លឺរស្មីរបស់ទីក្រុងនោះ ក៏ដូចជាត្បូងមានដំឡៃថ្លៃវិសេស គឺដូចជាត្បូងមណីជោតិ ហើយថ្លាដូចជាកែវចរណៃ” (11)។ ប្រៀបដូចជាការនោះ ថាវាច្បាស់ណាស់ថា អត្ថបទបាននិយាយពីស្ថានសួគ៌ក្នុងន័យប្រៀបធៀប។ ដូចជា រ៉ូម 3:23 “ពីព្រោះគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាប ហើយខ្វះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះ” បាននិយាយថា នៅក្នុងលោកិយមនុស្សមិនបានពេញដោយសិរីល្អរបស់ព្រះទេ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងលោកិយ កាលដែលយើងនិយាយពីស្ថានសួគ៌ យើងអាចនិយាយ

ជាចម្បងដោយការប្រៀបធៀប ប៉ុន្តែយើងមិនអាចនិយាយជាការរៀបរាប់បែបផ្ទាល់ៗទេ។ ពីព្រោះពិភពលោកខាងមុខមិនមែនជាការល្អបំផុតនៅក្នុងលោកិយនេះទេ។ ពីព្រោះគ្រប់ការទាំងអស់នៃលោកិយនេះជាអ្នកបម្រើទៅកាន់ “បន្ទុករបស់វាទៅកាន់សេចក្តីពុករលួយ” ដោយសារអំពើបាប (រ៉ូម 8:21)។ កាលដែលអ្នកណានិយាយអំពីពិភពលោកនៃសិរីល្អនេះពិបាកនិយាយដោយត្រង់ៗណាស់។ ប្រសិនបើអ្នកណាដែលពិពណ៌នាអំពីពិភពលោកខាងមុខដោយផ្ទាល់មានន័យថា វាមានកំហុសក្នុងការទម្លាក់ពិភពលោកខាងមុខទៅក្នុងកម្រិតនៃពិភពលោកនេះហើយ។ ដូច្នេះហើយបទគម្ពីរក្នុងការនិយាយអំពីពិភពលោកខាងមុខ ដែលត្រូវបានពិពណ៌នាជាចម្បងជាមួយនឹងពាក្យប្រៀបធៀបជាមួយនឹងរឿងដ៏ល្អបំផុតនៃពិភពលោកនេះ លោក Herman Bavinck បាននិយាយទៅពីវិវរណៈ ជំពូក 21 និង 22 ថា “នៅក្នុងការកត់ត្រានៃយេរូសាឡិមថ្មីនៅក្នុងវិវរណៈជំពូក 21 និង 22 នោះមិនត្រូវបកស្រាយដោយន័យត្រង់ដូចជាបទគម្ពីរណាផ្សេងទៀតរហូតនោះទេ”។ (De beschrijving, welke Joahannes van het Jerusalem geeft Openb. 21 en 22, mag zeker evenmin als zijne voorafgande sisionen letterlik worden opgevat)។ គាត់និយាយថា ការប្រៀបប្រដូចនៃវិវរណៈទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីគឺដូចតទៅនេះ “នៅក្នុងចំណោមរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌និងនៅផែនដី គ្រប់យ៉ាងដែលជាការពិត ការមានតម្លៃ ការត្រឹមត្រូវ ការបរិសុទ្ធ ការដែលគួរឱ្យស្រឡាញ់ និងការដែលស្របគ្នានោះត្រូវបានធ្វើឱ្យថ្មីឡើង ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ និងត្រូវបានតម្កើងឡើងនៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់”។ (Alwat waarachtig is, alwat edel is, alwat reehtvaardig is, alwat rein is, alwat liefelijk is, alwat welluidt is, in de gansche schlepping, in hemel en arrde, wordt in de toekomstige

Godsstad saamgebracgt, maar vernieuwd, herschappen, tot zijne hoogstige heerlijkheld opgevoerd.)។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគម្ពីរធ្វើឱ្យយើងជឿលើវត្តមាននៃពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ វាមិនបានធ្វើឱ្យយើងឃើញវាដោយផ្ទាល់ទេ ប៉ុន្តែបានប្រកាសវា នោះវាធ្វើឱ្យយើងជឿ។ យើងមានព្រះបន្ទូលនៃស្ថានសួគ៌នៅក្នុងដៃរបស់យើង វាជាភស្តុតាងដ៏អស្ចារ្យពីពិភពលោកដែលនឹងមកដល់។ វាជាបទគម្ពីរ។ ព្រះបន្ទូលនេះគឺជាសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បដែលមិនផ្លាស់ប្តូរ។ គ្មានសៀវភៅណាមួយក្នុងពិភពលោកអាចប្រៀបធៀបទៅនឹងបទគម្ពីរបានទេ។ នៅចំពោះមុខបទគម្ពីរ ពួកគេទាំងអស់ត្រូវអាម៉ាស់។ ពាក្យនេះប្រកាសអំពីស្ថានសួគ៌ ហើយនិយាយអំពីវត្តមាននិងខ្លឹមសារ។

2. ពិភពលោកដែលនឹងមកដល់នៃសាសនាគ្រឹស្តគឺនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យសុទ្ធសាធ

នៅក្នុង វិវរណៈ 21:11, 22:5 គ្រប់ការលម្អរដោយមាន គ្រឿងលម្អរ និងត្បូងជារបស់ដែលមើលឃើញ ក្នុងពេលតែមួយពួកវាមានអត្ថន័យនៃការតាងសញ្ញា។ (ខ11)។ ពួកវាចង្អុលទៅកាន់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ សិរីល្អរបស់ព្រះបានលាតសន្ធឹងនៅលើភាពសរុបនៃពិភពលោកដែលនឹងត្រូវមកដល់។ ដូច្នេះ កន្លែងនោះជាពិភពលោកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាពិភពលោកដែលពេញដោយព្រះពរតាមរយៈការចុះចូលនឹងក្រិត្យវិន័យសុទ្ធសាធ។ ពាក្យថា “ការដែលមានសិរីល្អរបស់ព្រះ ពន្លឺចែងចាំងដូចជាគ្រឿងដ៏កម្រៃបំផុត ដូចជាត្បូងមណីជោតិ ហើយថ្លាដូចជាកែវចរណៃ” (ខ 11) ជាការប្រៀបធៀបនៃពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ខាងក្រោម។ ដូចជាពាក្យថា ខ្ពស់ដូចជាត្បូងមានតម្លៃ ចូលមើលទៅពាក្យថា “ដូច”។ វាច្បាស់ថា ការរៀបរាប់ទាំងអស់ចេញមកពីចំណង

ជើងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ។ ការរៀបរាប់នោះជាពាក្យប្រៀបប្រដូច និងជាវត្ថុពិត។ រួចមក សិរីល្អរបស់ព្រះមានន័យថា ជាសិរីល្អរបស់ព្រះ។ (និក្ខមនំ 40:34, ជនគណនា 9:15-23 1ពង្សាវតារក្សត្រ 8:11)។ កាលដែលមនុស្សនៅជាមួយតែព្រះមួយអង្គនោះ នឹងទទួលបានសុភមង្គល។

3. ពិភពលោកថ្មីផ្សំដោយប្រព័ន្ធដែលបរិសុទ្ធពេញលេញ

នៅក្នុងវិវរណៈជំពូក 21 ទ្វារដែលបានកត់ឈ្មោះរបស់កុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 មូលដ្ឋានគ្រឹះត្រូវបានតាំងដោយថ្មទាំង 12 ទីក្រុងដែលសង់ឡើងដោយប្រវែង ទំហំ1000ដងនៃជាន់ទាំង 12 (1 ជាន់ = 606 ជំហ៊ានខាងវិញ្ញាណ) ជញ្ជាំងដែលមានប្រវែង12 ខ្យូបីតការ៉ែ(I cubit = 18 អ៊ីញ) ។ល។ គ្រប់ទាំងអស់មានលេខ 12 (អត្ថន័យនៃប្រព័ន្ធពេញលេញ)។ សមាសភាព និងប្រព័ន្ធនៃពិភពលោកខាងមុខគឺបរិសុទ្ធសុទ្ធសាធ ហើយមិនមែនជារឿងល្អបំផុតទៀតទេ។ ហើយឈ្មោះរបស់ពួកសាវក 12 នាក់ត្រូវបានកត់ត្រានៅលើថ្មគោលទាំង 12 វាចង្អុលបង្ហាញថាការសង្គ្រោះនៃពិភពលោកខាងមុខនេះត្រូវបានសម្រេចទាំងស្រុងដោយការពិតនៃដំណឹងល្អដែលសាវក 12 នាក់បានប្រកាសចេញទៅ។ សេចក្តីពិតដែលពួកសាវកបានប្រកាស គឺជាសេចក្តីពិតជាមូលដ្ឋានក្នុងលោកិយ និងលោកិយខាងមុខ។ ដូច្នេះ ដំណឹងល្អត្រូវបានហៅថាជាសេចក្តីពិត។ យើងដែលចូលទៅកាន់ពិភពលោកដ៏បរិសុទ្ធជារៀងរាល់ថ្ងៃ គួរមានអារម្មណ៍អាម៉ាស់ចំពោះស្ថានភាពមិនពេញលេញរបស់យើង ហើយគួរតែបំពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ទោះជាគេជាមនុស្សមានបាបក៏ដោយ ប្រសិនបើគេត្រូវបានគ្របបាំងដោយព្រះគ្រីស្ទ នោះគេអាចចូលទៅក្នុងទីនោះបានដោយពឹងផ្អែកតែលើព្រះគ្រីស្ទតែ

មួយប៉ុណ្ណោះ។ ការមិនទុកចិត្តលើខ្លួនឯង នោះពិតជាមានន័យថាត្រូវបំពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ។

4. ពិភពលោកនោះពិតជាបរិសុទ្ធនិងសុចរិតសុទ្ធសាធ

ដោយសារពិភពលោកនោះគឺបរិសុទ្ធទាំងស្រុង នោះមិនត្រូវការប្រព័ន្ធនៃភេទទេ។ ព្រោះវាបរិសុទ្ធទាំងស្រុង កន្លែងណាក៏ដោយ គឺសម្រាប់តែព្រះជាម្ចាស់តែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។ ដូចជាកូនក្រមុំបានតុបតែងស្អាតសម្រាប់តែកូនកំលោះ (វិវរណៈ 21:2)។ អ្វីៗទាំងអស់ និងសកម្មភាពទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ មានគោលបំណងសម្រាប់នឹងធ្វើឱ្យព្រះទ្រង់ពេញព្រះទ័យ។ ព្រះវិហារនៅក្នុងលក្ខណៈបុគ្គលនៃពិភពលោកនៃរបស់ដែលបានបង្កើតមកគឺគ្មានប្រយោជន៍ទេ។ ព្រោះប្រព័ន្ធនៃការញែកជាបរិសុទ្ធមានគោលបំណងលើការរក្សាភាពបរិសុទ្ធ និងការបីបាច់ឱ្យប្រសើរទៅ។ មិនមែនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ពិភពលោកថ្មីគឺសុចរិតយ៉ាងពេញលេញ។ មានភាពសុចរិតដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅភាពងងឹតពីភាពភ្លឺនៅក្នុងពិភពលោក ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខនេះ សេចក្តីសុចរិតពេញលេញនៃព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបំពេញជានិច្ច។ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទគ្រប់គ្រងលើវាទាំងស្រុង។ ដោយសារពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់គោរពតាមការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុង នោះសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសម្តែងដោយផ្ទាល់។ ដូច្នេះ វិវរណៈជំពូក 21 និង 22 មានបន្ទូលថា “ទ្វារទាំង12ជាកែវមុក្តា12 គឺទ្វារ1ធ្វើពីកែវមុក្តា1 ហើយផ្លូវក្រុងក៏ធ្វើពីមាសសុទ្ធ ថ្លាដូចជាកែវ។ ខ្ញុំមិនឃើញមានព្រះវិហារណា នៅក្នុងក្រុងនោះទេ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាបំផុត ព្រមទាំងកូនចៀមដែរ ទ្រង់ជាព្រះវិហារនៃទីក្រុង

នោះ”។ ហើយវិវរណៈ 21:27 មានបន្ទូលថា “ក៏គ្មានអ្វីស្មោកគ្រោក ឬអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តបែបគួរខ្ពើម ឬសេចក្តីកំភូតណាចូលទៅក្នុងទីក្រុងនោះបានឡើយ ចូលបានតែអ្នកណា ដែលមានឈ្មោះកត់ទុក ក្នុងបញ្ជីជីវិតរបស់កូនចៀមប៉ុណ្ណោះ”។ នៅទីនេះ “មិនស្អាត” មានន័យថា របស់ដែលមិនមែនសម្រាប់ព្រះ ពោលគឺមិនបរិសុទ្ធ វាចង្អុលទៅមនុស្សដែលធ្វើល្មើសនឹងបញ្ញត្តិទីមួយ និងបញ្ញត្តិទីពីរ។ ដូចអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើ ពិភពលោកថ្មីគឺជាពិភពលោកដ៏វិសុទ្ធ ដូច្នេះគ្មានអ្វីដែលបរិសុទ្ធមិនអាចចូលរួមបានទេ។ ហើយ “គួរស្អប់ខ្ពើម” មានន័យថា អំពើទុច្ចរិតចំពោះមនុស្ស ពោលគឺ វាគឺជាការដែលមនុស្សត្រូវបំពានលើបញ្ញត្តិទីប្រាំ ដល់បញ្ញត្តិទីដប់។ នៅខាងក្រោមពាក្យ “មិនពិត” គឺជាពាក្យសរុបរបស់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ដែលបំពានលើបញ្ញត្តិទាំងអស់។

ជំពូកទី 22

1. ការបង្ហើយនូវការពិពណ៌នាពីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីនៅជំពូកខាងលើបន្តទៀត។ (1-5)
2. សេចក្តីសរុបនៃការបើកសម្តែងទាំងអស់ដែលបានទទួលរហូតដល់ពេលនេះ (6-21)

ការបកស្រាយ

ទេវតាក៏បង្ហាញ ឱ្យខ្ញុំឃើញទន្លេទឹកជីវិត ថ្លាដូចជាកែវចរណៃ ដែលហូរចេញពីបល្ល័ង្កនៃព្រះ និងកូនចៀម

ពាក្យនេះរំឭកយើងអំពីទន្លេដែលបានកត់ទុកដែលនៅសួនអេដែន។ ការបាត់បង់ដោយអំពើបាបរបស់មនុស្សនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់នឹងបានស្តារវាឡើងវិញឱ្យបានជាការប្រសើរជាង។ ហើយយើងក៏អាចឃើញការពិតដែល ពាក្យនេះបានសម្រេចតាមទំនាយរបស់អេសេគាល 47:1។ ទឹកដែលអេសេគាលឃើញបានចេញពីព្រះវិហារ ប៉ុន្តែទឹកដែលយ៉ូហានឃើញចេញពីបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ។ ព្រះវិហារត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរឥឡូវនេះទៅជាបល្ល័ង្ក ដោយសារតែមិនមានព្រះវិហារនៅក្នុងពិភពលោកថ្មីដែលបានសម្រេចនូវការប្រោសលោះរួមក។ (21:22) ឥឡូវនេះ យោងទៅតាមសេច

ក្តីសម្រេចដែលព្រះគ្រប់គ្រងលើពិភពលោកនៃពួកបរិសុទ្ធទាំងស្រុងនោះ ទឹករស់ដ៏បរិបូរណ៍ដែលថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានឃើញពីមុន ត្រូវបានផ្តល់មកនៅក្នុងពិភពលោកថ្មី។ "ភ្លឺដូចគ្រីស្តាល់" នៅទីនេះពាក្យ "ភ្លឺ" គឺជា ឡាំផ្រូន (λαμπρὸν) នៅក្នុងឯកសារសំខាន់នៃពាក្យដើមដែលមានន័យថាការបកប្រែន័យត្រង់គឺភ្លឺចាំង។ “ទន្លេនៃទឹកនៃជីវិត” (ποταμὸν ὕδατος ζωῆς) មានអត្ថន័យនៃទន្លេដែលហូរឥតឈប់ឈរ និងទន្លេដែលផ្តល់ជីវិត។ ដ្បិតវាភ្លឺ វាមិនជាប់នឹងភាពមិនបរិសុទ្ធ សេចក្តីងងឹត សេចក្តីស្លាប់ជាដើមឡើយ វាមានតែសេចក្តីសុចរិត ពន្លឺ ជាអំណាចនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ ដ្បិត “ការហូរចេញពីបល្ល័ង្កនៃព្រះ និងកូនចៀម” វាគឺជាអត្ថន័យបែបនិមិត្តរូបយ៉ាងប្រាកដ។ បើយើងមើលឃើញថាវាតាមន័យត្រង់ នោះជាពាក្យផ្ទុយ តើទឹកអាចចេញពីបល្ល័ង្កយ៉ាងដូចម្តេច? វាគឺជាប្រភេទនៃជីវិតគ្មានដែនកំណត់នៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខទាំងអស់ដែលព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទបានប្រទាន។ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះ (Swete, Allo) បាននិយាយថាវាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតាមលក្ខណៈគោលនៃយ៉ូហាន 7:39 ។ តែវាមានអត្ថន័យទូលំទូលាយជាង។ លោក ហាដុន បាននិយាយថា “និមិត្តសញ្ញានេះមានអត្ថន័យជាក់ស្តែង។ និមិត្តសញ្ញាគឺជាជីវិតថ្មីដែលព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ឱ្យ (យ៉ូហាន 4: 7, 7: 38) ហើយធានាថាមិនផ្លាស់ប្តូរនិងមិនចាស់។ (Aber die Eezeichnung ist deutlich: ist das neue Leben. Das der Christus den seinen spendet”)។ ជីវិតដែលតំណាងឱ្យទន្លេនៃទឹករស់ដែលធ្វើឱ្យព្រលឹង និងរូបកាយរបស់អ្នកជឿរីករាយនឹងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

2 ឯនៅកណ្តាលផ្លូវក្រុងនោះ ហើយនៅមាត់ទន្លេទាំងសងខាង នោះមានដើមជីវិតដែលបង្កើតផ្លែ12ដង

សារថ្មីអំពីមែកធាងផលផ្លែនៃជីវិតឥឡូវនេះត្រូវបានស្តាប់ម្តងទៀត។ (លោកុប្បត្តិ 2:9)។ "ដើមឈើនៃជីវិត" មានន័យថាដើមឈើផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នៅសួនអេដែន មនុស្សបានបាត់បង់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនេះ ហើយតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទដល់អ្នកដែលយកឈ្នះដោយសេចក្តីជំនឿ នឹងត្រូវបានប្រទានឱ្យ។ ដូច្នេះ ដើមឈើអាចជានិមិត្តរូបនៃព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែវាជាការពិតដែលថាដើមឈើពិតជាមាននៅក្នុងនគរ។ មុននឹងឃើញវា យើងមិនមានចំណេះដឹងច្បាស់ជាងនេះទេ។ មាន4ដងក្នុងកណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតដែលលើកអំពីដើមឈើជីវិត។(សុភាសិត 3:18, 11:30, 13:12, 15:4)

ស្លឹកឈើនោះ ក៏សំរាប់នឹងមើលអស់ទាំងសាសន៍ឱ្យជា

នៅទីនេះពាក្យ "ការរស់ឡើងវិញ" គឺ សេរ៉ាផេអាន (θεραπείαν) ជាភាសាក្រិចគឺ "ការព្យាបាលគ្រប់ជាតិសាសន៍" ដែលមានន័យថាជួយសង្គ្រោះព្រលឹងដែលរងទុក្ខដោយអំពើបាបរបស់មនុស្សទាំងអស់។ ផ្លែឈើនៃដើមនេះធ្វើឱ្យពួកគេរីករាយនឹងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចហើយស្លឹកវាធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់មនុស្សបានជាសះស្បើយ។ សូមមើលអេសេគាល 47:12។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថាដើមឈើគឺជាវត្ថុពិត និងជានិមិត្តរូបនៃជីវិតដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទាន។ អ្វីក៏ដោយដែលនៅខាងក្រៅព្រះគ្រីស្ទមិនផ្តល់ជីវិតបែបនោះទេ។

3-5ឃ្លានេះជាខ្លឹមសារនៃការប្រទានពរដល់ផែនដីថ្មី។

3 គ្រានោះនឹងគ្មានសេចក្តីបណ្តាសាទៀតឡើយ

អ័ដាម និងអេវ៉ាក៏បានស្នាក់នៅក្នុងស្ថានភាពដ៏មានពរនៅលើកដំបូង ពួកគេបានត្រូវបណ្តាសានៅពាក់កណ្តាលទី ដូច្នេះពួកគេបានបាត់បង់ជីវិតដែលមានពរ។ ដូច្នេះ មុនពេលបណ្តាសាត្រូវបានលុបចោលជារៀងរហូត ជីវិតដែលមានពរមិនត្រូវបានធានាឡើយ។

ហើយបល្ល័ង្កនៃព្រះ និងកូនចៀម ក៏នឹងនៅក្នុងក្រុងនោះ

នោះដោយសារព្រះគង់ជាមួយនឹងមនុស្ស ហើយព្រះគ្រីស្ទដែលជាអ្នកផ្សះផ្សាដ៏អស់កល្បរបស់មនុស្ស ដែលទ្រង់បានជំនួសពួកគេដែលទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងពួកគេនៅទីនោះ ពួកគេមិនមានការព្រួយបារម្ភក្នុងការបាត់បង់ព្រះពរដ៏អស់កល្បនោះទេ។ ពីព្រោះមនុស្សបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះដោយការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះអំពើបាបពីអតីតកាលរបស់គេត្រូវបានជំនួសដោយកូនចៀម ហើយគេមិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានឡើយនៅថ្ងៃអនាគត។

ឯពួកបាវរបស់ទ្រង់ គេនឹងបំពើទ្រង់ គេនឹងឃើញព្រះភក្ត្រទ្រង់ ហើយព្រះនាមទ្រង់នឹងនៅលើថ្ងាសគេ

នេះជាពរបីយ៉ាងដែលរាស្ត្រនៃពិភពលោកថ្មីទទួលបាន។ ការបម្រើព្រះគឺជាកាតព្វកិច្ចដ៏សំខាន់របស់មនុស្ស ដែលមនុស្សធ្លាប់មានស្ថានភាពមិនពេញលេញអស់រយៈពេលដ៏យូរ ឥឡូវនេះវានឹងត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ។ ហើយដូចជាគេប្រឈមមុខនឹងព្រះ ការប្រកបរបស់គេគឺជាការដ៏មានតម្លៃបំផុតនៅក្នុងមនុស្ស។ ឥឡូវនេះគើរការយ។ មិនត្រឹមតែថាមនុស្សមិនបានក្លាយទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់សាតាំងទេ តែបានក្លាយទៅដូចជាកំណប់ទ្រព្យរបស់ព្រះគឺជាអត្ថន័យនៃវត្តមានរបស់គេ។ ឥឡូវនេះ

នៅក្នុងអត្ថន័យនៃការបង្កើតវត្តមានរបស់មនុស្ស នោះព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានសរសេរនៅលើថ្ងាស។

ផ្នែកទី 11

សរុបសេចក្តី 22:6-21

ការបកស្រាយ

6-17 ការជម្រុញបីដែលបង្រៀនពីវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន

1. ការជម្រុញទីមួយ

6, 7 ខគម្ពីរនេះមានន័យថាការប្រកាសវា ហើយរក្សាវាបន្ត ពីព្រោះពាក្យនៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហានគឺស្មោះត្រង់ និងពិត ដោយសារព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈនឹងយាងមក។

ពាក្យទាំងនេះពិតប្រាកដ ហើយគួរជឿ យោងតាមការបកស្រាយ វិវរណៈ 21:5

8, 9 ទេវតាដែលបើកសម្តែងហាក់ដូចជាអស្ចារ្យ ក៏មិនព្រមទទួលជំនួសការថ្វាយបង្គំដែលមនុស្សគួរថ្វាយដល់ព្រះដែរ។

1. ការជម្រុញទីពីរ

10-15 ហេតុផលដែលមិនត្រូវបិទព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន ហើយត្រូវបង្រៀនវាគឺជាការពិតដែលថាពេលវេលាដែលព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកម្តងទៀតគឺនៅជិតបង្កើយ។ ជិតដល់ពេលកំណត់ដូចទ្រង់បានបង្គាប់ថា៖ “ចូរឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅតែប្រព្រឹត្តអាក្រក់ចុះ!” (ម៉ាថាយ 26:45) គឺថាពេលនេះទ្រង់មិនមានពេលនឹងជម្រុញឱ្យមនុស្សដែលមានចិត្តរឹងប្រែចិត្តទេ (សូមអាន ដានីយ៉ែល 12:10)

អស់អ្នកណាដែលលាងអាវខ្លួន ការនេះចង្អុលទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវបានប្រោសលោះដោយផ្ទាល់ (អាវ) ដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាប ហើយត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ។ (1យ៉ូហាន **1:8**)

ពួកឆ្កែ ចង្អុលទៅកាន់មនុស្សដែលស្មោគគ្រោក ហើយមិនត្រូវបានប្រោស និងពួកអាបធ្មប់ និងពួកកំផិត ពួកសម្លាប់ និងអ្នកដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ និងប្រព្រឹត្តអំពើមិនពិត។ យោងទៅលើការបកស្រាយរបស់ 21:8។

4. ការជម្រុញទីបី

16-17 ខគម្ពីរទាំងនេះមានអត្ថន័យប្រកាសការបើកសម្តែងរបស់យ៉ូហាន។

ជាឫស រហើយជាពូជហ្លួងដាវីឌ យោងតាមការបកស្រាយរបស់ 5:5។ ពាក្យនេះជាត្រួយដែលកាត់ចេញពីភាពជាស្តេចរបស់ដាវីឌ (អេសាយ 11:10)។ វាមានន័យដូច

គ្នាទៅនឹងពាក្យ “ពូជពង្សរបស់ដាវីឌ”។ វាជាឈ្មោះរបស់ព្រះមេស៊ីដែលគម្ពីរនៃសញ្ញាចាស់បានទាយ។

ផ្កាយព្រឹកដ៏ភ្លឺចិញ្ចែង យោងទៅលើការបកស្រាយនៃ 2:28 យោងទៅតាមពាក្យមួយ “ផ្កាយព្រឹក” គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបដើម្បីចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (2ពេត្រុស 1:19)។ ការបើកសម្តែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានបង្ហាញដោយការយាងមករបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលបង្ហាញថាថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកគឺជិតមកដល់ហើយ។ ដូចផ្កាយព្រឹកដែលលាតត្រដាងការពិតថាថ្ងៃជិតមកដល់ហើយ។

17 ព្រះវិញ្ញាណ និងប្រពន្ធថ្មោងថ្មីពោលថា អញ្ជើញមក ហើយអ្នកណាដែលឮ ក៏ថា អញ្ជើញមកដែរ នេះគឺជាការឆ្លើយតបរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងកូនកំលោះ (ក្រុមជំនុំ) ចំពោះពាក្យថា “មើលចុះ អញនឹងមកក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ” នៅក្នុងខ 12។ មានន័យថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងក្រុមជំនុំប្រាថ្នាចង់បានការយាងមករបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយស្មោះ។ “ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” ចង្អុលទៅទីប្រឹក្សាដែលធ្វើការក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយ “កូនកំលោះ” មានន័យថាក្រុមជំនុំ។ ***អញ្ជើញមក ហើយអ្នកណាដែលឮ ក៏ថា អញ្ជើញមកដែរ*** នោះគឺនៅពេលដែលព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈត្រូវបានប្រកាស វាគឺជាការស្នើសុំដែលអ្នកជឿត្រូវស្តាប់ ហើយគួរតែអធិស្ឋានដល់ការយាងមកនៃព្រះគ្រីស្ទ។

អ្នកណាដែលស្រេក នោះមានតែមក នេះចង្អុលបង្ហាញដល់ការប្រកាសដំណឹងល្អនៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ប៉ុន្តែ លោក ឡូមេយើ បានបកស្រាយដូចតទៅនេះ “អ្នកដែលស្រេកទឹក” មានន័យថាអ្នកជឿ នោះគឺជាអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បានមកុដនៃការត្រូវគេសម្លាប់។ ដូចគ្នាដែរអ្នកជឿគួរតែមករកទ្រង់ មានន័យថាចូលទៅក្នុងពិភពលោកដែលមានពរតាមរយៈការស្លាប់។ (លោក ដាន់ មូស)។ ប៉ុន្តែពាក្យនេះមានន័យថា អ្នកជឿ

ធ្វើឱ្យសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់បានគ្រប់គ្រាន់។ ចំណុចមួយដែលចង្អុលទៅកាន់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលយើងត្រូវគិតអំពីវា។

18-19 ខគម្ពីរទាំងនេះលាតត្រដាងពីស្ថានភាពប្រុងប្រយ័ត្ន ជាបញ្ហាដែលអ្នកដែលសិក្សាពីវិវរណៈរបស់យ៉ូហានគួរតែប្រុងប្រយ័ត្ន។ វាជាការព្រមានថា អ្នកណាដែលបន្ថែមពាក្យនេះក្នុងសៀវភៅនេះ ឬដកចេញពីសៀវភៅនេះនឹងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ធ្ងន់ធ្ងរ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យដែលថាមនុស្សមិនអាចបន្ថែមនិងដកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) គឺសំដៅទៅលើសេចក្តីអធិប្បាយពី "សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ។

20 បទគម្ពីរនេះគឺជាពាក្យដែលបញ្ជាក់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទថាមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានទេ។ សៀវភៅនេះចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់នៅជិតបង្កើយ (1:1,3) ហើយបញ្ចប់ដោយពាក្យដដែល។

ចំណុចសំខាន់

ការសរុបសេចក្តីនៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន គឺជាការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់របស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ចប់ការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់ជាអចិន្ត្រៃយ៍ដោយសន្យាតែការមួយនេះ។ យ៉ូហានដែលជាតំណាងក្រុមជំនុំបានឆ្លើយតបពាក្យថា “អាម៉ែន សូមយាងមកព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ! ហើយបានអធិស្ឋាន។ (20)

ការអធិប្បាយទី 66 ទឹកនៃទន្លេជីវិតនៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ (22:1,17)

1. ព្រះគុណនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងទឹកទន្លេ

ការប្រៀបធៀបព្រះគុណនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដែលអ្នកជឿទទួលបានពីទឹករស់នៃទន្លេបង្ហាញការពិតថា វាសម្បូរដោយឥតគិតថ្លៃ។ វិវរណៈ 22:17 មានបន្ទូលថា “ព្រះវិញ្ញាណ នឹងប្រពន្ធថ្មោងថ្មីពោលថា អញ្ជើញមក ហើយអ្នកណាដែលឮ ក៏ថា អញ្ជើញមកដែរ អ្នកណាដែលស្រេក នោះមានតែមក ហើយអ្នកណាដែលចង់បាន មានតែយកទឹកជីវិតនោះចុះ ឥតចេញថ្លៃទេ”។ ព្រះទ្រង់បានផ្តត់ផ្គង់ព្រះគុណនៃជីវិតអស់កល្បដល់មនុស្សដោយឥតគិតថ្លៃ។ ហេតុផលដែលទ្រង់ធ្វើដូច្នេះ មិនមែនមានន័យថាជីវិតអស់កល្បមិនល្អឬទាបថោកទេ តែដោយសារតែវាមានតម្លៃខ្លាំង។ ដោយសារវាមិនអាចនឹងកំណត់ថ្លៃនៃអំណាចចេស្តារបស់ព្រះដែលផ្តល់ជីវិតអស់កល្បដល់មនុស្ស និងបង្ហូរមកកាន់មនុស្សដោយឥតគិតថ្លៃជាបរិបូរណ៍ដូចជាការចាក់បង្ហូរទឹកផង (រ៉ូម 5:5)។ តើមនុស្សគួរតែមានឥរិយាបថបែបម៉េចទៅកាន់ដំណឹងល្អនៃជីវិតដែលបង្ហូរមកដូចជាទឹកនោះ?

(1) វាជាឥរិយាបថនៃការបន្ទាបខ្លួន។ (រ៉ូម 3:23, 24, 27) ទឹកហូរទៅកន្លែងដែលទាប អ្នកដែលជឿដំណឹងល្អ និងបានទទួលជីវិតអស់កល្បគួរតែត្រូវបានបំពាក់ដោយការបន្ទាបខ្លួនពីដើមរហូតដល់ចប់។ ហេតុផលដែលនៅក្នុងចំណោមព្រះពរទាំង 8 ដែលព្រះយេស៊ូវបង្រៀននោះ វាជាការបង្រៀនទីមួយថា ជាអ្នកដែលក្រខាងវិញ្ញាណនោះមានពរហើយ វាសំដៅទៅលើការបន្ទាបខ្លួន ដែលជាគ្រឹះនៃព្រះពរទាំង 8។ ព្រះទ្រង់បណ្តេញពួកក្រអឺតក្រទមចេញ តែទ្រង់បានផ្តល់ព្រះគុណដល់អ្នកដែលបន្ទាបខ្លួន។ (យ៉ាកុប 4:6) តើអ្វីជាការបន្ទាបខ្លួន? វាជាការចាត់ទុកអ្នកផ្សេងទៀតប្រសើរជាងខ្លួន។ (ភីលីព 2:3)។ ការនេះមិនមានន័យថា មនុស្សពិសេសម្នាក់ប្រសើរជាងខ្ញុំទេ តែ

គឺមិនថាជាអ្នកណាសុទ្ធតែប្រសើរជាងខ្ញុំ។ នេះមិនមែនជាវិធីសាស្ត្រខាងគំនិតនៅក្នុងស្តង់ដារនៃចំណេះដឹងនិងជំនាញទេ តែជាស្តង់ដារនៃព្រលឹង។ បើទោះជាខ្ញុំមានជំនាញ តែប្រសិនបើខ្ញុំមិនបម្រើព្រះអម្ចាស់ នោះខ្ញុំធ្វើបាបហើយ នោះខ្ញុំអាក្រក់ជាងមនុស្សដែលមិនមែនជំនាញផង។ ប៉ុល បាននិយាយថា “ពាក្យនេះគួរជឿ ហើយគួរទទួលគ្រប់យ៉ាង គឺថា ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវទ្រង់បានយាងមកក្នុងលោកីយ ដើម្បីនឹងជួយសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ដែលខ្ញុំនេះជាលេខ1ក្នុងពួកគេ”។ (1ធីម៉ូថេ 1:15)។ ដូចដែលគាត់បានសរសេរនៅសំបុត្រទីមួយទៅកាន់ធីម៉ូថេ នោះគាត់ក៏បានសរសេរដូច្នោះ។ (ពេលវេលាដែលជ្រេរដែលគាត់ចាស់ជិតស្លាប់ហើយ) វាបង្ហាញជាបច្ចុប្បន្នកាលកំពុងបន្ត (eimi εἰμι) in Greek, “ὢν πρῶτός εἰμι ἐγώ·“ proves។ កាលដែលប៉ុលបន្ទាបខ្លាំងដូច្នេះ នោះគាត់បានទទួលបានព្រះគុណយ៉ាងច្រើនពីព្រះនៅក្នុងគាត់។

យ៉ូហានបាប់ទិស្ឋបាននិយាយថា “គឺព្រះអង្គនោះហើយ ដែលមកក្រោយខ្ញុំ តែបានគង់នៅមុនខ្ញុំ ខ្ញុំមិនគួរនឹងស្រាយខ្សែស្បែកព័ណ៌បាទទ្រង់ទេ” (យ៉ូហាន 1:27)។ វាមានន័យថា គាត់មិនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ តើគាត់មានចិត្តរាបទាបយ៉ាងណាទៅ? មនុស្សគិតថាគាត់មានចិត្តរាបទាប តាមពិតក្នុងករណីជាច្រើនពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ ពេលគេមើលងាយគាត់ គាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ ផ្ទុយទៅវិញបើគាត់មើលងាយព្រះជាម្ចាស់ តើគាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទមប៉ុណ្ណាទៅ? អំពើបាបដែលពួកគេមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ ដោយអំពើបាបដែលមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដោយសារព្រះត្រូវបានតំណាងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ អ្នកដែលបំពានលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចគ្នានឹងការមើលងាយព្រះដែរ។ ដោយសារយើងទទួលបាន

ដោយឥតគិតថ្លៃ នោះយើងគួរតែផ្តល់ដោយឥតគិតថ្លៃដែរ។ (ម៉ាថាយ 10:8)។ ដូចជាព្រះគុណនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចបានមករកយើងយ៉ាងបរិបូរណ៍ ដូចជាទឹកទន្លេ អ្នកដែលទទួលបានពីពេលនេះគួរតែរីករាយក្នុងការផ្តល់វាដល់អ្នកដទៃ។ កាលដែលគាត់ឱ្យច្រើនដល់អ្នកដទៃ គាត់អាចទទួលបានច្រើនពីព្រះ។ ព្រោះព្រះគុណនៃជីវិតដូចទឹកទន្លេត្រូវផ្តល់មកមនុស្សឱ្យបានផ្តល់ដល់អ្នកដទៃដែរ។ បើទឹកច្រើនដូចទឹកទន្លេហូរមកយើង តើអ្នកណាអាចបដិសេធមិនព្រមឱ្យទឹកមួយចានដល់អ្នកដទៃយ៉ាងម៉េច? ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ “ខ្ញុំបានបង្ហាញអ្នករាល់គ្នាដោយគ្រប់ការទាំងអស់ថា គួរឱ្យខំធ្វើការដូច្នោះ ដើម្បីឱ្យបានជួយដល់ពួកអ្នកខ្សោយ ហើយនឹងនឹកចាំពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ដែលឱ្យ នោះបានពរជាជាងទទួល” (កិច្ចការ 20:35)។

2. ទឹកទន្លេហូរដោយមិនបង្អង់។ ជីវិតតែងតែធ្វើចលនាជានិច្ច។

តាមយើងសង្កេតមើលទឹកទន្លេ ទឹកមិននៅនឹងទេ គឺហូរជាបន្តបន្ទាប់។ នេះគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃទឹក។ ឈាមក្នុងខ្លួនមនុស្សក៏ហូរឥតឈប់សូម្បីមួយរំពេចដែរ។ ក្នុងអំឡុងពេលយើងគេង ឈាមរត់ និងផ្លាស់ទីដោយមិនផ្អាក។ ដូចជាព្រះគុណនៃជីវិតដែលប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញក៏ហូរមកដោយមិនឈប់ឈរដែរ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿក្នុងព្រះគុណតែមួយដោយមិនបានទទួលព្រះគុណថ្មីមួយនាទី នោះគាត់នឹងក្លាយទៅជាមនុស្សដែលគ្មានជីវិត។ ព្រះគុណដែលចេញមកជានិច្ច មិនចាំដល់បុគ្គលដែលនៅក្នុងវត្តចាស់ហើយរលត់ទៅឡើយ។ ដូច្នេះ គម្ពីរបានចែងថា “ដូច្នេះ ត្រូវឱ្យយើងរាល់គ្នាមកដល់បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ដោយក្លាហាន ដើម្បីនឹងទទួលសេចក្តីមេត្តា ហើយរកបានព្រះគុណសំរាប់នឹងជួយដល់ពេលត្រូវការចុះ” (ហេព្រើរ 4:16)។ 2កូរិនថូស

4:16 មានបន្ទូលថា “ហេតុនោះយើងខ្ញុំមិនណាយចិត្តឡើយ ប៉ុន្តែ ទោះបើមនុស្ស ខាងក្រៅរបស់យើងខ្ញុំ កំពុងតែពុករលួយទៅក៏ពិតមែន តែនៅខាងក្នុងកំពុងតែកែប្រែ ជាថ្មីឡើងរាល់ថ្ងៃជានិច្ចវិញ”។ យើងគួរតែទទួលបានថាមពលថ្មីជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយ យើងគួរតែទទួលបានព្រះគុណថ្មី។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន ដូចជាវិទ្យាសាស្ត្រត្រូវបាន អភិវឌ្ឍ អំពើបាបក៏ត្រូវបានកើនឡើងដែរ។ ដូច្នេះហើយឥឡូវនេះ ដើម្បីយើងយកឈ្នះ លើអំពើបាបដែលកើតឡើងនេះ ហើយការពារពីវា យើងគួរតែទទួលបានព្រះគុណ ថែមលើព្រះគុណ។

3. ពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ព្រះគុណដែលព្រះផ្តល់ជីវិតនឹងត្រូវបានផ្តល់ ដល់មនុស្សដូចជាទឹក

នៅក្នុងលោកិយ នោះព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អក៏សម្អាតនូវអំពើបាបរបស់យើង (យ៉ូ ហាន 15:8) ហើយធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់យើងបានរស់ឡើងវិញផង។ ព្រះបន្ទូលនៃ ដំណឹងល្អនេះមានចេស្តានៃការបើកសម្តែង និងចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស ប្រៀប ដូចជាអំណាចនៃការជ្រៀបរបស់ទឹកដែរ។ ដំណឹងល្អកើតឡើងដោយព្រះលោហិត របស់បុត្រាតែមួយ ការគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នោះគឺអស្ចារ្យណាស់មិនអាចនិយាយបាន ឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារអ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អធ្វើវាដោយមិនរលាយ គឺដោយ សារសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះអំណាចនៃទាញ អារម្មណ៍ដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានលាក់កំបាំង។ អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អគួរតែកាន់សេចក្តី ជំនឿយ៉ាងខ្លាំងដោយការលន់តួបាប និងការអធិស្ឋានជាច្រើន ហើយគួរតែប្រកាស ដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងគួរឱ្យចាប់អស្ចារ្យដូចជាទឹក។ បន្ទាប់មកនៅក្នុងពិភព លោកខាងមុខ កិច្ចការដែលត្រូវផ្តល់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដូចជាទឹកដែលចាក់

លើពួកគេយ៉ាងបរិបូរណ៍។ ពួកគេត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយជីវិត។ (1កូរិនថូស 15:52-54)។

ការអធិប្បាយទី 67 អំណាចចេស្តានៃបទគម្ពីរ (22:18, 19)

វគ្គបទគម្ពីរនេះនៅក្នុងវិវរណៈបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ។ គោលការណ៍ដែលបង្រៀនបទគម្ពីរគឺថាជាសេចក្តីពិតនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ។ យោងទៅ លើចោទិយកថា 12:12, 13:1-2, 18:20 កិច្ចការ 14:14 23:17 25-30)។ ទីមួយ បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វាគឺជាសេចក្តីពិតពិតប្រាកដដែលយើងគួរតែជឿ ដូច្នេះយើងមិនគួរបន្ថែមពាក្យឬបន្ថយឡើយ។ ដោយសារយើងល្ងង់ យើងមិនអាចអរព្រះគុណដល់ព្រះបានឡើយ ព្រោះវាចូលមកក្នុងចិត្តយើង។ ផ្ទុយទៅវិញ វាជាការងាយស្រួលដែលយើងចាត់ទុកព្រះបន្ទូលថាជាពាក្យរបស់មនុស្សវិញ។ បទគម្ពីរមិនមែននៅត្រឹមកម្រិតនៃចិត្តរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែយើងរកឃើញលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិត ពេលយើងចូលទៅកាន់បទគម្ពីរដោយមានអាកប្បកិរិយាស្និទ្ធស្នាលជាងមុន។ យើងអាចគិតពីពាក្យរបស់លោក វីលសុន (Robert Dick Wilson) ម្តងនោះ គាត់គឺជាអ្នកប្រាជ្ញដ៏អស្ចារ្យម្នាក់នៅក្នុងពិភពលោក ដែលចេះ 45 ភាសា។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ “អ្នកណាដែលគ្មានចំណេះពិតនឹងវាយប្រហារបទគម្ពីរ។” ហើយគាត់ក៏មានប្រសាសន៍ថា ៖ “ក្នុងនាមជាអ្នកសិក្សាបទគម្ពីរត្រូវសិក្សាសេចក្តីសុចរិត ហើយរៀបចំឱ្យបានលម្អិតដោយស្មោះត្រង់។ មិនមានភាពគ្រប់គ្រាន់ដូចជាចម្លើយពីខាងក្រៅទេ។ “ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាននៅជាប់ជានិច្ចមុននឹងការសិក្សាដ៏ល្អិតល្អន់ដែលវាជួបនឹងបញ្ហាលំបាក។ ពេលយើងជួបបញ្ហាលំបាកក៏មិនពិបាកចិត្តដែរ តែលត្រូវរើសយកការពិតចេញពីព្រះបន្ទូលមក។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងពិភពលោកនៃព្រះមិនអាចប៉ះលាក់បាំងពីគ្នាបានទេ។”

1. លក្ខណៈដែលមានសិទ្ធអំណាចឯករាជនៃបទគម្ពីរ

បទគម្ពីរមានលក្ខណៈបែបសិទ្ធិអំណាចឯករាជ្យ។ ទោះបីជានៅក្នុងផ្នែកខ្លះនៃបទគម្ពីរ មនុស្សមិនអាចធ្វើការបញ្ជាក់វា ហើយមិនយល់ក៏ដោយ មិនយូរប៉ុន្មាន វាត្រូវបានបង្ហាញដោយឯករាជ្យថាវាជាសេចក្តីពិត។

2. កំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រពិតប្រាកដនៃបទគម្ពីរ ហើយវាយកឈ្នះលើប្រាជ្ញាដោយហេតុផលរបស់មនុស្ស វាធ្វើឱ្យមនុស្សមានភាពអាម៉ាស់។ មានករណីជាច្រើនដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមនុស្សមិនយល់ ហើយមានការសង្ស័យ និងការផ្ទុយគ្នាដែលត្រូវបានលាតត្រដាងថាជារឿងពិត។ នៅក្នុងដានីយ៉ែល 5:30 បេលសាសារដែលជាស្តេចបាប៊ីឡូនត្រូវបានសម្លាប់ដោយពួកមេឌី ហើយប្រជាជាតិនោះជាប្រទេសមេឌី។ ប៉ុន្តែក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក ស្តេចចុងក្រោយនៃបាប៊ីឡូនមិនមែនជាបាសាទេ ប៉ុន្តែជាណាប៊ុនអ៊ីដ អ្នករិះគន់បានចំអកដល់ដានីយ៉ែលជំពូកទី 5 ជាយូរមកហើយ។ បន្ទាប់មកផ្នាំងភក់ដែលអ្នកបុរាណវិទូគាស់ចេញបានបង្ហាញការពិតដូចតទៅ។ នោះគឺបន្ទាប់មកមាន Bursar ដែលជាកូនប្រុសរបស់ស្តេច Nabunaid ហើយជាស្តេចដែលជ្រៀតជ្រែកជាមួយឪពុករបស់គាត់។ អេសាយ 20:1 បង្ហាញព្រះបន្ទូលអំពី ស្តេច សាហ្គុន ជាស្តេចរបស់ អាស៊ីរៀ។ អស់មួយរយៈពេល អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបានចំអកវាថាជាអត្ថបទដែលមិនមានប្រវត្តិសាស្ត្រ ពីព្រោះមិនមានស្តេច Sargon នៅក្នុងសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រនៅប្រទេសអាស្សីរីទេ។ ប៉ុន្តែថ្មីៗនេះមានការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបុរាណវិទ្យាខ្លះ ពីសំណល់នៃអដ្ឋិធាតុរបស់ស្តេច Sargon។ កំណត់ហេតុប្រចាំថ្ងៃរបស់ Sargon បានបង្ហាញខ្លឹមសារដូចគ្នានៃអេសាយ 20:1។

3. បទគម្ពីរនោះជាក់លាក់នៅក្នុងកំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រ

និក្ខមនំ 1:11-14 មានបន្ទូលថា “ដូច្នេះគេក៏ដាក់ឱ្យមាននាយដំរួត សំរាប់នឹងធ្វើទុក្ខដល់ពួកអ៊ីស្រាអែលដោយការនឿយលំបាកជាច្រើន ពួកអ៊ីស្រាអែលបានកសាងក្រុងពីថំ នឹងរ៉ាមសេស សំរាប់ជាឃ្លាំងថ្វាយផារ៉ោន ប៉ុន្តែដែលធ្វើទុក្ខគេប៉ុណ្ណា នោះគេក៏ចំរើនជាច្រើន ទាំងសាយពេញពាសឡើងប៉ុណ្ណោះដែរ ហើយសាសន៍អេស៊ីព្ទមានសេចក្តីធុញទ្រាន់ ដោយព្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក៏ចាប់ប្រើគេឱ្យធ្វើការយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ព្រមទាំងធ្វើឱ្យជីវិតគេ មានសេចក្តីជូរល្វីង ដោយការលំបាកវេទនា គឺប្រើឱ្យធ្វើបាយអនឹងឥដ្ឋ ព្រមទាំងការនៅចំការគ្រប់មុខផង ឯការដែលគេចាប់ប្រើឱ្យធ្វើទាំងប៉ុន្មាននោះសុទ្ធតែការយ៉ាងតឹងរ៉ឹងទាំងអស់។” ហើយ និក្ខមនំ 5:7-19 មានបន្ទូលថា ស្តេចផារ៉ោនមិនបានប្រគល់ចំបើងដល់ពួកអ៊ីស្រាអែលទេ ហើយបានបញ្ជាឱ្យពួកគេធ្វើឥដ្ឋ។ ដូច្នេះពួកគេបានខ្ចាត់ខ្ចាយនៅលើផែនដី ហើយបានប្រមូលគល់ស្មៅមកជំនួសឱ្យចំបើងវិញ។ (និក្ខមនំ 5:12)។ វាជាការពិតប្រាកដដែលបញ្ជាក់ដោយអ្នកបុរាណវិទ្យា។ នោះគឺ នៅ 1883 លោក Naivile ជាអ្នកវិទបានជីកកកាយកន្លែងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិមាន Bithom ហើយបានសង្កេតឃើញថា ផ្នែកខាងក្រោមត្រូវបានសង់ដោយឥដ្ឋដែលដុតលាយជាមួយនឹងចំបើង តែផ្នែកខាងលើត្រូវបានសង់ឡើងដោយឥដ្ឋដែលមិនលាយជាមួយនឹងចំបើងទេ។ (Kyle Moses and the Monuments p 158)។ ដូចជាការនេះដែលបទគម្ពីរត្រូវបានបង្ហាញថាជាសេចក្តីពិត បើទោះជាវាជាផ្នែកតូចមួយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរក៏ដោយ។ នៅ 2ពង្សាវតារក្សត្រ 19 Sanheripe ហេតុអ្វីបានជាស្តេចអាស្សីរីត្រូវបានដឹកនាំទ័ពដ៏ច្រើន ហើយវាយលុកដល់យូដា ហេសេគាបានអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ បន្ទាប់មក ហោរាអេសាយបាននិយាយថា ព្រះបានស្តាប់តាមការអធិស្ឋានដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់ នោះដែលជាស្តេចអាសស៊ើរបានបរាជ័យ ហើយបានត្រឡប់ទៅប្រទេសរបស់ទ្រង់វិញ។ នៅយប់នោះ ទាហានអាសស៊ើរ

185000នាក់បានស្លាប់ដោយការវាយប្រហារពីព្រះយេហូវ៉ា(2ពង្សាវតារក្សត្រ 19:35) ។ ការពិតនេះត្រូវបានកត់ត្រាដោយប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក។ ប្រវត្តិវិទូ Josephs បានដកស្រង់សំដីរបស់ Broses ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ ថាមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយសារជំងឺនេះ។ ពិតណាស់ ជំងឺនេះគឺជាទណ្ឌកម្មដែលព្រះបានបញ្ជូនមកពួកគេតាមរយៈទេវតារបស់ទ្រង់។

ព្រះគម្ពីរមានភាពច្បាស់លាស់នៅក្នុងប្រព័ន្ធអក្ខរាវិរុទ្ធ និងអក្សរ។ ការពិតដែលព្រះទ្រង់បានប្រទានព្រះគម្ពីរដល់យើង គឺទ្រង់បានប្រទានព្រះបន្ទូលដែលគ្មានកំហុសពិតប្រាកដមកយើង ដែលត្រូវបានរកឃើញនេះ។ ឧទាហរណ៍ លោកុប្បត្តិ ជំពូក 14 បង្ហាញឈ្មោះរបស់ស្តេចទាំង 24(សរុប 120) ហើយប្រព័ន្ធអក្ខរាវិរុទ្ធផ្ទុកដោយបំណែកៗតាមរយៈការរុករកខាងបុរាប្រវត្តិ។ តែសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកមានកំហុសច្រើននៅក្នុងការសរសេរឈ្មោះស្តេច។ អ្នកកត់ត្រារបស់ Asgubaribal បានសរសេរឈ្មោះស្តេចអេស៊ីព ពួកគេបានសរសេរឈ្មោះ Psammetichus ទៅជា Taemmelichus និង Apulphedea ច្រឡំសរសេរឈ្មោះរបស់ស្តេច Nebcanesar ទៅជា Bactnosar ហើយនឹងឈ្មោះទាំងអស់ដែលពួក Callisthenes បានសរសេរពីអ្នករួមការងាររបស់ អាឡិចសាន់ឌឺសុទ្ធតែខុស សៀវភៅរបស់ Africanus, Castor, Talemi ។ល។ ត្រូវបានសរសេរខុសនៅក្នុងការសរសេរឈ្មោះស្តេចអាស៊ីរៀ និងស្តេចបាប៊ីឡូន។ (Robert Dick Wilson, ils the Higher Criticism Scholarly? P. 20)

4. អត្ថបទដែលយើងមិនអាចនិយាយថាជាកំហុស

អ្នករិះគន់បាននិយាយនៅក្នុងការកត់សម្គាល់ប្រភេទមួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរបាន អះអាងថាបទគម្ពីរមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ឧទាហរណ៍៖

1) ដូចជាយើងឃើញនៅក្នុង ជនគណនា 25:9 បន្ទាប់ពីរាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើបាប ចំនួនមនុស្សដែលបានស្លាប់ដោយគ្រោះកាចគឺ 24000 នាក។ ប៉ុលដែលនិយាយពីព្រឹត្តិការណ៍តែមួយបាននិយាយថា 23000 នាក់នៅក្នុងមួយថ្ងៃ។ (1កូរិនថូស 10:8)។ យើងមានតួនាទីនៅក្នុងការដោះស្រាយភាពខុសគ្នារវាងចំនួនដែលខុសគ្នានេះ។ ប៉ុលបាននិយាយចំនួនតិចជាង វាមានន័យថា វាជាចំនួនដែលមនុស្សស្លាប់នៅក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយការកត់ត្រារបស់ជនគណនាអាចនឹងត្រូវបានរាប់ជាចំនួនរបស់មនុស្សដែលបានស្លាប់មិនមែនក្នុងមួយថ្ងៃ។

2) នៅក្នុង 1កូរិនថូស 15:5-8 នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយត្រូវបានបង្ហាញថា “ហើយថា ទ្រង់បានលេចមកឱ្យកេផាសឃើញ រួចដល់ពួក 12នាក់ដែរ ក្រោយទៀត ទ្រង់លេចមកឱ្យពួកបងប្អូនជាង500នាក់ឃើញតែម្តង ជាពួកដែលមានគ្នាច្រើនរស់នៅ ដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ តែមានខ្លះបានដេកលក់ទៅហើយ ក្រោយទៀត ទ្រង់លេចមកឱ្យយ៉ាកុបឃើញ ក៏ឱ្យពួកសាវកទាំងអស់គ្នាឃើញដែរ រួចទ្រង់បានលេចមកឱ្យខ្ញុំឃើញ ជាខាងក្រោយគេបង្អស់ ដូចជាលេចមកដល់កូនកើតមុនកំណត់ដែរ”។ នៅទីនេះ បញ្ហាដែលយើងមានគឺ របៀបដែលព្រះយេស៊ូវបង្ហាញដល់សិស្សទាំង12។ មុនពេលព្រះយេស៊ូវរស់ឡើងវិញ យូដាសបានសម្លាប់ខ្លួនរួចហើយ (ម៉ាថាយ 27:5) តាំងពីពេលនោះមានសិស្ស 11 នាក់ យើងអាចដោះស្រាយលទ្ធភាពនៃរឿងនេះបាន។ វិធីសាស្ត្ររាប់នៃបទគម្ពីរមិនមែនជាគណិតវិទ្យាទេ តែជាវិធីសាស្ត្ររាប់តំណាង។ ព្រោះបទគម្ពីរមិនមែនជាគណិតវិទ្យាទេ តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលសរសេរតាមបែបអក្សរសាស្ត្រ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលព្រះយេស៊ូមាន

បន្ទូលអំពីព្រឹត្តិការណ៍នោះ។ (ម៉ាថាយ 14:13-21) ដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានចម្អែតហ្វូងមនុស្សច្រើនជាង 5000 នាក់ដោយនំប៉័ងនិងត្រី (ម៉ាថាយ 14:21) ហើយព្រឹត្តិការណ៍ដែលទ្រង់ចម្អែតមនុស្សច្រើនជាង 4000 នាក់ដោយនំប៉័ងនិងត្រីពីរ (ម៉ាថាយ 1:32-39), គាត់និយាយជាទូទៅ 5000 និង 4000នាក់ (ម៉ាថាយ 16:9, 10)។ វាគឺជាកំណត់ត្រាដោយយោងតាមនៃលក្ខណៈតំណាង។ ដូច្នេះ លេខ 12 នេះក៏មានន័យថាក្រុមដើមដល់សិស្ស 11 នាក់ដោយប្រើឈ្មោះសិស្ស 12 នាក់ (ជាពិសេសឈ្មោះក្រុមដែលត្រូវបានហៅ)។ សិស្សដប់ពីរនាក់ត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរជាក្រុមបរិសុទ្ធបន្ទាប់ពីយូដាសបានស្លាប់។(វិវរណៈ 21:14)។ មិនត្រឹមតែសាត្រាស្លឹករឹតមួយចំនួននៃឃ្លានេះបានលើកឡើងអំពីសិស្ស 11 នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទោះបីជាសាត្រាស្លឹករឹតដើមអាចនឹងសរសេរចុះដែរ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងការរាយការណ៍លេខមានការសរសេរពីព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នា។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នោះក៏អាចពន្យល់បានយ៉ាងល្អថែមទៀតផងដែរ។ 1) ក្នុងបទគម្ពីរដើម ថ្វីត្បិតតែឯកសារទាំងពីរត្រូវគ្នានឹងការកត់ត្រាចំនួនក៏ដោយ ក៏អ្នកប្រាជ្ញអាចច្រឡំ ដោយសារការសង្កេតខុស ការស្តាប់ខុស ការកត់ត្រាខុស និងការចងចាំខុសជាដើម។ 2) លោក វីលសាន់ (Robert Dick Wilson) បានដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកនេះដោយការប្រើវិធីសាស្ត្រនៃសញ្ញាអក្សរ និងវិធីសម្គាល់សញ្ញា។ អត្ថបទដើមប្រើលេខជាអក្សរ អ្នកកត់ចម្លងការបកប្រែបន្តពីគ្នាមក ហើយសរសេរអក្សរខុសគ្នាទៅជាអក្សរតែមួយអាចច្រឡំលេខផ្សេង។ មានករណីជាច្រើនដែលមនុស្សពីបុរាណបង្ហាញលេខដោយអក្សរ។ ជនជាតិអេហ្ស៊ីប បាប៊ីឡូន ហ្វីនីក ជនជាតិអារ៉ាម ណាបាធាន ផាមមីរ៉ីន បានធ្វើតាមវិធីនេះដែរ។ លោក ស្ត្រេន បានបង្ហាញលេខជាសញ្ញា ឬអក្សរខ្លះរហូតដល់សតវត្សទី 9 នៃគ.ស.។ (Sachan Aramaiche Papyrus und Ostraka)

3) ដូចដែលអ្នកសរសេរលេខសរសេរលេខដូចគ្នា នៅទស្សនៈផ្សេងទៀត ពួកគេអាចនឹងត្រូវបានកត់ត្រាដោយផ្នែកខ្លះនៃលេខ ឬទាំងអស់។ វីលសុនបានបង្ហាញពីឧទាហរណ៍ត្រឹមត្រូវ។ គាត់បានសួរចំនួនប្រជាជននៃទីក្រុងមួយនៅតំបន់ភាគខាងត្បូង។ ពេលនោះមានអ្នកឆ្លើយតបថា 40000នាក់។ ប៉ុន្តែបុរសម្នាក់ទៀតបានឆ្លើយថា 120000នាក់។ ខណៈដែលលោក Wilson បានសួរអំពីមូលហេតុនៃចំនួនផ្សេងគ្នា ពួកគេបានឆ្លើយហេតុផលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ 40000 គឺជាលេខដូចដែលពួកគេគិតតែមនុស្សស្បែកស 120000 លេខចេញមកដោយរាប់បញ្ចូលទាំងបុរសស្បែកខ្មៅ 80000 នាក់។(Is The Higher Criticism Scholar? p. 53)។ យើងអាចគិតថាបញ្ហាពិបាកក្នុងបទគម្ពីរអាចត្រូវបានដោះស្រាយបាន។ សាស្ត្រាចារ្យ ចន មូរ៉ែ បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ “យើងគួរជៀសវាងការបកស្រាយខាងក្រៅ នៅពេលយើងជួបនឹងផ្នែកដែលប៉ះពាល់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរត្រូវបានរកឃើញ។ ទោះបីយើងបានដោះស្រាយបញ្ហានោះបាន ប៉ុន្តែនៅមានផ្នែកដែលយើងដោះស្រាយមិនបានដែរ។ យើងមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការជឿលើបទគម្ពីរនោះទេ ដោយសារផ្នែកខ្លះមិនត្រូវបានដោះស្រាយ ប៉ុន្តែជំនឿរបស់យើងមិនអាស្រ័យលើការបកស្រាយសមហេតុផលនោះទេ។ ព្រោះបទគម្ពីរអះអាងថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាច្បាស់ណាស់ថាបទគម្ពីរគ្មានកំហុស។ យើងគួរតែយកគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរចេញពីបទគម្ពីរ។ (The Infallible Bible pp. 6-8)។ “គោលលទ្ធិនៃភាពមិនមានកំហុសនៃបទគម្ពីរ គឺជាគោលលទ្ធិដ៏សំខាន់នៅក្នុងក្រុមជំនុំកំណែទម្រង់ ដែលពួកកាល់វីនពីប្រវត្តិសាស្ត្របានជឿដូច្នេះ ។ ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់យើងក៏ធ្វើតាមវាដែរ។ អ្នកប្រាជ្ញកំណែទម្រង់ម្នាក់ឈ្មោះ Herman Babinski ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញមួយក្នុងចំណោមអ្នក

ប្រាជ្ញកំណែទម្រង់ដ៏អស្ចារ្យបីនាក់បានអះអាងថា ព្រះគម្ពីរមិនមានកំហុសដូចតទៅនេះទេ ពោលគឺ “អ្នកខាងកំណែទម្រង់បានយកគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរ និងការបើកសម្តែងដែលត្រូវបានផ្ទេរតាមប្រពៃណីដោយពួកជំនុំដោយផ្ទាល់។ លោក លូធើ មានទស្សនៈខុសចំពោះ កណ្ឌគម្ពីរអេសធើរ អែសរ៉ា យ៉ាកុប វិវរណៈ ដោយសារការយល់ដឹងថ្មីអំពីទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក គាត់បានជឿលើការបើកសម្តែងផ្នែកអក្សរសាស្ត្រនៃបទគម្ពីរយ៉ាងតឹងរ៉ឹងបំផុត។ នៅក្នុងសៀវភៅគោលលទ្ធិនៃក្រុមជំនុំតាមបែបលូធើ គោលលទ្ធិពិសេសនៃបទគម្ពីរមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងទេ ប៉ុន្តែគ្រប់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរបានមកពីព្រះ ហើយរួមបញ្ចូលការគិតដែលថាបទគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ Herington, kellick និង Gerhard ជាដើមបានយកទស្សនៈដូចគ្នា។ Penstetot, Calobius និង Gerhard បានចាត់ទុកអ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរជាអ្នកនិពន្ធសាធារណៈ។ (អ្នកដែលសរសេរព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដជាផ្លូវការ) អ្នកសាសនៈវិទូខាងកំណែទម្រង់បានជឿលើទស្សនៈនៃការបើកសម្តែងទៅកាន់អ្នកសរសេរគម្ពីរ។ លោក Calvin ជឿជាក់លើទស្សនៈនៃការមិនមានកំហុស ថាជានៃការបើកសម្តែងដោយត្រង់ៗជាក់ស្តែង។ (De Hervonmers anmen de Schrift en hare theopheustie aan. Gelijik hun die door de kerk was overgeleverd. Luther heft nu en dan van uit zijn soter iologische standpunt over sommige koeken, Esther, Esra, Nehemia, Jakobus Judas. Openbaring een ongunstig oordeel Gerald en kleinere onjuistheden toegegenven. Maar toach aan de andere zijde inspiratie in den strengsten zin vastagenhouden en tot de letters toe uitbreid. De Luthersche symbolen hwffen geen afzonderlijk artikel over de Schrift,

maar ondersteelen haar goddelikken oorsprong en authoriteit allerwege. De Luthersche dogmatici Mwlanchton in de Praefatiio voor zijne loci. Chemiz, Gerhard enz. Hebben allen dezelfde opvatting. Niet eerst Quenstedt en Calovius, maar Gerhard noemt de schrift aan … Maar Calvinjn houdt de Schrift in vollen lettlike zin voor Gods Woord. – Gereformeerde Dogmatiek vol. 1. Pp. 383-384)

ដូចការនិយាយរបស់លោក Bavinck នៅក្នុងខាងលើ លោក Luther បានសង្ស័យចំពោះចរិតលក្ខណៈនៃកណ្ឌគម្ពីរមួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរ ដោយសារការយល់ដឹងអំពីការភ្ញាក់ដឹងខ្លួនរបស់គាត់អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក គាត់បានកែទស្សនៈរបស់គាត់អំពីរឿងនោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្វីដែលយើងចងចាំនោះគឺថា ការដោះស្រាយបំណែកដើមនៃគម្ពីរ និងបញ្ហាការបើកសម្តែង គួរតែត្រូវគិតចែកដាច់ពីគ្នា។ ការដោះស្រាយពីបំណែកដើមនៃបទគម្ពីរមិនត្រូវបានដោះស្រាយតែម្តងទេ។ ប៉ុន្តែយូរ ៗ ទៅវាត្រូវបានដោះស្រាយ។ យោងតាមពាក្យរបស់ Lecher លោក Luther ក៏នៅពេលក្រោយរបស់គាត់បានសារភាពថាបទគម្ពីរទាំងអស់គឺច្បាស់ណាស់ ហើយគាត់បានដកស្រង់សៀវភៅយ៉ាកុបដែលគាត់សង្ស័យនៅដើមដំបូងរបស់គាត់មក។ (de Leer van Luther over Gods Word)។ ហើយនៅក្នុងបញ្ហានៃការបើកសម្តែង យើងគួរតែរក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់យើងថា ប្រសិនបើព្រះបានប្រទានព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការបើកសម្តែងដល់យើង នោះព្រះបានប្រទានវាដោយគ្មានកំហុសដល់យើង។ លោក Luther ក៏ជឿលើទស្សនៈនៃគោលលទ្ធិនៃការបើកសម្តែងផ្នែកអក្សរសាស្ត្រផងដែរ។ ហើយអ្វីដែលយើងធ្វើឱ្យប្រាកដក្នុងចិត្តរបស់យើងគឺក្នុងការកែទម្រង់សាសនា លូធើមិនមែនជាអ្នកសាសនៈវិទូទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកកាន់

សាសនា និងជាវីរបុរសម្នាក់វិញ។ ដូច្នេះ ក្នុងទ្រឹស្តីទស្សនៈរបស់គាត់មិនមានទ្រឹស្តីកែទម្រង់ក្នុងចំណុចខ្លះ។ យើងឃើញថា កាល់វីន ជាអ្នកដឹកនាំសាសនៈវិទូក្នុងការកែទម្រង់សាសនា។ ក្នុងចំណោមពួក Calvinists បីនាក់ ម្នាក់គឺលោក Warfield ក៏បានជឿលើការបើកសម្តែងដែលជាក់លាក់ហើយបាននិយាយថា “បទគម្ពីរគឺជាផលិតផលដែលបង្កើតឡើងដោយកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរបស់ព្រះ និងមនុស្សទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែធាតុរបស់មនុស្សក៏មិនច្រលូកច្រឡំដែរ ព្រោះវាត្រូវបានសរសេរដោយការបើកសម្តែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។” ហើយលោក Charles Hodge ក៏មានមតិដូចគ្នាដែរ។ ហើយមួយទៀត អ្វីដែលយើងគួរធ្វើឱ្យប្រាកដក្នុងចិត្តរបស់យើង ទោះបីជាយើងបានយកគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរតាមទស្សនៈរបស់អ្នកសាសនៈវិទូលខាងជំនឿកំណែទម្រង់ក៏ដោយ ក៏ការដែលសំខាន់ជាងនេះនោះគឺគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរគឺចេញពីទស្សនៈរបស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះបទគម្ពីរផ្ទាល់។ ព្រះយេស៊ូវមានទស្សនៈនៃការបើកសម្តែងមិនមានកំហុសដែលនៅអស់កល្បជានិច្ចនៃបទគម្ពីរ។ យ៉ូហាន 10:35 ចែងថា “នៅត្រង់នេះ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ធ្វើការវែកញែកពីព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរជាមួយពួកគេ” ។

ការអធិប្បាយទី 68 ការអធិប្បាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ 22:18-21)

ព្រះយេស៊ូវបានប្រទានព្រះបន្ទូលនៃការបើកសម្តែងទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ជាការចុងក្រោយបង្អោះ។ ទ្រង់បានសរុបព្រះបន្ទូលថា ជាលក្ខណៈដែលពេញលេញនៃបទគម្ពីរ និងការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់។

1. លក្ខណៈនៃភាពពេញលេញរបស់បទគម្ពីរ

អត្ថបទរបស់យើងបង្រៀនពីលក្ខណៈនៃភាពពេញលេញនៃការបើកសម្តែង។

“សៀវភៅនេះ” ព្រះបន្ទូលដែលលេចមកបួនដងចេញពីខ 18, 19។ វាមានន័យថា ព្រះបន្ទូលនៃការបើកសម្តែង។ តែយើងទទួលស្គាល់ថា លក្ខណៈពេញលេញនៃបទគម្ពីរចង្អុលទៅកាន់លក្ខណៈរបស់ព្រះគម្ពីរ។ ពីព្រោះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាការសម្រេចបំពេញនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងវិវរណៈជាកណ្ឌគម្ពីរចុងក្រោយនៃសញ្ញាថ្មី តែសេចក្តីសរុបវាមិនត្រូវបន្ថែមទៀត ឬដកចេញនោះទេ។ វាជាកណ្ឌគម្ពីរតាមពង្សាវតារជាសៀវភៅចុងក្រោយ វាមិនមែនជាបញ្ហានោះទេ នៅក្នុងធម្មជាតិវាពិតណាស់ថា វាជាសៀវភៅចុងក្រោយ។ (Grosheide Algemeene Cannonick van Het Nieuwe testament, pp. 173-174)

យើងមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីស្តប់ចិត្តនឹងលក្ខណៈពេញលេញនៃបទគម្ពីរ។ យើងដឹងពីលក្ខណៈដែលបានសរុបមក ជាលក្ខណៈស្នូល (ម្តងរួចជាស្រេច) យ៉ាងល្អ។ នោះគឺ “ឯព្រះ ដែលពីដើម ទ្រង់មានបន្ទូលនឹងពួកឰយុកោ ដោយពួកហោរា ជាច្រើនដងច្រើនបែប នៅជាន់ក្រោយបង្អស់នេះ ទ្រង់បានមានបន្ទូលនឹងយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះរាជបុត្រាវិញ ដែលទ្រង់បានដំរូវឱ្យបានគ្រងរបស់ទាំងអស់ ទុកជាមរដក ព្រមទាំងបង្កើតលោកីយ ដោយសារព្រះរាជបុត្រានោះដែរ” (ហេព្រើរ 1:1, 2)។ នោះគឺវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និង “សូមឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកបដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តី

សុខសាន្ត នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់កាន់តែច្រើនឡើង។” (យូដាស 1:2) ជាការបើកសម្តែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

ដូចជាវិវរណៈមានភាពពេញលេញតាមលក្ខណៈនៃការចុងក្រោយ នោះបទគម្ពីរដែលត្រូវបានសរសេរចុះក៏មានភាពពេញលេញដូចគ្នា។ វិវរណៈ 22:18, 19 បង្រៀនការនេះ។ តើបទគម្ពីរដែលពេញលេញមានន័យដូចម្តេចមកកាន់យើង? ពីព្រោះមនុស្សមិនអាចយល់ពីលំដាប់លំដោយនៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ និងចលនានៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះ ពួកគេត្រូវការព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ហើយប្រសិនបើព្រះបន្ទូលមិនត្រូវបានសរសេរចុះទេ នោះមនុស្សមានបាបនឹងបំពានវាហើយនឹងបាត់បង់វា។ ដ្បិតដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានកត់ត្រាមក វាប្រាកដណាស់ថាវាពេញលេញ។ រួចមកបញ្ហាចំបង គឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលពេញលេញសម្រាប់មនុស្សដែលមិនពេញលេញឱ្យបានរក្សាលក្ខណៈពេញលេញនៃព្រះបន្ទូល។ ដូចជាអ្នកសរសេរសំបុត្រ នោះពួកគេក៏បានសរសេរចុះដោយគ្មានបារម្ភ? អ្នកសេរីនិយមចាស់និងពួកបាធៀនអះអាងថា អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរអាចមានកំហុស។ តែយើងគួរតែស្តាប់នូវអ្វីដែលបទគម្ពីរមានបន្ទូល។ វាជាការរៀបរាប់ដែលល្អឥតខ្ចោះនៃបទគម្ពីរ។ (យ៉ូហាន 10:35- οὐ δύναται λυθῆναι ἡ γραφή)។

ដូចនេះក្នុងន័យនៃភាពពេញលេញនៃបទគម្ពីរ អត្ថបទរបស់យើង ពោលគឺអ្នកណាបន្ថែមពាក្យខ្លះក្នុងសៀវភៅនេះ នោះគ្រោះកាចដែលសរសេរក្នុងសៀវភៅនេះនឹងមានដល់អ្នកនោះ ហើយអ្នកណាដែលដកចេញមិនត្រូវបានចូលរួមក្នុងដើមឈើនៃជីវិតនិងទីក្រុងបរិសុទ្ធឡើយ។ ពេលយើងមើលដោយមិនបានពិចារណា វាហាក់ដូចជាពាក្យចម្លែក។ ដោយសារបទគម្ពីរទាំងអស់មិនត្រូវវិនាសឡើយ ប៉ុន្តែបានបន្ថែមនិងកាត់បន្ថយខ្លះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវទទួលទោសដូចគ្នាចំពោះអ្នកដែលបានបំផ្លាញបទគម្ពីរទាំងអស់? វាគឺដូច្នេះ។ នោះគឺសកម្មភាពដែលមនុស្សបន្ថែម ឬបន្ថយបទគម្ពីរ ទីបំផុតគឺខុស ពីព្រោះគេចាត់ទុកបទគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាចដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យ

របស់មនុស្ស។ វាមានន័យថាត្រូវបំផ្លាញព្រះគម្ពីរទាំងអស់។ យើងគួរចាត់ទុកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

(1) ហេតុផលដែលលក្ខណៈពេញលេញនៃបទគម្ពីរដែលត្រូវបន្តទៀតគឺថា មិនអាចត្រូវបានបន្ថែម និងកាត់បន្ថយឡើយ។

យើងគួរដឹងថា ព្រះបានតែងតាំងអ្នកបម្រើពិសេស (ហោរា និងសាវក) ដើម្បីធ្វើឱ្យសៀវភៅនេះក្លាយជាពេញលេញ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជារបស់ដែលអ្នកណាអាចទទួលបានទេ បន្ទាប់មកហោរាដែលបានតែងតាំង និងសាវ័កបានទទួលវា ហើយផ្ទេរមកយើង។ យើងគ្រប់គ្រាន់ចំពោះការពិតដែលអ្នកបម្រើដែលបានតែងតាំងពិសេសបានទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជាជាងករណីដែលយើងខ្លួនឯងបានទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ដោយសារអ្នកបំរើពិសេសទាំងនេះបានទទួលព្រះគុណច្រើនជាងយើង។ ការផ្សាយដំណឹងល្អពិតមិនមែនដើម្បីប្រកាសពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែត្រូវជឿនូវអ្វីដែលអ្នកបម្រើដែលត្រូវបានតែងតាំងពិសេសបានប្រកាសហើយប្រកាសវា ដោយសារខ្ញុំជឿវា។

(2) ដោយសារបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលពេញលេញរបស់ព្រះ នោះវាផ្តល់ការបើកសម្តែងដល់យើង។ កាលដែលយើងទាក់ទងនឹងបទគម្ពីរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ វាផ្តល់ការបើកសម្តែងដល់យើង។ សៀវភៅនេះយើងមិនអាចទាក់ទងជាមួយសៀវភៅដែលមានមុខងារបញ្ជាតែប៉ុណ្ណោះទេ យើងអាចទទួលបានទំនាក់ទំនងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពដោយសុជីវធម៌។ បទគម្ពីរមិនត្រូវបានបើកសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត និងអសីលធម៌ទេ។ ដោយសារចិត្តបរិសុទ្ធ គាត់អាចយល់បាន ហើយពេលគាត់គោរពតាម គាត់អាចយល់បាន។ យើងគួរតែអធិស្ឋាន ហើយចង់បានវា ។

(3) សៀវភៅនេះបាននិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ដែលនឹងកើតឡើងរហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ រួចហើយរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកយើងគួរតែទទួលស្គាល់ថា មានតែពាក្យនៃសៀវភៅនេះទេដែលជាសិទ្ធិអំណាចចុងក្រោយ។

(4) ការដែលមនុស្សបន្ថែមទៅក្នុងបទគម្ពីរ ឬដកចេញ វាមានន័យថាចាត់ទុកវាជាឯកសារនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ការតាំងសញ្ញាមានចិរវេលាដែលបុគ្គលពាក់ព័ន្ធគួរបន្ត។ យើងគួរប្រព្រឹត្តតាមបទគម្ពីរដូច្នេះ។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ យើងស្ថិតនៅក្រោមការបង្ខំឱ្យរក្សាវាឬក៏អត់។

2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់

ទំនាយនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់បានចេញមកជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ (1519 ដង, មានតែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺ 300 ដង) បន្ទាប់មកវាជាការពិតដូចដែលបទគម្ពីរបានចែងព្រះបន្ទូលនេះ អ្នកដែលស្តាប់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែ រង់ចាំវា។ ហេតុអ្វីបានជាបទគម្ពីរចែងថា អ្នកណានៅសម័យណាដែលរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីរ? មនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានក្រឡេកមើលការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយវាត្រូវបានសម្រេច ហើយការពិតដែលបានសម្រេចនោះគឺ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីទន្ទឹងរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា នៅដើមដំបូង ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា អ្នកជឿគួររង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីរ។ អ្នកជឿរង់ចាំព្រះអម្ចាស់មិនទាន់យាងមកទេ។ ទោះបីវាជាការរង់ចាំរបស់ពួកគេជាមោឃៈឬអី? វាមិនមែនដូច្នោះទេ។

(1) នៅពេលដែលយើងរក្សាជីវិតដែលរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ពីព្រោះពួកគេនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ ដូចដែលពួកគេគិតថា ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកក្នុងពិភពលោកក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនថា មនុស្សគ្រប់វ័យ ត្រូវតែរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។

(2) ការយាងមកលើកទីពីនឹងត្រូវបានសម្រេចដូចជាព្រះបន្ទូលថា “នឹងបើកសម្តែងមកក្នុងពេលដែលសាកសម”។ នៅទីនេះ “សេចក្តីសន្យា” (kairos, καιρός)” ដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកជឿមានជំនឿរឹងមាំ និងបានស៊ូទ្រាំ ពីព្រោះសេចក្តីសន្យានេះនឹងត្រូវបានទុកដាក់ដោយព្រះ និងពេលវេលាដែលមនុស្សលោកជួបនឹងពេលដែលបានរាបទុកជាមុន។ ជីវិតទាំងអស់របស់មនុស្សនិងវត្តមានរបស់ពួកគេផ្តោតលើ ខាយរ៉ូស kairos

ហើយធ្វើចលនា និងក្លាយជាដូច្នោះ។ និយាយដោយម្យ៉ាងទៀត ហេតុផលដែល ខាយរ៉ូស ធ្វើឱ្យយើងមានទំនាក់ទំនងនឹងពិភពលោកអស់កល្បជានិច្ច ហើយក៏បានបើកសម្តែងចេស្តាដែលធ្វើការនោះ ជាការពិតដែលព្រះបានទុកដាក់វាជាភាពពេញលេញយ៉ាងពិតដោយគ្មានរង្គើដោយអំណាចរបស់ទ្រង់។

Kairos គឺផ្ទុយពីទស្សនៈរបស់ Kairos ដែលលោក Paul Tillich បានឃើញការពិតដែលដោះស្រាយបញ្ហាដាច់ខាតនៅក្នុងទំនាក់ទំនងមួយ។ Tillich ក្នុងការបកស្រាយពីសេចក្តីពិតបានអះអាងថាគាត់កាន់ការពិតដោយបទពិសោធន៍នៃសេចក្តីពិតនៃ kairos គោលការណ៍ទាក់ទងគ្នានៃរឿងទាំងពីររវាងការពិតដ៏អស់កល្ប និងការពិតដែលអាចមើលឃើញ។ គាត់បាននិយាយថាមនុស្សគួរតែជួបប្រទះសេចក្តីពិតនៃ kairos នៅក្នុងភាពតានតឹងរវាងរឿងទាំងពីរនេះ។ សេចក្តីពិតរបស់ កៃរ៉ូ មិនមែនជារបស់ផ្សេងទេ វាមានន័យថា សច្ចភាពដែលកំណត់តាមពេលវេលាពិតប្រាកដ មានចរិតលក្ខណៈពាក់ព័ន្ធក្នុងទិដ្ឋភាពនៃពេលវេលាច្បាស់លាស់ មានតួអក្សរដាច់ខាត ហើយក៏មានអំណាចប្រតិបត្តិការនៃជីវិតក្នុងទិដ្ឋភាពនៃ ចំណុចផ្លាស់ប្តូរនៃ kairos។ (R. A. Killen. សេចក្តីពិតគឺពេញលេញត្រឹមតែពេលដែលវាសាកសមក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងខៃរ៉ូ និងសកម្មទាល់តែវាបានប្តូរទៅជាខៃរ៉ូផ្សេង– the ontological Theology of Paul Tillich. P 207)

Tillich មិនជឿខៃរ៉ូនៃថ្ងៃចុងក្រោយដ៏អស្ចារ្យ និងភាពមិនផ្លាស់ប្រែនៃព្រលឹងនោះទេ កាលដែលព្រលឹងចាកចេញទៅ វានឹងត្រូវបានរួបរួមជារូបកាយមួយ។ វាស្រដៀងនឹងការបង្រៀនរបស់ព្រះពុទ្ធិសាសនា។ គាត់ជាមនុស្សដែលបង្រៀនលទ្ធិខុសឆ្គង។

ចុះហេតុអ្វីបានជាប្រជាជនមិនរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់? 1) ដោយសារពួកគេដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះបន្ទូល 2) ហើយដោយសារព្រះយេស៊ូវផងដែរ ពួកគេមិនដឹងថាព្រះយេស៊ូវល្អប៉ុណ្ណា ហើយការសង្គ្រោះដែលសម្រេចបានរបស់ទ្រង់គឺល្អខ្លាំងប៉ុណ្ណា។ អង្គដែលស្រឡាញ់ព្រះវរបិតាតាំងពីថ្ងៃដែលទ្រង់បានចាកចេញទៅនគរឆ្ងាយ។ តោះគិត! តើយើងនឹកពិភពលោកដែលគ្មានបាបប៉ុណ្ណា! នៅ

ពិភពលោកដែលមានអាកាសធាតុក្តៅ នឹកជ្រលងភ្នំដែលទឹកជ្រោះហូរ។ ពេលយើងក្រោកឈរក្បែរដើមឈើដែលគ្មានស្លឹកក្នុងរដូវរដៀង យើងនឹកដល់រដូវផ្ការីកដែលផ្ការីកនិងស្លឹកចេញពីវា។

ជនភៀសខ្លួនដែលមិនអាចត្រឡប់ទៅទីក្រុងកំណើតវិញសម្រាប់ម្តុំនៃ 3.8ជួរ នឹកភ្នំនិងវាលស្រែនៃទីក្រុងកំណើតរបស់ពួកគេ។ តើយើងនឹកពិភពលោកដែលគ្មានបាបប៉ុណ្ណា? អេសាយ 11:6-9 មានបន្ទូលថា “នៅគ្រានោះ ឆ្កែព្រៃនឹងនៅជាមួយនឹងកូនចៀម ឯខ្លារខិននឹងដេកនៅជាមួយនឹងកូនពពែ ឯកូនគោនឹងសិង្ហស្ទាវ ព្រមទាំងសត្វបំប៉នយ៉ាងធាត់នឹងនៅជាមួយគ្នា ហើយក្មេងតូចៗជាអ្នកគង្វាលវា គោញីនឹងខ្លាឃ្មុំនឹងរកស៊ីជាមួយគ្នា ហើយកូនវានឹងដេកនៅជាមួយដែរ ឯសិង្ហនឹងស៊ីចំបើងដូចជាគោវិញ កូនមនុស្សដែលនៅបៅដោះនឹងលេងនៅត្រង់មាត់រន្ធពស់ហនុមាន ហើយក្មេងលែងដោះនឹងលូកដៃចូលទៅក្នុងរូងពស់វែកបាន វារាល់គ្នានឹងមិនធ្វើទុក្ខ ឬបំផ្លាញគ្នានៅគ្រប់លើភ្នំបរិសុទ្ធរបស់អញ ដ្បិតគ្រប់ទាំងអស់នឹងស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា នៅពេញពាសលើផែនដី ដូចជាទឹកនៅពេញពាសក្នុងសមុទ្រដែរ”។ ពួកគេនឹងមិនធ្វើបាប ឬបំផ្លាញភ្នំបរិសុទ្ធទាំងស្រុងទេ។ ដ្បិតផែនដីនឹងពេញដោយចំណេះដឹងនៃព្រះអម្ចាស់ដូចជាទឹកគ្របសមុទ្រ។ យើងនឹងទន្ទឹងរង់ចាំការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចជាមនុស្សស្រែក។ ដូចជាមនុស្សស្រេចទន្ទឹងរង់ចាំទឹក នោះពួកគេនឹងទន្ទឹងរង់ចាំវាបើទោះជាទឹកមិនមកដល់គេក៏ដោយ។

.

[ទីបញ្ចប់នៃការអធិប្បាយនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ ដោយ លោកបណ្ឌិត យូន ស៊ុន ជាក]

Soli Gloria Dei